

Nếu Không Được, Anh Có Bỏ Em Không?

Contents

Nếu Không Được, Anh Có Bỏ Em Không?	3
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu	3
2. Chương 1-1: Mở Đầu	4
3. Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1: Anh	6
4. Chương 1: Anh	11
5. Quyển 1 - Chương 2	14
6. Chương 2	23
7. Quyển 1 - Chương 3	25
8. Chương 3	29
9. Quyển 1 - Chương 4	31
10. Chương 4	38
11. Quyển 1 - Chương 5	39
12. Chương 5	44
13. Quyển 1 - Chương 6	46
14. Chương 6	55
15. Quyển 1 - Chương 7	59
16. Chương 7	66
17. Quyển 1 - Chương 8	68
18. Chương 8	76
19. Quyển 1 - Chương 9	81
20. Chương 9	85
21. Quyển 1 - Chương 10	91
22. Chương 10	95
23. Quyển 2 - Chương 11: Quyển 2: Trưởng Thành	97
24. Chương 11	104
25. Quyển 2 - Chương 12	106
26. Chương 12	112
27. Quyển 2 - Chương 13	113
28. Chương 13	118
29. Quyển 2 - Chương 14	121
30. Chương 14	125
31. Quyển 2 - Chương 15	128
32. Chương 15	135
33. Quyển 2 - Chương 16	138
34. Chương 16	148
35. Quyển 2 - Chương 17	151
36. Chương 17	155
37. Quyển 2 - Chương 18	158
38. Chương 18	162
39. Quyển 2 - Chương 19	165
40. Chương 19	170
41. Quyển 2 - Chương 20	174

42. Chương 20	179
43. Quyển 2 - Chương 21	181
44. Chương 21	188
45. Quyển 2 - Chương 22	192
46. Chương 22	199
47. Quyển 2 - Chương 23	202
48. Chương 23	207
49. Quyển 2 - Chương 24	210
50. Chương 24: Trưởng Thành!	216
51. Quyển 2 - Chương 25	219
52. Chương 25	224
53. Quyển 2 - Chương 26	229
54. Chương 26	234
55. Quyển 2 - Chương 27	236
56. Chương 27	245
57. Quyển 2 - Chương 28	248
58. Chương 28	253
59. Quyển 2 - Chương 29	256
60. Chương 29	260
61. Quyển 2 - Chương 30	263
62. Chương 30	268
63. Quyển 2 - Chương 31	270
64. Chương 31	275
65. Quyển 2 - Chương 32	280
66. Chương 32	284
67. Quyển 2 - Chương 33	288
68. Chương 33	293
69. Quyển 2 - Chương 34	298
70. Chương 34	302
71. Quyển 2 - Chương 35	306
72. Chương 35	311
73. Quyển 2 - Chương 36	314
74. Chương 36	318
75. Quyển 2 - Chương 37	321
76. Chương 37	325
77. Quyển 2 - Chương 38	327
78. Chương 38	332
79. Quyển 2 - Chương 39	335
80. Chương 39	342
81. Quyển 2 - Chương 40	346
82. Chương 40	351
83. Quyển 2 - Chương 41	354
84. Chương 41	361
85. Quyển 2 - Chương 42	365
86. Chương 42	370
87. Quyển 2 - Chương 43	374
88. Chương 43	381
89. Quyển 2 - Chương 44	383
90. Chương 44	387
91. Quyển 2 - Chương 45	389
92. Chương 45	394
93. Quyển 2 - Chương 46	395
94. Chương 46	401
95. Quyển 2 - Chương 47	405

96. Chương 47	410
97. Quyển 2 - Chương 48	414
98. Chương 48	419
99. Quyển 2 - Chương 49	421
100. Chương 49	426

Nếu Không Để Được, Anh Có Bỏ Em Không?

Giới thiệu

NẾU KHÔNG ĐỂ ĐƯỢC ANH CÓ BỎ EM KHÔNG? Một câu chuyện kể có thật, đang rất nóng trên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-khong-de-duoc-anh-co-bo-em-khong>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu

Tóm tắt nội dung nhân vật để các bạn dễ nắm bắt , tôi là Dung - ko cha , ông ấy bỏ mẹ tôi theo người đàn bà khác ,khi tôi còn nằm trong bụng mẹ . Trước tôi thì ông và mẹ có 1 đứa con trai nhưng rồi bỏ mẹ ông ấy cũng kịp đem anh trai đi khỏi mẹ . Mẹ là con gái út của ngoại , các anh chị em đều có gia đình riêng nên ngoại thương con , từ khi con gái bị chồng bỏ thì ngoại cũng đem con về chờ ngày sinh đẻ . Từ đó , tôi sống và lớn lên với ngoại .

17 năm trôi qua , năm tôi học lớp 11 thì mẹ có bạn trai , phải nói tôi ko có lý do gì để phản đối nhưng tôi cứ thấy trái khoáy . Mẹ thay đổi , đi sớm về khuya chỉ để lo cho ông ta , đi làm để đem tiền cho ông ta xài . Bỏ đứa con đang tuổi nhay cảm (* tôi ko nói thể biện minh cho sự thay đổi của mình , nhưng đó là cảm giác tôi trải qua và là lý do duy nhất để tôi biến thành 1 con người khác) , cứ thế mẹ cứ đi đi về về như bóng ma , ngoại thì lụi cụi với tôi , trời thương ngoại hơn 80 mà rất khỏe mạnh . Chuyện gì tới cũng tới , từ 1 đứa học sinh giỏi tôi bắt đầu sinh hư , tôi ghét phải nghĩ tới người đàn ông đó , chẳng phải ở không như vậy ko sướng sao mà mẹ phải va vào để rồi hồi xuân nhìn bực ko chịu được . Tôi tập tành hút thuốc , uống bia , bỏ học , đánh nhau , vậy mà nhà trường mời phụ huynh cũng chẳng thấy mẹ đến , tôi được nước làm tới . Và tôi bỏ học ở giữa lớp 11 , bạn bè khóc như mưa , giáo viên bộ môn thì gọi về nhà khuyên nhủ , làm công tác tư tưởng bla bla bla ...

- Đồ con hư , mày tưởng như vậy thì mẹ sẽ lại cưng chiều mày , hay mẹ năn nỉ mày , hay mày nghĩ mẹ sẽ vì mày bỏ chú Cường sao ? Để mẹ nói cho mày nghe , mẹ đi làm nuôi mày bao nhiêu năm nay , bây giờ mày 17 - 18 mày phải tự biết suy nghĩ chứ ? Mày muốn làm gì thì làm , khôn nhờ đại chịu , mẹ ko ngăn cản , ko cấm , ko đánh mày . Chỉ là mẹ thất vọng , mẹ ko thêm quan tâm tới mày nữa , thích làm gì thì làm , con nít ranh !

- Được , mẹ đừng có trách con , người ta cười vô mặt con và ngoại , người ta nói mẹ hồi xuân , người ta nói mẹ cặp với trai trẻ rồi đem tiền cho trai ! Con xấu hổ về mẹ , ước gì ko phải con của mẹ !! Tôi la toáng lên , khóc thét nước mắt là chảy , chầm chậm đứng đung đưa xuống đất .

- Chát , Chát , Chát - Mẹ tát tôi phát 3 cái liền , đau điếng , hôm đó ngoại lại đi chùa ko có ai ở nhà để mà bênh tôi .

- Mày xấu hổ về mẹ , ừ bọn lấm lori ngoài đường thì bọn họ nuôi cơm mày , bọn họ mua áo quần cho mày mặc nên mày mới lớn chừng này phải ko con ? Mày dám lên mặt với mẹ , trai trẻ sao ? Ngày xưa thằng cha của mày cũng trẻ hơn mẹ 4 tuổi đó con . Mẹ là mẹ , mẹ ko có trách nhiệm phải phân trần hay giải trình với mày . Mẹ chỉ có trách nhiệm nuôi dạy mày , mà giờ mày ra như vậy , mày nói mày ước ko phải con mẹ , mày biến cho khuất mắt mẹ !

- Tôi chạy rầm rầm lên phòng , đập cái gì được thì đập , tôi xé gấu bông tôi lấy kéo cắt áo quần ... tuyệt nhiên tôi ko hề tự tổn thương mình . Rồi tôi lấy nhật ký ra , tôi viết tất cả những cảm xúc của mình , tôi ghét mẹ , tôi ghét ông Cường , tôi tường thuật lại những chuyện vừa xảy ra . Tôi muốn bỏ đi , và tôi lên kế hoạch từ từ . Tôi vốn là đứa thông minh , tôi lựa đồ đẹp của mình cho vào balo nhiều lần , đem qua nhà bạn gởi từ từ , gia tài của tôi có 1 con heo đất , từ năm trước lận , tôi ko xài nhiều tiền nên cứ bỏ vô thôi , 1 cái điện thoại (Sam sung nữ hoàng thì phải) mà bà dì 2 mua cho hồi sinh nhật . Tôi lì ở nhà , khinh khỉnh , mẹ cũng chẳng quan tâm . Bà cứ đi đi về về . Chắc là chờ ngày bà ngoại về để méc đây mà . Nhưng mẹ ko hề ngờ được đứa con gái duy nhất của mẹ sắp trốn nhà đi . Ngày ngoại về , mẹ và ngoại cùng lên trường để nói chuyện với hiệu trưởng . Tôi mãi mai ko hề lo sợ 1 chút xíu nào . Mẹ với ngoại đi tầm hơn 2 tiếng thì về , mẹ thì nhìn tôi dăm dăm , ngoại thì khóc .

Mẹ bỏ đi 3 ngày nay , chỉ gọi điện thoại bàn về thưa thốt với ngoại mỗi ngày 1 vài lời . Ngoại cứ ở nhà , cho tôi tiền , cô giúp việc cứ lo việc nhà . Tối hôm đó :

- Ngoại ko thương con , ngoại nghe lời mẹ , ngoại đi chùa ở nhà mẹ đánh con !

- Ngoại ôm tôi , ngoại nói năm nay nghỉ , tâm lý ko tốt ngoại cho chơi hết năm nay , năm sau học lại . Tôi sướng rơn khi nằm trong vòng tay của ngoại , mặc dù nhăn nhoe và trở nhiều đốm đồi mồi , nhưng ấm lắm .

Kế hoạch vẫn là kế hoạch , tôi dụ ngoại xin được hơn 1 triệu nói dối để sắm quần áo , cá nhân tôi có được hơn 6 chỉ vàng các loại bông tai , nhẫn , dây chuyền và đập con heo đất cũng được hơn 3 triệu . Tối tối tôi lên mạng tìm phòng cho thuê . Gom hết đồ đạc cần thiết , tiền và điện thoại . Đồ đạc gửi nhà con bạn cũng được nhiều rồi , lấy cái xe đạp điện của mình chiều hôm thứ 3 đẹp trời tôi trốn nhà đi . Viết 1 lá thư cho ngoại , chữ rất to để ngoại có thể đọc rõ ... Nội dung đơn giản :

- " Con đi , mẹ ko cần con , con thương ngoại nhưng khi nào con hết giận mẹ con sẽ về , tối nào con cũng sẽ cầu trời cho ngoại khỏe mạnh , thương ngoại ".

Tính tôi từ đó giờ , ko làm thì bâng quơ mà đã làm thì cho rõ ràng , rành mạch . Dự trong bụng khi nào xài hết tiền thì sẽ về , mà cũng nghĩ thế nào mẹ cũng phải đi tìm thôi . Tôi tìm đc việc làm thêm là bưng bê trong 1 quán cafe trên quận 6 , hỏi thăm thì bà chủ quán cho ngủ lại nhưng tôi ko thích chung chạ với ai nên chạy loanh quanh khi đó tìm đc 1 cái phòng trọ nhỏ xíu 3x4m vuông . Có lẽ vì cái phòng nhỏ quá nên ko ai thêm thuê , đa số các anh chị ở đây đều ở 2-3 người để chia tiền.

- Còn mỗi cái phòng nhỏ đó thôi , cháu thuê thì cọc cho bác trước 200.000 rồi dọn sau , ko thì thôi . Ở đây chả tìm đc phòng nào theo giá tiền cháu đầu (tôi tìm phòng tầm 600-700k vì lương quán cafe làm từ 6-14h chỉ có 900k thôi) . ! Đó là lần đầu tiên con bé 17 tuổi ra khỏi nhà , tự tìm việc làm , tự thuê phòng ở , ăn thì ăn tiệm . Cứ thế , sáng đi làm , 14h30 về nhà ngủ đến chiều thì dậy ăn tối và đêm phụ bác chủ nhà cắt chỉ quần jeans hay áo jeans gì đó . Ngày thứ 3 tôi gọi về nhà , điện thoại bàn nhấc với cô giúp việc là tôi ổn , đang đi học thêm khi nào xài hết tiền sẽ về , nói ngoại đừng lo Cứ thế khoảng 3-4 ngày tôi gọi về nhà 1 lần ở các đại lý bưu điện , hỏi thăm ngoại và chủ yếu nói tôi vẫn khỏe , và tôi còn dò la qua con bạn thân coi mẹ với ông Cường thế nào nữa . Mọi người có thể hiểu tóm tắt như vậy đến khi tôi gặp anh .

2. Chương 1-1: Mở Đầu

Tóm tắt nội dung nhân vật để các bạn dễ nắm bắt , tôi là Dung - ko cha, ông ấy bỏ mẹ tôi theo người đàn bà khác,khi tôi còn nằm trong bụng mẹ. Trước tôi thì ông và mẹ có 1 đứa con trai nhưng rồi bỏ mẹ ông ấy cũng kịp đem anh trai đi khỏi mẹ. Mẹ là con gái út của ngoại, các anh chị em đều có gia đình riêng nên

ngoại thương con, từ khi con gái bị chồng bỏ thì ngoại cũng đem con về chờ ngày sinh đẻ. Từ đó, tôi sống và lớn lên với ngoại.

17 năm trôi qua, năm tôi học lớp 11 thì mẹ có bạn trai, phải nói tôi ko có lý do gì để phản đối nhưng tôi cứ thấy trái khoáy. Mẹ thay đổi, đi sớm về khuya chỉ để lo cho ông ta, đi làm để đem tiền cho ông ta xài. Bỏ đứa con đang tuổi nhạy cảm (* tôi ko nói thể biện minh cho sự thay đổi của mình, nhưng đó là cảm giác tôi trải qua và là lý do duy nhất để tôi biến thành 1 con người khác), cứ thế mẹ cứ đi đi về về như bóng ma, ngoại thì lụi cụi với tôi, trời thương ngoại hơn 80 mà rất khỏe mạnh. Chuyện gì tới cũng tới, từ 1 đứa học sinh giỏi tôi bắt đầu sinh hư, tôi ghét phải nghĩ tới người đàn ông đó, chẳng phải ở không như vậy ko sướng sao mà mẹ phải va vào để rồi hồi xuân nhìn bức ko chịu được. Tôi tập tành hút thuốc, uống bia, bỏ học, đánh nhau, vậy mà nhà trường mời phụ huynh cũng chẳng thấy mẹ đến, tôi được nước làm tới. Và tôi bỏ học ở giữa lớp 11, bạn bè khóc như mưa, giáo viên bộ môn thì gọi về nhà khuyên nhủ, làm công tác tư tưởng bla bla bla...

- Đồ con hư, mày tưởng như vậy thì mẹ sẽ lại cưng chiều mày, hay mẹ năn nỉ mày, hay mày nghĩ mẹ sẽ vì mày bỏ chú Cường sao? Để mẹ nói cho mày nghe, mẹ đi làm nuôi mày bao nhiêu năm nay, bây giờ mày 17 - 18 mày phải tự biết suy nghĩ chứ? Mày muốn làm gì thì làm, khôn nhờ đại chịu, mẹ ko ngăn cản, ko cấm, ko đánh mày. Chỉ là mẹ thất vọng, mẹ ko thêm quan tâm tới mày nữa, thích làm gì thì làm, con nít ranh!

- Được, mẹ đừng có thách con, người ta cười vô mặt con và ngoại, người ta nói mẹ hồi xuân, người ta nói mẹ cặp với trai trẻ rồi đem tiền cho trai! Con xấu hổ về mẹ, ước gì ko phải con của mẹ!! Tôi la toáng lên, khóc thét nước mắt lã chã, chầm đạp đùng đùng xuống đất.

- Chát, Chát, Chát - Mẹ tát tôi phát 3 cái liền, đau điếng, hôm đó ngoại lại đi chùa ko có ai ở nhà để mà bênh tôi.

- Mày xấu hổ về mẹ, ừ bọn lẩm lời ngoài đường thì bọn họ nuôi cơm mày, bọn họ mua áo quần cho mày mặc nên mày mới lớn chừng này phải ko con? Mày dám lên mặt với mẹ, trai trẻ sao? Ngày xưa thằng cha của mày cũng trẻ hơn mẹ 4 tuổi đó con. Mẹ là mẹ, mẹ ko có trách nhiệm phải phân trần hay giải trình với mày. Mẹ chỉ có trách nhiệm nuôi dạy mày, mà giờ mày ra như vậy, mày nói mày ước ko phải con mẹ, mày biến cho khuất mắt mẹ!

- Tôi chạy rầm rầm lên phòng, đập cái gì được thì đập, tôi xé gấu bông tôi lấy kéo cắt áo quần... tuyệt nhiên tôi ko hề tự tổn thương mình. Rồi tôi lấy nhật ký ra, tôi viết tất cả những cảm xúc của mình, tôi ghét mẹ, tôi ghét ông Cường, tôi tường thuật lại những chuyện vừa xảy ra. Tôi muốn bỏ đi, và tôi lên kế hoạch từ từ. Tôi vốn là đứa thông minh, tôi lựa đồ đẹp của mình cho vào balo nhiều lần, đem qua nhà bạn gởi từ từ, gia tài của tôi có 1 con heo đất, từ năm trước lận, tôi ko xài nhiều tiền nên cứ bỏ vô thôi, 1 cái điện thoại (Sam sung nữ hoàng thì phải) mà bà dì 2 mua cho hồi sinh nhật. Tôi lì ở nhà, khinh khỉnh, mẹ cũng chẳng quan tâm. Bà cứ đi đi về về. Chắc là chờ ngày bà ngoại về để méc đây mà. Nhưng mẹ ko hề ngờ được đứa con gái duy nhất của mẹ sắp trốn nhà đi. Ngày ngoại về, mẹ và ngoại cùng lên trường để nói chuyện với hiệu trưởng. Tôi mãi mãi ko hề lo sợ 1 chút xíu nào. Mẹ với ngoại đi tầm hơn 2 tiếng thì về, mẹ thì nhìn tôi đăm đăm, ngoại thì khóc.

Mẹ bỏ đi 3 ngày nay, chỉ gọi điện thoại bàn về thưa thớt với ngoại mỗi ngày 1 vài lời. Ngoại cứ ở nhà, cho tôi tiền, cô giúp việc cứ lo việc nhà. Tối hôm đó :

- Ngoại ko thương con, ngoại nghe lời mẹ, ngoại đi chùa ở nhà mẹ đánh con!

- Ngoại ôm tôi, ngoại nói năm nay nghỉ, tâm lý ko tốt ngoại cho chơi hết năm nay, năm sau học lại. Tôi sướng rơn khi nằm trong vòng tay của ngoại, mặc dù nhăn nhoe và trở nhiều đốm đồi mồi, nhưng ấm lắm.

Kế hoạch vẫn là kế hoạch, tôi dụ ngoại xin được hơn 1 triệu nói dối để sắm quần áo, cá nhân tôi có được hơn 6 chỉ vàng các loại bông tai, nhẫn, dây chuyền và đập con heo đất cũng được hơn 3 triệu. Tối tối tôi lên mạng tìm phòng cho thuê. Gom hết đồ đạc cần thiết, tiền và điện thoại. Đồ đạc gửi nhà con bạn cũng được nhiều rồi, lấy cái xe đạp điện của mình chiều hôm thứ 3 đẹp trời tôi trốn nhà đi. Viết 1 lá thư cho ngoại, chữ rất to để ngoại có thể đọc rõ... Nội dung đơn giản :

- " Con đi, mẹ ko cần con, con thương ngoại nhưng khi nào con hết giận mẹ con sẽ về, tối nào con cũng sẽ cầu trời cho ngoại khỏe mạnh, thương ngoại ".

Tính tôi từ đó giờ, ko làm thì bằng qơ mà đã làm thì cho rõ ràng, rành mạch. Dự trong bụng khi nào xài hết tiền thì sẽ về, mà cũng nghĩ thế nào mẹ cũng phải đi tìm thôi. Tôi tìm đc việc làm thêm là bưng bê trong 1 quán cafe trên quận 6, hỏi thăm thì bà chủ quán cho ngủ lại nhưng tôi ko thích chung chạ với ai nên chạy loanh quanh khi đó tìm đc 1 cái phòng trọ nhỏ xíu 3x4m vuông. Có lẽ vì cái phòng nhỏ quá nên ko ai thêm thuê, đa số các anh chị ở đây đều ở 2-3 người để chia tiền.

- Còn mỗi cái phòng nhỏ đó thôi, cháu thuê thì cọc cho bác trước 200.000 rồi dọn sau, ko thì thôi. Ở đây chả tìm đc phòng nào theo giá tiền cháu đâu (tôi tìm phòng tầm 600-700k vì lương quán cafe làm từ 6-14h chỉ có 900k thôi).! Đó là lần đầu tiên con bé 17 tuổi ra khỏi nhà, tự tìm việc làm, tự thuê phòng ở, ăn thì ăn tiệm. Cứ thế, sáng đi làm, 14h30 về nhà ngủ đến chiều thì dậy ăn tối và đêm phụ bác chủ nhà cất chỉ quần jeans hay áo jeans gì đó. Ngày thứ 3 tôi gọi về nhà, điện thoại bàn nhấc với cô giúp việc là tôi ổn, đang đi học thêm khi nào xài hết tiền sẽ về, nói ngoại đừng lo.... Cứ thế khoảng 3-4 ngày tôi gọi về nhà 1 lần ở các đại lý bưu điện, hỏi thăm ngoại và chủ yếu nói tôi vẫn khỏe, và tôi còn dò la qua con bạn thân coi mẹ với ông Cường thế nào nữa. Mọi người có thể hiểu tóm tắt như vậy đến khi tôi gặp anh.

3. Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1: Anh

QUYỂN 1: ANH

Tôi đi làm được tầm ba tuần thì cũng quen việc, người ta pha sẵn cafe từ bên trong, tôi chỉ việc ghi order nước và bưng ra ngoài. Có một nguyên tắc bất thành văn là tuyệt đối không được ngồi uống cafe với khách bởi bà chủ rất khó tính, thấy ai mà lả lơi là đuổi ngay.

- Bạn ơi, cho mình gọi nước!
- Dạ, anh uống gì anh? Đây là thực đơn.
- Bạn cho mình một ly cafe đen với ba điều thuốc jet nhé!
- Dạ.
- Nhưng mà bạn ơi, mình nói cái này!
- Dạ?
- Bạn đứng gần chút!
- Dạ gần quá chủ quán la anh ơi!
- Không, cái này phải nói nhỏ!

Tôi ghé tai xuống gần vị khách lạ.

- Nút áo của bạn bị bung ra rồi, bạn vào trong cài lại đi!

Tôi cúi đầu xuống nhìn, xấu hổ muốn độn thổ bởi cái nút áo bung ngay chỗ nhạy cảm. Mặt mày què một cục, tôi gật gật đầu xong chạy lẹ lẹ vào trong cài lại.

Và thế là vị khách tốt bụng, tế nhị ấy ghé quán cafe thường xuyên. Cũng như bao nhiêu khách ra vào uống nước hằng ngày, tôi không hề có ấn tượng gì ngoài chuyện vị khách đó nhắc tôi bị bung nút áo.

Tháng mười một, mưa, đi làm cực kỳ khổ. Tôi bỏ nhà đi cũng được hơn ba tháng, vậy mà mẹ chưa đi kiểm lần nào. Mấy ngày trời mưa to, đi làm về bị cảm cúm, tự uống thuốc qua loa rồi ngủ, nếu mà ở nhà thì có ngoại lo rồi. Nhiều bữa nghĩ mà thấy tủi thân ghê gớm. Tiền đã dùng gần hết một nửa, tôi nghĩ bụng nếu hết sạch thì phải đem vàng đi bán lấy tiền tiêu, tiêu hết rồi trở về. Hôm nay cũng vậy, dù mưa lớn nhưng

tối giờ thì vẫn phải về. Vừa ra tới cửa, tôi gặp ngay một ông khách già đi vào cùng với hai, ba người bạn nữa, có vẻ say.

- Ủa, về rồi hả em?

- Dạ.

- Vô chơi chút đi, mưa thế này làm sao mà về được?

- Dạ, hết ca làm rồi nên con về.

Tự dưng ông ta nắm cổ tay tôi, nói là hết ca thì vào ngồi chơi với ông ta, ông ta sẽ mời nước. Tôi từ chối thì ông ta quát lên :

- Bày đặt làm giá, biến!

Cô chủ quán chạy ra, liếc tôi bằng nửa con mắt, bắt tôi phải xin lỗi khách và bảo tôi vào trong phòng nói chuyện.

- Chị nói em sao? Không được gây khó chịu cho khách, ở đây là quán café, nhân viên chủ yếu là sinh viên, em có thể giữ hình ảnh cho quán chị được không?

- Nhưng em đâu có làm gì, sao lại mắng em?

- Đáng lẽ em phải chờ khách vào rồi thì em hãy bước ra. Quán chỉ có một cửa thôi, em rút kinh nghiệm đi. Nhiều người họ khó chịu lại bêu rếu quán chị, chị không vui, em hiểu chứ?

- Dạ!

Tôi cúi đầu đi ra khỏi phòng bà chủ, bước ra khỏi quán, quên cả mặc áo mưa. Trời mưa làm tôi ướt nhẹp, tôi khóc chung với mưa luôn. Vừa tức vừa ảm ức, ở nhà quen cãi lại mẹ, cái gì cũng cãi, ra đường vừa phải làm, vừa bị ăn hiếp, đến khi bị chửi lại không dám cãi, chỉ biết cúi đầu. Vừa khóc vừa đi ra lấy xe, tôi lơ đi lời trêu ghẹo của bác giữ xe.

- Bạn ơi!

- ...

- Bạn ơi!

- Dạ? Ủa, là anh hả, có gì không anh?

- Sao mưa lớn vậy bạn không mặc áo mưa? Ui cha, ướt cả điện thoại rồi kìa!

Tôi lấy cái điện thoại nhét trong túi quần ra giữ giữ, mở lên nhưng màn hình tối thui. Tôi được nước, đứng đó khóc luôn.

Người kia đứng yên nhìn tôi khóc, anh mượn một cây dù của bác giữ xe che cho tôi.

- Mình mời bạn đi ăn cá viên chiên nhé?

Lắc lắc đầu.

- Hay ăn gỏi cuốn nha?

- Không!

- À, hay là ăn bánh canh cua, gần đây thôi?

- Ướt như vậy ăn cái gì mà ăn? - Tôi quát lên bực tức.

- Ủa ha, làm sao bây giờ nhỉ?

- Thôi, em về thay đồ, hẹn bữa khác! - Tôi lủi thủi trèo lên xe đạp điện chạy về.

Tôi hôm đó lại bị sốt. Tôi rất nhớ ngoại, muốn ra ngoài bưu điện gọi về nhà mà trời mưa lớn quá nên lại ngại. Tôi tự nấu mì gói ăn, điện thoại di động cũng hỏng rồi nên chẳng có gì mà nghịch nữa. Tôi tủi thân quá, nằm khóc và ngủ quên lúc nào không hay. Sáng hôm sau thức dậy, dù mệt lắm nhưng vẫn phải

đi làm, điện thoại đã hỏng rồi nên không thể nào gọi xin nghỉ được. Tôi làm việc trong trạng thái đầu đau như búa bổ, đến gần trưa thì cơn sốt kéo đến. Tôi tự thấy hơi thở mình nóng dần dần, đầu óc quay cuồng nên đành xin nghỉ làm buổi chiều. Tôi dắt xe ra về trong tình trạng đầu óc quay cuồng, chợt nghe có tiếng gọi từ phía sau:

- Bạn ơi, bạn không sao chứ?
- Có sao đó. Anh không thấy nhìn em ghê lắm sao?
- Ủ, đi khám bệnh đi.

Tôi chưa kịp trả lời thì mặt mũi đã tối sầm lại, không biết gì nữa.

Đến khi tỉnh dậy, tôi giật mình nhận ra đang ở trong bệnh viện, còn đang được truyền nước biển. Tôi đoán chắc mẹ và ngoại tìm thấy rồi đưa tôi vào đây, tôi nhếch mép cười một cái. Đầu đau muốn nứt ra, tôi lấy tay day mãi lên hai bên thái dương.

- Dậy rồi sao?
- Ủa, sao lại là anh?
- Thế bạn tưởng ai?
- Lúc trưa em bị ngã xe hay làm sao à?
- Bạn bị xỉu, may mà tôi cũng ở đó nên tôi đã gửi xe bạn lại quán rồi đưa bạn vô đây, hết gần hai trăm ngàn của tôi rồi đó nha!

Tôi móc tay vô túi quần lấy tiền ra trả :

- Trả anh nè.
- Thôi, trả sau đi! Quê bạn ở đâu mà có một mình bạn vậy, bị bệnh thế này thì ai lo?

Tôi mím môi, nước mắt trực trào, nằm xuống quay mặt vào trong tường, nước mắt nhanh chóng ướt đầm cái gối trắng.

- Em không có nhà, không có ai hết. Anh đi đi, mai em trả tiền lại, em có tiền mà.
- Nhưng bạn chưa ăn gì mà.

Giờ mới cảm nhận được bụng đói cồn cào, tôi xoay ra, tay quệt nước mắt.

- Em đói... mà em muốn đi toilet nữa!
- Rồi, rồi, chờ xíu.

Anh bèn chạy ra ngoài gọi điều dưỡng vào giúp tôi cầm chai nước biển để đi toilet, sau đó đi mua cháo gà cho tôi ăn nữa. Ăn xong, nước biển cũng vừa truyền xong.

- Em về. - Tôi nói và lại móc tiền ra trả, tôi đưa anh ba trăm ngàn.
- Sao vậy?
- Thì em trả tiền anh, tiền viện phí với lại tiền cháo. Em về đây.
- Nhưng bạn đã hết bệnh đâu?
- Hết rồi!

- Chưa mà, mặt vẫn còn đỏ lắm, da môi bong tróc hết kia kìa. - Anh nhúu mày tỏ vẻ khó chịu trước thái độ bất cần của tôi.

- Nhưng em phải về. Mai em phải đi làm nữa, nghỉ không báo là bị trừ tiền. Em ngủ một giấc đến sáng sẽ hết thôi, hôm qua cũng vậy mà.

- Ủ, giỏi lắm, giỏi nên mới xỉu giữa đường. Tui nói ở là ở! - Anh vỗ lên giường mấy cái.

Tôi mếu máo, chẳng hiểu sao lại yếu đuối trước mắt người lạ như vậy. Nghĩ thấy tủi thân vô cùng, sao ai cũng bắt nạt mình thế này?

- Bây giờ phải làm sao? Phải về báo với cô chủ nhà nữa.

- Đưa số điện thoại đây, tôi gọi giúp cho! Tôi sẽ gọi xin cho bạn nghỉ làm ngày mai luôn!

- Không nhớ số.

- Chắc chắn, điện thoại chưa sửa à?

- 6h sáng đã phải đi làm rồi, ai mở cửa giờ đó mà sửa? Đang định chiều nay về sửa.

Anh đặt tay lên trán tôi, lắc đầu tỏ vẻ không cho về. Sau khi suy nghĩ một lúc, anh hỏi tôi có nhớ số điện thoại ở nhà không, rồi lại hỏi tôi có thấy chủ nhà có điện thoại bàn không, tôi đều nói có nhớ hết. Thế là anh bấm số gọi tổng đài, cuối cùng cũng gặp được cô chủ nhà.

- Alo, bác ơi, con đi chơi Vũng Tàu với bạn, mai hay một con về, bác không phải chờ cửa cho con.

Bà chủ nhà à ừ, chẳng có lý do gì để không cho tôi đi nên chỉ dặn tôi đi lại cẩn thận!

- Sao lại nói mai hoặc một?

- Đã nói dối thì phải nói cho giống chứ!

- Ha ha. - Anh cười. - Quê bạn ở đâu?

- Có thể không hỏi chuyện này không?

- Bạn không có bạn à?

Tôi nghĩ tới con Tiên, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại quyết định không gọi cho nó nữa. Nó mà biết tôi bệnh thì thế nào cũng bù lu bù loa lên.

- Có, nhưng không thích làm phiền bạn bè, và cũng không thích phiền người lạ. À, anh cũng về đi. Em sẽ trả tiền anh. Em lớn rồi, em tự lo được.

- Nhưng tôi lỡ khai với bệnh viện tôi là chồng bạn rồi! Chồng nào lại bỏ lại vợ trong viện ban đêm ban hôm mà đi về nhà?

- Cái gì?

- Ha ha, thật đó!

- Ai mà lại tin lời anh thế? Hai tháng nữa em mới 18, cho anh đi tù luôn!

- À, thì ra bạn mới 17 tuổi rồi! Nhỏ thiệt.

- Thôi anh cho em về đi, em tự lo được. Em sợ mùi thuốc trong này lắm. Mai hay một anh tới quán café, em trả tiền cho anh, mời anh uống cafe luôn!

- Tôi để bạn về cũng được nhưng bạn có một mình thì không ổn đâu!

- Không lẽ anh định về ngủ luôn với em sao? Nhà em có cô chủ nhà mà, có gì em nhờ cô ấy!

- Nhưng mà ngất bất thành linh vậy nhờ được ai? Hay bạn về nhà tôi nhé? - Anh tạ hạ giọng đề nghị.

- Cái gì? Anh điên à?

- Nói thật đó, tôi không ăn thịt bạn đâu, không phải lo!

Tôi trề môi lắc đầu lia lịa.

- Tôi pê đề mà! - Anh chớp mắt.

-Thôi, em về nhà trọ, hoặc không thì nằm đây cũng được. Em không biết anh, anh không biết em, sao lại về nhà anh chứ?

- Tôi thật sự không có ý gì. Thấy bạn một thân một mình nên tôi hơi lo, tôi bao đồng lắm. Tôi cũng thuê nhà, cũng ở một mình thôi. Tôi sẽ ngủ ngoài sofa, cho bạn ngủ trong phòng. Bạn ngủ thì khoá cửa phòng lại, tôi giao chìa khoá cho bạn luôn. Ok?

Nghe thấy có lý nên tôi không còn nghi ngờ hay cảnh giác nhiều, chỉ cúi đầu nhỏ giọng:

- Nhưng em muốn thay đồ, em ngứa lắm.

- Chuyện nhỏ mà.

- Là sao?

- Mua chứ sao.

Nói dứt lời anh hí hửng gọi điều dưỡng, nhét vào tay cô ta một tờ tiền rồi nói gì đó, tôi thấy cô kia gật gật. Sau đó cô điều dưỡng đến rút ống nước truyền và đem thuốc tới, dặn dò ngày uống ba lần sau ăn...

Xong xuôi đầu đấy, anh dìu tôi, tôi tự đi được nên cũng không muốn đứng gần. Hai kẻ xa lạ đi ra cổng bệnh viện, gọi taxi. Tôi nghĩ nếu mẹ thấy cảnh tôi và anh lúc này thì anh chỉ có nước chết.

- Anh không có xe à?

- Có, gửi chỗ khác rồi. Bạn xui thế, tôi không thể chở bạn đi bằng xe máy được?

- Nhưng em say xe!

- Mở hé cửa nhé?

- Lạnh quá!

- Thế giờ bạn muốn sao? Đang mưa thì phải đi taxi chứ?

Tôi co ro lên xe. Tôi thật sự rất lạnh.

- Em lạnh quá. - Tôi co rúm người lại.

Anh bác tài lên tiếng:

- Lạnh thì người yêu ôm đi!

- Dạ, hồng phải người yêu đâu anh? - Tôi vội vã giải thích, còn quay sang lườm anh một cái rõ sắc. Sao anh chỉ ngồi im vậy nhỉ?

- Bác tài ơi chỗ nào gần đây có shop quần áo thì ghé vào dùm em một chút nhé!

- Ngay góc quận 11 có đó, mà hai người về đâu?

- Dạ quận 5! Trần Bình Trọng.

Xe ghé vào trước cửa một shop quần áo trên đường Hùng Vương, anh chàng kia mượn dù rồi chạy ù vào mua đồ. Trong lúc chờ, bác tài tọc mạch hỏi tôi:

- Bạn trai quan tâm quá còn gì nữa em?

- Không phải bạn trai em đâu, bạn thôi!

- Ủ thì bạn, ha ha.

Bực mình nên tôi không thêm nói gì nữa, chưa gì đã bị chọc ghẹo. Cảm thấy lạnh run, tôi tựa đầu vào cửa kính xe, khoan tay suy nghĩ. Thấy trong shop, anh chàng kia chỉ trở cái này cái kia, tâm tình chợt xuất hiện cảm giác lạ lắm, lòng bỗng thấy vui vui... Sao chỉ là người dung mà lại tốt với nhau như vậy? Hay anh ta có ý đồ gì xấu với mình? Nhìn người cũng đâu đến nỗi xấu đâu nhỉ? Thôi kệ đi, dù sao từ lúc bỏ nhà ra đi, mấy tháng trời rồi mới có một người quan tâm tới mình. Trời mưa rào rào, tôi thấy lòng nao nao. Sau khoảng mười lăm phút, anh chạy ra vội vã, cụp dù chui vào xe, để túi đồ vào giữa tôi và anh.

- Sao anh mua nhiều thế?

Anh không trả lời ngay mà lấy cái áo khoác ra cho tôi, một cái áo lông giả:

- Nè, mặc vô đi cô hai, miêng tím hết rồi kìa!
 - Em thường mua đồ về phải giặt qua mới mặc!
 - Ấy cha, tiểu thư, nếu thích mặc đồ giặt rồi thì lát nữa lấy đồ tui mà mặc!
- Ông tài xé nghe chuyện cười hô hô. Tôi miễn cưỡng mặc áo vào, thấy người ảm hảm lên!

4. Chương 1: Anh

Làm được tầm 3 tuần thì cũng quen việc, cafe bên trong người ta pha sẵn, tôi chỉ ghi order nước và bung ra thôi. Tuyệt đối ko được ngồi với khách uống cafe, bà chủ rất khó, thấy ai mà lả lơ là đuổi ngay.

- Bạn gì ơi, cho mình gọi nước!
- Dạ, anh uống gì anh? Đây là thực đơn.
- Bạn cho mình 1 ly cafe đen với 3 điều thuốc jet nhé!
- Dạ.
- Nhưng mà bạn ơi, mình nói cái này!
- Dạ!
- Bạn đứng gần chút!
- Dạ gần quá chủ quán la anh ơi!
- Ko, cái này phải nói nhỏ!

Tôi ghé tai xuống gần vị khách lạ.

- Nút áo của bạn bị bung ra rồi, bạn vào trong cài lại đi!

Mẹ ơi, độn thổ chưa, cái nút áo bung ngay chỗ nhạy cảm, mặt mày què 1 cục tôi gật gật đầu xong chạy lẹ lẹ vào trong cài lại. Nhục ko tả nổi.

Và vậy là vị khách tốt bụng tể nhị ghé quán cafe thường xuyên. Thì cũng như bao nhiêu khách ra vô uống nước hằng ngày, tôi ko ấn tượng gì ngoài chuyện vị khách đó nhắc tôi bị bung nút áo.

Tháng 11, mưa, đi làm cực ời là cực. Bỏ nhà đi cũng đc 3 tháng mấy mà mẹ chưa đi kiếm. Mấy bữa mưa quá đi làm về là cảm sốt tự uống thuốc qua loa rồi ngủ, nếu mà ở nhà thì có ngoại lo rồi, nhiều bữa tủi thân ghê gớm. Nghĩ mà tức, muốn về nhà mà ghét lợi gan ko về. Tiền thì xài gần hết 1 nửa, nghĩ bụng hết luôn thì bán vàng ra mà xài, xài khi nào hết rồi về. Hôm nay cũng vậy, mưa lớn quá, tối giờ về thì phải về. Vừa ra cửa gặp 1 ông khách già đi vô với 2 3 người bạn nữa, có vẻ say.

- Ủa, về rồi hả em?
- Dạ
- Vô chơi chút đi mưa quá sao về?
- Dạ, con hết ca rồi con về

Tự dưng ông ta nắm cổ tay mình, nói là hết ca thì vô ngồi chơi với ông, ông mời nước. Mình từ chối thì ông quát lên :

- Bày đặt làm giá, biến!

Cô chủ quán chạy ra, liếc mình nửa con mắt kêu mình xin lỗi khách và vô trong phòng nói chuyện.

- Chị nói em sao? Ko được gây khó chịu cho khách, ở đây là cafe chủ yếu nhân viên là sinh viên, em có thể giữ hình ảnh cho quán chị được ko?

- Nhưng em đâu có làm gì, sao lại la em?

- Đáng lẽ em phải chờ khách vô rồi thì em hãy bước ra, quán chỉ có 1 cửa thôi, em rút kinh nghiệm đi, nhiều người họ khó chịu lại bêu riếu quán chị, chị ko vui, em hiểu chứ?

- Dạ!

Tôi cuối đầu đi ra khỏi phòng bà chủ, đi ra khỏi quán, quên cả mặc áo mưa, trời mưa ướt nhẹp, tôi khóc chung với mưa luôn. Tức và ảm ức, ở nhà cãi lại mẹ cái gì cũng cãi ra đường vừa phải làm, vừa bị ăn hiếp mà bị chửi ko dám cãi chỉ biết cuối đầu. Lững thững vừa khóc vừa đi ra lấy xe, tôi lờ đi lời trêu ghẹo của bác giữ xe.

- Bạn ơi! - Bạn ơi!

- Dạ, ủa là anh hả, có gì ko anh?

- Sao mưa lớn vậy bạn ko mặc áo mưa, ui cha, ướt cả điện rồi kìa!

- Á, quên mất, tôi lấy cái điện thoại nhét trong túi quần ra giữ giữ, mở màn hình thì tắt tởm thôi! Tôi được nước đứng đó khóc luôn.

Người kia đứng yên nhìn tôi khóc, anh ta lấy cây dù mượn của giữ xe che cho tôi.

- Mình mời bạn đi ăn cá viên chiên nhé!

- Lắc lắc đầu

- Hay ăn gỏi cuốn nha!

- Ko!

- À, hay là ăn bánh canh cua, gần đây thôi!

- Ướt như vậy sao mà ăn - Tôi quát lên bực tức!

- Ủa ha, sao ta!

- Thôi, em về thay đồ, hẹn bữa khác! Tôi lủi thủi trèo lên xe đạp điện chạy về.

Tôi hôm đó tôi lại bị sốt, nhớ ngoại ghê mà cứ mưa hoài làm tôi ngại đi ra bưu điện gọi về nhà, tự nấu mì gói ăn cho qua bữa, điện thoại thì hư luôn chẳng có cái mà chơi game. Tủi quá, nằm khóc tới khi ngủ luôn. Sáng dậy, mệt lắm nhưng cũng phải đi làm, điện thoại hư ko thể nào gọi xin nghỉ được, chẳng nhớ số, mà nghỉ 1 ngày ko xin trước thì bị trừ tới 40k. Kiểu gì cũng phải đi làm, mặt mày xưng xỉa, mắt thì bụp nhìn thâm ời là thâm.

- Ráng làm mà đầu nhức bưng bưng, lên cơn sốt lúc 10h sáng, nước mắt sống chảy lả chả. Tôi tự thấy hơi thở mình nóng dồn dập, đầu óc quay cuồng. Tôi gượng sức vào xin nghỉ buổi chiều. Ra dắt xe về, ko nổi luôn, phòng trọ cách quán cũng hơn 2km, đang quay cuồng thì tôi nghe phía sau

- Bạn ơi, bạn ko sao chứ?

- Có sao đó, anh ko thấy nhìn em ghê lắm sao?

- Rồi sao bạn ơi, đi khám đi.

- Tôi chưa kịp trả lời thì nghe 1 cái ầm, tối sầm, và ko biết gì luôn.

Tôi giật mình, hắc xì nhiều cái, mắc tè quá ngồi dậy. Ôi, trong bệnh viện, đang vô nước biển. Tôi nghĩ chắc là mẹ và ngoại tìm thấy rồi đưa tôi vào đây mà, nhếch mép tôi cười 1 cái, nhưng nhức đầu quá..... Tôi ôm đầu tay xoa xoa.

- Ủa dậy rồi sao?

- Ủa, sao lại là anh?

- Ủa, chứ bạn tưởng ai?
- Ủa, lúc trưa em bị té xe hay gì?
- Hahah, bạn bị xiu, may mà gần ngay quán bạn, tôi đã gửi xe bạn lại quán rồi đưa bạn vô đây, hết gần 200k của tôi rồi đó nha!
- Tôi móc tay vô túi quần lấy tiền ra trả :
- Trả anh nè
- Thôi, trả sau đi! Quê ở đâu mà bạn có 1 mình vậy, bệnh vậy ai lo?
- Tôi mím môi, nước mắt trực tràn, nằm xuống quay mặt vào trong tường, tôi nghe thấy tiếng nước mắt rớt thịch thịch xuống cái gối màu trắng.
- Em ko có nhà, ko có ai hết? Anh đi đi, mai em trả tiền lại, em có tiền mà.
- Nhưng mà chưa ăn gì mà
- Ừ nói mới nhớ, bụng đói cồn cào.... tôi xoay ra, tay quẹt nước mắt.
- Em đói..... mà em muốn đi toilet nữa!
- Rồi rồi, chờ xíu.
- Người lạ chạy ra ngoài kêu điều dưỡng vô giúp tôi cầm chai nước biển để đi toilet, sau đó anh ta còn đi mua cháo gà cho tôi ăn nữa. Ăn xong, nước biển cũng truyền vừa hết chai.
- Em về - tôi lại móc tiền ra trả, tôi đưa 300k.
- Sao vậy?
- Thì em trả tiền anh, 200k với lại tiền cháo nữa, em đi về.
- Nhưng bạn đã hết bệnh đâu?
- Hết rồi!
- Chưa mà, mặt vẫn còn đỏ lấm, da môi bong tróc hết kia mà - Người lạ nhú mày lại tỏ vẻ khó chịu.
- Nhưng em phải về, mai em đi làm nữa, nghỉ ko báo là bị trừ tiền, em về ngủ sáng hết thôi, hôm qua cũng vậy mà.
- Ủ, giỏi lắm, giỏi nên mới xiu giữa đường, tui nói ở là ở! Người lạ vô vỗ lên giường mấy cái.
- Tôi mếu máo, chả hiểu sao lại yếu đuối trước mặt người lạ như vậy, nghĩ mà tủi, ra đời ai cũng quát tôi được hết.
- Bây giờ phải làm sao? Phải về báo với cô chủ nhà chứ!
- Số mấy, tôi gọi cho bạn! Tôi gọi xin cho quán bạn nghỉ ngày mai luôn!
- Ko nhớ số.
- Chắc chắc, điện thoại hư chưa sửa à?
- Sáng 6h đi làm có ai mở cửa cho mà sửa, định chiều nay sửa.
- Người lạ rờ trán tôi, lắc đầu tỏ vẻ ko cho về. Anh ta suy nghĩ 1 lúc thì hỏi tôi nhớ số nhà ko tôi nói nhớ, rồi người lạ hỏi tôi có thấy chủ nhà có đt bàn ko, tôi nói có. Rồi anh ta bấm số gọi tổng đài, cuối cùng cũng gặp đc cô chủ nhà.
- Alo, bác ơi con đi chơi Vũng Tàu với bạn, mai hay một con về, bác ko phải chờ cửa cho con.

5. Quyển 1 - Chương 2

Xe dừng lại ở một chung cư trên đường Trần Bình Trọng, anh trả tiền xe xong mở cửa cho tôi xuống. Chân thì bước đi nhưng trong đầu tôi lại đang suy nghĩ đủ thứ. Sao mà lại đi theo tên này vậy Dung? Mà và hẳn có quen đâu, nhớ người ta bán mà thì sao? Mà bán thì đã sao, giờ mẹ không thèm đoái hoài gì tới mình rồi thì mà còn thiết tha, mong chờ gì nữa? Nhưng tốt nhất cứ cẩn thận, phải tìm một con dao, có gì thì còn có cái phòng thân. Tôi đang đấu tranh tư tưởng một cách dữ dội thì lại giật mình vì nghe thấy tiếng anh gọi:

- Nè nè, đi vô thang máy đi, muốn đi bộ hay sao mà lững thững vậy chị hai? Lầu 20 lận đó nha!

Thế là tôi vội vàng bước vào thang máy đang chờ. Thang máy dừng lại ở lầu 8, anh dẫn tôi tới phòng số 8 ở hành lang bên trái thang máy.

- Ủa, sao anh nói tầng 20?

- Ha ha, nói xạo đấy!

Anh vừa cười vừa mở cửa rồi đem túi đồ vào nhà. Tôi nhìn thoáng qua ngôi nhà, căn hộ anh ở khá đơn giản, sơn màu vàng kem, gạch đen trắng, không hề có bếp núc gì. Vào tới nhà rồi, tôi cảm thấy ấm hơn hẳn. Bụng vẫn cứ ngậm ngậm đau, rất khó chịu.

- Anh cho em mượn điện thoại được không?

- Bạn gọi cho ai? - Tay anh đưa điện thoại ra nhưng miệng vẫn hỏi.

- Kệ em, anh có cho mượn không, không thì khỏi!

Tôi lườm.

- Sao có người hung dữ với ân nhân dữ vậy trời? Bạn vô trước đi, coi có gì chơi được thì chơi, không thì ngồi nghỉ. Tôi ra ngoài mua chút đồ ăn để lát bạn còn ăn mà uống thuốc! Nhà không có bếp, tôi không biết nấu ăn gì.

- Ủa, sao lúc này anh không ghé mua luôn?

- Lúc này có người đang lạnh, mà trời thì mưa!

Nói xong, anh đóng cửa ra ngoài. Tôi bấm điện thoại cho ngoại, cô giúp việc nghe máy.

- Cô Hà, ngoại con khỏe không?

- Khỏe, sao con chưa về đi? Ngoại con nhớ con lắm đó. Dạo này mưa, ngoại hay nhức chân lắm. Ngoại cứ lấy hình con ra coi hoài à, về đi con ơi!

- Cô nói với ngoại con khỏe, sống tốt và ngoan. Khi nào con hết giận mẹ thì con về, cô ôm hun ngoại dùm con một cái nha cô. Con nhớ ngoại lắm.

Tôi khịt mũi, mắt cay cay.

- Thôi con đi ngủ, mai đi học sớm, bye cô.

Tôi đứng đó, khóc lớn, khóc đã vì chưa lần nào từ ngày bỏ đi tôi được khóc như vậy. Sau khoảng 5 phút hay, khóc đến nghẹt cứng cả mũi rồi, tôi bèn cầm túi đồ đi tìm chỗ thay. Mở tủ đồ ra, tôi khóc dở mếu dở, anh mua toàn quần jeans với áo thun cổ lọ tay dài, định bán tôi đi Bắc Cực à?

Tôi thay đồ xong bèn ra ngoài ghé salon ngồi. Ngồi một chút, tôi nhớ ra bèn chạy đi tìm con dao. Tôi tới chỗ đặt tủ lạnh, dù không có bếp nhưng cũng có vài con dao, chắc để gọt trái cây. Tôi cầm lấy một con dao thái lan cán đen, nhỏ, nhọn đầu để dưới gầm ghế, sau đó lại ngồi thừ ra một lúc lâu.

Cuối cùng anh chàng lạ mặt kia cũng về, tay xách mấy túi lớn, trong đựng nào là nước cam, bánh bao, hủ tiếu, rồi trái cây.

- Thay đồ rồi hả, bạn có tắm không? Có nước nóng, tắm đi, đừng gội đầu, xong ra ăn gì, uống thuốc rồi ngủ. Tôi có mua cam cho bạn uống bổ sung C.

- Dạ, em đi tắm, nhưng mà em tắm ở phòng tắm nào?
- Haha, vậy bạn này bạn thay đồ ở đâu?
- Ở phòng ngoài này nè. - Tay tôi chỉ chỉ về toilet phía ngoài.
- Thôi bạn vô phòng đi, lát bạn ngủ ở đó luôn.
- Dạ.

Đến lúc đi thay đồ rồi, tôi mới ngẩn ra, không biết nên khóc hay nên cười nữa. Sao tôi và anh cứ có duyên với nhau mấy chuyện xấu hổ thế này không biết. Tôi đến tháng, ngay lúc này, ngay nhà anh nữa chứ. Đứng trong đó hồi lâu mà tôi vẫn không biết phải thế nào, không dám mở cửa vì sợ bị tấn công. Tôi đành đập cửa rầm rầm.

- Chuyện gì vậy, sao vậy? Bạn bị sao trong đó hả?

Giọng nghe rõ hốt hoảng, tội nghiệp anh ghê!

- Anh ơi, em nhờ cái này được không?
- Không sao hả, sao nói chuyện nhỏ vậy?
- Hay anh đi mua dùm em cái khăn mới đi, em không quen lau chung khăn với ai hết.
- Rồi để tôi lấy khăn mới cho bạn, nhà tôi có khăn mới, giặt rồi. Bạn làm tôi hết hồn.

Anh gõ cửa cóc cóc, nói để khăn ở giường và ra ngoài.

- Anh ơi, khoan!
- Sao?
- Anh ơi em bị!
- Bị gì, sao vậy?
- Em bị đèn đỏ rồi, anh ơi em không có whisper. - Tôi nói lí nhí.
- Whisper gì? Bạn nói gì vậy?

- Em đến tháng, em không có băng vệ sinh. - Tôi cắn răng sổ toẹt ra mấy từ xấu hổ này.

- Hả, băng vệ sinh sao? Trời, thôi bạn chờ tôi chạy xuống tạp hoá mua cho bạn. Bó tay!

Tôi thiệt không thể tưởng tượng được, cùng một người lạ, hôm trước chỉ tôi cài lại cúc áo, hôm khác thấy tôi khóc dưới mưa, rồi hôm nay đưa tôi đi viện, đem tôi về nhà, mua áo quần cho tôi, mua đồ ăn cho tôi, rồi phải cả mua băng vệ sinh cho tôi. Không biết đây có phải người mẹ tôi thuê để chăm sóc tôi không nữa. Tôi cảm thấy xấu hổ muốn chết luôn.

Năm phút sau, tôi nghe tiếng gõ cửa:

- Tôi mua whisper, 3 loại: mỏng cánh, không cánh và ban đêm. Tôi không biết vụ này, bạn xài cái nào thì xài nha. Tôi ra ngoài đây, bạn nghe tiếng đóng cửa phòng thì ra lấy nha.
- Dạ, cảm ơn!

Tôi vệ sinh xong, thú thật mà nói không còn mặt mũi nào để bước ra khỏi cái phòng này.

- Em xin lỗi, đã làm phiền anh quá rồi. Em không còn mặt nữa, em về đây. Em không thể cứ phiền anh mãi được, em mắc cỡ lắm. Anh mua hết bao nhiêu tiền thì em gọi lại. Nếu hôm nay không đủ thì mai một em trả hết cho anh.

Anh nhìn tôi đăm đăm, tỏ vẻ khó chịu.

- Bạn vừa khóc sao? Sao mặt mày sưng lên vậy, mũi đỏ ửng nữa. Bạn nhìn bạn coi, nếu để bạn về giờ này, lỡ bạn có bị làm sao có phải là tôi sẽ rất cần rút không? - Rồi anh lấy Chứng Minh Thư từ trong ví ra, đưa cho tôi, nói, - Nè, bạn sợ thì cầm lấy, có gì còn đi thưa, việc gì mà bạn lấy dao để dưới ghế vậy?

- Em không biết nói sao. Em sợ. Em lạnh. Em mệt đủ thứ. Em cũng muốn ngủ một giấc nhưng mà em cũng rất sợ!

- Bạn sợ cái gì? Bạn thấy tôi đi tôi đáng sợ lắm sao? Hay là tôi tự trói mình lại cho bạn ngủ nha? Sao bạn vô lý vậy? Bạn bị cái đó thì con trai ghê lắm, khỏi lo!

Tôi sợ mặt, nhưng nghe cũng có lý. Thôi, cứ nhắm mắt ngủ đại, nhức đầu lắm rồi.

- Khoan, mới có tám rưỡi, bạn ăn cháo cũng hơn ba tiếng rồi, ra ăn hủ tiếu đi, uống thuốc rồi hãy ngủ.

- Dạ.

Vừa ăn tôi vừa nhìn dò xét, sao có người tốt như vậy, người thế này chỉ có trong phim.

- Mẹ em thuê anh tới đây lo cho em phải không?

- Cái gì?

- À, không có gì. - Tôi cúi đầu ăn tiếp. Tôi ăn được một nửa thì dừng, anh cũng không ép.

- Uống chút nước cam đi, uống hết càng tốt.

- Nhưng cổ em đau lắm!

- Uống một chút thôi, rồi uống thuốc.

Tôi miễn cưỡng uống ngụm nước cam, xong uống bốn viên thuốc nhỏ rồi mới lủi thủi đi vào phòng nằm.

- Bạn mở hé cửa nhé, tôi có thể vào nếu nghe bạn khóc trong mơ, bạn vẫn còn sốt đó.

- Em bật đèn sáng ngủ được không, em sợ ma lắm.

- Được, chúc ngủ ngon nhé.

Tôi ngủ một mạch tới 7h20 phút sáng hôm sau. Tôi mò dậy, đi vào toilet nhẹ nhàng nhất có thể. Vệ sinh cá nhân xong, tôi bèn mặc lại bộ quần áo cũ và giặt bỏ quần áo mới vừa thay ra, rón rén ra ngoài lan can nhỏ phơi đồ. Tôi cứ đi qua đi lại chỗ sofa như ăn trộm. Anh nằm ườn ra ở ngoài ghế, chần rờ loạn xạ xuống đất. Ti vi vẫn còn bật, điều khiển không biết ở đâu, trên bàn còn nửa cái bánh bao ăn dở và một vỏ lon bia. Tôi làm xong hết rồi thì ngồi bệt xuống đất, móc tiền ra đếm. Hôm qua đi làm, tôi mang theo trong người bốn trăm lẻ tám ngàn, lát nữa tôi còn phải đi xe ôm về quán, ăn sáng, rồi sửa điện thoại. Nghĩ bụng không đủ tiền để trả hôm nay nên tôi loay hoay tìm cây bút và tờ giấy, ghi lại vài dòng cảm ơn.

“Em không có đủ tiền trả anh rồi, em gửi lại anh cái nhẫn của em, khi nào em đủ tiền em quay lại trả anh nha. Không thiếu đâu, sáu ngày nữa là em có lương rồi, ở phòng trọ em cũng còn ít tiền nữa. Em cảm ơn anh đã giúp em. Em sẽ không quên ơn anh đâu. Em về đây.”

Tôi lấy lon bia rỗng và cái bánh bao thừa đem bỏ vào thùng rác, tháo chiếc nhẫn ra để lại với tờ giấy. Lúc tháo nhẫn ra tôi nghĩ, kiểu gì rồi cũng phải bán vàng lấy tiền mà sống, chỉ là bán sớm hay muộn thôi. Là tôi xui nên mới bị bệnh đúng lúc đói kém này. Tôi lén lén mở cửa, quay lại vẫn thấy chủ nhà ngủ say quên trời đất. Tôi vội vàng rời đi.

Tôi đi xe ôm về quán, trên đường về gặm tạm một ổ bánh mì và một ly sữa đậu nành, biết thế nào cũng bị chửi nên cứ phải no bụng trước đã. Nhưng sự thật còn phũ phàng hơn tôi tưởng.

- Chị nói em thế nào? Quán chị có quy tắc, không phải cái chùa, em muốn thì đến làm không muốn thì đi. Không có em chị vẫn tuyển được hàng chục cô bé khác.

Tôi cụp mắt nhìn xuống, không cãi được lời nào.

- Chỉ một cuộc gọi mà em cũng không làm được, em không thể nào tiến bộ trong tương lai nếu em không tôn trọng cấp trên của mình, không tôn trọng luật lệ nơi làm việc.

- Chị ơi, em bị bệnh. Điện thoại của em hỏng mất rồi, em cũng không nhớ số của chị. Em ở một mình nên không biết nhờ vả ai cả.

- Đây, bảy trăm hai mươi ngàn cho 24 ngày lương của em, chúc em mau tìm được việc làm hợp với em và mua được cái điện thoại tốt hơn.

Tôi lăm lăm về nhà trọ, tính kiểm tra xem còn bao nhiêu tài sản nữa để tính toán mình còn có thể trụ lại ở ngoài bao lâu. Trên đường về, tôi ghé qua bưu điện để gọi về nhà, chuông vừa reo được hai hồi thì bên kia có người nhắc máy :

- Alo!

Giọng của mẹ có vẻ như đang rất khó chịu làm tôi lạnh hết cả sống lưng. Tôi không nói lời nào mà cúp máy luôn.

- Ủa, cháu về rồi à, bác tưởng ngay mai chứ?

- Dạ mưa quá nên con về sớm.

- Ủ, lạ thật đấy, bác cứ thắc mắc sao trời mưa như thế mà bọn cháu lại đi Vũng Tàu, nhưng cháu bị ốm hay sao mà nhìn xanh xao vậy?

- Dạ, không, con say xe thôi.

- À, tiền của cháu đây, tháng này cắt chỉ ít nên chỉ bảy nhiều thôi.

- Dạ con cảm ơn bác.

Bác chủ nhà đưa tôi một trăm năm mươi ngàn tiền phụ cắt chỉ tháng này. Khi rảnh rồi tôi thường hay cắt phụ bác, đến cuối tháng bác ấy chia cho tôi tiền công, cắt ít thì được ít cắt nhiều thì được nhiều. Tháng trước tôi làm được hai trăm hai mươi ngàn. Tôi móc tiền ra, đưa thêm bác năm trăm ngàn cho sáu trăm năm mươi ngàn tiền nhà.

- Bác ơi, tháng này con gửi tiền phòng sớm!

- O, còn những 11 ngày mà cháu.

- Dạ, con có tiền sớm nên gửi sớm.

Tôi cười xà xà giao hì hì rồi phi vào phòng. Suy nghĩ, đã mất việc, thôi thì trả tiền trọ trước cho chắc ăn. Tôi lấy hết tiền ra đếm lại một lần. Tiền lương làm ở quán café còn dư hai trăm hai mươi ngàn, tiền sáng nay còn lại ba trăm tám mươi ngàn, tổng cộng đúng sáu trăm ngàn. Ở phòng tôi còn giữ một triệu tám trăm ngàn nữa. Nhưng nhìn lại xà bông, sữa tắm đã sắp hết, ngay cả cái bình nước lọc cũng hết... nghĩ kiểu gì cũng phải nhanh chóng tìm việc mới không thì sẽ chết đói. Đúng là hoạ vô đơn chí!

Nói là làm, tôi thay đồ, mặc quần jeans và áo sơ mi cho lịch sự, buộc tóc cao lên. Đi hết quán café này đến quán café khác, có quán yêu cầu phải ngồi nói chuyện với khách, tôi không chịu; quán khác thì phải làm từ sáng đến tối, tôi cũng không chịu; quán nữa làm ít lương cao nhưng lại phải ăn mặc hở hang. Nghĩ tới chuyện ăn mặc hở hang ngồi lả lơi thì tôi chạy luôn, mẹ tôi mà thấy chắc bà cạo đầu tôi luôn. Cứ thế mất hết cả buổi, tôi ăn bữa trưa qua loa, ghé tiệm thuốc mua thuốc để điều trị dứt cơn cảm sốt. Chiều tôi lại đi tiếp.

Tôi vào chợ xin phụ bán vải, bán áo quần, đa số chủ cửa hàng chỉ hỏi quê ở đâu, tôi nói ở thì không hiểu sao người ta không nhận. Chỗ chịu nhận người ở Sài Gòn thì lại chê nhìn gầy gò, yếu đuối, chỗ thì nói nhìn tiểu thư quá... Tôi mệt vô cùng, hôm nay không mưa nhưng thời tiết lại oi bức khó chịu. Dù đau đầu nhưng tôi vẫn cố chạy hỏi thêm vài chỗ nữa, rốt cuộc cũng chẳng xin được việc gì.

Ngày trôi qua lê thê, đến sáu giờ chiều lại bắt đầu mưa. Tôi lại chạy về, bác chủ nhà nấu bánh đa cua, tôi ăn vào người cũng ấm lên hẳn. Nghĩ bụng mưa rồi tìm được việc gì nữa, tốt nhất uống thuốc xong thì lên giường đi ngủ cho rồi. Ngày mai cứ đi tìm việc xung quanh chỗ trọ thôi, đi xa quá có khi gặp người quen. Nằm xuống rồi, tôi chợt nhớ tới anh – người xa lạ tốt bụng kia. Nếu còn nhiều tiền chắc tôi đã đem trả để lấy lại nhân rồi, nhưng giờ tôi còn ít quá.

Hôm sau tôi dậy sớm, tắm táp sạch sẽ, gọn gang rồi lại tiếp tục công cuộc kiếm việc mới. Lúc chạy ngang một tiệm Internet – game, tôi ghé vào hỏi thì chủ quán nói là cần người rảnh về sử dụng và biết cài máy tính – tôi chịu; quán bánh xèo tuyển nam không tuyển nữ; có tiệm bách hoá cần tiếp thị sữa nhưng lương

quá thấp;... hết thêm một ngày nữa mà tôi không tìm được việc gì nhưng rút ra được một kết luận, không có kinh nghiệm thì phải có ngoại hình, không kinh nghiệm, không ngoại hình thì phải có trình độ, lúc ấy may ra tìm được việc tốt. Đàng này tôi chẳng có gì cả.

Tôi lại thất thểu về nhà, lúc về ngang qua bưu điện, tôi ghé vào gọi cho ngoại :

- Alo, ai đó?
- Dạ con đây cô Hà, ngoại con khoẻ không cô? À cô khoẻ không cô?
- Ngoại con giận mẹ con qua nhà dì hai ở ba ngày nay rồi.
- Ủa, sao vậy cô?
- Mẹ con mượn tiền ngoại cho ông Cường làm ăn, ngoại không cho. Mẹ con mặt lớn mặt nhỏ nên ngoại giận!
- Thôi có gì cô qua nhà dì hai nói với ngoại là con vẫn khoẻ, dặn ngoại đừng lo gì cả nhé!
- Sao con không gọi qua nhà dì hai?
- Dạ thôi, con cúp máy đây, con chào cô!

Tôi dập điện thoại mà lòng thì tức không chịu nổi. Hóa ra hôm trước nghe giọng mẹ bực dọc là do ngoại không cho tiền đây mà. Mẹ tôi nghĩ gì mà lại đi xin tiền ngoại cho ông ta chứ? Tôi thấy thương ngoại vô cùng, nghĩ thương thôi chứ tôi cũng không dám về nhà dì hai. Dì hai tôi cũng dữ lắm, lại nghe chửi nữa thì mệt.

Ngẩng đầu, trời lại sắp mưa!

Chạy xe về tới đầu ngõ nhà trọ, thì thấy tôi thấy một người nhìn rất quen! Tôi cho xe chạy lại gần hơn, vỗ lưng:

- Trời ơi, anh đi đâu đây?
- Tôi tìm người quen.
- À, trùng hợp ghê, em ở trọ gần ngay đây luôn nè!
- Ủ!
- Anh tìm được người quen chưa?
- Rồi, gặp rồi, tôi chờ từ hơn hai giờ tới giờ!
- À chuyện cái nhẩn, khi nào có tiền em lấy lại nghe, giờ em chưa có tiền! – Tôi áp úng với về ngại ngùng.
- Ủ!
- Thôi anh chờ đi nha. Bạn anh sắp ra chưa? Em vào nhà đây!
- Ủ!

Anh có người quen ở đây, đúng là trùng hợp. May mà anh không đòi tiền, không thì không biết lấy tiền đâu mà trả nữa. Tôi thắng xe lại, dắt bộ vào nhà.

- Dung nè, con gặp bạn con chưa?
- Dạ, sao?
- Bạn con, cậu đi cái xe màu trắng xanh đó, chờ con từ lâu rồi.

Tôi lùi đuôi xe lại, nghiêng đầu nhìn ra người đứng bên ngoài, hơi buồn cười vì anh lại đang khoanh tay nhìn đi chỗ khác, ý như không thèm để ý tới tôi. Thôi kệ, tôi phải vào nhà để tắm cái đã. Đi suốt một ngày, người tôi hôi rình rồi. Không thèm giải thích gì cho cái người ngoài kia luôn, thích chờ thì cho đứng đó mà chờ, ai bảo mắc cái tội nói xạo, hỏi cái gì cũng “Ủ, Ủ”, thấy mà ghét! Tôi tắm một lát thì xong, cũng thấy ngạc nhiên là đang bực bội trong người vì cú điện thoại gọi về nhà, nhưng thấy người kia thì bực bội bay đi đâu hết cả.

Tôi đi ra gặp anh.

- Này, người quen mà anh nói là em đó hả?
- Này bạn, bạn vô tư vừa thôi chứ, chừa cho người khác còn vô tư với!
- Là sao ạ?
- Đi uống café đi!
- Anh mời “người quen” đi uống café mà mời như vậy sao? Em bán café nhưng em cũng đáng được mời đằng hoàng chứ?
- Bạn đi không?
- Không!
- Ừ thôi, tôi về!

Kỳ cục. Mà không biết tại sao anh ta biết tôi ở đây mà tới tìm nhỉ, tôi có để lại thông tin gì đâu? Tới đây rồi thì mặt cứ hầm hầm, bất lịch sự quá, về thì về đi, tự dưng bực cá ở đâu tới đây chém thớt. Đến lúc nhìn thấy người ta có xách theo túi đồ hôm trước mua cho mình, tôi đành xuống nước, dù sao cũng phải ra dáng biết ơn một chút.

- Khoan đã, đi café thì đi, nhưng mà anh cứ như thế là em về đó nha.

Anh không nói không rằng, quay xe chạy đi luôn. Tôi dắt được cái xe đạp điện ra, vội vã đuổi theo muốn hụt hơi. Chúng tôi ghé vào quán café gần nơi tôi ở.

- Bạn uống gì?
- Em uống nước cam hay sữa tươi cũng được.
- Cho mình một ly sữa tươi, một ly café đen và hai điều jet!

Nhân viên phục vụ ghi đồ uống rồi đi vào.

- Phòng máy lạnh, anh đừng hút thuốc, hơi lắm!
- ...
- Anh tìm em đòi tiền, em nói chưa có tiền nên anh bực hả?

Anh cau mày nhìn tôi không chớp mắt.

- Sao hành tung gì mà bí ẩn vậy? Sao bạn đi là đi vậy hả? Nghỉ luôn việc cũng không nói trước.
- Em bị đuổi việc mà!
- Điện thoại thì sao?
- Chưa sửa, tiệm nói là hư nặng rồi, có bán thì người ta mua lại chứ không sửa được! Mà em có điện thoại thì đã sao? Có biết số đâu mà gọi? Với lại gọi làm gì, em biết nhà anh ở, khi có tiền thì em tới trả thôi.
- Nếu tôi không có ở đó?
- Thì em chờ!
- Chờ như tôi chờ bạn hôm nay vậy phải không?
- Ừ mà sao anh biết ở đây mà qua? Sao anh biết tên em?
- Đừng đánh trống lảng, trả lời đi!
- Ừ, thì em đứng đó chờ, em thiếu tiền anh, em tìm anh trả tiền, anh không có nhà thì em chờ, vậy chứ làm gì được?
- Bạn biết tên tôi không?

- ...

- Bạn nói chuyện như nhìn mọi chuyện qua mắt bạn thôi. Bạn không coi ai ra gì quen rồi à? Trước giờ không có ai bất lịch sự với tôi như vậy cả!

- Là sao?

- Sao tự nhiên có thể bỏ đi như thế? Bạn có thể đánh thức tôi dậy mà chào mà, có thể đi uống một ly café buổi sáng mà. Sao bạn phải trốn như trộm vậy? Bạn còn bỏ chạy rõ nhanh, bạn sợ tôi đuổi bắt bạn lại à?

- Sao anh biết em chạy? À, mấy người gần nhà anh nói chứ gì? Chắc họ tưởng em ăn trộm nhà anh!

Nước tới nơi, một ly sữa tươi, một ly café đen và hai liều thuốc.

- Thôi, cho mình gửi lại hai liều thuốc.

Bạn phục vụ vâng dạ rồi cho hai liều thuốc trong cái đĩa nhỏ lên mâm, bưng vào.

- Hi hi.

- Sao lại cười?

- Không có gì hết.

- Bạn thích uống sữa à, uống nhiều đi, hết thì kêu thêm một ly. Gầy như cây sậy, uống sữa nhiều cũng tốt.

Vừa ngậm ống hút vừa hút tôi vừa gật gù:

- Ủa, em thích uống sữa, sữa ngon. Mà mẹ em còn nói đi với người lạ thì nên uống sữa, sữa giải độc, khi người ta bỏ thuốc mê thì uống sữa sẽ không bị mê!

Anh sắc cười, tay che miệng lại.

- Sao lại cười, em nói thiệt mà!

- Ừ thì thiệt, không có gì.

- Anh cười vậy coi được không? Nhìn mặt anh này giờ như là cai ngục, đã xấu còn đáng ghét!

- Giờ hết rồi hả?

- Ừ.

Anh cười thêm lần nữa, cười lớn hơn, cười sảng khoái hơn!

Thấy vậy tôi cũng cười hưởng ứng theo.

- Bạn có nghĩ là bạn nên hỏi tên tôi không? Để khi bạn kể cho ai đó nghe về tráng sĩ của mình, không lẽ bạn cứ kể là “anh kia, anh nọ”?

- Anh tên gì?

Anh tiếp tục cười, cười ha hả luôn.

- Thôi bây giờ thay phiên nhau giới thiệu đi, không lẽ kể về bạn cũng chỉ biết nói là “con bé kia, con bé nọ” hay sao?

- Nhưng anh biết tên em rồi! Mà sao anh biết tên em, sao biết em ở đó?

- Hôm trước tôi đi café không thấy bạn, hôm qua cũng không thấy. Tôi hỏi một bạn phục vụ trong quán thì bạn đó nói bạn nghỉ làm rồi. Tôi hỏi tên thì bạn đó nói bạn là Dung ròm!

- Ồ, anh Bảo trong quán gọi em là ròm. À còn nhà trọ, sao anh biết?

- Hôm trước khi bạn đến nhà tôi, có gọi điện về nhà gặp cô chủ nhà, tôi lục sổ đỏ và hỏi tổng đài ngược lại số nhà trọ, vì hôm trước tôi không nhớ số nhà.

- À, à đúng là thời đại thông tin, cái gì cũng tổng đài tổng đài là biết hết.

Tôi gật gù có vẻ như cũng thán phục.

- Mà anh tìm em làm gì?
- Bạn thiếu tiền tôi, phải biết chỗ bạn ở chứ?
- Ủa mà anh tên gì?
- Thái!
- Mà em thiếu anh tiền, em thế chấp tài sản rồi còn gì?
- Nói chung tôi kỹ tính lắm, không thể để con nít qua mặt đâu.
- Con nít cái búa, tháng 1 này em 18 tuổi rồi đó!
- Ngày nào?

Ôi, tự nhiên buồn, hôm nay qua tháng 12 rồi, còn chừng một tháng nữa là tới sinh nhật tôi. Mẹ sinh tôi vào cận tết, năm nào cũng được lì xì nhiều, năm nào mẹ với ngoại cũng sắm thiết nhiều đồ đẹp... Còn năm nay, nếu không ai tìm thì chắc tôi phải ăn tết một mình ngoài xã hội, không tiền, sinh nhật không quà. Nghĩ tới đó thôi thì tôi thấy mắt cay cay, hốc mắt nóng hổi, lấy tay dụi dụi, cúi mặt không đáp. Tôi đang suy nghĩ xem có nên về nhà không hay cứ thế này ăn Tết một mình, thế thì buồn lắm, lại không có bánh tết, không có dưa món, không được đi chợ An Đông mua bánh mứt,... Mà nếu tôi cứ thế tìm về thì mẹ sẽ coi thường tôi.

- Sao vậy?
- Không có sao, thôi về đi, em không ngồi nữa.
- Sao lại khóc?
- Em đã nói không sao mà.
- Sinh nhật ngày nào?
- Anh hỏi làm gì?
- Hỏi cho biết!
- Bộ anh là công an hay sao mà điều tra dữ vậy? Đi về đi.
- Sao lại về? Ngồi chút nữa đi, ngồi máy lạnh mát và dễ chịu hơn ở ngoài mà!
- Em mệt, em đi cả ngày ngoài đường nên mệt!
- Đi đâu cả ngày?
- Tìm việc làm để còn trả tiền cho anh chứ, còn phải mua điện thoại khác!
- Chưa tìm được việc à?

Tôi ngược nhìn vào mặt anh, lắc lắc đầu.

- Yêu cầu công việc như thế nào?
- Không yêu cầu gì hết, có việc thì làm thôi.
- Vậy sao mà tìm cả ngày không được, thấy nhu cầu tuyển dụng đầy đường mà?
- Thấy không hợp nên em không làm.
- Sao nói không có yêu cầu, làm gì cũng được!
- Mệt anh quá! Đi về đi. Em trả tiền nước cho!
- Đẹp, ngồi thêm lát đi. Mà bạn không hỏi gì về tôi à? Không có muốn biết gì à?
- Không!

- Thật à?
- Em không thích hỏi nhiều về người khác, nhất là người lạ.
- À, thì ra là như vậy, người như bạn hiếm gặp thật. Con gái gặp tôi là hỏi nhiều lắm.
- Kệ họ.
- Tự nhiên thấy vẻ mặt anh lại trùng xuống, ánh mắt có vẻ buồn hơn, không tươi như khi nãy nữa.
- Bạn đã hết bệnh hẳn chưa?
- Rồi anh.
- Hôm nọ đã mệt lại còn dọn dẹp làm gì, tôi tự làm được.
- Em dẹp gì đâu?
- Thì đồ, giặt chi cho cực? Rồi còn đồ tôi bày, tự tôi dọn được.
- Anh tìm em chỉ để hỏi mấy cái đó thôi à?
- Không, tôi đem đồ qua cho bạn.
- Em có đồ rồi, không lấy đâu.
- Tôi mua cho bạn, bạn không lấy thì làm sao mà tính tiền cho bạn trả được, với lại tôi không mặc được đồ con gái đâu.
- Tại sao lại tốt với em như vậy?
- À, cuối cùng cũng hỏi câu này. Ra là cũng biết thắc mắc chứ bộ.
- Tại sao?
- Vì con người mà, gặp hoạn nạn phải giúp chứ? Nếu người khác tôi cũng làm vậy thôi, gặp ai thì giúp người đó, gặp bạn nên giúp bạn. Hôm đó mà không đưa bạn đi viện, có khi giờ bạn toi lâu rồi.
- Ủ, vậy có khi tốt hơn!
- Sao lại nói gở?
- Em thấy vậy tốt cho em hơn!
- Tôi lại thấy hụt hẫng, có khi tôi chết luôn có phải tốt hơn không? Thấy anh cứ hỏi liên thiên mai, tôi bực mình nói tiếp.
- Thôi anh đưa đồ em, em lấy, tính nợ luôn một lần. Chờ em xin được việc, lãnh lương rồi em sẽ trả tiền anh. Giờ em cũng còn ít tiền nhưng em phải dùng đến khi tìm được việc cái đã. Không thì anh bán nhẫn của em đỡ đi, xem được bao nhiêu, rồi còn thiếu bao nhiêu thì em trả sau. Hoặc không thì anh lấy thêm một chiếc nữa đi, em đưa luôn cho nè.
- Tay anh chống cằm nhìn tôi đăm đăm, có vẻ đang cố đọc ý nghĩ của tôi.
- Tôi nói và tháo luôn chiếc nhẫn còn lại, để lên bàn.
- Được, tôi lấy luôn cái này, khi nào có tiền bạn phải đem tới trả đủ cho tôi.
- Bao nhiêu?
- Ba triệu.
- Sao dữ vậy, bữa anh nói tiền bệnh viện hai trăm ngàn, mua có hai, ba cái quần áo mà anh lấy em ba triệu bạc, tiền đâu mà em trả? Nhưng anh nhớ hỏi coi hai cái nhẫn em xem được bao nhiêu nhé?
- Tôi tên gì?
- ... (Tôi quên mất rồi.)

- Vừa nói xong mà bạn còn không nhớ mà, hôm nọ tôi nói tiền bệnh viện là hai triệu! Lặt vặt thêm một triệu là ba triệu.

Ồi trời, thôi xong, gặp ngay tên lừa đảo rồi! Bữa giờ tôi còn tưởng anh ta là người tốt. Đúng là anh ta không lợi dụng gì tôi nhưng giờ anh ta đòi ba triệu thì tôi phải chịu thôi. Anh ta cũng biết nơi tôi ở trọ rồi. Nghĩ vậy tôi quay sang nhanh nhẩu, tỏ vẻ bình tĩnh sáng suốt:

- Thôi anh trả nhẫn lại đây. Tôi đem đi bán, nếu không đủ thì bán cả dây chuyền, bông tai, trả đủ ba triệu cho anh, xong đừng tìm tôi nữa nha.

- Ha ha. Nè cô Dung ròm, cô sỗ sàng quá đó nha. Vừa nãy còn em, giờ đã chuyển sang tôi thật là nhanh!

- Không vui rồi, không chơi, không café cà pháo gì nữa. Đi, đi bán vàng!

- Sinh nhật bạn ngày nào?

- Anh đừng hỏi tào lao nữa, biết ngày sinh để bỏ bùa tôi luôn à? Tính tiền nhanh đi rồi qua chợ Phú Lâm bán vàng!

- Không

- Sao lại không? Anh ơi tính tiền!

Phục vụ chạy vô quầy ghi ghi thì anh ta kêu lại:

- Chưa đâu em, bồ anh giận hờn vậy thôi. Lát khi nào tính anh kêu.

Tên phục vụ lại dạ vâng, ánh mắt đầy tò mò nhìn tôi, đúng là tôi đang điên thật!

- Tết không về quê sao?

- Đẹp, không nói chuyện nữa! – Tôi quát, cầm chiếc nhẫn lên, dùng dùng quay đi, trong lòng ảm ức tội độ, bực mình không tả được. Giờ tôi mới biết mình nhãi ranh cỡ nào, bỏ nhà đi, ra đời bị chửi, bị ăn hiếp giờ còn gặp phải phường lừa đảo nữa.

Thề là tôi chưa bao giờ ghét mưa đến thế này. Đi làm dính mưa, bị đuổi việc cũng gặp mưa, bệnh vì mưa, giờ đang điên cũng mưa. Tôi đứng sững lại ngay cửa quán cũng vì mưa, tên kia chậm chạp bước tới.

- Mưa rồi, vào đi, mới hết bệnh đừng có ương bướng như vậy!

Đáng lẽ tôi cũng không định chạy ra, nhưng nghe cái giọng của anh ta đáng ghét không chịu được nên tôi cầm đầu phi ra ngoài luôn. Tôi chạy đến nhà xe, lấy xe chạy ù về nhà mà không nói với anh ta tiếng nào. Bây giờ có chết tôi cũng không cần anh ta giúp.

6. Chương 2

Bà chủ nhà à ừ, chẳng có 1 lý do gì để ko cho tôi đi, bác có dặn tôi cẩn thận!

- Sao lại nói mai hoặc mốt?

- Thì nói dối phải nói cho giống chứ!

- Hahah, người lạ cười. - Quê bạn ở đâu?

- Có thể ko hỏi chuyện này ko?

- Bạn ko có bạn à?

À phải rồi, con Tiên phải gọi nó, nghĩ tới nghĩ lui lại thôi, nó biết mình bệnh lại bù loa lên cho coi.

- Có, nhưng ko thích làm phiền bạn, và cũng ko thích phiền người lạ. À, anh cũng về đi, em nói thiệt em sẽ trả tiền anh, em lớn rồi em tự lo được.

- Nhưng tôi lỡ khai với bệnh viện tôi là chồng bạn rồi! chồng nào lại bỏ lại vợ trong viện ban đêm ban hôm mà đi về nhà?
 - Cái gì?
 - Hahah, thật đó!
 - Ai mà tin anh hay vậy, 2 tháng nữa em mới 18, cho anh đi tù luôn!
 - À, ra là 17 tuổi rồi! Nhỏ thiệt
 - Thôi anh cho em về đi, em tự lo được, nằm trong này mùi thuốc em sợ quá. Mai hay mốt gặp ở quán cafe em trả tiền anh, bao cafe luôn!
 - Tôi để bạn về nhưng 1 mình ko được đâu!
 - Ko lẽ anh về ngủ với em sao, nhà em có cô chủ nhà mà, có gì em nhờ cô!
 - Nhưng mà ngặt bắt thành linh vậy nhờ đc ai? Hay bạn về nhà tôi nhé! người lạ nói lí nhí!
 - Cái gì? Anh điên à?
 - Nói thật, tôi ko ăn thịt bạn đâu ko phải lo!
- Tôi trề môi lắc đầu lia lịa.
- Tôi pê đê mà! Người lạ chớp mắt.
 - Thôi, em về nhà trọ ko thì nằm đây. Em ko biết anh, anh ko biết em sao lại về nhà anh?
 - Tôi thật sự ko có ý gì, thấy bạn 1 thân 1 mình nên tôi hơi lo, tôi bao đồng lắm. Tôi cũng thuê nhà ở có 1 mình thôi. Tôi sẽ ngủ ngoài sofa cho bạn ngủ trong phòng, bạn ngủ thì khoá cửa phòng lại, tôi giao chìa khoá cho bạn luôn. ok?
- Ko hiểu sao lại thấy có lý, ko còn nghi ngờ hay cảnh giác, tôi cúi đầu lí nhí.
- Nhưng em muốn thay đồ, em ngứa lắm.
 - Ok, chuyện nhỏ.
 - Là sao?
 - Mua chứ sao?
- Nói dứt lời người lạ hí hửng gọi điều dưỡng, nhét vào tay cô ta 50k hay 100k to nhỏ gì, thấy cô kia gật gật.Sau đó cô điều dưỡng đến rút ống nước truyền và đem luôn thuốc tới, dặn dò ngày uống 3 lần sau ăn. bla bla bla
- Ok, về thôi!
 - Xong rồi sao?
 - Uhm, về. Nhưng chịu lạnh chút nha, trời đang mưa, phải ghé chỗ mua cho bạn cái áo lạnh nữa ha.
 - Anh mua đồ rẻ thôi, em ko có tiền nhiều đâu, mà ở nhà em cũng có đồ, mặc tạm thôi.
- Nói rồi anh ta dìu tôi, tôi tự đi được nên cũng ko muốn đứng gần. 2 kẻ xa lạ đi ra cổng bệnh viện, gọi taxi, tôi chỉ nghĩ tới việc mẹ tôi mà thấy lúc này thì anh chỉ có nước chết.
- Ừa anh ko có xe à?
 - Có, gửi chỗ khác rồi, bạn xui rồi tôi đâu thể chở bạn đi bằng xe máy được?
 - Nhưng em say xe!
 - Rồi, mở hé cửa nhé!
 - Lạnh quá!

- Giờ bạn muốn sao? Đang mưa thì phải đi taxi chứ?

Tôi co ro lên xe, người lạ lịch sự lắm, mở cửa va đỡ tôi. Tôi thật sự lạnh lắm

- Em lạnh quá, tôi co rúm người lại.

Anh bác tài lên tiếng :

- Lạnh thì người yêu ôm đi!

- Dạ, hồng phải người yêu đâu anh? Tôi giải bày, xay qua liếc người lạ 1 cái rõ sắc, sao anh ta chỉ ngồi im vậy nhỉ?

- Bác tài ơi chỗ nào gần đây có shop áo quần thì ghé vô dùm em nhé!

Bác tài - ok, ngay góc quận 11 có đó, mà 2 người về đâu?

- Dạ quận 5! Trần Bình Trọng.

Anh lái xe taxi tắt vô 1 shop áo quần trên đường Hùng Vương, người lạ mượn dù va chạy ù vào mua đồ. Trong lúc chờ, bác tài tọc mạch :

- Bạn trai quan tâm quá còn gì nữa em?

- Ko phải bạn trai em đâu, bạn thôi!

- Ủ thì bạn, hahah.

Bực mình tôi gầm mặt xuống, chưa gì đã bị chọc ghẹo. Ôi, lạnh quá, tôi tựa đầu vào cửa kiếng khoanh tay lại và suy nghĩ, thoáng nhìn vào shop thấy người lạ chỉ trỏ cái này cái kia, kể cũng lạ, bụng thấy vui vui..... sao người lạ lại tốt với nhau như vậy? Hay anh ta có ý gì, hiếp dâm mình ko? Nhìn người đâu đến nỗi, kệ đi, dù sao từ lúc bỏ đi mấy tháng trời mới có 1 người quan tâm, trời mưa rào rào, nhưng cảm thấy lòng hơi nao nao. tầm 15 phút hơn, anh ta quay ra, chạy hối hả, cụp dù lại chui vào xe, để bịch đồ chính giữa.

- Ủa, anh mua nhiều vậy?

Chưa trả lời, anh ta đã lấy cái áo khoác ra cho tôi, chìa ra, cái áo lông giả :

- Nè, mặc vô đi cô hai, miệng tím hết rồi kìa!

- Em thường mua đồ về phải giặt qua mới mặc!

- Ấy cha, tiểu thư, nếu thích mặc đồ giặt rồi thì lát lấy đồ tui mà mặc!

Ông tài xé nghe chuyện cười hô hô. Tôi miễn cưỡng mặc áo vào, chà chà, ấm hẳn lên!

7. Quyển 1 - Chương 3

Mưa xối xả vào mặt, rát hết má. Tôi tức tới phát khóc, nước mắt tuôn ào ào. Tôi mím môi chịu lạnh, đến bùng binh Phú Lâm đáng lẽ phải rẽ qua Kinh Dương Vương về nhà trọ thì tôi lại đổi hướng. Mải suy nghĩ nên tôi chạy thẳng đến Bình Long, bị kẹt xe, đường ngập nước, nước ngập gần tới bình xe điện. Tôi hốt hoảng phi hẳn lên lề, leo lên thêm 1 bậc thêm nhà người ta để trú mưa. Nói là trú cũng không phải, tôi đã ướt như chuột lột rồi, tôi chỉ muốn chờ nước rút bớt rồi về thôi. Tôi đang xui xẻo thế này, giờ cái xe điện này mà hư nữa thì chắc tôi chết quá. Tôi đứng co ro một góc, lạnh buốt, cả người nhớp nháp nước mưa, mắt nhìn người ta đang chen nhau dưới lòng đường, người còn bị chết máy xe không chạy được. Mấy người mua ve chai nặng nhọc đẩy xe toàn bìa carton đã ướt nhẹp. Tôi nghĩ tới bản thân, bình thường nếu không đi học thì tôi sẽ ở nhà nằm võng coi ti vi, nếu đi học thì ngoại dận hết mưa mới được về dù nhà cách trường chưa được 1km. Tôi đang bị lung lay. Tôi chịu khổ, chịu quê chịu nhục đủ rồi, tôi chưa đủ lông đủ cánh để sống một mình, quan trọng hơn là tôi nhớ ngoại, nhớ mẹ. Tôi thèm bữa cơm gia đình, tôi thèm được nghe những bản nhạc mình thích mỗi đêm trước khi ngủ. Tôi nhớ những cái hôn lên má, lên trán, những cái véo

má, véo mũi, tôi nhớ những cái vuốt tóc của ngoại và mẹ, tôi nhớ cả những lần bị chửi... Trời ơi tôi nhớ nhà! Tôi muốn về nhà quá.

Hay là mình về nhà? Đợi hết nước, chạy về phòng trọ lấy đồ rồi về nhà thôi. Tôi sẽ quỳ dưới chân mẹ và ngoại mà xin lỗi, hứa sẽ là đứa con ngoan... Nhìn đồng hồ, 7h10 rồi, nước cũng không còn ngập nhiều nên tôi dắt xe xuống đường và về nhà trọ. Tám giờ tối, mưa đã tạnh, tôi dắt xe vào nhà trọ. Tôi nhờ bác chủ nhà nấu hộ tôi một ấm nước nóng để tắm, tắm xong lau tóc thật khô, mặc bộ đồ pyjama trắng dài tay bằng thun có in hình con thỏ và củ cải đỏ, đó là bộ đồ tôi thích mặc nhất khi trời lạnh, là quà ngoại mua cho tôi khi đi du lịch ngoài Bắc. Tôi cố gắng tự trấn an mình, dự trong đầu rồi, tôi sẽ về nhà trước, mai chở đồ về sau. Cứ như thế tôi chạy về đường Nguyễn Văn Nghi - chợ Gò Vấp.

10h10 phút, tôi đứng ngay ngã tư nhỏ gần nhà, bật khẩu trang và mặc áo ấm. Tôi thấy mẹ mới đi chơi về, lớp trang điểm của mẹ còn chưa phai đi, mẹ mặc váy body hần hoi. Tôi sụp đổ, mẹ không hề lo lắng cho tôi, mẹ vẫn đi chơi rất vui vẻ. Tôi đi làm một tháng được có chín trăm ngàn mà còn bị người ta đuổi việc, ra đường xỉu lên xỉu xuống vì bệnh, còn bị người ta lừa nữa, ở cái phòng ọp ẹp toilet phải xài chung. Cả người tôi run lên bần bật khi thấy mẹ chạy cua vào hẻm nhà. Sai lầm rồi! Mày đã sai lầm rồi Dung ơi! Mày đúng là con óc bò, sao lại về nhà chứ? Tôi lại quay trở về cái phòng trọ nhỏ xíu, nơi tôi đã nghĩ là sẽ tìm được tự do, nơi tôi không muốn nhưng vẫn phải ở. Đoạn đường từ Gò Vấp về quận 6 sao mà xa vô cùng. Chưa bao giờ mà tôi còn lang thang ngoài đường giờ này, trời thì lạnh, bao nhiêu nguy hiểm rình rập trên đường về. Tôi chạy xe trên đường, đầu óc không nghĩ gì được nữa, khóc cũng không ra được nước mắt, cảm giác thất bại hoàn toàn, tiếng xe cứu thương, tiếng rú ga của dân đi bão đêm...

Tôi về đến nhà trọ, từ xa đã thấy có người đứng đó, hút thuốc. Tôi biết là ai, và tôi cũng thừa biết anh đang nhìn tôi. Đồ khốn kiếp! Tôi không quan tâm nữa, tôi mệt rồi, mệt lắm rồi, tôi không thiết tha gì nữa, chỉ mong đừng ai làm phiền tôi vào lúc này.

- Bác Oanh ơi, mở cửa cho con với! - Giọng tôi nghẹn đi, nghe lạc lăm.
- Ôi trời, cháu đi đâu mãi thế?
- Dạ, con bị lạc đường!
- Ủ, vào ngủ đi, nhìn cháu xanh lăm đấy, vào bác cho một viên thuốc cảm nhé!
- Dạ, con cảm ơn.
- À, mà bạn cháu chờ cháu, cháu gặp chưa.
- Dạ rồi, thôi vô đi bác, con lạnh quá.

Tôi thả mình xuống cái nệm mỏng, nhắm mắt lại, không muốn nghĩ về chuyện vừa xảy ra, nhưng hình ảnh xinh đẹp trau chuốt của mẹ vẫn cứ ập tới trong đầu tôi, không xua đi được. Mẹ không giống một người mẹ có con gái bỏ nhà đi bụi. Thua rồi, tôi thua thật rồi, tôi không có vị trí nào trong lòng mẹ nữa. Tôi run bần bật, đau thể xác, đau cả tinh thần, lòng tôi đau như cắt! Tôi ước gì mình có thể nằm đây và chết luôn cho rồi. Tôi cứ nằm đó và chìm vào đêm lạnh.

- Dung, cháu Dung, Dung ơi, dậy đi cháu!

Tôi nghe tiếng kêu văng vẳng bên tai nhưng mắt không mở nổi, đầu nặng như có ai lấy đá đè lên vậy. Hình như có ai xúc tôi dậy, ẵm tôi lên, tôi cố nhướn mở mắt ra mà không nổi, miệng tôi đắng ngắt... Tôi thấy có nước nóng ướt trên mặt, đến cổ, tôi cố gắng mở mắt ra.

- Bác Oanh, con, con...
- À, đây uống ít nước chanh đi cháu.

Bác chủ nhà tốt bụng lấy muỗng hút nước chanh cho tôi uống.

- Chắc chắc, hôm qua bác đã thấy cháu xanh rồi, làm gì mà ốm lại không báo, hôm qua cháu không uống thuốc bác cho à?
- Dạ ... - Tôi không nói chuyện nổi.

- Cô ấy lì lợm lắm cô ơi, bệnh hoạn mà còn đi mưa, nói không biết nghe đâu.

Vừa nghe cái giọng quen quen đó là tôi đoán ngay ra người kia. Tôi ghét anh ta, nhưng giờ tôi thử mạnh một cái cũng căng hết mấy sợi dây thần kinh trên đầu, muốn chửi lắm mà không nổi. Tên mặt dày, còn dám đột nhập hẳn vào nhà trọ của tôi, phải nhìn thấy tôi như vậy mới chịu. Tôi cố gắng quay ra lờ anh ta một cái. Tôi nghĩ có lẽ hết tháng này phải tìm chỗ trọ khác để khỏi bị làm phiền, khỏi bị khùng bố.

- Thôi con về đây, chào cô con về!

- Ủ, cháu về nhé, cảm ơn cháu!

Rồi bác quay sang nói với tôi.

- Này cháu, bạn cháu không mách bác thì bác không biết là cháu bị ốm đâu đấy.

- Dạ, mấy giờ rồi bác ơi?

- Thôi nằm nghỉ tí đi, hơn 1h trưa rồi.

- Dạ, cảm ơn bác, con làm phiền bác quá!

- Ủ, mà bạn cháu có gửi cho cháu một túi đồ đấy, tí cháu xem nhé. Nhìn nó cũng dễ gần, đáng tin cậy và tốt tính lắm cháu ạ.

- Dạ - Tôi đáp mà trong bụng muốn nổi điên lên. Cái túi đồ đó là đáng giá ba triệu bạc mà bác chủ nhà đâu có biết! Bác chủ nhà ra khỏi phòng rồi, tôi tiếp tục nằm đó, không thể gượng dậy nổi. Khoảng mười lăm phút sau, bác chủ nhà lại gọi tôi.

- Này Dung ơi!

- Dạ?

- Đây, cháo và thuốc, bạn cháu mua đem tới này, cậu ấy vừa đi mua cho cháu đấy! Gớm, bạn trai à?

Bác chủ nhà định lấy tô để đổ cháo ra cho tôi ăn.

- Bác cứ để đó, lát con ăn, con cảm ơn bác.

- Ủ, thế bác về nhà, đang giặt đồ cháu ạ.

- Dạ!

Gắng hết sức lực có thể, tôi đứng dậy, quyết tâm đứng dậy. Tôi cầm lấy túi cháo và thuốc bước đi loạng choạng, mắt thì hoa, bụng đói nhưng tôi ghét người con trai đó, không muốn nhận bất cứ thứ gì của hắn ta nữa. Đi ra đến phía ngoài, tôi quăng thẳng những thứ đó vào thùng rác, lại định đi vô lấy thêm túi đồ kia ra vứt đi!

- Bướng vừa thôi!

Khốn kiếp, vừa quay ra đã thấy tên khốn đó đứng khoanh tay ngay cửa. Tôi tức đến lộn ruột, cứ đứng đó nhìn tên kia đăm đăm. Nếu còn sức, nhất định tôi sẽ lao vào đấm cho anh ta vài cái. Không thèm trả lời, tôi đi vào phòng.

- Sao bạn bướng quá vậy? Đang sống một mình, không biết tự quan tâm chăm sóc mình như vậy thì giỏi à? Hôm qua bạn đội mưa đi đâu vậy? Làm tôi phải chạy đi tìm cả buổi tối cũng không thấy đâu?

- Im đi, đi đi!

- Tôi nói xong đã, tôi sẽ về!

Tôi tức cầm cầm, quay mặt vào trong đưa lưng ra ngoài.

- Tưởng là bạn cảnh giác lắm, vậy mà nói giỡn xú đã tin sái cổ rồi? Vậy thì làm sao có thể sống một mình được đây?

- Không cần phải đạo đức giả, không cần phải kể công, không phải dạy đời tôi. Tôi sẽ trả tiền cho anh ngay bây giờ! Mai khỏe tôi sẽ chuyển chỗ, đừng làm phiền, đừng có ám tôi nữa. Tôi năn nỉ anh, anh để yên cho tôi. Anh tha cho tôi đi, tôi đủ mệt mỏi và đau khổ rồi... Á á á!!!

Các phòng khác chạy sang. Họ nghe tôi khóc, họ nghe tôi la toáng lên. Bác chủ nhà cũng nghe thấy và chạy qua. Mấy chị sinh viên mới đi học về, họ ôm tôi an ủi, họ nhìn anh ta với vẻ mặt khó chịu và đuổi anh ta về.

- Anh là ai, ở đây không ai biết anh, anh làm gì mà Dung nó la hét? Để Dung đó tui tui lo, anh đi về đi!

- Tôi không về, tôi phải nói chuyện với người này xong mới về!

Cơn đau dạ dày bắt đầu kéo đến. Từ đêm qua tới giờ tôi có ăn gì sau ly sữa tươi đó đâu. Bây giờ ruột gan tôi cứ như đang lộn lên, cảm giác buồn nôn ập tới, tôi há miệng nôn thốc nôn tháo. Vì không có đồ ăn trong bụng nên tôi nôn ra toàn nước, đắng và chua khắp miệng, trào lên ra mũi. Tôi quẫn quại nôn không ngừng, không thể thở nổi cũng không thể ngừng lại.

Anh lao tới, ẵm tôi lên mặc tôi chống cự, tôi đâm yếu ớt vào ngực anh. Tôi vừa khóc, vừa nôn như một đứa trẻ bị trớ sữa. Bụng tôi đau thắt lại.

- Tôi là bạn trai em ấy, em ấy đang giận, các bạn không phải lo, tôi không làm hại em ấy!

Bác chủ nhà cũng thêm vào, đồng thuận :

- Cái này bác biết! Mấy đứa đừng lo, cậu này biết cái Dung nó ốm mới báo cho bác đấy!

Thấy vậy mấy chị hàng xóm nhà trọ của tôi nhìn nhau có vẻ tin tưởng, còn to nhỏ với nhau.

- Giờ Dung nó như vậy, anh là con trai, tay chân nhanh lẹ, anh đưa nó đi viện đi. Để ở nhà chắc nó chết bây giờ!

- Giờ tôi sẽ đưa em đi bệnh viện! Còn em nằm im đó, không được quậy!

Anh nhờ các chị sinh viên dùng điện thoại của mình gọi một chiếc taxi gấp, rồi cứ thế xốc đứa con gái ốm yếu bệnh hoạn đang nôn thốc tháo, còn la hét ồm ồm là tôi lên. Trong cơn đau đớn, tôi như mê sảng, tôi thấy ngoại pha mặt ong và lòng đỏ trứng gà cho tôi. Mỗi khi tôi đau bao tử là lại được ngoại cho uống như vậy. Tôi hận lắm, hận bản thân, hận cuộc đời này. Trong phút chốc, cơn đau lên đỉnh điểm. Vì cổ họng quá khô rát, lại cứ nôn liên tục nên cuối cùng tôi đã khạc ra ít máu, cơ thể nóng như lửa đốt, mắt không mở nổi, nhưng tôi nghe được giọng nói đó, giọng nói mà tôi còn rất tin tưởng mới chiều hôm qua thôi.

- Gần tới viện rồi, cố gắng lên, đừng làm tôi sợ. Cố gắng lên nào cô bé!

Vòng tay anh siết chặt tôi vào sát vào người mình, tay kia run run lau mồ hôi và liên tục lấy khăn giấy lau miệng cho tôi!

Tôi không còn sức chống cự với cơn đau trong cơ thể, không còn sức suy nghĩ về nỗi đau đó và cũng không còn sức đâu mà chống cự anh. Ngay lúc này đây, tôi thầm mong, nếu tôi chết đi, mong anh hãy đem tôi về nhà, tôi muốn về nhà với ngoại, với mẹ. Còn không, hãy cứu lấy tôi, làm ơn! Nước mắt tôi cứ chảy không ngừng.

Cuối cùng cũng tới viện, tôi vẫn mặc bộ đồ pyjama chưa thay, rũ rượi như cái xác chết, toàn thân dính đầy mồ hôi ướt nhẹp do chính mình nôn ra. Anh bế tôi chạy ào ào như vũ bão thẳng vào phòng cấp cứu, bác sĩ ra hiệu cho anh đặt tôi xuống giường, sau đó chích ngay cho tôi một mũi thuốc. Tôi thở gấp nhìn lên trần nhà, thấy cái quạt trần đang quay, từ từ có đến hai cái quạt, ba cái quạt, rồi tôi lại lịm đi một lần nữa.

8. Chương 3

Xe dừng lại ở 1 chung cư trên đường Trần Bình Trọng, người lạ trả tiền xe xong mở cửa cho mình xuống xe. Chân thì đi vậy nhưng trong đầu nghĩ tùm lum ” sao mày lại đi theo tên này vậy Dung, có quen đâu, nhờ người ta bán mày thì sao? “, rồi ” bán thì sao, giờ mẹ ko thèm đoái hoài thì thiết tha gì nữa “, ” nhưng phải thủ, phải tìm 1 con dao, có gì thì còn phòng thân ”. Mấy cái suy nghĩ đánh lộn làm tôi đau cả đầu. Thì giật mình :

- Nè nè, đi vô thang máy đi hay muốn đi bộ mà lững thững vậy chị hai? Lầu 20 lận đó nha!

Ra là tôi đi quá qua khỏi thang máy, quay lại vào thang máy thôi mà.

(Xin cho phép tôi bỏ qua đoạn diễn ta căn nhà nhé, mặc dù quen từng vị trí, chụp rất nhiều ảnh ở đó nhưng mà nó ko phải là chi tiết quan trọng trong câu chuyện, chỉ là 1 căn nhà màu vàng kem, gạch đen trắng, ko có bếp núc chi cả.)

Thang máy dừng lại ở lầu 8, rẽ trái phòng số 8 bên tay phải.

- Ủa, sao anh nói tầng 20?

- Haha, nói xạo cho đủ nguyên bộ ngày hôm nay mà!

Người lạ mở cửa, đem bịch đồ vô nhà, tôi nhìn thoáng qua ngôi nhà, đúng là vô tới nhà có khác, ầm lên ngay. Nhưng sao bụng tôi cứ đau đau kiểu gì.

-Anh cho em mượn điện thoại được ko?

- Bạn gọi cho ai? Tay thì đưa cho mượn nhưng cứ thích hỏi.

- Kệ em, anh cho ko, ko thì khỏi!

Tôi huých cái.

-Sao có người hung dữ với ân nhân dữ vậy trời? Bạn vô trước đi, coi có gì chơi đc thì chơi, ko thì ngồi nghỉ đi, tôi ra ngoài mua chút đồ ăn để lát bạn còn ăn mà uống thuốc! Nhà ko có bếp, tôi ko biết nấu ăn gì.

- Ủa, sao lúc này anh ko ghé mua luôn?

- Lúc này có người đang lạnh mà trời thì mưa!

Cộp, người lạ đóng cửa đi. Tôi bấm điện thoại cho ngoại, cô giúp việc nghe máy

- Cô Hà, ngoại con khỏe ko?

- Khỏe, sao con chưa về đi, ngoại nhớ con, dạo này mưa ngoại hay nhức chân lắm, ngoại lấy hình con coi hoài à, về đi con ơi!

- Cô nói với ngoại con khỏe, sống tốt và ngoan. Khi nào con hết giận mẹ thì con về, cô ôm hun ngoại dùm con 1 cái, nhớ ngoại lắm.

Tôi khịt mũi, mắt cay.

- Thôi con đi ngủ, mai đi học sớm, bye cô.

Tôi đứng đó, khóc lớn, khóc đã vì chưa lần nào từ ngày bỏ đi tôi được khóc như vậy, nhà lớn vậy sẽ ko sợ người khác nghe. Tầm 5 phút hay hơn, tôi nghệt cứng hết cả mũi, tôi cầm bịch đồ đi tìm chỗ thay. Trời ơi, cái ông mua toàn quần jeans áo thun cổ lọ tay dài, chắc định bán tôi đi Bắc cực quá.

Tôi thay đồ ra ngoài ghé salon ngồi, ngồi yên thôi vốn tôi ko thích đụng hay lục lọi đồ của người khác và cũng ko thích ai tìm tòi lục lọi đồ của tôi.

- À quên, phải chạy đi tìm con dao cái, tôi đi ra gần tủ lạnh, đúng thật ko có bếp nhưng cũng có vài con dao, chắc để cắt trái cây. Tôi lấy 1 con dao thái lan nhỏ, đủ nhọn cán đen để dưới gầm ghế. Mũi vẫn còn nghệt vì khóc, tôi ngồi thừ đó tầm 15- 20 phút hơn

Cạch, người lạ về, tay cầm linh khỉnh đồ đạc. Nào là nước cam, bánh bao, hủ tiêu, rồi trái cây.

- Thay đồ rồi, bạn có tắm ko? Có nước nóng, tắm đi đừng gội đầu, xong ra ăn gì uống thuốc rồi ngủ, tôi có mua cam cho bạn uống bổ sung C mau hết bệnh ko làm phiền tôi.

-Dạ, em đi tắm, nhưng mà em tắm ở phòng tắm nào? Có 2 cái lận?

- Haha, vậy này bạn thay đồ ở đâu?

- Ở phòng ngoài này nè. - Tay tôi chỉ chỉ về toilet phía ngoài.

- Thôi bạn vô phòng đi, lát bạn ngủ ở đó luôn.

- Dạ.

Trời đất quỷ thần ơi, sao cái người này có duyên với tôi mấy chuyện muốn độn thổ vậy nè trời. Tôi bị kẹt, ngay lúc này, ngay nhà người lạ mới ghê. Đứng trong đó, tôi ko biết phải thế nào, ko dám mở cửa vì lỡ bị tấn công thì sao. Tôi đập cửa rầm rầm.

- Chuyện gì vậy, sao vậy? Bạn bị sao trong đó hả?

Giọng nghe rõ hốt hoảng, tội nghiệp ghê.

- Anh ơi, em nhờ cái này được ko?

- Ko sao hả, sao nói chuyện nhỏ vậy?

- Hay anh đi mua dùm em cái khăn mới đi, em ko quen lau chung khăn với ai hết.

- Rồi để tôi lấy khăn mới cho bạn, nhà tôi có khăn mới, giặt rồi, bạn làm tôi hết hồn.

Người lạ gõ cửa cóc cóc, nói sẽ để khăn ngay giường và ra ngoài.

- Anh ơi, khoan!

- Sao?

- Anh ơi em bị!

- Bị gì, sao vậy?

- Em bị đèn đỏ rồi, anh ơi em ko có whisper. - Tôi nói lí nhí.

- Whisper gì? Bạn nói gì vậy?

- Em bị kinh rồi, em ko có băng.

- Hả, băng vệ sinh sao? Trời, thôi bạn chờ tôi chạy xuống tạp hoá mua cho bạn. Bó tay!

Tôi thiệt ko thể tưởng tượng được, sao 1 người lạ hôm nọ chỉ tôi cài lại áo, hôm khác thấy tôi khóc dưới mưa, rồi hôm nay đưa tôi đi viện, đem tôi về nhà, mua áo quần cho tôi, mua đồ ăn cho tôi, rồi mua băng vệ sinh cho tôi. Ko biết đây có phải người mẹ tôi thuê để chăm sóc tôi ko nữa. Ôi xấu hổ quá, huhu.

- 5 phút sau, nghe tiếng gõ cửa :

- Tôi mua whisper, 3 loại : mỏng cánh, ko cánh và ban đêm. Tôi ko biết vụ này, bạn xài cái nào thì xài nha, tôi ra đó, nghe tôi đóng cửa phòng thì ra lấy nha.

- Dạ, cảm ơn!

Tôi vệ sinh xong, thú thật mà nói ko còn mặt mũi nào để bước ra khỏi cái phòng này.

- Em xin lỗi, đã làm phiền anh quá rồi, em ko còn mệt nữa thôi em về, em ko thể cứ phiền anh, em mắc cỡ lắm. Anh mua hết bao nhiêu tiền, em gửi lại, nếu hôm nay ko đủ thì mai mốt em trả hết cho anh.

Người lạ nhìn tôi đăm đăm, tỏ vẻ khó chịu.

- Bạn vừa khóc sao? Sao mặt mày sưng lên vậy, mũi thì bóng. Bạn nhìn bạn coi, nếu để bạn về bạn có bị làm sao có phải là tôi cần rút ko?

Người lạ móc trong bóp ra

- Nè, cmnd của tôi, bạn sợ thì cầm lấy, có gì còn đi thưa, việc gì mà bạn lấy dao để dưới ghế vậy?
- Em ko biết nói sao, em sợ, em lạnh, em mệt đủ thứ, em cũng muốn ngủ 1 giấc nhưng mà em sợ!
- Bạn sợ cái gì, bạn nhìn tôi đi tôi đáng sợ lắm sao? Hay là tôi tự trói mình lại cho bạn ngủ nha? Sao bạn vô lý vậy? Bạn bị cái đó thì con trai ghê lắm, khỏi lo!
- Tôi sợ mặt, nhưng nghe cũng có lý. Thôi, cứ nhắm mắt ngủ đại, nhức đầu lắm rồi.
- Khoan, mới có 8 rưỡi, bạn ăn cháo cũng hơn 3 tiếng rồi, ra ăn miếng hủ tiếu đi, uống thuốc rồi hãy ngủ.
- Dạ.
- Vừa ăn tôi vừa nhìn dò xét, sao có người tốt như vậy, đúng như trong phim mới có.
- Mẹ em muốn ăn lo cho em phải ko?
- Cái gì?
- À, ko có gì. - Tôi cúi đầu ăn tiếp, tôi ko ăn nổi nhiều, ko đc 1 nửa thì tôi thôi, người lạ cũng ko ép.
- Uống 1 hộp nước cam đi, uống hết càng tốt.
- Nhưng cổ em đau lắm!
- Uống 1 miếng thôi, rồi uống thuốc.
- Tôi miễn cưỡng uống ngụm nước cam, xong uống 4 viên thuốc nhỏ. Rồi lủi thủi đi vô phòng nằm.
- Bạn mở hé cửa nhé, tôi có thể vào nếu nghe bạn khóc trong mơ, bạn vẫn còn sốt đó.
- Em bật đèn sáng ngủ được ko, em sợ ma lắm.
- Được, chúc ngủ ngon nhé.
- Rõ là người lạ khó chịu hơn sau khi tôi quá đề phòng, nghĩ cũng phải, giúp ko mà dò hỏi tùm lum. Ôi mà thôi, ko phải lo, đi ngủ trước đã, mệt quá rồi, chân run hết rồi.

9. Quyển 1 - Chương 4

Tôi hé mắt nhìn, có cảm giác như mình đã ngủ được một giấc thật dài.

- Ngoạì ơi, mẹ ơi, con chết chưa? – Tôi nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm.
- Dậy rồi sao? Bạn thấy sao rồi? – Là giọng của ai đó đầy quan tâm.
- Chưa chết sao? – Tôi quay sang nhìn anh, hỏi.
- Chưa. – Anh nở nụ cười hiền khiến cho tôi cảm động. - Bạn có muốn đi vệ sinh không?
- Có.
- Tôi sẽ đỡ bạn dậy, bạn tự đi, tôi giữ chai nước biển cho bạn, đến toilet thì chịu khó cầm vô nha!
- Hôi quá!
- Ừ.
- Muốn thay đồ!
- Hiện tại không biết thế nào, phòng cấp cứu hôm nay đông quá, các y tá, hộ lý không làm kịp. Chờ một lát, tôi sẽ tìm cách. Bạn đi từ từ thôi.
- Sau khi đi vệ sinh xong, anh lại dẫn tôi đi về giường, tuyệt nhiên không hề đụng chạm.

- Khát nước quá!

- Đây, nước đây, uống đi, từ từ!

Họng tôi đau rất rát, uống một ngụm nước mà tôi nhăn nhó hết mặt mày. Anh chỉ ngồi đó nhìn tôi, ánh mắt trĩu mến, tôi lại ước giá như tôi có một người anh trai như vậy, có thể che chở, bảo vệ tôi khi bị mẹ ăn hiếp thì sướng biết bao nhiêu.

- Cảm ơn anh!

- Ừ.

- Nhưng anh cũng hơi quá, mùi chua khó chịu!

- Ừ, nhưng không còn cách nào khác, giờ phải làm sao? Có nhờ các bạn ở chỗ trọ canh bạn một chút được không?

- Không đâu, mấy chị phải đi làm.

- Còn cô chủ nhà?

- Bác phải lo cho chồng con nữa. Thôi anh cho em mượn điện thoại.

- Nè.

Tôi không còn kiên nhẫn, không thể chịu đựng cảnh này, không thể làm phiền người lạ như vậy được. Tôi phải gọi về nhà thôi.

Tiếng chuông đổ năm, sáu hồi không ai nghe máy, chắc không có ai ở nhà. Tôi bấm số nhà của dì hai.

- Alo, ai đó!

- Anh Khải hả?

Khải là con trai thứ của dì hai.

- Ủa Dung hả, đang ở đâu đó?

- Nói sau, ngoại có đó không anh?

- Ngoại đi Cổ Thạch với mẹ anh rồi, đi Cổ Thạch - Thầy Thiêm hành hương và làm từ thiện, đi bốn ngày mới về, mới đi hồi nãy thôi. Ngoại đi cũng vì cầu cho mày thôi, mày về nhà dùm anh cái, con gái con đứa!

- Anh thấy ngoại khỏe không?

- Trời thương mà, ngoại khỏe, nhưng nhắc tới mày là ngoại khóc, ngoại vái mày về trước sinh nhật, còn có mấy ngày nữa là tới sinh nhật mày, rồi tết nữa, về đi em ơi!

- Mẹ em thì sao? Bữa giờ anh gặp mẹ em không?

- Trời ơi, bà ấy mới nãy chạy qua nhờ mẹ anh xin cho lá bùa cho ông bồ bà ấy kia. Tao nói mày đừng buồn, chứ tao thấy mày bỏ đi mấy tháng mà bà ấy ăn diện còn đẹp hơn.

- ...

- À, mà bữa trước dì út với ngoại cãi nhau mày biết không?

- Biết, em có nghe cô Hà nói!

- Ừ, bữa trước mẹ mày nói đi báo công an, nhưng ngoại không chịu. Ngoại nói làm rùm beng lên, người ta biết rồi người ta chê mày này nọ, tội nghiệp mày. Xong mẹ mày khóc, nói mày là đồ hư hỏng, không biết nghĩ cho hai bà già ở nhà.

- ...

- Mà mày đang ở đâu vậy, ở với ai nói anh nghe coi?

- Em ở Đồng Nai.

- Trời, đi gì xa vậy? Sao liều mạng thế hả? Mà có tiền xài không?
 - Em có tiền mà, anh yên tâm nha, em có đi làm. Thôi em cúp máy đây, có gì gọi anh sau ha, cho em gửi lời thăm cả nhà mình.
 - Ủ, coi về nhà sớm nha!
 - Dạ, bye anh!
- Tôi tiếp tục bấm số di động của mẹ.
- Alo
 - Alo,.. mẹ hả? – Tôi ấp úng mãi mới nói thành lời.
 - À, con gái cưng hả, chết bờ chết bụi ở đâu mấy tháng nay thế? Mẹ khoẻ lắm con, con cứ chu du đây đó cho đã đi con, khỏi về, không có con cả nhà vẫn vui!
- Tôi tắt máy cái rụp, lòng đau nhói, muốn khóc cũng không còn sức. Tôi quay sang anh, tay đưa trả cái điện thoại, tay quệt vội nước mắt.
- Cảm ơn anh!
- Anh ngồi ngay cạnh giường, chắc nghe hết những gì trong điện thoại... Tay anh chống cằm nhìn tôi dăm chiêu, tò mò.
- Nhà bạn ở đâu?
 - Ở quê.
 - Sao lại nói xạo là Đồng Nai, bạn dân Sài Gòn phải không? Nhà ở đâu, tôi sẽ đưa bạn về.
 - Anh cho em mượn lại điện thoại đi.
 - Nè.
- Tôi cầm điện thoại và xoá hai số vừa gọi rồi trả lại cho anh.
- Nếu có số, nhất là số gia đình bạn, tôi chỉ gọi khi bạn đồng ý, không phải lo!
 - Em đói!
 - Nhưng phải truyền hết nước biển mới được ăn, bao tử bạn không có gì, bác sĩ chưa cho ăn đâu, bạn uống tạm chút nước đi.
 - Em thắc mắc anh đang bảm em, ám em hay đang giúp em?
 - Tùy bạn nghĩ, nhưng chuyện ba triệu chỉ là giỡn thôi!
 - ...
 - Bạn quá hung dữ, bạn đem quăng cháo và thuốc. Bạn nên biết nhiều người còn không có gì ăn, có người bệnh mà không có thuốc uống.
 - ...
 - Chắc nhà bạn giàu lắm.
 - Em sợ chết lắm, anh xin bác sĩ cho em về đi, em về nhà của anh cũng được!
 - Tại sao về nhà tôi?
 - Vì em sợ chết một mình lắm, em đau lắm!
 - Sao lại tin tôi?
 - Vì anh cứu em hai lần rồi.
 - Vậy thôi sao?

- Xin lỗi.
- Tôi sẽ suy nghĩ lại, nhưng hiện tại bác sĩ chưa cho về.
- Sao anh cứ theo em làm gì, rồi bị em làm phiền?
- Sao hôm nay bạn lại hỏi nhiều vậy?
- ...
- Tôi tên gì?
- Thái!
- Ủ, giỏi! Tôi không thấy phiền, tôi không biết tại sao lần trước giúp bạn rồi nhưng tôi vẫn không yên tâm. Tôi luôn nghĩ bạn sẽ còn gặp nạn, đúng như thật!
- Lúc chiều em nghĩ em sẽ chết.
- Ủ, tôi cũng nghĩ vậy.
- Nếu em chết, anh có tìm được nhà em không?
- Tôi sẽ cố, nhưng có tôi ở đây, tôi không để bạn chết.
- Phải chi anh là anh trai của em.
- Bạn đã làm tôi rất sợ, chưa bao giờ tôi thấy một người còn nhỏ mà ói ra máu như vậy.
- Tôi nhăn mặt, nuốt nước bọt thôi mà cổ cũng như bị rách vậy.
- Từ hôm qua tới giờ em không ăn gì, em đói lắm.
- Chờ lát tôi đi hỏi bác sĩ coi sao, tôi cũng đói nữa.
- Hay anh xin cho em về như lần trước đi!
- Ủ.

Thái ra ngoài gặp bác sĩ, nói gì đó và chỉ về phía tôi, thấy bác sĩ gật đầu rồi lắc đầu liên tục. Nhìn anh cả người bần thỉu vì tôi, đầu tóc thì bù xù như tổ chim. Chắc người này cũng muốn có một đứa em gái như tôi mong có một người anh trai rồi. Nhưng nhìn anh hình như gầy hơn bữa trước, mới có vài ngày mà nhìn anh gầy đi hẳn một vòng. Lại nghĩ, vừa rồi nói chuyện với mẹ xong, sao tôi không điên lên, không phải tôi nên đập đầu vô tường tự sát sao? Không phải tôi nên gào khóc vì tức như mọi khi sao? Sao tự nhiên tôi lại bình thản như vậy? Có phải vì tôi đang tạm yên tâm về số phận của mình không? Hay tôi biết có như vậy cũng chỉ là tự làm đau mình?

- Bác sĩ không cho về rồi, cần phải theo dõi thêm. Bạn vừa bị bao tử, vừa bị sốt, lại hạ đường huyết, bác sĩ nói có thể bị co giật và nếu ở nhà thì không biết làm như thế nào đâu. Tôi nhờ y tá trông bạn đêm, tôi phải về thay đồ, rồi đi mua đồ ăn. Bạn chịu khó ở đây, thay bộ đồ của bệnh viện, chờ tôi một chút nha.
- Dạ, cảm ơn anh!
- Tôi đã ghi số điện thoại của tôi cho bác sĩ, nếu có gì khẩn cấp mà tôi chưa đến thì gọi nha!
- Tôi gật đầu nghe theo răm rắp cứ như người đó là ba dặn dò con gái vậy. Y tá tới dẫn tôi đi thay đồ, rửa rầy các thứ. Cứ như vậy, Thái đi chừng một giờ thì quay về, mua thêm một bình nước suối năm lít, bàn chải đánh răng, khăn lau, khăn giấy... Mua hai hộp cháo trắng, hộp vệt muối và thịt kho tiêu, 2 lốc sữa tươi nữa.
- Anh chưa ăn sao?
- Vô ăn chung cho vui! Bạn không thích ăn chung à?
- Anh nè, cảm ơn anh, khi nào khoẻ em sẽ xin tiền ngoại em trả hết cho anh, ngoại em có tiền.

- Ủ, cảm ơn lần thứ ba rồi, tôi cảm kích rồi, nhưng còn chuyện tiền bạc tính sau nha. Nói tới lại có người dùng dùng liều mạng bỏ đi, xem có án mạng, tôi sợ mất hồn rồi!

- Anh không đi làm sao? Suốt ngày hôm nay...

- Có chứ, nhưng xin nghỉ.

- Khổ thân, tự nhiên lại dính vô em làm gì?

- Ủ, khổ!

- Mà không có anh, không biết em sẽ ra sao nữa?

- Thì chắc sẽ có người khác giúp, nhưng bằng cách khác!

Tôi ăn không nổi, nuốt đau lắm, mới ăn có mấy muỗng mà đã không thể ăn tiếp vì cổ họng cứ nhờn nhợn, chực nôn.

- Anh ăn của em luôn đi, em buồn nôn, chắc do em nhịn lâu quá.

- Uống sữa đi!

- Ủ.

- Mà sao bạn bị nặng vậy? Đau bao tử bao lâu rồi?

- Em bị hồi lớp 8, chỉ buồn nôn và đau chứ không như hôm nay.

- Ủ, chắc do nhiều bệnh, rồi người đang yếu nó dồn vô một chỗ, và còn do lì nữa!

- Anh thấy em lì lắm sao?

- Ủ, chưa từng thấy ai lì và coi thường sức khỏe như vậy. Cái này người ta nói là ngu mà lì!

- Ủ, cho nên mẹ em ghét em!

- Sao lại nói mẹ ghét?

- Vì em lì!

- Nhà bạn ở đâu vậy? Không lẽ không nói được sao?

- Nhà em ở Gò Vấp.

- Trời đất, bạn bỏ nhà đi bụi hả?

- Ủ.

- Tại sao?

- Tại mẹ em ghét em, đuổi em!

- Vì sao?

- Vì em lì?

- Vậy thôi sao? Rồi gia đình không đi kiếm à? Ba đâu?

- Không có ba.

Thái khựng lại, nhìn tôi, mặt buồn xuống như đồng cảm.

- Khăn kìa, lấy lau nước mắt đi, chuyện này nói sau! Đang mệt, lại khóc là không ổn đâu.

- Anh hỏi tiếp đi.

- Sao tự nhiên lại hỏi?

- Em muốn nói, em sắp bể bụng, vì em cứ giữ trong bụng mấy tháng qua, em muốn kể.

Và như thế, anh hỏi - từng câu một, tôi đáp - từng câu một. Nghe xong, anh an ủi đủ thứ, nói là cố gắng đi, khoẻ đi, nếu tôi muốn về, anh sẽ chở tôi về nhà.

- Anh đừng bỏ rơi em!

- ...

- Vì em không có ai cả, chỉ có anh thôi. Anh đừng bỏ rơi em, giúp em thì giúp cho trót, sau này em sẽ xin tiền ngoại trả lại hết cho anh, anh cứ kê ra. Ngoại sẽ trả, ngoại sẽ đi chùa cầu mong trời Phật phù hộ cho anh, sẽ cầu duyên cho anh nữa.

- Ủ, vậy thì bạn phải mạnh mẽ lên, phải phấn chấn và nghĩ về những người mình yêu thương mà sống. Tôi không biết giúp thế nào nữa, bạn cần gì cứ nói, khi nào muốn tôi sẽ chở bạn về nhà.

- Sắp Tết rồi!

- Ủ, chừng mười ngày nữa thôi.

- Anh không về quê sao?

- Năm nay thì không.

- Vì em sao?

- Không phải, chỉ là không muốn!

- Anh sinh năm mấy vậy?

- 82! Hôm bữa tôi có đưa giấy chứng minh mà không thèm nhìn một chữ, nể bạn thật. Tên không biết, tuổi không biết, bộ sợi dây tò mò của bạn bị đứt rồi hả? Như tôi nhìn bạn, thấy bạn đứng khóc dưới mưa hôm bữa là tôi đã tò mò rồi.

- Ủ, em không biết sao nữa.

- À, nghe nhạc không? Có đem theo cái CD cho bạn nè! Bạn thích nghe nhạc gì tôi chạy ra mua cái đĩa, hồi này tôi thấy có tiệm đĩa gần đây.

- Em nghe Linkinpark hay Eminem cũng được. Anh mua đĩa Crawling đi, hay mua Mockingbird ...

- Sao lại nghe nhạc ồn ào vậy, nghe để ngủ mà, không phải đang nhức đầu sao?

- Briney Spear, “Bé nhỏ 1 lần nữa” cũng được.

- Ủ, bạn có nghe The Beatles không? Cái đó thì tôi có sẵn.

- Cái đó mẹ em nghe, em không thích mấy bài hát quá ngắn.

- Ủ, chờ đi, để tôi đi mua cho, uống sữa đi rồi uống thuốc!

- Dạ.

Không hiểu sao hôm nay tôi thấy anh dễ thương quá chừng, còn bị tôi đầy đoạ đủ kiểu mà vẫn không ca thán gì. Trong lúc chờ đợi, tôi bật cái đĩa có sẵn nghe, The Beatles, mẹ tôi nghe hoài thứ nhạc này.

”Don’t let me down, don’t let me down

Don’t let me down, don’t let me down

Nobody ever loved me like she does

Oh, she does, yeah, she does

And if somebody loved me like she do me

Oh, she do me, yes, she does...”

Nghe cũng hay chứ ta, tôi lắc lư, ở nhà mẹ mở nghe hoài mà tôi có thấy hay đâu. Tôi học khá nhất Anh Văn, nên cũng chăm nghe nhạc US – UK lắm, với lại mẹ cũng toàn nghe mấy nhạc The Beatles, Bee Gees

hay Carpenter, tôi cũng nghe lóm và biết được nhiều bài hay. Tôi nghe được tầm năm, sáu bài gì đó thì anh về, cầm trên tay bịch CD, ba đĩa – một của Linkin, một của Eminem và một của Britney đúng theo yêu cầu của tôi.

- Nghe hay không?

- Hay

- Ủ, nhóm này đỉnh rồi.

- Mẹ em mê lắm!

- Ủa, vậy hả?

- Ủ, mẹ em cứ nghe cái bài Yesterday miết, còn em cứ nghe Stan miết.

- Ha ha, thôi uống thuốc đi!

- Em đau cổ, uống đắng lắm.

- Chờ xíu, tôi cà nát ra rồi pha vô ly nhỏ cho uống nha.

Tôi phùng má làm nũng.

- Cà ra còn đắng hơn, thôi anh đưa em uống đại cho rồi!

- Giải, vậy mới được.

- Anh cho em gọi về nhà bác Oanh khỏi chờ cửa cái.

Rồi cứ như vậy, ăn xong, Thái đem bỏ đồ vô thùng rác, cho tôi uống thuốc, dặn dò như bố dặn con luôn. Xong anh đi ra hành lang hút điếu thuốc, hút xong rồi lại vào phòng.

- Hay anh về đi, ở đây chỗ đâu mà ngủ?

- Giường kế bên kia!

- Giường của bệnh nhân mà.

- Nhưng có bệnh nhân đâu?

- Bác sĩ la không?

- La thì tính sau.

Anh ta co ro trên cái giường bên cạnh. Hồi chiều phòng cấp cứu đông lắm, nhưng bây giờ người ta chuyển lên phòng bệnh hết rồi nên vắng. Ông bác sĩ đi tới, đo huyết áp, bắt tôi há miệng xem cổ họng, rồi nói là chuyển viện luôn, thu xếp lên phòng trên.

Anh lại ra phòng thu ngân tính tiền, xong quay vào cười vui vẻ.

- Được ngủ phòng máy lạnh rồi!

- Là sao?

- Thì lấy phòng máy lạnh, còn mỗi phòng dịch vụ thôi, mà hai giường nữa, tôi bao cho bạn luôn, mỗi đứa một giường. Ngủ hôm nay thôi, sáng mai bạn đỡ thì người ta cho về, ở đây cũng không có nhiều phòng mà nuôi bệnh nhân.

- Ở đâu anh?

- Lầu 1!

Rồi anh dọn dẹp dẹp, bưng bê tùm lum, riêng tôi chỉ cầm cái chai nước biển của mình. Về phòng bệnh, mỗi đứa một giường, anh nằm đọc báo, tôi nghe nhạc rồi ngủ lúc nào không hay.

10. Chương 4

Ko biết do thuốc thắm hay do nước biển làm buồn ngủ mà vừa nằm xuống là tôi ngủ li bì. Làm 1 giấc tới 7strong0 sáng, tôi mò dậy, nhẹ nhàng nhất có thể đi vào toilet, tôi vệ sinh cá nhân xong, mặc lại bộ quần áo cũ của tôi và giặt bỏ quần áo mới, rón rén ra ngoài tìm đc lang can nhỏ để phơi đồ, tôi cứ đi qua đi lại chỗ cái sofa như ăn trộm. Anh ta nằm ườn ra, chần mền loạn xạ, chắc bạn đọc tưởng tượng ra 1 anh chàng ngon lành lắm đây. Thực ra thì bữa bọn lằm, tv còn bật mà ông tướng lại kẹp cái remote trong người, trên bàn có cái bánh bao ăn dở, 1 vỏ lon bia nữa. Tôi xong hết rồi thì ngồi bệt xuống đất, móc tiền ra đếm, ở đây tôi chỉ có 408k, mà lát nữa tôi còn phải đi xe ôm về quán, ăn sáng, rồi sửa điện thoại nữa. Hôm qua anh ta mua cho tôi bao nhiêu là tiền, chắc 408k ko thể trả đủ, tôi loay hoay tìm cây bút và tờ giấy để ghi lại vài dòng cảm ơn, chỉ thấy mỗi cây bút cạnh cái tv còn giấy ko thấy mà tôi ngại lục lọi nên chạy vô toilet xé giấy vệ sinh ra mà ghi.

- Em ko có đủ tiền trả anh rồi, thôi em gửi anh cái nhẫn của em, khi nào em đủ tiền em quay lại trả anh nha. Ko thiếu đâu, 6 ngày nữa là em có lương rồi, ở phòng trọ em cũng còn ít tiền nữa. Em cảm ơn anh đã giúp em, em ko quên ơn đâu, em về đây.

Tôi lấy lon bia và cái bánh bao thừa đem bỏ vào thùng rác, tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón tay giữa bên tay trái để lại với tờ giấy. Nghĩ trong bụng, kiểu gì rồi cũng phải bán vàng mà xài, bán sớm hay muộn thôi, xui bị bệnh thì chịu vậy. Tôi lén lén mở cửa, tôi quay lại vẫn thấy gia chủ ngủ say quên trời đất. Nhìn cũng mắc cười lắm, tôi lẹ lẹ chạy đi. Ra ngoài thang máy thấy có mấy người nhìn tôi dữ lắm, tôi cũng mắc cỡ, cúi mặt mà đi cho nhanh.

Tôi đi xe ôm về quán, trên đường có găm ổ bánh mì và 1 ly sữa đậu nành, biết thế nào cũng bị chửi nên chuẩn bị no bụng để nghe chửi. Nhưng sự thật còn phũ phàng hơn

- Chị nói em thế nào, quán chị có quy tắc, ko phải cái chùa, em muốn thì đến làm ko muốn thì đi. ko có em chị vẫn tuyển được hàng chục cô bé khác.

Tôi mắt nhìn xuống, ko cãi được lời nào.

- Chỉ 1 cuộc gọi mà em cũng ko làm đc, em ko thể nào tiến bộ trong tương lai nếu em ko tôn trọng cấp trên của mình, ko tôn trọng luật lệ nơi làm việc.

- Chị ơi, em bị bệnh, điện thoại em hư, em ko nhớ số của chị. Em ở 1 mình ko có ai để nhờ vả hết.

- Đây, 720k – 24 ngày lương của em, chúc em mau tìm được việc làm hợp với em, và mua được cái điện thoại tốt hơn.

Haiz, chán thật, sao quả tạ chiếu hay sao mà xui xẻo quá, điện thoại hư, bệnh hoạn giờ mất luôn việc. Buồn thiệt chớ! Thôi thì cứ chạy về nhà trọ thay đồ cái, xem tiền còn bao nhiêu rồi tính tiếp. Ra lấy xe tôi chạy về.

Đúng là ko cười nổi mà, ôi cái cuộc đời của tôi! mới đó mà gần 10h rồi, tôi ghé bưu điện gọi về nhà, chuông vừa reo 2 hồi bên kia có giọng :

- Alo!

Thôi, tôi tắt máy luôn, giọng của mẹ, nghe có vẻ mẹ đang rất khó chịu, lạnh hết sống lưng!

- Ủa, cháu về rồi à, bác tưởng mai chứ?

- Dạ mưa quá con về sớm

- Ủ, lạ thật đấy, bác cứ thắc mắc sao trời mưa như thế mà bọn cháu lại đi Vũng Tàu, nhưng cháu bị ốm hay sao mà nhìn xanh xao vậy cháu?

- Dạ, ko con say xe thôi.

- À, tiền của cháu đây, tháng này cắt chỉ ít nên chỉ bấy nhiêu thôi.

- Dạ con cảm ơn bác.

Bác chủ nhà đưa tôi 150k, tiền phụ cắt chỉ tháng này, khi tôi rảnh tôi cắt phụ, đến tháng bác ấy chia cho tôi, cắt ít thì được ít cắt nhiều thì được nhiều, tháng trước đc 220k. Tôi móc tiền ra, đưa thêm 500k cho đủ 650k tiền nhà.

- Bác ơi tháng này con gửi tiền phòng sớm!

- Ô, còn những 11 ngày mà cháu.

- Dạ, con có tiền sớm nên gửi sớm.

Tôi cười xà giao hì hì rồi phi vào phòng. Suy nghĩ, đã mất việc, thôi thì trả tiền trọ trước cho chắc ăn. Tôi lấy hết tiền ra đếm lại 1 lần 720k trừ 500 còn 220k, tiền sáng còn lại 380k là có 600k cộng với ở phòng còn 1800k, đồ xài như xà bông, sữa tắm lại sắp hết, ngay cả cái bình nước lọc cũng hết thôi sắp đói rồi phải mau đi tìm việc thôi. Đúng là hoạ vô đơn chí mà!

Nói là làm, tôi thay đồ ra, mặc quần jeans và áo sơ mi cho lịch sự, buộc tóc cao lên. Tôi giặt giũ đem phơi xong là lấy xe đi. Tôi xin hết quán café này đến quán café khác, họ yêu cầu phải ngồi nói chuyện với khách tôi ko chịu ; quán khác thì phải làm từ sáng đến tối, tôi cũng ko chịu ; quán nữa làm ít lương cao nhưng lại phải ăn mặc hở hang, nghĩ tới chuyện ăn mặc hở hang ngồi lả lơi thì thôi rồi, mẹ tôi mà thấy chắc bà cạo đầu tôi quá. Cứ thế mà mất hết cả buổi, trưa rồi phải ăn trưa, tôi ghé 1 quán bánh cuốn ăn qua loa, tạt qua nhà thuốc mua liều thuốc cảm để uống cho khoẻ hẳn.

Rồi lại chạy đi, vào chợ xin phụ bán vải, bán áo quần thì đa số họ chỉ hỏi quê ở đâu, nói ở SG thì ko hiểu sao mà ko ai nhận. Chỗ chịu ở SG thì lại chê nhìn mỏng cơm, yếu đuối. Chỗ thì nói nhìn tiểu thư quá ...Mệt rồi, trưa nay ko mưa, trời ui ui khó chịu lắm, đầu lại nhức, nhưng cũng cố gắng chạy thêm vài nơi tìm, nhưng cũng ko đc.

(Xin nói sơ về bạn bè để các bạn có thắc mắc, ko lẽ ở SG mà tôi ko có bạn?) Nói ra thì tôi có con bạn thân gần nhà từ cấp 1, tên Tiên. Nó rất ngoan, rất nghe lời mẹ, mặc dù thương tôi nhưng mẹ nó từ khi biết tôi ủ mưu gửi đồ bên nhà nó rồi bỏ đi, mấy lần gọi điện nghe nó ngại lắm, nó nói mẹ nó ko cho chơi vs tôi nữa. Mà thêm cái nữa nó lại nhát, rất sợ mẹ tôi. Nên cũng ko thể cứ lôi nó vào chuyện của mình, thì thoảng chỉ gọi cho nó hỏi thăm này nọ thôi. Còn những đứa bạn khác tôi còn né nữa là, sợ gặp ở đâu là nó báo cho mẹ biết. Khi thuê nhà hay ai hỏi cứ nói ở quê thôi.)

Ngày trôi qua lê thê, chiều hơn 6 giờ thì mưa. Tôi lại chạy về, bác chủ nhà nấu bánh đa cua, làm cho 1 tô ăn thấy ấm. Thôi ăn xong uống thêm 1 liều thuốc rồi nằm cho rồi, mưa rồi tìm đc việc gì nữa. Với lại tôi đang lang thang ở quận 6, nhà thì ở Gò Vấp, cũng khá xa. Nên cứ đi tìm việc xung quanh chỗ trọ thôi, đi xa quá có khi gặp người quen. Nằm xuống bắt giắc suy nghĩ đến người lạ, sao có người tốt như vậy chứ, nhớ lúc sáng nhìn ổng nằm ngủ mà mắc cười, nằm cười 1 mình, giả sử nếu còn nhiều tiền đã đem trả lấy nhần lại rồi, đằng này còn ít quá. Mới có hơn 7h tối làm sao mà ngủ, ko có điện thoại nghịch, thôi lại qua cắt chỉ với bác chủ nhà vậy.

11. Quyển 1 - Chương 5

Sáng hôm sau, bác sĩ lên thăm khám lại một lượt, chỉ định thử máu, thử nước tiểu rồi mới cho ăn sáng. Tôi thêm một tô bún bò kinh khủng, vậy mà Thái lại tiếp tục mua cháo, cháo thịt băm, ngán lắm mà vẫn phải húp vì bụng đói cồn cào lắm rồi. Tối trưa thì người ta nói là đỡ rồi, cho làm thủ tục xuất viện để về nhà chăm sóc, anh lại đi theo bác sĩ nghe dặn dò, xong thì thanh toán viện phí lần nữa rồi kêu xe taxi đưa tôi về nhà.

- Bạn muốn về đâu? Hay về nhà tôi nhé?

- Đâu có đồ thay đâu, thôi anh cho em về phòng trọ.

- Thôi, bạn đang bệnh mà, bác sĩ dặn phải ngủ nghỉ đàng hoàng, nhà trọ ảm thấp lắm. Để lát tôi chạy qua lấy đồ cho bạn, dù gì xe tôi vẫn gửi bên đó.

- Sao anh không ghé lấy luôn đi?
- Bạn ngồi trong taxi một mình tôi cũng không yên tâm.
- Đừng có coi em như con nít như vậy.
- Bạn là người lớn hồi nào mà không con nít?
- Hai mươi hai tháng một này là em được 18 rồi đó!
- À, ừ!

Anh gật gù cười cười đắc chí. Lại thật, đúng là kiểu ăn quen nhìn không quen, kiểu chăm ẵm nệm êm không thể nào từ chối được, tôi cũng không thể ngờ rằng lần này mình còn chủ động về nhà anh. Thái đưa tôi về nhà của mình xong lại đi taxi qua nhà trọ lấy đồ cho tôi, bác chủ nhà nghĩ là người yêu của tôi nên niềm nở lắm.

Tôi ở nhà anh ăn chực hai ngày thì khoẻ lên hẳn. Tôi gần như dựa dẫm hoàn toàn vào anh, ngày thì cứ nằm, ăn, uống thuốc, coi ti vi và nghe nhạc, thích thì tự giặt đồ, mà đa số là anh không cho giặt. Mỗi ngày anh đi khoảng ba tiếng từ 14h-17h rồi về, tối thì mỗi đứa một chỗ như ngày đầu tiên. Tôi tự nghĩ sau này sẽ xin ngoại trả lại tiền cho anh, chắc cũng tầm mười triệu là cùng thôi, hôm trước ngoại hứa khi tôi đủ 18 tuổi, nếu thi đậu bằng lái xe thì ngoại sẽ mua cho chiếc Attila.

- Chắc em về quá, ở đây hoài, chán, không làm gì, mà anh lại phải nghỉ làm.
- Vài bữa nữa đi, tôi tìm cho bạn nhà trọ khác, vẫn đang tìm nhưng chưa ưng ý.
- Tại sao?
- Thì nhà trọ kia ọp ẹp quá, toilet lại xài chung, không ngại sao? Có thể như vậy nên mới ốm hoài đó.
- Vì em không có tiền mà.
- Thì đó, giúp thì giúp cho trót, để tôi tìm dùm bạn một chỗ ở tốt hơn, dùm thôi mà!
- Tại sao anh cứ phải lo cho em nhiều thế?
- Vì tôi thích!
- Anh thích em hả?
- Không, tôi thích lo cho bạn, cho người khác, tôi nói rồi, tôi bao đồng lắm.
- Vậy ngoài em ra anh có lo cho ai nữa không?
- Không, mình bạn đã đủ mệt rồi!

Anh cười tươi.

- Tết thì sao anh?
- Sao là sao?
- Anh không có gia đình gì sao?
- Có, nhưng xa, năm nay không về cũng được.
- Vì em sao?
- Một chút xiu.
- Em muốn về nhà, một tuần nữa là Tết rồi, sau đó là sinh nhật em. Không phải em ham sinh nhật đâu mà em chưa bao giờ ăn Tết một mình như vậy. Em buồn và nhớ nhà lắm.
- Ừ, biết đòi về là tốt rồi. Tối nay tôi sẽ chở bạn về. Chúc mừng người con gái sáng suốt!
- Còn đồ của em bên nhà trọ?
- Chuyện nhỏ mà, sẽ chuyển về sau, có nhiều đâu mà lo.

- Anh đúng là như siêu nhân vậy, tốt bụng ghê, như là anh hai của em!

Tôi ngồi đến cửa sổ nhìn xa xăm, tôi tưởng tượng, suy nghĩ và thấy sau cơn thập tử nhất sinh vừa rồi, tôi nên quý trọng gia đình hơn. Mẹ tôi chắc chỉ muốn lên mặt với tôi thôi, chứ mười bảy năm qua tôi muốn gì mà không được. Còn ngoại nữa, tết không có tôi sao ngoại chịu nổi? Tôi không có ngoại cũng sống dở rồi đây. Nghĩ vậy, tôi thấy vui trong lòng, cứ cười một mình mãi. Mười bảy tuổi, nông cạn và chưa tính toán nhiều nên chắc tới đây là được rồi. Bốn tháng trời lang thang bên ngoài, Tết tới nơi rồi, chắc mẹ cũng chẳng chờn bối gì nữa đâu. Nhưng kiểu gì không chờn nhiều cũng chờn ít, cứ chuẩn bị sẵn bài văn xin lỗi cái đã.

Chiều, anh chở tôi đi ăn cơm tấm. Cổ họng đã êm trở lại, mấy ngày qua, ngày nào tôi cũng phải uống mật ong và kiêng nước đá. Tôi vui và hồi hộp lắm, tôi nói liên thiên về gia đình, về nhà, về ngoại không ngừng, thấy anh cũng vui vui. Khoảng 6h30, anh chở tôi từ quận 5 qua Gò Vấp.

Về đầu hẻm, ngay chỗ tôi thấy mẹ hôm nọ, cũng hơi chột dạ nhưng tôi vẫn quay ra cảm ơn anh và xuống xe, trước đó tôi đã kịp lấy số điện thoại của anh rồi, để tiện sau này còn cảm ơn và liên lạc. Lòng tôi vui như cơn gió xuân, phơi phới và dễ chịu, cuối cùng cũng được về nhà rồi, sẽ được ngoại ôm hôn liên tục cho coi.

- Anh bỏ em ở đây được rồi, bước mấy bước là vô tới nhà em thôi. Anh đừng vô, em ngại lắm.

- Ủ, chúc đoàn tụ vui vẻ nha!

- Em sẽ kể cho ngoại nghe về anh nhiều, anh Thái.

- Bye.

- Bye anh, em sẽ gọi anh!

Anh nheo nheo mắt, gương mặt tươi tỉnh, đưa tay vẫy chào tôi rồi chạy xe đi.

Tôi chạy nhanh về nhà, hàng xóm thấy tôi thì chỉ trỏ to nhỏ. Tôi mặc kệ. Tôi mở cửa, ngoại đang ngồi trên bộ ghế gỗ, tôi kêu to :

- Ngoại ơi, con về rồi!

Bà ngoại khóc liền, tức khắc đi nhanh ra ôm lấy tôi, hôn mặt, hôn tay, hôn đầu tôi, ngoại nắn nắn bàn tay, méu méu :

- Sao ốm và xanh quá vậy con ơi?

- Dạ con bị bệnh.

- Con đi con ăn ở với ai con ơi? - Ngoại khóc không ngừng.

- Con xin lỗi, con nhớ ngoại quá chừng. - Tôi cũng thút thút theo.

Cứ như vậy ngoại ôm tôi chặt lắm, ngoại còn gọi điện cho cô Hà mua rượu và thuốc xông về tắm cho tôi, tai qua nạn khỏi. Ngoại gọi cho mẹ kêu về gấp, gọi cho dì hai, cậu ba, dì tư... khoe nữa.

Tôi tắm tấp sập sạch sẽ, thơm tho. Mặc đồ của mình thấy rộng, chắc tôi ốm đi khá nhiều rồi.

Mấy cậu dì nghe tin tôi về thì qua đông đủ cả, ai cũng trách quở vài câu, xong lại răn dạy thế này thế nọ, nhưng mẹ tôi vẫn chưa về. Phải sau đó một tiếng mẹ mới về, về chung với ông Cường. Vừa vào nhà, ông Cường giả bộ phong độ thừa thốt, chào hỏi còn chưa dứt câu, mẹ đi về phía tôi và xáng ngay một bạt tay.

- Con quỷ nhỏ, dám bỏ nhà đi, mày có biết ở nhà này sống dở vì mày không hả?

Tôi khóc lớn, không nói gì, vì không biết nói gì, tôi vừa hạnh phúc cả ngày, nhưng chỉ một khắc này thôi là tôi lại rơi xuống mười tám tầng địa ngục. Tôi cúi đầu, tay ôm mặt đứng như gỗ đá, khóc hu hu.

- Mày thôi đi, sao cứ đánh con nhỏ hoài vậy? Mày là mẹ nó, nó là con chứ không phải là kẻ thù của mày! - Ngoại chửi mẹ.

- Má suốt ngày bênh vực, cho nên nó mới mọc sừng mọc nanh, ai đời con gái mười bảy tuổi đầu mà dám bỏ nhà đi hoang mấy tháng trời. - Nói dứt câu, mẹ lao lại định cho tôi thêm một cái tát nữa. Tôi chạy ra sau lưng ngoại.

- Mày thôi đi, mày đánh cháu tao một cái nữa là tao đuổi ra khỏi nhà, đồ ác mầu!

- Má thương cháu hơn con, nó hư là tại má.

Các cậu dì ai cũng bảo mẹ thôi đi, chỉ có riêng ông Cường là đứng yên không nói lời nào, đúng là đàn ông khôn nạn.

- Ủ, cháu tao nó còn nhỏ, nó mới mười bảy tuổi, nó hư là tại tao. Còn mày, gần năm mươi tuổi đầu rồi mà mày còn hư thì đừng có mở miệng nói nó. Cũng là tại tao. Ba mày chết sớm, để lại một bầy con, tao không thể dạy hết, phải có đứa ngoan đứa hư!

Mẹ nóng mặt, cứng họng không nói được gì, liếc tôi với đôi mắt sắc lẹm. Lúc này ông Cường mở miệng lên tiếng :

- Kìa má, dù sao má cũng không nên lớn tiếng với Diễm trước mặt Dung như vậy. Kiểu này tụi con không thể dạy được nó nữa!

Mặt mẹ tôi dịu hẳn, kiểu được người yêu bảo vệ, tôi thì tức điên lên chỉ muốn lấy dao đâm cho ông một nhát.

- Ở cái nhà này không đến lượt chú lên tiếng. Chú không có quyền mà ý kiến má tôi làm gì hay không làm gì, đây là chuyện riêng của nhà. Lúc này chú im lặng thì giờ cũng đừng lên tiếng làm gì. Định chia rẽ à? - Dì hai gần giọng hỏi.

- Chị biết gì mà nói, đừng có ý con chị ngoan ngoan rồi lên mặt! - Mẹ tôi nạt dì hai như tát nước. Mọi người bực mẹ tôi quá nên bỏ về hết, để nhà tự xử.

Khi mọi người trong gia đình về hết, tôi vẫn chết đứng sau lưng ngoại sau cái bạt tai như trời giáng của mẹ, ánh mắt sợ sệt và yếu đuối. Lúc này ngoại cũng rất buồn, buồn đến bất lực không nói được tiếng nào. Đây không phải lần đầu tiên tôi bị đòn, nhưng là lần đầu tiên mẹ đánh tôi trước mặt người lạ. Ông ta từ tốn chào ngoại tôi rồi về, mẹ hầm hầm bỏ vô phòng. Ngoại cũng dắt tay tôi vô phòng ngoại. Ngoại dỗ dành, thương yêu rồi lược trứng gà lăn cho tôi. Ngoại kêu tôi đi ngủ sớm, mai ngoại sẽ cho tôi tiền mua đồ mới, mua điện thoại mới.

Nằm trong phòng, trên cái giường êm ái của mình, tôi khóc rất nhiều. Bao nhiêu câu hỏi lẩn quẩn trong đầu, tại sao mẹ lại đối xử với tôi như vậy? Chẳng phải tôi đã chịu nhận lỗi đã trở về hay sao? Gần 18 năm qua, đó là giây phút tôi hầu như không hề tồn tại trong lòng mẹ? Hay là tôi chỉ là thứ bỏ đi và người đàn ông kia là vật thay thế trong tim mẹ rồi? Tôi sợ cảnh xa mẹ, xa ngoại, xa nhà, tôi không thích ở trong cái phòng trọ như vậy, hi chạy ngoài đường thì phải nhìn trước ngó sau, rồi phải đi làm và bị ăn hiếp. Tôi không lười biếng nhưng tôi không thích như vậy, ai mà thích như vậy chứ? Tôi biết lỗi và nhận lỗi, mẹ muốn tôi phải làm sao thì mẹ mới yêu thương tôi như trước đây? Tôi buồn và đau lòng vô cùng. Tại sao lúc này mẹ đánh tôi, những con virus bệnh hoạn trong cơ thể không nổi dậy quật ngã tôi luôn đi? Tôi không thể giả bộ xấu, không thể giả bộ ngây quy. Con phải làm sao đây trời ơi?

Phòng kín mà tôi vẫn nghe tiếng mẹ và ngoại cãi nhau sang sảng, đại loại mẹ nói tôi hết đường dạy, mẹ bị bất ngờ trước việc tôi dám qua mặt mẹ bỏ đi, việc khi này người ở xóm thấy có trai chở tôi về, rồi mẹ nói sớm muộn tôi cũng chữa hoang... Ngoại đuổi mẹ đi, ngoại nói mẹ quá tàn nhẫn, mẹ không thấy tôi ốm o, gầy mòn, xanh xao, ngoại nói mẹ không còn lương tâm của một người mẹ.

- Đó là cái giá nó phải chịu, con không ép nó đi, nó đi thì nó chịu!

- Mày đuổi cháu tao nên nó mới đi. Đây là nhà của tao, không phải nhà của mày!

- Chính tại má, lúc nào má cũng bênh nó, để nó leo lên đầu con ngồi.

- Mày đang u mê, tao không nói chuyện với mày. Nhưng chỉ cần tao còn sống ngày nào thì không ai có quyền làm cho con Dung đau khổ, không ai có quyền làm nó tổn thương, kể cả mày. Nếu mày không biết cách bảo vệ con mày thì để tao, cái thân già của tao sẽ bảo vệ cho nó!

- Nó giống y thằng cha nó, chỉ giỏi làm khổ con, má nói thì hay chứ má có thương hay bảo vệ con chưa?

- Ủ, tao đâu có bảo vệ mày. Khi mày mang cái bụng chang bang bị nó bỏ thì chó đem mày về nuôi, tao công ăn việc làm cho mày, nuôi con cho mày để ngày hôm nay mày nói kiểu đó. Mày mới ác!

...

Rồi nghe giọng mẹ khóc nức, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng ngoại. Không biết như vậy có phải bị kịch gia đình không nữa? Tôi lấy cái gối nằm đè đầu mình, che tai lại để khỏi nghe. Mười một giờ đêm, tôi không ngủ được bèn ngồi dậy, mắt sưng húp, mũi nghẹt không thở được. Tôi lấy nhật ký ra viết. Rồi đột nhiên tôi nghĩ đến Thái, nếu anh ở đây thì chắc anh ta cũng sẽ như ngoại, sẽ tìm cách bảo vệ tôi. Ngoài cuốn nhật ký, vui nó cũng biết, buồn nó cũng biết thì nay còn có Thái, anh như siêu nhân vậy, thế mà còn bị mẹ hiểu lầm là người xấu nữa kìa. Chắc ý mẹ là tôi hư nên bị trai dụ dỗ mới bỏ nhà ra đi?

- Dậy đi con, Dung! Dậy ngoại cho tiền đi mua đồ mới nè!

Nghe tiếng ngoại gọi, tôi lồm cồm ngồi dậy, cũng hơi chóng mặt nhưng đây là nhà tôi rồi mà. Đêm đầu về nhà sau gần bốn tháng đi hoang cũng thật là nặng nề, mặt cũng còn tí sưng nhưng đã đỡ hơn. Tôi dậy ăn sáng.

- Bữa nay nhà có giỗ, ngoại phải ở nhà cúng, con cầm tiền tự đi đi, kêu chị Quế Anh hay anh Khải xem đứa nào rảnh thì rủ đi cùng, rồi mua điện thoại luôn.

Ngoại đưa cho tôi một xấp năm trăm ngàn. Cầm tiền trong tay tự nhiên tôi nghĩ đến anh.

- Ngoại, con có thiếu tiền người ta nữa, có gì ngoại cho con tiền trả nha?

- Ủ, nhiều không, có gì kể ngoại nghe!

- Để con hỏi chứ con không biết nữa, nhưng nhiều lắm.

- Ủa, con ăn sáng rồi đi đi, ngoại chờ cô Hà đi chợ về sửa soạn nấu đồ cúng. Đi đi, trưa nhớ về ăn cơm, trưa nay mấy cậu, dì con cũng qua.

Bụng tôi còn buồn lắm nhưng không lẽ cứ ủ rũ hoài sao, tạm quên chuyện tối hôm qua đi đã.

Ăn trưa xong xuôi, mẹ lại ra cửa hàng tiếp. Tôi xin phép cả nhà lên phòng nằm, lấy điện thoại mới ra và gắn sim vô :

- Hi anh.

- Bạn về nhà có vui không?

- Không vui đâu, sao anh biết là em?

- Tôi là thầy bói mà, nhưng sao lại không vui?

- Thôi bỏ đi, không vui mà còn kể làm gì.

- Ủ.

- Nhưng em có nói với ngoại em rồi, ngoại sẽ cho tiền trả anh đó.

- Bạn kể cho bà ngoại bạn nghe rồi hả?

- Chưa, nhưng sẽ kể sau.

- Bây giờ bạn ra ngoài được không?

- Được mà, đâu có bị giam lỏng đâu.

- Đi café không?

- Chờng nào?

- Thì khi nào bạn đi được.

- 2h đi được không? Em không ngủ trưa là bị ngoại la.

- Ủ, gặp nhau ở đâu?
- Em không biết.
- Quận 3 được không?
- Dạ, quán nào, anh cho em địa chỉ lát em sẽ ra đúng giờ?
- Ok, lát gặp.

Sao anh lại biết là số điện thoại của tôi mà trả lời nhanh thế nhỉ, anh thật sự rất thông minh. Tôi lưu tên anh trong danh bạ là “Thái tốt bụng”, rồi sau đó gọi cho con Tiên báo cáo tình hình chiến sự, tám một chút sau đó chuẩn bị đi gặp Thái. Chiều hôm qua mới gặp nhau, vậy mà tới chiều nay đã thấy thời gian dài ghê gớm.

12. Chương 5

9h30 tối, thắm mệt rồi, 1 ngày ko ra gì thì cũng dài đến thế là cùng. Uống thêm viên sủi rồi ngủ thôi. Trời mưa tạnh rồi nhưng giờ này thì ngoại cũng ngủ, thôi thì mai gọi luôn.

6h45 dậy, tắm tấp sạch sẽ, gọn gàng tiếp tục công cuộc kiếm ăn nào. Ăn sáng xong tôi lại chạy đi tìm việc, chạy ngang 1 tiệm net – game vào hỏi thì nói là cần người rành về sử dụng và biết cài máy tính – next ; quán bánh xèo tuyển nam ko tuyển nữ ; có cái bách hoá cần tiếp thị sữa nhưng lương quá thấp ; hết 1 ngày nữa mà ko tìm được việc gì, đúng là ko có kinh nghiệm phải có ngoại hình, ko kinh nghiệm ko ngoại hình phải có trình độ mới may ra tìm đc việc tốt, đằng này mình chẳng có gì cả. Buồn bã đi về nhà, gần 4h chiều rồi sớm gì nữa, ghé bưu điện gọi ngoại cái :

- Alo, ai đó!
- Dạ con cô Hà, ngoại con khoẻ ko cô? À cô khoẻ ko cô?
- Ngoại con giận mẹ con qua nhà dì 2 ở 3 ngày rồi.
- Ủa, sao vậy cô?
- Mẹ con mượn tiền ngoại cho ông Cường làm ăn, ngoại ko cho, mẹ con mặt lớn mặt nhỏ, ngoại giận!
- Thôi có gì cô qua nhà dì 2 nói với ngoại con vẫn khoẻ, nay con tròn trịa lắm ngoại đừng lo!
- Sao con ko gọi qua nhà dì 2?
- Dạ thôi, được rồi, con chào cô!

Dứt điện thoại tức ko chịu nổi, ra là hôm trước giọng mẹ bực dọc là do ngoại ko cho tiền đây mà, sao lại xin tiền ngoại cho ông ta chứ? Thương ngoại gì đâu luôn, mà cũng ko dám về nhà dì 2, dì 2 cũng dữ lắm, lại chửi nữa thì mệt. Bữa giờ toàn bị chửi! Nhớ ngoại quá, nhớ cả mẹ nhưng ghét lắm. Thôi đi về tắm, người bết mồ hôi rồi, trời cũng sắp mưa thì phải.

Chạy xe về tới đầu ngõ nhà trọ, ô là la, thấy có ai nhìn quen quá! Tôi cho xe chạy lại gần hơn, vỗ lưng :

- Trời ơi, anh đi đâu đây?
- Tôi tìm người quen.
- À, trùng hợp ghê, em ở trọ gần ngay đây luôn nè!
- Uhm!
- Anh tìm được người quen chưa?
- Rồi, gặp rồi, tôi chờ lúc 2h mấy tối giờ!

- Ah chuyện cái nhẩn, khi nào có tiền em lấy lại nghe, giờ em chưa có tiền! (tôi áp úng 1 chút)

- Ủ!

- Thôi anh chờ đi nha, bạn anh sắp ra chưa, em vô nha!

- Ủ

Nghĩ cũng lạ thật, anh ta lại có người quen ở đây, đúng là trùng hợp, may mà anh ta ko đòi tiền, ko thì ko biết trả sao luôn. Tôi thắng xe lại dắt bộ vô nhà.

- Dung nè, con gặp bạn con chưa?

- Dạ, sao?

- Bạn con, cậu đi cái xe màu trắng xanh chờ con từ lâu rồi.

Tôi lùi đuôi xe lại, nghiêng đầu ngược ra nhìn người lạ, buồn cười anh ta khoanh tay nhìn chỗ khác ko thèm nhìn tôi mới ghê chứ. Thôi kệ, tôi cứ vô nhà tắm cái đã, người dơ lắm! Ko thèm giải thích gì đâu, chờ cho chờ luôn cái tội nói xạo, cái mặt đơ đơ hỏi cái gì cũng Ủ, Ủ thấy mà ghét! Tôi vào phòng tắm, thay đồ thơm tho khoảng 15 phút thì xong, mà lạ thật, ngày hôm nay ko tìm đc việc làm, gọi về nhà bực mình mà tự nhiên thấy người đó cái là quên hết, ngạc nhiên ghê!

- Ủa, người quen mà anh nói là em đó hả?

- Nay bạn, bạn vô tư vừa thôi chứ, chừa người khác với!

- Ủa, là sao?

- Đi uống café đi!

- Anh mới “người quen” đi uống café mà như vậy đó sao? Ủa, em bán café nhưng em cũng đáng được mời đàng hoàng chứ?

- Bạn đi ko?

- Ko!

- Ủ thôi, tôi về!

Ủa, gì kỳ ta, tự nhiên tới đây, mà ko biết sao biết mà tới đây để tìm, có để lại thông tin gì đâu? Rồi tới đây hằm hằm, bất lịch sự quá, về thì về đi. Tự dưng bực cá ở đâu tới đây chém thớt! Bực mình, tụt hết cảm xúc! Nhưng nhìn lại thì thấy người ta có chở theo cái bịch đồ hôm nọ mua cho mình, thôi thì xuống nước 1 lần vậy, dù sao cũng là người có ơn!

- Khoan đã, đi café thì đi mà anh cứ hằm hằm hoài là em về đó nha.

Ko nói ko rằng, quay xe chạy đi làm mình dắt xe ra chạy theo muốn hút hơi, người gì kỳ cục!

Vào 1 quán café cũng gần nhà trọ thôi, tôi thấy anh ta chạy vô thì chạy theo vô gửi xe, mắc cái giống gì mà tôi phải đi theo sau, mắc bực ... ý có công cứu tôi thì lên mặt!

- Bạn uống gì?

- Em uống nước cam hay sữa tươi cũng đc.

- 1 sữa tươi, 1 café đen, 2 điếu jet!

Nhân viên phục vụ đi vào.

- Phòng máy lạnh, anh đừng hút thuốc, hôi lắm!

-

- Anh tìm em đòi tiền, em nói chưa có tiền nên anh bực hả?

Anh ta cau mày nhìn tôi ko chớp mắt?

- Sao hành tung gì mà bí ẩn vậy, sao bạn đi là đi vậy hả? Nghỉ luôn việc cũng ko nói trc!
- Em bị đuổi việc mà!
- Điện thoại thì sao?
- Chưa sửa, tiệm nói là hư nặng rồi có bán người ta mua lại chứ ko sửa đc! Mà em có điện thoại thì đã sao? Biết số gì đâu? Mà liên lạc làm gì, em biết nhà anh ở, khi có tiền thì em tới trả thôi.
- Nếu tôi ko có ở đó?
- Thì em chờ!
- Chờ như tôi chờ bạn hôm nay vậy phải ko?
- Ủa mà sao anh biết ở đây mà qua? Sao anh biết tên em?
- Đừng đánh trống lảng, trả lời đi!
- Ủ, thì em đứng đó chờ, em thiếu tiền anh, em tìm anh trả tiền, anh ko có nhà thì em chờ, vậy chứ làm gì đc?
- Bạn biết tên tôi ko?
-
- Bạn nói chuyện như nhìn mọi chuyện qua mắt bạn thôi, bạn ko coi ai ra gì quen rồi à? Đó giờ ko ai bắt lịch sự với tôi như vậy cả!
- Là sao?
- Sao có thể đi, bạn có thể đánh thức tôi dậy mà chào mà, có thể đi uống 1 ly café buổi sáng mà, sao bạn phải trốn như trộm vậy, bạn còn bỏ chạy thiệt lẹ, chắc bạn sợ tôi đuổi bắt bạn à?
- Sao anh biết em chạy? À - mấy người gần nhà anh chứ gì? Chắc họ tưởng em ăn trộm nhà anh!

13. Quyển 1 - Chương 6

Tôi tới quán café đúng hẹn. Bước vào, vừa đảo mắt tìm thì đã thấy anh ngồi ở một góc cạnh ngay cửa sổ rồi.

- Chào anh!
 - Chào bạn, về nhà cái là nhìn tươi hẳn. Bạn uống sữa tươi hay nước cam?
 - Cho em sữa tươi đi.
- Vẫn như cũ, một ly sữa tươi, một ly café đen.
- Nhưng má bên trái vẫn bị hơi đỏ.
 - Mẹ đánh em.
 - Vì sao?
 - Mẹ ghét em.
 - Tôi luôn thắc mắc là với đứa con gái tuổi ăn tuổi lớn, nhỏ xíu như bạn mà đánh mạnh như vậy, mẹ bạn không đau lòng à? Tôi nhìn thấy còn xót ruột nữa đó.
 - Tại mặt em hơi trắng nên thấy chứ không thì không thấy đâu. Mẹ đánh cũng mạnh, nhưng chắc do mẹ giận quá. Em cũng buồn lắm, nhưng mà thôi, em hứa với lòng không làm mẹ giận nữa. Là do em hư quá nên mới như vậy, là tại em mà.

- Là thật!
- Anh rãnh thì kể em nghe câu chuyện nào đó mà để em thấy em vẫn còn may mắn hơn đi!
- Ủ, để tôi kể bạn nghe một câu chuyện.
- Thú vị không?
- Không biết, nhưng mà đó là chuyện có thật, của tôi. Nhưng trước hết tôi phải nói với bạn một chuyện.
- Dạ?
- Thực ra tôi sinh năm 78, không phải 82.
- À, hèn gì, em thấy anh lớn hơn em nhiều mà, em hay nghĩ sao anh lớn hơn em có hai tuổi mà sao nhìn già quá vậy?
- Ha ha, bạn không hỏi vì sao tôi nói xạo à?
- Vì sao anh nói xạo?
- Ha ha ha ha, vì tôi sợ bạn biết tuổi thật sẽ không thích nói chuyện hay làm bạn với tôi.
- Trời, có gì đâu.
- Ủ, giờ kể chuyện nha.

Rồi anh kể cho tôi nghe một câu chuyện. Chuyện có ba người trong đó có anh, một người bạn thân tên Phúc và một cô gái tên Yến. Thái và Phúc là hai thằng bạn thân chơi từ tiểu học, lên cuối cấp 2 cùng thích một cô bạn gái là Yến. Gia cảnh cả ba người đều cân đối như nhau, hai thằng bạn thân cá cược với nhau cùng theo đuổi cô tiểu thư xinh đẹp thông minh. Nếu người nào thắng phải cưới bằng được Yến, và sẽ phải cho người kia hôn cô dâu một cái trong đám cưới. Cuối cùng cô gái chọn Thái, Phúc cũng không vì vậy mà buồn hay chia rẽ tình bạn. Yến và Thái lên kế hoạch đi du học. Mặc dù mẹ Thái định cư ở Canada nhưng Yến nhất định du học ở Mỹ. Thái cũng chiều lòng người yêu. Họ cũng đã ngủ với nhau. Họ hẹn ước học xong sẽ về Việt Nam làm đám cưới và kinh doanh. Nhưng bị kịch xảy ra trong ngày đôi tình nhân lên đường đi du học, sau cuộc tiệc chia tay trên đường về, Phúc bị tai nạn giao thông và qua đời.

- Trời, tội nghiệp bạn anh quá, rồi sao?
- Vì nó qua đời ngay ngày chúng tôi bay nên phải qua đến nơi mới hay tin.
- Chắc anh buồn lắm?
- Tôi mất ngủ cả tuần, còn Yến thì khóc suốt. Mọi chuyện cứ thế trôi qua bốn năm êm đềm.

Anh kể tiếp. Sau bốn năm, Yến bắt đầu có những thay đổi, chị ấy không thích sự quan tâm che chở quá mức, là mẫu phụ nữ hiện đại, độc lập và tự chủ. Yến yêu cầu Thái không can thiệp quá sâu và đời tư, rồi mọi việc tự quyết định hết. Ngược lại, Yến cũng không hề can thiệp mọi chuyện của Thái. Đơn giản, họ hẹn hò, picnic, xem phim và ngủ với nhau. Yến không ở chung với Thái vì lí do công việc, sau đó không bao lâu họ chia tay. Yến có người yêu mới là anh chàng người Nhật cũng hiện đại không kém cô, họ thích những điều kỳ quặc, mạo hiểm và thử đến các chất kích thích để tạo sự hưng phấn. Rồi học xong, Thái về Việt Nam, Yến ở lại. Lần gặp cuối cùng, Yến nói với Thái rằng đã cho nhiều cơ hội nhưng Thái không thay đổi, vẫn cứ chung thủy quá mức, cẩn thận quá mức và không hiểu hết Yến muốn gì.

- Rồi anh về đây ở luôn hả?
- Ủ.
- Mẹ anh thì sao?
- Tại vì bạn tò mò nên mới kể đó nha. Sợi dây tò mò chưa bị đứt, hèn quá!

Mất anh vui lắm, kiểu như được tâm sự với bạn thân những nỗi niềm, anh còn có vẻ thích thú khi tôi hỏi về anh.

- Ba mẹ tôi chia tay từ năm tôi học lớp 7. Ba về Khánh Hòa lấy vợ, vì cậu và ngoại định cư ở Cannada từ lâu nên mẹ cũng qua đó và lấy chồng.
- Ban đầu, lúc ba mẹ chia tay, anh ở với ai?
- Với ba, ở Sài Gòn. Nhưng sau đó ba lấy vợ và về Khánh Hòa, tôi vẫn quyết định ở lại Sài Gòn học và sau đó đi du học.
- Ba anh làm nghề gì?
- Gia đình nội mua bán thủy hải sản, mẹ thì mở quán ăn Việt ở Canada.
- Nhà chung cư đó là của anh à?
- Ủ, nhà đó ba tôi mua, còn mẹ thì mở một tài khoản để sau này tôi tiện việc kinh doanh và lập gia đình.
- Hiện anh làm gì?
- Giáo viên Anh Ngữ trong trường quốc tế. Dạy từ hai đến năm giờ chiều, khu vực quận 6, nên hay ghé quán đó uống café rồi mới gặp bạn.
- Em thấy chuyện cũng buồn, nhưng em không hiểu hết là anh buồn tới mức nào.
- Bạn chưa thích ai à?
- Có chứ. - Tôi hơi đỏ mặt khi bị hỏi như vậy.
- Ủ, vậy có hẹn hò chưa?
- Hẹn hò gì, người đó lại thích người khác!
- Buồn không?
- Buồn chứ!
- Ủ, nhân cái buồn đó thêm một triệu lần, một tỷ lần thì sẽ ra được nỗi buồn của người thương một người 5, 6 năm, rồi bị đá mà.
-
- Hôm nào sinh nhật bạn?
- Dạ 22/1.
- Gần rồi mà.
- ...
- 18 tuổi, phải hiểu chuyện hơn, đừng tự tìm một con đường hay một biện pháp nào đó chỉ để chọc điên người khác mà bản thân mình cũng đau.
- Em tự làm đau mình để gây sự chú ý thì sao?
- Ý bạn là như kiểu mẹ bạn la bạn rồi bạn bỏ đi như vừa rồi hả?
- Ủ.
- Nhưng đâu có kết quả gì đâu, thấy không, có vui không? Có được mẹ thương hơn không? Mà bạn tiểu thư thật, lớn rồi mà còn bám mẹ, bám bà ngoại quá chừng.
- ... À, mà anh có em không?
- Ba có hai đứa, mẹ có một đứa.
- Anh có thương em của anh không?
- Có chứ, có đi đâu đều mua quà cho tụi nó.
- Vậy sao không ở với ba hay mẹ đi?

- Quen rồi, khó giải thích lắm.
 - Anh giúp em vì anh thấy em như em của anh phải không?
 - Không phải, tôi nghĩ, nếu là người khác người ta cũng giúp bạn.
 - Sao anh biết?
 - Nhìn bạn kìa, nhỏ xíu xiu thôi, khi một người con trai đứng với bạn chắc họ sẽ muốn bảo vệ bạn.
 - Anh cũng vậy à?
 - Ừ.
 - Vậy có phải anh thích em không?
 - ...
 - Nếu anh thích em có phải là tình yêu sét đánh không?
 - Tình yêu sét đánh là vừa gặp thích liền, lần đầu, lần thứ hai, lần thứ ba gặp tôi vẫn chưa thấy thích. Tôi tò mò về bạn thì đúng hơn.
 - Vậy mà có lúc em nghĩ là anh thích em mới ghê! À, vậy chắc là thương hại?
 - Không phải thương hại đâu. Tôi nói rồi, nếu người khác họ vẫn giúp mà!
 - Ừ, anh là người lớn, từng trải nữa, chắc anh nói đúng.
 - Trong tình yêu không có đúng sai, hay là ai khôn ai dại đâu, yêu nhiều hay yêu ít, cái cốt lõi là con người ta yêu thương nhau thật hay không mà thôi. Khi bạn thương một người thật sự thì bạn sẽ làm tất cả, hy sinh vì người đó vô điều kiện, kể cả người đó ra sao và thiên hạ có nói gì về bạn đi nữa, như vậy mới là tình yêu.
 - Chắc em phải tranh thủ yêu một lần cho biết với người ta, nghe anh giảng thấy thích ghê!
 - Thôi cũng trễ rồi, về nha không bạn lại bị la.
 - Dạ.
- Trên đường về nhà, mang trong đầu những khái niệm lạ lẫm về tình yêu, nhưng nghe nói tình yêu thì không định nghĩa được mà. Nếu nói như anh thì rõ ràng mẹ tôi đang yêu rồi, tôi nên thông cảm cho mẹ, để mẹ được yêu trọn vẹn.
- Chiều tối hôm đó, cơm nước xong, tôi nằm trên giường chung với ngoại, kể cho ngoại nghe trong thời gian tôi bỏ đi, có một người lạ tốt bụng đã giúp đỡ mình như thế nào. Ngoại cũng tò mò lắm, vuốt vuốt tóc tôi lâu lâu, còn hôn tôi nữa. Ngoại cũng kể chuyện ngoại ngày xưa, khi đám cưới mới biết mặt ông ngoại, vậy mà cũng yêu thương nhau dữ lắm.
- Nhưng ngoại có tin con không?
 - Có chứ, ngoại tin, cục cưng nói gì ngoại cũng tin.
 - Vậy ngoại cho con tiền trả cho anh ấy nha.
 - Ừ, bao nhiêu ngoại cho. Hay kêu nó qua nhà chơi đi, ngoại hỏi chuyện, ngoại cảm ơn vì đã giúp cháu cưng của ngoại.
 - Thôi ngoại ơi, kỳ lắm. Để con hỏi anh ấy coi bao nhiêu rồi trả thôi.
 - Con nhỏ này, biết mắc cỡ nữa sao? Thích người ta sao?
 - Không, con thích Kiên mà. (Kiên là cậu bạn học tôi đã đơn phương từ lớp 10.)
 - À, cái thằng lớp trưởng biết đàn guitar mà con kể tối ngày chứ gì?
 - Mà ngoại ơi, chuyện của mẹ, ngoại đừng la mẹ nữa, tội nghiệp mẹ lắm. Con thương mẹ, con chỉ ghét ông Cường thôi.

- Sao mà kệ, thằng đó là thằng đào mỏ, không khéo có ngày mẹ con sang luôn cái cửa hàng cho nó ấy chứ.
 - Nhưng mà mẹ con thương ổng thiệt, ngoại đừng cấm, tội mẹ con.
 - Biết là mẹ con thương, nhưng thương người không tốt. Nếu mình không biết thì không sao, mình biết rồi mình phải cản chứ, như vậy mới là người thân trong gia đình.
 - Nếu con thích một người mà ngoại thấy không tốt ngoại cũng cản hả?
 - Ủ.
 - Nhưng nếu con cương quyết thì sao?
 - Thì ngoại sẽ cho con làm theo ý con.
 - Nhưng lỡ con bị người kia dụ thì sao?
 - Thì con chịu! Lúc đầu ngoại cản con không được rồi.
 - Vậy sao với mẹ ngoại không để yên theo ý mẹ đi.
 - Vì mẹ con bị dụ hai lần rồi, còn con thì chưa. Khi bị dụ một lần sẽ có kinh nghiệm, không hiểu sao mười mấy năm qua mẹ con không có biết gì hết. Ngoại thương nên mới cản.
 - Chắc mẹ con cũng khó xử lắm đó.
 - Là đàn bà con gái đã khổ rồi, mẹ con đã khổ, ngoại chỉ mong cho con sau này gặp người thương con đàng hoàng. Được thấy con cưới chồng rồi ngoại mới chết được.
 - Vậy con không lấy chồng luôn, ngoại bắt tử luôn, he he.
- Ngoại cười hiền, tay cầm cái quạt giấy quạt quạt cho tôi.
- Mặc dù rất thương và suy nghĩ cho mẹ nhưng không hiểu sao khi gặp mẹ tôi lại im lặng nhìn, không nói gì. Mẹ cũng vậy, chỉ nhìn tôi và bỏ đi. Tôi cũng không biết tại sao mẹ con chúng tôi lại cứ nặng nề mãi thế này, cứ như giữa tôi và mẹ có một lớp màng ngăn không bao giờ chọc thủng được vậy.
- Em thiếu anh hết tất cả là bao nhiêu vậy?
 - ?
 - Ngoại em cho em tiền trả anh.
 - Tính sau đi, mai tôi đi Khánh Hoà rồi?
 - Anh nhớ nhà, nhớ ba anh à?
 - Ủ, với lại nhà có đám, chắc phải mừng 2 tôi mới về lại Sài Gòn.
 - Ủ, anh đi vui về nha.
 - Tôi sẽ có quà cho bạn.
 - Thôi, em bị dị ứng hải sản, đừng mua gì hết!
 - Ai nói đi biển là phải mua hải sản, bạn đúng là...
 - Em là cái gì?
 - Không có gì. Bạn ngủ đi. Ăn Tết vui nhé! Hẹn qua mừng 2 hay mừng 3 gặp.
- Tôi không trả lời vì bạn nói chuyện điện thoại với con Tiên, nó rủ đi Suối Tiên với nhà nó, nhưng cứ ngại mẹ nó nên chưa trả lời được.
- À mà nhớ ngoan, đừng cãi mẹ để bị đòn nha, nhìn xót lắm.
 - Dạ, cảm ơn thầy, học sinh đi ngủ đây.
 - Ủ, ngoan.

Vậy là Tết cũng đến, mẹ miễn cưỡng vui vẻ, ăn uống và tiếp đãi khách khứa họ hàng, nhưng cũng không quên ông bồ trẻ. Tôi được rất nhiều bao lì xì. Tôi thích ăn củ kiệu, thịt kho tàu, rồi đủ thứ bánh mứt, nói chung Tết nhất đến, người ta chỉ ăn chơi và ca hát là chính. Tự nhiên sực nhớ hôm nay là mừng 3 rồi, sao không thấy Thái nhắn tin cho mình? Tôi có nên nhắn hỏi thử hay không? Suy nghĩ một chút tôi liền lấy điện thoại nhắn tin :

- Ở Nha Trang vui quá nên anh không thèm về Sài Gòn luôn hả?

Tôi nhắn từ trưa tới 11h khuya mới thấy trả lời, đang ngủ, tôi mắt nhắm mắt mở xem tin.

- Ủ, tôi về rồi. Nhưng do uống nhiều rượu bia nên tôi mệt quá, ngủ cả ngày.

- Ủ, chúc anh ngủ ngon.

- Giận à?

- Không có, tại em đang ngủ anh trả lời tin nhắn thì em chúc ngủ ngon vậy thôi.

- Mai bạn rảnh chứ?

- Tối em mới rảnh, ngày đi chơi với bạn rồi.

- Đi cả ngày à?

- Ủ.

- Nếu đi cả ngày thì tối mệt lắm, mừng 5 gặp cũng được.

- Mừng 5 ngoại không cho ra đường trước 12h trưa.

- Oh, vậy thì 12h5 nha, thôi ngủ đi bạn, tôi ngủ tiếp đây.

Không hiểu sao, tôi cứ mong tới 12h5 phút ngày mừng 5 để gặp Thái. Mừng 4 đi Suối Tiên cả ngày, chiều về mệt gần chết, hai cái chân muốn rớt ra luôn, không hẹn người ta hôm nay đúng là lựa chọn chính xác. Về nhà tắm tãp, ăn cơm xong thì lên giường nghe nhạc.

- Đi chơi vui quá rồi nha!

- Vui lắm luôn, nhưng mà mỏi chân lắm.

- Đi đâu mà mỏi chân?

- Suối Tiên.

- Ủ, thôi bạn ngủ đi, mai rảnh thì gặp còn không thì bữa khác.

Vậy là cuối cùng cũng tới mừng 5. Đúng 12h5 phút.

- Sao rồi? Bạn đi được chưa?

- Được rồi.

- Hôm nay tôi sẽ mời bạn đi ăn kem nhá.

- Ở đâu?

- Kem Bạch Đằng. Xa lắm không?

- Xa, nhưng không sao, em biết đường.

Cũng như lần trước, con người đó thích tới trước giờ hẹn, ngồi ở một góc nhìn đến tôi, nhìn rất cô đơn. Kêu hai trái dừa kem, chúng tôi lại bắt đầu hàn huyên như đã quen nhau từ thuở nào.

- Chúc mừng năm mới, bạn ăn Tết lớn không?

- Lớn, thu nhập cao he he.

- Còn anh?
- Ủ, vui cũng có nhưng mệt quá.
- Nay hết mệt chưa?
- Chưa, vì không có ai lo.
- Anh lớn như vậy rồi thì cần ai lo?
- Ủ.
- À, quà của bạn đây.

Anh ta đưa cho tôi một ngôi nhà làm bằng vỏ ốc vỏ sò, trước nhà còn có 1 chậu bông nhỏ, kế bên cửa sổ còn có một con búp bê nữa.

- Tôi đặt người ta làm riêng cho bạn đó.
- Oa, dễ thương ghê, cảm ơn anh! Em coi như quà sinh nhật sớm nha.
- Đâu, sinh nhật thì có quà khác.
- Em nói thiệt, cái gì em từ chối nhưng quà thì em thích lắm, cái gì cũng được, quà lớn quà nhỏ gì cũng được, miễn được tặng là em thích.
- Ai mà không thích tặng quà.
- Anh cũng thích quà hả?
- Ủ, thích chứ, tôi hỏi bạn vài điều được không? - Anh tỏ vẻ nghiêm trọng lắm.
- Anh cứ hỏi đi.
- Khi không gặp tôi bạn có nghĩ về tôi không?
- Lúc em đi chơi thì không, lúc nằm hay không làm gì thì em có.
- Bạn nghĩ gì?
- Em nhớ mấy cái anh hay giảng giải cho em thế này thế nọ, rồi em tự hỏi sao mà anh tốt quá, cứ luôn giúp em, cứ luôn xuất hiện khi em cần. Vậy đó.
- Ủ, vậy là chưa.
- Chưa gì?
- Chưa thích.
- Ý anh muốn biết là em có thích anh không đó hả?
- Ủ, nhưng mà hình như chưa.
- Nhưng mà lúc sắp gặp anh em cũng hồi hộp lắm. - Mặt tôi bắt đầu hơi nóng lên mà không biết vì sao.
- Khi gặp tôi bạn có vui không?
- Anh thích em hả?
- Vậy có được không?
- ... Em không biết. - Tim tôi đập rất nhanh, rất vội vàng. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi cúi mặt, cắn môi, tự nhiên không gian như chỉ có hai người, kiểu như tôi là tội phạm và sắp bị người ta điều tra ghê gớm lắm.
- Tôi ngại.
- ...

- Vì tôi lớn hơn bạn tới bảy tuổi. Phải chi bạn 21 hay 22, tôi 28 hay 29 thì không sao, nhưng ở đây bạn còn nhỏ quá. Bạn lại chưa va chạm nhiều. Tôi luôn hỏi lòng là tôi có xứng đáng với bạn không? Tôi có nên nói với bạn cảm giác của mình không? Vì sao khi đứng trước bạn tôi không thể nói dối. Tôi sợ làm tổn thương bạn...
- Nhưng lần trước anh nói anh không thích em mà. – Tôi lí nhí.
- Tôi chỉ nói là tôi tò mò về bạn thì đúng hơn.
- Thì như vậy có thích hay không?
- Tôi không dám.
- Tại sao anh không dám?
- Vì bạn còn nhỏ quá mà.
- Em 18 thì được chứ gì?
- Tôi không thể không nghĩ về bạn, như kiểu bạn ám ảnh tôi. Tôi luôn tự hỏi mình giờ này bạn làm gì, lúc khác bạn làm gì, có bị la, có bị đòn hay không. Rồi tôi nghĩ tới những câu hỏi của bạn. Tôi nghĩ “người đầu mà dễ thương”, nhưng tôi không dám gọi điện cho bạn, tôi chỉ dám nhắn tin mà thôi.
- Vì sao không gọi điện?
- Vì khi nghe giọng bạn, tôi sợ phải lại mời bạn đi gặp tôi, như vậy sẽ sòng sọc.
- Nhưng đây có phải giống lúc anh theo chị Yến kia không?
- Không, không giống chút nào, cho nên tôi mới không hiểu được chính bản thân của mình.
- Khó hiểu quá.
- Tôi không biết như vậy có đúng không? Nhưng chỉ được gặp bạn, mời bạn đi ăn hay uống nước, nói chuyện với bạn như thế này thôi cũng đủ rồi, được không?
- Anh có xin không?
- Còn một chút.
- Sao mà anh ngủ cả ngày mà vẫn xin vậy?
- Vừa sáng nay tôi mới uống nữa.
- Sao đi gặp em mà anh vẫn uống?
- ... Khi tôi uống một chút thì tôi nói chuyện sẽ thông minh hơn.
- Vậy em chỉ muốn biết, có phải anh thích em không? Có phải nãy giờ anh nói tùm lum vậy là tỏ tình phải không?
- Bạn thấy sao?
- Run lắm.
- Nhưng hình như bạn chưa thích tôi? Tôi cũng không dám nghĩ tới, hay là cứ như tôi nói, cho tôi được gặp bạn, mời bạn đi đây đó thôi có được không?
- Sao anh biết là em chưa thích anh? Em cũng có nghĩ về anh mà, em thấy anh tốt bụng lắm. Anh thích em thì anh cứ nói đi, hồi đó giờ không ai nói nhiều với em như anh đâu nha.
- Bạn dễ thương thiệt.
- Dễ thương giống chị Yến kia không?
- Không, Yến xinh đẹp, hiểu chuyện và vô cùng thông minh.
- Chắc hấp dẫn nữa?

- Ủ, cũng hấp dẫn.
- Em thì không hấp dẫn phải không?
- Nhưng bạn dễ thương.
- Mà khoan, em hỏi cái này cái.
- Bạn hỏi đi.
- Anh nói nghĩ tới em đang làm gì này nọ, như vậy có phải là nhớ không?
-
- Thôi, anh xin rồi, mình về đi.
- Xin lỗi bạn, chắc bạn giận rồi.
- Em không giận, nhưng nói chuyện không rõ ràng như vậy không còn hứng thú.
- Ủ, về cũng được.
- Anh nên về ngủ.
- Xin lỗi bạn.

Và đó là đêm đầu tiên trong đời tôi không ngủ được. Tôi cứ cầm lên rồi để xuống cái nhà vô sò, sẫm soi suy nghĩ không biết có phải anh tặng cái này là có ngụ ý gì không? Tôi thẫn thức nằm lẩn qua lẩn lại cả đêm, anh nói vòng vòng như vậy cả buổi không biết có phải thích mình không nữa. Cơ mặt tôi hoạt động liên tục, lúc thì cười, lúc tự nheo chân mày suy nghĩ, thắc mắc khi đọc lại cả đồng tin nhắn. Nhưng hôm nay cũng lạ, từ chiều về đến giờ tôi không nhắn tin, bên kia cũng không nhắn tin. Chắc anh xin quá nên ngủ rồi. Hay có phải anh chê tôi còn con nít nên không muốn nói thẳng không? Ba ngày nữa là sinh nhật tôi rồi, tôi sắp là người lớn rồi. Nửa đêm, tôi chạy xuống nhà, hình như hôm nay mẹ không về nhà. Tôi chạy vô phòng ngoại, ôm ngoại rồi không biết có nên hỏi ngoại mấy câu mà trong tôi đang thắc mắc trong lòng hay không. Ngoại đang ngủ, giật mình tưởng tôi không ngủ được nên ngoại cho nằm chung luôn. Ngoại với tay mở cái cassette nhỏ trên đầu nằm, nghe tiếp đoạn tuồng cải lương đang nghe dở. Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 3 giờ sáng rồi. Tôi cố gắng chợp mắt một chút, sáng mai còn phải theo ngoại đi vãn cảnh chùa nữa.

Ngày mùng 6 dài thê lương, vui cũng vui vì đoàn đi đông lắm, tới hai cái xe buýt. Tôi cứ vật vờ như con nghiện vì buồn ngủ. May mắn là nhờ bữa cơm chay buổi trưa trong chùa nên tôi dần tỉnh, ngáp dài ngáp ngắn nhưng cũng qua được. Vô chùa nào ngoại cũng khấn cũng vái, rồi kêu tôi tới quỳ lạy chung, ngoại vuốt vuốt chân và áo của tượng Phật rồi vuốt lên đầu lên mặt tôi nữa. Nhưng tôi không nghĩ ngợi hay van vái được gì cả, đầu tôi cứ quanh quẩn những câu hỏi từ hôm qua tới giờ. Ngoài ra, ngoại còn cúng cầu an, cúng sao cho tôi. Ngoại hỏi tôi có xin gì không, tôi lắc đầu. Chuyến đi kết thúc vào lúc bốn giờ chiều.

Mùng 7, lúc nào tôi cũng mang cái cảm giác khó tả kia từ sáng dậy cho tới lúc ngủ. Ngoại gọi điện báo mẹ về mà lo chợ búa, chuẩn bị sinh nhật cho tôi. Sinh nhật mẹ đãi ở nhà hàng, còn sinh nhật tôi tuyệt đối phải ở nhà, tiệc gia đình. Ngoại dặn cô Hà đi chợ mua toàn món ngon chuẩn bị tiệc tùng, bánh kem các thứ cũng được chuẩn bị sẵn. Tôi cũng háo hức lắm, nhưng cứ mãi nghĩ tới chuyện kia nên cũng xao nhãng bớt so với mọi năm. Năm nay tôi không đi học nên chỉ mời vài đứa bạn thân tới chung vui.

Mùng 8, sinh nhật tròn 18 tuổi của tôi. Sáng ra, ngoại cho tôi tiền để rủ con Tiên tới tiệm gội đầu, làm tóc rồi trang điểm nữa. Xong xuôi cũng gần 10h trưa, mặc đồ đẹp nữa là 11h khai tiệc. Nói chung, hôm nay tôi không đẹp xuất sắc nhưng mà nhìn cũng được, đứng ngó mình trong gương cũng không tới nỗi nào, da trắng, mắt hơi to và mi cong, mỗi tội nhìn tôi 18 rồi mà cứ như đứa bé gái mới 14, 15 tuổi ấy. Chúc tụng xong xuôi, đến quà cáp, rồi mở karaok hát, cũng như mọi năm, nhưng sao năm nay tôi lại thấy thiếu thiếu. Chờ một tin nhắn của ai kia cũng không có, ngày vui như vậy, gia đình yêu thương như vậy, mà tôi lại cứ thấy bị hụt hẫng trong lòng... Tới tầm 4h thì tiệc mới tàn hẳn, tôi tắm tấp rồi chuẩn bị đi ra ngoài đi chơi với mấy đứa bạn, ăn ốc, ăn chè cho hết ngày. Hơn 8h tôi đã về đến nhà, lại phải lẩn lộn với một đồng suy nghĩ hỗn độn nữa. Lạ thật, rõ ràng người ta không thêm nhắn hay gọi chỉ cả mà tôi cũng không giận. Tôi lúi cuội viết nhật ký và định bụng sẽ nghe nhạc tới khi nào ngủ thì thôi vậy.

“Ngày ... tháng ... năm ...

Hôm nay, tôi tròn 18 tuổi. Đáng lẽ ở cái tuổi này, người ta phải học hết cấp ba và vô đại học thì tôi còn đang dở lớp 11. Đã học trễ một năm so với bạn bè lại còn có thêm vụ nghỉ học nữa, vậy có nên suy nghĩ lại về hành động của mình năm qua không? 18, cái tuổi mà pháp luật cho phép thi bằng lái xe, cái tuổi mà coi được mấy cái phim có ghi 18+, cái tuổi người ta nói có chồng được rồi, người lớn đúng nghĩa đen.

Chưa bao giờ tôi nghĩ về một hoàng tử gì đó vì tôi không phải công chúa xinh đẹp thông minh. Tôi chỉ thích bạn lớp trưởng học giỏi, biết đàn guitar ở lớp kế bên. Nhưng bạn đó lại thích người khác, thế thì tôi còn mơ hoàng tử gì nữa. Tôi không biết những lời chúc của mọi người có linh không, chứ tôi thấy năm sau mà đi học lại thì phải thích mấy bạn lớp lớn hơn thì mới thấy xứng.

Nếu có 3 điều ước thì tôi ước ngoại mãi khỏe mạnh để bên tôi hoài hoài, mẹ sẽ lại yêu thương tôi như ngày xưa và ông Cường hoàn toàn biến mất.

Tôi cũng bắt đầu nghĩ về tình yêu nhiều hơn, nhất là sau khi gặp người đó, bao nhiêu lần tôi nghĩ chắc người ta thích mình, nhưng rồi lại thắc mắc có phải như vậy không? Rồi giờ mới nhận ra hình như mình hoang tưởng mất rồi. Một người đi du học về, nhà khá giả hơn mình, người lớn hơn mình nhiều, biết nhiều chuyện hay ho như vậy thì không thể thích mình được. Không phải mình bị quan hay tự ti, nhưng sự thật nó là như vậy. Hơn nữa, mình chưa trải qua mấy chuyện yêu đương này, không hiểu hết được, cũng không cần phải quá bận tâm. Đêm nào cũng khó ngủ sẽ mau già lắm, sáng mà dậy trễ xiu ăn sáng không đúng giờ thì lại đau bao tử. Mấy ngày Tết ăn toàn đồ khô không ăn canh nhiều, bụng cũng bắt đầu âm ỉ, mà cái bệnh dạ dày này suy nghĩ nhiều thôi cũng sẽ bị đau.

Thôi thì 18 tuổi rồi, tự hứa không được buồn nhảm nhí, không được làm mấy chuyện tào lao nữa, sẽ mãi yêu Linkin' và Eminem.

Thôi thì tự happy birthday to me ...“

Trước khi nằm, tôi vẫn còn tự dối lòng, ráng cầm cái điện thoại lên, mở ra xem phần tin nhắn, định thế này thế kia nhưng rồi lại thôi, tự ái của tôi cũng cao lắm.

Cứ thế, ngày sinh nhật tuổi 18 đầy sôi nổi cũng kết thúc, mặc dù vui nhưng với tôi nó vẫn không hề trọn vẹn.

14. Chương 6

Nước tới nơi, 1 ly sữa tươi, 1 ly café đen và 2 điều thuốc.

- Thôi, cho mình gửi lại 2 điều thuốc.

Bạn phục vụ vâng dạ rồi cho 2 điều thuốc trong cái đĩa nhỏ lên mâm bưng vô.

- Hehhe

- Sao lại cười?

- Ko có gì hết.

- Bạn thích uống sữa à, uống nhiều đi, hết thì kêu thêm 1 ly, gầy như cây sậy uống sữa nhiều cũng tốt.

Vừa ngậm ống hút vừa hút tôi vừa gật gù :

- Ủa, em thích uống sữa, sữa ngon. Mà mẹ em còn nói đi vs người lạ thì nên uống sữa, sữa giải độc, khi người ta bỏ thuốc mê thì uống sữa sẽ ko bị mê!

Người lạ sắc cười, tay che miệng lại.

- Sao lại cười, em nói thiệt mà!

- Ừ thì thiệt, ko có gì.

- Anh cười vậy coi được hơn, nhìn mặt anh này giờ như là cái ngục, xấu còn đáng ghét!

- Giờ hết rồi hả?

- Uhm ...

Anh ta cười thêm lần nữa, cười lớn hơn, cười sảng khoái hơn!

Thấy vậy tôi cũng cười hưởng ứng theo.

- Bạn có nghĩ là nên biết tên tôi ko? Để khi bạn kể cho ai đó nghe về tráng sĩ của mình, ko lẽ bạn cứ kể là “anh kia, anh nọ”?

- Anh tên gì?

Người lạ tiếp tục cười, cười ha hả luôn.

- Thôi bây giờ hay phiên nhau giới thiệu đi, ko lẽ tôi khi kể về bạn cũng chỉ biết “con bé kia, con bé nọ”.

Ha!

- Nhưng anh biết tên em rồi! Mà sao anh biết tên em, sao biết em ở đó?

- Hôm trước tôi đi café, ko thấy bạn, hôm qua cũng ko thấy, tôi hỏi 1 bạn phục vụ trong quán là bạn đâu, thì bạn đó nói bạn nghĩ lầm rồi. Nhưng vẫn chưa rõ nên tôi hỏi tên bạn luôn, thì bạn đó nói bạn là Dung ròm!

- Ồ, anh Bảo trong quán nói em là ròm. – À còn nhà trọ, sao anh biết?

- Hôm trước khi bạn đến nhà tôi, có gọi điện về nhà gặp cô chủ nhà, tôi lục sổ đỏ và hỏi tổng đài ngược lại số nhà trọ, vì hôm trước tôi ko nhớ số nhà.

- À, à đúng là thời đại thông tin, cái gì cũng tổng đài tổng đài là biết hết.

Tôi gật gù có vẻ như cũng thán phục.

- Mà anh tìm em làm gì?

- Bạn thiếu tiền tôi, phải biết chỗ bạn ở chứ?

- Ủa mà anh tên gì?

- Thái!

- Mà em thiếu anh tiền, em thế chấp tài sản rồi còn gì?

- Nói chung tôi kỹ tính lắm, ko thể để con nít qua mặt đâu.

- Con nít cái búa, tháng 1 này em 18 tuổi rồi đó!

- Ngày nào?

Ồi, tự nhiên buồn, hôm nay qua tháng 12 rồi, còn chừng 1 tháng nữa là tới sinh nhật, sinh nhật cận tết, năm nào cũng đc lì xì nhiều, năm nào mẹ với ngoại cũng sắm thiết nhiều đồ đẹp Ồi, cái cuộc đời này, năm nay có khi ko ai tìm thì phải ăn tết 1 mình ngoài xã hội, ko tiền, sinh nhật ko quà. Nghỉ tới đó thôi thì mất nghe cay quá, hốc mắt nóng hổi, lấy tay dụi dụi, cuối mắt. Suy nghĩ, ko lẽ mình nên về, tết mà 1 mình ên chắc chết vì buồn, rồi thèm bánh tết, thèm dưa món, rồi năm nào cũng được đi chợ An Đông mua bánh mứt, thích nhất giai đoạn thử trước khi mua ấy Mà nếu về thì mẹ coi ra cái gì nữa. Sắp khóc rồi!

- Sao vậy?

- Ko có sao, thôi về đi, em ko ngồi nữa?

- Sao lại khóc?

- Em đã nói ko sao mà?

- Sinh nhật ngày nào?

- Anh hỏi làm gì?
- Hỏi cho biết!
- Bộ anh là công an hay sao mà điều tra dữ vậy? Đi về đi
- Sao lại về, ngồi chút nữa đi, máy lạnh có mát và dễ chịu hơn ở ngoài ko!
- Em mệt, em đi cả ngày ngoài đường nên mệt!
- Đi đâu cả ngày?
- Tìm việc làm, còn trả tiền cho anh, còn phải mua điện thoại khác!
- Chưa tìm đc việc à?

Tôi ngược nhìn vào mặt người lạ, lắc lắc đầu.

- Yêu cầu công việc như thế nào?
- Ko yêu cầu gì hết, có việc thì làm?
- Vậy sao mà tìm cả ngày ko đc, thấy nhu cầu tuyển dụng đầy đường mà?
- Thấy ko hợp nên em ko làm
- Sao nói ko yêu cầu, gì làm cũng đc!
- Mệt anh quá, đi về đi, em trả tiền nước cho!
- Đẹp, ngồi thêm lát đi. Mà bạn ko hỏi gì về tôi à? Ko có muốn biết gì à?
- Ko!
- Thật à?
- Em ko thích hỏi nhiều về người khác, nhất là người lạ.
- À, thì ra là như vậy, người như bạn hiếm gặp thật. Con gái gặp tôi là hỏi nhiều lắm.
- Kệ họ.

Tự nhiên thấy vẻ mặt người lạ lại trùng xuống, ánh mắt có vẻ buồn hơn, ko tươi như khi nãy.

- Bạn đã hết bệnh hản chưa?
- Rồi anh
- Hôm nọ đã mệt lại còn dọn dẹp làm gì, tôi tự làm đc.
- Em dẹp gì đâu?
- Thì đồ, giặt chỉ cho cực? Rồi còn đồ tôi bày, tự tôi dọn đc.
- Anh tìm em chỉ để hỏi mấy cái đó thôi à?
- Ko, tôi đem đồ qua cho bạn.
- Em có đồ rồi, ko lấy đâu.
- Tôi mua cho bạn, bạn ko lấy thì làm sao mà tính tiền cho bạn trả đc, với lại tôi ko mặc đc đồ con gái đâu.
- Tại sao lại tốt với em như vậy?
- À, cuối cùng cũng hỏi câu này. Ra là cũng biết thối mắc chứ bộ.
- Tại sao?
- Vì con người mà, gặp hoạn nạn phải giúp chứ? Nếu người khác tôi cũng làm vậy thôi, gặp ai thì giúp ng đó, gặp bạn nên giúp bạn, hôm đó mà ko đưa bạn đi viện chắc có khi bạn băng hà luôn.

- Ủ, vậy có khi tốt hơn!

- Sao lại nói gở?

- Em thấy vậy tốt cho em hơn!

Tôi lại thấy hụt hẫng, có khi tôi chết luôn có phải thích hơn ko? Buồn lòng quá đi thôi, nhưng sao cái người này nhây vậy? Sao ko cho về, ngồi đây liên thiên quá! Bực mình thiệt, tôi nói tiếp.

- Thôi anh đưa đồ em, em lấy, nữa tính nợ luôn 1 lần. Chờ em xin đc việc, lãnh lương em sẽ trả tiền anh. Giờ em cũng còn ít tiền nhưng em phải dùng đến khi tìm đc việc cái đã. Ko thì anh bán nhẫn của em đỡ đi, coi bao nhiêu rồi còn bao nhiêu em trả sau, ko thì anh lấy thêm 1 chiếc nữa đi, em đưa luôn cho nè.

Người kia tay chống cằm, nhìn tôi dăm dăm, có vẻ đang cố đọc ý nghĩ của tôi hay sao đó.

Tôi tháo luôn chiếc nhẫn ở ngón giữa tay còn lại, để lên bàn.

- Được, tôi lấy luôn cái này, khi nào có tiền bạn phải đem tới trả đủ cho tôi.

- Bao nhiêu?

- 3 triệu.

- Sao dữ vậy, bữa anh nói tiền bệnh viện 200k, lật vặt mua có 2 3 cái quần áo mà anh lấy em 3 triệu bạc, tiền đâu mà trả. Nhưng anh hỏi coi 2 cái nhẫn em là bao nhiêu?

- Tôi tên gì?

- (ko nhớ nữa, vừa nãy nói tên gì mình ko chú ý nữa)

- Vừa nói xong mà bạn còn ko nhớ mà, hôm nọ tôi nói tiền bệnh viện là 2 triệu! Lật vặt thêm 1 triệu là 3 triệu.

Ôi trời, thôi xong, gấp ngay tên lừa đảo rồi mà bữa giờ mình tin là người tốt, hắn ta ko lợi dụng gì nhưng giờ nói 3 triệu thì mình phải chịu thôi, hắn ta cũng biết nhà của mình trọ rồi, chán thật, nhưng mình ko thể lấy tiền mình đang có mà trả, mình còn phải sống. Nghĩ vậy tôi quay sang nhanh nhẩu, tỏ vẻ bình tĩnh sáng suốt :

- Thôi anh trả nhẫn lại đây, tôi đem đi bán, nếu ko đủ thì bán cả dây chuyền, bông tai trả đủ 3 triệu cho anh, xong đừng tìm tôi nữa nha.

- Hahaha, (lại cái kiểu cười sảng khoái lúc nãy, chắc là đắc chí vì sắp lừa đc tiền 1 con bé 17t đây mà).

- Nè cô Dung ròm, cô sỗ sàng quá đó nha, vừa nãy còn em giờ sang tôi thật là nhanh!

- Ko vui rồi, ko chơi ko café cà pháo gì nữa, đi, đi bán vàng!

- Sinh nhật bạn ngày nào?

- Anh đừng hỏi tào lao nữa, biết ngày sinh để bỏ bùa tôi luôn à, tính tiền nhanh đi rồi qua chợ Phú Lâm bán vàng!

- Ko

- Sao lại ko? – Anh ơi tính tiền!

Phục vụ chạy vô quầy ghi ghi thì anh ta kêu lại :

- Chưa đâu em, bồ anh giận hờn vậy thôi. Lát khi nào tính anh kêu.

Tên phục vụ lại dạ vâng, ánh mắt đầy tò mò nhìn tôi, đúng là tôi đang điên thiệt!

- Tết ko về quê sao?

- Đẹp, ko nói chuyện nữa! – Tôi quát, cầm chiếc nhẫn lên, tôi để mạnh dằn mặt lên cái bàn nước. Tôi dùng đũa quay đi, âm ỉc tốt độ, bực mình ko tả đc. Cho đáng đời cái tật, con ranh mà bỏ nhà đi, ra đời bị chửi, bị ăn hiếp giờ còn bị lừa đảo.

15. Quyển 1 - Chương 7

Sáng ngày mùng 9, ngoại và mẹ gọi tôi dậy sớm, rủ lên Bình Phước thăm bà con, nhưng tôi mệt nên không đi. Hôm nay cô Hà về quê, ngoại dọn trong tủ lạnh có đồ ăn sẵn, rồi còn cho tôi thêm tiền, nói nếu tôi thấy buồn thì đi chơi, thèm gì thì mua mà ăn... Tắm rửa, ăn sáng xong, tôi lại bật ti vi lên coi. Xem ti vi chán thì lại mở đĩa lên xem, con Tiên đi học rồi nên không biết chơi với ai, sức nhớ tới cái điện thoại vẫn còn ở trên phòng, tôi bèn chạy lên lấy xuống.

Mở xem, điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn, theo thứ tự tin nhắn thứ nhất lúc 8 giờ:

“Chào buổi sáng, bạn có muốn nói chuyện không?”

Tin nhắn thứ hai tới lúc 8 giờ 8 phút.

“Chắc là bạn giận lắm, tôi xin lỗi.”

Và sau đó là hai cuộc gọi lúc 8 giờ 15 và 8 giờ 20.

Thấy mấy tin nhắn và cuộc gọi nhỡ của anh tôi rất vui, định bụng thèm nhắn hay gọi lại, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được mà nhắn tin trả lời.

“Sorry anh, sáng giờ em quên điện thoại trên lầu.”

Sau chưa đầy hai phút đã có phản hồi:

“Ừ, hôm nay bạn rảnh không?”

Như mọi khi, cuộc trò chuyện qua tin nhắn bắt đầu.

“Em rảnh, có gì không anh?”

“Ừ, vậy có gặp nhau được không?”

“Sao anh không gọi điện thoại?”

“Là sao?”

“Sao bây giờ anh muốn gì anh không gọi điện thoại mà cứ nhắn tin hoài?”

“À, vì nhắn tin dễ nói chuyện hơn. Tôi thích nghe giọng bạn ở ngoài hơn.”

“Anh muốn gặp em sao?”

“Ừ, tôi có đồ cần đưa cho bạn.”

“Nếu là quà sinh nhật thì không cần đâu, hôm nay không phải sinh nhật em.”

“Bạn giận à?”

“Không có, em nói thật. Em không nhận quà sinh nhật mà không phải ngày sinh nhật mình.”

“Vậy sao hôm trước tôi tặng bạn ngôi nhà bằng vỏ ốc bạn nói coi như quà sinh nhật sớm.”

“... Lúc đó khác bây giờ.”

“Sao lại khác?”

“Em thấy khác.”

Nhắn tới đây thì anh gọi hắt cho tôi:

- Alo? – Tôi bấm nghe.

- Sao lại khác? – Giọng anh trầm ảm.

- Vì em thấy khác.

- Nhưng sao lại thấy khác?
- Vì em tưởng anh thích em, nhưng anh không thích em.
- Tôi xin lỗi, hỏi bạn một điều này được không?
- Anh hỏi đi.
- Khi nào thì tôi có thể gặp bạn được?
- Khi nào anh rảnh?
- Cả ngày.
- Ừ, vậy thì bây giờ cũng được.
- Hẹn bạn ở quán café cũ.
- Quán gần nhà em hay quán trên quận 3?
- Quán ở quận 3 nếu bạn có thời gian, còn không thì quán gần nhà bạn cũng được!
- Vậy quán quận 3 đi.
- Ok, hẹn gặp bạn lát nữa.

Sau mấy tiếng uể oải, chán nản, cuối cùng tôi cũng như thấy được mùa xuân.

Vẫn như cũ, tôi tới nơi thì anh đã ngồi sẵn ở đó rồi, vẫn cái kiểu cô đơn đó, nhìn rất tội.

- Chào anh.
 - Bạn ngồi đi. Nước cam hay sữa tươi?
 - Em uống nước cam, sáng nay em có uống sữa đậu nành rồi.
- Anh gọi đồ uống xong thì nhìn tôi, nhìn thẳng, rồi lại nhìn xuống đất, rồi lại nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống đất. Cứ như vậy đến bốn năm lần làm tôi cũng bối rối theo.
- Anh sao vậy?
 - Nhìn bạn vẫn vậy.
 - Vậy là sao?
 - Không sao. Mà bạn nói chuyện điện thoại nghe giọng có vẻ khó chịu. Tôi muốn gặp bạn, cảm ơn vì bạn đã chịu gặp.
 - Anh nói gì mà nghe nghiêm trọng vậy, thấy ghê!
 - Nè, tôi trả lại bạn hai cái nhãn.
- Anh nhẹ nhàng để hai chiếc nhãn của tôi lên bàn và đẩy về phía tôi. Trong khi tôi tròn mắt chưa kịp phản ứng thì anh nói tiếp :
- Những gì tôi đã giúp bạn thì xí xóa đi.
 - Nhưng tại sao?
 - Ừ, không sao, tôi không thích nhận sự trả ơn của bạn, tôi muốn bạn luôn nhớ về tôi.
 - Nhớ như ân nhân hả?
 - Không, nhớ thôi.
 - Theo kiểu nào mới được.
 - Theo kiểu nào cũng được, miễn là bạn có nhớ là được.
 - Anh cứ nói chuyện như vậy làm em thấy bức bối ghê.

- Vậy bạn muốn tôi nói làm sao mới không làm bạn bực?
 - Thì anh cứ nói đại ra đi, cái gì mà anh cứ lấp lửng vậy?
 - Xin lỗi bạn.
 - Về cái gì?
 - Sinh nhật bạn, và mấy ngày trước nữa tôi đã không liên lạc.
 - Sao phải xin lỗi? Anh rảnh thì anh liên lạc, còn không thì thôi. Có phải là gì đâu mà nhất định phải nhắn tin mới được.
 - Bạn giận không?
 - Không giận.
 - Buồn không?
 - Mà thôi, qua rồi anh hỏi làm gì?
 - Tôi xin lỗi.
 - Mặc cái gì mà anh xin lỗi miết vậy?
 - Tôi biết bạn buồn, bạn giận.
 - Anh tự tin quá, làm gì mà biết người khác buồn, giận?
 - Cách nói chuyện của bạn, vẻ mặt của bạn làm cho tôi cảm thấy có lỗi.
 - Giờ anh kêu ra đây chỉ để “xin lỗi bạn, xin lỗi bạn” thôi hả?
 - Giờ tôi chưa biết phải nói làm sao.
 - Nói gì?
 - Nói điều tôi muốn nói.
- Chết thật, anh muốn nói gì thì nói đại đi, cứ lấp la lấp lửng làm tôi rối bời, hồi hộp muốn chết luôn. Nhớ lúc mới gặp anh đâu có như thế...
- Tóm lại là bây giờ anh muốn nói gì vậy?
 - Bạn chưa có bạn trai đúng không?
 - Em không cưa được bạn đó. – Tôi cúi đầu lí nhí.
 - Vậy...
 - Sao?
 - Bạn có thể cho tôi... theo đuổi... bạn được không?
 - Hả?
 - Tôi nói nghiêm túc, đừng hoảng.
 - Anh muốn cưa em hả?
 - ...
 - Không phải hôm bữa anh nói không thích em rồi sao?
 - Bạn cứ trả lời đi.
 - Em không biết...

Tôi còn ấp úng hơn, mặt cúi gằm, không dám nhìn anh nữa. Thế này là anh đang tỏ tình với tôi phải không? Sao mọi chuyện lại đi xa tưởng tượng của tôi thế này?

- Bạn có thích tôi chút nào không?

Gật gật.

- Bạn không chê tôi già sao?

Lắc đầu.

- Vậy được rồi, cho tôi làm quen và tìm hiểu lại từ đầu được không? Tôi hứa sẽ không làm điều gì bạn không thích. Có gì không thích hay không thoải mái bạn cứ nói.

Tôi vẫn cứ ngồi im, đứng hình, mắt nhìn nhìn chằm chằm xuống đất.

- Tôi sẽ không làm quá, không vội vàng hay ép bạn gì cả, nếu bạn thấy không thích cứ nói ra, tôi sẽ dừng lại.

- Nhưng bữa trước anh nói không thích em mà? – Tôi hỏi bằng giọng lí nhí.

- Tôi đâu có nói là không thích, tôi chỉ nói tôi không phải thích bạn từ cái nhìn đầu tiên thôi.

- Vậy đến bữa nay anh mới thích em hả?

- Không, trước hôm nay.

- Sao hôm nay anh mới nói?

- Vì hôm nay bạn mới bước qua tuổi mười tám. Tôi sợ khi phải yêu một cô bé chưa tròn mười tám tuổi. Bạn vẫn vậy nhưng khi bạn đủ mười tám tuổi, tôi sẽ tự tin hơn.

Tôi xấu hổ gần chết rồi.

- Ở nước ngoài, một người khi tròn mười tám tuổi sẽ tự quyết định cuộc đời mình, hay nói cách khác đây tuổi là trưởng thành. Tôi đi học bên đó mấy năm cũng hiểu được điều này, có thể Việt Nam chưa được như thế. Có thể bạn vẫn như vậy, nhưng hôm nay tôi mới tự tin nói với bạn. Bạn không chê tôi già là tôi mừng rồi.

- Vậy em với anh sẽ là bồ của nhau hả?

Anh nhoẻn miệng cười.

- Chưa, theo trình tự sẽ tìm hiểu nhau trước, biết đâu trong quá trình tìm hiểu bạn sẽ không thích điều gì đó ở tôi thì sao?

- Hay ngược lại?

- Không đâu, tôi thích bạn mà.

- Vì sao?

- Bạn bớt hỏi đi, tôi không thích người mình thích suốt ngày hỏi vì sao tôi thích người ta, như vậy vô nghĩa lắm. Tôi muốn bảo vệ bạn, che chở cho bạn, thích được gặp bạn. Bạn mặc gì tôi cũng thấy dễ thương. Tôi thích nhìn bạn, tôi muốn nghe giọng của bạn. Như vậy thôi.

Nãy giờ trái tim tôi mém nhảy ra khỏi lồng ngực tới mấy lần, hai tay tôi nắm vào nhau để cố giữ bình tĩnh, lòng bàn tay tôi đã đầy mồ hôi. Trong khoảnh khắc này, tôi nghĩ ngay đến chuyện sẽ được hẹn hò, sẽ nắm tay nhau, sẽ hôn nhau, ôi... cảm giác đó thật là ngộ. Người này thích tôi thật rồi chứ không phải tôi đang hoang tưởng nữa.

- Sao mấy ngày nay anh không nhắn tin?

- Tôi suy nghĩ nhiều.

- Về chuyện gì?

- Về bạn, về tôi. Tôi tự hỏi nhiều lần rằng bạn có quan tâm tới tôi một chút nào không? Tôi thấy mình không phải người đến nổi tệ, nhưng tôi nhớ bạn lắm, nhớ muốn điên, đêm nào cũng phải uống ba, bốn lon

bia tôi mới ngủ được, chưa bao giờ tôi có tâm trạng như vậy. Lúc nào cũng muốn chạy đến gần hẻm nhà bạn, không biết bạn có đi ngang không để nhìn thấy bạn cũng được.

- Em cũng vậy.

- Cũng nhớ cũng nghĩ về tôi hả?

- Vâng...

- Vậy bạn đồng ý chứ?

- Anh, như vậy có phải em sẽ thay thế vị trí của chị Yến kia không?

- Lại nữa, bạn trả lời thôi, đừng hỏi chuyện không liên quan có được không? Bạn là bạn, không phải thay thế ai cả. Tôi chỉ nghĩ về bạn thôi, lúc này.

- Dạ!

- Cảm ơn bạn.

- ...

- Xin lỗi.

- Anh đừng xin lỗi nữa.

- Tôi xin lỗi vì không có quà sinh nhật cho bạn, tôi thật là tệ. Nhưng tôi thật sự không biết phải như thế nào mới được, tôi sợ là bạn thích người khác, sợ hy vọng nhiều sẽ thất vọng.

- Anh Thái!

- Sao?

- Anh thích em, muốn em làm bạn gái của anh đúng không?

- Ừ.

- Vậy có thể kêu em là em, hay là bé Dung như mọi người, đừng có tôi với bạn hoài được không?

Anh nhìn tôi cười rất tươi, nét mặt không còn vẻ căng thẳng nữa.

- Được, nhưng nếu tôi chưa quen, bạn thông cảm nha.

Tôi gật gù ái ngại, mắc cỡ. Dù gì đây cũng là người đã nhìn thấy vòng một của tôi sau sự cố bung nút áo, người đã ngủ chung nhà với tôi, người đã nuôi tôi trong bệnh viện không những một lần mà tới tận hai lần, người đã ôm tôi thật chặt trong khi đưa tôi đi cấp cứu. Tôi nhớ hơi ấm đó, sự khẩn trương và lo lắng đó của anh. Thay vì những cảnh giác lúc đầu, tôi tin tưởng anh một cách tuyệt đối. Rõ ràng tôi cũng muốn gặp anh, nhìn mặt anh, nghe giọng anh, cùng anh nói chuyện trời đất. Tôi cũng muốn tối tối ôm điện thoại nhắn tin cho anh. Lại thật, tôi vừa được mười tám tuổi một ngày đã được người ta tỏ tình, người lạ nhưng không lạ, và chắc chắn là một người tốt.

Tôi thẹn thùng nhìn người mình sắp hẹn hò cùng. Anh cũng đẹp trai lắm chứ, phải tới thời khắc đặc biệt này tôi mới chú ý kỹ những đường nét trên gương mặt anh. Làn da hơi ngăm đen của anh, hàm râu quai nón lún phún của anh, mái tóc của anh, ánh mắt hiền và đầy yêu thương của anh, bờ môi sau này có thể sẽ hôn tôi...

Và chúng tôi đã yêu nhau như vậy. Vì cách nhau tới bảy tuổi nên tôi được anh yêu chiều hết mực. Anh luôn quan tâm đến sức khỏe và mọi thứ về tôi. Tôi yêu anh. Đi đâu chúng tôi cũng nắm tay, ngồi chung xe cũng sẽ ôm nhau như những cặp tình nhân khác. Thỉnh thoảng tôi cũng về nhà anh ấy chơi, anh ấy sẽ dạy tôi chơi game play station, chở tôi đi mua những bộ truyện tranh cũ mà tôi thích, đi ăn chung, đi coi phim. Anh hay chở tôi đến những quán café có đàn guitar, đàn cho tôi nghe những bản nhạc của các ban nhạc nổi tiếng. Anh biết tôi thích và không thích ăn gì, những thói quen cơ bản nhất của tôi,... Sau hai tháng hẹn

hò, chúng tôi đã hôn nhau lần đầu. Chúng tôi ngủ trưa với nhau sau năm mươi ngày hẹn hò, và vào sinh nhật của anh, ngày 22 tháng 5, chúng tôi đã có lần ân ái đầu tiên.

Sau khi đi ăn uống mừng sinh nhật anh, tôi tặng anh một cái áo thun màu đỏ mận. Vì tôi không được về nhà quá mười giờ rưỡi đêm nên bọn tôi luôn đi chơi từ chiều chiều tối khoảng 8, 9 giờ tối. Ngày nào anh đi làm thì nghỉ, một tuần gặp nhau ba tới bốn ngày. Tôi đang nghỉ học nên được đi chơi nhiều. Ngoại cũng biết là tôi có bạn trai nên thường quan tâm hỏi han. Thấy tôi vui khi quen người đàn ông hoàng thì ngoại cũng vui, hay kêu tôi dẫn anh về nhà nhưng tôi không chịu.

- Chúc mừng sinh nhật anh.

- Thương em.

Sau mỗi câu đối đáp chúng tôi hôn nhau một lần.

- Hôm nay ước gì em không phải về nhà.

- Mới có bốn giờ chiều mà.

- Anh muốn em ở đây luôn, nhưng anh sẽ không giữ em lại.

- Em cũng biết, thì bây giờ anh thương em đi rồi mai mốt lại gặp.

- Anh không nghĩ là mình sẽ thương em như vậy. Càng không nghĩ là sẽ được có em như vậy.

- Em thì khác, em thấy anh đúng là hoàng tử.

- Anh không phải hoàng tử, anh chỉ là Thái của em thôi.

- Em muốn dành cho anh một điều đặc biệt hôm nay, nhưng mà em không nghĩ ra được là gì!

- Thì thôi, chỉ cần có em, ngồi ôm em coi ti vi hay chơi game với em là được rồi. Không quà gì quý hơn, không có gì đặc biệt hơn là em hết.

Anh vén tóc tôi, hôn lên trán, hôn hai bên má, hôn mũi, hôn cằm và cuối cùng là hôn môi. Mặt tôi nóng bừng khi môi anh dừng đến một nơi nào đó trên mặt mình. Tôi cũng hôn lại anh y như vậy, nhẹ nhàng và nồng cháy. Anh nhẹ đỡ tôi ngã ra sau sofa, tay anh bắt đầu ôm trọn sau gáy tôi. Chúng tôi hôn sâu hơn, hơi thở có phần gấp gáp.

Tôi đã từng nói anh là người quan trọng với tôi, tôi không có gì nhiều dành cho anh như những việc anh đã làm cho tôi. Ngay lúc ấy, tôi không muốn một điều gì đó gượng ép và cũng không e dè, tôi muốn dành cho người con trai này tất cả.

Tự nhiên điện thoại reo, anh móc điện thoại trong túi quần ra và tắt máy luôn.

- Sao anh không nghe điện thoại? – Tôi dừng lại, mở mắt ra hỏi.

- Anh không muốn.

Anh trả lời ngắn gọn rồi lại hôn tôi.

- Lỡ có việc gì quan trọng thì sao, anh gọi lại đi. Ngoại dặn em khi không ở nhà thì ai gọi điện cũng phải nghe.

Anh miễn cưỡng bấm lại số, là trung tâm anh dạy học, họ mời anh dự buổi tiệc tân niên vào chiều mai.

- Tôi có được dẫn theo bạn không?

Anh hỏi trung tâm anh để dẫn tôi theo, không biết họ nói gì mà tôi thấy anh cười nói cảm ơn rồi tắt máy, anh khóa máy luôn.

- Tại sao lại khóa máy?

- Anh không muốn bị làm phiền.

- Thì anh cứ mở máy đi.

Anh lại hôn tôi mà không thèm trả lời, tự nhiên tôi thấy khó chịu ở phần bụng dưới, cảm thấy gì đó có thất nhẹ và tôi muốn đi tiểu. Thế là tôi đòi đi vệ sinh, làm cả hai cùng mất hứng. Ngồi ở trong toilet, tôi nghĩ nhanh, khi người ta yêu nhau thì ai cũng sẽ làm chuyện đó với nhau sao? Tôi quay ra, mở tủ lạnh cầm theo một lon bia.

- Em lấy bia làm gì?

- Em uống, anh uống không?

- Không, sao tự nhiên lại uống bia?

- Em muốn.

- Nhưng tại sao?

- Như vậy đỡ phải ngại, thêm can đảm.

- Nếu em cần tới bia để có thể đến với anh thì thôi, mình chơi game thôi.

Nhìn người yêu cười hiền, tôi cảm thấy hơi căng rứt. Anh ấy không hề khó chịu, anh không ép uống gì hết, điều đó làm tôi cảm thấy anh vô cùng hấp dẫn.

- Nhưng em muốn.

- Thôi, em đem cất bia đi, mình chơi game. Lát em muốn đi đâu anh chở em đi chơi rồi về.

- Anh cũng muốn giống em đúng không? Anh cũng khó chịu và nóng như em đúng không?

- Có chứ, anh muốn em mà. Nhưng bé Dung chưa sẵn sàng thì anh không ép, không có vấn đề gì cả.

- Anh không giận em sao?

- Sao anh lại giận em, em có làm gì đâu?

- Nhưng em cũng muốn nữa, em chỉ hơi sợ thôi.

Anh đứng dậy ôm đầu tôi bằng hai tay, hôn lên trán tôi.

- Khờ quá, không sao mà.

Không hiểu sao mà anh càng tỏ ra bình thường thì tôi lại càng khó chịu.

- Em khó chịu.

- Em khó chịu chỗ nào?

- Chỗ này, chỗ này nữa, chỗ này. – Tôi chỉ vào cổ, vào bụng và vào chỗ đó.

- Bé cưng, đó là bản năng, không sao, lát nữa sẽ hết. Em đừng nghĩ tới nữa.

- Nhưng em muốn!

- Ha ha, em muốn làm chuyện đó hả?

- Không, em muốn anh!

- Sao mà em có thể như vậy trước anh ngay lúc này? Em làm cho anh cũng muốn em chết đây. Nhưng anh hứa là sẽ không làm những việc em không thích, không thoải mái. Anh luôn muốn em nghĩ tới anh là người yêu của em, luôn giữ lời và quan tâm đến cảm giác của em, anh thương em mà. Đừng uống bia, anh không muốn em nghĩ tới chuyện này với anh là lúc em không tỉnh táo.

Tôi đứng đó, yên lặng nhưng mà vẫn thấy khó chịu khắp người, không biết phải làm gì. Anh đến ôm tôi, toàn thân tôi như có điện. Mặt tôi úp vào ngực anh, tôi thấy hơi ấm mùi thơm dễ chịu, không phải mùi dầu thơm mà là mùi gì đó hấp dẫn lạ lẫm. Tôi vươn tay ôm anh, tôi nhón mũi chân lên hôn môi anh. Mắt chúng tôi lại nhắm, lưỡi lại quấn lấy nhau, quên trời quên đất. Tôi không cần đến bia nữa rồi, tôi muốn hòa vào anh, tôi muốn cảm giác phóng túng này được giải tỏa. Tôi chủ động hôn chặt môi hơn, sâu hơn, áp sát hơn nữa vào anh. Cho đến bây giờ, tôi vẫn thích, rất thích hôn môi hơn tất cả những động tác mơn trớn nào.

Cuối cùng chúng tôi cũng thuộc về nhau, hay nói đúng hơn là tôi đã thuộc về người con trai này.

- Em không sao chứ?
- Có, em đau. Em cũng hơi sợ nữa.
- Thương em, cảm ơn em, xin lỗi vì làm em đau.
- Ai thương nhau cũng như vậy hả anh?
- Không hẳn, nhưng anh thực sự mong em đừng bỏ anh.
- Sao em lại bỏ anh?
- Anh không biết nữa, tại anh bị một lần rồi nên anh sợ.
- Em với anh như vậy có phải là sớm quá không? Em có hư hỏng quá không anh?
- Em thấy hối hận rồi à?
- Không, em sợ thôi.
- Anh sẽ thương em mà, em không để em phải buồn đâu, anh hứa.

Tôi nằm co ro trên giường, tấm ga trải giường màu xám đã bị bẩn. Tôi nhìn anh, một nỗi lo sợ sau cơn mê tình ái dâng lên trong lòng. Cả người tôi nhóp nhép và hơi đau, anh lại hôn môi và hôn trán tôi.

- Anh không biết là anh thương em nhiều đến mức nào nữa. Lúc nào anh cũng muốn được bên em, hay mình cưới nhau đi em?
- Thôi. Em chưa học xong cấp ba nữa. Em chưa muốn, cũng chưa nghĩ tới.
- Ủ, nếu em chưa nghĩ tới thì thôi vậy.

Sau đó anh thay ga trải giường và anh còn tắm cho tôi nữa, sau đó anh chở tôi đi ăn gà ác tiềm.

- Chưa bao giờ anh muốn ở gần một người con gái như lúc này.
- Vì lần đầu tiên của em sao?
- Không, một phần vì em đã đồng ý chuyện này. Anh thấy mình thuộc về nhau. Anh không muốn xa em.
- Anh có thích không?
- Có chứ.
- Em cũng thấy thích, nhưng lần sau sẽ không đau như lần này phải không?
- Thử sẽ biết.

Anh cầm tay tôi lên, hôn nhiều lần.

16. Chương 7

Thề là chưa bao giờ ghét mưa đến thế này, mưa gì mà mưa miết, đi làm mưa, bị đuổi việc mưa, bệnh vì mưa, giờ đang điên cũng mưa. Tôi đứng chững ngay cửa quán cũng vì mưa, tên kia chậm chạp bước tới

- Mưa rồi, vào đi, mới hết bệnh đừng có cương như vậy!

Đáng lẽ tôi cũng ko định chạy ra, nhưng nghe cái giọng ghét ko chịu đc, tôi cầm đầu chạy ra luôn, tôi chạy đến nhà xe, lấy xe chạy u về nhà ko nói tiếng nào. Bây giờ tôi nói trong bụng là tôi có chết cũng ko cần sự giúp đỡ của gã đó.

Mưa lớn, xối xả vào mặt rất hết má, tôi tức mà phát khóc, nước mắt chảy tuôn tuôn, tôi mím môi chịu lạnh, đến bùng binh Phú Lâm đáng lẽ phải quẹo qua Kinh Dương Vương là về nhà trọ thì tôi đổi hướng, mãi suy nghĩ tức tối thế quái nào mà chạy đến Bình Long, thê thảm luôn, 5 6 giờ chiều thứ 5 kẹt xe, ngập nước, nước ngập gần tới bình xe điện tôi hốt hoảng phi hẳn lên lề, leo lên thêm 1 bậc thêm nhà người ta, trú mưa. Nói là trú cũng ko phải, tôi đã ướt như chuột lột rồi, chỉ là đang chờ nước rút bớt rồi về thôi, chứ tôi đang xui xẻo có cái xe điện mà hư nữa thì chắc chết quá. Cái chỗ tôi đứng có 1 mình, lạnh cóng, ướt át nhìn xem người ta bị ngập đường, người ta bị chết máy, có mấy người mua ve chai nặng nhọc đẩy xe toàn bìa carton đã ướt nhẹp mặc dù họ lấy nylon che rồi. Nghĩ tới bản thân, nếu ko đi học thì ở nhà nằm vông coi tv, nếu đi học thì ngoại dặn hết mưa mới đc về, nhà cách trường chưa đc 1km. Tôi đang bị lung lay, chịu khổ, chịu quê chịu nhục đủ rồi, tôi chưa đủ lòng đủ cánh để sống 1 mình, quan trọng hơn là tôi nhớ ngoại, nhớ mẹ, tôi thèm bữa cơm gia đình, tôi thèm đc nghe những bản nhạc mình thích mỗi đêm trước khi ngủ, tôi nhớ những cái hôn lên má – lên trán, những cái véo má véo mũi, tôi nhớ những cái vuốt tóc của ngoại và mẹ, tôi nhớ cả những lần bị chửi ... Trời ơi tôi nhớ nhà! Tôi muốn về nhà quá.

Hay là mình về nhà, lát hết nước chạy về phòng trọ rồi về nhà. Sẽ quỳ dưới chân mẹ và ngoại mà xin lỗi, sẽ là đứa con ngoan Nhìn đồng hồ, 7h10 rồi, nước cũng ko ngập nhiều tôi dắt xe xuống đường và về nhà trọ. 8h tối, mưa tạnh, tôi về tới và dẫn xe vào nhà trọ, tôi chạy vào nhờ bác chủ nhà nấu hộ tôi 1 ấm nước nóng để tắm, xong tôi lau tóc thật khô, tôi mặc bộ đồ pyjama trắng dài tay bằng thun có in hình con thỏ và củ cải đỏ, đó là bộ đồ tôi thích mặc nhất khi trời lạnh, quà ngoại mua khi đi chu du miền Bắc. Tôi cố gắng tự trấn an mình, dự trong đầu rồi, tôi sẽ về nhà trước, mai chở đồ về sau. Cứ như thế tôi chạy về đường Nguyễn Văn Nghi - chợ Gò Vấp. 10h10 phút, tôi đứng ngay ngã tư nhỏ gần nhà, bịt khẩu trang và mặc áo ấm, đau lòng thay tôi thấy mẹ mới đi chơi về, lớp trang điểm của mẹ còn chưa phai đi, mẹ mặc váy body hẳn hoi. Tôi sụp đổ, mẹ ko hề lo lắng, mẹ vẫn đi chơi. Tôi thì đi làm 1 tháng có 900 ngàn mà còn bị người ta đuổi việc, ra đường xiu lên xiu xuống vì bệnh, còn bị người ta lừa nữa, ở cái phòng ọp ẹp toilet phải xài chung, cả thân tôi run lên bần bật khi thấy mẹ chạy cua vào hẻm nhà. Sai lầm rồi, mày đã sai lầm rồi Dung ơi là Dung, đúng là con óc bò mà, sao lại về nhà chứ. Tôi lại quay lại nơi bắt đầu, trở về cái phòng trọ nhỏ xíu, nơi tôi đã nghĩ là sẽ tìm đc tự do, nơi tôi ko muốn nhưng vẫn phải ở, muỗi vẫn cắn hăng đêm. Đoạn đường từ Gò Vấp về quận 6 ời sao mà xa, tôi phải chạy Nguyễn Thái Sơn rồi qua Công viên Gia Định về Phổ Quang rồi hết Lạc Long Quân nữa mới tới. Chưa bao giờ tôi còn lang thang ngoài đường giờ này, đã thế trời còn lạnh, bao nhiêu là hiểm nguy cho tôi, chạy trên đường, đầu óc ko nghĩ đc nữa, khóc cũng ko ra đc nước mắt, cảm giác thất bại hoàn toàn, tiếng xe cứu thương, tiếng rú ga của dân cú đêm Đến nhà trọ rồi, phía xa kia tôi thấy có người đứng đó, hút thuốc, tôi biết tổng là ai, và tôi cũng thừa biết hẳn ta đang nhìn tôi – đồ khôn kiếp, tôi ko quan tâm nữa, tôi đuối rồi, tôi mệt lắm rồi, tôi ko thiết tha gì nữa, đừng ai làm phiền tôi nữa.

- Bác Oanh ơi, mở cửa cho con với! - Giọng tôi nghẹn đi, nghe lạc lăm.
- Ôi trời, cháu đi đâu mãi thế?
- Dạ, con bị lạc đường!
- Ủ, vào ngủ đi, nhìn cháu xanh lăm đấy, vào bác cho 1 viên thuốc cảm nhé!
- Dạ, con cảm ơn.
- À, mà bạn cháu chờ cháu, cháu gặp chưa.
- Dạ rồi, thôi vô đi bác, con lạnh quá.

Tôi thả mình xuống cái nệm mỏng, nhắm mắt lại, ko muốn nghĩ về chuyện vừa xảy ra, nhưng hình ảnh xinh đẹp trau trốt của mẹ, mẹ ko hề giống như 1 người có đứa con gái bỏ nhà đi hoang chưa tìm đc. Thua rồi, tôi thua thật rồi, tôi ko có vị trí nào trong lòng mẹ nữa. Tôi run bần bật, đau thể xác đau cả tinh thần, đau lòng lắm! Trời ơi là trời, ước gì tôi nằm đây và chết luôn cho rồi. Tôi nằm đó và chìm vào đêm lạnh.

- Dung, cháu Dung, Dung ơi, dậy đi cháu!

Tôi nghe văng vẳng bên tai tiếng kêu, mà mắt ko mở dậy nổi, đầu nặng như có ai lấy đá đè lên vậy, hình như có ai xốc tôi dậy, ẵm tôi lên, tôi cố nhướn mở mắt ra mà ko nổi, miệng tôi đắng ngắt ... Tôi thấy có nước nóng ướt trên mặt, đến cổ, cố gắng mở mắt ra.

- Bác Oanh, con, con ...

- À, đây uống ít nước chanh đi cháu ơi

Bác chủ nhà tốt bụng lấy muỗng đút nước chanh cho tôi uống.

- Chắc chắc, hôm qua bác đã thấy cháu xanh rồi, làm gì mà ốm lại ko báo, hôm qua cháu ko uống thuốc cô cho à?

- Dạ ... - Tôi ko nói chuyện nổi.

- Cổ lì lợm lăm cô ơi, bệnh hoạn mà còn đi mưa, nói ko biết nghe đâu.

Cái tiếng nghe quen lắm, tôi biết dc là ai rồi, tôi ghét, nhưng thở mạnh 1 cái cũng căng hết mấy sợi dây thần kinh trên đầu, muốn chửi lắm mà ko nổi. Tên mặt dày, còn dám đột nhập hẳn vô nhà trọ tôi, phải nhìn thấy tôi như vậy mới chịu, đúng là khốn nạn mà, tôi cố gắng quay ra liếc cho 1 cái! Tôi nói trong bụng rồi, hết tháng này tôi tìm chỗ trọ khác khỏi bị làm phiền, khỏi bị khủng bố.

- Thôi con về, chào cô con về!

- Ủ, cháu về nhé, cảm ơn cháu!

- Nay cháu, bạn cháu ko mách bác thì bác ko biết là cháu bị ốm đâu đấy.

- Dạ, mấy giờ rồi bác ơi?

- Thôi nằm nghỉ tí đi, hơn 1h trưa rồi.

- Dạ, cảm ơn bác, con làm phiền bác quá!

- Ủ, mà bạn cháu có gửi cho cháu 1 bao đồ đấy, tí cháu xem nhé, bạn gì mà nhìn dễ gần đáng tin cậy và tốt tính lắm cháu ạ.

- Dạ - Tôi dạ mà trong bụng nổi điên lên dc, cái bọc đồ đó là đáng giá 3 triệu bạc mà bác chủ nhà đâu có biết! Hừ, đáng ghét thật. Bác chủ nhà ra khỏi, tôi tiếp tục nằm, ko thể gượng dậy nổi. Khoảng 15p sau :

- Nay Dung ơi!

- Dạ

- Nay, cháo và thuốc, bạn cháu mua đem tới này, cậu ấy vừa đi mua cho cháu đấy! Gớm, bạn trai à?

17. Quyển 1 - Chương 8

Cứ như vậy, thỉnh thoảng chúng tôi làm tình với nhau. Chúng tôi yêu nhau không phải vì sex, nhưng phải đồng ý là sex tăng thêm hương vị của tình yêu. Càng ngày tôi càng dạn dĩ hơn, các tư thế này nọ cũng biết hơn một chút, trong những lần gần gũi tôi cũng cố gắng làm cho người yêu thỏa mãn như cách anh làm tôi sung sướng vậy. Lúc này, tôi đã trở thành một người phụ nữ thực thụ, phổng phao hơn một chút.

Sang tháng tám cũng là lúc đăng ký đi học lại, anh cũng là người đưa đón, làm thủ tục nhập học cho tôi.

- Hôm nay anh thấy em ăn nhiều. Em ăn nhiều vậy có đau bao tử không?

- Em không thấy đau, đồ ăn ngon mà.

- Ủ, coi chừng đau bao tử nha.

- Sao lúc này em ăn gì cũng thấy ngon, em đang ăn cái này vẫn thèm cái khác đó.

- Ha ha. Ăn nhiều đi cho mập chút nữa, có da có thịt chút, xấu chút không ai để ý thì anh đỡ lo. Anh sẽ đi cày kiếm tiền cho em ăn mà.

- Anh nói đó nha.
- Mà tháng này em tới tháng mà không bị nổi mụn hả?
- Em chưa tới tháng mà.
- Ủa, không phải ngày của em là 26, 27 sao?
- Chưa, em chưa thấy.
- Em... hay là em có em bé?
- Cái gì?

Bốn mắt nhìn nhau, tôi bỏ luôn tô bún thịt nướng đang ăn ngon. Lo sợ, hoang mang tột độ, tự dưng tôi thấy bao tử đau, tim đập thình thịch. Anh bèn chở tôi về nhà.

- Anh ghé nhà thuốc đi, em mua đồ thử.
- Ủ, em đừng lo quá, nhìn em tự nhiên xanh làm anh sợ.
- Hay mua hãn mười cái đi, thử xem có chính xác không?
- Ủ, tùy em.

Tối đó về nhà, tuy lo sợ, suy nghĩ nhưng bụng vẫn đói meo, tôi bới một tô cơm ăn với trứng chiên, ăn xong còn uống thêm một ly sữa nóng nữa.

- Đạo này con chịu ăn đêm quá ha. - Ngoại xuống bếp khi thấy tôi đang rửa tô.
- Ăn quá rồi mập, lại khó giảm cân, ăn vừa vừa thôi, gì mà một tô cơm còn thêm một ly sữa, lúc trước có ăn được như vậy đâu? – Mẹ cũng nói vọng ra từ nhà trước.

Tôi chỉ biết im lặng, lòng rối bời. Chạy lên phòng, tôi lấy mớ que thử ra, đọc hướng dẫn sử dụng, trong đó có lưu ý là que thử sẽ chính xác nhất vào lúc sáng sớm, vậy mà tôi vẫn thử hết ba cái... tất cả đều có hai vạch. Tôi như muốn phát rồ lên, sao lại như vậy, nhớ là có đọc qua cách tính ngày rồi mà? Nhưng tôi lại tự an ủi mình rằng do mình mới ăn, mà ban đêm nên que thử không chính xác. Sáng mai ngủ dậy thử lại, chắc gì đã có?

Tôi rối trí với một đống câu hỏi, nếu có bầu thì phải làm sao? Ngoại và mẹ phải làm sao? Làm sao mà tôi dễ được, làm sao mà tôi nuôi được một đứa bé, cưới thôi tôi còn chưa nghĩ tới nữa là. Tôi còn chưa học xong nữa.

- Em ngủ chưa?
- Em không ngủ được.
- Sao này hứa với anh rồi mà.
- Em hứa gì?
- Hứa là yên tâm, ngủ sớm mai thử mà.
- Em mới ăn cơm xong, giờ em nằm nè.
- Còn ăn cơm nữa hả? Coi chừng đau bao tử.
- Em biết rồi, giờ em ngủ đây.

Tâm trạng của tôi lúc này hoang mang vô cùng, thậm chí còn không còn thú nhả tin với anh nữa. Tôi cũng không thèm kể cho anh nghe về chuyện đã thử 3 que rồi... Tôi bật nhạc mạnh và cố ngủ. Nằm một hồi, nhìn đồng hồ mới hơn hai giờ sáng, chưa bao giờ tôi mong trời nhanh sáng tới lúc này.

Tôi chạy xe tới nhà anh sau khi đã thử đến bốn que vào sáng sớm, mắt muốn nổ đom đóm khi tất cả đều hai vạch.

Tới nhà anh, tôi bấm chuông liên hồi, anh ra mở cửa với gương mặt ngái ngủ.

- Còn chưa tới 8 giờ, sao em qua sớm vậy?

Tôi không nói không rằng luồn qua người anh, chạy thẳng vô toilet. Anh dụi mắt chạy theo.

- Sao em?

- Em thử rồi, hai vạch hết, giờ em thử hết ba cái này.

Nói rồi, tôi tiếp tục thử cho hết ba que còn lại. Kết quả vẫn vậy, đều hai vạch hết, tôi bèn bù lu bù loa lên.

- Em không muốn sống nữa, hay anh chạy đi mua thêm đi, chắc gì đúng.

- Em ăn sáng chưa?

- Chưa, em đói lắm nhưng tại phải thử nên em chưa ăn.

- Em bình tĩnh, như vậy chắc là em có em bé rồi.

- Em không thích.

- Em không thích có con với anh sao?

- Em không thích có con, em phải học nữa.

- Anh sẽ cưới em, để xong sẽ học tiếp. Cần thì đi du học.

- Em không thích!

- Giờ phải làm sao?

- Em không biết, em không biết!

Tôi vừa nói vừa khóc tu tu, bụng thì đói.

- Không phải là đã canh ngày sao?

- Em không biết, tháng này có gần nhau mấy lần đâu.

- Giờ nên đi khám bác sĩ, anh chở em đi khám.

- Chắc em chết.

- Em mà chết chắc anh chết theo, em không thương anh sao?

- Em đói.

Y như rằng, ăn sáng xong anh chở tôi chạy qua bệnh viện Từ Dũ khám... Kết quả làm tôi muốn tự sát, kết luận có hình ảnh túi ối trong tử cung, hai buồng trứng bình thường, thai khoảng năm tuần tuổi. Tay chân tôi bủn rủn, nặng nề khôn tả, trong khi nhìn qua anh thì mặt anh đầy vẻ rạn rỡ.

- Trời ơi, em mới đăng ký đi học lại có ba ngày mà. – Tôi rên lên.

- Mình cưới nhau đi, anh nói ba mẹ anh về Sài Gòn nha?

- Em không cưới đâu!

- Vì sao? Em không thương anh sao?

- Vậy anh có thương em không? Em chưa làm mẹ được.

- Anh thương em nên anh mới muốn cưới em. Anh sẽ chăm sóc cho mẹ con em mà.

- Em không thích, anh đừng nói nữa.

- Vậy em tính làm sao?

Cuộc trò chuyện dai dẳng trên đường về, chúng tôi cãi nhau, hiếm lần nào chúng tôi cãi nhau tới mức này. Cảm giác của anh thì vui khi có con, anh nói không gì tuyệt hơn khi tình yêu có trái ngọt, con trai hay con gái cũng được, anh đủ điều kiện để lo cho tôi, tôi có thể cưới có thể không cưới nhưng anh lo được hết. Nhưng rõ ràng rồi mà, tôi không muốn đẻ, không muốn cưới.

Từ hoang mang, lo lắng, tôi như bị stress, cáu gắt, hay cãi cọ với anh, tìm cách để gây gổ vô cớ, rồi khóc.

- Anh thương em. Em cứ khó chịu như thế anh không biết phải làm sao. Khi nào em khó chịu, em muốn gì thì cứ trút hết lên người anh đi.

Mặt tôi nóng bừng, không phải vì giận mà là xấu hổ. Tại sao anh lại cứ như vậy, sao anh không tỏ ra khó chịu, tại sao không giận tôi đi, sao anh không bỏ mặc tôi đi.

- Anh có đọc trên mạng, trên báo là nội tiết tố thay đổi khi có bầu, em cố gắng đi. Rồi em còn bị nôn ói nữa đó, không phải đau bao tử gì đâu, thèm ăn gì nói anh mua cho. Hay anh mua sữa bầu cho em uống nha.

- Anh bị làm sao vậy, anh Thái?

- Thương em.

- Em không muốn sinh để gì hết, rồi ngoại em. rồi mẹ em làm sao?

- Anh sẽ qua nhà, em dắt anh về nhà đi. Anh sẽ chịu hết, là tại anh mà.

- Mẹ em không để yên cho anh đâu!

- Nếu không cưới cũng được, anh sẽ theo ý em.

- Em muốn bỏ em bé!

- Không được! Anh không đồng ý.

- Vậy anh đi mà mang bầu cho em đi. Em không thích, em nói không thích mà. Không phải anh nói anh không ép những gì em không thích, không thoải mái sao?

- Đây không đơn giản là thích đâu Dung, con là con của mình, rồi còn liên quan tới sức khỏe của em nữa. Em không thương anh, không thương em bé thì cũng nên thương mình chứ.

Tôi òa khóc, khóc ngon lành, khóc bất lực. Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi mới 18 tuổi thôi, bây giờ cũng chẳng phải lúc để hối hận. Tôi thương anh, tôi không hối hận về những gì đã dâng hiến cho anh, nhưng tôi không thích cưới, không thích có con.

Tôi mặc cái áo cưới màu trắng, bụng tròn xoe, mẹ tôi dắt tôi từ dưới lên sân khấu – anh đã đứng chờ phía trên đó rồi. Đang đi thì đứa bé lọt ra từ trong tà áo cưới rộng thùng thình. Tôi giật mình bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, thì ra chỉ là một giấc mơ, đúng hơn là một cơn ác mộng.

- Sao vậy em?

- Em không sao, thôi anh chở em về đi. Máy giờ rồi?

- Nhìn em mệt mỏi quá, nằm một chút nữa đi, mới hơn sáu giờ một chút thôi.

- Em mệt và đói quá. Anh chở em đi ăn gì rồi đưa em về đi.

- Anh mua sữa bầu cho em nha!

- Thôi anh, làm sao mà em dám đem về. Cái đó tính sau đi.

Tôi mệt mỏi, bơ phờ đi ăn với anh, rồi anh chở tôi về. Tối hôm đó, tôi lên mạng tìm hiểu về những biện pháp phá thai, uống thuốc tây, thuốc nam, hay là đi hút. Không biết tôi có chết khi sử dụng sai biện pháp không nữa?

Rồi tôi nghĩ tới anh, anh yêu thương tôi như vậy, anh sẽ không giận tôi đâu, tôi sẽ tự đi xử lý một mình, sau đó mới cho anh hay. Xử lý xong chuyện này, chúng tôi sẽ lại yêu nhau như trước.

Sau ba, bốn ngày suy nghĩ, đi với anh tôi vẫn bình thường, nhìn anh lo cho tôi thì tôi lại bị phân vân. Mà không thể nào được, tôi phải đi học, tôi không muốn cưới chồng bây giờ. Nếu sinh con thì coi như tôi mất hết cả tuổi trẻ còn gì. Không phải tôi không muốn lấy anh, đơn giản là tôi không muốn cưới lúc này, không cưới thì không thể sinh con được.

Bữa trưa, tôi thấy ngoại ăn ít bèn hỏi.

- Sao hôm nay con thấy ngoại yếu vậy?
- Ủ, ngoại hay lạnh buổi tối, tay chân ngoại tê hết, già rồi.
- Hay mẹ chở ngoại đi đi khám bệnh đi.
- Ủ, tối nay đi. - Mẹ trả lời.

Ngoại kêu cô Hà bưng ra một tô canh chua cá lóc. Tôi vừa ngửi thì cơn buồn nôn ập tới, tôi tái hết mặt và không thở nổi, bỏ chạy vào toilet, đúng y như anh nói mấy bữa trước.

- Sao vậy? – Ngoại lo lắng hỏi.
- Dạ, chắc bao tử hành ngoại ơ.
- Con còn uống nghệ với mật ong không đó?
- Dạ còn.
- Ủ, ăn cơm đi!

Tôi tưởng tượng đến mùi tanh của tô canh mà muốn xỉu luôn.

- Con này ai không biết nó đau bao tử thì chắc nói nó có bầu.

Bị mẹ nói trúng tim đen, tôi sợ hãi...

- Thôi, tự nhiên con đau bụng quá, mẹ với ngoại ăn đi, lát con ăn sau.
- Tôi nói rồi vội vàng chuồn lên lầu nằm, lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh.
- Nhớ anh quá.
 - Ủ, anh cũng nhớ em. Hôm nay không gặp nhau buồn há?
 - Anh đi làm ngoan nha, em ngủ trưa đây.
 - Hôn hai mẹ con!

Tôi ngủ dậy lúc ba giờ chiều, bụng đói cồn cào, chạy xuống bếp thấy nồi canh lại đành chạy lên. Sau đó tôi ra ngoài ăn tô phở, ăn hết một tô vẫn chưa thấy no bèn gọi thêm một chén bò viên và trứng, xong còn uống hai ly nước mía. Khi có bầu thì ai cũng ăn nhiều như vậy sao? Bữa giờ hơn một tuần rồi, nếu không giải quyết nhanh thì cứ cái kiểu ăn uống này tôi thành con heo sớm thôi. Không những vậy, bụng càng ngày càng lớn, sẽ không thể giấu được đâu, mà thai lớn cũng càng khó xử lý.

Tối đó ngoại với mẹ đi khám về. Ngoại bị đau khớp và huyết áp cao, tôi đã lo lại càng thêm lo, ngoại tôi tám mươi mấy tuổi rồi mà. Mà dạo này mẹ ở nhà nhiều, không có nói tới ông Cường, thấy vậy tôi cũng vui. Gia đình ba người của tôi sẽ sống với nhau hoà, không ai lấy chồng hết. Nghĩ tới đây tôi ôm ngoại, nước mắt chảy ra nhưng lại không dám nức lên tiếng vì sợ ngoại biết.

- Ngoại đừng bệnh gì nha, con sợ lắm!
- Sao mà biết được, ngoại già rồi mà.
- Ngoại sống với con và mẹ hoà nha.

Tối đây không thể nào kìm nén được nữa, tôi khóc trong vòng tay ngoại, làm sao ngoại biết cháu của ngoại đang có bầu chứ, chẳng phải tôi mãi là đứa cháu bé nhỏ của ngoại sao? Ngay thời khắc này, phần con trời dậy hơn phần người, tôi quyết định sáng mai đi bỏ thai.

Sáng ra, tôi tắm rửa và mặc một cái áo đầm voan màu vàng nhạt. Tôi thấp nhang cho Phật Bà Quan âm, Cửu Quyền Thất Tổ... Tôi cũng chỉ muốn đốt nén nhang cho nhẹ lòng chứ không van vái gì cả. Tôi đi taxi đến Từ Dũ. Đến cổng bệnh viện, đang nửa muốn vào nửa không muốn vào thì có một người đàn ông đến dò hỏi tôi có phải muốn giải quyết không? Ông ấy nói tôi đi một mình thì phải trên mười tám tuổi và có

chứng minh thư thì người ta mới làm cho. Thấy tôi ấp úng, ông ta chỉ cho tôi phòng khám tư trên đường Cao Thắng, sau đó ông ta chở tôi đến chỗ kia.

Vào một phòng khám nhỏ, có ba cái giường giống như giường hồi sức, đã có hai chị nằm đó, một chị đang được truyền nước biển, một chị nằm không. Khi tôi tới thì thấy có hai người đàn ông phía ngoài, chắc là chồng hay bạn trai của hai chị này. Tôi ghi qua loa tên tuổi vào tờ giấy bác sĩ đưa. Còn tiền thì trả sau.

- Bác sĩ ơi có an toàn không?

- Em bao nhiêu tuần rồi?

- Chắc gần bảy tuần.

- Ồ, bảy tuần thì không sao, còn nhỏ, chỉ là một giọt máu thôi.

- Nhưng có ảnh hưởng gì không bác sĩ?

- Không em, xong sẽ có thuốc bổ uống mà, qua bốn, năm ngày, nhiều lắm một tuần thì em sẽ khỏe thôi, lúc đó sẽ gần gũi được.

- Làm có nhanh không bác sĩ?

- Thao tác tầm hai mươi phút thôi em.

Điện thoại reo, là Thái, tôi bước ra ngoài nghe điện thoại.

- Em nghe ạ.

- Ủ, cục cứng đang ở đâu? Chiều gặp nha.

- Em đang ở nhà, dạ chiều gặp anh. Nhớ anh.

- Sao bữa nay bé Dung nói chuyện dịu dàng vậy?

- Tại em thương anh. Thôi em đi tắm cái, lát em gọi lại.

- Ủ, bye em.

Tôi nghẹn ngay cổ, nếu là ở nhà thì tôi đã khóc rồi. Tôi bước vào trong, nằm trên cái giường giống như giường khám phụ khoa, cởi quần ra. Ở đó có bà bà bác sĩ, một cô y tá phụ đưa đồ nghề, một cô khác đứng cạnh tôi, cô ta hỏi tùm lum các chuyện trên đời, khen áo đầm đẹp, khen bông tay đẹp, khen mắt tôi đẹp.

- Chuẩn bị làm nhé em.

- Dạ.

- Em thả lỏng đừng gồng, nhanh thôi.

Tôi nhắm mắt, thả lỏng, quên sự đời. Tôi nằm đó, nước mắt chảy hai hàng, tôi nghe được tiếng rột rột, họ đang làm gì phía dưới của mình, nghe nhói nhói ở bụng dưới giống như đau bụng kinh. Bây giờ thì không thể quay đầu được rồi. Cô y tá vẫn hỏi han đủ thứ, tôi thì như chết đi, đau thì không đau nhiều nhưng suy nghĩ của tôi đã bị tổn thương. Tôi đã tự tổn thương chính mình. Tôi vừa làm gì thế này? Tôi không bàn bạc với người yêu mình, tôi tự quyết định bỏ đi giọt máu của hai đứa. Tôi liều mạng quá! Tôi ác quá! Tôi vừa chấm dứt một sự sống, đó là con của tôi. Tôi cắn môi, nghiến răng, cô y tá nắm chặt bàn tay của tôi, nhìn ánh mắt có vẻ thấu hiểu.

- Xong rồi em, em vô trong lót miếng băng, có thể ra một chút huyết. Không sao đâu, em đừng lo nhé.

- Bao nhiêu tiền bác sĩ?

- 750 ngàn.

Chỉ 750 ngàn! Xong! Không quá nửa tiếng đồng hồ! Giờ tôi phải đối mặt với Thái của tôi như thế nào đây? Tôi chẳng khác nào cô Yến kia, tôi cũng tự quyết định, tôi coi thường và không tôn trọng anh... Tôi vừa làm một chuyện tày trời. Phóng lao thì phải theo lao. Trong lúc nằm đó cho khỏe, cho bớt choáng váng, tôi lấy điện thoại nhắn tin cho anh.

- Em có như thế nào thì anh cũng thương em phải không?
- Dĩ nhiên.
- Lát em qua, anh có nhà không?
- Có, lát qua anh chở đi ăn trưa nha?
- Không, anh mua gì về cũng được, em không đi ra ngoài đâu.
- Ủ, thêm gì anh mua.
- Gì cũng được. Khoảng 10h30 em tới đó nha.

Tôi bấm chuông cửa, anh mở cửa cho tôi. Nhìn đôi mắt hờn hờ, nét mặt rạng rỡ của anh, tôi lao tới ôm anh òa khóc.

- Sao vậy em?
- Em xin lỗi anh.
- Sao vậy, có chuyện gì?
- Em xin lỗi, em xin lỗi, xin lỗi anh. – Vừa nói xin lỗi tôi vừa quỵ xuống.
- Em vừa đi đâu về?
-
- Em bỏ con rồi phải không?
- Em xin lỗi

Anh thất thần ngồi phịch xuống sofa. Từ khi yêu nhau, có bao giờ tôi thấy anh buồn đến như vậy đâu? Tôi quỳ tại đó, khóc không ngừng. Không hiểu một kẻ chuyện gì cũng dám làm như tôi lúc này đang khóc vì cái gì nữa. Thà rằng anh quát nạt tôi, anh la mắng tôi, đằng này anh chỉ nhìn tôi, ánh mắt đầy thất vọng. Tôi cứ khóc, cứ nức, cứ khóc nghẹn. Anh bỏ ra ngoài hút thuốc, hết điếu này tới điếu khác, còn tôi thì cứ khóc, như vậy đến hết một buổi trưa. Tôi khóc đến khàn cả tiếng.

- Em biết em sai rồi. Anh ơi, em biết em sai rồi!
- Rồi em cũng bỏ anh thôi!
- Em không có. Em thương anh. Em không bỏ anh.
- Cười em không thích, con thì em bỏ, vậy em yêu anh chỗ nào nữa?
- Em xin lỗi.
- Anh biết em không thích cười, không thích có con, nhưng ít ra đó cũng là con của anh mà, sao em không nói với anh?
- Em sợ nếu em nói với anh, thì anh sẽ cản, anh sẽ không đồng ý. Em vẫn là em của anh, em vẫn thương anh mà.
- Để anh lấy đồ cho em ăn, ăn xong em ngủ đi, rồi anh chở em về.

Chúng tôi ngồi đó đối diện nhau, làm gì mà nuốt nỏ nữa. Ăn xong rồi đi nằm, anh nằm ngửa, tay gác trán nhìn lên trần, tôi ôm anh nhưng anh không đẩy ra mà cũng không ôm lại như mọi khi. Căn phòng ngột ngạt và nặng nề như thể thiếu oxy vậy. Tôi chẳng biết thế nào nữa, nước mắt lại rơi.

Anh cứ như vậy, không tỏ vẻ chán ghét, không chỉ trích, không trách móc, thái độ lạnh lùng của anh như bóp nát trái tim tôi. Hằng ngày anh vẫn nhắn vài tin kêu tôi giữ sức khỏe, anh kêu tôi ăn uống đàng hoàng, vẫn hỏi tôi muốn ăn gì thì anh chở đi ăn. Nhưng tôi không còn chút tha thiết với những thứ đó, tôi chỉ muốn trái tim của anh lại ấm lên, bức tường vô hình kia sụp đổ đi, để tôi lại được anh yêu thương, được che chở. Tôi biết tôi sai rồi, tôi không muốn thanh minh gì, nhưng tôi không muốn mất anh, không muốn chút nào. Chứ như thế, một tháng tôi gặp anh được năm lần, không sex. Tôi suy sụp và khóc nhiều, nhập

học rồi mà tôi chẳng tập trung được gì cả, tôi sa sút mọi thứ, gia đình biết, mẹ và ngoại biết tôi trục trặc trong chuyện tình cảm.

Buổi sáng cuối tuần, tôi nhắn tin cho anh.

- Em nghĩ mình nên nói chuyện, như vậy hoài em sắp không chịu nổi rồi.
- Ok em, hôm nay anh rảnh.
- Em sẽ qua nhà anh, lát nữa.
- Em ăn sáng chưa?
- Em ăn rồi.

Anh mở cửa, tôi đi vào, và cuộc nói chuyện cuối cùng cũng tới, giờ khắc đó cũng đã tới. Chúng tôi yêu nhau không lâu, chưa đủ lâu nhưng cái gọi là sâu đậm thì không phải chưa đạt tới, chỉ có đúng một khuyết điểm trong tình yêu này là tôi quá xúc nổi, quá trẻ con. Nhìn anh, nhìn tôi, hai con người hốc hác, tuy không quá tiêu tụy nhưng chúng tôi biết đối phương đã quá buồn rồi. Chúng tôi quá đau vì yêu thương nhau rất nhiều nhưng không thể nào như xưa được nữa.

- Em xin lỗi anh lần nữa
- ...
- Em nghĩ chuyện mình không thể nữa rồi.
- Em nói tiếp đi.
- Nếu anh mắng chửi to tiếng với em, thậm chí anh có thể tát em vài bạt tai vì hành động của em. Đằng này anh lại cứ bình thản như vậy. Mỗi lúc anh nhìn em, em thấy như có ai đó đang giết em vậy.

Nước mắt tôi bắt đầu tuôn chảy không thể kiểm soát, lần đầu tiên tôi cũng thấy mắt anh đỏ hoe.

- Em biết lỗi của em không chuộc được, nhưng nếu có chọn lại em vẫn chọn cách đó thôi. Không phải em không muốn có con với anh mà chỉ là em chưa muốn có con, cũng không phải em không muốn làm vợ anh mà chỉ là em chưa muốn cưới.

- ...
- Anh Thái... Thái của em, anh đừng như vậy nữa, em không mong chúng ta gương vỡ lại lành, em biết em đã làm tổn thương anh rồi. Em cũng không mong anh thứ tha gì, nhưng nếu mình chấm dứt, em thực lòng mong anh hãy đừng quá đau khổ như vậy. Mọi phần đau khổ em sẽ nhận, em sẽ chịu hết, em chịu mọi sự trừng phạt để anh được nhẹ lòng, vì anh không có lỗi.
- Anh có lỗi chứ, lỗi của anh là không thể làm em làm khác đi. Mình là một đôi, con là của hai đứa, không phải một mình em tự làm em có em bé được, vậy khi em quyết định sai thì anh cũng có lỗi. Anh chưa tưởng tượng ra được những ngày tháng không em anh sẽ như thế nào nữa. Làm sao mà em không cho anh buồn hả em, em không biết là anh thương em đến mức nào? Chẳng phải anh cũng muốn đau thay cho em những cái đau mà phụ nữ phải chịu, nhưng đâu có được em.

- Em không biết làm sao nữa anh ơi!... Em nhớ anh nhưng không làm gì được.
- Em bỏ anh đi!
- Anh đừng nói vậy, em làm gì có tư cách đó. Và em cũng biết anh sẽ không bỏ em.
- Khi em làm việc đó, anh thực sự không dám nghĩ nhiều, anh cũng nghĩ sẽ bỏ qua rồi lại yêu nhau như trước. Nhưng anh như bị ám ảnh, anh nghĩ em sẽ bỏ anh!

Tôi ghen tới không thể nói được tiếng nào. Trời ơi, mối tình đầu của tôi, người con trai mà tôi không biết tìm ở đâu ra, vậy mà tôi đang sắp phải mất anh rồi. Ai đó cứu tôi với? Bụng tôi đau, tim tôi đau, đau hơn cả khi mẹ đánh tôi nữa, cái đau mà tôi không ngờ tới, yêu nhau sao lại làm nhau đau. Tôi thấy mình thật đáng ghét. Lấy hết can đảm, tôi nói câu quyết định, câu nói mà tôi chẳng có quyền nói. Nhưng Thái của

tôi, anh không thể nào nói ra câu đó, anh quá hiền lành, anh tốt bụng tới nỗi đến phút cuối cùng cũng sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi.

- Mình chia tay đi anh.

- Ừ

Trời đất sụp đổ, anh không nói thêm gì, tôi đứng dậy đi về. Tôi bước những bước chân nặng nề nhưng vội vã. Anh ra mở cửa, tôi chỉ cúi mặt không dám nhìn anh, không dám nhìn vào đôi mắt đã vì tôi mà phải khóc. Anh ôm tôi, siết chặt, tôi vùng ra bỏ chạy.

Ngôi nhà phía sau ngày càng xa, anh của tôi còn xa hơn. Vì sao vậy? Vì tôi ích kỷ? Vì tôi rồ dại? Không phải! Tôi vốn đã không phải một người tốt, tôi không xứng đáng với anh. Anh gặp và yêu tôi là một điều xui rủi, anh phải gặp một người thật tốt, tốt hơn vì anh là hoàng tử. Tôi không biết từ bây giờ chúng tôi sẽ sống thế nào nữa? Trong lòng tôi cầu mong anh hãy mạnh mẽ, mong anh hãy mau quên tôi đi.

Tôi ra khỏi chung cư, nước mắt không ngừng được, mặc cho mọi người nhìn vào mình. Tôi gọi cho Tiên, khi gặp nó chúng tôi cùng chạy đi. Tôi không biết phải làm sao nữa, cuối cùng tôi dừng ở một khách sạn trên đường Sư Vạn Hạnh, lấy một phòng, tôi và nó đi vào...

Vào phòng, tôi bắt đầu gào thét, tôi bắt đầu hoang dại, tôi ngồi bệt xuống đất. Tiên tới vỗ vai trấn an tôi. Tôi buồn lắm, đau lắm! Có phải ai thất tình cũng như thế này không? Nếu không gặp nhau thì anh đâu phải buồn, và tôi đã có thể trở thành người hư hỏng, nhếch nhác ngoài xã hội. Thái ơi, em xin lỗi anh! Con ơi, mẹ xin lỗi con!... Tôi tự nhủ lòng, sau hôm nay tôi phải khác, phải mạnh mẽ, mặc dù không thể mạnh mẽ nhưng tôi vẫn phải thể hiện mình mạnh mẽ hơn. Tôi không thể suốt ngày cứ dựa dẫm, cứ khóc lóc. Tôi phải để Thái của tôi thấy an tâm, không thể để anh cứ nghĩ tới tôi là lo lắng.

Rồi tôi lăn ra khóc, con bạn thân chưa hiểu hết vấn đề nhưng thấy tôi khóc quá cũng khóc theo, hai đứa ôm nhau khóc như hai con điên. Khóc đến hơn hai tiếng đồng hồ thì nín, tôi đau đầu, nghẹt mũi, mặt thì sưng húp, bộ dạng giống như lúc gặp anh ở quán café mà anh chở tôi đi viện lần đầu tiên. Tôi vào toilet định tắm, nhưng tôi không bao giờ lau khăn lạ. Nhớ đến lần đầu tiên tắm ở nhà anh, tôi lại khụy xuống, lại gào thét, lại khóc tức tưởi 1 lần nữa...

Dường như tôi đã nhìn thấy những ngày tắm tối nhất trong tương lai của mình.

18. Chương 8

Bác chủ nhà định lấy tô để đổ cháo ra cho tôi ăn.

- Bác cứ để đó, lát con ăn, con cảm ơn bác.

- Ừ, thế bác về nhà, đang giặt đồ cháu ạ.

- Dạ!

Gắng hết sức lực có thể, tôi đứng dậy, quyết tâm đứng dậy, tôi cầm lấy bọc cháo và thuốc đi loạng choạng, mắt thì hoa, bụng đói lắm chứ nhưng tôi ghét người con trai đó, ko muốn nhận bất cứ thứ gì của hắn ta nữa. Đi ra đến phía ngoài, tôi quăng thẳng những thứ đó vào thùng rác, lại định đi vô lấy thêm bịch đồ (cái mớ áo quần kia) ra bỏ luôn!

- Bướng vừa thôi!

Khốn kiếp, vừa quay ra thấy tên khốn đã đứng khoanh tay ngay cửa, tôi tức thiếu điều muốn lộn ruột, đứng đó nhìn tên kia đăm đăm, có sức tôi cũng muốn lao vào đâm cho bể cái mặt lừa đảo! Ko thêm trả lời, tôi đi trở vào phòng.

- Sao bạn bướng quá vậy? Đang sống có 1 mình, ko biết tự quan tâm chăm sóc mình như vậy thì là giỏi à? Hôm qua bạn đội mưa đi đâu vậy? Làm tôi phải chạy đi tìm cả buổi tối cũng ko gặp?

- Im đi, đi đi!

- Tôi nói xong đã, tôi sẽ về!

Tôi tức cầm cầm, quay mặt vào trong đưa lưng ra ngoài.

- Tưởng là bạn cảnh giác lắm, vậy mà nói giỡn xiu đã tin sái cổ rồi? Vậy thì làm sao có thể sống 1 mình được đây?

- Ko cần phải đạo đức giả, ko cần phải kể công, ko phải dạy đời tôi. Tôi sẽ trả tiền cho anh ngay bây giờ! Mai khỏe tôi sẽ chuyển chỗ, đừng làm phiền, đừng có ám tôi nữa, tôi năn nỉ, anh để yên cho tôi, anh tha cho tôi đi, tôi đủ mệt mỏi và đau khổ rồi Á á á!!!

Các phòng khác chạy sang, họ nghe tôi khóc họ nghe tôi la toáng lên, bác chủ nhà cũng nghe thấy và chạy qua. Mấy chị sinh viên mới đi học về, họ ôm tôi an ủi, họ nhìn người lạ với vẻ mặt khó chịu, họ đuổi anh ta về.

- Anh là ai, ở đây ko ai biết anh, anh làm gì mà Dung nó la hét, để Dung đó tui tui lo, anh đi về đi!

- Tôi ko về, tôi phải nói chuyện với người này xong mới về!

Cơn đau dạ dày bắt đầu kéo đến, đêm qua giờ tôi có ăn gì sau ly sữa tươi đó đâu, ruột gan lộn lên, nôn tới cổ họng, tôi mửa ra tức khắc, ói xối xả, vì ko có đồ ăn trong bụng nên tôi toàn nôn ra nước, đắng và chua khắp miệng, trào lên ra mũi, tôi quẫn quại nôn ko ngừng, ko thể thở nổi cũng ko thể ngừng lại.

Anh ta lao tới, ẵm tôi lên mặc tôi chống cự, tôi đâm yếu ớt vào ngực hân ta. Tôi vừa khóc, vừa ói như 1 đứa trẻ bị trớ sữa. Bụng tôi đau dã man.

- Tôi là bạn trai em ấy, em ấy đang giận, các bạn ko phải lo, tôi ko làm hại em ấy!

Bác chủ nhà cũng thêm vào, đồng thuận :

- Cái này bác biết! Mấy đứa đừng lo, cậu này biết cái Dung nó ốm mới báo cho bác đấy!

Thấy vậy mấy chị hàng xóm nhà trọ của tôi nhìn nhau có vẻ tin tưởng to nhỏ với nhau.

- Giờ Dung nó như vậy, anh con trai tay chân nhanh lẹ anh đưa nó đi viện đi, để ở nhà chắc nó chết bây giờ!

- Giờ tôi sẽ đưa em đi bệnh viện! Còn em nằm im đó, ko được quậy!

Anh ta nhờ các chị sinh viên dùng điện thoại của mình gọi 1 chiếc taxi gấp. Cứ như vậy mà xốc đứa con gái ốm yếu bệnh hoạn đang nôn thốc tháo, còn la hét ồm ồm. Trong cơn đau đớn, tôi như mê sảng, tôi thấy ngoại pha mặt ong và lòng đỏ hột gà cho tôi, mỗi khi tôi đau bao tử là lại được ngoại cho uống như vậy. Tôi hận lắm, hận bản thân, hận cuộc đời này, trong phút chốc cơn đau lên đỉnh điểm vì cổ họng quá khô rát mà cứ ói liên tục nên tôi đã khạc ra ít máu, cơ thể nóng như lửa đốt, mắt ko mở nổi nhưng tôi nghe được giọng nói đó, giọng nói mà tôi còn rất tin tưởng mới chiều hôm qua thôi.

- Gần tới viện rồi, cố gắng lên, đừng làm tôi sợ, làm tôi sợ quá, cố gắng lên nào cô bé!

Vòng tay siết chặt tôi sát vào người mình, tay kia run run lau mồ hôi và liên tục lấy khăn giấy lau miệng cho tôi!

Tôi như ko còn sức chống cự, ko còn sức chống cự với cơn đau trong cơ thể, ko còn sức suy nghĩ về nỗi đau đó và cũng ko còn sức đau mà chống cự anh. Ngay lúc này đây, tôi thầm mong, nếu tôi chết đi anh hãy tìm cách đem tôi về nhà, nếu tôi chết hãy đem tôi về nhà, tôi muốn về nhà với ngoại với mẹ! Còn ko, hãy cứu lấy tôi, làm ơn! Nước mắt chảy ko ngừng.

- Bác tài ơi, cấp cứu, chạy nhanh dùm em hạ kiếng xe xuống dùm em!

- Cấp cứu, có người cần tới bệnh viện, làm ơn cho qua với!

Tiếng nói lớn hốt hoảng, khẩn trương của người lạ, tay anh đập rầm rầm vô mạn xe. Cuối cùng cũng tới viện, trong bộ đồ pyjama chưa thay rửa như cái xác chết, toàn thân toàn nước vàng do chính mình ói ra, mà người lạ kia, anh ta ẵm tôi chạy ào ào như vũ bão thẳng vô phòng cấp cứu, bác sĩ họ đặt tôi xuống

giường, chích ngay một mũi thuốc, tôi thở gấp nhìn lên trần nhà, thấy cái quạt trần đang quay, từ từ có đến 2 cái quạt, 3 cái quạt rồi tôi lại lịm đi 1 lần nữa.

Tôi hé mắt ra, hình như ngủ lâu lắm rồi.

- Ngoại ơi, mẹ ơi con chết chưa?

- Dậy rồi sao? Bạn thấy sao rồi?

- Chưa chết sao?

- Chưa - nụ cười hiền, ánh mắt nhẹ lòng của người lạ làm tôi cảm động.

- Bạn có muốn đi vệ sinh ko?

- Có

- Tôi sẽ đỡ bạn dậy, bạn tự đi tôi sẽ giữ chai nước biển cho bạn, đến toilet thì chịu khó cầm vô nha!

- Hôi quá!

- Uhm

- Muốn thay đồ!

- Hiện tại ko biết thế nào, phòng cấp cứu hôm nay đông quá các y tá hộ lý ko làm kịp, chờ 1 lát, tôi sẽ tìm cách. Bạn đi từ từ thôi.

Sau khi đi vệ sinh xong, anh ta dẫn tôi đi về giường, tuyệt nhiên ko hề đụng chạm.

- Khát nước quá!

- Đây nước đây, uống đi, từ từ!

Ôi cái cổ họng, đau quá thể. Tôi uống có ngụm nước mà nhăn nhó. Anh ta nhìn tôi, ánh mắt trù mến quá, phải chỉ có 1 người anh trai như vậy, che chở, bảo vệ khi bị mẹ ăn hiếp thì sướng biết bao nhiêu.

- Cảm ơn anh!

- Uhm

- Nhưng anh cũng hơi quá, mùi chua khó chịu!

- Uhm, nhưng ko còn cách nào khác, giờ phải làm sao? Có nhờ các bạn ở chỗ trọ canh bạn 1 chút được ko?

- Ko đâu, mấy chị phải đi làm.

- Còn cô chủ nhà?

- Bác phải lo cho chồng con nữa. Thôi anh cho em mượn điện thoại.

- Nè.

Tôi ko còn kiên nhẫn, ko thể chịu đựng cảnh này, ko thể làm phiền người lạ như vậy được. Tôi phải gọi về nhà thôi.

Tiếng chuông đổ 5 6 hồi ko ai nghe máy, chắc ko có ai ở nhà. Tôi bấm số nhà của dì 2.

- Alo, ai đó!

- Anh Khải hả? (Con trai thứ của dì 2)

- Ủa Dung hả, đang ở đâu đó?

- Nói sau, ngoại có đó ko anh?

- Ngoại đi Cổ Thạch với mẹ anh rồi, đi Cổ Thạch -Thầy Thiêm hành hương và làm từ thiện, 4 ngày mới về, mới đi hồi nãy thôi. Ngoại đi cũng cầu cho mày thôi, mày về nhà dùm anh cái, con gái con đứa!

- Anh thấy ngoại khỏe ko?

- Trời thương mà, ngoại khỏe, nhưng nhắc tới mày là ngoại khóc, ngoại vái mày về trước sinh nhật, còn có mấy ngày nữa là tới sinh nhật mày, rồi tết nữa, về đi em ơi!

- Mẹ em thì sao? Bữa giờ anh gặp mẹ em ko?

- Trời ơi, bà mới nãy chạy qua gửi di 2 nói xin cho lá bùa cho ông bồ bà kia, tao nói mày đừng buồn chứ tao thấy mày bỏ đi mấy tháng bà ăn diện còn đẹp hơn.

-

- À, mà bữa dì út với ngoại cãi nhau mày biết ko?

- Biết, em có nghe cô Hà nói!

- Uhm, bữa mẹ mày nói đi báo công an đi mà ngoại ko chịu, ngoại nói mắc công rùm beng lên người ta biết rồi người ta chê mày này nọ tội nghiệp mày, xong mẹ mày khóc, nói mày là đồ hư, ko biết nghĩ cho 2 bà già ở nhà.

- ...Thút thút

- Mà mày đang ở đâu vậy, ở với ai nói anh nghe coi?

- Em ở Đồng Nai.

- Trời, đi gì xa vậy, sao liều mạng quá vậy? Mày có tiền xài ko?

- Em có tiền mà, anh yên tâm nha, em có đi làm, thôi em cúp máy có gì gọi anh sau ha, cho em gửi lời thăm cả nhà mình.

- Ủ, coi về nhà sớm nha!

- Dạ, bye anh!

Tôi tiếp tục bấm số di động của mẹ.

- Alo

- Alo,.. mẹ hả? (tôi ấp úng lắm)

- À, con gái cứng hử, chết bờ chết bụi ở đâu mấy tháng nay? Mẹ khỏe lắm con, con cứ chu du đây đó cho đã đi con, khỏi về, ko con nhà vẫn vui!

Tôi tắt máy cái rụp, lòng đau nhói, muốn khóc cũng ko còn sức. Mà nãy giờ tôi quên, điện thoại mượn mà nói quá trời, quay sang đưa cái điện thoại ra trả, tay quẹt mau nước mắt.

- Cám ơn anh!

Người lạ ngồi ngay cạnh giường, chắc nghe hết tôi nói gì Anh ta tay chóng cảm, dăm chiêu, tò mò.

- Nhà bạn ở đâu?

- Ở quê

- Sao lại nói xạo là Đồng Nai, bạn dân SG phải ko?

- Nhà ở đâu, tôi sẽ đưa bạn về.

- Anh cho em mượn lại đt đi.

- Nè

Tôi cầm điện thoại và xóa 2 số vừa gọi rồi trả lại cho người lạ.

- Nếu có số, nhất là số gia đình bạn, tôi chỉ gọi khi bạn đồng ý, ko phải lo!

- Em đói!

- Nhưng phải vô hết nước biển mới được ăn, bao tử bạn ko có gì, bác sĩ chưa cho ăn liền, bạn uống chút nước đi.

- Em thắc mắc anh đang bám em, ám em hay đang giúp em?
 - Tùy bạn nghĩ, nhưng chuyện 3 triệu chỉ là giỡn thôi!
 -
 - Bạn quá hung dữ, bạn đem quăng cháo và thuốc, bạn nên biết người ta ko có mà ăn, có người bệnh mà ko có thuốc uống.
 -
 - Chắc nhà bạn giàu lắm.
 - Em sợ chết lắm, anh xin bác sĩ cho em về đi, em về nhà của anh cũng được!
 - Tại sao về nhà tôi?
 - Vì 1 mình em sợ chết lắm, em đau lắm!
 - Sao lại tin tôi?
 - Vì anh cứu em 2 lần rồi.
 - Vậy thôi sao?
 - Xin lỗi.
 - Tôi sẽ suy nghĩ lại, nhưng hiện tại bác sĩ chưa cho về.
 - Sao anh cứ theo em làm gì, rồi bị em làm phiền?
 - Sao hôm nay bạn lại hỏi nhiều vậy?
 -
 - Tôi tên gì?
 - Thái!
 - Uhm, giỏi! Tôi ko thấy phiền, tôi ko biết sao mà sau lần trước giúp bạn thì tôi ko yên tâm, tôi luôn nghĩ bạn sẽ gặp nạn, đúng như thật!
 - Lúc chiều em nghĩ em sẽ chết.
 - Uhm, tôi cũng nghĩ vậy.
 - Nếu em chết, anh có tìm được nhà em ko?
 - Tôi sẽ cố, nhưng có tôi ở đây, tôi ko để bạn chết.
 - Phải chi anh là anh trai của em.
 - Bạn đã làm tôi rất sợ, chưa bao giờ tôi thấy 1 người còn nhỏ mà ói ra máu như vậy.
- Tôi nhăn mặt, nuốt nước bọt thôi mà cổ cũng như bị rách vậy.
- Từ hôm qua giờ em ko ăn gì, em đói lắm.
 - Chờ lát tôi đi hỏi bác sĩ coi sao, tôi cũng đói nữa.
 - Hay anh xin cho em về như lần trước đi!
 - Uhm.

Người lạ đi ra gặp bác sĩ, nói gì đó mà nhìn và chỉ về phía tôi, thấy bác sĩ gật đầu rồi lắc đầu liên tục. Nhìn anh ta kìa, dơ hết cả người vì tôi, đầu tóc thì bù xù lên. Chắc người này cũng muốn có 1 đứa em gái như tôi mong 1 người anh trai rồi. Nhưng nhìn hình như ốm hơn bữa trước, mới có 3 -4 ngày mà nhìn thấy ghê. Nghĩ tới đoạn này, tôi nhìn bàn tay mình chỉ chút mũi kim tiêm, nhìn tôi còn ghê hơn. Vừa nói chuyện với mẹ khi nãy, sao tôi ko điên lên, ko phải tôi nên đập đầu vô tường tự

sát sao? ko phải tôi nên gào khóc vì tức như mọi khi sao? Sao tự nhiên tôi lại bình thản bất ngờ như vậy? Có phải vì tôi đang tạm yên tâm về số phận của mình ko? Hay tôi biết có như vậy chỉ tự làm đau mình.

19. Quyển 1 - Chương 9

Mới đầu năm học mà tôi toàn học trung bình yếu, xem ra các bậc cha mẹ không cho con yêu sớm cũng phải. Bây giờ tôi ăn không nuốt nổi, tối lại nằm khóc, vậy mà Thái của tôi không hề nhắn tin hay gọi điện gì. Anh đã không quan tâm tới tôi nữa thật rồi. Khoảng thời gian này tôi vật vờ vô cùng, đêm nào cũng phải uống mấy viên thuốc nhức đầu mới ngủ được. Một tuần, hai tuần, một tháng rồi hai tháng trôi qua, những kỷ niệm vẫn còn đó, bản thân tôi cũng bớt tự hành xác mình, nhìn người như khúc cây khô, tôi còn có 39kg.

Sáng nay đi học đã nghe tiếng cãi nhau dưới nhà, thì ra mẹ đòi sang cửa hàng để hùn vốn mở café phòng trà với ông Cường. Ngoại cản, cản không được rồi ngoại chửi, mẹ cãi lại.

- Má chuẩn bị tâm lý đi, con sắp đăng ký kết hôn với anh Cường rồi. Sau này con cũng không cần ở đây nữa!

Tôi chạy ngay xuống nhà :

- Mẹ kết hôn với ông Cường hả?

- Ủ!

- Con sẽ chết cho mẹ coi.

- Đừng có hù. Con gái như mày, bỏ nhà đi hoang với trai rồi thất tình khóc như nhà có đám ma, mày tưởng nhà này điếc hết không nghe chắc. Mày nhìn lại mày đi, coi coi bây giờ mày đi ra đường có thằng nào nó thèm mày.

Câu chửi của mẹ chạm đến đỉnh điểm của lòng tự ái, cộng thêm những nỗi u uất bấy lâu, tôi điên lên lần nữa. Nhưng tôi không dại mà bỏ nhà đi vì tôi biết sẽ không có một Thái thứ hai xuất hiện cứu tôi.

Tôi lại bắt đầu ăn chơi, tối trường thì cúp học, được liệt vào thành phần cá biệt của trường chơi chung với mấy đứa lưu ban. Tôi tập tành hút thuốc, uống bia... nhưng vì không chịu được mùi khói thuốc nên sau chỉ uống bia, còn thuốc không hút nhiều. Đi thì thôi, về nhà là tôi với mẹ lại gây gỗ nhau như nước với lửa. Mẹ chửi rửa thể nào tôi bỏ ngoài tai, cứ hết tiền lại ngửa tay xin ngoại. Đêm nào say thì ngủ còn không say thì lại tự dằn vò, rồi khóc... Nhưng tôi cứ say, say nhiều hơn là tỉnh.

Thứ bảy, tuần thứ ba của tháng 11, tôi thay mặt ngoại và mẹ đi đám cưới người quen là người nhà cô dâu, nhà hàng ngoài quận 1, rất to, rất sang và có nhiều sảnh. Đang giao lưu chuẩn bị nhập tiệc, tôi thấy thấp thoáng một bóng dáng quen đang đi đám cưới ở sảnh bên cạnh.

Chân tôi tê cứng, tim muốn ngừng đập. Là Thái của tôi. Anh mặc quần jeans bụi, áo thun màu đỏ mận, là cái áo mà tôi đã tặng anh vào ngày sinh nhật, cũng chính là cái ngày chúng tôi đã ngủ với nhau. Nhìn anh phong lưu hơn, nuôi râu dài và tóc cũng dài, rất lãng tử, đôi mắt vẫn lạnh, nét mặt thì có vẻ bình thản, nhưng anh hơi ốm so với lúc quen tôi. Tim tôi thất lại, như có ai vừa cứa xé vào đó, tôi lùi chân đứng nép vào tường. Anh đi cùng một cô gái, họ thân thiết với nhau. Cô gái để xõa tóc ngang vai, mặc áo đầm màu đỏ, rất hợp tông với Thái. Họ nói nói cười cười với nhau, cùng khoác tay đi vào đám cưới bên cạnh. Tôi thấy xung quanh mình tối sầm lại, đây là nhà hàng, là đám cưới, tôi không thể lao tới mà cầu xe người con gái kia được, tôi cũng không thể làm mình làm mẩy mà giả vờ khóc than nơi đây. Người tôi run lên vì ghen, run lên vì tức, tôi vội vàng bỏ phong bì vào thùng rồi đi về. Tôi đang tức muốn bể lồng ngực.

- Ê, rảnh không mày?

Đang điên tiết không biết làm gì, thì con bạn lưu ban chung nhóm nhắn tin.

- Tao đi đám cưới, mà xong rồi.

- Sớm vậy má?
- Ủ, sớm, tao không thích đám cưới, bỏ bao thư xong về.
- Đi chơi không?
- Đi.

Tôi lại như một con robot. Bọn trong nhóm lưu ban rất ăn chơi. Đang không còn gì để mất, tôi nhận lời đi luôn.

- Mà đi đâu?
- Đi bay.
- Bay gì?
- Đi bar má ơi.
- Ủa đi bar hay đi bay?
- Thì vô bar rồi bay, đi đi vui lắm, mai chủ nhật mà.
- Ủ, ở đâu?
- Quận 3 nha.
- Ok, lát tao tới.

Khi các đám cưới đã đón khách xong hết, tôi lén lén ra khỏi sảnh tiệc của mình. Tôi đi qua sảnh tiệc bên cạnh, cái màn nhung của sảnh đã kéo lại để chuẩn bị làm lễ, tôi lén vào luôn.

- Chị ơi, chị vô ngồi ổn định, sắp làm tiệc đó chị.

Phục vụ tưởng tôi đi đám cưới, mời tôi về chỗ ngồi. Cái sảnh tiệc này chỉ có chừng ba mươi bàn, tôi cười gật đầu.

- À, thôi mình đứng đây, tiệc xong sẽ vô ngồi, mắc công làm phiên đội múa.
- Dạ.

Tôi đứng sát góc màn, đèn chưa kịp tắt hết thì tôi đã tìm thấy Thái của tôi ngồi ở góc tường bên phía tay phải của sảnh tiệc, vẫn vui vẻ nói cười cùng cô gái kia. Tim tôi nhói lên lần nữa, chân không đứng vững, đầu óc mụ mị chạy ra khỏi sảnh tiệc, trượt giày, trẹo chân đau điếng.

Tôi cố đi vào toilet, đứng nhìn mình trong gương, tự cười vào mặt mình một nụ cười châm biếm, tôi tự hỏi: “Cái thể loại như mày mà còn đòi được yêu cái gì? Tự tay mày phá nát tình yêu của mày, chính mày đánh mất người yêu của mày, đáng lẽ mày cũng có được cái đám cưới đàng hoàng mà mày đã phủi sạch. Giờ mày ghen, tư cách gì hả Dung? Mày ghen với ai? Hãy để Thái yên, hãy để anh ấy được yên!”

Tôi cười lần nữa, chua chát, hai hàng nước mắt chảy ra, bụng đau lắm. Tôi quẹt nhanh nước mắt, cười thêm một lần cuối, cười tới bất cần.

Nụ cười báo hiệu sự sa lầy không thể nào ngóc đầu dậy được của tôi.

Lần đầu, lần hai, rồi lần ba, lần bốn... tôi đi bar nhiều hơn. Lúc đầu chỉ nhún nhảy theo nhạc, sau thì tru tréo, hú như khỉ với bọn bạn hư hỏng. Mấy đứa bạn cứ ghép đôi với một đứa tên Khang, hơn tôi hai tuổi, đã bị đuổi học, nhưng vì nhà nó giàu, nó là cậu ấm nên nó cũng chẳng cần phải học hành gì. Nghe tụi kia nói nó thích con gái ốm nên làm mai cho tôi, trong cơn trác táng, tôi bắt đầu buông thả. Được đám con trai nhà giàu bao đi bar, không phải bỏ tiền, từ từ bị tụi nó mời gọi cần thuốc lắc, tôi thử hết, chơi hết. Tôi cần thử mấy thứ đó để quên đi nỗi đau khổ, khi đi về rồi tôi sẽ dễ ngủ hơn.

Cái gì cũng có giá của nó, bọn con trai hư hỏng nhưng không ngu, tụi nó bỏ tiền ra ắt sẽ đòi thứ cho lại. Khang cứ vô bar là lại gần tôi, hôn tóc, hôn má tôi. Rượu mạnh, thuốc kích thích và đương nhiên bên đó cuối cùng là lên giường. Tôi say, tôi phê và một lần người, hẳn chở tôi đến khách sạn.

- Tại sao lại đến đây?
- Thích thì tới thôi, anh theo em bữa giờ chỉ để đến đây thôi cưng!
- Em còn trinh, chưa biết mùi giường chiếu đâu!
- Ha ha, vậy mới đã, cần thêm một viên đi.

Tên hư hỏng ngậm vô miệng viên thuốc màu hồng, người nồng nặc mùi bia rượu, khói thuốc và cả mùi dầu thơm. Hắn đè tôi xuống cái ghế trong phòng khách sạn, mớm viên thuốc vô miệng tôi.

- Tránh ra!
- Ủa, sao vậy? Em đừng làm anh điên chứ, đang hứng mà!
- Buông ra!

Tôi nói mặc tôi. Hắn đè ghì tôi xuống giường, tay với cái remote bật ti vi to hết cỡ. Hắn hôn hít khắp mặt tôi, rồi tay tôi. Tôi bắt đầu la hét chửi bới, mà hình như tôi càng la hét thì hắn càng thích thú. Hắn nhanh tay cởi cái áo đang mặc và tiếp tục ghì tôi xuống, làm sao mà tôi chống lại được. Tôi dụ giọng :

- Anh lấy bao cao su đi!
- Anh không si đa!
- Anh lấy bao đi!
- Rồi, anh chiều em.

Tranh thủ lúc hắn mở cái hộc tủ đầu giường, tôi phóng nhanh vô toilet. Hắn đập cửa rầm rầm, tôi ngồi yên không trả lời. Một hồi nghe yên lặng, ti vi cũng tắt, tôi mở cửa đi ra.

- Em còn trinh thật à?
- Không.
- Vậy sao phải làm khó nhau?
- Không thích.
- Không thích gì?
- Không thích làm tình với người lạ.
- Vậy sao mới không phải người lạ?
- Yêu nhau thì sẽ không phải là người lạ!
- Được, từ hôm nay anh sẽ là bạn trai của em, được chưa?

Tôi quay qua nhìn, mặt tên khốn đỏ bừng, gân xanh nổi đầy cổ, trên người chỉ mặc mỗi cái quần con. Nhưng chắc cũng có chút máu nghĩa hiệp nên nghe tôi nói vậy, hắn bèn mặc đồ vào rồi tha cho tôi về.

Hai giờ sáng, người tôi như cái giẻ rách lết về nhà. Mẹ ra mở cửa mà miệng chửi như đọc truyện Kiều. Tôi không quan tâm, có vẻ như hai tai tôi đã khá quen với những điều này. Ghé qua phòng ngoại, nhìn ngoại đắp cái mền dày, tôi muốn vào ôm ngoại một cái nhưng lại sợ ngoại thức nên đành đi lên phòng.

Làm sao có được một Thái thứ hai trên cõi đời này nữa? Tôi cởi hết đồ ra, bộ áo quần này suýt nữa đã bị thằng kia xé rách rồi. Tôi làm gì vậy? Tôi đang làm gì? Cuộc sống của tôi sẽ đi về đâu? Tôi thèm vòng tay của anh, tôi nhớ bờ môi của anh, phải chi... À mà thôi, không phải Dung mạnh mẽ lắm sao? Không phải Dung không bao giờ hối hận những việc đã làm sao? Tôi tự nắm tóc mình, tôi tự đâm vào đầu mình... Rồi khóc! Cứ nhớ anh là tôi lại khóc. Gần một năm rồi, anh không hề gửi một tin nhắn hỏi han nào. Có phải anh đã quá vô tâm không? Nhưng tôi chưa bao giờ trách anh...

Chuyện lại theo lối cũ, hễ mẹ và ông Cường ghé nhà bàn chuyện làm ăn là tôi lại nổi điên. Nổi điên lên thì lại đi bay, lại cần thuốc, lại uốn éo và lần này tôi thật sự buông thả. Sau nhiều ngày bị Khang đeo như sam thì cuối cùng tôi cũng ngủ với hắn, không phải vì tiền, tôi chẳng biết vì cái quái gì nữa.

“Đừng vì chọc điên người khác mà tổn thương chính mình.”

Câu nói đó của anh tôi nhớ chứ sao không, nhưng bây giờ tôi đâu có thương mình, Thái cũng không còn thương tôi. Tôi ghét cái thân xác này, tôi cần phải hành hạ nó. Sau những cơn phê thuốc, tôi có tật cắn môi, sau đó môi của tôi lúc nào cũng chảy máu. Học hành thì bết bát, đến giờ kiểm tra thì uy hiếp bọn học giỏi bắt tội nó chỉ bài, dù trung bình cũng không bị đánh ở lại lớp.

Tôi đã ngủ với Khang không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng dùng bao. Ban đầu hắn chiều tôi, cũng rất nhẹ nhàng. Nhưng càng ngày hắn càng bệnh hoạn, bắt tôi phải làm những trò biến thái để chiều hắn, tôi không chịu thì hắn bắt ép...

- Ngủ với nhau chừng đó lần mà em còn làm giá làm gì, anh thích em nhưng không phải anh sợ em. Bớt làm anh mất hứng đi. Anh phê thì anh điên lắm, anh nói trước.

Nằm trên giường trần truồng, tôi cười hô hố:

- Điên thì giết tôi đi, không phải hù. Con này không thích sống đâu.

- Nói vậy thôi, tại anh nghĩ mình cũng yêu nhau như em nói, không còn là người lạ! Em phải chiều anh chứ!

- Tôi yêu anh khi nào?

Con thú điên lao vô, đè đầu tôi xuống.

- Hôm nay anh sẽ hôn môi em, thử coi em thử tiết cái môi em được bao lâu? Môi em nạm hột xoàn hay sao mà không cho anh hôn? Lâu nay anh chiều em riết nên em hư quá rồi!

Vì từ đầu, mặc dù làm tình nhưng tôi không bao giờ hôn hắn.

- Đừng có mơ!

- Em đừng có chọc điên anh!

- Dung này cũng từng giết người rồi, anh đừng có chọc điên tôi thì có!

Hắn đè tôi xuống, ngồi trên người tôi, tay hắn bóp cổ và hôn môi tôi. Tôi phản kháng quyết liệt, tôi cắn môi hắn đến chảy máu. Hắn gờ tay tát cho tôi một cái làm tôi ngã lăn xuống giường.

- Giết tôi đi. Giết xong rồi thử tiêu luôn đi! – Tôi gào lên.

- Anh xin lỗi. – Hắn ôm tôi dậy, thì thào.

- Giết tôi đi, tôi không đánh lại anh đâu. Đánh chết tôi đi rồi làm gì tùy thích.

- Em về đi!

Mẹ không có nhà, cô Hà mở cửa cho tôi... Tôi chạy ngay vô phòng ngoại. Ngoại đã ngủ say, cái radio còn mở cái lương. Tôi quỳ dưới đất, xin lỗi thâm rồi lại khóc.

Sau đó tôi đi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, cột tóc gọn gàng, mặc bộ đồ pyjama con thỏ và củ cải đỏ... Tôi lấy vỉ thuốc paracetamol trong tủ, gỡ ra được bảy viên, tôi lại đi xuống nhà, lục lọi lấy thuốc của ngoại, có cả thuốc ngủ của người già... Hơn 2 giờ sáng, mẹ không có nhà, ngoại và cô Hà đã ngủ. Tôi như hành động không suy nghĩ như một con robot, đứng trước gương, tay nắm một nắm thuốc. Tôi bỏ tất cả vào miệng, nuốt xuống, rồi tôi lên giường nằm. Tôi ước hai điều, hoặc cho tôi chết đi, hoặc khi mở mắt ra tôi sẽ được thấy Thái của tôi như lần đầu tiên và tôi hứa sẽ không để mất anh...

Mở mắt ra, mệt mỏi, bụng đau, toàn thân ê ẩm... quay đầu nhìn thôi cũng thấy khó khăn. Thì ra tôi chưa chết, tôi thấy mẹ gục ngủ bên bàn. Không thấy Thái, anh đã bước ra khỏi cuộc đời tôi thật rồi. Thì ra là cô Hà phát hiện sớm, lúc hơn bốn giờ sáng, cả nhà gọi mẹ về đưa tôi đi rửa ruột. Tay chân tôi ê ẩm vì tối qua bị tên kia đè, môi thì khô, cổ thì đắng nghét.

- Sao con ngu ngốc vậy?

Tôi cười trừ khi thấy mẹ bật dậy đến bên tôi.

- Mẹ cũng còn quan tâm con sao? Không phải mẹ muốn con chết đi cho khuất sao? Cứu con làm gì?

Mẹ đứng yên, nước mắt chảy dài...

- Ngoại con đâu, sáng rồi mà phải không?

- Ngoại bệnh rồi, đang sốt cảm. Cô Hà đang ở nhà với ngoại, ngoại khóc nhiều vì lo cho con.

- ...

- Đạo này ngoại yếu rồi, mà con hay về khuya, mẹ cũng hay đi, nghĩ lại thấy tệ quá. Mẹ xin lỗi, hãy về với mẹ và ngoại.

Nếu mẹ nói những câu này sớm hơn thì tốt biết mấy... Tôi đau lòng lắm! Tôi tự đập đầu mình xuống giường rồi gào khóc, mẹ la hét, bác sĩ lao vào. Họ lại chích thốc vào tay tôi. Chắc mẹ đang nghĩ là tôi hối hận, hay là mẹ nghĩ tôi buồn vì ngoại bệnh? Mẹ không biết là tôi đã hư hỏng tới dường nào rồi, ngoại cũng không biết cháu ngoại bé bỏng của ngoại cũng đã tha hóa từ lâu. Nhưng, từ trong thâm tâm tôi, tôi làm tôi chịu, chưa hề trách ai, có trách chỉ tự trách mình.

Kết luận tôi bị viêm dạ dày, suy nhược cơ thể, thiếu máu não, hạ canxi... Tôi nằm trong viện đến ngày thứ hai, ăn cái gì vô cũng nôn ra. Dù xảy ra chuyện gì tôi đều nhớ tới anh. Sao cả năm trời rồi mà tôi vẫn có cảm giác chuyện chỉ mới như ngày hôm qua, ăn cũng nhớ, uống cũng nhớ, bệnh cũng nhớ, và khi làm tình cùng thằng khác tôi lại càng nhớ anh hơn hết. Không biết anh có nhớ tôi không?

- Anh có nhớ em không?

- Có.

- Em sắp chết rồi, anh đến thấp cây nhang nha.

- Em nói cái gì vậy?

- Em nói là đám ma của em, anh nhớ dẫn bạn gái đến thấp cho em cây nhang.

- Em nói cái gì vậy, em đang ở đâu?

- Hãy đừng quan tâm em như thời gian qua anh à! Em thấy anh hạnh phúc là em vui rồi.

- Em đang ở đâu?

- Ở một nơi quen thuộc với cuộc đời em. Giờ không có anh, mẹ em lo cho em. Như vậy chết cũng nhắm mắt.

Tôi nhấn có mấy tin nhắn mà mắt mũi nhòe ra hết, đau đầu không chịu nổi. Điện thoại reo. Tôi tắt máy. Điện thoại cứ reo. Tôi khóa máy.

Lần này có tìm anh cũng không tìm ra em nữa rồi, anh không biết nhà em, không biết gì cả. Nhưng chắc gì anh sẽ tìm em chứ?

20. Chương 9

- Bác sĩ ko cho về rồi, cần phải theo dõi thêm, bạn vừa bị bao tử vừa bị sốt, lại hạ đường huyết, bác sĩ nói có thể bị co giật và nếu ở nhà thì ko biết làm như thế nào đâu. Tôi nhờ y tá canh bạn dùm, tôi phải về thay đồ, rồi đi mua đồ ăn, bạn chịu khó ở đây, thay bộ đồ của bệnh viện chờ 1 chút nha.

- Dạ, cảm ơn anh!

- Tôi đã ghi số điện thoại của tôi cho bác sĩ, nếu có gì khẩn cấp mà tôi chưa đến thì gọi nha!

Tôi gật đầu nghe theo răm rắp cứ như người đờ là ba dặn dò con gái vậy. Y tá tới dẫn tôi đi thay đồ, rửa ráy các thứ. Cứ như vậy, người lạ đi khoảng 1 tiếng thì tới, mua thêm 1 bình nước suốt 5 lít, bàn chải đánh răng, khăn lau, khăn giấy Mua 2 hộp cháo trắng, hột vịt muối và thịt kho tiêu, 2 lốc sữa tươi nữa.

- Anh chưa ăn sao?

- Vô ăn chung cho vui! Bạn ko thích ăn chung à?
 - Anh nè, cảm ơn anh, khi nào khoẻ em sẽ xin tiền ngoại em trả hết cho anh, ngoại em có tiền.
 - Uhm, cảm ơn lần thứ 3 rồi, tôi cảm kích rồi, nhưng còn chuyện tiền bạc tính sau nha, nói tới lại có người đùng đùng liều mạng bỏ đi, xém có án mạng, tôi sợ mất hồn rồi!
 - Anh ko đi làm sao? Suốt ngày hôm nay ...
 - Có chứ, nhưng xin nghỉ.
 - Khổ thân, tự nhiên lại dính vô em làm gì?
 - Ủ, khổ!
 - Mà ko có anh em ko biết sao nữa?
 - Thì chắc sẽ có người khác giúp, nhưng bằng cách khác!
- Tôi ăn ko nổi, nuốt đau lắm, mới ăn có mấy muỗng mà muốn nhợn rồi.
- Anh ăn của em luôn đi, em mắc ói rồi, chắc do em nhịn lâu quá.
 - Uống sữa đi!
 - Uhm, mà sao bạn bị nặng vậy? Bao tử bao lâu rồi?
 - Em bị hồi lớp 8, chỉ muốn nôn ói và đau chứ ko như hôm nay.
 - Uhm, chắc do nhiều bệnh, rồi người đang yếu nó dồn vô 1 chỗ, và còn do lì nữa!
 - Anh thấy em lì lắm sao?
 - Uhm, chưa từng thấy ai lì và coi thường sức khoẻ như vậy, cái này người ta nói là ngu mà lì!
 - Uhm, cho nên mẹ em ghét em!
 - Sao lại nói mẹ ghét?
 - Vì em lì!
 - Nhà bạn ở đâu vậy? Ko lẽ ko nói được sao?
 - Nhà em ở Gò Vấp.
 - Trời đất, bạn bỏ nhà đi bụi hả?
 - Uhm
 - Tại sao?
 - Tại mẹ em ghét em, đuổi em!
 - Vì sao?
 - Vì em lì?
 - Vậy thôi sao? Rồi gia đình ko đi kiếm à? Ba đâu?
 - Ko có ba.
- Người lạ chững lại, nhìn tôi, mặt buồn xuống như đồng cảm.
- Khăn kìa, lấy lau nước mắt đi, chuyện này nói sau! Đang mệt, lại khóc nữa thấy ko có ớn!
 - Anh hỏi tiếp đi
 - Sao tự nhiên lại hỏi.
 - Em muốn nói, em sắp bế bụng, vì em cứ giữ trong bụng mấy tháng qua, em muốn kể.

Và như thế, người lạ hỏi - từng câu một, tôi kể - từng câu một. Nghe xong, người ta an ủi đủ thứ, nói là cố gắng đi, khoẻ đi muốn về sẽ chờ tôi về nhà.

- Anh đừng bỏ rơi em!

-?

- Vì em ko có ai cả, chỉ có anh thôi, anh đừng bỏ rơi em, giúp em thì giúp cho trót, sau này em sẽ xin tiền ngoại trả lại hết cho anh, anh cứ kê ra. Ngoại sẽ trả, ngoại sẽ đi chùa cầu mong trời Phật phù hộ cho anh, sẽ cầu duyên cho anh nữa .

- Uhm, vậy thì bạn phải mạnh mẽ lên, phải phấn chấn và nghĩ về những người mình yêu thương mà sống. Tôi ko biết giúp thế nào nữa, bạn cần gì cứ nói, khi nào muốn tôi sẽ chở bạn về nhà.

- Sắp tết rồi!

- Uhm, chừng 10 ngày nữa à.

- Anh ko về quê sao?

- Năm nay thì ko?

- Vì em sao?

- Ko phải, chỉ là ko muốn!

- Anh sinh năm mấy vậy?

- 82! Hôm bữa đưa giấy chứng minh mà ko thèm nhìn 1 chữ, nể thật, tên ko biết, tuổi ko biết, bộ sợi dây tò mò của bạn bị đứt rồi hả? Như tôi nhìn bạn, thấy bạn đứng khóc dưới mưa hôm bữa là tôi đã tò mò rồi.

- Uhm, em ko biết sao nữa.

- À, nghe nhạc ko? Có đem theo cái CD cho bạn nè! Bạn thích nghe nhạc gì tôi chạy ra mua cái đĩa, hồi này tôi thấy có tiệm đĩa gần đây.

- Em nghe Linkinpark hay Eminem cũng được. Anh mua đĩa Crawling đi, hay mua Mockingbird ...

- Sao lại nghe nhạc ồn ào vậy, nghe để ngủ mà, ko phải đang nhức đầu sao?

- Briney Spear, “ Bé nhỏ 1 lần nữa “ cũng được.

- Uhm, bạn có nghe The Beatles ko? Cái đó thì tôi có sẵn.

- Cái đó mẹ em nghe, em ko thích mấy bài hát quá ngắn.

- Uhm, chờ đi, để tôi đi mua cho, uống sữa đi rồi uống thuốc!

- Dạ.

Người lạ nay dễ thương quá chừng, lại bị tôi đùa đủ kiểu. Trong lúc chờ đợi, tôi bật cái đĩa có sẵn nghe, The Beatles tôi biết mà, mẹ tôi nghe hoài chứ đâu.

- ” Don’t let me down, don’t let me down

Don’t let me down, don’t let me down

Nobody ever loved me like she does

Oh, she does, yeah, she does

And if somebody loved me like she do me

Oh, she do me, yes, she does...”

Nghe cũng hay chứ ta, tôi lắc lư, ở nhà mẹ mở nghe hoài có thấy hay đâu. Tôi học khá nhất Anh Văn, nên cũng chăm nghe nhạc US – UK lắm, với lại mẹ cũng toàn nghe mấy nhạc The Beatles, Bee Gees hay Capenter, nghe lóm được nhiều bài hay lắm. Tôi nghe được tầm 5 6 bài gì đó, nhạc của nhóm này 1 bài dài

lắm là 3p thôi, sợ còn ko tới chứ, thì anh người lạ về. Cầm trên tay bịch CD, 3 đĩa – 1 của Linkin, 1 của Eminem, 1 của Britney đúng theo yêu cầu.

- Nghe hay ko?

- Hay

- Uhm, nhóm này đỉnh rồi.

- Mẹ em mê lắm!

- Ủa, vậy hả?

- Uhm, mẹ em cứ nghe cái bài Yesterday miết, còn em cứ nghe Stan miết.

- Hahah, thôi uống thuốc đi!

- Em đau cổ lắm, uống đắng lắm.

- Chờ xíu, tôi cà nát ra rồi pha vô ly nhỏ cho uống nha.

Má tôi phụng phịu.

- Cà ra còn đắng hơn, thôi anh đưa em uống đại cho rồi!

- Giải vậy mới được.

- Anh cho em gọi về nhà bác Oanh khỏi chờ cửa cái.

Rồi cứ như vậy, ăn xong người ta đem bỏ đồ vô thùng rác, cho tôi uống thuốc, dặn dò đúng là như con luôn. Xong anh ta đi ra hành lang hút điếu thuốc, hút xong rồi lại vô.

- Hay anh về đi, ở đây chỗ đâu mà ngủ?

- Giường kế bên kia!

- Giường của bệnh nhân mà.

- Nhưng có bệnh nhân đâu?

- Bác sĩ la ko?

- La thì tính sau.

Anh ta co ro trên cái giường bên cạnh, hồi chiều phòng cấp cứu đông lắm, nhưng bây giờ người ta chuyển lên phòng bệnh hết rồi nên vắng. Ông bác sĩ đi tới, đo huyết áp, bắt tôi há miệng xem cổ họng, rồi nói là chuyển viện luôn, thu xếp lên phòng trên.

Người lạ lại ra phòng thu ngân tính tiền, xong quay vào cười hehe.

- Được ngủ phòng máy lạnh rồi!

- Là sao?

- Thì lấy phòng máy lạnh, còn mỗi phòng dịch vụ thôi, mà 2 giường nữa, tôi bao cho bạn luôn, mỗi đứa 1 giường. Mà ngủ hôm nay thôi, sáng dậy bạn bớt thì người ta cho về, ở đây cũng ko có nhiều phòng mà nuôi bệnh.

- Ở đâu anh?

- Lầu 1!

Rồi anh ta dọn dọn dẹp dẹp, bưng bê tùm lum, riêng tôi chỉ cầm cái chai nước biển của mình. Về phòng bệnh, mỗi đứa 1 giường, người lạ nằm đọc báo, tôi nghe nhạc, rồi ngủ luôn.

Sáng ra bác sĩ lên thăm khám 1 lượt, chỉ định thử máu, thử nước tiểu tùm lum rồi mới cho ăn sáng. Tôi thêm 1 tô bún bò kinh khủng, vậy mà người lạ lại tiếp tục mua cháo, cháo thịt băm, ngán lắm mà phải húp,

vì bụng còn cào lăm. Tối trưa thì người ta nói là đỡ rồi, cho làm thủ tục xuất viện để về nhà chăm sóc, anh người lạ đi theo bác sĩ nghe người ta dặn dò, xong thì thanh toán viện phí lần nữa, kêu xe taxi về.

- Bạn muốn về đâu? Hay về nhà tôi nhé.

- Đâu có đồ thay đâu, thôi anh cho em về phòng trọ.

- Thôi, bạn đang bệnh mà, bác sĩ dặn phải ngủ nghỉ đàng hoàng, nhà trọ ảm thấp lăm. Để lát tôi chạy qua lấy đồ cho bạn, dù gì xe tôi vẫn gửi bên đó.

- Sao anh ko ghé lấy luôn đi?

- Bạn ngồi trong taxi 1 mình tôi cũng ko yên tâm.

- Đừng có coi em như con nít như vậy?

- Bạn là người lớn hồi nào mà ko con nít?

- 11/1 em được 18 rồi đó!

- À, ừ!

Người lạ gật gù cười cười đắc chí. Lạ thật, đúng là kiểu ăn quen nhìn ko quen, kiểu chăm ắm nệm êm ko thể nào từ chối đc, ko thể ngờ rằng mình lần này có phần chủ động về nhà người lạ, nhưng ở đó thích hơn nhà trọ thật còn gì! Anh ta cho tôi về nhà của mình, xong lại đi taxi qua nhà trọ lấy đồ cho tôi, bác chủ nhà nghĩ là người yêu nhau nên niềm nở lăm.

Ở đó ké ăn chực 2 ngày, tôi khoẻ lên hẳn, tôi dựa dẫm hoàn toàn, ngày thì cứ nằm, ăn, uống thuốc, coi tv và nghe nhạc, thích thì tự giặt đồ, mà đa số là anh ta ko cho giặt. Mỗi ngày anh ta đi khoảng 3 tiếng từ 14h-17h rồi về, tối thì mỗi bữa 1 chỗ như ngày đầu tiên. Tôi tự nghĩ nữa sẽ xin ngoại trả lại tiền cho người lạ, chắc cũng tầm 10 triệu là cùng thôi, hôm trước ngoại hứa 18 đi thi bằng lái đậu ngoại mua cho chiếc Attila.

- Chắc em về quá, ở đây hoài, chán, ko làm gì, mà anh lại nghĩ lăm.

- Vài bữa nữa đi, tôi tìm cho bạn nhà trọ khác, vẫn đang tìm chưa ưng ý.

- Tại sao?

- Thì nhà trọ đó ọp ẹp quá, toilet lại xài chung, ko ngại sao? Có thể như vậy nên bệnh đau hoài đó.

- Vì em ko có tiền mà.

- Thì đó, giúp thì giúp cho trót, để tôi tìm dùm bạn 1 chỗ ở tốt hơn, dùm thôi mà!

- Tại sao anh cứ phải lo cho em nhiều.

- Vì tôi thích!

- Anh thích em hả?

- Ko, tôi thích lo cho bạn, cho người khác, tôi nói rồi, tôi bao đồng lăm.

- Vậy ngoài em ra anh có lo cho ai nữa ko?

- Ko, mỗi 1 bạn mệt rồi!

Anh ta cười tươi.

- Tết thì sao anh?

- Sao là sao?

- Anh ko có gia đình gì sao?

- Có, nhưng xa, năm nay ko về 1 năm vậy.

- Vì em sao?

- 1 chút xíu.

- Em muốn về nhà, 1 tuần nữa là tết rồi, sau đó là sn em. ko phải em ham sn đâu mà em chưa bao giờ ăn tết 1 mình như vậy, em buồn và nhớ nhà lắm.

- Ủ, biết đòi về là tốt rồi, tối nay tôi sẽ chở bạn về, chúc mừng người con gái sáng suốt!

- Còn đồ em bên nhà trọ?

- Chuyện nhỏ mà, sẽ chuyển về sau, có nhiều đâu mà lo.

- Anh đúng là như siêu nhân vậy, tốt bụng ghê, như là anh hai của em!

Tôi ngồi đến cửa sổ nhìn xa xăm, tôi tưởng tượng, suy nghĩ và thấy sau cơn thập tử nhất sinh vừa rồi tôi nên quý trọng gia đình hơn, mẹ tôi chắc chỉ là lên mặt thôi chứ 17 năm qua tôi muốn gì mà ko được. Còn ngoại nữa, tết ko có tôi sao ngoại chịu nổi, tôi ko có ngoại cũng sống đỡ rồi đây, suy nghĩ thôi mà thấy vui, tôi cười 1 mình. 17 tuổi, nông cạn và chưa tính toán nhiều nên chắc tới đó là cùng, 4 tháng trời lang thang, tết tới nơi chắc mẹ cũng chẳng chờ gì nữa đâu. Haiz, nhưng ko nhiều cũng ít, thử sẵn bài văn xin lỗi cái đã.

Chiều anh ta chở tôi đi ăn cơm tấm, nay cổ họng êm lại rồi nhớ mấy ngày qua ngày nào cũng uống mật ong và cử nước đá. Tôi vui và nôn lắm, đến độ ăn ko vô luân, tôi nói liên thiên về gia đình, về nhà, về ngoại ko ngừng, thấy người lạ cũng vui lắm. Khoảng 6h30, anh ta chở tôi từ quận 5 qua Gò Vấp.

Về đầu hẻm, ngay chỗ tôi thấy mẹ hôm nọ, cũng hơi chột dạ nhưng tôi quay ra cảm ơn anh và phóng xuống xe, trước đó đã lấy số điện thoại của anh ta rồi, để có gì mà còn cảm ơn và liên lạc nữa chứ! Lòng vui như cơn gió xuân, phơi phới và dễ chịu, cuối cùng cũng đc về nhà rồi, sẽ đc ngoại ôm hun liên tục cho coi.

- Anh bỏ em ở đây được rồi, bước mấy bước là vô tới nhà em thôi, anh đừng vô em ngại lắm.

- Uhm, chúc đoàn tụ vui vẻ nha!

- Em sẽ kể cho ngoại nghe về anh nhiều, anh Thái.

- Bye

- Bye anh, em sẽ gọi anh!

Người lạ nheo nheo mắt, mặt cũng tươi lắm, đưa tay bye bye tôi rồi chạy đi.

Tôi chạy u về nhà, hàng xóm thấy chỉ trở to nhỏ, tôi mặc kệ, tôi mở cửa, ngoại đang ngồi trên bộ ghế gỗ, tôi kêu to :

- Ngoại ơi, con về rồi!

Bà ngoại khóc liền tức khắc đi nhanh ra ôm lấy tôi, hun mặt, hun tay, hun đầu tôi, ngoại nắn nắn bàn tay, mếu máo :

- Sao ốm và xanh quá vậy con ơi?

- Dạ con bị bệnh.

- Con đi con ăn ở với ai con ơi? - Ngoại khóc ko ngừng.

- Con xin lỗi, con nhớ ngoại quá chừng. - Tôi cũng thút thút theo.

Cứ như vậy ngoại ôm tôi chặt lắm, ngoại còn gọi điện cho cô Hà mua rượu và thuốc xông về tắm cho tôi, tai qua nạn khỏi. Ngoại gọi cho mẹ kêu về gấp, gọi cho dì 2, cậu 3, dì tư Khoe nữa, ngoại nói mai cúng trong nhà trong cửa!

Tôi tắm tấp, sạch sẽ, thơm tho. Nhưng sao mặc đồ của mình thấy lỏng lẻo quá, chắc tôi ốm đi vài kg.

- Mấy cậu dì qua đông đủ, ai cũng trách quở vài câu, xong lại răn dạy thế này thế nọ, mà sao mãi mẹ chưa về. Phải sau đó 1 tiếng mẹ mới về, về chung với ông Cường. Vừa vào nhà, ông Cường giả bộ phong độ thưa thốt chào hỏi chưa dứt câu mẹ bay về phía tôi xáng 1 bạt tay.

- Con quỷ nhỏ, dám bỏ nhà đi, mày có biết ở nhà này sống đỡ vì mày ko hả?

Tôi khóc lớn, ko nói gì, vì ko biết nói gì, tôi vừa hạnh phúc cả ngày chỉ 1 khắc thôi là tôi lại rơi xuống 18 tầng địa ngục. Cuối mặt, tay ôm mặt đứng như gỗ đá, khóc huhu.

- Mày thôi đi, sao cứ đánh thẳng nhỏ hoài vậy? Mày là mẹ nó, nó là con chứ ko phải là kẻ thù của mày! - Ngoại chửi mẹ!

- Má suốt ngày bênh bênh, cho nên nó mới mọc sừng mọc nanh, ai đời con gái 17 tuổi dám bỏ nhà đi hoang mấy tháng trời, nói dứt câu mẹ lao lại định cho tôi 1 phát nữa. Tôi chạy ra sau lưng ngoại.

- Mày thôi đi, mày đánh cháu tao cái nữa tao đuổi ra khỏi nhà, đồ ác mẫu!

- Má thương cháu hơn con, nó hư là tại má.

Các cậu dì ai cũng bênh mẹ thôi đi, chỉ có riêng ông Cường là đứng yên ko nói lời nào, đúng là đàn ông khôn nạn.

- Ủ, cháu tao nó còn nhỏ, nó mới 17 tuổi nó hư là tại tao, còn mày, mày gần 50 tuổi đầu mày còn hư mày khỏi nói nó, cũng là tại tao. Ba mày chết sớm, để lại 1 bầy tao ko thể dạy hết, phải có đứa ngoan đứa hư!

Mẹ nóng mặt, quê độ quá cứng họng ko nói được gì liếc tôi với đôi mắt sắc lẹm, lúc này ông Cường mở hả họng lên tiếng :

- Kìa má, dù sao mà cũng ko nên lớn tiếng với Diễm trước mặt Dung như vậy. kiểu này tụi con ko thể dạy đc nó nữa!

Mặt mẹ tôi dịu hẳn, kiểu đc người yêu bảo vệ, tôi thì tức điên lên chỉ muốn lấy dao đâm cho ông 1 nhát.

- Ở cái nhà này ko đến lượt chú lên tiếng, chú ko có quyền mà ý kiến má tôi làm gì hay ko làm gì, đây là chuyện riêng của nhà, này giờ chú im thì chú đừng lên tiếng làm gì, chia rẽ à? Dì 2 mới lên gần giọng ông Cường.

- Chị biết gì mà nói, đừng có ỷ con chị ngoan ngoan rồi lên mặt! - Mẹ tôi nạt dì 2 như tát nước. Dì 2, cậu 3 ... bực quá bỏ về hết để nhà tự xử.

21. Quyển 1 - Chương 10

Đến ngày thứ năm, tôi ăn được một chút, uống sữa cũng không bị nôn ra nữa. Chiều hôm đó, bác sĩ cho tôi xuất viện. Nằm viện năm ngày mà ngoại không vô thăm tôi ngày nào, toàn là dì, cậu và anh chị họ vô thăm và ngủ thay phiên. Chắc ngoại tôi yếu lắm rồi? Mẹ nói tôi còn yếu không nên ra gió nên đi taxi về.

Khi về đến khúc cua gần nhà, mắt tôi nhìn băng quơ ra đường. Tôi thấy anh đứng ngay ngã ba đường nơi anh đã chở tôi về nhà một lần, vì không biết nhà nên anh đứng đó để tìm tôi... Tôi hạnh phúc, hạnh phúc vì anh vẫn còn quan tâm tôi, nghĩ thế nước mắt tôi lại chảy ra. Xe chạy vụt qua, tôi ngoái lại nhìn gương mặt đợi chờ của anh, cái kiểu chờ đợi cô đơn đến tội nghiệp như lúc anh đến trước khi hẹn đi café vậy.

Về đến nhà, ngoại khóc không ngừng làm tôi cũng khóc theo. Đến lúc lên lầu, tôi mở điện thoại, vô vàn cuộc gọi nhớ và tin nhắn.

“Em đang ở đâu vậy? Làm ơn nói cho anh biết đi!”

“Anh xin em, em đang nằm ở bệnh viện nào?”

“Là anh sai rồi, sai hết. Anh xin lỗi, hãy cho anh một cơ hội. Mình quay về với nhau đi em?”

“Anh không thể sống thiếu em. Anh buồn lắm! Anh nhớ em lắm Dung à...”

Tôi chỉ trả lời một tin nhắn bằng câu hỏi:

“Cô gái hôm nọ là ai?”

“Anh không biết cô gái nào. Em đang ở đâu?”

“Cô gái trong đám cưới ở quận 3 hồi tháng 11.”

“À, đó là Kim, em họ của anh.”

“Ừ, vậy được rồi, anh về đi, đừng đứng đó chờ em nữa. Em cảm ơn anh đã quan tâm em, em vui rồi.”

Điện thoại reo. Tôi không nghe máy. Tin nhắn đến.

“Làm ơn nghe điện thoại, một lần thôi em.”

Điện thoại lại reo.

- Em nghe. – Tôi trả lời bằng giọng không thể yếu ớt hơn được nữa.

- Trời ơi, em bị gì vậy? Cho anh gặp em đi mà.

- Thôi anh về đi, mình hết duyên rồi, em không gặp anh nữa đâu, em chỉ muốn biết anh có còn quan tâm em nữa không mà thôi. Anh còn nghĩ tới em là em vui rồi. Em không sao. Không có anh em hứa sẽ sống tốt.

- Hãy cho anh một cơ hội.

- Anh về đi, đừng đứng đó nữa. Em vừa đi qua chỗ anh đứng, em thấy anh rồi.

- Anh xin lỗi em.

- Anh không có lỗi. Em chưa từng trách anh dù chỉ một lần. Lỗi lầm ở em hết, em làm thì em chịu. Anh về đi, hứa với em hãy sống thật tốt, hãy hạnh phúc. Quên em đi anh.

- Anh sẽ về, nhưng anh không bao giờ quên em.

Tôi cố gắng nói cho tròn từng chữ một để anh yên tâm, mặc dù tôi nghẹn giọng và anh cũng nghẹn giọng. Không thể nào quay về được nữa rồi, cho dù anh có yêu thương tôi đi nữa, có bỏ qua mọi lỗi lầm đi nữa thì tôi cũng đã đi quá xa rồi. Tôi không thể nói dối anh. Còn nếu tôi nói thật về quãng thời gian tôi đã sống vừa qua thì lại quá tàn nhẫn với anh. Tôi làm anh đau một lần là quá lắm rồi. Thái của tôi xứng đáng được nhiều hơn chứ không phải thế này. Đây là lần cuối cùng tôi nhắn tin cho anh. Tôi thỏa mãn khi biết cô gái đó không phải bạn gái anh, và quan trọng là anh đã tìm mọi cách để đi tìm tôi, như vậy là kết thúc quá hạnh phúc cho tôi rồi. Tôi cười nhẹ nhàng, mãn nguyện, thậm chí mong anh hãy quên tôi đi. Chưa bao giờ tôi hối hận vì đã gặp anh, nếu có kiếp sau gặp lại tôi sẽ bù đắp cho anh...

Tôi cố gắng tập trung học hơn sau chia tay, mặc dù vẫn rất nhớ, khóc cũng có nhưng ít hơn. Tôi cũng hông còn đàn đúm đi ăn chơi với đám bạn xấu nữa. Đợt này ngoại yếu hẳn, đầu óc không còn minh mẫn, mắt thì mờ, thỉnh thoảng ngoại lại sốt cao phải nhập viện. Mỗi lần nhập viện là ngoại không nhớ ai trong gia đình, toàn nói chuyện một mình. Bác sĩ nói ngoại già, khi sốt cao dễ bị nhũn não. Rồi chuyện gì tới cũng tới, ngoại bắt đầu không ăn được nhiều, bị chứng tiền hôn mê của người già. Khi tôi học đến cuối lớp 12 thì ngoại mất. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng tôi đã rất sốc, mẹ cũng buồn nhiều.

Những ngày chịu tang ngoại, tôi thấy mẹ dịu hơn, không còn đi với ông Cường nữa. Hóa ra ông ta chưa dụ được mẹ tiền mở café phòng trà thì đã dụ được con mồi khác to hơn, trẻ hơn mẹ và ông ta cưới người đó. Cuối cùng, người đàn ông khốn nạn đó cũng trả mẹ lại cho tôi nguyên vẹn. Mẹ con tôi thương yêu nhau hơn, lâu lâu tôi nghe mẹ khóc và lấy hình của ngoại ra coi, chắc vì nhớ ngoại quá. Tôi cũng vậy, đến mãi sau này tôi vẫn khóc khi nghĩ về ngoại.

Tôi học không tốt nên rớt đại học. Vào cao đẳng, tôi cũng cố gắng học lắm. Thời gian này, cũng có vài người ngỏ lời với tôi nhưng vì trái tim chưa lành vết thương, lại tủi thân vì luôn nghĩ mình hư hỏng nên tôi sống khép kín, không cho mình cơ hội mở lòng với người ta.

Sinh nhật lần thứ 21 lặng lẽ trôi qua... Gia đình ai cũng buồn mà tôi thì cũng không còn tha thiết ồn ào náo nhiệt, không có ngoại thì tôi gần như mất hết hứng thú. Ngoại mất một năm, tôi chia tay anh gần hai

năm. Tôi nhận thấy mình thay đổi nhiều, bắt đầu biết nấu ăn, biết đi chùa vào mỗi ngày rằm, phong cách giải trí cũng khác, thích nhạc Pop, không còn mê rock mạnh hay rap như trước.

Sau giỗ đầu của ngoại, tôi xả tang và đi chùa. Tôi tới chùa Việt Nam, tình cờ gặp một đứa bạn cấp 3, nó chơi chung trong nhóm lưu ban. Tôi thấy nó bụng bầu tròn xoe, cứ đứng ngay tượng Phật Quan Thế Âm khấn vái. Sau khi lễ chùa xong, tôi có mời nó đi uống café.

- Đạo này mày làm gì? – Nó hỏi tôi.

- Tao đang học.

- Đại học hả?

- Không, cao đẳng thôi. Còn mày, cưới hồi nào mà bụng bầu bự vậy?

- Không có cưới, tao lỡ chơi thuốc rồi có bầu với bồ. Tụi tao cũng thương nhau lắm nên quyết đòi cưới. Mà bồ tao không cai được nên mẹ tao không chịu, giờ bồ tao đang đi cai trong trại. Tao chờ ảnh về.

- Ủ.

- Nhưng con tao không được khỏe, tim yếu lắm.

- Mấy tháng rồi?

- Hơn 6 tháng rồi. Nó cũng là động lực của tao, bác sĩ nói nếu thai không phát triển thêm thì phải chấm dứt thai kỳ, nên tao hay đi chùa để van vái. Tao mong tao giữ được con để chờ ba nó về.

- Chồng mày đi mấy năm?

- 18 tháng thôi, còn 13 tháng nữa mới được về.

- Đạo này mày còn liên lạc với tụi nó không?

- Không, nghe đồn tụi nó đưa bán hàng trắng, đứa bị bắt, đứa đi giặt đồ tùm lum... À, còn anh Khang cũng cưới vợ rồi.

- Ủ.

- Nghe nói sắp đi định cư ở nước ngoài.

- Ủ, cậu ầm mà.

- À, mà lúc trước đang quen sao bỏ luôn vậy? Sau này đi chơi anh ấy cấm nhắc tới mày luôn!

- Ủ, tại tao không chiều được hắn nên hắn bỏ.

- Lúc này mày nhìn trắng trẻo, có da có thịt hơn. Thôi, ổn định vậy được rồi, đừng ăn chơi nữa. Tao cũng tu rồi, giờ tao đang ra cửa hàng gạo bán phụ với má bồ tao, còn mẹ tao giận thì tao năn nỉ, trước sau gì cũng chịu thôi à.

Nghe câu chuyện của đứa bạn, tôi ngẫm chuyện bản thân mà cảm thấy xấu hổ cho mình, không hiểu có phải tuổi trẻ nên mới như vậy hay là do bản chất của mình là như vậy? Người ta bắt chấp để giữ con để được cưới, còn mình thì...

Tôi quyết tâm thay đổi bản thân một lần nữa – một lần cuối. Tôi cắt tóc ngắn, học thêm anh văn. Tiên cũng đã đi du học nên giờ tôi chẳng còn đứa bạn thân nào. Người yêu không có, bạn thân đi xa, ngoại thì mất, giờ tôi buộc mình phải tự sống mạnh mẽ hơn.

Thời điểm Blog 360 bắt đầu xuất hiện, tôi cũng có một blog của riêng mình. Tôi hay viết blast là những câu nói hay về tình yêu – cuộc sống, tạo entry kể lại câu chuyện của mình nhưng viết dở dang, tạo theme là hình ảnh một trái tim màu xanh băng giá... Rồi nhờ đó mà tôi có thêm được những người bạn mới, rồi gặp nhau giao lưu café này nọ. Nhóm chơi blog của tôi có khoảng bảy, tám người thường xuyên gặp nhau tán gẫu, hôm thì đi café, hôm thì mấy anh bạn trai dẫn đi chơi bi-a, rồi dẫn đi xem bóng đá vào cuối tuần, hôm thì rủ nhau đi coi kịch, coi phim, cũng có khi đi bar nếu có tiệc gì đó. Nhưng đó chỉ là hội bạn độc thân, hoàn toàn trong sáng.

Tôi tự nhận thời điểm đó tôi rất hòa đồng, vui tính và cởi mở. Có lần mẹ tôi đi chùa nhiều ngày, tôi còn rủ nhóm bạn về nhà nấu nướng nữa. Nếu nói bản thân đang cố che đậy vết nhơ quá khứ thì cũng không đúng, tôi muốn đạp lên vết nhơ nhớp đó mà sống tốt hơn, vì Thái, vì ngoại. Ai cũng có bí mật của riêng mình, và quãng thời gian đen tối đó là bí mật mà Thái không bao giờ biết, ngoại cũng không bao giờ biết.

Dạo này không biết sao tôi hay bị đau thắt lưng, huyết trắng cũng ra hoài mà không để ý, dần thì bị ngứa ngáy hơi khó chịu. Tôi đi khám bác sĩ phụ khoa, kết luận bị viêm lộ tuyến, phải làm xét nghiệm ung thư cổ tử cung. Tôi điều trị bằng cách đặt thuốc liên tục hai tháng trời dai dẳng mà không thấy hết. Tôi không biết nói với ai cả, chuyện tế nhị này chắc chắn không thể nói với bạn được rồi. Tôi đâm chán nản và ít đi chơi hơn. Tôi cảm thấy nếu như cứ hoang mang lo sợ thì sẽ lại u uất như lúc trước, tôi không muốn như vậy. Trong bữa cơm, tôi nói với mẹ:

- Mẹ ơi!

- Sao con?

- Con cần nói chuyện với mẹ, nếu không nói ra chuyện này chắc con chết.

- Ừ.

- Mẹ chuẩn bị tâm lý đi mẹ. Con khó khăn lắm nhưng phải nói, vì nếu một ngày con bị ung thư mà chết thì ít ra mẹ cũng biết vì sao.

Mẹ để chén cơm xuống, mắt nhìn tôi yêu thương, chờ đợi câu chuyện. Tôi bắt đầu mím môi, nước mắt lưng tròng.

- Con bị viêm cổ tử cung.

- Tại sao?

- Lúc trước con... Lúc trước con lỡ có bầu...

- Trời ơi, con ơi, lúc con bỏ nhà đi phải không?

- Không phải, lúc con về rồi...

- Thằng nào?

- Mẹ nghe con nói hết. Mẹ đừng trách người đó, là tại con.

- Tại con cái gì, nó làm con có bầu rồi bỏ con phải không? Có phải như ba mày bỏ mẹ không?

- Không phải, người đó đòi cưới mà con không dám cưới nên con tự ý phá thai, mà không biết sao bây giờ nó mới viêm, con không biết làm sao!

Hai hàng nước mắt mẹ chảy dài sau khi tôi dứt câu... Không hiểu sao khi nói ra với mẹ, lòng tôi lại nhẹ nhàng như vậy, không còn cảm thấy nặng nề nhiều...

- Mẹ xin lỗi con.

- Mẹ, con xin lỗi mẹ. Lúc đó con ngu quá, mà con sợ đủ thứ. Con không dám nói với mẹ, không dám nói với nhà mình, mẹ tha lỗi cho con. Con biết việc mình làm thất đức lắm nhưng lúc đó con sợ lắm.

Tôi quỳ dưới chân mẹ, ôm chân mẹ, rồi mẹ con tôi ôm nhau khóc.

Những ngày sau đó, mẹ tìm bác sĩ chạy chữa cho tôi. Cứ ở đâu có bác sĩ, bà mụ giỏi là mẹ hỏi hết. Được quan tâm, che chở một lần nữa, trong nỗi nhọc nhằn mặc cảm của bản thân, tôi cảm thấy được an ủi phần nào. Xem ra số tôi vẫn còn tốt lắm. Vài tháng sau thì bệnh thuyên giảm, tôi mừng lắm, tinh thần vui vẻ trở lại.

- Ngày trước mẹ còn buồn hơn con nên mẹ khổ vì tình cảm nhiều rồi, giờ mẹ muốn con không phải khổ nữa. Con gái mẹ phải lấy được một người chồng đàng hoàng, yêu thương con thật lòng thì mẹ mới gả.

Tự nhiên khi nghe mẹ nói câu này, tôi cảm thấy mờ lung. Lấy chồng sao? Quá khứ như vậy có lấy được chồng hay không? Bao nhiêu tuổi thì nên lấy chồng? Và tôi hứa với lòng, khi gặp một người nào đó có tình

cảm, trước tiên tôi sẽ kể tất cả những gì xảy ra trước kia cho người đó nghe, đương nhiên là trừ lúc ăn chơi hư hỏng. Nếu người đó đồng ý thông cảm và hiểu cho tôi, tôi nguyện sẽ yêu và bù đắp cho người đó suốt đời. Rồi tôi lại nghĩ, đàn ông tốt thì tốt nhưng mấy ai chấp nhận được một người như tôi, có điều tôi đã tự hứa với lòng rằng sẽ không gian dối trong tình yêu. Thái là mối tình đầu tôi tôn thờ, tôi cất anh vào một góc trong tim, tôi cũng tự nhủ sẽ không so sánh người sau này với Thái. Nhưng không biết có bị quả báo không đây nữa?

Tôi thở dài chán nản, nhưng phải ăn mừng vì bệnh đã đỡ nhiều, vẫn phải đặt thuốc nhưng không còn khí hư nhiều nữa...

22. Chương 10

Khi mọi người trong gia đình về hết, tôi vẫn chết đứng sau lưng ngoại sau cái bạt tai như trời giáng của mẹ, ánh mắt sợ sệt và yếu đuối. Lúc này ngoại cũng rất buồn, buồn đến bất lực không nói được tiếng nào. Đây không phải lần đầu tiên tôi bị đòn, nhưng là lần đầu tiên mẹ đánh tôi trước mặt người lạ. Ông ta từ tốn thưa ngoại tôi về, mẹ tôi hầm hầm bỏ vô phòng. Ngoại cũng dắt tay tôi vô phòng ngoại, ngoại dỗ dành, thương yêu rồi luộc trứng gà lặn cho tôi, ngoại kêu đi ngủ sớm mai ngoại cho tiền mua đồ mới, mua điện thoại mới.

Nằm trong phòng, trên cái giường êm ái của mình tôi khóc rất nhiều, bao nhiêu câu hỏi lẩn quẩn, tại sao mẹ lại đối xử với tôi như vậy, chẳng phải tôi đã chịu nhận lỗi đã trở về hay sao? Gần 18 năm qua, đó là giây phút tôi hầu như chưa từng tồn tại trong lòng mẹ? Hay là tôi chỉ là thứ bỏ đi và người đàn ông kia là vật thay thế trong tim mẹ rồi? Tôi sợ cảnh xa mẹ xa ngoại xa nhà, tôi không thích ở trong cái phòng trọ như vật, khi chạy ngoài đường thì phải nhìn trước ngó sau, rồi phải đi làm và bị ăn hiếp – không phải lừa dối nhưng mà tôi không thích như vậy, ai mà thích như vậy chứ? Tôi biết lỗi và nhận lỗi, mẹ muốn tôi phải làm sao thì mẹ mới lại yêu thương tôi như trước đây? Tôi buồn, tôi đau lắm, tại sao lúc này mẹ đánh tôi, những cơn virus bệnh hoạn trong cơ thể không nổi dậy lên mà quật ngã tôi đi cho rồi, mà tôi cũng không thể giả bộ xiu, không thể giả bộ ngây quy. Con phải làm sao đây trời ơi.

Phòng kín mà tôi vẫn nghe tiếng mẹ và ngoại cãi nhau sang sảng, đại loại mẹ nói tôi hết đường dạy, mẹ bị bất ngờ trước việc tôi dám qua mặt mẹ bỏ đi, việc khi này người ở xóm thấy có trai chở tôi về, rồi mẹ nói sớm muộn tôi cũng chữa hoang ... Ngoại đuổi mẹ đi, ngoại nói mẹ tôi quá tàn nhẫn, ngoại nói mẹ không thấy tôi ốm o gầy mòn xanh xao, ngoại nói mẹ không còn lương tâm của 1 người mẹ.

- Đó là cái giá nó phải chịu, con không ép nó đi, nó đi thì nó chịu!

- Mày đuổi cháu tao nên nó mới đi, đây là nhà của tao không phải nhà của mày!

- Chính tại má, lúc nào má cũng bênh nó, để nó leo lên đầu con ngồi.

- Mày đang u mê, tao không nói chuyện với mày, nhưng chỉ cần ngày nào tao còn sống, không ai có quyền làm cho con Dung đau, không ai có quyền làm nó tổn thương, kể cả mày. Nếu mày không biết cách bảo vệ con mày thì để tao, cái thân già của tao sẽ bảo vệ cho nó!

- Nó giống y thằng cha nó, chỉ giỏi làm khổ con, má nói thì hay chứ má có thương hay bảo vệ con chưa?

- Ủ, tao đâu có bảo vệ mày, khi mày mang cái bụng chang bang bị nó bỏ thì chớ đem mày về nuôi, tạo công ăn việc làm cho mày, nuôi con cho mày để ngày hôm nay mày nói kiểu đó.

- Mày mới ác!

.....

Rồi nghe giọng mẹ khóc nức, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng ngoại. Không biết như vậy có phải bị kích gia đình không nữa, tôi lấy cái gối nằm đè đầu mình che tai lại để khỏi nghe. 11h đêm, tôi không ngủ được ngồi dậy, mắt mũi sưng húp, nghẹt mũi không thở được, tôi lấy nhật ký ra viết, bất chợt tôi nghĩ đến người lạ, nếu có anh ta thì chắc anh ta cũng như ngoại sẽ tìm cách giúp đỡ tôi. Ngoài cuốn nhật ký, vui nó cũng biết, buồn nó

cũng biết thì nay người lạ, anh ta như siêu nhân vậy, tội nghiệp còn bị mẹ hiểu lầm là người xấu nữa kìa, chắc ý mẹ là tôi hư nên bị trai dụ dỗ. Haiz

- Dậy đi con, Dung! Dậy ngoại cho tiền đi mua đồ mới nè!

Nghe tiếng ngoại tôi lồm cồm ngồi dậy, cũng hơi chóng mặt nhưng đây là nhà mà. Đêm đầu về nhà sau gần 4 tháng đi hoang cũng thật là nặng nề, mặt cũng còn tí sưng nhưng đỡ hơn. Dậy ăn sáng.

- Bữa nay 25 đưa ông bà, ngoại phải cúng kiếng, con cầm tiền tự đi đi, kêu chị Quế Anh hay anh Khải, coi đứa nào rảnh đi chung với con, rồi mua điện thoại luôn. Ngoại đưa cho 1 xấp 500k. Cầm tiền trong tay tự nhiên tôi nghĩ đến người ta.

- Ngoại, con có thiếu tiền người ta nữa, có gì ngoại cho con tiền trả nha.

- Uhm, nhiều ko, có gì kể ngoại nghe!

- Để con hỏi chứ con ko biết nữa, nhưng nhiều lắm.

- Uhm, con ăn sáng rồi đi đi, ngoại chờ cô Hà đi chợ về sửa soạn nấu đồ cúng, đi đi trưa về ăn cơm, trưa nay mấy cậu dì con cũng qua.

Bụng tôi cũng còn buồn lắm, nhưng ko lẽ cứ ủ rũ hoài sao, tạm quên chuyện tối qua cái đã. Nhưng tôi nhìn trước nhìn sau ko thấy mẹ, thôi mà kệ, chắc mẹ ra cửa hàng (mẹ tôi đại lý kinh doanh nệm Kymdan) tôi cũng ko hỏi, giờ đi mua đồ cái, tự thưởng sau chuỗi ngày đau khổ cái đã.

Ăn trưa xong xuôi, mẹ có về cúng rồi đi tiếp. Tôi xin phép cả nhà lên phòng nằm, lấy điện thoại mới gắn sim vô :

- Hi anh

- Bạn về nhà có vui ko?

- Ko vui đâu, sao anh biết là em.

- Tôi là thầy bói mà, nhưng sao lại ko vui?

- Thôi bỏ đi, ko vui mà còn kể làm gì.

- Uhm

- Nhưng em có nói ngoại em rồi, ngoại sẽ cho tiền trả anh đó.

- Bạn kể cho bà ngoại bạn nghe rồi hả?

- Chưa, nhưng sẽ kể sau.

- Bây giờ bạn ra ngoài được ko?

- Được mà, đâu có bị giam lỏng đâu.

- Đi café ko?

- Chừng nào?

- Thì khi nào bạn đi được.

- 2h đi được ko, em ko ngủ trưa là bị ngoại la.

- Uhm, gặp nhau ở đâu.

- Em ko biết.

- Quận 3 được ko?

- Uhm, quán nào anh cho em địa chỉ lát em sẽ ra đúng giờ.

- Ok, lát gặp.

Sao anh ta lại biết là số điện thoại của tôi mà trả lời liền vậy ta, anh ta thông minh thật. Tôi lưu tên danh bạ là “Thái tốt bụng”, rồi sau đó gọi cho con Tiên báo cáo tình hình chiến sự, tám 1 chút để còn đi gặp người lạ. mới có chiều hôm qua tới nay mà thấy dài ghê.

23. Quyển 2 - Chương 11: Quyển 2: Trưởng Thành

Quyển 2: TRƯỞNG THÀNH

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua.

23 tuổi, khi mà người ta đã tốt nghiệp thì tôi học mới năm 2, còn hai năm nữa mới xong. Thời điểm này, có thể nói tư tưởng tôi đã lớn hơn nhiều, đôi khi tôi vẫn nghĩ tới mối tình đầu của mình nhưng rồi chỉ dừng lại ở suy nghĩ, tôi không dám nghĩ tới chuyện hàn gắn dù biết anh sẵn sàng mở lòng với mình. Tôi muốn mối tình đó ngủ yên như một giấc mơ đẹp. Tôi chẳng phải loại người lạnh lùng nên không mang ý nghĩ ở vậy suốt đời, tôi vẫn chờ một tình yêu nữa. Tôi tin là ông trời sẽ cho tôi một cơ hội nữa, tôi muốn được yêu thêm một lần...

Tôi vẫn giao lưu với bạn bè, càng lớn càng nhiều bạn, bạn ngoài đời cũng có, bạn trên mạng cũng có.

Tôi lên diễn đàn công nghệ hỏi ý kiến về chuyện mua một cái laptop mới. Ở đây, tôi được một bạn Mod tư vấn nhiệt tình, sau đó còn trao đổi YM (*) để dễ nói chuyện hơn nữa. Dần dà tôi quen thêm một người bạn ảo giỏi công nghệ. Rồi bạn đó và tôi bắt đầu giao lưu qua YM. Ban đầu tôi cũng bình thường, nhưng càng ngày tôi càng thấy bạn này thú vị, nói chuyện lại cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận khi dặn dò.

(*)YM: Yahoo Messenger – một công cụ giao lưu trực tuyến

“Bữa giờ chat cũng lâu mà chưa biết bạn là trai hay gái?”

“Mình là nam.”

“Hèn gì, mình cũng nghi nghi, vì con gái mình ít hứng thú về công nghệ.”

“Ừ, chắc vậy.”

“Mà bạn tên gì? Chỉ biết bạn là “Giáo Chủ” trên diễn đàn nhưng ngoài đời chưa biết tên, để mà cảm ơn.”

“À, mình tên Vinh.”

Đây là những câu hỏi giao tiếp cơ bản, vậy mà chỉ có tôi hỏi còn bên kia thì cứ lạnh lùng. Điều này càng làm tôi càng thêm tò mò.

“Vinh bao nhiêu tuổi?”

“Mình 27.”

“Ồ, vậy mình gọi bằng anh rồi.”

“Ừ.”

“Thôi, em mua được máy rồi. Dù sao cũng nhờ sự chỉ dẫn của anh mà em mua được cái máy theo ý mình. Cảm ơn anh nha!”

“Ừ.”

Đoạn chat nào cũng y như vậy, không về mấy cái máy, không về linh kiện thì cũng là “Ừ, Ồ...” làm tôi tưởng tượng ra một anh bạn rất lạnh lùng và khó gần. Chuyện cũng không có gì to tát cho đến một ngày học bài, online khuya thấy người đó viết trạng thái: “Nếu mấy tính có tình cảm, có khi kết hôn với một em cũng được, em hư chỗ nào, mình sửa chỗ đó, khi em hư nặng thì mình bỏ em chứ em không bao giờ được bỏ mình...” Dòng trạng thái của Vinh làm tôi tò mò quá, không biết có nên “buzz” một cái để hỏi han, tám

một chút hay không nữa. Mới hơn 9h giờ thôi mà bạn bè cú đêm của tôi cũng offline gần hết, chỉ còn hai, ba đứa đang treo nick.

“BUZZ!!!”

“?”

“Tâm trạng vậy anh Vinh?”

“À, quên, đáng lẽ anh cũng nên hỏi lại em tên gì? Bao nhiêu tuổi, còn em là con gái anh biết rồi.”

“Sao anh biết em là con gái?”

“Chỉ có con gái khi nói về máy tính mới hỏi hết cái này tới cái kia tùm lum như vậy thôi.”

“Em là Dung, 23 tuổi.”

“Sao em chưa ngủ?”

“Em ôn thi.”

“23 tuổi em còn học gì mà thi?”

“Em đang học cao đẳng. Em học dứt bị lưu ban hết hai năm nên học trễ anh ơi!”

“Ồ, em học ngành gì?”

“Kế toán anh ạ!”

“Ừ.”

“Còn anh? Mà anh viết cái trạng thái nghe hay ghê!”

“Hay không em?”

“Hay mà, như kiểu anh bị thất tình vậy.”

“Thì anh đang bị thất tình mà.”

“Nhà anh ở Sài Gòn luôn hả?”

“Ừ, nhà anh ở Tân Bình, còn em ở đâu?”

“Em ở Gò Vấp. Thôi, anh đang có tâm trạng nên em không làm phiền. Em ôn bài đây.”

“Cũng phải! Em nên học đi, học giỏi thì cố tìm người giỏi hơn mà yêu, đừng có yêu người dở hơn rồi bỏ người ta, chê người ta, tội nghiệp lắm nha.”

“Ủa, sao anh nói vậy?”

“Ừ, không có gì đâu, anh tào lao thôi.”

“Dạ, em out đây.”

Nói tới đây, tôi tạm thời để máy đó mà quay ra ôn bài.

“BUZZ!!!”

Bị BUZZ lại một cái rung cả màn hình.

“Dạ?”

“Sao nói out mà chưa out?”

“Dạ. Em out liền đây anh!”

“Mà em có điện thoại không?”

“Có anh.”

“Cho anh số, có gì đi nhậu chung.”

“Sao lại rủ đi nhậu? Em là sinh viên chứ đâu phải bán quán nhậu?”

“Bộ sinh viên là không nhậu hả em?”

“Ok, anh cho số đi, em nhá qua cho.”

“OK em 0903.....”

Tôi lại quay ra làm mấy bài toán, nhưng chẳng học vào được chữ nào. Nghĩ lại cũng lạ, cái ông này bình thường đâu có nói nhiều vậy, sao hôm nay còn xin cả số điện thoại của tôi. Thôi thì cho đại đi, chắc cũng không đến nỗi nào.

“BUZZ!!!”

“Sao anh?”

“Sao chưa nhá qua cho anh nữa, em sinh viên?”

“Ok, ok...”

Vậy là anh lại BUZZ, tôi đành phải gọi qua số anh vừa cho. Thật bất ngờ là chuông vừa đổ bên kia bắt máy luôn.

“Alo.”

“Alo, em tưởng chỉ nhá máy?”

“Ừ, anh nghe thử giọng em?”

“Nghe giọng em làm gì?”

“Coi bói!”

“Sao nghe giọng mà coi bói được?”

“Ừ, giọng em không đến nỗi.”

“Đến nỗi gì?”

“Đến nỗi dịu dàng và ngọt ngào, giọng có vẻ hơi thô.”

“Thì sao anh?”

“Thì em không phải người lãng mạn, dịu dàng.”

“Hay quá ta ơi. Sai rồi, em lãng mạn và dịu dàng lắm!”

“Không phải đâu, em yếu đuối và thích dựa dẫm phải không?”

Tự nhiên lời anh nói làm tôi khựng lại. Chỉ là một câu nói băng quơ của một người chưa từng gặp mặt thôi mà làm tim tôi đập hơi nhanh. Tôi mất vài giây suy nghĩ lung tung...

“Alo, alo, em gì còn đó không?”

“Em Dung anh ạ.”

“À, bé Dung, giờ em rảnh không?”

“Em đang học bài mà.”

“À quên, anh định rủ em đi nhậu.”

“Ở đâu? Giờ này nhậu gì nữa?”

“Anh chạy qua Gò Vấp nhậu cho gần nhà em.”

“Ừ, nhà em gần chợ Gò Vấp, anh qua thì em tiếp.”

“Ok em!”

Nói là nói vậy, chứ tôi nghĩ chỉ là bông đùa cho vui thôi. Thậm chí tôi còn nghĩ, có khi hôm nay ai vào nick của anh này chat mà chọc tôi cũng không chừng... Thôi kệ, thoát nick rồi học tiếp. Hôm nay mới thứ năm, nhưng tôi được nghỉ tới hết tuần, qua tuần thì thi. Tôi nhìn ngôi nhà bằng vỏ sò bên tủ, cười một cái rồi lại hứa lần nữa sẽ cố học và sống thật tốt đẹp dù có muộn màng.

Ngồi ngáp dài ngáp vắn được gần nửa tiếng thì điện thoại reo. Ôi cha mẹ ơi, đúng là sai lầm khi cho số điện thoại qua mạng! Miễn cưỡng phải alo một cái, hy vọng người đó nói không biết đường qua chợ Gò Vấp.

“Alo?”

“Alo, em sinh viên, anh đang ngay ngã tư chợ Gò Vấp đây.”

“Cái gì?”

“Nhà em ở đâu, em nói là anh qua em sẽ tiếp mà.”

“Anh ơi, 10 giờ đêm rồi.”

“Tại em nói chịu nên anh mới qua mà. Ra chơi!”

“Em tưởng anh nói giỡn.”

“Ra đi em, anh đi xe màu trắng xanh biển số, đứng ngay ngã tư nha!”

Nói xong anh ta tắt máy luôn. Tôi ngẩn ra, không biết phải làm sao lúc này. Không phải tôi chưa từng gặp bạn qua mạng, nhưng không phải kiểu này. Mà bây giờ là 10 giờ đêm rồi, bài vở còn cả đống. Mà nghĩ lại cũng tại mình, tự nhiên lại đồng ý với anh ta, ngu quá là ngu! Thôi, khoác cái áo khoác đi ra một chút, chắc cũng chỉ là loại con trai dẻo miệng muốn tán gái đây? Phải xộc xệch để hắn thấy mình xấu xí, bỏ chạy luôn cho rồi.

Tôi mặc một cái quần jeans lửng qua đầu gối, cái áo sơ mi, lấy thêm cái áo khoác nữa rồi xuống nhà.

- Mẹ, con đi ra đây chút!

- Giờ này còn đi đâu?

- Bạn con nó đi chơi về, ngang đây ghé rủ con ra ăn khuya.

- Ở đâu?

- Nó đứng ngay chợ nè.

- Vậy đi về sớm, mẹ không khóa cửa trong, con đi khóa cửa ngoài, lát mẹ có ngủ thì tự mở cửa.

- Dạ.

Mẹ đang tính sổ sách, tôi đi bộ ra luôn. Đi hết cái hẻm mấy chục mét là ra đường, với lại giờ này chợ cũng còn đông lắm, dắt xe ra cũng mệt.

Ra tới ngã tư, tôi nhìn trái nhìn phải, đúng là thấy một người đi xe trắng xanh đang đứng ngay lẽ thật. Tôi đang nhìn thì anh ta cũng nhìn thấy tôi, người cũng khá cao ráo. Anh vẫy vẫy tay:

- Em sinh viên phải không?

Ôi trời, cái gã mới hôm trước chỉ ừ hử trên mạng, sao nay lột xác vậy không biết? Tôi cũng ngượng ngùng vẫy tay lại. Anh chạy lại gần.

- Em lên xe đi!

- Khởi đi anh, em bước qua đường là tới, anh chạy xe qua đi.

- Em sợ anh chở em đi luôn à, bé Dung?

- Không phải, vì kể đây thôi.

Tôi chỉ tay qua quán ốc bên kia đường rồi đi bộ qua. Còn anh ta phóng xe vào cái tới trước.

- Em uống gì?

- Bia, một chai thôi.

Cũng đang từng từng cái đầu, chưa học hành được gì mà, thôi làm một chai cũng được.

- Anh uống gì?

- Bia.

Vậy là kêu hai đĩa ốc, một thổ nhêu ra và hai con người xa lạ lại rai.

- Anh xin rồi phải không?

- Không, anh chỉ không tỉnh thôi chứ chưa xin.

- Hèn gì không giống cái kiểu chat của anh.

- Kiểu chat của anh làm sao?

- Lạnh lùng, cọc lốc.

- Ủ, chắc vậy.

- Em phải học bài, ngồi uống một hay hai chai rồi vô nha.

- Em thuê nhà à?

- Không, nhà em.

- À...

- Anh ở đâu bên Tân Bình?

- Đường Âu Cơ.

- Anh làm gì?

- Anh làm mướn.

- Anh bị thất tình hả?

- Ủ, mà sao em hỏi thẳng quá vậy em?

- Em cũng trải qua cảm giác đó rồi nên em hiểu. Với lại em không biết cách nói lòng vòng.

- Em bị đá?

- Không, tụi em chia tay.

- Ai nói lời chia tay?

- Em!

- À, vậy là em đá người ta.

- Không biết sao em lại tiếp chuyện với một người lạ hoặc lạ hươ về mấy chuyện này vậy, anh thấy kỳ không?

- Không, anh là Mod trên forum mà, quen nhau chứ lạ gì! Lên chai đi em.

Mới nói mấy câu mà anh đã uống hết một chai rồi, chắc là đang tâm trạng lắm. Nói chung, nhìn cũng thấy tội tội.

- Anh uống đi, em uống một chai cho vui thôi chứ không uống đua với anh được, lát em còn phải làm bài.

- Ủ, cũng được. Em chịu ngồi chơi là anh cảm ơn em rồi.

- Anh mới bị đá hả?

- Không, gần một năm rồi em.

- Một năm? Anh là đàn ông mà còn suy sụp vậy sao?

- Ừ, hôm nay anh gặp lại người yêu.

- Ồ, nên anh mới xin hả?

- Ừ.

- Hình như anh tâm trạng lắm? Nếu u uất thì hãy kể cho em nghe, kể xong coi như thôi, dù gì em với anh cũng chưa quen biết gì nhau mà. Kể ra cho nhẹ lòng.

Tôi đồng cảm với tâm trạng của một người đau khổ, miệng anh cứ hay cười cười nhưng mắt thì rõ là u ám. Bỗng điện thoại anh đổ chuông.

- Alo?

- ...

- À, tao đang đi công chuyện, không có gì hết, lát về tao gọi sau.

- ...

- Ừ, công chuyện thiệt, Gò Vấp.

Anh vừa nói vừa nheo mắt nhìn tôi và cười.

- Thằng bạn thân anh, nó sợ anh tự sát nên gọi.

- Anh định tự sát hả?

- Ha ha, ừ, ngày chia tay cách đây một năm anh xin quá chạy đâm đầu vô xe tải. Mà trời cứu hay sao mà không bị gì hết, dập một tí lá lách và bể miệng thôi.

- Trời, ghê vậy. Chắc anh đau đớn lắm hả?

- Đau như bò đá.

- Nếu anh muốn thì kể, không thì em ngồi chơi với anh chút rồi em vô, nói tào lao vui thôi cũng được.

Mất người đàn ông đó tự nhiên trùng xuống, bưng ly bia ực một cái hết nửa ly, anh ta có vẻ trầm tư hẳn.

- Mối tình đầu của anh!

- Em nghe, nếu anh muốn xả ra cho lòng nhẹ hơn. Anh tên Vinh phải không?

- Em mau quên vậy?

- Dạ không, anh kể tiếp đi.

- Anh và Diễm quen nhau từ nhỏ, mẹ Diễm là bạn thân của mẹ anh, tụi anh học chung cấp 1, cấp 2... Nói em nghe chứ mới lớp bảy mà tụi anh đã thương nhau rồi.

- Ừ, em nghe đây.

Anh cứ tu bia liên tục, miệng thì kể, đôi khi còn cười hạnh phúc nhắc về những kỷ niệm đẹp và cũng đôi khi cười khẩy vào câu chuyện đầy vị chua chát của mình.

- Nói chung tụi anh quen nhau từ năm 14 tuổi đến năm 25 tuổi. Gia đình hai bên rất yêu quý nhau, mà Diễm phải nói là số một luôn, đẹp – thông minh – giọng ngọt ngào... Nói chung là từ lúc quen Diễm, lúc nào anh cũng lo sợ mất cô ấy. Mặc dù Diễm cũng là tiểu thư nhà giàu nhưng từ cái xe máy đầu tiên, cái đồng hồ, dây chuyền hay bất cứ thứ gì cô ấy dùng đều là anh xin tiền nhà anh mua cho cô ấy hết. Mỗi lần thấy Diễm cười khi được anh mua cho cái gì đó, anh tự hào lắm. Anh tự nhủ sau này sẽ làm thiệt nhiều tiền để lo cho Diễm.

- Hai người có ngủ với nhau chưa?

- Rồi chứ em, tụi anh là lần đầu tiên của nhau mà. Tụi anh rất hiểu nhau. Chưa bao giờ anh lớn tiếng trong các cuộc cãi lộn, anh luôn nhường cô ấy. Rồi sau đó Diễm cũng nhận ra lỗi, lại như con mèo con, nũng nịu làm cho anh thương lắm.

- Vậy sao chia tay?
 - Còn em, sao đá bỏ em?
 - Thôi chuyện em nói sau đi, hôm nay gặp anh để tâm sự chuyện của anh mà.
 - Diễm muốn làm bác sĩ, còn anh phải là kỹ sư. Để đúng như người ta vẫn hay nói khi nghĩ về sự thành công theo đường học vấn “bác sĩ, kỹ sư”. Nhưng anh không thích, gia đình anh làm kinh doanh, anh học cho có bằng cấp trình độ thôi, anh sẽ tiếp quản chuyện làm ăn của gia đình.
 - Như vậy nên chị ấy chia tay?
 - Chưa hẳn. Vì mỗi lúc gần nhau, yêu nhau, anh hay nói là anh đã cố gắng, anh luôn cố gắng tốt và yêu Diễm nhiều nhất rồi, nếu Diễm tìm thấy ai yêu Diễm nhiều hơn thì cô ấy có quyền bỏ anh để chọn người đó!
 - Vậy là chị ấy tìm được người yêu chị ấy hơn anh hả?
 - Ủ, cô ấy nói vậy!
 - Rồi anh buông, không níu kéo hả?
 - Con trai mà, anh nói là anh giữ lời.
 - Trời, vậy thôi sao? Mười một năm cho cuộc tình thanh mai trúc mã?
 - Ủ, ngày Diễm nói chia tay anh, tim anh như ngừng đập. Cô ấy khóc, quay mặt đi mà anh muốn xỉu luôn. Anh nói thiệt!
 - Người kia thật sự thương chị ấy hơn anh không?
 - Cô ấy nói vậy.
 - Anh tin sao?
 - Anh tin, vì Diễm là người thông minh nhạy bén.
 - Rồi hôm nay sao anh lại xin?
 - Vì Diễm báo sắp cưới!
 - Em không biết nói với anh thế nào nữa, nhưng em cũng phải mất ba năm mới lấy lại thăng bằng cho cuộc sống. Anh cố gắng đi, thời gian sẽ làm lành mọi vết thương. Bây giờ anh không quên được chị Diễm đó, nhưng từ từ anh sẽ không còn nhớ chị ấy hay muốn sống dở chết dở như lúc mới chia tay đâu.
 - Em quen bỏ em bao lâu?
 - Hơn một năm.
 - Hơn một năm mà em mất tới ba năm để bình tĩnh? Anh thì bao lâu? Không lẽ 30 năm?
 - Em là con gái và em là người gây ra lỗi lớn nên em mới bị dẫn vật. Còn như anh nói, anh tốt như vậy thì sẽ khác, em nghĩ vậy.
 - Em cũng tâm lý quá ấy chứ. Hay mình yêu nhau đi?
- Tôi cười vô cảm, đúng là một tên say xỉn ăn nói lung tung.
- Thực ra em không thích nói giỡn kiểu đó đâu. Nếu anh kể xong rồi thì em về học bài. Em nghĩ khi nói ra được chắc anh đỡ hơn một chút.
 - Diễm mời anh tới dự đám cưới, nói anh nhớ phải tới!
 - Trời, tới để giới thiệu với chồng chị ấy rằng anh là bồ cũ hả?
 - Không, vì tội anh chơi chung nhiều bạn từ nhỏ mà. Anh buồn và đau lắm chứ.
 - Anh có định đi không?

- Nếu chưa chết thì anh đi!

- Anh nói chuyện thấy ghê quá. Nếu anh xin, ở đây cũng có mấy cái khách sạn, anh vào ngủ đi rồi về, xin rồi chạy xe nguy hiểm lắm.

- Cám ơn em đã quan tâm. Còn Diễm của anh thì dù anh đang mắc bệnh cũng phải qua chỗ cô đi ăn chè Thái... Nhưng anh phục tùng hết, tôn thờ hết, thế nên anh bị bỏ.

- Thôi, anh uống này giờ cũng được sáu, bảy chai rồi đó. Anh mệt rồi, nghỉ đi, em vô nhà học bài, qua tuần em thi rồi.

- Xin lỗi em, nhưng nếu em thi rớt anh sẽ nhận em làm kế toán cho cửa hàng nhà anh, anh hứa!

Gã say đưa tay lên hứa và cười ngặt nghẽo, ánh mắt vô hồn. Hình như những người thất tình ai cũng điên đảo và mê đắm như vậy cả, không ai hơn ai, không ai thua ai..., không riêng gì tôi. Nếu câu chuyện anh kể là thật thì rõ ràng là anh rất đáng thương. Mà câu chuyện đó có vẻ đúng là thật.

- Anh ơi tính tiền! – Tôi ngẩng đầu hô.

- Để anh trả, dù sao anh cũng cảm ơn em. Xin lỗi đã làm phiền em, bé Dung!

- Không có gì, hy vọng lần sau có gặp lại anh sẽ khá hơn và không xin nữa.

Tính tiền xong, tôi ra về. Vì Vinh về xa hơn nên tôi đứng đó nhìn anh rờ ga, cho xe chạy vào đi khuất rồi tôi mới bước vô hẻm nhà.

Tôi ngồi thừ trên giường suy nghĩ, có phải mình quá nhấn tâm hay không? Có phải lúc đó, Thái của tôi cũng như Vinh hay không? Hay còn hơn anh này? Thái của tôi là người ấm áp chứ không lạnh lùng như Vinh. Nếu vậy thật thì tội nghiệp Thái quá! Rồi tôi lại lắc đầu, nói là không được nghĩ tới nữa, đã hứa với lòng là để Thái yên rồi mà!

Nghĩ tới Vinh, không biết anh ta có khóc không nhỉ? Nhìn anh mạnh mẽ vậy thôi nhưng khi kể chuyện mắt cũng đỏ hoe. Tình yêu là gì mà ai cũng khổ như vậy chứ? Nếu ai yêu nhau cũng tới được với nhau, cũng cưới nhau rồi đẻ con rồi sống với nhau cho tới chết già thì có phải tốt hơn không.

Nghĩ tới đây tôi sực nhớ ra, không biết Vinh đã về nhà an toàn chưa, phải nhấn tin hỏi thăm một chút, lỡ có gì thì mình lại cần rút.

“Anh về nhà an toàn thì nhấn em biết nha. Em còn thức học bài.”

Khoảng 45 phút sau, Vinh nhắn lại là đã về tới nhà rồi và cảm ơn tôi. Vậy là tôi yên tâm học bài tiếp. Tự dưng lại có cuộc gặp tưởng linh tinh nhưng mà cũng không hẳn linh tinh...

Gần 3h sáng, tôi đi ngủ.

24. Chương 11

Tôi tới quán café đúng hẹn, rất ghét trễ hẹn theo tôi trễ hẹn là bất lịch sự. Bước vô đảo mắt tìm thì đã thấy người kia ngồi ở 1 góc cạnh ngay cửa sổ rồi.

- Chào anh!

- Chào bạn, về nhà cái là nhìn tươi hẳn. Bạn uống sữa tươi hay nước cam?

- Cho em sữa tươi đi.

Vẫn như cũ, 1 ly sữa tươi, 1 ly café đen.

- Nhưng má bên trái vẫn bị hơi đỏ.

- Mẹ đánh em.

- Vì sao?
 - Mẹ ghét em.
 - Tôi luôn thắc mắc với đứa con gái tuổi ăn tuổi lớn, nhỏ xíu như bạn mà đánh mạnh như vậy, mẹ bạn ko đau lòng à? Tôi nhìn thấy còn xót ruột nữa đó.
 - Tại mặt em hơi trắng nên thấy chứ ko thì ko thấy đâu, mẹ đánh cũng mạnh nhưng chắc do mẹ giận quá. Em cũng buồn lắm nhưng mà thôi, em hứa với lòng ko làm mẹ giận nữa, là do em hư quá nên mới như vậy, là tại em mà.
 - Lại thật!
 - Anh rãnh thì kể em nghe câu chuyện nào đó mà để em thấy em vẫn còn may mắn hơn đi!
 - Uhm, để tôi kể bạn nghe 1 câu chuyện.
 - Thú vị ko?
 - Ko biết, nhưng mà đó là chuyện có thật, của tôi. Nhưng trước hết tôi phải nói với bạn 1 chuyện.
 - Dạ
 - Thực ra tôi sinh năm 78, ko phải 82.
 - À, hèn gì, em thấy anh lớn hơn em nhiều mà, em hay nghĩ sao lớn hơn 2 tuổi mà sao nhìn già quá vậy.
 - Hahaha, bạn ko hỏi vì sao tôi nói xạo à?
 - Vì sao anh nói xạo?
 - Hahahaha, vì tôi sợ bạn biết tuổi thật sẽ ko thích nói chuyện hay làm bạn với tôi.
 - Trời, có gì đâu.
 - Uhm, giờ kể chuyện nha.
- Rồi anh ấy kể cho tôi nghe 1 câu chuyện, chuyện có 3 người trong đó có anh, 1 người bạn thân tên Phúc và 1 cô gái tên Yến. Thái và Phúc là 2 thằng bạn thân chơi từ tiểu học, lên cuối cấp 2 cùng thích 1 cô bạn gái là Yến. Gia cảnh cả 3 người đều cân đối như nhau, 2 thằng bạn thân cá cược với nhau cùng theo đuổi cô tiểu thư xinh đẹp thông minh, nếu người nào thắng phải cưới bằng được Yến, và sẽ phải cho người kia hôn cô dâu 1 cái trong đám cưới. Cuối cùng cô gái chọn Thái, Phúc cũng ko vì vậy mà buồn hay chia rẽ tình bạn. Yến và Thái lên kế hoạch đi du học, mặc dù mẹ Thái định cư ở Canada nhưng Yến nhất định du học ở Mỹ. Thái cũng chiều lòng người yêu, họ cũng đã ngủ với nhau. Hẹn ước học xong sẽ về làm đám cưới và kinh doanh. Nhưng bi kịch xảy ra trong ngày đôi tình nhân lên đường đi du học, sau cuộc tiệc chia tay trên đường về Phúc bị tai nạn giao thông qua đời.
- Trời, tội nghiệp bạn anh quá, rồi sao?
 - Vì nó qua đời ngay ngày chúng tôi bay nên phải qua đến nơi mới hay tin.
 - Chắc buồn lắm.
 - Tôi mất ngủ cả tuần, còn Yến thì khóc suốt. Mọi chuyện cứ thế 4 năm êm đềm trôi qua.
- Anh kể tiếp, sau 4 năm Yến bắt đầu có những thay đổi, chị ấy ko thích sự quan tâm che chở quá mức, là mẫu phụ nữ hiện đại, độc lập và tự chủ. Yến yêu cầu Thái ko can thiệp quá sâu và đời tư, rồi mọi việc tự quyết định hết. Ngược lại, Yến cũng ko hề can thiệp mọi chuyện của Thái, đơn giản họ hẹn hò, picnic, xem phim và ngủ với nhau. Yến ko ở chung với Thái vì lì do công việc, sau đó ko bao lâu họ chia tay, Yến có người yêu mới là anh chàng người Nhật cũng hiện đại ko kém cô, họ thích những điều kỳ quặc, mạo hiểm và thử đến các chất kích thích để tạo sự hưng phấn. Rồi học xong, Thái về , Yến ở lại. Lần gặp cuối cùng Yến nói với Thái rằng đã cho nhiều cơ hội nhưng Thái ko thay đổi, vẫn cứ chung thủy quá mức, cẩn thận quá mức và ko hiểu hết Yến muốn gì.
- Rồi anh về đây ở luôn hả?

- Uhm, mẹ anh thì sao?
 - Tại vì bạn tò mò nên mới kể đó nha, sợi dây tò mò chưa bị đứt, hên quá!
- Mắt người lạ vui lắm, kiểu như đc tâm sự với bạn thân những nỗi niềm, anh ta còn tỏ vẻ thích thú khi tôi hỏi về anh.
- Ba mẹ đi lị năm tôi học lớp 7, ba về Khánh Hòa lấy vợ, vì cậu và ngoại định cư Cannada từ lâu nên mẹ cũng qua đó và lấy chồng.
 - Ban đầu lúc ba mẹ chia tay anh ở với ai?
 - Với ba, ở SG. Nhưng sau đó ba lấy vợ về Khánh Hòa tôi vẫn quyết định ở SG học và sau đó du học.
 - Ba anh làm về gì?
 - Gia đình nội mua bán thủy hải sản, mẹ thì mở quán ăn Việt ở Can.
 - Nhà chung cư là của anh?
 - Uhm, nhà đó ba mua, còn mẹ thì mở 1 tài khoản để tôi sau này tiện việc kinh doanh và lập gia đình.
 - Hiện anh làm gì?
 - Giáo viên anh ngữ trong trường quốc tế. Dạy từ 2-5 giờ chiều, khu vực quận 6, nên hay ghé quán đó uống café mới gặp bạn.

25. Quyển 2 - Chương 12

Mới 9 giờ sáng, đám bạn độc thân đã gọi điện rủ tôi đi café sáng. Tôi đành bỏ dậy, mắt nhắm mắt mở đi tắm rồi còn đi la cà. Đằng nào tôi cũng rảnh tối tận cuối tuần, hơn nữa đi với đám này vui lắm, cười méo miệng suốt ngày.

- Hôm qua tui gặp một chuyện kỳ cục.
- Cả đám kéo nhau đi ăn sáng, rồi đi café, tôi kể cho đám bạn nghe chuyện tối qua. Nhưng không đi sâu quá vào vấn đề của người kia bởi đó không phải chuyện của tôi, tôi chỉ nói qua loa cho vui như chuyện phiếm thôi.
- À, cái ông Giáo Chủ diễn đàn công nghệ mà bà nói đó hả?
 - Ừ.
 - Có duyên đó nghe, coi chừng dính luôn.
 - Dính cái gì, chẳng qua là hấn xin mới niềm nở vậy thôi, chứ bình thường lúc chat cộc cằn lắm!
 - Ờ, mà đẹp trai không?
 - Theo tui thì thấy cũng bánh lắm, phong độ và... Nói chung là cũng được.
 - Ê, hay bà tán công đi!
 - Tán công sao trời, tui không biết. Với lại mới gặp có một lần, người ta còn xin, đang nhớ người yêu cũ. Ê, mà tui đâu có mất giá dữ vậy, tui không phải xi măng mà trét vào cái lỗ hổng của hấn.
 - Ê, mà tui thấy bà cũng tươi hơn lúc đầu nhiều, sao không lo chuyện yêu đương đi?
 - Còn mấy người thì sao?
 - Tụi tui tại vì kén quá, đứa thì xấu quá, đứa thì già quá nên ế... Còn bà đâu có tới nỗi.
 - Thôi đi, tui đang học mà, học cho xong đã. Ê, mà bộ tui là hot nhất hội mình thiệt hả?

Cả đám cười phá lên... Đang mải luyện thuyền thì có tin nhắn tới, lúc này là 11h30.

“Xin lỗi đêm qua đã làm phiền em, ngại quá!”

“Ui, không có gì, hôm nào anh mời em đi ăn bù được rồi.”

“Ok.”

“Với một điều kiện!”

“ Gì em?”

“Lần sau gặp thì anh tỉnh táo là được.”

“Ok em, xin lỗi em lần nữa.”

Tôi quên mất đang nói chuyện với cả đám, quay qua liền bị mấy bạn chọc ghẹo um sùm.

- Ê ê, trai tối qua nhắn tin phải không, sao chăm chú vậy?

- Đâu có, bạn tui nhắn!

- Sao mặt đỏ vậy? Ha ha.

Haiz, cái đám ế này nguy hiểm lắm, mình càng mắc cỡ tụi nó càng chọc, chọc tới khi nào đã thì thôi. Ngồi chơi vậy cũng hết buổi sáng, nhìn đồng hồ cũng gần 12 giờ trưa, tôi lại bắt đầu thấy buồn ngủ.

- Thôi, mấy người ngồi chơi đi, tui về, ngủ thêm chút tối qua thức khuya quá.

- Hay ăn trưa luôn đi rồi về.

- Ủ, cũng được.

Cả đám lại kéo nhau đi ăn trưa, xong nhà ai nấy về. Về tới nhà tôi ngủ thêm một giấc nữa cho đã mới được. Ngủ để tối còn học tiếp.

4 giờ chiều bật dậy, tôi vô bếp lục tủ lạnh xem còn cái gì để nấu cơm chiều. Từ ngày ngoại mất, cô Hà cũng nghỉ việc, cơm nước chỉ còn có hai mẹ con với nhau, ai rảnh thì nấu. Chắc giờ này mẹ cũng sắp về, cửa hàng của mẹ chừng 5h30 là đóng cửa.

Đột nhiên tôi có điện thoại, người tên Vinh đó lại gọi.

- Alo?

- Em, tối nay rảnh không, anh mời em café.

- Anh có xin không?

- Không đâu em.

- Vậy khoảng mấy giờ?

- 7 giờ hoặc 8 giờ gì đó, tùy em thôi.

- Ok, lát nữa, khoảng 6 giờ em trả lời.

Nói chung là mình cũng rảnh, nhưng mà không hiểu sao lại không muốn đi lắm, người này lúc tỉnh nói chuyện câu từ ngắn quá, làm mất hết hứng thú. Nhưng nghĩ lại thì cũng... Thôi kệ đi, đi café chút cũng vui, biết đâu anh ta muốn thanh minh thanh nga gì thì sao.

Gần 6 giờ mẹ về, hai mẹ con ăn cơm tối. Tôi lại ước gì còn ngoại. Những ngày cuối đời ngoại chẳng được mấy bữa cơm như vậy, có được ăn chung thì tôi với mẹ lại hoạnh hợ nhau. Nghĩ lại tôi đúng là đáng ghét thật...

Dọn dẹp xong xuôi, hơn 6 giờ, tôi lấy điện thoại nhắn tin cho người đó.

- Lát nữa gặp café nhưng mà gần gần nhà em thôi nha!

- Mấy giờ vậy em?

- Khoảng 7h15 – 7h30 đi anh.
- Em chọn quán đi.
- Ok.

Không thể chọn quán tôi và Thái hay ngồi được, kỷ niệm lại ủa về sẽ khiến tôi lại nghĩ lung tung. Tôi chọn một quán khác, xa hơn một chút ở đường Nguyễn Kiệm.

Tới nơi, tôi rảo mắt tìm. À thì ra là anh ta đang tán gẫu với quản lý của quán, hình như họ quen nhau. Thấy tôi, anh đưa tay lên chào và mời ngồi vào một bàn gần quầy.

- Cảm ơn em đã tới.
- Không có gì đâu anh.
- Em ăn tối chưa?
- Em ăn rồi.
- Ủ, vậy em uống gì?
- Em uống nước cam.

Anh kêu một ly cam cho tôi. Còn anh gọi cho mình một ly café đá và một phần bò beefsteak.

- Anh chưa ăn cơm chiều hả?
- Chưa, anh nghĩ em cũng chưa ăn nên anh chờ, ai dè em ăn rồi.

Tôi cười ngượng ngùng, sau đó lại hỏi:

- Anh gặp em có gì cần đính chính sao?
- Không, chuyện anh kể với em là thật mà.
- Anh nhớ hết những gì anh nói với em không?
- Nhớ chứ, anh không tính thôi chứ anh không xỉn. Anh mà xỉn thì anh chỉ ngủ thôi.
- Vậy sao? Em không tin.
- Ủ, tùy em.
- Ủ, em không tin.
- Anh mời em hôm nay có hai việc, trước là xin lỗi em vì đã làm phiền và cảm ơn em nữa.
- Việc này đã nhắn tin rồi mà.
- Không, phải gặp mặt nói rõ ràng, để mắc công em nói anh xỉn và tính là hai người khác.
- Còn chuyện thứ hai?
- Anh nhờ em một việc, chưa biết em có chịu không nhưng anh cứ sẵn sàng nhờ đại, được không được tính tiếp.
- Anh nói đi.
- Tuần sau em đi đám cưới chung với anh được không?
- Không anh!
- Ồ, vậy cảm ơn em. Anh cũng đoán là em không chịu.
- Biết là em sẽ không chịu sao anh còn hỏi?
- Cầu may thôi em.
- Sao anh không rủ bạn anh?

- Vì bạn nữ anh đa số chơi chung, quen biết cả rồi.
- Nếu em là anh, em sẽ không đi, giả bộ cao thượng làm gì?
- Vậy không lẽ phải chứng tỏ mình đau khổ hoài sao em?
- Cứ bình thường thôi. Nhưng em không hiểu chị đó nghĩ sao mà mời anh, vô duyên dễ sợ!
- Ủ, anh hiểu rồi, dù sao anh cũng cảm ơn em. Anh chỉ cần một người đi chung cho có chứ không có ý là bạn gái hay gì hết.
- Em thấy tốt nhất là ngày đó anh đi nhậu đi. Em hứa sẽ nhậu chung với anh nếu anh muốn.
- Em nghĩ vậy thật sao?
- Thiệt! Em chưa quen anh lâu, em cũng không quen chị Diễm đó nhưng em nghe là thấy ghét rồi...

- ...

Chuyện người dưng mà không hiểu sao tôi nóng hết mặt. Ai đời, dùng một cái bỏ con người ta, xong không bao lâu sau mời đám cưới. Yêu thương cái gì, còn 11 năm mặn nồng gắn bó gì chứ. Tôi rút ra được một vấn đề là không phải cứ yêu lâu là yêu nhiều. Thái nói đúng mà, không có ai khôn hay ai dại, không ai yêu nhiều yêu ít mà là có yêu nhau thật lòng hay không mà thôi!

- Anh sẽ không đi, em hứa là đi nhậu rồi nha.
- Ủ, em hứa.

Cuối cùng cũng vượt qua tuần thi cử mệt mỏi, tôi làm bài cũng khá, hy vọng được qua hết. Thi xong hết như cắt được cục bướu trên lưng, nhẹ nhàng vô cùng. Giờ thì ăn chơi được rồi!

Hôm nay thứ sáu, từ đầu tuần tới giờ tôi không online nhiều, khi online thì không thấy Vinh. Không biết đám cưới thứ bảy hay chủ nhật nữa, cũng không biết anh quyết định đi hay không đi. Và dù gì cũng thi xong, nếu anh có rủ đi nhậu thì tôi cũng chơi luôn.

Tối thứ 6, online khuya, tôi chat với Tiên. Hôm nay tôi mới rảnh rồi thật sự mà kể cho nó nghe nhiều chuyện, có cả chuyện của Vinh nữa.

- Có khi nào là có duyên không may?
- Duyên gì bà?
- Tao thấy kiểu cũng tình cờ như mày gặp anh Thái vậy.
- Đâu có giống!
- Không phải hình thức giống mà cảm giác của tao đó, mày có hình cha đó không?
- Đâu ra hình bà, mới gặp hai lần!
- Đẹp trai không?
- Cũng được thôi, nhỏ hơn anh Thái ba tuổi nhưng nhìn có vẻ từng trải lắm.
- Nhìn khá không?
- Ai biết đâu. Lúc đầu nhìn, tao cảm thấy hấn đào hoa, phóng đảng lắm, nhưng khi hấn xin tội thì quá, chung tình và đau khổ nên tao tin!
- Phải chi có tao, sao tao không gặp được như mày, toàn gặp người gì đâu không hà!
- Tao là tao ghét bà bồ cũ của hấn. Mẹ, ác như chó!
- Ồ, nghe cũng nhảm, làm như trong phim không bằng.

- Mày ở bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe. Ngành gì không chọn lại đi chọn cái ngành y, học hoài không thấy tốt nghiệp!

- Có khi tao cưới rồi ở đây luôn đó con!

- Bỏ tao hả? Mà tao không sợ, tao có đám bạn ể vui lắm!

Hơn 2 giờ sáng, tôi mệt nên nhanh chóng tắt máy đi ngủ. Mai chắc lại đi chơi thôi, nói chung sống thế này tôi thấy cũng vui rồi, tình yêu đến thì nhận còn không thì thôi...

Sáng thứ bảy, mới hơn 8 giờ mà điện thoại reo inh ỏi, chắc đám bạn ể lại rủ đi đâu rồi. Tôi mắt nhắm mắt mở bắt máy, giọng ngái ngủ:

- Alo?

- Alo, anh Vinh đây!

- Dạ, sao anh?

- Hôm nay cưới...

- Em không đi nha, đừng hỏi nữa!

- Đi nhậu?

- Ok, đi nhậu thì đi!

- Bây giờ được không?

Tôi hé mắt nhìn đồng hồ.

- Gì anh, mới chưa 9 giờ sáng đã đi nhậu gì?

- Giúp anh đi, anh muốn điên luôn rồi! Bạn bè anh cũng biết, nhưng mà anh không thể làm tụi nó mất vui, dù gì tụi nó cũng là bạn của Diễm.

- Gì chứ? Mà sáng sớm nhậu sao mà được, em bị đau bao tử. Phải ăn uống đàng hoàng.

- Thì em ăn, anh nhậu!

- Gặp ở đâu?

- Hay đi xa đi em? Đi Vũng Tàu đi?

- Em lạy anh, anh đi nhậu mà còn đi xa!

- Anh rồi quá!

Tôi nhớ lại cảm giác điên tiết khi thấy Thái đi với người khác, chắc Vinh cũng đau khổ dữ lắm đây. Giúp người thì giúp cho trót, ngày trước Thái cũng có biết gì về tôi đâu, vậy mà vẫn giúp tôi hết mình đó thôi. Nghĩ như vậy, tôi bung mền lên, tắm rửa và hẹn gặp người kia.

Đám bạn ể gọi rủ đi Thủ Đức câu cá, tôi đành nói xạo là bận coi cửa hàng dùm mẹ nên hẹn lần sau. Tụi nó không nghi ngờ gì, nhưng chỉ một người không đi là cả đám ngồi nhà. Tôi thấy tội nghiệp mấy đứa bạn của mình lắm, nhưng ngày tháng còn dài mà. Hôm nay là ngày tận thế của một người. Vậy thì tôi sẽ là một điểm tựa hay thậm chí là một cái thùng rác để cho anh xả cũng được!

9h20 sáng, điểm hẹn là một quán café trên đường Lạc Long Quân. Tôi tới trước rồi Vinh mới tới. Nhìn anh như thể đã nhậu xuyên suốt cả tuần vậy, như một con ma men, mắt thì thâm quầng, mặt mày xơ xác đến thế thảm... Chắc là anh đau khổ lắm? Lại một lần nữa tôi đặt mình vào vị trí của anh để có thể hiểu và thông cảm.

- Anh ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Kêu gì ăn chung nha.

- Ừ em, anh ăn gì cũng được.

Tôi kêu một beefsteak, một bún bò, một café đá, một sữa tươi. Vì lần trước tôi thấy anh ăn beefsteak, mà nhìn anh chẳng còn tha thiết ăn uống nên tôi kêu đại.

- Ăn uống đàng hoàng mới nhậu được nha.

- Ừ.

- Sao anh căng thẳng vậy?

- Giờ này người ta đang rước dâu!

Anh nhìn đồng hồ, mặt mày rũ rượi, thở dài.

- Mặc mớ gì tới anh? Chia tay rồi mà!

Nói vậy để an ủi người khác thôi chứ lúc chia tay một năm mà Thái cưới vợ chắc tôi tự sát luôn rồi.

- Ừ, không mặc mớ gì tới anh!

- Giờ anh muốn ngồi yên lặng ăn hay là muốn nói chuyện?

- Nói chuyện đi!

- Mà anh ăn đi, kêu ra rồi không ăn, anh có biết có bao nhiêu người không có đồ để ăn không?

- Em nói giống như má anh hay dạy con của chị anh vậy.

Tôi phụt cười ha hả khi anh trở mắt nhìn tôi.

- Xin lỗi, tại anh nói làm em mắc cười quá!

Anh ráng ăn từng miếng, từng miếng, ăn đau khổ như thể đây là bữa ăn trước khi bị tử hình vậy.

- Ăn uống café xong rồi sao anh?

- Em muốn sao?

- Nhậu thì buồn lắm, đi hát đi, vừa hát vừa uống cho vui, cho quên đời!

- Cũng được em!

Ăn uống xong, hai đứa lại tìm chỗ hát karaoke. Hôm nay chắc phải ở cả ngày với anh này, coi như xả stress sau thi vậy.

12 giờ trưa, hai đứa tôi chui một phòng karaoke. Mấy người phục vụ trong quán nhìn bọn tôi như hai đứa điên. Tôi gọi hẳn một két bia, khô mực nướng, cánh gà chiên và trái cây để làm mồi.

- Anh hát bài gì em bấm?

- Thôi em hát đi, anh hát không nổi.

- Ok.

- Em uống được mấy chai mà kêu cả két vậy?

- Uống bao nhiêu thì uống thôi, dư thì trả lại.

- Không biết ở đây có rượu không?

- Thôi, bia đi anh!

Tôi thấy anh chạy ra ngoài nghe điện thoại, bước vô rồi một chút lại chạy ra, tôi thì cứ hát một mình. Bấm pause, tôi hỏi:

- Ủa, ai gọi cho anh hoài vậy?

- Bạn anh, mẹ anh gọi hỏi anh có đi đám cưới không?

- Anh nói sao?
- Anh nói không.
- Ủ, cụng ly cái coi!

Tụi tụi bắt đầu cụng ly, rồi hát. Lát sau anh có chút men trong người rồi nên cũng hát, cái kiểu hát cho quên sầu, hát toàn bài nhạc sến, rồi hát một series nhạc chia tay của Ứng Hoàng Phúc, nghe đến thăm luôn. Lâu lâu tụi lại chen vào một bài nhạc sôi động như “Ồi tình yêu” chẳng hạn.

Rồi tụi hát bài “Một mình” của nhạc sĩ Thanh Tùng, tự nhiên thấy không khí chùng xuống hẳn. Tụi có một chút say rồi nên cũng không kìm chế được cảm xúc, tụi để mic xuống và ôm mặt khóc. Chẳng hiểu vì sao tụi khóc, bài hát cũng chẳng có gì gọi là liên quan đến tâm sự hai đứa cả. Trong phòng karaoke, nhạc cứ vang vang, một kẻ ngồi gục đầu, một đứa ngồi khóc.

26. Chương 12

- Em thấy chuyện cũng buồn, nhưng em ko hiểu hết là anh buồn tới mức nào.
- Bạn chưa thích ai à?
- Có chứ - tụi hơi đỏ mặt khi bị hỏi như vậy.
- Uhm, vậy có hẹn hò chưa?
- Hẹn hò gì, người đó lại thích người khác!
- Buồn ko?
- Buồn chứ!
- Uhm, nhân cái buồn đó thêm 1 triệu lần, 1 tỷ lần thì sẽ ra được nỗi buồn của người thương 1 người 5 6 năm, rồi bị đá mà.
-
- Hôm nào sinh nhật bạn?
- Dạ 22/1.
- Gần rồi mà.
- 18 tuổi, phải hiểu chuyện hơn, đừng tự tìm 1 con đường hay 1 biện pháp nào đó chỉ để chọc điên người khác mà bản thân mình cũng đau.
- Em tự đau em để gây sự chú ý thì sao?
- Ý bạn là như kiểu mẹ bạn la bạn rồi bạn bỏ đi như vừa rồi hả?
- Uhm
- Nhưng đâu có kết quả gì đâu, thấy ko, có vui ko? Có được mẹ thương hơn ko? Mà bạn tiểu thư thật, lớn rồi mà còn đeo mẹ đeo bà ngoại quá chừng.
- À, mà anh có em ko?
- Ba có 2 đứa mẹ có 1 đứa.
- Anh có thương em ko?
- Có chứ, có đi đâu đều mua quà cho tụi nó.
- Vậy sao ko ở với ba hay mẹ đi?

- Quen rồi, khó giải thích lắm.
- Anh giúp em vì anh thấy em như em của anh phải ko?
- Ko phải, tôi nghĩ, nếu là người khác người ta cũng giúp bạn.
- Sao anh biết?
- Nhìn bạn kìa, nhỏ xíu xiu thôi, khi 1 người con trai đứng với bạn chắc họ sẽ muốn bảo vệ bạn.
- Anh cũng vậy à?
- Uhm.
- Vậy có phải anh thích em ko?
-
- Nếu anh thích em có phải là tình yêu sét đánh ko?
- Tình yêu sét đánh là vừa gặp thích liền, lần đầu, lần thứ 2, lần thứ 3 gặp tôi vẫn chưa thấy thích. Tôi tò mò về bạn thì đúng hơn.
- Vậy mà có lúc em nghĩ là anh thích em mới ghê! À, vậy chắc là thương hại?
- Ko phải thương hại đâu, tôi nói rồi, nếu người khác họ vẫn giúp mà!

27. Quyển 2 - Chương 13

Anh tắt nhạc.

- Xin lỗi em.
 - Vì chuyện gì?
 - Đã lời em vô chuyện của anh.
 - Không có gì.
 - Em nhớ người yêu cũ à?
 - Không biết nữa.
- Nhạc dừng, hai đứa bắt đầu thăm bìa, ngồi tâm sự, kể tùm lum, hỏi tùm lum, về cuộc đời, về gia cảnh, về tính cách. Nhưng tôi vẫn sụi sụi...
- Em còn thương bạn trai em không?
 - Em còn.
 - Bạn trai em thương em không?
 - Chắc còn.
 - Vậy sao lại chia tay?
 - Là tại em... Thôi cụng ly cái đi!
 - Tại em bắt cá hai tay à?
 - Không có, nguy hiểm hơn, tàn ác hơn bắt cá hai tay nữa.
 - Có tiện kể không em?

Người đó chỉ hơi phê chứ không có vẻ xỉn. Tôi cũng vậy, phê phê, vẫn còn nhớ, vẫn biết mình làm gì, đang nói gì nhưng mà lại cứ thích bộc lộ ra, cứ thích kể tràng giang đại hải ra... Đúng là rượu vào thì lời ra.

- Có sao đâu mà không tiện, anh kể cho em nghe chuyện của anh thì giờ em kể lại.

- Ủ, anh nghe.

- Em có bầu, em phá thai rồi tụi em chia tay!

- Bạn em sợ có con hả?

- Không phải, là em sợ, lúc đó em mới 18 tuổi. Em đang học dở cấp ba. Em cũng không muốn cưới, anh ấy đòi cưới nhưng em sợ quá, áp lực quá nên em nói lời chia tay.

- Ủa, rồi không năn nỉ hàn gắn hả?

- Không.

- Sao hai đứa lì quá vậy?

- Ê ê, anh của em lớn hơn anh hai tuổi đó nha!

- Anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm câu chuyện của em thôi.

- Không ai năn nỉ ai, không nhắn tin, không gọi điện tới giờ.

- Chà, mạnh mẽ quá!

- Mạnh cái búa, khóc muốn mù mắt chứ ở đó mà mạnh.

- Không biết bạn trai em thế nào?

- Chắc cũng cỡ anh thôi, em không biết. Em vô tâm quá.

- Chắc tại lúc đó em còn nhỏ quá nên bồng bột.

- Tại em ác quá mà.

- Em có hối hận không?

- Vì điều gì?

- Vì gặp và dâng hiến cho anh bạn trai, vì có bầu, vì phá thai. Nói chung vì tất cả?

- Chưa hề!

- Thật không?

- Em không hối hận về những việc em đã làm đâu anh. Em quan niệm làm đúng mình hưởng còn làm sai quả báo thì tự chịu. Trên đời này chỉ có tiền, Phật, thần thánh mới không sai lầm!

- Nói chung anh đánh giá sai về em rồi.

- Anh nghĩ em gì mà sai?

- Anh chưa từng nghĩ em đã trải qua những chuyện như vậy. Và em còn thật thà hơn anh tưởng, thấy em hơi khùng một chút nhưng cũng cá tính mạnh, cũng dễ thương.

- Anh vui lên đi, đừng buồn nữa. Từ hôm nay nên sống khác đi.

- Sống khác sao em?

- Mạnh mẽ lên, quên thì không quên được rồi, có mất trí nhớ mới quên thôi. Nhưng kiểu như nên cảm ơn chị đó vì nỗi đau gây ra cho anh, sau này anh thương ai anh nên bù đắp cho người ta, thương hơn nữa mới được.

- Giờ là anh được em chỉ cho cách sống, cảm ơn em.

- Không phải, em chia sẻ!

- Ủ, cụng lỵ cái đi, từ nay sẽ sống khác!

Hai đứa tiếp tục cụng lỵ, rồi lại tiếp tục...

- Như em nè, em cũng muốn được gặp và thương ai lần nữa, nhưng em không dám, sợ sẽ không ai chấp nhận em!

- Thì em giấu chuyện đó đi.

- Em không thích, khi em nói chuyện với mẹ hay với ngoại em, rồi với anh Thái, mấy chuyện tào lao thì em còn nói dóc chút chứ chuyện quan trọng thì em không nói xạo được. Em thấy khó chịu, ray rứt.

- À, em muốn tìm người có thể chấp nhận và cảm thông chứ gì?

- Ủ, đúng rồi, không biết con trai bao dung, chịu thông cảm và thật lòng yêu đứa như em đã bị tuyệt chủng hết chưa nữa!

- Ha ha, em có học giỏi văn không vậy? Sao em mở miệng ra là thấy mắc cười!

- Mắc cười không?

Gật gật.

- Vậy mà từ sáng tới giờ mới thấy anh cười. Cười cái là thấy hào quang luôn. Quên sầu đi, cụng lỵ đi!

- Từ đó giờ anh chỉ yêu một người, chẳng biết như vậy là tốt hay xấu.

- Yêu thì có gì mà xấu?

- Ủ, anh cũng không quan tâm chuyện trinh tiết gì nữa, nhưng chuyện phá thai thì hơi ớn. Nhưng anh nghĩ chắc 99% con gái khi tiếp cận con trai sẽ không nói mấy chuyện quá khứ không hay ra đâu, đàn ông cũng vậy, người ta nói tốt khoe xấu che mà.

- Còn 1% kia kìa, em là người ở trong 1% đó mà.

Thật sự, tôi không thể dừng lại việc cứ nói, nói và nói, nhưng mà nhìn thấy anh đã khá hơn, biết cười là cũng thấy mình đã làm được việc tốt. Kệ, phóng lao thì theo lao thôi, chứ có khi một mình là anh ngốc này lại đâm đầu vô xe tải nữa thì báo đời! Không biết là tỉnh hay là say rồi nữa?

Tự dung tôi thấy bụng đau và buồn nôn... triệu chứng thân quen của đau bao tử. Có lẽ vì đã quá 3 giờ rồi mà tôi còn chưa ăn trưa.

- Em đau bụng quá!

- Em mắc ói hả?

- Không phải, do em đau bao tử, ăn uống không đúng giờ, mấy bữa học thi toàn ăn đêm nên nay hơi bị đau.

- Thôi nghỉ đi ăn.

- Nhưng em nhức đầu quá, không biết chạy xe nổi không, em xin rồi.

Bây giờ tôi chỉ muốn ăn rồi về nhà ngủ một giấc mà.

- Hay em về nha, anh đưa em về.

- Thôi, em ở chơi với anh tới tối.

- Nhưng em xin rồi chơi bởi gì. Hay đi kiếm gì ăn rồi về, anh không sao đâu.

- Thiệt không?

- Thiệt mà.

Tôi vẫn thấy áy náy quá, nhưng mà đuổi thiệt, không mệt mà chóng mặt, bụng thì cứ quặn lên, khó chịu gần chết. Nhưng tôi nghĩ, đi ăn xong rồi mua một gói thuốc đau bao tử uống vô cho đỡ, chứ bây giờ đi về bỏ anh lại đối diện với sự cô đơn. Chờ vài tiếng nữa đám cưới xong rồi tôi về cũng được.

- Đi ăn xong em uống thuốc là hết thôi.
 - Thôi, em mệt rồi, em về nghỉ đi, anh không sao. Dù sao hôm nay cũng cảm ơn em rất nhiều. Em cứ như là vị cứu tinh vậy, không có em chắc anh lại nhậu một mình từ sáng tới tối quá!
 - Không có gì đâu! Anh chắc chắn là muốn về chứ?
 - Ừ, về ngủ cho hết ngày.
- Hai người chúng tôi đi ăn cháo lòng. Tôi nhận ra con người này không phải lạnh lùng như vậy, do bị đá một vỏ đau quá nên mới sống khép kín một chút mà thôi.
- Kêu hai tô cháo, một đĩa lòng ra. Anh vẫn uống thêm một, hai chai nữa.
- Có bao giờ anh chơi gái không?
 - Tự nhiên sao em hỏi vậy?
 - Có phải khi thất tình, đàn ông sẽ như vậy, em muốn biết?
 - Ừ, có!
 - Thấy chưa, đàn ông mấy anh ghê lắm!
 - Anh có cái đó, có bia ôm, có cả massage nữa.
 - Ừa, vậy mấy lúc anh ôm, anh làm vậy với phụ nữ khác, anh không nhớ người yêu sao?
 - Đa số lúc đó xin quắc cần câu rồi em, ai đưa là đẩy hết!
 - Ghê vậy!
 - Anh có nhiều bạn, con trai mà, thấy thằng bạn mình thất tình, nếu không làm mai làm mối cho ai được thì đa số rủ rê đi mấy cái đó không à!
 - Có đi bao không?
 - Trời, có chứ em!
 - Xin quá sao biết?
 - Ừa, bộ em tưởng mấy cô gái đó người ta thích lắm hả?
 - Là sao?
 - Cảm giác đeo bao chỉ khó chịu với đàn ông, đa số các cô gái làm mấy nghề đó người ta rất sợ bị bệnh, em không đeo người ta cũng bắt em đeo chứ ở đó mà lo!
 - Lỡ anh gặp mấy người bị sida xong muốn trả thù đời thì sao?
 - Thôi cô ơi, lo xa quá.
 - Mấy anh ghê quá!
 - Mà ra sáng mới thấy nha, mặt em đỏ đỏ thấy cưng ghê!
 - Anh đừng có giả điên đánh trống lảng, đàn ông mấy anh ghê lắm, chỉ có Thái của em là chuẩn!
 - Sao em biết, chia tay xong em có bên cạnh đâu mà biết “Thái của em” chuẩn?
 - Em tin!
 - Ghê, hử cái là Thái của em, Thái của em, nghe như còn yêu nhau.
 - Còn yêu nhau mà...
 - Chia tay rồi! Chính em nói anh chia tay rồi thì mắc mớ gì. Mà Thái đó có chơi gái, có đi massage hay bia ôm thì mắc mớ gì em? Sao phải giữ hình ảnh?
 - Sao anh lại nói xấu người ta?

- Không, anh chỉ hỏi em thôi, em cũng đâu có chắc!

Anh ta nói đúng mà, tôi đâu có chắc, không biết Thái có như vậy không? Nhưng sao mình lại chửi đàn ông làm gì, ngay cả mình cũng hư hỏng mà... Haiz, chắc xin rồi, nói chuyện tào lao không chịu được.

- Thôi bỏ đi anh!

- Em có coi phim không?

- Bây giờ à?

- Ừ.

- Cũng được.

- Nhưng em có mệt không?

- Giờ đỡ rồi, chắc do em đói thôi. Bữa nay em xả láng với anh luôn. Mừng kỷ niệm anh thoát khỏi cơn bí cực.

- Ok, đi!

- Nhưng mà đang chiếu phim gì ta?

- Tối đó coi mới biết, chắc phải chục năm rồi anh chưa đi coi phim.

Thế là hai đứa tôi, một đứa thất tình lâu năm, một đứa mới thất tình rủ nhau đi coi phim. Vô rạp, lựa tới lựa lui, sợ nhất phim nào có chủ đề tình cảm lại chạm vô tâm sự đau lòng. Cuối cùng mua hai vé “Little Miss Sunshine” – đây cũng là lần đầu tiên tôi đi coi phim với người lạ!

Nói thì hoành tráng nhưng phim mới chiếu được 10 phút thì tôi đã ngủ mất tiêu, đến khi phim hết, anh mới lay tay tôi dậy.

- Dậy đi em, hết phim rồi!

- Hả, hết rồi hả? Sao nãy giờ không kêu em?

- Rạp người ta cười rần rần mà em còn không giật mình nên anh để em ngủ luôn.

- Ôi, xin lỗi anh nha.

- Ăn kem không em?

- Kem cây thôi.

- Ừ, trong rạp có bán!

Thế là mỗi đứa ăn một cây kem, mát cổ mà cũng thấy vui vẻ. Nhưng cả ngày không tắm, giờ tôi hơi ngứa ngứa, khó chịu mà không biết sao để về. Giờ này chắc đám cưới đang diễn ra hoặc có thể là gần xong rồi.

- Em có nuôi chó không?

- Nhà em không có chó.

- Em thích chó không?

- Nhưng chó gì mới được?

- Anh bạn quen của anh nhà có nuôi chó. Cách đây tầm mười ngày, anh ấy có gọi nói cho anh con chó, mà mẹ anh không thích nên anh hẹn lấy sau. Chó nhà anh ấy là chó lông xù, nếu em thích thì chạy qua lấy luôn, cũng gần đây à!

- Chó con hả anh?

- Ừ.

- Màu gì?

- Anh chưa biết nữa, em không thích thì thôi.

Ai nói là tôi không thích chó chứ, nhà không có chó nhưng nhà dì hai có một con, tôi cũng cưng lắm. Chó con mà chó xù nữa chắc đẹp lắm đây?

- Anh không nuôi thì cho em.

- Ok, vậy qua đó lấy nha?

- Dạ.

Anh ta gọi điện cho anh chủ nhà đó, rồi tôi và anh đi qua lấy con chó. Trời ơi! Con chó cái tròn một tháng tuổi, đẹp thiệt là đẹp, nhỏ xíu bưng vừa trong hai bàn tay, màu trắng và có vài đốm nâu ngay mõng và tai, lông xù như cục bông gòn, nhìn thấy cưng lắm. Tôi hun hun lên mũi nó một cách thích thú. Chạy ngang chỗ bán đồ nhựa, Vinh còn dừng lại mua cho tôi một cái giỏ nhỏ để đựng chú chó con.

- Thích không em?

- Thích quá chừng luôn, cảm ơn anh nha!

- Đây là quà cảm ơn của anh!

- Ủ, cảm ơn anh nữa, em cưng quá.

- Em đặt tên cho nó đi.

- Nemo! Đây là lần đầu tiên có người cho em con chó đó!

- Chà, giống phim quá!

- Không, phim hoạt hình, đây sẽ là Nemo của em, hihi.

28. Chương 13

- Uhm, anh là người lớn, từng trải nữa chắc là anh nói đúng.

- Trong tình yêu ko có đúng sai, hay là ai khôn ai dại đâu, yêu nhiều hay yêu ít, cái cốt lõi là con người ta yêu thương nhau thật hay ko mà thôi. Khi bạn thương 1 người thật sự thì bạn sẽ làm tất cả, hy sinh vì người đó vô điều kiện, kể cả người đó ra sao và thiên hạ có nói gì về bạn đi nữa, như vậy mới là tình yêu.

- Chắc em phải tranh thủ yêu 1 lần cho biết với người ta, nghe anh giảng thấy thích ghê!

- Thôi cũng trễ rồi, về nha ko bạn lại bị la.

- Dạ.

Trên đường về nhà, mang trong đầu những khái niệm lạ lẫm về tình yêu, nhưng nghe nói tình yêu thì ko định nghĩa được mà. Nếu nói như anh ta thì rõ ràng mẹ tôi đang yêu rồi, tôi nên thông cảm cho mẹ, để mẹ được yêu trọn vẹn.

Chiều tối hôm đó, cơm nước xong tôi nằm trên trường chung với ngoại, kể cho ngoại nghe là trong thời gian tôi bỏ đi có 1 người lạ tốt bụng, từ đầu chí cuối ngoại cũng tỏ mò lắm, vuốt vuốt tóc tôi lâu lâu còn hôn tôi nữa. Ngoại cũng kể chuyện ngoại ngày xưa, khi đám cưới mới biết mặt ông ngoại, vậy mà cũng yêu thương nhau dữ lắm.

- Nhưng ngoại có tin con ko?

- Có chứ, ngoại tin, cục cưng nói gì ngoại cũng tin.

- Vậy ngoại cho con tiền trả cho anh nha.

- Uhm, bao nhiêu ngoại cho. Hay kêu nó qua nhà chơi đi, ngoại hỏi chuyện, ngoại cảm ơn vì đã giúp cháu cưng của ngoại.

- Thôi ngoại ơi, kỳ lắm. Để con hỏi ảnh coi bao nhiêu rồi trả thôi.
 - Con nhỏ này, biết mắc cỡ nữa sao? Thích người ta sao?
 - Ko, con thích Kiên mà (bạn tôi đơn phương từ lớp 10)
 - À, cái thằng lớp trưởng biết đàn guitar mà con kể tối ngày chứ gì??
 - Mà ngoại ơi, chuyện của mẹ, thôi ngoại đừng la mẹ nữa, tội nghiệp mẹ lắm, con thương mẹ, con chỉ ghét ông Cường thôi.
 - Sao mà kệ, thằng đó là thằng đào mỏ, ko khéo có ngày mẹ con sang luôn cái cửa hàng.
 - Nhưng mà mẹ con thương ông thiệt, ngoại đừng cấm tội mẹ con.
 - Biết là mẹ con thương, nhưng thương người ko tốt mà phải chi mình ko biết thì ko sao, mình biết mình phải cẩn chứ, như vậy mới là người thân gia đình.
 - Nếu con thích 1 người mà ngoại thấy ko tốt ngoại cũng cản hả?
 - Uhm
 - Nhưng nếu con cương quyết thì sao?
 - Thì ngoại sẽ cho con làm theo ý con.
 - Nhưng lỡ con bị người kia dụ thì sao?
 - Thì con chịu! Lúc đầu ngoại cản con ko được rồi.
 - Vậy sao với mẹ ngoại ko để yên theo ý mẹ đi.
 - Vì mẹ con bị dụ 2 lần rồi, còn con thì chưa. Khi bị dụ 1 lần sẽ có kinh nghiệm, ko hiểu sao mười mấy năm qua mẹ con ko có biết gì hết. Ngoại thương nên mới cản.
 - Chắc mẹ con cũng khó xử lắm đó.
 - Là đàn bà con gái đã khổ rồi, mẹ con đã khổ ngoại chỉ mong cho con sau này gặp người thương con đàng hoàng, được thấy con cưới chồng đâu đó thì ngoại mới chết được.
 - Vậy con ko lấy chồng luôn, ngoại bắt tử luôn hehe.
- Ngoại cười hiền, tay cầm cái quạt giấy quạt quạt cho tôi.
- Mặc dù rất thương và suy nghĩ cho mẹ sau khi nghe người lạ giảng đạo, nhưng ko hiểu sao khi gặp mẹ tôi lại im lặng nhìn thôi ko nói gì. Mẹ cũng vậy chỉ nhìn tôi và bỏ đi, sao mẹ con lại nặng nề như vậy, có 1 khoảng cách nào đó mà tôi ko hiểu nổi và ko biết vì sao nữa.
- Em thiếu anh hết tất cả là bao nhiêu vậy?
 - ?
 - Ngoại em cho em tiền trả anh.
 - Tính sau đi, mai tôi đi Khánh Hoà rồi?
 - Anh nhớ nhà nhớ ba anh à?
 - Uhm, với lại nhà có đám, chắc phải mừng 2 tôi mới về lại SG.
 - Uhm, anh đi vui về nha.
 - Tôi sẽ có quà cho bạn.
 - Thôi, em bị dị ứng hải sản, đừng mua gì hết!
 - Ai nói đi biển là phải mua hải sản, bạn đúng là
 - Em là cái gì?

- Ko có gì, bạn ngủ đi, ăn tết vui nhé hẹn qua mừng 2 hay mừng 3 gặp.

Tôi ko trả lời vì bạn nói chuyện điện thoại với con Tiên, nó rủ đi Suối Tiên với nhà nó, nhưng cứ ngại ngại mẹ nó nên chưa trả lời đc.

- À mà nhớ ngoan, đừng cãi mẹ để bị đòn nha, nhìn xót lắm.

- Dạ, cảm ơn thầy, học sinh đi ngủ đây.

- Uhm, ngoan.

Vậy là tết cũng đến, mẹ miễn cưỡng vui vẻ, ăn uống và tiếp đãi khách khứa họ hàng, nhưng cũng ko quên ông bồ trẻ. Tôi được rất nhiều bao lì xì, tôi thích ăn củ kiệu rồi thịt kho tàu, rồi đủ thứ bánh mứt, nói chung tết ăn chơi và ca hát là chính. Tự nhiên chực nhớ hôm nay là mừng 3 rồi, sao ko thấy người kia nt vậy? Có nên nhắn hỏi thử hay ko? Ko biết sao nữa, suy nghĩ là làm liền, tôi nhắn tin :

- Nha Trang vui quá nên anh ko thèm về SG luôn hả?

Tôi nhắn từ trưa tới 11h khuya mới thấy trả lời, đang ngủ tôi mắt nhắm mắt mở xem tin

- Uhm, tôi về rồi nhưng do uống nhiều rượu bia nên tôi mệt quá, ngủ cả ngày.

- Uhm, chúc anh ngủ ngon.

- Giận à?

- Ko có, tại em đang ngủ anh trả lời tn thì em nhắn ngủ ngon vậy thôi.

- Mai bạn rảnh chứ?

- Tối em mới rảnh, ngày đi chơi với bạn rồi.

- Đi cả ngày à?

- Uhm.

- Nếu đi cả ngày thì tối mệt lắm, mừng 5 gặp cũng được.

- Mừng 5 ngoại ko cho ra đường trước 12h trưa.

- Oh, vậy thì 12h5 nha, thôi ngủ đi bạn, tôi ngủ tiếp đây.

Ko biết sao mà cứ mong tới 12h5 phút mừng 5 để gặp người lạ thôi. May quá, ngày mừng 4 đúng là đi Suối Tiên cả ngày chiều về mệt thiệt, 2 cái chân muốn rớt ra luôn, ko hẹn hôm nay đúng là chính xác luôn. Về nhà tắm tấp, ăn cơm xong thì nằm, mở mấy bài tử lên nghe phê phê dễ chịu ghê.

- Đi chơi vui quá rồi nha!

- Vui lắm luôn, nhưng mà mỏi chân lắm.

- Đi đâu mà mỏi chân?

- Suối Tiên.

- Uhm, thôi bạn ngủ đi, mai rảnh thì gặp còn ko thì bữa khác.

Vậy là cuối cùng cũng tới mừng 5, 2h chiều tôi mới dám ra khỏi nhà vì ngoại nói mừng 5 kho tốt nên ít khi cho ra khỏi nhà trước 12h. May là thời gian cũng qua nhanh, hôm qua đi cả ngày vui ko chắc nằm ở nhà ngay dài lắm rồi.

29. Quyển 2 - Chương 14

Điện thoại anh reo khi đang trên đường đưa tôi về. Có vẻ như đám bạn anh đã đi ăn đám cưới xong, họ gọi hỏi thăm và lại tiếp tục đi nhậu. Tôi đắn đo không biết nên khuyên anh sao, chỉ hy vọng anh nhậu cho dứt bữa nay rồi mai sẽ khác như đã hứa. Tôi cũng đã dành cả ngày cho anh như lời tôi hứa.

- Thôi đây cũng gần nhà em rồi, anh bận thì đi đi, em tự chạy về.
- Không, anh đưa em về tới nhà!
- Thôi không tiện, em không thích ai biết nhà em.
- Ủ, vậy để anh đưa đến ngã tư mà anh đợi em bữa trước được không?
- Mỗi người một xe mà, đâu có gì đâu?
- Anh mời em đi, bạn anh cũng vậy, con gái là phải được đưa về.
- Rồi rồi, ngã tư thì ngã tư.

Về tới ngã tư, anh ta “bye” tôi rồi phóng xe đi, tội nghiệp... Nhưng tôi cũng không nói là nhắn tin hay gọi gì, hôm nay nói nhiều chuyện không đáng nói rồi. Coi như giúp một người một ngày, có thể sau này không gặp nhau nữa. Trong lòng có chút lo lắng nhưng anh và tôi có mắc mớ gì nhau đâu. Về tắm rửa rồi ngủ cho khỏe.

- Đi đâu mà cả ngày vậy con? Đạo này đi chơi nhiều quá!
- Dạ con đi chơi, mới thi xong mà mẹ. Mẹ! Mẹ con có con chó con nè mẹ.

Tôi khoe mẹ Nemo, mẹ thấy cũng xuýt xoa mừng lắm. Tôi lấy một hộp sữa tươi hấp ấm lại cho nó uống, rồi tìm một cái khăn trải trong cái giỏ đồ cho nó ngủ. Sau đó tôi đi tắm, người dơ lắm rồi.

Nằm được xuống giường, ôi cảm giác đã cái lưng, đã cái cổ thích làm sao. Nhưng mà ngày hôm nay tôi lỡ miệng nhiều quá rồi, tự nhiên nói tứ lung tung chuyện đời tư của mình, rồi về Thái nữa. Thôi thì hy vọng trong lúc say xỉn anh ta cũng coi như lời nói gió bay, chứ không thì mắc cỡ lắm. Mà chắc tôi cũng không gặp lại người này nữa đâu, có thì chat chit cho vui thôi. Ít ra hôm nay cũng là một ngày có nghĩa, cũng đem lại niềm vui cho một trái tim tan nát và còn thu hoạch được một con chó đáng yêu và dễ thương quá chừng. Như vậy cũng coi như lời rồi. Nói thì nói vậy nhưng vẫn thấy lo lo, kỳ cục ghê.

Tối hôm nay tôi đi ngủ sớm, muốn chat với con Tiên mà tại không ngủ trưa nên mắt lơ lơ không thức nổi nữa.

Ngủ một giấc tới sáng, người khỏe hẳn ra, lại nhớ lại những điều mình đã nói thấy cái miệng nhiều chuyện của mình. Mấy chuyện đó mà cũng đi kể cho anh ta nghe làm gì chứ. Mà không biết hôm qua anh ta ra sao rồi, chẳng mong gặp lại nhưng thực tâm tôi hy vọng từ hôm nay anh ta sẽ nhẹ nhàng và sống tốt đẹp hơn, giống như vô tình thấy một cành hoa héo, mang về tưới nước một ngày, có thể nó không đẹp như xưa nhưng mong nó không chết.

Thôi kệ đi, mắc mớ gì, tôi ẵm bé Nemo xuống nhà, mới gần 7h, tôi đi mua đồ ăn sáng về, thấy mẹ đã dậy. Hai mẹ con ăn sáng. Xong tôi chạy đi mua một bình sữa nhỏ và hộp sữa bò cho bé Nemo của tôi. Ôi con chó thấy cưng lắm, ôm hun hoài mà không thấy chán. Anh chủ nhà dặn khi Nemo lớn hơn, mọc răng nhiều mới cho ăn thức ăn được, giờ chỉ ăn cháo dinh dưỡng và uống sữa thôi. Khi Nemo lớn còn phải cho đi chích ngừa nữa.

Sau cùng tôi lấy điện thoại nhắn tin cho đám bạn ế. Hôm nay rảnh rồi, tụi nó có kế hoạch đi câu cá, không còn cơ hội khoe Nemo. À mà quên mất, hôm qua về ngủ quên sạc pin, lật đật chạy lên phòng lấy điện thoại xuống đất, vừa sạc pin vừa coi tivi, đợi điện thoại có chút năng lượng mới nhắn tin được.

Vừa mở điện thoại lên đã thấy một đồng tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Trong đó có đến 8 tin nhắn của anh kia cộng 5 cuộc nhỡ, đám ế có 2 tin và 6 cuộc nhỡ ...

“Em ngủ chưa?” (2h3’)

“Anh xin lỗi em vì đã làm phiền em.” (2h21’)

“Tự nhiên anh nghĩ về em hoài.” (2h48’)

“Chắc em ngủ rồi, hôm nay anh thấy em mệt vẫn cố gắng đi với anh cả ngày.” (3h25’)

“Thật tội nghiệp em, em là người đang hoang, nếu một thằng đàn ông thật sự sẽ không quan tâm đến quá khứ đâu. Em sẽ tìm được người đó.” (3h50’)

“Hay người đó sẽ tìm em.” (3h53’)

“Chúc em ngủ ngon.” (4h21’)

Và những cuộc gọi của anh này tập trung vào tầm 1-2h.

Tôi không biết nên nghĩ gì, giờ đó thì người này say lắm rồi, không nên lưu tâm những gì anh ta nhắn tin. Anh ta vẫn nhắn tin tròn chữ chứng tỏ mọi việc không có gì quá tệ hại. Và tôi nhanh tay bấm xóa hết mấy tin nhắn đó, cũng không trả lời. Thật sự tôi thấy mọi chuyện đi hơi xa và đã đến lúc dừng lại. Tôi chỉ biết anh ta có một chị và một em gái, chị gái đã có chồng con, em gái đang theo học đại học. Mẹ anh ta kinh doanh thực phẩm còn ba thì có một xưởng sắt thép... Tôi không biết gì thêm, ngoài chuyện anh ta bị đá. Cuộc dạo chơi tới đây đã kết thúc, hết vui, không nên chơi nữa để nhức đầu lắm, mới gặp ba lần thôi mà, quyết định sẽ không gặp nữa, xóa sổ luôn, cảm ơn vì đã cho tôi Nemo. Ngoài ra không có duyên nợ hay tình cờ chi cả. Tôi không muốn dính vào một người nát rượu, sẽ tốt hơn khi anh ta mình mất tỉnh táo.

Tiếp đến tôi bấm vào tin một bà bạn ế.

“Mai ai cũng rảnh, bà rảnh thì đi café có cái này nói cho nghe.” (10h)

“Ừa, sao điện thoại gọi không được, không online blog, không online YM, cũng không trả lời tin nhắn?” (10h20’)

Tôi định nhắn tin nhưng thôi để gọi luôn.

- Alo
- Mấy giờ bà đến?
- Hai rưỡi nha, sáng tui phải chở em tui đi thi.
- Ok, quán cũ hả?
- Ừ
- Có gì hấp dẫn bí mật quá vậy?
- Chiều biết. Mà sao tối qua không liên lạc được?
- Hôm qua tui nhức đầu, uống thuốc ngủ sớm quên sạc pin.
- Ok, chiều gặp!

Ở nhà không làm gì, tôi đi chợ, bữa nay có nhã hứng làm món bún chả giò, lát trưa sẽ đem tới cửa hàng cho mẹ và qua cho nhà dì hai. Đi chợ xong về nhà phát hiện ra mình quên mua mất hai món. Có bao giờ đi chợ mà tôi quên mua gì đâu. Tính hay quên nên trước lúc đi chợ tôi đã viết ra giấy rồi mà vẫn quên mua hành với đậu phộng, bực mình lại phải chạy ra mua. Một mình lụi cùi cuốn chả giò rồi chiên, làm nước mắm, làm mỡ hành... 10h20’ đã xong phần gần 90%, giờ chỉ cần rửa rau và ngâm đậu phộng là ăn được. Tôi gọi mẹ nói lát đem bún ra cho mẹ và hai chị nhân viên, sẵn chở Nemo ra khoe luôn. Ý định của tôi là đi ra ăn chung với mẹ rồi về ngủ, 2h dậy đi café là đẹp.

Vừa tắt máy là có điện thoại. Số điện thoại tôi vừa xóa, gọi tôi tại sao tôi không muốn nghe, tôi sợ điều gì? Tôi trốn tránh điều gì mà không nghe điện thoại, nghe cuộc điện thoại đâu có chết.

- Alo
- Khuya thì khóa máy, sáng ra đã liên tục kẹt máy, em bận ghê.

- Anh gọi em có gì không?
- Hôm nay em rảnh không?
- Dạ không, hôm nay em đi chơi với bạn rồi.
- Thôi để em nói qua điện thoại cũng được, anh chỉ muốn cảm ơn em, hôm nay anh ngủ dậy mạnh mẽ và tự tin lắm!
- Chúc mừng anh!
- Coi như anh nợ em một món nợ.
- Không đâu anh, Nemo cản trở rồi.
- Nợ ân tình không thể cản trở bằng một con chó được.
- Với em thì được, anh đừng nặng nề, nợ ân tình gì đâu, chỉ là một ngày nhậu thôi mà.
- Chắc hôm qua em mệt lắm hả?
- Ủ, em mệt nên ngủ sớm rồi quên sặc pin.
- Em xin phải không?
- Ủ, em xin.
- Em có nhớ mình nói gì không?
- Đâu em quên rồi, em không nhớ gì hết.
- Ủ, vậy cũng tốt, cảm ơn em nha, hôm nào anh mời em đi ăn hay đi café trả nợ.
- Ok anh.
- Bye em
- Bye.

Tôi đâu có xin, tôi đâu có quên những gì nói hôm qua. Sao tôi lại nói xạo, cuộc gọi này có gì quan trọng mà tôi phải lấy hơi mấy lần để tỏ vẻ bình tĩnh. Chuyện gì đang xảy ra vậy, không lẽ nào tôi thích cái ông này? Không được, phải làm giá, không thể nào mới gặp mà thích được, không thể được. Nếu tôi thích anh ta ngay lúc này thì tôi chỉ là một tấm bình phong, chỉ là một người thay thế “bà Diễm” kia thôi, đẹp ngay ý tưởng đó đi, người đó có gì mà thích. Phải đi ngay, phải kiếm cái gì làm để thôi suy nghĩ ngay.

Tay cố gắng nhanh hơn suy nghĩ, tôi bỏ đồ ăn vô hộp, cho Nemo ăn cháo cái rồi đi ra mẹ.

Ai cũng cưng Nemo của tôi, tôi tự hào lắm, kiểu như được làm mẹ vậy. Bé con rất đáng yêu. Mọi người ai ăn cũng khen tôi cuốn chả giò khéo và làm nước mắm ngon giống ngoại, tôi thích lắm. Ăn xong tôi cất hộp đem về rửa và ngủ, không cần phải cố vì tôi vốn là một con ma ngủ ngày, ngày cứ nằm là ngủ, còn đêm mới trằn trọc. Hú hồn, cũng may là mai đi học rồi, bớt rảnh rang suy nghĩ vớ vẩn. Thôi về nhà ngủ cho mập, chiều đi café với tụi kia nữa.

Ngủ trưa được tầm một tiếng dậy đi hẹn hò với đám bạn, ăn mặc đẹp, điệu đà một tí son môi của mẹ. Có ai hăm mấy tuổi đầu không biết cách trang điểm như tôi không, đám tiệc gia đình thì mẹ làm cho, đám tiệc người ngoài thì lại đi tiệm, nhiều khi thấy cũng thua kém bạn bè lắm nhưng mà chuyện đó cũng là một thói quen rồi. Với lại tôi tự nhận thấy khi trang điểm nhìn mình lạ lắm, cứ như trở thành một người khác vậy, nên lại thôi. Sau khi cho cục cưng ăn cháo và có đem theo một bình sữa nhỏ, tôi dẫn Nemo theo tới quán café khoe đám bạn. Đứa nào cũng xuýt xoa nựng nịu, rồi vuốt ve Nemo.

- Ủa sao con gái mà đặt tên Nemo?
- Tui thích, cho mạnh mẽ.
- Ôi chính xác đó, cho mạnh mẽ. Mà Dung tiểu thư nay lại biết đánh môi đỏ má hồng!
- Bỏ đi, hôm nay bà L có chuyện gì mà coi bộ nguy hiểm quá?

- Bà lảng chuyện đi nhanh quá đó, mà thôi để tui tuyên bố nha lý do triệu tập mấy người ra đây luôn.

- Nói đại đi, vòng vo quá!

- Tui có bạn trai!

- Ủa, mới bữa bà nói không ai quan tâm bà mà? Bà không đi chơi với nhóm nữa à?

- Không, vẫn đi nhưng có vẻ ít hơn, 6 tụi mình vẫn là bạn mà, vì tôi phải đi làm, ngoài ra còn có bạn trai thì phải dành thời gian cho anh ấy nữa.

- Sao hôm bữa nói là không ai để ý mà?

- Sét đánh đó, mới gặp là thích liền!

- Chắc chắc, tui là tui không tin cái gọi là sét đánh đó, yêu đương phải tìm hiểu chứ.

- Thì yêu rồi tìm hiểu cũng được mà, tại bà chưa gặp nên nói vậy thôi! Tui mong muốn nhóm mình mừng cho tui thật sự, hôm nay tui mời chiều này.

Cả đám chúc mừng đứa bạn làm nhân viên ngân hàng. Tuy hơi miễn cưỡng nhưng tôi cũng phải mừng cho người ta, tầm tuổi này mới có bồ là trễ rồi, đâu có ích kỷ như vậy được.

- Café xong tui có buổi hẹn hò đầu tiên, tui coi phim với ảnh, nên mọi người có đi đâu tiếp thì cứ đi nha, hi hi.

- Bà yên tâm đi, mong bà giữ lời hứa thỉnh thoảng đi với tui tui là được, mà có định giới thiệu không?

- Có chứ, khi nào cảm thấy hợp sẽ giới thiệu, còn giờ tui không nói gì được, xin lỗi nha, vì bây giờ mới tìm hiểu mà.

- Uh, chúc bà hạnh phúc!

Nhìn ánh mắt và nét mặt của một người đang yêu đúng là có mùa xuân thật, khéo mắt như lúc nào cũng cười, cơ mặt như lúc nào cũng giãn hết cỡ, nói chung là hạnh phúc.

Bà L về thì cả đám ngồi thêm chút nữa. Một ông trong nhóm lên tiếng:

- Bữa tui có coi một phim Mỹ, tui nghĩ tui mình nên bắt chước?

- Vụ gì?

- Một đám con trai chơi với nhau, tui nó không ai có bồ, ngoài những mối quan hệ không xác định là bồ bịch cũng như đám tui mình nè. Rồi tui nó tui lại một thằng đề nghị mỗi tháng mỗi đứa đóng một khoản tiền, đóng hoài cho đến khi đứa nào có người yêu rồi cưới thì số tiền đó sẽ do những đứa còn lại đóng tiếp, đứa nào cuối cùng sẽ hưởng hết số tiền đó!

- Ủa vậy làm sao biết tui mình không giả bộ có bồ mà nói chưa?

- Thề đi!

Tôi nghe cũng có lý, nhưng mà làm sao biết ai đó giả bộ chứ, rồi lại nói thề, trên đời này tôi ghét ai thề lắm.

- Tui là tui chơi cũng được, nhưng tui không thề, nếu ai tham số tiền đó mà bán rẻ tình bạn, bán rẻ đạo đức thì mọi người cũng nên bố thí cho rồi!

- Nhất trí, mỗi tháng mỗi người đóng 200k đi, hiện tại còn năm người chưa bồ mỗi tháng cũng được một triệu đó!

Và hôm đó, cái hội ế của tôi lại bày làm theo cái trò phim ảnh, nhí nhố nộp tiền, giao cho một ông làm kế toán giữ tiền.

Cũng gần 5h, hôm nay chủ nhật không bị kẹt xe gì nhưng tôi cũng không muốn đi đâu nữa. Về nhà có thể hôm nay rủ mẹ đi ăn gì đó, lâu hai mẹ con không ra ngoài chung. Tụi tôi ra về. Tôi gọi cho mẹ nói hôm nay khỏi nấu cơm, sẽ mời mẹ đi ăn mì vịt tiềm.

- Ủ cũng được, mẹ cũng thèm. Mà có người cho mẹ cặp vé coi ca nhạc ở Trống Đồng tối này, con không rủ mẹ cũng quên, hay tối nay đi coi luôn!

- Dạ!

Chiều hẹn hò bạn bè, tối hẹn hò mẹ, một ngày cuối tuần như vậy còn gì bằng.

- Mẹ, ngày xưa sao mẹ biết trang điểm vậy?

- Thì mẹ tự làm đại thôi, lấy đồ của dì hai rồi tập quẹt quẹt riết quen à.

- Con không thích lòe loẹt nhưng trang điểm sơ sơ cũng đẹp, vậy mà con cũng không biết làm.

- Giờ rảnh, chưa đi làm thì đăng ký học trang điểm cá nhân ở nhà văn hóa phụ nữ đi!

- Ủa, có hả mẹ?

- Có chứ. Học đi rồi mẹ cho tiền cho đồ trang điểm.

- Ủa, phải mua sao? Con xài chung đồ của mẹ.

- Đồ của mẹ là đồ người già, màu son màu mắt không hợp. Nếu con muốn đơn giản thì mua một vài cái thôi, mắt con to đen rồi không cần vẽ nhiều chỉ cần vuốt mascara là đẹp, son môi, một hộp phấn và má hồng thôi.

- Đi ra tiệm thấy người ta làm nhiều đồ lắm mà mẹ?

- Vì người ta trang điểm đi đám tiệc nên phải khác.

- Con không xài mỹ phẩm nhiều, da mặt còn đẹp thì phải giữ, mẹ sẽ dẫn con đi mua đồ tốt cho con không bị hư da.

- Học có lâu không mẹ?

- Chắc không đâu, bé Hoa ở cửa hàng cũng học đó. Con thấy chị Hoa trang điểm đơn sơ dễ thương không?

- Dạ, vậy mai đi học về con chạy qua đăng ký.

- Ủ.

Hai mẹ con ăn xong rồi chạy qua Trống Đồng coi ca nhạc, đến khoảng 10 giờ mẹ nói cũng hơi mệt nên mẹ con tôi về. Đáng lẽ tôi phải dành thời gian cho mẹ như vậy nhiều hơn, hai mẹ con đi chơi thấy yên bình, tâm sự thấy thấu hiểu lắm. Tôi nghĩ chắc ngoại thác linh nên phù hộ cho hai mẹ con tôi lại gần nhau, thậm chí mẹ còn thương tôi hơn trước.

30. Chương 14

Sáng mùng 5 tết, dậy thật sớm, tắm tấp, ăn uống và nịnh ngoại cả buổi nhưng tuyệt đối ko được ra khỏi nhà. Đúng 12h5p

- Sao rồi bạn đi đc chưa?

- Được rồi.

- Hôm nay tôi sẽ mời bạn đi ăn kem nhá.

- Ở đâu?

- Kem Bạch Đằng, xa lắm ko?

- Xa, nhưng ko sao, em biết đường.

Cũng như lần trước, con người đó thích tới trước giờ hẹn, ngồi ở 1 góc nhìn đến tôi, kiểu như cô đơn lắm. Kêu ra 2 trái dừa kem, lại bắt đầu hàn thuyên như quen nhau từ thuở nào.

- Chúc mừng năm mới, bạn ăn tết lớn ko?

- Lớn, thu nhập cao heheh.

- Còn anh?

- Uhm, vui cũng có nhưng mệt quá.

- Nay hết mệt chưa?

- Chưa, vì ko có ai lo.

- Anh lớn như vậy rồi thì cần ai lo?

- Uhm

- À, quà của bạn đây.

Anh ta đưa cho tôi 1 ngôi nhà làm bằng vỏ ốc vỏ sò, trước nhà còn có 1 chậu bông nhỏ, kế bên cửa sổ còn có 1 con búp bê nữa .

- Tôi đặt người ta làm riêng cho bạn đó.

- Cha, dễ thương ghê, cảm ơn anh! Em coi như quà sinh nhật sớm nha.

- Đâu, sinh nhật thì có quà khác.

- Em nói thiệt, cái gì em từ chối nhưng em thích quà lắm, cái gì cũng đc, quà lớn quà nhỏ miễn ai tặng quà em là em thích.

- Ai mà ko thích tặng quà.

- Anh cũng thích quà hả?

- Uhm, thích chứ, tôi hỏi bạn vài điều đc ko? - Anh ta tỏ vẻ nghiêm trọng lắm

- Anh cứ hỏi đi :

- Khi ko gặp tôi bạn có nghĩ về tôi ko?

- Lúc em đi chơi thì ko, lúc nằm hay ko làm gì thì em có.

- Bạn nghĩ gì?

- Em nhớ mấy cái anh hay giảng giải cho em thế này thế nọ, rồi em cứ hỏi hoài sao mà anh tốt quá cứ giúp em, cứ luôn xuất hiện khi em cần. Vậy đó.

- Uhm, vậy là chưa.

- Chưa gì?

- Chưa thích.

- Ý anh muốn biết là em có thích anh ko đó hả?

- Uhm, nhưng mà hình như chưa.

- Nhưng mà lúc sắp gặp anh em cũng nôn lắm. - Mặt tôi bắt đầu hơi nóng lên mà ko biết vì sao.

- Khi gặp tôi bạn có vui ko?

- Anh thích em hả?

- Vậy có được ko?

- Em ko biết. - Tim tôi đập rất nhanh, rất vội vàng, tôi ko dám nhìn thẳng mắt người lạ, tôi cúi mặt, cắn môi, tự nhiên ko gian như có 2 đứa, kiểu như tôi là tội phạm và sắp bị người ta điều tra ghê gớm lắm.

- Tôi ngại.
-
- Vì tôi lớn hơn bạn tới 7 tuổi, nhưng phải chi bạn 21 hay 22 tôi 28 hay 29 thì ko sao, nhưng ở đây bạn còn nhỏ quá. Bạn lại chưa va chạm nhiều. Tôi luôn hỏi lòng là tôi có xứng đáng với bạn ko? Tôi có nên nói với bạn cảm giác của mình ko? Vì sao khi đứng trước bạn tôi ko thể nói dối. Tôi sợ làm tổn thương bạn
- Nhưng lần trước anh nói anh ko thích em mà. – Tôi lí nhí
- Tôi chỉ nói là tôi tò mò về bạn thì đúng hơn.
- Thì như vậy có thích hay ko?
- Tôi ko dám.
- Tại sao anh ko dám?
- Vì bạn còn nhỏ quá mà.
- Em 18 thì đc chứ gì?
- Tôi ko thể ko nghĩ về bạn, như kiểu bạn ám ảnh tôi, tôi luôn ko biết giờ này bạn làm gì, lúc khác bạn làm gì, có bị la có bị đòn hay ko, rồi tôi nghĩ tới những câu hỏi của bạn. Tôi nghĩ “ người đâu mà dễ thương “, nhưng tôi ko dám gọi điện cho bạn, tôi chỉ dám nhắn tin mà thôi.
- Vì sao ko gọi điện?
- Vì khi nghe giọng bạn, tôi sợ phải lại mời bạn đi gặp tôi, như vậy sẽ sòng sảng.
- Nhưng đây có phải giống lúc anh theo chị Yến kia ko?
- Ko, ko giống chút nào, cho nên tôi mới ko hiểu được chính bản thân của mình.
- Khó hiểu quá, tôi ko biết như vậy có đúng ko? Nhưng chỉ đc gặp bạn, mời bạn đi ăn hay uống nước, nói chuyện với bạn như vậy đây thôi cũng đủ rồi, được ko?
- Anh có xin ko?
- Còn 1 chút.
- Sao mà anh ngủ cả ngày mà vẫn xin vậy?
- Vừa sáng nay tôi mới uống nữa.
- Sao đi gặp em mà anh vẫn uống?
- Khi tôi uống 1 chút thì tôi nói chuyện sẽ thông minh hơn.
- Vậy em chỉ muốn biết, có phải anh thích em ko? Có phải nãy giờ anh nói tùm lum vậy là tỏ tình phải ko?
- Bạn thấy sao?
- Run lắm.
- Nhưng hình như bạn chưa thích tôi. Tôi cũng ko dám nghĩ tới, hay là cứ như tôi nói, cho tôi được gặp bạn, mời bạn đi đây đó thôi có đc ko?
- Sao anh biết là em chưa thích anh? Em cũng có nghĩ về anh mà, em thấy anh tốt bụng lắm. Anh thích em thì anh cứ nói đi, hồi đó giờ ko ai nói nhiều với em như anh đâu nha.
- Bạn dễ thương thiệt.
- Dễ thương giống chị Yến kia ko?
- Ko, Yến xinh đẹp, hiểu chuyện và vô cùng thông minh.
- Chắc hấp dẫn nữa?

- Uhm, cũng hấp dẫn.
- Em thì ko hấp dẫn phải ko?
- Nhưng bạn dễ thương.
- Mà khoan, em hỏi cái này cái.
- Bạn hỏi đi.
- Anh nói nghĩ tới em đang làm gì này nọ, như vậy có phải là nhớ ko?
-
- Thôi, anh xin rồi, mình về đi.
- Xin lỗi bạn, chắc bạn giận rồi.
- Em ko giận, nhưng nói chuyện ko rõ ràng như vậy ko còn hứng thú.
- Uhm, về cũng được.
- Anh nên về ngủ.
- Xin lỗi bạn.

Và đó là đêm đầu tiên trong đời, tôi ko ngủ được, cầm lên rồi để xuống cái nhà vô sò sẫm soi suy nghĩ ko biết có phai có ngụ ý gì ko ? Tôi thổn thức nằm lẩn qua lẩn lại cả đêm, nói vòng vòng như vậy ko biết có phải thích mình ko nữa. Cơ mặt hoạt động liên tục lúc thì cười, lúc tự nheo chân mày suy nghĩ thắc mắc khi đọc lại cả đồng tin nhắn. Nhưng hôm nay cũng lạ, từ chiều giờ về tôi ko nhắn tin, bên kia cũng ko nhắn tin, chắc anh ta xin quá nên ngủ rồi. Hay có phải là chê tôi còn con nít nên anh ta ko nói thẳng ko? Nhưng 3 ngày nữa là sinh nhật tôi rồi mà. Nửa đêm, tôi chạy xuống nhà, mẹ thì hình như ko về nhà bữa nay. Chạy vô phòng ngoại ôm ngoại rồi ko biết có nên hỏi ngoại mấy câu mà trong tôi đang thắc mắc ko, chứ tôi khó chịu quá, nhưng mà ngoại đang ngủ giật mình tưởng tôi ngủ ko được nên ngoại cho nằm chung luôn, rồi ngoại mở cái cassette nhỏ trên đầu nằm, ngoại mở tuồng cải lương đang nghe gián đoạn, nhìn đồng hồ đã hơn 3 giờ rồi, tôi cố gắng chợp mắt 1 chút, sáng mai theo ngoại đi 10 cảnh chùa nữa

Ngày mùng 6 thê lương, vui cũng vui vì đoàn đi đông lắm, tới 2 cái xe buýt. Nhưng mà riêng tôi thì vật vờ như con nghiện, tôi buồn ngủ dễ sợ. May mắn là nhờ bữa cơm chay buổi trưa thịnh soạn trong chùa nên tôi dần tỉnh, cũng ngáp dài ngáp ngắn nhưng cũng qua được. Vô chùa nào ngoại cũng khẩn cũng vái, rồi kêu tôi tới quỳ lạy chung, ngoại vuốt vuốt chân và áo của tượng Phật rồi vuốt lên đầu lên mặt tôi nữa. Nhưng tôi ko nghĩ ngợi hay van vái được gì cả, tôi cứ quanh quẩn những câu hỏi hôm qua tới giờ. Ngoài ra, ngoại còn cúng cầu an, cúng sao cho tôi, ngoại hỏi tôi có xin gì ko thì tôi lắc đầu, cũng phải 4 -5 giờ chiều mới xong. Nam mô a di đà Phật là câu cửa miệng phổ biến nhất trong ngày hôm nay.

31. Quyển 2 - Chương 15

Về nhà tôi lại nựng nịu Nemo một hồi, rồi lên phòng, mở máy tính để tám với con Tiên diên. Cái con diên đó là trùn suy diễn, chỉ cần nói với nó một câu là nó suy nghĩ tới đâu đâu, nên mỗi lần cần tâm sự với nó cũng ít nói dai lắm. Không hiểu sao nó không học điều tra mà học y. Tôi kể nó nghe chuyện hôm qua, rồi kể nó nghe chuyện có Nemo.

“Gửi webcam coi con chó coi mày.”

“Ok.”

Con diên thấy con chó chu choa không ngớt, cưng quá trời, còn dặn tôi là đừng cho ăn cơm, phải mua thức ăn cho chó, mua đồ cho Nemo mặc nữa, chừng nào nó về nó sẽ mua quà.

“Ê, chắc ông cũng thích mày rồi đó, tao luôn cảm giác như vậy.”

“Không đâu, sợ tao thích ông trước thì có.”

“Mày thích ông hả?”

“Tao không chắc, nhưng tao cứ thấy lo lo.”

“Thương hại đó con, tại mày thấy ông ấy tội nghiệp.”

“Không biết nữa, tao biết là ông đau khổ, còn tao với ông có biết nhau nhiều ngoài chuyện ông kể đâu nhưng tao thấy lo lo cho ông sao đó.”

“Rồi sao?”

“Rồi ông nhắn tin tao không trả lời, tao sợ tao lại dính vô chuyện của ông.”

“Nhưng mà mày có thích ông thì có sao?”

“Tao sợ là ông sẽ lấy tao để lấp vô khoảng trống kia...”

“Ừ cũng phải.”

“Tao muốn hai người phải tìm hiểu và thích nhau, tao không thích thương nhau cho đã không chịu tìm hiểu rồi lại chia tay, đổ tại không hợp cái này cái kia.”

“Mày làm tao tò mò về ông này quá, nhưng theo mày nói tao thấy cũng ga lăng mà phải không?”

“Ừ, ga lăng... nhưng không phải kiểu quan tâm như Thái.”

“Mày nhầm, mỗi người mỗi khác, hử cái Thái, Thái. Sao mày không nghĩ là mày thấy thích người ta để lấp khoảng trống của Thái?”

Ồ, con bạn nói cái này cũng thấy có lý, có phải tôi đang tìm một người có điểm tương đồng để thay thế Thái không? Tôi chỉ hết những ngày đau khổ chứ đã quên Thái đâu. Suy nghĩ lại thấy rối trí, nhưng tôi đã quan niệm rồi, đối với người sau tôi phải bù đắp hơn, phải yêu thương trưởng thành hơn, nếu tôi tìm một người chỉ để thay thế và thỏa mãn cảm giác thèm được yêu thương quan tâm là quá ích kỷ, quá tàn nhẫn.

“Mày kể ông nghe hết à?”

“Ừ!”

“Má, mày biết mày uống vô là nói tùm lum mà sao lại uống nhiều?”

“Không biết nữa, tự nhiên hứng.”

“Rồi ông phản ứng sao?”

“Không thấy phản ứng gì, nhưng ông nói không quan trọng trình trạng, mà chuyện phá thai thì hơi ghê!”

“Tao thấy mày nên suy nghĩ thật kỹ, tại vì có thể ông biết mày như vậy nên ông lợi dụng mặc cảm của mày để được cái khác?”

“Cái gì?”

“Thì chẳng hạn như mày đã như vậy thì ông sẽ dễ dàng đưa mày lên giường, mày mặc cảm nên không phản kháng.”

“Tao không có ngu, không có hư lần nữa đâu.”

“Uh, vậy thì tốt, tao tò mò quá, phải chi tao gặp rồi mới quân sư cho mày được.”

“Mà không ai tốt như anh Thái mày há?”

“Thái, Thái hoài, biết tốt rồi nhưng chia tay mấy năm rồi, hàn gắn thì không chịu. Mày nhớ lại lúc đó mày ra sao đi. Tao nghĩ mày nên mở cánh cửa khác đi!”

“Với ông Vinh được không?”

“Tao chưa gặp, đâu biết. Tụi mình là con gái, lý trí không mạnh mẽ như trái tim, nên dễ đau... Lần này, mày nên suy nghĩ kỹ và hành động đúng đi con!”

(BUZZ!)

Trời ơi, tôi chat với Tiên nhưng ẩn nick mà, sao vẫn bị anh BUZZ một cái. Tôi không trả lời.

“Ê, ông kia BUZZ tao.”

“Ủa, sao mày nói là xóa nick rồi mà?”

“Thì xóa chứ chưa ignore, tao thấy không có lý do để ignore!”

(BUZZ!)

“Ê, ổng BUZZ nữa kìa!”

Tự dưng tôi đang tâm sự với bạn mình mà Vinh lại BUZZ, mặc dù không quan trọng nhưng lại thấy bối rối quá.

“Thì mày cứ chat với ổng đi, rồi kể tao nghe.

“Ừ.”

“Anh biết là em đang online.” – Anh gửi tin nhắn cho tôi.

“Có gì không anh?”

“Sao em lẩn tránh?”

“Đâu có, em bận mà.”

“Hôm nay chat sao không để nick sáng?”

“Sao em phải trả lời câu hỏi của anh?”

“Ê, ổng nói gì dạ?” – Tiên xen vào, hỏi

“Chờ chút tao chụp màn hình cho coi!”

“Ừ, tao đi tắt cái, mày chat với ổng đi, nhớ nói chuyện bình tĩnh nha!”

“Ừ, biết rồi.

“Những điều em nói em không quên đúng không? Anh cũng say, nhưng những điều anh nói anh không quên.”

“Không, em quên hết rồi.”

“Em nói là em không giỏi nói xạo, đó là câu nói thật lòng của em.”

“Anh muốn nói gì đây?”

“Anh không muốn nói gì, chỉ muốn cảm ơn em.”

“Thì em nhận lời cảm ơn rồi mà.”

“Tại sao xóa nick anh?”

“Tại sao anh biết? Sao giống ma quá vậy?”

“Anh là dân công nghệ, kể cả em có xóa nick anh thì anh cũng khôi phục được, nhưng anh chỉ thắc mắc là tại sao lại như vậy. Anh có làm gì sai để em ghét anh không?”

“Em không ghét anh.”

“Sao lại xóa nick anh?”

“Vì em không muốn cứ dính vô chuyện tình cảm đời tư của anh.”

“Vì sao?”

“Vì không liên quan gì tới em, em không có thói quen đi sâu vào chuyện người lạ.”

“Lạ gì lạ hoài vậy? Đã biết tên tuổi, biết nhà ở đâu, biết cả chuyện đời tư rồi mà.”

“Như vậy thì thân nhau hả?”

“Ít nhất cũng là quen rồi, sao em cứ tạo khoảng cách?”

“Khoảng cách có sẵn mà, em với anh có gần đâu mà sợ xa?”

“Em bướng quá nên bạn trai em không giữ em lại!”

Tôi tức điên lên, anh ta có quyền gì mà dám nói tôi như vậy, đồ nát rượu, tôi chụp ảnh màn hình gửi cho con Tiên.

BUZZ!!!

“Anh lấy quyền gì mà nói em như vậy?”

“Ê, bình tĩnh, đừng chửi lộn nha.” – Tiên gửi tin nhắn cho tôi.

“Tao điên quá mà.”

“Mày cứ chat đoạn đi, mày hỏi ổng sao lại nói như vậy đi!”

Lúc này, Vinh cũng đã trả lời.

“Anh chỉ nói điều anh nghĩ thôi, em quá bướng bỉnh, là con gái em phải nhẹ nhàng hơn... Anh thắc mắc vì sao em nói em với bồ em còn thương nhau nhiều mà không nín kẻo, giờ nói chuyện với em anh hiểu rồi.”

“Vậy thì đã sao?”

“Thì đâu có sao, anh đâu có ý gì.”

“Anh phán xét người ta mà nói không có ý gì ah? Hôm nay lại nát rượu nát bia rồi à?”

“Xin lỗi em, hôm nay anh không uống gì cả, đang tỉnh táo nhất có thể.”

“Xin lỗi anh chứ, người ta đã không muốn dính vào anh nên phải mới xóa số, xóa nick anh. Giờ anh vô nói tùm lum, BUZZ ầm ầm anh không thấy vậy là phiền phức à?”

“Em xác nhận là lần tránh rồi nha.”

“....”

“Em rất thật thà, bướng nhưng thật thà.”

“Anh nói chuyện kiểu như là thích em vậy?”

Tới đoạn này tôi chụp định chụp ảnh màn hình gửi cho con kia rồi lại thôi. Tôi bực mình lắm, một người ở đâu lại nói chuyện kiểu đó với tôi.

“Sao rồi?” – Tiên hỏi.

“Out rồi!”

“Mày chửi hả?”

“Không có, ổng bận gì đó nên out rồi.”

“Ừ, chuyện đang hay mà.”

“Thôi tao cũng ngủ, có gì mai nói tiếp đi, sáng mai đi học sớm!”

“Ừ, có gì pm tao nha, con chó mày dễ cưng thiệt đó.”

“Ừ, bye.”

Tôi không hiểu sao lại nói xạo con bạn, chắc tại bực quá. Người bên kia cũng yên lặng không thấy hồi âm, chắc thấy tôi hỏi sợ quá im luôn rồi. Tôi hậm hực out yahoo messenger đi ngủ luôn, bực mình thiệt chứ!

Điện thoại reo, trời ơi lại thằng cha đó nữa, tôi không muốn nghe, nhưng chuông cứ reo um sùm không lẽ tắt máy, thằng chả lại nói tôi trốn tránh.

- Alo?

- Ừ.

- Anh ừ cái gì?

- Ừ câu hỏi của em?

- Em hỏi anh cái gì?

- Anh thích em!

Cổ khô ran, tôi cố hạ giọng tỏ vẻ bình tĩnh:

- Em có hỏi là anh có thích em không hồi nào đâu?

- Em có, em mở YM ra coi lại đi.

- Em out rồi!

- Anh sẽ gửi đoạn đó qua cho em coi!

- Thôi được rồi, thì anh nói thích em, hãy nói khi anh bình tĩnh nhất, khi anh nhìn vô mắt em, mặt đối mặt. Đừng có cái kiểu của gái rẻ tiền và đơn giản như vậy, em không tin.

- Được, bây giờ anh chạy qua gần nhà em, anh sẽ nhìn em rồi nói cho em nghe, anh không nói xạo, anh không uống miếng bia nào. Anh là đàn ông, anh chịu trách nhiệm với lời anh nói.

Tôi im lặng, sợ hãi, vừa thấy xôn xao, vừa thấy lo lắng... Cảm giác này rất bất an.

- Anh qua đi, để em coi anh giỡn nhây cỡ nào?

- Bye em, lát gặp.

12h đêm, chưa ngủ, tôi nghĩ là anh nói thật, nhưng không thể nào nhanh như vậy, không phải anh ngộ nhận chứ? Tôi lo lắng, tôi lo anh bị khớp khi gặp một người như tôi trong lúc anh sốc. Anh không phải thích tôi mà hoàn cảnh éo le và tình cờ khiến anh nghĩ tôi cá tính. Rồi anh ta quên mất những chuyện tôi đã kể mà trông chờ 1 cô gái hoàn hảo hơn. Tôi chẳng có gì cả, tôi không cho phép mình có quyền coi thường bản thân, nhưng chuyện tôi mặc cảm thì không thể thay đổi được. Tôi lo như con Tiên nó nói, là anh ta lợi dụng quá khứ của tôi để dụ tôi lên giường sau đó chán sẽ bỏ. Tôi lo sợ đủ thứ, nhưng từ thâm tâm, tôi muốn gặp, tôi muốn nghe những gì anh ta nói khi này, qua điện thoại mà tim đập ầm ầm, tôi rất muốn gặp. Vẫn muốn cảm giác một người nói thích mình, rồi chuyện sau đó tính sau. Nhưng ông trời làm ơn, cuộc sống con đang yên lành xin ông hãy rủ lòng thương xót, đừng giày vò trái tim bé nhỏ của con một lần nữa. Hai lòng bàn tay xuất mồ hôi nhưng lạnh ngắt, cánh cửa mới sẽ do tôi mở, tôi sẽ bước ra khỏi cuộc sống hiện tại, nhưng đó là một vườn hoa hay một vườn gai? Dù sao tôi chưa từng hối hận điều gì trong đời, tôi cũng muốn thử một lần nữa!

Tôi ngồi trong phòng, định mở máy chat nhanh với Tiên một chút, nhưng lại thôi. Tôi hồi hộp chờ điện thoại reo, có ai hiểu được cảm giác của tôi lúc này không? Sao chuyện tình cảm của tôi không lãng mạn, không ngọt ngào như trong phim mà lúc nào cũng lạ lùng như thế này? Kiếp trước tôi sống chắc cũng dị hợm lắm.

12h25, điện thoại reo, tôi hồi hộp tột cùng, cảm giác còn căng hơn lúc làm bài thi mình không biết làm mà sắp hết giờ vậy. Trái tim đã thật sự rung động. Dù đi theo trái tim nhưng cũng cần phải lý trí, tôi cầu xin ngoại hãy che chở cho tôi, phù hộ tôi...

Điện thoại reo liên tục, tôi hít thở một cái

- Alo!

- Em ra ngã tư đi, anh đang đứng chờ.

Tôi cứ nghĩ như là mừng một tết đến vậy, hân hoan lắm, không quan trọng giờ giấc thế nào nữa. Cố giữ bình tĩnh, người đang mặc đồ ngủ, đầu tóc đang búi một cục để dễ ngủ. Đứng trước gương, tôi nghĩ, người nào thương tôi sẽ thương lúc tôi mộc mạc và xấu xí nhất. Tôi không thể để họ chỉ thích cái bề ngoài sau khi tôi đã sửa soạn (mặc dù hình thức tôi không hề đẹp gái). Bộ đồ thun màu xanh ngắn tay, có cái túi tai thỏ trước bụng, lai bèo, quần qua đầu gối một chút. Thở thêm một cái, tôi vợ lấy cái áo khoác xuống nhà.

Mẹ đang đọc báo trước lúc ngủ.

- Mẹ cho con ra ngoài chút xíu nha?

- Biết mấy giờ rồi không?

- Dạ bạn con rủ con ăn chè.

- Giờ này chè cháo gì?

- Cho con đi đi, ăn lỵ chè con về!

Không chờ mẹ trả lời, tôi rón rén đi ra, mở cửa, đi bộ ra ngoài. Trời khuya có vài cơn gió mơn man, cảnh vật thì êm đềm, một mình tôi đi trong đêm, đèn đường sáng lổ đi, đi ngang vài nhà chó còn sủa um sùm. Ở đây có ai mà chờ nghe tỏ tình giữa đêm như tôi không. Lòng vui lạ, nôn nao lạ nhưng những nhịp nôn nao đôi khi cũng bị ngắt quãng bởi cái quặn ruột vì lo lắng, bao tử cứ nhói nhói khó chịu. Đoạn đường có mấy chục mét mà cứ tưởng đi đến La Mã.

Ra tới ngã tư, tôi thấy anh đứng đó nhìn tôi, không vẫy vẫy tay. Tôi khựng lại, anh nổ máy chạy xe chạy lại gần. Tôi nhớ hôm đó anh mặc cái áo sơ mi caro, quần jeans, mang đôi dép xỏ ngón màu nâu sẫm, đứng dưới bóng đèn đường, trông như có hào quang vậy, nhìn thật đẹp trai!

- Nói ở đây hay sao?

- Nói gì?

Tôi ấp úng.

- Em cũng thích anh mà, sao phải giấu?

- Anh đừng nói tào lao.

- Em không phải là người giấu cảm xúc giỏi đâu bé à! Lên xe đi!

- Đi đâu, khuya rồi!

- Anh mới thấy có quán café còn mở cửa, anh có chạy vô kêu chờ một chút, đặt cốc 200 ngàn rồi, gần đây thôi.

- Anh có thấy ai mặc đồ ngủ đi café không?

- Có!

- Đâu?

- Em đó, lên xe đi! - Anh cười tươi.

Tôi miễn cưỡng leo lên xe ngồi có khoảng cách, đúng là không hề có mùi bia rượu, cũng không có mùi dầu thơm, chỉ có mùi sữa tắm thôi.

- Về sớm nha, mẹ em mới la.

- Anh sẽ chở em về tới nhà!

- Thôi, hẻm vô nhà có mấy chục thước thôi.

Tới quán café, đúng là cái quán còn mở thiệt, trên đường Quang Trung, thấy trong đó cũng còn lác đác vài cặp.

- Sao quán gì tối thui vậy?

- Đây là quán café sân vườn mà.

- Là sao?

- Thôi, không còn sự lựa chọn đâu.

Anh ta đi trước, tôi theo sau, mọi người cứ nhìn cái bộ dạng sắp đi ngủ của tôi. Tôi lựa chỗ gần đèn nhất. Phục vụ hỏi uống gì.

- Gì cũng được.

- Gì cũng được luôn.

Anh phục vụ nhìn lạ lẫm, cũng dạ dạ quay vào trong.

- Anh trả trước 200 ngàn rồi người ta chờ hả?

- Sao anh nói vậy em cũng tin?

- Ủa, anh xạo hả?

- Ừ. Nhìn anh đi.

Tim tôi rụng rời, đầu óc rối bời, tay chân bủn rủn, ánh mắt vừa khẩn khoản (hãy yêu tôi thật lòng) vừa đề phòng (anh mà lừa thì tôi giết) nhìn vào mắt anh ta.

- Anh thích em, anh không xin và anh sẽ chịu trách nhiệm lời mình nói. Đừng nghĩ là anh ngộ nhận, anh không ngộ nhận. Đừng nghĩ là anh lạnh lùng, anh không lạnh lùng. Cũng đừng nghĩ anh đều cán. Anh có chơi gái, có bia ôm, có massage, kể cả hót tóc ôm anh cũng có. Nhưng đó là những thú vui của đàn ông - ăn bánh trả tiền. Anh nhậu nhiều vì anh bạn nhiều và vì tính chất công việc, nhưng anh chưa từng mượn rượu bia làm điều xằng bậy với bất cứ ai. Anh có công ăn việc làm ổn định. Anh có giấy chứng minh thư nhân dân, có hộ khẩu đăng hoàng. Anh chia tay mối tình 11 năm, điều đó không có nghĩa là bây giờ anh chưa thể thích em. Xin em trả lời, hãy cho anh một cơ hội tìm hiểu và theo đuổi em...

- Còn quá khứ của em thì sao?

- Anh không quan tâm.

- Nhưng em...

- Hãy tin anh!

Tôi cúi đầu, rót nước mắt... Giống loài quý hiếm này chưa tuyệt chủng. Anh ta lù lù trước tôi, ngỏ lời yêu mặc dù biết tôi từng như thế. Tôi cảm động, bất ngờ và choáng ngợp với bài diễn văn dài ngoằng đó, nhưng nhìn thẳng ánh mắt đó, tôi tin!

Tôi dụi mắt.

- Tại sao?

- Tại em dễ thương, đáng yêu, thú vị và hấp dẫn?

- Em hấp dẫn?

- Không phải anh khen em đẹp, nhưng nhìn em anh rất thích! Không giống kiểu khi anh nhìn những người ngực to, mông to ngoài đường. Đơn giản vì anh thích vậy thôi.

- Khi nào?

- Hôm qua.

- Em tin, nhưng đừng làm tổn thương em? Em sợ quả báo lắm.

Tôi lại không kiềm chế được, bắt đầu khóc nghẹn.

- Anh ôm em được không?

- Đừng đụng vô em, trả lời em đi!

- Anh hứa sẽ không bao giờ động chạm đến những nỗi đau của em, anh hứa!

- Cảm ơn anh.

- Và anh cũng muốn em hứa lại như em nói hôm qua.

- Em nói gì?

- Em sẽ bù đắp cho người sau của em, em sẽ trưởng thành hơn khi yêu người sau.

Tôi gật gật, nước mắt vẫn cứ chảy. Không gian thật kỳ lạ, người phục vụ bưng ra hai ly café, nhìn thấy tôi khóc chắc anh ta đoán bọn tôi là một cặp đang giận nhau. Để hai ly café xuống anh ta rút vào thật nhanh. Tôi không còn run như lúc nãy, yên tâm hơn, thoải mái hơn và bình tĩnh hơn. Nhưng mà tim vẫn hơi nhói, tôi ngưỡng mộ người đàn ông này, nếu anh làm đúng như anh nói thì tôi muốn làm vợ của anh, tôi chẳng còn hững hờ mà tìm kiếm ai khác nữa, tôi cầu xin hãy đừng có chuyện để tôi lại phải chia tay... Tình yêu chưa bắt đầu lần nữa mà tôi đã lo sợ như vậy.

- Anh sẽ yêu thương em nhiều nhất có thể, sẽ tìm hiểu và sẽ quan tâm nữa. Nhưng bằng cách của anh. Không thích gì em cứ nói nhưng đừng có đưa anh vào một khuôn khổ nào đó là được. Và nếu một ngày em bỏ anh, người hối hận sẽ là em. Em nói mình chưa từng hối hận thì việc bỏ anh sẽ phải làm em hối hận.

- Em sẽ không hối hận.

- Vậy đừng bỏ anh là được.

- Thôi đi về đi! Em mệt.

- Ừ.

Tôi không còn hứng khởi, cảm giác lo âu lấp đầy, tôi chẳng hiểu nổi vì sao? Cái hồi hộp khi nãy vẫn như lần đầu, nhưng sau khi chấp nhận lời tỏ tình tôi lại thấy hơi e dè... chắc tại mặc cảm.

Trên đường về Vinh ngờ ý muốn nắm tay, tôi cũng không đồng ý. Không biết nên vui nhiều hay nên buồn nhiều đây.

- Cho anh đưa em vô tới nhà nha.

- Thôi, đầu hẻm được rồi, em đi bộ vô.

- Sao vậy?

- Em không quen, đồ giờ chưa ai biết nhà em.

- Ok, em cẩn thận nha!

- Bye anh!

32. Chương 15

Mùng 7, lúc nào cũng mang cái cảm giác khó tả đó từ sáng tới lúc ngủ. Rồi ngoại cũng gọi điện kêu mẹ về mà lo chợ búa chuẩn bị sinh nhật cho tôi. Sinh nhật mẹ dài ở nhà hàng còn sinh nhật tôi tuyệt đối phải ở nhà, tiệc gia đình. Ngoại dặn cô Hà đi chợ mua toàn món ngon chuẩn bị tiệc tùng, bánh kem các thứ cũng được chuẩn bị sẵn, cũng háo hức lắm nhưng cứ mãi nghĩ tới chuyện kia nên cũng xao nhãng bớt so với mọi năm. Năm nay tôi ko đi học nên chỉ mời vài đứa bạn thân tới chung vui.

Mùng 8, sinh nhật tròn 18 của tôi, sáng ra ngoại cho tiền tôi với con Tiên đi tới tiệm gội đầu, bím tóc rồi cho trang điểm nữa (mặc dù tôi ko thích trang điểm). Xong xuôi cũng gần 10h, mặc đồ đẹp nữa là 11h khai tiệc, nói chung ko đẹp xuất sắc nhưng mà nhìn cũng được, đứng ngó mình trong gương cũng ko tới nỗi nào, da mỗi cái da trắng, mắt hơi to và mí cong thôi, 18 rồi mà nhìn cứ như 14,15 (tôi cao 1m55 lúc đó nặng có 40kg). Nào là chả giò, súp, tôm hấp, gỏi gà, cơm chiên, rồi lẩu nữa, gia đình khách khứa bạn bè có hơn

20 người, vừa hết tết mà ngoại làm hoành tráng lắm, cái bánh kem 3 tầng có 1 con trâu trên đó, vui lắm. Chúc tụng xong xuôi, đến quà cáp, rồi mở karaok hát, cũng như mọi năm, nhưng sao năm nay thấy thiếu thiếu, chờ 1 tin nhắn cũng ko có, tự nhiên ngày vui như vậy, gia đình yêu thương như vậy, mẹ cũng chưa nói chuyện nhưng thấy cũng lo lắng nên thấy cũng hạnh phúc. Nhưng bị hụt hẫng Tiệc tầm 4h thì mới tàn hẳn, tôi tắm tấp rồi còn đi ra ngoài đi chơi với mấy đứa bạn, ăn ốc ăn chè cho hết ngày. Hơn 8h thì về đến nhà, lại phải lẩn lộn với 1 đồng suy nghĩ hỗn độn nữa rồi, lạ thật, nhưng cũng ko thêm nhẩn hay gọi chi cả, mà cũng ko giận, thôi thì lại viết nhật ký và nghe nhạc tới khi nào ngủ thì thôi vậy.

“ Ngày ... tháng ... năm ...

- Hôm nay, tôi tròn 18 tuổi, đáng lẽ phải học hết cấp 3 và vô đại học thì tôi còn đang dở lớp 11, đã học trễ 1 năm so với bạn bè mà còn có thêm vụ nghĩ học nữa, vậy có nên suy nghĩ lại về hành động của mình năm qua ko? 18, cái tuổi mà pháp luật cho phép thi bằng lái xe, cái tuổi mà coi được mấy cái phim có ghi 18+, cái tuổi người ta nói có chồng được rồi, người lớn đúng nghĩa đen.

- Chưa bao giờ tôi nghĩ về 1 hoàng tử gì gì, vì tôi ko phải công chúa xinh đẹp thông minh. Tôi chỉ thích bạn lớp trưởng học giỏi, biết đàn guitar lớp kế bên mà bạn đó cũng thích người khác, còn mơ hoàng tử gì nữa. Tôi ko biết những lời chúc của mọi người có linh ko, chứ tôi thấy năm sau mà đi học lại thì phải thích mấy bạn lớp lớn hơn để thấy xứng.

- Có 3 điều ước thì tôi ước ngoại mãi khoẻ mạnh để bên tôi hoài hoài, mẹ sẽ lại yêu thương tôi như ngày xưa và ông Cường hoàn toàn biến mất.

- Tôi cũng bắt đầu nghĩ về tình yêu nhiều hơn, nhất là sau khi gặp người đó, bao nhiêu lần tôi nghĩ chắc người ta thích mình, nhưng rồi lại thắc mắc có phải như vậy ko? Rồi giờ mới nhận ra kiểu như mình hoang tưởng. Một người đi du học, nhà khá giả hơn mình, người lớn hơn mình nhiều, biết nhiều chuyện hay ho như vậy thì ko thể thích mình được, ko phải mình bị quan tự ti nhưng sự thật nó là như vậy. Với lại, mấy chuyện yêu đương chưa trải qua nhiều, ko hiểu hết được cũng ko cần phải quá bận tâm, đêm nào cũng khó ngủ sẽ mau già lắm, sang mà dậy trễ xú ỉn sáng ko đúng giờ thì lại đau bao tử, mấy bữa Tết ăn toàn đồ khô ko ăn canh nhiều cũng bị đau hơi hơi lại rồi, mà bao tử suy nghĩ nhiều cũng dễ đau lắm.

- Thôi thì 18 tuổi, tự hứa ko được buồn nhảm nhí, ko được làm mấy chuyện tào lao nữa, sẽ mãi yêu Linkin' và Eminem.

Thì tự happy birthday to me “

Trước khi nằm vẫn còn tự dối lòng ráng cầm cái điện thoại lên, mở ra vô phần tin nhắn định thế này thế kia rồi lại thôi, tự ái cao ngút trời. Như vậy, ngày sinh nhật 18 đầy sôi nổi cũng kết thúc, mặc dù vui nhưng vẫn còn thiếu thiếu.

Sáng mùng 9, ngoại và mẹ kêu dậy sớm rữ đi lên Bình Phước thăm bà con, nhưng ông a ông ọ than mệt nên ko đi, ngoại cho ở nhà, hôm nay cô Hà về quê, ngoại dọn trong tủ lạnh có đồ ăn sẵn, rồi cho thêm tiền biếu có buồn thì đi chơi, thêm gì thì ăn ...

Tắm rửa, ăn sáng xong lại bật tv lên mà coi. Lúc này điện thoại để trên lầu quên lấy xuống, hết tv xong lại bật đĩa lên coi, con Tiên nó đi học rồi cho nên ko biết chơi với ai, chực nhớ tới cái điện thoại mới chạy lên lầu lấy xuống.

Điện thoại có 2 cuộc gọi nhớ, 2 tin nhắn, theo thứ tự tin nhắn thứ nhất lúc 8h :

- “ Chào buổi sáng, bạn có muốn nói chuyện ko? “

Tin nhắn thứ 2 lúc 8h8'

“ Chắc là bạn giận lắm, tôi xin lỗi “

Và sau đó là 2 cuộc gọi lúc 8h15 và 8strong0.

Cầm điện thoại thấy tin nhắn và cuộc gọi nhớ mà vui lạ thường, định bụng làm nư ko thêm nhẩn ko gọi lại, nhưng ko biết sao mà đầu nghĩ như vậy mà tay lại bấm :

- “ Sorry anh, sáng giờ em quên điện thoại trên lầu “

Sau chưa đầy 2 phút đã có phản hồi :

- “ Uhm, hôm nay bạn rảnh ko? “

Như mọi khi, cuộc trò chuyện qua tin nhắn bắt đầu.

- Em rảnh, có gì ko anh?

- Uhm, vậy có gặp nhau đc ko?

- Sao anh ko gọi điện thoại?

- Là sao?

- Sao bây giờ anh muốn gì anh ko gọi điện thoại mà cứ nhắn tin hoài?

- À, vì nhắn tin dễ nói chuyện hơn, tôi thích nghe giọng bạn ở ngoài hơn.

- Anh muốn gặp em sao?

- Uhm, tôi có đồ cần đưa cho bạn.

- Nếu là quà sinh nhật thì anh khỏi, hôm nay ko phải sn em.

- Bạn giận à?

- Ko có, em nói thật, em ko nhận quà sinh nhật mà ko phải ngày sinh nhật mình.

- Vậy sao hôm trước tôi tặng bạn ngôi nhà bằng vỏ ốc bạn nói coi như quà sn sớm.

- ... Lúc đó khác bây giờ

- Sao lại khác.

- Em thấy khác.

Nhắn tới đây thì người đó gọi hân cho tôi :

- Alo

- Sao lại khác?

Giọng người lạ ầm lả thường, đầy vẻ thắc mắc

- Vì em thấy khác?

- Nhưng sao lại thấy khác?

- Vì em tưởng anh thích em mà anh ko thích em.

- Tôi xin lỗi, hỏi bạn 1 điều được ko?

- Anh hỏi đi!

- Tôi có thể gặp bạn khi nào thì được?

- Anh rảnh khi nào?

- Cả ngày.

- Uhm vậy thì bây giờ cũng được.

- Hẹn bạn ở quán café cũ.

- Quán gần nhà em hay quán quận 3?

- Quán quận 3 nếu bạn có thời gian, còn ko thì quán gần nhà bạn cũng được!

- Vậy quán quận 3 đi.

- Ok, hẹn gặp bạn lát nữa.

Ồi, chả bù cho mấy tiếng đồng hồ uể oải chán nản mà tự dưng thấy mùa xuân về như 1 lần nữa ...

Lại như cũ, tôi tới nơi đã thấy người đó ngồi sẵn rồi, vẫn cái kiểu cô đơn đó, tội lắm, trong bụng thì cũng thấy bức nhưng lại thấy tội nhiều hơn.

- Chào anh

- Bạn ngồi đi, cam hay sữa tươi?

- Em uống cam đi, sáng em có uống sữa đậu nành rồi.

Anh ta gọi đồ uống xong thì nhìn tôi, nhìn thẳng, rồi lại nhìn xuống đất rồi lại nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống đất như vậy đến 4 5 lần, kiểu như nhìn tôi mà trúng ánh mắt của tôi thì lại nhìn xuống, nhìn bối rối lắm, mà làm tôi cũng bối rối theo.

- Anh sao vậy?

- Nhìn bạn vẫn vậy.

- Vậy là sao?

- Ko sao, mà bạn nói chuyện điện thoại nghe thật khó chịu trong bụng, tôi muốn gặp bạn, cảm ơn vì bạn đã gặp.

- Anh nói gì mà nghe nghiêm trọng vậy, thấy ghê!

- Nè, tôi trả lại bạn 2 cái nhẫn

Anh ta để 2 chiếc nhẫn của tôi nhẹ nhàng lên bàn và đẩy về phía tôi. Trong khi tôi tròn mắt chưa kịp phản ứng thì anh ta nói tiếp :

- Những gì tôi đã giúp bạn, xí xóa đi.

- Nhưng tại sao?

- Uhm, ko sao, tôi ko thích nhận sự trả ơn của bạn, tôi muốn bạn luôn nhớ về tôi.

- Nhớ như ân nhân hả?

- Ko, nhớ thôi.

- Theo kiểu nào mới đc.

- Theo kiểu nào cũng được, miễn là bạn có nhớ là được.

33. Quyển 2 - Chương 16

Tôi lầm lũi bước vô nhà, vẫn con đường và cảnh vật y chang lúc nãy, chó vẫn sủa khi nghe thấy tiếng bước chân... nhưng lòng không hân hoan nổi như lúc nãy. Không ngờ khi được ngỏ lời yêu lần nữa cảm giác lại như thế này, khác xa lần đầu tiên cách đây mấy năm, chắc tại những gì đã trải qua, chắc tại bản thân đã thu mình lại từ mấy năm nay, chắc tại tôi cũng thích người này rồi. Rồi tôi lại lo sợ rằng cả hai sẽ không giữ được nhau. Tình yêu chỉ mới chớm mà tôi đã cảm thấy stress như vậy, bản năng yêu đương hình như đã không còn mạnh mẽ. Tôi cũng đã nhận lời, và đây xác định là mối quan hệ nghiêm túc. Tôi phải nghiêm túc, muốn đối phương tôn trọng mình thì trước tiên mình phải tôn trọng bản thân. Đầu óc băng quơ, sau tất cả những suy nghĩ phải nhường chỗ lại cho chị hai “Mặc Cảm”.

Tôi vô nhà, đóng cửa, khóa cửa, bé Nemo đã chạy chạy ra mừng, tôi ôm con vào lòng, hôn hôn vào bộ lông mịn màng của con, chợt lóe lên một suy nghĩ “có phải Nemo là sợi dây kết nối”. Tôi không còn nghĩ tới chuyện Vinh có thật lòng hay thật lòng với tôi đến mức nào nhưng tôi quyết tâm sẽ cho Vinh thấy tôi trưởng

thành và nghiêm túc. Đi ngang phòng mẹ, mẹ đã ngủ, ôm Nemo lên phòng, rửa mặt thật sạch để tỉnh táo. Thở mạnh một tiếng như tự nhắc nhở “Dung đã yêu lần nữa”.

“Anh về tới nhà rồi, sao hôm nay em không dặn anh chạy xe cẩn thận và về nhà nhắn tin cho em?”

“Vì anh không xin mà.”

“Ừ, nhưng lần sau phải nhắn tin chứ, đâu phải phải xin mới gây tai nạn!”

“Em biết rồi.”

“Thôi em ngủ đi, xin lỗi em vì giờ này còn bắt em phải đi gặp anh!”

“Không có sao đâu, em ngủ nha. Chúc ngủ ngon.”

“Cảm ơn em!”

Tôi nằm trên giường và đọc những tin vừa nhắn. Cái thói quen như nghiện đọc đi đọc lại mấy tin nhắn đó lại lặp lại, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi. Nhắm mắt lại, khuôn mặt đó hiện ra cùng nụ cười tỏa nắng. Ngày mai phải làm gì bây giờ, buổi hẹn hò đầu tiên phải như thế nào mới phải?

Sáng dậy sớm mặc dù khuya ngủ cũng khá trễ, tắm táp, ăn sáng rồi cho Nemo ăn cháo nữa. Hôm nay đi học chắc gọi Nemo ngoài cửa hàng mẹ, dặn mấy chị cho Nemo ăn và uống sữa giùm. Đi học, ráng học cho xong đi chứ oải cái cảnh học hành lắm rồi. À, mà hôm nay còn phải chạy qua nhà văn hóa Phụ nữ đăng ký học trang điểm nữa.

Đang ngồi ngáp ruồi trong lớp, ôi mấy bài luận chán không tả được. 8h30, ngứa tay móc điện thoại ra nhắn tin:

“Anh dậy chưa?”

“Chưa.”

“Chưa sao trả lời tin nhắn được?”

“Vì em nhắn tin thì anh phải trả lời, khi ai nhắn tin hay gọi thì trừ mấy trường hợp anh không cầm máy, chứ ngoài ra anh sẽ trả lời hết.”

“Ừ, vậy được, em chịu như vậy, như vậy sẽ không lo lắng.”

“Em đang học à?”

“Ừ, nhưng buồn ngủ lắm.”

“Tội nghiệp em.”

“Thôi anh ngủ tiếp đi, bà cô đang liếc em, không khéo thì bả cho ăn cục phẩn.”

“Giỡn thôi chứ anh dậy rồi, đang uống café, chuẩn bị đi làm.”

“Ok, bye anh.”

Sau vài dòng tin nhắn, thấy tỉnh táo trở lại, thấy vui vui còn nhiều hơn thấy nhớ nhớ. Nhưng tuyệt đối phải giữ giá. Tôi cứ bị ám ảnh phải giữ giá giữ giá là sao, không biết phải làm gì? Chẳng biết thế nào nữa, thật kỳ lạ, đầu óc của một đứa 23-24 tuổi lại mụ mị hơn lúc 18-19!

10h30 sáng lại có tin nhắn:

“Bé Dung ơi, ăn gì chưa, đi ăn trưa với anh không?”

“Cũng được.”

“Em muốn ăn gì?”

“Em đang thèm bún bò.”

“Ok, anh chạy qua trường em chờ em.”

“Thôi khỏi, anh định dẫn em đi ăn ở đâu em chạy tới luôn, khỏi qua trường chi cho mắc công.”

“Bồ bịch người ta còn đưa đón nhau đi học nữa kìa em.”

“Kệ đi, em có xe, em tự đi.”

“Vậy chừng nào mới được hẹn hò một xe.”

“Nói chung là không phải lúc em đi học!”

“Vậy anh chờ em ở vòng xoay Dân Chủ nha.”

“Ok.”

Vinh dẫn tôi ăn một quán bún bò trên đường Cách Mạng Tháng Tám nhưng trong hẻm, nói chung là ngon thiệt.

- Anh mời em đi ăn, hỏi muốn ăn gì là trả lời bún bò liền.

- Chứ em đang thèm mà.

- Ủ không có gì tại anh thấy mắc cười vậy thôi.

- Mà anh làm gì mà 9 giờ sáng còn chưa đi làm?

- Anh đại diện cho cửa hàng của ba anh.

- Cửa hàng ba anh bán gì?

- Sắt thép, các thiết bị để chế tạo máy công nghiệp.

- Ủ

- Gia đình em chỉ có em thôi hả?

- Ủ, chỉ có em. Em ở với mẹ, ba mẹ chia tay lúc em chưa sinh ra.

- Mẹ em làm gì?

- Mẹ em bán nệm, gần cửa hàng nệm của mẹ là cửa hàng gỗ nội thất của dì hai, cậu ba.

- Nhà em làm về nội thất à?

- Ủ, ngày xưa ông ngoại có xưởng mộc, cậu ba duy trì tới bây giờ, mẹ em lúc trước cũng đi làm công ăn lương, cửa hàng là mới mở khoảng 10 năm trở lại thôi.

- Chắc mẹ em thương em lắm.

- Cả nhà em ai cũng thương em. Còn anh?

- Chị hai anh có gia đình riêng ở quận 8, em gái anh đang học lớp 12. Tuy em gái anh là con nuôi, nhưng ba má anh cưng dữ lắm.

- Mình kể chuyện tình yêu cũ đi!

- Chi vậy?

- Để biết về nhau mà rút kinh nghiệm.

- Em hoang mang rồi?

- Không, em thật sự muốn biết.

- Ăn xong qua quán café cho mát rồi anh kể cho em nghe nha.

Vậy là sau khi ăn xong, hai đứa lại chạy đến café kem cũng gần đó, lại tiếp tục chia sẻ về nhau.

- Em ăn kem gì?

- Kem trái dừa!

Anh ta kêu một ly kem café, một trái kem dừa.

- Em có vẻ tò mò quá?

- Trước đây thì không có, nhưng tự nhiên bây giờ em muốn biết nhiều thứ.

- Ủ, anh và Diễm thì anh cũng kể em nghe lần trước rồi. Vì Diễm là con của cô bạn thân của mẹ anh, mặc dù Diễm bỏ anh đau khổ vậy nhưng mẹ anh vẫn thương Diễm dữ lắm. Hôm bữa đám cưới mẹ anh còn ôm cô dâu chú rể chụp hình như con, anh bức mình ghê.

- Gia đình anh quý chị đó lắm hả?

- Nhà anh thì bình thường, chỉ có mẹ anh thôi, mẹ anh thương Diễm lắm. Mà mẹ anh cũng khó tính nữa.

- Khó lắm hả?

- Bộ muốn làm dâu hay sao mà hỏi?

- Còn ba anh?

- Ba anh đàn ông mà, dễ lắm, sao cũng được. Chị hai anh cũng dễ, còn bé út thì nó thương anh, anh làm gì nó cũng về phía anh và ủng hộ anh.

- Vậy em hỏi anh nha, hôm nay trời sáng sửa đàng hoàng em hỏi lại.

- Ha ha, em làm gì nghiêm trọng vậy?

- Em thật sự thật sự không muốn yêu đương nhứt nhứt nữa, em cảm thấy không còn thời gian. Em muốn xác định một mối quan hệ đàng hoàng. Em không nhiều tuổi nhưng cũng không còn là con nít để yêu rồi giận, giận rồi yêu ...

- Ý em là cưới hả?

- Đúng rồi, không phải em gấp cưới nhưng em nói để anh hiểu, đừng có kiểu sáng nắng chiều mưa, yêu rồi chia tay làm mất thời gian, tiền bạc và công sức của đôi phương nữa.

- Rồi, anh hiểu. Anh sẽ nghiêm túc.

- Em cũng nghiêm túc mà. Chỉ cần anh nói anh hiểu là em thấy an tâm hơn. Bây giờ anh muốn biết gì về em thì cứ hỏi. Em sẽ không nói xạo gì cả.

- Anh biết em sẽ không nói xạo, anh tin.

- Em không ăn được hải sản, không ăn được ớt chuông. Em bị đau bao tử hoài mà không chữa khỏi, nói chung là em không kén ăn, những cái em không ăn được đều là vì dị ứng và ảnh hưởng tới bao tử.

- Ủ, rồi chừng nào em mới cho anh qua nhà em để chở em đi chơi?

- Tại sao lại qua nhà em mới được?

- Em mới nói muốn nghiêm túc đàng hoàng, thì qua nhà em là nghiêm túc đàng hoàng, ai mà cứ hện hò giữa đường hoài kỳ cục lắm!

- Còn anh? Anh thích và ghét gì?

- Anh thích đá banh, coi đá banh, ghét gặp ai nhìn xạo xạo giả tạo. Nếu anh mua vé số, gặp cụ ông cụ bà già già anh sẽ cho thêm tiền nhưng đừng có xin, xin là anh không cho. Mấy vấn đề khác anh không quan trọng.

- Ủa, kỳ vậy?

- Anh thích những việc làm tự phát, anh không thích người khác áp lực lên anh điều gì.

- Từ hồi chia tay chị kia, anh đi chơi gái, massage gì đó bao nhiêu lần?

- À, cái này anh nói luôn. Công việc của anh là phải giao tiếp nhiều, đàn ông nên mời toàn vô mấy quán ăn có tiếp viên nữ, ăn nhậu xong thì thường là sẽ đi tiếp tùy theo tính chất, nhưng đa số là đi tiếp, tiếp là sẽ

đi bia ôm, karaoke ôm... Nhưng anh hứa với em, nếu anh có em thì anh sẽ không làm gì có lỗi với em. Nên anh nói chuyện này hy vọng em thông cảm và hiểu cho anh. Em hỏi anh đi vậy bao nhiêu lần làm sao anh nhớ được, khó quá!

- Nhậu ngon không mà sao đàn ông thích nhậu vậy?

- Em thấy nhậu mệt hay sướng? Mệt phải không? Mệt thì ai mà thích em? Chẳng qua là kiểu thủ tục hay hủ tục thôi, kiểu như từ ngày xưa rồi. Em có ghen không?

- Có, nhưng nếu anh nói vậy thì em sẽ cố gắng. Nếu anh đi ra ngoài công việc em sẽ thông cảm. Nhưng chỉ cần anh để em biết những quan hệ ngoài luồng, những mối quan hệ có tình cảm ngoài bàn nhậu, bàn tiếp khách gì đó... thì anh đừng có hỏi tại sao em ác?

- Em làm gì mà ác?

- Em không biết, điên lên thì em làm gì? Tự sát em cũng dám làm thì biết đâu được!

- Ha ha, anh chưa thấy ai đe dọa mà cái mặt dễ thương như vậy! Ha ha.

- Em nói thiệt.

- Rồi, anh hứa!

- Đừng làm gì có lỗi sau lưng em, đừng lừa dối em. Em cũng vậy!

- Anh biết rồi bé! Anh hứa, và anh nói cho em biết một tin vui từ anh đó là anh là người giữ lời hứa.

- Anh đã quên hẳn chị Diễm kia chưa?

- Anh thật sự chưa quên hẳn nhưng anh thích em hơn! Thiệt đó.

- Nhưng chị đó cũng lấy chồng rồi, em cũng không phải lo anh quay lại...

- Ủ, cũng suy nghĩ xa quá há! Bữa nào anh sẽ mời em đi ăn với chị hai và út của anh!

- Được không?

- Được mà, em cứ tự nhiên như cách em đang sống là được. Không phải khó chịu hay khép nép gì cho mệt. Nhà anh, ngoài má anh ra ai cũng dễ hết.

- Nhưng má anh có thương anh không?

- Có chứ, má anh thương anh nhất nhà mà. Nhưng má anh hay kiểu muốn anh phải làm cái này, làm cái kia theo ý của má, mà anh đâu có chịu, lúc nào cũng cãi lại. Nên miệng má anh lúc nào cũng chửi. Nhưng anh biết má anh thương anh!

- Ủ.

- Chiều em đi học tiếp hả?

- Không, chiều em nghỉ nhưng em phải đi đăng ký học cái khác.

- Em học thêm gì?

- Em học trang điểm.

- Ha ha, trang điểm vì anh à? Anh cũng không quan trọng hình thức bề ngoài lắm, con gái trước tiên phải thơm tho sạch sẽ và ăn mặc đàng hoàng như em đây là ok rồi!

- Không, cái này em quyết định trước hôm qua mà, không phải vì anh đâu!

- Ủ, vậy anh mua tặng em cái gì được bây giờ, anh ngu mấy vụ quà cáp lắm.

- Thôi khỏi, em cũng chưa biết mua gì. Cái đó tính sau đi.

- Em có thích được tặng quà không? Sinh nhật em tháng mấy?

Cuộc trò chuyện mang tính chất tìm hiểu cứ như vậy mà trôi qua. Có phải cuộc hẹn hò đầu tiên của lần yêu thứ hai nó như vậy? Không mượt mà, lãng mạn, thậm chí còn có phần khô khan nữa, nhưng xem ra cũng được, biết thêm một chút về đối phương.

- Em có hay giận không?

- Có, nhưng có lý do em mới giận chứ không tự nhiên giận.

- Khi có lý do thì nói anh mới biết, chứ em giận đùng đùng mà không nói anh biết vì sao thì anh cho em giận luôn, rồi anh giận lại em luôn đó nha.

- Sao lại có đàn ông nào nói như vậy với con gái trong lần hẹn hò đầu tiên?

- Không, anh nói thiệt, anh nói để em biết, đó là một động thái nghiêm túc của anh.

Vinh chớp chớp mắt với tôi, tôi nghĩ người lạ cũng lạ thiệt, nói chuyện thì không nhẹ nhàng gì hết, hình như có bia rượu vô mới nhẹ nhàng một chút thì phải.

Ăn xong Vinh chạy về chỗ làm, tôi chạy qua Lý Chính Thắng đăng ký học. Chiều về nhà mua đồ nấu cơm cho mẹ. Hơn 6 giờ, hai mẹ con cơm nước, xong ngồi coi tivi.

- Con có bạn trai à?

- Dạ?

- Có không?

- Sao tự nhiên mẹ hỏi, bộ con có gì khác sao?

- Không, mẹ hỏi vậy thôi. Mấy năm rồi, không quen đứa nào khác à?

- Thật ra thì con đang quen một người...

- Ủ, coi được thì dắt nó về nhà chơi, lần này phải cho mẹ biết mặt, đứa nào làm khổ con thì biết tay.

Tôi cười như mếu, chưa gì mà mẫu hậu đã ra chỉ thị dắt về nhà rồi. Thôi thì chờ một ngày nào tiện thì dắt thôi.

- Con gái cũng lớn rồi, cũng đủ tuổi yêu đương rồi coi cưới hỏi đi là vừa.

- Ủa, bao nhiêu cưới thì đẹp mẹ, con nghe nói từ 24 tới 27?

- Nói chung gặp thẳng thương thì cứ học cho xong cưới là vừa, tại con trẻ hai năm không thì chắc cũng cưới được rồi.

- Mà cưới ai mẹ ơi, cưới hỏi gì?

- Nói tới cưới cũng oải, như ba con... Chắc, nhưng mà thôi, số mẹ khổ thương ngay một người không ra gì. Thôi thì con phải khác, phải hạnh phúc.

- Dạ...

Nghe mẹ nói mà thấy thương, có ai đời bỏ vợ bỏ con hai mươi mấy năm không về tìm một lần. Kể ra mẹ cũng mạnh mẽ, cũng không đi tìm, chắc là hận lắm.

- Mà mẹ, bộ đó giờ mẹ không đi kiếm ông luôn hả?

- Kiếm gì, ông ở lù lù ngay Sài Gòn. Mẹ biết nhà mà. Tại mẹ không thèm quan tâm thứ người vô trách nhiệm đó thôi. Là đàn ông, cái quan trọng nhất là trách nhiệm, uy tín. Cái thứ nát rượu rồi còn gái gú đó, mẹ dứt ra được mừng gần chết, thiếu điều cúng heo quay chứ tìm kiếm gì. Ngày đó cũng may ông bỏ mẹ con mình, không thì còn phải khổ dài dài. Nghe đâu vợ sau cũng có hai, ba đứa con rồi.

- Mẹ hận hả?

- Không hận, nhưng không muốn thấy bản mặt đó nữa. Nhưng nếu con cảm thấy muốn gặp, lá rụng về cội, nước mắt chảy xuôi, muốn thì tìm.

- Con không tìm kiếm làm gì, mệt!

- Ủ, nữa có gả con mẹ cũng không cho biết. Loại người không có tình nghĩa, vô lương tâm.

- Ủa mà ông thương mẹ không?

- Thương, xin vô mới thương. Mà ngày xưa tại mẹ ngu... Giờ con phải khác nghe chưa. Mẹ ghét thứ đàn ông nát rượu.

Thôi rồi, ngẫm lại sao Vinh cứ giống như người đàn ông đó vậy? Cũng nhậu nhiều, rồi nhậu vô lại tình cảm hơn. Đau đầu và lại tiếp tục hoang mang. Không biết có phải là loại đàn ông chưa có thì muốn có cho bằng được, có xong rồi lại bỏ không? Có một sự trùng hợp, mặc dù không giống hệt nhưng nói sơ qua là thấy giống rồi.

- Người ta nói lấy người thương mình chứ đừng lấy người mình thương. Nhưng mà lỡ thương quá rồi thì sao mẹ?

- Thì khổ thân, khổ tâm chứ sao?

- Dạ, thôi để con suy nghĩ kỹ lại.

- Suy nghĩ cái gì?

- À, dạ không mẹ.

- Thôi mẹ đi qua nhà cậu ba chút, cậu ba biểu tối nay qua chơi, có mấy anh bạn cũ ngày xưa của cậu ba bên châu Âu về, con đi không?

- Dạ thôi, mẹ đi đi.

Tôi có nên suy nghĩ lại, hay là phải hỏi thẳng anh Vinh. Chuyện chưa đến đâu mà cái kiểu hỏi khô khan máy móc của tôi có khiến cho anh thất vọng không? Tự nhiên tôi cứ hỏi hỏi mấy câu vô duyên như vậy, bản thân tôi còn thấy suy nghĩ của mình vô lý nữa mà. Không lẽ cứ rượu bia là phải hư hỏng, đều cán? Tôi tin Vinh mà, nhưng ngày xưa cũng vì mẹ tin nên mẹ mới khổ. Ôi, tôi tự thấy mình như nghiêm trọng hóa vấn đề, lên phòng chat chít cho khuây khỏa.

Mới login YM thì đã nhận một đồng tin nhắn offline của Tiên, của Vinh và của nhóm ế.

Tiên diên:

“Ê, chuyện mày với ông kia sao rồi? Kể nhanh coi.”

“Tao là tao thấy hay là mày của ông luôn đi khỏi chờ ông.”

“Mà có gì pm tao liền nha!”

“Tối nay tao qua nhà nhỏ bạn tham gia tiệc ngủ con gái. Tụi tao cũng mới thi xong nên được nghỉ, không biết sáng có về sớm hay không. Có gì mày cứ pm tao đi, nếu online tao đọc.”

Ế: Nhóm này rủ đi Vũng Tàu cuối tuần này, nhưng bà L không đi vì nhà có đám đố ở quê.

Vinh: Anh gửi lại cho tôi cái đoạn chat hôm nọ để chứng minh là tôi có hỏi anh thích tôi hả...

Quyết định để sáng nick, phải nói chuyện với nhóm ế cái đã. Tôi cũng báo giống bà L là tôi có bạn trai, cả nhóm lại bay vào xía xối đủ kiểu, kêu là vì sợ đóng tiền nên có bồ gấp gù tùm lum. Tôi hứa cuối tuần này tôi sẽ đi Vũng Tàu, tụi nó mới hạ hỏa xuống tha lỗi, giờ nhóm còn có bốn người, tôi cam kết là nếu rảnh sẽ tham gia các cuộc chơi bởi ăn nhậu. Rồi tụi nó hỏi ai, tôi cũng tình thiệt nói là ông Vinh rồi tụi nó tha hồ mà hả hê vì trước đó tụi nó đã phán mà tôi cứ chối bay chối biến. Rồi tụi nó còn đòi ra mắt nữa, còn đòi rửa bồ nữa. Phải nói may là chat chứ ở ngoài chắc tụi nó đánh hội đồng có mà chết.

BUZZ!

“Em đây.”

“Em đang làm gì?”

“Em online chat với bạn.”

“Có nghĩ về anh không?”

“Anh có xin không?”

“Không, hôm nay anh không uống.”

“Ừ, lúc anh tỉnh anh vẫn thích em phải không?”

“Sao em hỏi vậy?”

“Em hỏi thì anh trả lời đi!”

“Anh thích em mà.”

“Nói chung em có lý do để hỏi anh nhưng không tiện nói thôi.”

“Em nghi ngờ tình cảm của anh hả?”

“Không, em không biết nói sao, em không nghi ngờ. Em chỉ sợ.”

“Em sợ gì?”

“Nhiều thứ lắm, mà thôi, nói chuyện khác đi!”

“Anh còn có một tính nữa là khi nói chuyện gì phải nói xong chuyện đó, đừng nói dở dở xong rồi cho qua, như vậy không giải quyết được vấn đề.”

“Ừ em biết rồi.”

“Em nói rõ đi, tại sao em lại hỏi anh tỉnh hay xin rồi thích em là sao?”

Tôi không thể cho qua nữa rồi nên kể cho Vinh nghe về chuyện của mẹ bị ba bỏ mà mẹ kể hồi nãy, nhưng tôi lại nói đó là chuyện của một người bạn chứ không phải chuyện của mẹ mình.

“Anh chỉ cần em tin anh, em sẽ không làm em khóc đâu. Tuy là chỉ mới bắt đầu, anh không biết nói sao, cũng không thể cứ như vậy và dồn ép em phải say đắm nhau. Nhưng anh sẽ tôn trọng em tuyệt đối, chỉ cần em tin anh thôi.”

“Em cũng tôn trọng anh mà.”

“Và còn cái nữa, đừng nói là bắt anh bỏ nhậu hay gì, cái đó anh tự biết, anh thật sự không thích người khác bắt anh làm bất cứ điều gì.”

“Anh không thể nói chuyện nhẹ nhàng lãng mạn hơn chút được sao?”

“Vì anh là như vậy, anh sống như vậy, nếu anh khác đi để được em thích anh hơn thì đó là giả tạo. Em có thích một người giả tạo không?”

“Em sẽ không nói tới chuyện anh bia rượu gì hết nhưng khi anh xin thì anh đừng gập và cù nhây với em, em không thích.”

“Ok em.”

“À, thứ bảy và chủ nhật này em đi Vũng Tàu với bạn.”

“Có con trai không?”

“Có trai có gái.”

“...”

“Sao vậy? Mà em chỉ nói anh biết chứ không phải em xin anh đâu.”

“Ừ, tôn trọng quyền cá nhân, nhưng anh nghĩ cũng đến một lúc nào đó, mối quan hệ lâu dài và nghiêm túc thì phải giới thiệu gia đình và bạn bè. Em suy nghĩ đi nha, anh đi ra ngoài chút.”

Sao vậy trời? Hình như mới chat xíu mà thấy khó chịu rồi, mà những người trái ngược tính cách vậy có yêu nhau lâu dài được không? Kỳ lạ, người gì mà không có nổi một chút dịu dàng với người con gái mình thích, cộc cằn tợn luôn, không biết là có máu bạo lực hay không nữa? Bắt đầu thấy nản chút đỉnh, nhưng nghĩ lại nếu mới bấy nhiêu đó mà đã chán thì tầm thường quá, yêu nhau phải yêu cả những cái xấu của nhau. Nghĩ lại anh ta nói cũng đúng mà đâu có nói sai, chỉ là không phải cách nói theo kiểu mình muốn. Thôi thì chính mình cũng không muốn ai bắt mình làm theo ý người khác còn gì, phải nhận để chứng minh mình trưởng thành!

Treo máy đó, tôi nằm lăn ra giường, cầm điện thoại lên, tự nhiên một khắc thôi tôi nghĩ tới Thái. Tôi cũng nghĩ mỗi người mỗi khác, không thể nào muốn Vinh như Thái, đó là sai trái. Và chính tôi đã chọn cách đánh mất Thái còn gì. Thôi thì tự làm tự chịu, cứ tiếp tục coi mối quan hệ đi tới đâu. Không hiểu sao lại bấm số gọi cho Thái...

- Alo

- Anh khỏe không?

- Anh khỏe, còn em khỏe không?

- Dạ em cũng khỏe. Em gọi hỏi thăm và muốn nói với anh là...

- Em có bạn trai phải không?

- ...

- Chúc mừng em, chúc em hạnh phúc.

- Em xin lỗi.

- Chuyện qua rồi. Giờ nghe em tìm được tình yêu anh cũng mong em hạnh phúc. Anh mong người đó yêu em nhiều, tình yêu lớn đủ để bao bọc cho em, bảo vệ em và sẽ có một kết thúc đẹp.

Tôi ghen lời. Giọng nói của Thái ấm áp, dịu dàng và vẫn thấu hiểu tôi như ngày nào. Tôi đã làm anh đau nhiều quá rồi, giờ tôi phải nói ra tôi cũng đã tìm được tình yêu mới để mong anh cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình.

- Em xin lỗi anh. Em cũng mong anh hạnh phúc. Em cũng muốn thỉnh thoảng có thể được nhắn tin hay gọi điện hỏi thăm anh.

- Em đừng khóc. Dung nói chuyện nghe chín chắn rồi, anh yên tâm lắm.

- Không bao giờ em quên anh hết, em xin lỗi anh!

- Anh cũng vậy, anh thực tâm luôn mong em được hạnh phúc, khi có chuyện gì vui hãy chia sẻ với anh, anh luôn sẵn sàng. Với ai chứ với Dung thì anh luôn sẵn sàng.

- Cảm ơn anh, chào anh, chúc ngủ ngon.

Chưa để Thái chúc lại, tôi đã tắt máy, tôi co người lại, nằm đó, nước mắt chảy dài, ghen ngào. Không phải tôi thấy hối tiếc đâu, không phải tôi vương vấn, chỉ là tôi thấy mình thật nhỏ bé. Sao cứ phải tốt với tôi cho đến giờ phút này, không một câu nặng nhẹ. Tại sao trên đời lại có người đàn ông hiền từ và cao thượng như vậy? Không biết suốt thời gian qua Thái sống thế nào, có khổ sở như tôi hay như Vinh không? Tôi gọi điện với thành ý nhưng không biết cú điện thoại này có làm anh tổn thương nữa hay không? Từ thâm tâm, tôi muốn nói triệu triệu lời xin lỗi. Hơn ba năm qua, bất cứ vết thương nào cũng đã lành, cảm giác cũng đã chai sạn hoặc tốt hơn, riêng cảm giác tội lỗi của tôi, chưa hề nguôi ngoai. Em xin lỗi anh, Thái ơi!

Điện thoại reo, là Vinh, tôi đang khóc khịt mũi không muốn nghe máy, nếu nghe anh ta sẽ lại hỏi ngay, những câu hỏi khô khan lại làm tôi thấy khó chịu. Mà cứ reo như vậy, tôi đành bắt máy.

- Alo, em mới nói chuyện với ai mà thấy bận máy lâu vậy?

- Bạn em, mà lần sau anh đừng điều tra em nói chuyện với ai kẻo máy nữa, khi anh hỏi vậy em thấy kỳ lắm.

- Ok em. Em khóc à?

- ...

- Anh xin lỗi, anh không nghĩ chat như vậy làm em buồn.

- Không phải tại anh đâu, không có gì.

- Vậy sao em khóc?

- Em gọi điện cho người yêu cũ...

- Để làm gì? – Anh bắt đầu nói lớn.

- Em gọi để nói là em có bạn trai rồi, không còn vương vấn gì nữa. Em cũng mong anh ấy có bạn gái đi! Được chưa?

- Còn quan tâm nhau quá mà!

- Nếu mà em còn quan tâm thì em đã tìm tới lâu rồi, không có chờ đến bây giờ đâu. Anh nghĩ em chỉ như vậy thôi phải không?

- Em nói là tôn trọng anh?

- Em không tôn trọng anh chỗ nào?

- Tại sao em lại gọi cho người yêu cũ, rồi nói với anh là em gọi cho người yêu cũ?

- Em có thể nói xạo, nhưng em thấy em không làm gì mờ ám để nói xạo, vì em nghĩ anh là người yêu của em, em công khai chuyện đó, như vậy là không tôn trọng anh hả?

Hai đứa bắt đầu lớn tiếng với nhau, may mà nhà không có ai.

- ...

- Mới có một ngày thôi, anh đã như vậy rồi, mà anh còn nói nếu em là người quay lưng thì em sẽ hối hận. Em nghĩ anh nói ngược rồi, nếu dừng lại ngay bây giờ cũng không sao cả. Em chịu được.

- Anh không có ý đó. - Giọng anh dịu lại.

- Vậy em hiểu sai ý anh rồi hả? Anh muốn em phải nói xạo khi gọi cho bồ cũ, trong khi em không làm gì sai sau lưng anh để phải giấu anh... Mình mới bắt đầu một ngày thôi anh à!

Chỉ mới hẹn họ được một ngày đã có một cuộc cãi vã um trời. Tôi bực không tả nổi, tôi tự hỏi mình có phải đã sai lầm không? Tại sao lại như vậy? Tại sao người đàn ông này anh ta lại cộc cằn như vậy, trong khi tôi đã tự nhủ với lòng là sẽ chín chắn hơn, là trưởng thành hơn. Tôi tức đến nóng mặt, nhưng không khóc vì chuyện này không đáng phải khóc.

- Em thấy cả hai người đang nóng giận quá rồi, ai cũng cần thời gian suy nghĩ thêm. Nếu tin nhau và hiểu thì tiếp tục còn không thì dừng lại cho đỡ mất thời gian.

- Anh tin em, anh xin lỗi đã nóng giận.

- Ok, vậy chúc anh ngủ ngon.

- Còn sớm mà, gặp nhau chút được không em?

Đang bực mà nghe câu xin lỗi, tôi như từ chảo lửa được thả xuống hồ bơi, cảm giác được xoa dịu tức thì. Tôi cũng muốn gặp, để coi coi anh ta sẽ nói gì khi đối mặt với tôi. Tôi chỉ cúi đầu khi làm sai, còn khi tôi không làm sai tôi sẽ nhìn vào người đối diện coi họ giải thích thế nào khi đã phản ứng như vậy với tôi đây.

- Bây giờ là 9h40', khoảng 10h30' là em phải về ngủ mai đi học, mấy giờ anh qua thì tùy anh.

- Ủ, anh qua liền, qua tới anh sẽ gọi em.

Như mọi khi, khoảng 25 phút anh ta qua tới ngã tư, gọi điện thoại. Tôi đi bộ ra, để coi khi đi chung xe anh sẽ như thế nào đây. Tôi lại tiếp tục bị ám ảnh bởi liên khúc “phải giữ giá”.

Vừa thấy tôi đi bộ, anh ta mừng rỡ, chạy vèo xe qua chỗ tôi đứng. Mặt tôi vẫn vô cảm, không vui không buồn. Tôi leo lên xe, ngồi xa.

- Đi café một chút thôi, anh xin lỗi.

- Ừ, sao cũng được.

Vinh chạy ừ tới cái quán café sân vườn tối thui hôm nọ.

- Hết quán hay sao mà anh chạy tới cái quán đèn mờ này?

- Thôi mà, anh muốn ôn lại kỷ niệm.

- Mới cách đây một ngày đã thành kỷ niệm rồi à?

- Thôi, em vô đi.

Tôi vùng vằng nhưng cũng đi vô. Quán café gì mà cặp cặp ngồi dính lấy nhau, trời tối đèn tối nhưng tôi vẫn thấy rõ mồn một họ đang ôm nhau, hôn nhau. Có mấy cặp còn làm mấy chuyện kinh dị hơn.

- Em thật sự không thích quán này, đi quán khác đi.

- Rồi được rồi, đừng có xụ mặt nữa.

- Anh quên đi.

Cứ như vậy, tôi đi trước, anh lèo đèo theo sau, không nắm tay, đi xa, mặt tôi vẫn giữ nguyên vẻ không cảm xúc.

34. Chương 16

- Anh cứ nói chuyện như vậy làm em thấy bức ghê.

- Vậy bạn muốn tôi nói làm sao mới ko làm bạn bức?

- Thì anh cứ nói đại ra đi, cái gì mà anh cứ lấp lửng vậy?

- Xin lỗi bạn.

- Về cái gì?

- Sinh nhật bạn, và mấy ngày trước nữa tôi đã ko liên lạc.

- Sao phải xin lỗi, anh rảnh thì anh liên lạc còn ko thì thôi, có phải là gì đâu mà nhất định phải nhắn tin mới được.

- Bạn giận ko?

- Ko giận.

- Buồn ko?

- Mà thôi, qua rồi anh hỏi làm gì?

- Tôi xin lỗi.

- Mặc cái gì mà anh xin lỗi miết vậy?

- Tôi biết bạn buồn, bạn giận.

- Anh tự tin quá, làm gì mà biết người khác buồn, giận?

- Cách nói chuyện của bạn, vẻ mặt của bạn, làm cho tôi cảm thấy có lỗi.

- Giờ anh kêu ra đây chỉ để “xin lỗi bạn, xin lỗi bạn” thôi ha?

- Giờ tôi chưa biết phải nói làm sao

- Nói gì?

- Nói điều tôi muốn nói.

Chết thật, nói gì nói đại, làm tôi rối bời, hồi hộp muốn chết luôn, vậy mà cứ ập a ập úng, lúc mới gặp đâu có vậy, haiz.

- Bây giờ nói chung anh muốn nói gì vậy?

- Bạn chưa có bạn trai đúng ko?

- Em ko của được bạn đó.

- Vậy ...

- Sao?

- Bạn có thể cho tôi Theo đuổi bạn đc ko?

- Hả?

- Tôi nói nghiêm túc, đừng hoảng.

- Anh muốn của em hả?

-

- Ko phải hôm bữa anh nói ko thích em rồi sao?

- Bạn cứ trả lời đi.

- Em ko biết ...

Tôi còn ập úng hơn, mặt cúi xuống bàn, ko dám nhìn người đó nữa, như vậy ko biết có phải là tỏ tình ko nữa, sao mọi chuyện lại đi xa tưởng tượng của mình như vậy? Cuộc đối thoại này gây căng và dồn dập nhau quá mức.

- Bạn có thích tôi chút nào ko?

- ... Gật gật ...

- Bạn ko chê tôi già sao?

- ... Lắc đầu

- Vậy được rồi, cho tôi làm quen và tìm hiểu lại từ đầu được ko? Tôi hứa sẽ ko làm điều gì bạn ko thích, có gì ko thích hay ko thoải mái bạn cứ nói.

- (ngồi im đứng hình, mắt nhìn xuống đất)

- Tôi sẽ ko làm quá, ko vội vàng hay ép bạn gì cả, nếu bạn thấy ko thích cứ nói ra tôi sẽ dừng lại.

- Nhưng bữa trước anh nói ko thích em mà (tôi lí nhí)

- Tôi đâu có nói là ko thích, tôi chỉ nói tôi ko phải thích bạn từ cái nhìn đầu tiên thôi.

- Vậy đến bữa nay anh mới thích em hả?

- Ko, trước hôm nay.

- Sao hôm nay anh mới nói?

- Vì hôm nay bạn mới bước qua 18t, tôi sợ khi phải yêu 1 cô bé chưa 18 tuổi, bạn vẫn vậy nhưng khi bạn 18 tôi sẽ tự tin hơn?

- (lại im lặng, mắc cỡ cứng hết cả mình)

- Ở nước ngoài, 1 người 18 tuổi sẽ tự quyết định cuộc đời mình, hay nói cách khác 18 tuổi là trưởng thành. Tôi đi học bên đó mấy năm cũng hiểu được điều này, có thể Việt Nam chưa hẳn giống thật sự. Có thể bạn vẫn như vậy, nhưng hôm nay tôi mới tự tin nói với bạn. Bạn ko chê tôi già là tôi mừng rồi.

- Vậy em với anh sẽ là bồ của nhau hả?

- (cười nhoe) Chưa, theo trình tự sẽ tìm hiểu nhau trước, biết đâu trong quá trình tìm hiểu bạn sẽ ko thích điều gì đó ở tôi thì sao?

- Hay ngược lại?

- Ko đâu, tôi thích bạn mà.

- Vì sao?

- Bạn bớt hỏi đi, tôi ko thích người mình thích suốt ngày hỏi vì sao tôi thích người ta, như vậy vô nghĩa lắm. Tôi muốn bảo vệ bạn, che chở cho bạn, thích được gặp bạn, bạn mặc gì tôi cũng thấy dễ thương, thích nhìn bạn, tôi muốn nghe giọng của bạn. Như vậy thôi.

Nãy giờ trái tim tôi mém nhảy ra khỏi lồng ngực tới mấy lần, sao mà muốn ngộp thở, 2 tay tôi nắm vào nhau để cố giữ bình tĩnh mà 2 lòng bàn tay lạnh ngắt. Trong khoảnh khắc tôi nghĩ ngay đến chuyện sẽ được hẹn hò, sẽ nắm tay nhau, sẽ hôn nhau, ôi ... cảm giác đó, thật là ngộ. Người này thích tôi thật rồi, tôi ko hoang tưởng nữa.

- Sao mấy ngày nay anh ko nhắn tin?

- Tôi suy nghĩ nhiều.

- Về chuyện gì?

- Về bạn, về tôi, tôi tự hỏi nhiều lần coi tôi có khả năng được bạn quan tâm ko? Tôi thấy mình ko phải người đến nỗi tệ, nhưng tôi nhớ bạn lắm, nhớ muốn điên, đêm nào cũng phải 3 4 lon bia tôi mới ngủ được, chưa bao giờ tôi có tâm trạng như vậy. Lúc nào cũng muốn chạy đến gần hẻm nhà bạn ko biết bạn có đi ngang ko, để nhìn thấy bạn cũng được.

- Em cũng vậy.

- Cũng nhớ cũng nghĩ về tôi hả?

- Uhm ...

- Vậy bạn đồng ý chứ?

- Anh, như vậy có phải em sẽ thay thế vị trí của chị Yến kia ko?

- Nữa, bạn trả lời thôi, đừng hỏi chuyện ko liên quan nữa. Bạn là bạn, ko phải thay thế ai cả, tôi chỉ nghĩ về bạn thôi, lúc này.

- Uhm!

- Cảm ơn bạn.

- (im lặng)

- Xin lỗi.

- Anh đừng xin lỗi nữa.

- Tôi xin lỗi vì ko có quà sinh nhật cho bạn, tôi thật là tệ, nhưng tôi thật sự ko biết phải như thế nào mới được, tôi sợ là bạn thích người khác, sợ hy vọng nhiều sẽ thất vọng.

- Anh Thái!

- Sao bạn?

- ANh thích em, muốn em làm bạn gái của anh đúng ko?

- Uhm

- Vậy có thể kêu em là em, hay là bé Dung như mọi người, đừng có tôi với bạn hoài được ko?

- (Cười tươi, nét mặt ko còn căng thẳng nữa) Được, nhưng nếu tôi chưa quen bạn thông cảm nha.

Tôi gật gù ái ngại, mắc cỡ, dù gì đây cũng là người đã nhìn thấy vòng 1 của tôi sau sự cố bung nút áo, người đã ngủ chung nhà với tôi, người đã nuôi tôi trong bệnh viện ko những 1 lần mà tới 2 lần, người đã ôm tôi thật chặt trong khi đưa tôi đi cấp cứu. Tôi nhớ hơi ấm đó, sự khẩn trương và lo lắng đó. Thay vì những cảnh giác lúc đầu, tôi tin tưởng, và hình như đã đỡ ngay lần đầu tiên hôm nay, tôi ko cần tìm hiểu gì hết, rõ ràng tôi cũng muốn gặp anh ta, nhìn mặt anh ta, nghe giọng anh ta, kể chuyện trời đất, tôi cũng muốn tôi ôm điện thoại nhắn tin cho anh ta. Lạ thật, 18 tuổi 1 ngày có người tỏ tình, người lạ nhưng ko lạ, nhưng hẳn là 1 người tốt.

Tôi đưa ánh nhìn đầy thẹn thùng nhìn người mình sắp hẹn hò cùng, cũng đẹp trai lắm chứ, phải tới hôm nay ngay thời khắc đặc biệt này tôi mới chú ý kỹ những đường nét đó, làn da hơi ngăm đó, hàm râu quai nón lún phún đó, mái tóc đó, ánh mắt hiền và đầy yêu thương đó, bờ môi đó sau này có thể sẽ hôn tôi Rồi tôi nhận ra, ko phải những suy nghĩ của mình là sai, rõ ràng tôi cũng cảm nhận được thứ tình cảm đó, ấm áp lắm, mãnh liệt chứ bộ.

35. Quyển 2 - Chương 17

Khoảng 15 phút sau, Vinh cũng tìm thấy cái quán café nhìn đẹp, sang và lãng mạn hơn. Chúng tôi chọn một chỗ ngồi đẹp trên lầu, mát mẻ, dang hoàng lịch sự và lãng mạn. Từ chỗ ngồi gần ngay cửa sổ, tôi có thể dõi mắt ngắm nhìn đường xá và xe cộ đi lại. Hai đứa ngồi đối diện nhau.

- Em uống gì?

- Sữa tươi.

Vinh gọi một café đá, một sữa tươi. Người phục vụ vừa quay đi, anh nhanh như chớp đã bay qua ngồi kế bên, không những vậy còn bất ngờ ôm mặt tôi và hôn môi khiến tôi không phản ứng kịp. Nhưng cái cảm giác khi được người mình thích chạm lên bờ môi thật ngọt ngào khó tả. Bị bất ngờ, bị “phê” nữa nhưng tôi vẫn giữ được tỉnh táo liên đây đây ra.

- Anh buông ra coi!

- Anh xin lỗi em, tại vì anh ghen thôi, sau này không như vậy nữa.

Tôi nheo mắt, hậm hực lườm anh nhưng chỉ là giả bộ thôi. Thật ra khi môi chạm môi thì tôi đã hết giận luôn rồi. Cái cảm giác dễ chịu bay bổng đó mới thật sự đánh thức trái tim của tôi. Tôi đã thương người này thật rồi!

- Ghen à? Em nói cho anh biết, anh Thái không phải để ghen, em đã nói sẽ không làm gì bậy với anh thì em sẽ không làm gì có lỗi.

- Em đừng có nhắc tới thằng đó nữa được không?

- Để em nói anh hiểu, không phải chỉ là bồ cũ, anh còn là ân nhân của em. Anh chính là người khiến em thay đổi. Em không làm gì mờ ám nên em không sợ anh. Sau này khi nào em có nhắn hay gọi Thái em cũng sẽ nói cho anh biết. Không nói xạo nửa lời, anh chịu không? Chịu thì chịu còn không thì dẹp, không yêu đương gì với anh nữa hết!

- Sao lại có người con gái kỳ cục như em? Em không thấy yêu cầu quá đáng sao?

- Em không thấy! Mà thêm cái nữa, anh đừng có kêu anh là thằng, anh lớn hơn anh hai tuổi đó.

- Em có chắc là không làm gì sau lưng anh không?

- Em chưa sợ anh tới mức phải làm như vậy đâu. Mà em cũng không phải con gái như vậy! Nếu thích thì em đã có thể quen lại anh mấy năm nay rồi. Anh cứ suy nghĩ em nói có đúng không rồi quyết định.

- Rồi, anh tin anh tin được chưa?

- Anh có thể nhắc hay nói về chị Diễm, nhưng chỉ cần anh nói xạo mà em biết thì chấm dứt liền!

- Rồi, rồi.

Không biết có phải là tại cái quán có không khí dễ chịu đó không? Hay là do anh đang trong tư thế bị động khi tôi giận dữ nên tự nhiên nhẹ nhàng như vậy nữa. Còn tôi cũng tự lự, cũng dằn lòng dữ lắm. Nói thì nói vậy nhưng tôi hiểu nên hạn chế nhắc về Thái trước mặt Vinh. Một người của hiện tại, một của quá khứ. Mặc dù tôi không hối hận vì những chuyện đã qua nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ không hối hận vì những chuyện sắp làm. Với lại, đã lâu lắm rồi môi mới có cảm giác như vậy, tôi thêm được hôn thử lại lần nữa...

- Thôi trễ rồi, anh chở em về đi.

- Chút nữa đi.

- Chút nữa làm gì?

- Em à, anh đi Vũng Tàu chung với em nha?

- Ủa, em đi với bạn em mà.

- Coi như giới thiệu anh với bạn đi, với lại anh sẽ được ở bên em tới hai ngày.

Nghĩ cũng có lý, giới thiệu với tụi nó cho xong, nhưng tôi cũng sẽ hỏi lại ý kiến tụi nó chứ không tự quyết định vì vụ đi Vũng Tàu là tụi nó rủ.

- Để em hỏi lại tụi nó.

- Nếu bạn em chịu, anh sẽ mượn xe và tài xế cho bọn em luôn. Anh lo luôn khách sạn, anh có quen bạn ngoài đó.

Tôi ậm ừ, nói là sẽ suy nghĩ và hỏi tụi nó. Chợt tôi thấy hai đứa cũng lớn rồi mà như con nít vậy, sao mà nhanh giận nhanh huê quá. Nhưng nghĩ chắc một phần do tôi nữa nên tôi bỏ qua. Quan trọng là anh đã khai hoang bờ môi đã mấy năm nay chưa ai đụng vào.

Đến khi tính tiền xong, người phục vụ vừa quay đi Vinh lại ôm tôi, hôn một lần nữa. Lần này tôi cũng hơi bất ngờ nhưng trong tư thế đã có chờ đợi nên thả lỏng hưởng thụ. Hưởng thụ thứ có thể nói là ngọt ngào nhất từ người con trai cộc cằn đó. Hai đứa hôn quên trời đất, vì chỗ tụi tôi ngồi vắng hoe, không sợ ai nhìn thấy cả.

Về tới hẻm nhà, Vinh năn nỉ đòi chở vào tận nơi cho biết nhà nhưng tôi vẫn không chịu. Không hiểu sao tôi lại không đồng ý, hình như tôi cảm thấy chưa phải lúc. Vinh đành lủi thủi ra về. Vào đến nhà cũng gần 11 giờ rồi nhưng mẹ vẫn chưa về. Tôi gọi cho mẹ, mẹ nói gặp lại mấy anh bạn quen cũ bên nhà cậu mợ ba, họ có mời đi phòng trà nghe nhạc nên về trễ. Giờ mọi người mới bắt đầu về, có thể là ăn khuya nữa mới về nhà. Mà mẹ đi với cậu thì cũng không có gì lo hết.

Tôi chưa buồn ngủ nên lên phòng lại mở YM ra chat chút, sẵn hỏi dò mấy đứa coi tụi nó có chịu vụ tôi dắt theo ông Vinh đi Vũng Tàu không? Không ngờ cả đám ki bo, nghe có người lo lại âm ỉ chấp thuận, còn bảo coi như ra mắt phải tốn tình phí, đằng nào Dung cũng là hoa khôi của đám (hoa khôi không phải hoa khôi nhé). Chat một chút mà cười bể bụng, vẫn không thấy con Tiên online nên tôi tắt máy đi ngủ luôn. Tâm trạng chỉ trong mấy tiếng đồng hồ mà cứ thay đổi liên tục, từ bực mình qua suy tư rồi sau đó nóng giận, cuối cùng là thỏa mãn. Tôi xuống nhà ẵm Nemo lên phòng cho ngủ chung. Tôi hun hun cái mũi Nemo, rồi tôi sờ lên môi mình... Tôi cảm thấy nhớ anh.

“Hôm nay em cũng không dặn anh về nhắn tin cho em!”

“Vì em giận anh nên không thèm nhắn.”

“Anh xin lỗi rồi mà.”

“Em nghĩ anh không có cái gì ngọt ngào ngoài hôn giỏi, chắc đó cũng nhờ công mấy cô gái bia ôm này nọ phải không?”

“Xin lỗi em chứ anh không hôn mấy em đó. Không phải khinh bỉ gì họ nhưng anh không hôn môi người anh không thích!”

À há, cuối cùng cũng tìm thấy một điểm tương đồng, tôi cảm thấy thích thú với thông tin đó, từ nay cái môi đó là của tôi rồi.

“Còn điều ngọt ngào nhất của anh là em đó!”

“Xạo quá đi! Mà tội bạn em chịu vụ Vũng Tàu rồi nha.”

“Ồ, nhanh vậy, em ép bạn em à?”

“Tào lao quá, thôi em ngủ mai đi học. Mai mốt anh đẹp cái quán café đèn mờ kia giùm em cái. Trời ơi, thấy mà ớn!”

“Ok! Ok! Bye bé, chúc em ngủ ngon!”

“Chúc anh ngủ ngon!”

Vâng, cảm giác khi yêu không giống nhau nhưng cứ lâng lâng, cứ thích thích và luôn dễ chịu như vậy. Hỏi sao bao nhiêu con người ta cứ đắm đuối vô lô cốt tình yêu chứ!

Loay hoay cũng tới cuối tuần, ban đầu tội tôi định đi thứ bảy, chủ nhật về, nhưng một đứa trong nhóm bạn vào chủ nhật nên đành đi từ tối thứ Sáu, ăn nhậu ở đó, thứ Bảy tắm biển, ăn nhậu xong chiều thứ bảy về. Tôi cũng đã báo với mẹ.

- Thằng bồ con có đi chung không?

- Dạ có.

- Tội bây ngủ sao?

- Trời mẹ lo quá, trai ngủ với trai, gái ngủ với gái!

- Đừng có ngủ, đàn ông mà có được sớm sẽ chán sớm, biết khôn nghe chưa con.

- Dạ con biết rồi mà.

- Ừ đi đi, mẹ cho tiền nè.

- Dạ con cảm ơn mẹ, con không xài hết sẽ trả lại, tại tiền tiêu vặt tháng của con vẫn còn.

- Không biết bơi, sóng siết gì cẩn thận nghe chưa? Nhậu nhẹt gì nhớ mua thuốc dị ứng uống, không thì ăn ba cái đồ biển vào rồi mặt lại sưng như hà bá đó!

- Dạ vâng. He he.

Chiều thứ sáu đi học về, tôi vội vàng tắm rửa, chuẩn bị hai cái quần đùi, hai cái áo thun với thêm một bộ khăn tắm để mặc lúc về, khăn thì phải đem hai cái để thay đổi vì không quen lau khăn lạ. Cơ bản người tôi không được chuẩn, tội bạn hay gheo “màn hình phẳng” nên tôi không dám mặc bikini. Chạy ra hiệu thuốc mua mấy liều thuốc chống say xe, mấy liều dị ứng nữa. Vinh gọi điện nói là xe sẽ qua đón tôi trước sau đó qua nhà mấy đứa bạn rồi đi luôn, trên đường đi mới ăn tối.

Gặp Vinh, đám bạn cứ liếc qua liếc lại một chút rồi tội nó cũng hiện nguyên hình, chọc gẹo anh làm tôi muốn độn thổ. May Vinh cũng là dân “tựa lưá mắc mưa” nên mới không bị bọn nó hạ gục. Ghé quán hủ tiếu mì ăn tối, cả đám làm quen nhanh, nói cười rôm rả rồi lại lên xe, cứ mỗi lần lên xe là tôi lại chóng mặt, lúc nào cũng phải đeo khẩu trang. Đi có bảy người mà Vinh mượn cái xe mười mấy chỗ nên tha hồ nằm dài ra mà ngủ.

- Xin lỗi mấy em chứ bé Dung đi xe đỡ quá nên anh mới mượn cái xe buýt, cho Dung nằm nghỉ. Mấy em cũng nằm nghỉ đi. Các bạn có nhu cầu xả thân cứu nước thì cứ nói, xe nhà mình thuê cũng dễ lắm, bác tài cũng vui tính nữa.

- Con Dung nó hốt được anh Vinh là VIP rồi nghe.

Cả đám nói cười hô hố, tôi thì nằm đó, bụng dạ lúc nào cũng nôn ngược ra ngoài, lâu lâu lại phải mở tí cửa xe để có không khí. Chắc do thuốc ngấm nên tôi ngủ luôn một giấc, mở mắt ra thấy đang nằm trên đùi của Vinh. Tôi lồm cồm ngồi dậy, miệng đắng nghét, Vinh nhè nhẹ đè đầu tôi xuống ra hiệu như nằm tiếp đi, bạn tôi cũng nằm hết rồi, anh còn cúi đầu hôn lên trán tôi nữa.

Gần 11 giờ, cả đám mới tới nơi, khách sạn tuy không lớn lắm nhưng cũng khá đẹp và tiện nghi. Vinh là người quen nên chủ khách sạn niềm nở lắm, họ còn cười nói và bắt tay nhau. Mấy đứa bạn kéo tôi ra một chỗ.

- Tui thấy bà nên ngủ chung với bồ bà. Bà đâu còn gì để mất nữa đâu. Tụi mình cũng lớn hết rồi có gì mà bắt trai ngủ với trai, gái ngủ với gái.

- Ủa, tui cũng tính vậy mà. Ha ha.

Tôi giả bộ chọc quê tụi nó vậy thôi chứ cứ tỏ vẻ mắc cỡ là chết với tụi nó. Cuối cùng, bảy người lấy sáu phòng, mỗi người một phòng, riêng tôi với Vinh một phòng. Thật ra thì tôi cũng rạo rức lắm, nói là giữ giá nhưng ở gần người mình thích là cứ thấy khó chịu rồi. Với lại bạn tôi nói đúng mà, còn gì để mất mà giữ gìn, mặc dù hơi sớm nhưng từ lúc hôn bữa trước là tôi đã tưởng tượng xa hơn rồi.

- Tại mình dừng lại tới mấy lần, nên ra tới đây hơi trễ rồi, quán ăn không còn nhiều. Ở khách sạn nói nếu muốn thì họ có thể làm cho mình vài món nhâm nhi, còn mấy bạn trai muốn đi đâu “xả càn” thì anh chỉ cho chỗ đi chứ anh thì không dám đi.

Vinh nói giỡn làm cả đám thích thú lắm.

- Hay đánh bài uống bia đi!

- Chơi!

Mặc dù là đứa đi xe đỡ nhất nhưng là đứa sung nhất, người uể oải nhưng vì đại cuộc nên tôi cũng chơi, cứ thua thì Vinh uống giùm. Tôi như mở cờ trong bụng, Vinh càng xin thì càng dụ dằng với tôi. Ha ha.

Hơn 1 giờ sáng, tôi gục lên gục xuống, cả đám, kể cả bác tài cũng đã xỉn hết cả, chỉ có Vinh là còn tỉnh queo.

- Thôi ngủ đi, mệt quá rồi!

Thằng bạn trong đám phán một câu xong thì gục tại bàn luôn. Cả đám phải khiêng nó vào phòng. Sau đó chúng tôi cũng ai về phòng nấy.

Vừa mở cửa phòng thì con hổ đói đã vồ lấy tôi rồi. Tôi xô anh ra, bỏ chạy vào toilet, tôi muốn mình phải sạch sẽ cho lần yêu đầu với anh. Vậy là tôi vạy nước nóng tắm. Tắm xong sạch sẽ, tôi tắt nước, thấy bên ngoài im re. Tôi mở hé cửa nhìn ra thì thấy con hổ đói đã nằm ngủ trên giường. Cảm xúc của tôi lập tức từ 500% tụt xuống còn có 10%. Tôi rón rén, nhón chân bước lại gần xem con hổ ấy ngủ say mức nào. Vừa ghé sát vô nhìn thì con hổ chồm dậy, đè tôi xuống luôn.

- Tưởng anh ngủ hả? Đâu có dễ ngủ vậy?

- Anh có nên đi tắm không? Anh không thấy dơ hả? – Tôi cười khi.

Con hổ gầm gừ đi vào trong tắm xả nước ào ào. Tôi nằm bên ngoài, lòng vừa hồi hộp, vừa nôn nao. Thấy anh mãi không ra, tôi lên tiếng trêu chọc:

- Chúc anh ngủ ngon nha! Em ngủ đây!

Con mèo khiêu khích nhưng con hổ vẫn im lặng, chẳng biết đang làm cái gì trong đó nữa. Thêm năm phút, tên con trai tôi mới quen tầm mười ba ngày trước, nhận lời yêu mười ngày trước và có buổi hẹn hò đầu tiên chín ngày trước mở cửa bước ra.

Vinh đi đến, cúi xuống ghé sát vào mặt tôi. Tôi cong người lên, mặc dù vẫn đang mặc quần áo nhưng tôi cứ tưởng mình trần trụi lâu rồi. Tôi ngửi thấy làn hơi anh ấy phả vào mặt mình, cảm tôi hắt lên mời gọi. Không để tôi chờ lâu, anh hôn tôi tới tấp, môi thì hôn, tay thì sờ soạng khắp nơi. Mặc dù thở rất gấp nhưng chẳng đứa nào nói tiếng nào, cứ ngấu nghiến lấy nhau và cuối cùng cũng chính thức hòa vào nhau, ướt át, lãnh mạn khi nụ hôn kéo dài mãi mà chưa thấy chán. Anh cắn vào tai tôi và thì thầm những lời làm tôi muốn phát điên...

- Anh biết là em muốn anh. Anh biết. Em có thích không?

Con mồi thất thủ, dê mê chỉ biết gật đầu tuân phục. Rồi lại quấn lấy nhau, rồi lại hôn nhau... Cơn cuồng loạn qua đi, chúng tôi không buồn đi tắm mà ôm nhau ngủ luôn, cái cảm giác cuồng nhiệt như vẫn còn chạy rần rần trong mấy sợi dây thần kinh.

Cả đám thi nhau ngủ, 9 giờ sáng mới có đứa dậy, tụi nó bắt đầu phá bằng cách gọi điện. Hai đứa tôi giật mình tỉnh dậy sau cơn hoang lạc, chạy vô toilet, nhưng bản năng lại trỗi dậy và lại thêm một cơn phê tình ái vào buổi sáng!

Mở cửa đi ra khi đã tắm xong, mặt tôi tỉnh queo...

- Cháy nhà hay sao gọi dữ vậy trời?

- Hai người làm gì mà dậy không nổi?

- Làm gì ai cũng biết rồi. À mà có mấy đứa ế thì chưa chắc biết. Ha ha.

- Sáng dậy cũng lâu nữa.

- Trong đó có một toilet thôi, lại còn thi đấu thêm một hiệp nên hơi lâu, hô hô.

Đám bạn chí chóe, tụi nó không biết tôi đang nói thiệt với bộ mặt đó... Phải công nhận từ hồi chơi với đám này, tôi vui tính hẳn. Cả đám rần rần kéo nhau xuống sảnh. Vinh vừa bước xuống thì cả đám tụi nó lại chọc tiếp. Rồi bác tài chở nhóm đi ăn sáng, xong ra tắm biển. Cả buổi trưa tới chiều, cả lũ còn chơi ngoài biển không buồn về. Ăn uống hát hò đủ kiểu, vui phải biết. Vinh cứ lâu lâu lại ôm tôi, lại nheo nheo mắt hắt hắt mặt với tôi, nhìn đều cực.

- Sẵn có mấy em ở đây, anh tuyên bố luôn, sau khi test hàng thấy ngon quá anh quyết định sẽ hốt hàng luôn. Không biết chừng nào cưới nhưng hôm nay có mấy bạn Dung làm chứng, mấy nữa nhớ đi đám cưới!

Cả đám không biết Vinh đang nói thiệt hay nói chơi, ai cũng há hốc miệng. Riêng tôi thì xấu hổ cứng hết người, trở mặt nhìn. Nếu đây là cầu hôn thì chưa bao giờ tôi thấy ai cầu hôn khốn nạn như vậy!

36. Chương 17

Và rồi như vậy, chúng tôi yêu nhau. Vì cách nhau tới 7 tuổi nên tôi được yêu chiều, từ nhà đến người yêu, anh ấy luôn quan tâm đến sức khỏe và mọi thứ về tôi, anh ấy chú ý cả những ngày tới tháng khi mặt tôi nổi vài mụn mụn tôi vui và hạnh phúc lắm. Tôi yêu nữa, chúng tôi nắm tay, ngồi chung xe ôm nhau như bao cặp đôi khác. Thỉnh thoảng có đi về nhà anh ấy chơi, anh ấy dạy tôi chơi game play station, chở tôi đi mua những bộ truyện tranh cũ mà tôi thích, đi ăn chung, đi coi phim, anh ấy chở tôi đến những quán café có đàn guitar, tập cho tôi nghe chuyện về những ban nhạc nổi tiếng. Anh biết tôi thích và ko thích ăn gì, những thói quen cơ bản như ăn chậm Bla bla. Chúng tôi hôn môi sau 2 tháng, buổi trưa ngủ chung sau 50 ngày và vào sn của anh ấy 22/5, và chúng tôi đã có lần ân ái đầu tiên.

Sau khi đi ăn uống mừng sn anh, tôi tặng anh 1 cái áo thun màu đỏ mặn. Vì tôi ko đc về nhà quá 10h rưỡi đêm nên bọn tôi cứ đi chơi từ 2 – 3 giờ chiều tới 8-9 giờ tối. Ngày nào anh đi làm thì nghỉ, 1 tuần gặp nhau 3-4 ngày. Ngoại cũng biết là tôi có bạn trai ngoại cũng quan tâm hỏi han lắm, nhưng tại tôi nghỉ học nên được đi chơi nhiều. Ngoại thấy tôi vui khi quen người đàn ông ngoài cũng vui, hay kêu tôi dẫn anh về nhà nhưng tôi ko chịu.

- Chúc mừng sinh nhật anh.

- Thương em

Sau mỗi câu đối đáp chúng tôi hôn nhau 1 lần.

- Hôm nay ước gì em ko phải về nhà.

- Mới có 4h chiều mà.

- Anh muốn em ở đây luôn, nhưng anh sẽ ko giữ em lại.

- Em cũng biết, thì bây giờ anh thương em đi rồi mai mốt lại gặp.

- Anh ko nghĩ là mình sẽ thương em như vậy. Càng ko nghĩ là sẽ được có em như vậy.

- Em thì khác, em thấy anh đúng là hoàng tử.

- Anh ko phải hoàng tử, anh chỉ là Thái của em thôi.

- Em muốn dành cho anh 1 điều đặc biệt hôm nay, nhưng mà em ko nghĩ ra được là gì!

- Thì thôi, chỉ cần có em, ngồi ôm em coi tv hay chơi game với em là được rồi, ko quà gì quý hơn, ko có gì đặc biệt hơn là em hết.

Anh vén tóc tôi, hôn lên trán, hôn 2 bên má, hôn mũi, hôn cằm và cuối cùng là hôn môi. Mặt tôi nóng bừng khi môi anh dừng đến 1 nơi nào đó trên mặt mình. Tôi cũng hôn lại anh y như vậy, nhẹ nhàng và chông chênh. Anh nhẹ đỡ tôi ngã ra sau sofa, tay anh bắt đầu ôm trọn sau gáy, tôi hôn sâu hơn, kêu hơn và hơi thở có phần gấp gáp. Hai con người yêu nhau vẫn chưa dừng lại, nóng bừng, tôi cảm thấy thích cảm thấy muốn điều đó, mặc dù chưa bao giờ làm nhưng tôi ko thể ngừng lại việc nhắm nghiền mắt để anh hôn khắp nơi.

Tôi đã từng nói anh là người quan trọng với tôi, tôi ko có gì nhiều dành cho anh như những việc anh đã làm cho tôi, ngay lúc đó, tôi ko muốn 1 điều gì đó gượng ép và cũng ko e dè, tôi muốn dành cho người con trai này tất cả.

Tự nhiên điện thoại reo, anh móc đt trong túi quần ra và tắt máy luôn.

- Sao anh ko nghe điện thoại – Tôi dừng lại, mơ mắt ra.

- Anh ko muốn.

Anh trả lời ngắn gọn lại hôn tôi.

- Lỡ có việc gì quan trọng thì sao, anh gọi lại đi. Ngoại dạn em khi ko ở nhà thì ai gọi điện phải nghe.

Anh miễn cưỡng bấm lại số, là trung tâm anh dạy học, họ mời anh dự buổi tiệc tân niên vào chiều mai.

- Tôi có được dẫn theo bạn ko?

Anh hỏi trung tâm anh để dẫn tôi theo, ko biết họ nói gì mà tôi thấy anh cười nói cảm ơn rồi tắt máy, anh khóa máy luôn.

- Tại sao lại khóa máy?

- Anh ko muốn bị làm phiền.

- Thì anh cứ mở máy đi.

Anh lại hôn tôi mà ko thèm trả lời, tự nhiên tôi thấy khó chịu ở phần đì gằn bụng dưới, cảm thấy gì đó có thất nhẹ và tôi muốn đi tiểu. Tôi làm cả 2 mất hứng, tự nhiên đòi đi vệ sinh. Ko biết sao lại vô duyên như vậy, nhưng rõ là cổ tôi khô queo, nóng ran và muốn đi tiểu. Tôi thấy có chất nhờn từ trong mình khi đi vệ sinh, ko lẽ đây là thứ cảm giác mà người ta gọi là dục vọng sao? Ngồi ở trong toilet mà tôi nghĩ ngợi nhanh, khi người ta yêu nhau thì ai cũng sẽ làm chuyện đó với nhau sao? Tôi quay ra, mở tủ lạnh cầm theo 1 lon bia.

- Em lấy bia làm gì?

- Em uống, anh uống ko?
- Ko, sao tự nhiên lại uống bia?
- Em muốn.
- Nhưng tại sao?

- Như vậy đỡ phải ngại, thêm can đảm.
- Nếu em cần tới bia để có thể đến với anh thì thôi, mình chơi game thôi.

Nhìn người yêu cười hiền tôi cảm thấy hơi căng rứt, anh ấy ko hề khó chịu, anh ko ép uống gì hết, mà điều đó khuôn mặt đó lại làm tôi cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

- Em thấy mình có nước nhờn rồi.
- Thôi, em đem cất bia đi, mình chơi game, lát em muốn đi đâu anh chở em đi chơi rồi về.
- Anh cũng muốn giống em đúng ko? Anh cũng khó chịu và nóng như em đúng ko?
- Có chứ, anh muốn em mà. Nhưng bé Dung chưa sẵn sàng thì anh ko ép, ko có vấn đề gì cả.
- Anh ko giận em sao?
- Sao anh lại giận em, em có làm gì đâu?
- Nhưng em cũng muốn nữa, mà em sợ lắm.

Anh đứng dậy ôm đầu tôi bằng 2 tay, hôn lên trán tôi.

- Khờ quá, ko sao mà.
- Ko hiểu sao mà anh càng tỏ ra bình thường thì khi nhìn vào anh tôi lại càng khó chịu.
- Em khó chịu.
- Em khó chịu chỗ nào?
- Chỗ này, chỗ này nữa, chỗ này. – Tôi chỉ vào cổ, vào bụng và vào chỗ đó.
- Bé cưng, đó là bản năng, ko sao, lát nữa sẽ hết. Em đừng nghĩ tới nữa.
- Nhưng em muốn!
- Haha, em muốn làm chuyện đó hả?
- Ko, em muốn anh!

Sao mà em có thể như vậy trước anh ngay lúc này, em làm cho anh cũng muốn em chết đây, nhưng anh hứa là sẽ ko làm những việc em ko thích, ko thoải mái. Anh luôn muốn em nghĩ tới anh là 1 người yêu giữ lời và quan tâm đến cảm giác của em, anh thương em mà. Đừng uống bia, anh ko muốn em nghĩ tới chuyện này với anh là lúc em ko tỉnh táo.

Tôi đứng đó, yên lặng nhưng mà vẫn thấy khó chịu khắp từ bên trong, ko biết phải làm gì. Anh đến ôm tôi, toàn thân tôi như có điện chạy khắp nơi khi anh ôm mình, mặt tôi úp vào ngực anh, tôi thấy hơi ẩm mùi thơm dễ chịu, mùi ko phải mùi dầu thơm mà là mùi gì đó hấp dẫn lạ lắm, người tôi rần rần hơn, tôi bắt đầu ôm anh, tôi nhón mũi chân lên hôn môi anh. Mắt chúng tôi lại nhắm, lưỡi lại quấn lấy nhau, quên trời quên đất. Tôi ko cần đến bia nữa rồi, tôi muốn hòa vào anh, tôi muốn cảm giác phóng túng này được giải tỏa, tôi chủ động hôn chặt môi hơn, sâu hơn, áp sát hơn nữa vào anh. Cho đến bây giờ, tôi vẫn thích, rất thích hôn môi hơn tất cả những động tác mơn trớn nào.

Tôi nghe anh ư ư trong miệng, tôi thấy được vật đó bắt đầu cương cứng cạ vào đùi tôi, anh bắt đầu thả lỏng. Anh ẵm tôi vô phòng, thả tôi nhẹ xuống giường, anh nhìn tôi ánh mắt đắm đuối chưa bao giờ thấy, anh cởi áo rồi đến bên tôi, quỳ dưới giường.

- Cho anh..

-

Anh bắt đầu cởi từng cái nút áo sơ mi của tôi ra, anh cởi cả áo lót của tôi ra, anh ôm tôi, lại hôn, nhưng hôn cổ và cả ngực nữa

.....(Xin lỗi các bạn, ko biết tôi nên bỏ qua đoạn này hay lại miêu tả chi tiết nữa, mọi người cho mình ý kiến nha, huhu)

37. Quyển 2 - Chương 18

Chiều gần 4 giờ, cả đám vào khách sạn tắm rồi chuẩn bị về. Vinh nói với tôi là để bạn về trước rồi ở lại riêng với anh thêm một ngày nữa có được không? Tôi có hỏi mấy đứa, tụi nó quý Vinh nên không vấn đề gì, tụi nó còn ghẹo là coi chừng cưới sớm.

- Cưới hỏi cái gì, ba ngày nữa là bẻ đầu rồi!

Ba ngày nữa tôi tới tháng nên cũng không phải lo bầu bì gì.

- Mấy em về tới thì báo với Dung một tiếng. Anh mượn bạn mấy đứa thêm một ngày nữa. Cảm ơn nha!

Vinh chào tiễn đám bạn đi về, vậy là thời gian riêng tư chính thức trong một chuyến đi xa trọn vẹn. Tôi chỉ hy vọng hai đứa không cãi nhau.

- Anh đúng là nhất cự ly nhì tốc độ!

- Ừ.

- Sao với đám bạn của em anh còn cởi mở hơn với em? Sao vậy?

- Vì em khác.

- Khác sao?

- Vì nếu anh cứ giỡn, hòa nhã và chiều em quá em sẽ hư. Hư lại khó chịu, thôi bỏ qua.

- Anh đúng là đồ đều.

Vinh thuê một cái xe máy để chở tôi vì vu theo bờ biển chiều, mát và dễ chịu cũng không có cảnh kẹt xe như Sài Gòn. Ngoài ra, đó có thể coi là khoảnh khắc lãng mạn đúng nghĩa của chúng tôi cho tới bây giờ. Vì tôi không ăn được hải sản nên hai đứa chủ yếu ăn lật vặt cá viên chiên, bánh khọt thôi.

- Ăn lẩu cá đuối đi em, ngon lắm!

- Ngứa lắm!

- Em có thuốc không? Mua một liều thuốc uống đi!

Vì tinh thần thích ăn uống tôi cũng nghe theo, uống liều thuốc dị ứng để ăn lẩu cá đuối, tối hơn chút nữa thì ăn kem. Vinh có rủ tôi đi coi đua chó nhưng tôi không thích mấy hoạt động như vậy nên thôi. Cả một buổi tối vui vẻ. Hôm qua tới nơi tôi có gọi cho mẹ, chiều này tôi cũng có gọi cho mẹ nói là mai mới về... Giọng mẹ dặn dò dữ lắm, thôi thì lần này con dại con mang chứ không để cái mang đâu.

Chúng tôi lại dắt nhau về khách sạn. Hôm qua bị quần dữ quá nên hôm nay tôi cũng hạ chỉ số ham hố xuống nhiều. Tôi chỉ muốn được ngủ thôi, tại vì hôm qua tới giờ mệt quá chừng.

- Ủa, em quên vậy mai mình về bằng cái gì anh?

- Đi ké xe bạn anh.

- Ủa bạn anh đi chơi ở đây sao không gặp?

- Không, xe nhà bạn anh có chạy chuyến Vũng Tàu – Sài Gòn.

- À...

Tôi ngồi xếp bằng ngay cửa sổ, hóng lấy mấy cơn gió biển mát rượi. Vinh khui một chai bia ngồi đó coi tivi. Hai đứa không nói gì với nhau. Ngồi buồn tôi lẩm nhẩm hát mấy bài hát của The Beatles. Bài “Let it be”.

- Em hát nhạc gì vậy?

- À, không có gì anh.

- Hôm nay thấy em hơi đuối hả?

- Ủa, em thấy hơi mệt.

- Hay em học xong rồi mình cưới nha?

- Anh quen em mới hai tuần, biết gì mà cưới.

- Anh xác định rồi, hồi chiều anh nói thiệt chứ không nói đùa.

- Vì sao?

- Vì anh không muốn cứ phải lo lắng nữa. Anh già rồi, anh không thích đối diện với cảnh thẳng nào đó cướp mất em nữa, chán rồi.

- Nhưng mà mới có hai tuần thôi, anh nói vậy nghe có sớm quá không?

- Sớm, nhưng anh sẽ cưới em. Em tin anh đi. Giờ anh phải làm sao?

- Anh cứ yêu em thôi! Chuyện cưới hỏi thì để có duyên trời sẽ định. Đừng nói trước.

- Anh không lãng mạn, gặp em thì khô khan. Sao em không nói những chuyện cho anh thấy yên tâm hơn đi Dung?

- Em tưởng là mỗi mình em lo lắng, anh cũng vậy sao? Hoang mang đúng không?

- Ủa. – Vinh thở dài.

- Thôi thì cứ hết lòng với nhau đi, tới đâu thì tới, đừng nói đừng hứa để phải hụt hẫng. Em cũng không đủ mạnh mẽ nữa rồi. Em cũng muốn gắn bó với anh, em chẳng có kinh nghiệm để nghĩ về mấy chuyện lớn hơn. Chỉ muốn yêu có trách nhiệm trước thôi có được không?

- Nhưng anh vẫn nói, anh sẽ cưới em, bằng mọi giá. Chỉ có khi em không thương anh nữa thì anh mới không làm được thôi.

Anh đứng, ôm tôi đang ngồi. Đêm đó chúng tôi không làm gì cả. Hai đứa thủ thủ suốt cả đêm.

Cứ như vậy cũng được gần một năm, thời gian trôi qua nhanh thật. Ráng học cho xong, đi làm để tự nuôi mình chứ không thể xin tiền mẹ hoài nữa. Tôi hạnh phúc một năm qua vì Vinh đã làm đúng những gì anh ấy hứa. Chúng tôi vẫn cãi nhau vì cả hai cùng nóng tính. Nhất là mấy ngày tôi bị đèn đỏ, tính khí khó chịu cộng thêm đau bụng đau lưng nên dễ cáu. Nhưng tuyệt nhiên anh không hề một lần nói về quá khứ của tôi. Đúng là đàn ông họ yêu và bảo vệ người yêu mỗi người mỗi kiểu. Vinh thuộc dạng giải quyết mọi việc dứt điểm gọn gàng nên nhiều khi tôi thấy máy móc lắm.

Rồi từ từ cũng hiểu nhau hơn, tới mấy ngày đèn đỏ anh ấy nhẹ nhàng và chiều tôi hơn. Còn tôi cũng vậy, ngày thường tôi lại thấu hiểu anh, không bao giờ ra kiểu em muốn anh làm cái này hay em muốn anh làm cái kia cho em. Chuyện gì cũng bàn bạc với nhau mới quyết định. Đi đâu với ai cũng nhắn tin hay gọi báo một tiếng để người kia khỏi lo. Tuy không hề lãng mạn nhưng ngày càng gắn bó.

Tôi thi xong, kết quả cũng đỡ. Thôi thì học xong là mừng rồi. Ngày tốt nghiệp, Vinh chở tôi đến trường rồi cùng đi ăn mừng nữa. Bạn bè tôi cũng quen biết anh hết rồi, anh cũng hay dẫn tôi ra mắt bạn bè của anh.

Mẹ tôi nói cũng gần tới sinh nhật mẹ, năm nay làm tiệc gia đình, sẵn mừng tôi tốt nghiệp nên mẹ bắt tôi dẫn anh về ra mắt.

- Con kêu nó tới chơi, không bày đặt quà cáp gì hết, tới để coi mặt mũi ra sao? Coi có xứng với con gái mẹ không.

- Dạ.

Chẳng phải cũng đến lúc rồi sao? Thôi thì dẫn anh về để cho gia đình biết, gặp ai cũng hỏi “Bồ đâu? Bồ đâu?” hoài. Hy vọng gia đình mình không ác cảm với Vinh là mừng rồi chứ cũng không dám mong được yêu quý.

Tôi nói anh như vậy, anh vui lắm, mừng ra mặt luôn.

- Mua quà gì cho mẹ em bây giờ?

- Mẹ em nói không cần mua mà.

- Đó là mẹ em nói thôi, quy tắc xã giao ban đầu mà em, phải gây ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên!

- Lần gặp đầu tiên em không có ấn tượng gì với anh cả!

- Thôi em suy nghĩ đi, anh không biết mấy vụ quà cáp đâu. Làm mất hứng quá.

Đúng là Vinh không biết mấy vụ đó thật, 8/3 hay 14/2 cũng không quà cáp gì, toàn là đi ăn. Nhưng thôi, người yêu tôi chọn thì tôi chịu, quà cũng chẳng ăn được, anh thương tôi là được rồi. Tôi cũng không đòi hỏi gì hết. Tôi chọn mua cho mẹ một đôi giày và một cái áo len đan tay. Lớp cao đẳng của tôi có một bạn nhà bạn chuyên đan len theo yêu cầu, tôi đặt một cái áo len màu kem pha vàng, hai màu sắc mẹ thích.

Sinh nhật mẹ, Vinh ăn mặc chỉnh tề lắm, quần jeans, áo sơ mi, đi giày tây, nhìn phong cách đầy mình, đầu tóc gọn gàng chưa từng thấy.

- Có bao giờ đi với em mà anh đẹp trai như vậy đâu?

- Em khác.

- Em khác cái gì, sinh nhật mẹ chứ có phải sinh nhật anh đâu?

- Anh sẽ đẹp trai nhất khi làm chú rể của em, được chưa? Em chuẩn bị quà cho mẹ em xong chưa?

- Lại còn chưa, mẹ em mà, em phải chuẩn bị xong từ lâu rồi!

- Em cũng có quà đó, quà này anh lựa lắm mới mua được cho em đó nha!

- Nhưng quà gì?

- Thì quà tốt nghiệp đó.

- Trời ơi, bữa giờ rồi quà gì nữa!

- Giờ em có lấy không? Không anh tặng người khác.

Người yêu lần đầu tiên tới nhà, rất sớm, nhà chỉ có tôi và mẹ. Vì đồ ăn mua sẵn nên giờ mẹ con chỉ làm nóng lại và bày ra bàn và thôi. Vinh tới, lịch sự khoanh tay thưa mẹ, mẹ nhìn một lượt từ đầu tới chân ra vẻ cũng ưng lắm. Tôi dẫn anh lên lầu trên thấp nhang cho ngoại, nếu ngoại còn sống chắc ngoại vui lắm. Bất giác tôi cay mắt nhưng rồi thôi. Hôm nay mới dắt bạn trai về ra mắt ngoại, ngày trước ngoại có nói là khi nào gả cưới tôi đành hoàng rồi ngoại mới đi... Vậy mà giờ Vinh và tôi đứng trước bàn thờ ngoại, cúi đầu. Vinh ôm tôi xoa xoa vai.

Vinh cũng lạnh chanh lắm, đòi bụng phụ hết cái này tới cái kia. Độ 6 giờ chiều, nhà mấy dì và cậu cũng qua, ai nấy thấy bạn trai tôi bảnh bao cũng hài lòng. Cái Vinh, ngoại trừ tôi ra thì với ai anh cũng niềm nở hết cỡ. Cậu ba có vẻ hợp cạ lắm, bảo ngồi xuống uống trước vài ly.

- Thôi thì bồ con Dung, nó cũng lớn tuổi rồi, ưng chịu thì bước qua luôn đi!

- Dạ con cũng nói hoài mà bé không có chịu!

- Mà nhìn con cũng phong lưu quá. Đừng có làm khổ nó. Nó mém chết mấy lần. Mà làm nó khổ, mẹ giết!

Được phen tào lao với ông cậu ba, Vinh cứ như vậy cười cười gật gật vuốt đầu vuốt tóc cụng ly lia lịa.

Tiệc gia đình, vì đó giờ chỉ có nhà ngoại với mẹ con tôi nên tiệc nào nếu không có khách ngoài thì cũng có bấy nhiêu đó người. Ăn uống vui vẻ, tôi tặng quà và mừng tuổi mẹ. Nói chung Vinh nói đúng, ăn tượng ban đầu rất quan trọng, thành ra khi thấy anh và mọi người hòa hợp tôi cũng vui thắm trong bụng.

Các dì và cậu cũng có người lì xì, có người mua quà cho mẹ. Mẹ cảm động và vui, tôi thấy mẹ xém khóc mấy lần. Ai cũng nhắc ngoại, ai cũng nhớ ngoại. Mấy anh chị họ cũng tranh thủ giao lưu với Vinh, coi như là lần đầu ra mắt thành công.

- Hôm nay con tới đây trước là mừng sinh nhật bác và con xin diện kiến gia đình. Bé Dung cũng nói cho con nghe về nhà mình, các dì các cậu và anh chị em nữa. Con gặp bé cũng không phải ăn tượng lần đầu. Nay con cũng gần 30 rồi, trước con bị bỏ một lần, giờ con cũng muốn ổn định. Con biết là quen bé chưa lâu nhưng con thương bé thiệt. Nay con xin phép bác và gia đình nếu gia đình đồng ý con xin phép nói với ba má con qua nhà mình thưa chuyện.

Cả nhà đang rôm rả tự nhiên trở nên im lặng, ai cũng lắng nghe Vinh nói với những lời đồng dục và tự tin lắm. Phải công nhận người này dạn dĩ quá chừng. Ai ai cũng nhìn dồn vào hai đứa. Chuyện này là tôi vô tội. Tôi không biết trước chuyện này nên cũng quá bất ngờ và xấu hổ nữa. Tôi chỉ biết ngồi chết trân một chỗ, nhìn xuống bàn.

- Thôi thì con cháu nó lên tiếng rồi. Hai đứa nó cũng lớn hết rồi, mẹ con Dung coi coi sao.

Dì hai lớn nhất nhà lên tiếng.

- Nhưng mà đã tìm hiểu nhau kỹ chưa? Cưới xin không phải chuyện nhỏ. Hai đứa cần thời gian thêm không?

- Dạ, con hiểu, bé cũng ra trường rồi không phải vướng bận chuyện học nữa. Nếu được thì cho gia đình con bước qua rồi có cái đám hỏi trước cũng được.

Tất cả mọi người hình như đều thấy thành ý đó, và thấy cả sự gấp gáp đó. Riêng tôi thì hồi hộp và nói thật lòng cũng vui lắm, nhưng cũng có chút giận vì không được bàn trước mà Vinh tự động thưa chuyện luôn. Tôi đứng hình từ lúc nói chuyện đó tới giờ.

- Dung!

- Dạ?

- Con thấy sao? Con đã sẵn sàng chưa? Chuyện này là ở con, con chịu hay không thì nói cho bạn con biết, chứ nhà cũng không có ép uống hay ngăn cản gì đâu.

- Dạ, để có gì con trả lời sau ...

Tôi ấp a ấp úng không nói rõ chữ. Vinh thừa thốt xong ngồi xuống lấy tay qua nắm bàn tay lạnh ngắt của tôi, còn huých vai tôi một cái nhẹ. Không khí bắt đầu trở lại bình thường, mấy anh chị họ thường ngày hay chọc ghẹo thì nay chỉ nhìn tôi cười cười, chắc thấy tôi đang xấu hổ quá không dám chọc.

Ăn uống xong xuôi thì Vinh xin phép chở tôi đi một vòng. Đi café, chắc anh ta cũng biết là tôi đang bực đây mà.

- Tại sao lúc nào anh cũng làm em bất ngờ theo cái cách kỳ cục vậy hả?

- Rồi, chửi đi, anh nghe. Em cũng nói đó vì anh muốn em bất ngờ nên anh mới không bàn trước với em.

- Bực anh thiệt, tánh tình kỳ cục quá!

- Thôi, anh suy nghĩ cả đêm mới dám mở miệng nói đó, đây là cơ hội tốt nhất rồi. Xin lỗi bé, nhưng anh thật sự không chờ được nữa. Nhất cự ly nhì tốc độ mà em. He he.

- Nếu em không chịu thì sao anh?

- Vậy em phải nói lý do em không chịu đi?

- Vậy anh nói thử lý do mà em nên chịu coi?

- Thì quan hệ nghiêm túc, không làm mất thời gian tiền bạc, em nói là em sẽ bù đắp cho anh. Em còn nói là chỉ cần anh chấp nhận tất cả thì em sẽ yêu anh nhiều hơn. Với lại em cũng nhiều tuổi rồi. Bao nhiêu lý do đó không đủ để em gật đầu hay sao? Hay em chưa sẵn sàng điều gì?

- Anh thật sự thương và muốn cưới em chứ?

- Không thì anh nói làm gì?

- Nhưng sao lúc nào anh cũng làm cho em bị đơ vậy?

- Thật ra là anh thích làm em bất ngờ. Thứ hai là lúc em đơ, em què nhìn dễ thương lắm. Nếu bây giờ em không chịu thì là do một lý do thôi.

- Lý do gì?

- Em chưa yêu thương anh thiệt lòng.

- ... Em thiệt lòng mà.

- Ủa, vậy hãy để cho anh được đường đường chính chính gắn bó với em đi! Anh lãng mạn được tới cỡ này thôi nghe.

Tôi như tự huyền hoặc về một mái ấm gia đình, về ngôi nhà và những đứa trẻ, về tất cả những sự ủng hộ của người thân. Cơ bản tôi đã đồng ý rồi, tuy quen nhau chưa lâu mà chúng tôi đã dính nhau như keo 502 vậy, tôi chỉ ồng ẹo thêm một chút vậy thôi.

Từ nhỏ tuy không phải gia đình thiên kim tiểu thư nhưng mẹ và ngoại không để tôi thiếu thứ gì. Cho nên lớn lên tôi không quan trọng hình thức và vật chất nhiều. Tôi là đứa ngang bướng do thiếu thốn tình cảm của cha. Đến tình cảm của nhà bên nội cũng không có nên tôi có chút thiên về hướng nội, dễ điên và dễ khóc. Tôi chỉ yêu người yêu mình, yêu người che chở bảo vệ mình. Và bây giờ, người con trai đó, anh yêu thương tôi. Chúng tôi cãi vã nhưng chưa một lần làm tổn thương nhau. Tuy tình cờ quen biết qua mạng nhưng số phận đã đưa hai con người đau khổ vì yêu đến với nhau. Ngay từ đầu, trong khoảng thời gian tâm sự gần gũi mấy ngày khi tôi an ủi Vinh thì những cái xấu trong quá khứ của chúng tôi đã nói cho người kia biết hết. Nói cách khác, người ta yêu nhau qua những cái nhìn tốt đẹp, những điều lãng mạn thì chúng tôi đến với nhau bằng những niềm đau, những khiếm khuyết và cả những lỗi lầm, vấp ngã. Có phải bây giờ đã đến lúc viết một trang mới cho cuộc sống, trong màu áo cưới trắng tinh. Tôi là cô dâu không trinh trắng nhưng tình yêu của tôi đủ đầy hoàng và trưởng thành.

38. Chương 18

Tiếp tục như vậy, môn trốn, nhẹ nhàng đến dịu dàng, còn cô gái 18 tuổi như tôi chỉ biết tận hưởng lần đầu tiên của mình, ướt át đến hoang dại, mềm mại đến mê mẩn.

Cuối cùng chúng tôi cũng thuộc về nhau, hay nói đúng hơn là tôi đã thuộc về người con trai này.

- Em ko sao chứ?

- Có, em đau, rất mà em hơi sợ nữa.

- Thương em, cảm ơn em, xin lỗi vì làm em đau.

- Ai thương nhau cũng như vậy hả anh?

- Ko hẳn, nhưng anh thực sự mong em đừng bỏ anh.

- Sao em lại bỏ anh?

- Anh ko biết nữa, tại anh bị 1 lần rồi nên anh sợ.

- Em với anh như vậy có phải là sớm quá ko anh? Em hư hỏng quá ko anh?

- Em thấy hối hận rồi à?

- Ko, em sợ thôi.

- Anh sẽ thương em mà, em ko để em phải buồn đâu, anh hứa.

Tôi nằm co ro trên giường, tấm ra màu xám đã bị bẩn. Tôi nhìn anh, 1 nỗi lo sợ sau cơn mê tình ái. Tôi nhộp nhộp và hơi đau, hơi thốn, anh lại hôn môi và hôn trán tôi.

- Anh ko biết là anh thương em nhiều đến mức nào nữa. Lúc nào anh cũng muốn đc bên em, hay mình cưới nhau đi em.

- Thôi, em chưa học xong cấp 3 nữa, em chưa muốn, chưa nghĩ tới.

- Uhm, nếu em chưa nghĩ tới thì thôi vậy.

Sau đó anh thay rap trải giường và anh còn tắm cho tôi nữa, anh chở tôi đi ăn gà ác tiềm.

- Chưa bao giờ anh muốn ở gần 1 người con gái như lúc này.

- Vì lần đầu tiên của em sao?

- Ko, một phần vì em đã đồng ý chuyện này. Anh thấy mình thuộc về nhau, anh ko muốn xa em.

- Anh có thích ko?

- Có chứ.

- Em cũng thấy thích, nhưng lần sau sẽ ko đau như lần này phải ko?

- Thử sẽ biết bé.

Anh cầm tay tôi lên, hôn nhiều lần. Cứ như vậy, thỉnh thoảng chúng tôi làm tình với nhau, chúng tôi yêu nhau ko phải vì sex nhưng xác nhận là sex tăng thêm hương vị của tình yêu. Càng ngày tôi càng dạn dĩ hơn, các tư thế này nọ cũng biết hơn 1 chút, trong những lần gần gũi tôi cũng cố gắng làm cho người yêu thỏa mãn như cách anh làm tôi sung sướng vậy. Lúc này thì tôi đúng là đã trở thành 1 người phụ nữ, phổng phao hơn 1 chút. Tháng 8 rồi, cũng là lúc đăng ký đi học lại, anh cũng là người đưa đón, làm thủ tục này nọ cho tôi.

- Hôm nay anh thấy em ăn nhiều, em ăn nhiều vậy có đau bao tử ko?

- Em ko thấy đau, đồ ăn ngon mà.

- Uhm, coi chừng đau bao tử nha.

- Sao lúc này em ăn gì cũng thấy ngon, em đang ăn cái này vẫn thèm cái khác đó.

- Hahah, uhm ăn nhiều đi cho mập chút nữa, có da có thịt chút, xấu chút ko ai để ý thì anh đỡ lo. Anh sẽ đi cây kiếm tiền cho em ăn mà.

- Anh nói đó nha.

- Mà tháng này em bị kẹt ko bị nổi mụn hả?

- Em chưa bị mà.

- Ủa, ko phải em bị khoảng 26, 27 sao? Nay là 20 tây rồi.

- Chưa, em chưa thấy.

- Em, hay là em có em bé?

- Cái gì?

Bốn mắt nhìn nhau, tôi bỏ luôn tô bún thịt nướng đang ăn ngon. Lo sợ, hoang mang tột độ, tự dưng tôi thấy bao tử đau, tim đập nhanh, muốn làm mệt. Anh chở tôi về nhà.

- Anh ghé nhà thuốc đi, em mua đồ thử.

- Uhm, em đừng lo quá, nhìn em tự nhiên xanh làm anh sợ.

- Hay mua 10 cái đi, thử có chính xác ko?

- Uhm, tùy em.

Tối đó về nhà, tuy lo sợ, suy nghĩ nhưng bụng vẫn đói meo, tôi bới 1 tô cơm lúc 9h ăn với trứng chiên cũng thấy ngon, ăn xong còn uống 1 ly sữa nóng nữa.

- Đạo này con chịu ăn đêm quá ha. (Ngoại xuống bếp khi thấy tôi đang rửa tô)

- Ăn quá rồi mập, lại khó giảm cân, ăn vừa vừa gì mà 1 tô cơm còn thêm 1 ly sữa, lúc trước có ăn đc như vậy đâu? (Mẹ nói vọng vô từ nhà trước).

Tôi chỉ biết im lặng, lòng rối bời. Chạy lên phòng, tôi lấy mớ que thử ra, đọc hướng dẫn sử dụng, trong đó có lưu ý là que thử sẽ chính xác nhất vào lúc sáng sớm, vậy mà tôi vẫn thử hết 3 cái ... đều có 2 vạch, 1 hồng đậm 1 hồng nhạt. Tôi như muốn phát rồ lên, sao lại như vậy, nhớ là có đọc qua cách tính ngày rồi mà. Nhưng tôi lại tự an ủi mình rằng là do mới ăn, mà ban đêm nên que thử sai. Ráng ngủ tới sáng dậy, chắc ko có đâu.

Tôi rối trí với 1 đống câu hỏi, nếu có bầu thì phải làm sao? Ngoại và mẹ phải làm sao? Làm sao mà tôi dễ được, làm sao mà tôi nuôi đc 1 đứa bé, cưới thôi tôi còn chưa nghĩ tới nữa là. Tôi chưa học xong nữa mà.

- Em ngủ chưa?

- Em ko ngủ đc.

- Sao nãy hứa với anh rồi mà.

- Em hứa gì?

- Hứa là yên tâm, ngủ sớm mai thử mà.

- Em mới ăn cơm xong, giờ em nằm nè.

- Còn ăn cơm nữa hả? Coi chừng đau bao tử.

- Em biết rồi, giờ em ngủ đây.

Tâm trạng lúc này chỉ toàn hoang mang, tôi thậm chí còn ko còn thú nhắn tin với anh, tôi cũng ko thèm kể anh nghe về chuyện đã thử 3 que rồi ... lại bậc nhạc mạnh tôi cố ngủ, nằm 1 hồi nhìn đồng hồ đã hơn 2h, tôi mới mòn.

Tôi chạy xe tới nhà anh, sau khi đã thử 4 que vào sáng sớm, mắt muốn nổ đom đóm khi tất cả đều 2 vạch.

Tới nhà anh tôi bấm chuông liên hồi, anh ngáy ngủ ra mở cửa.

- Mới chưa 8h em qua sớm vậy?

Ko nói ko rằng tôi luồn qua người anh chạy thẳng vô toilet, anh dụi mắt chạy theo.

- Sao em?

- Em thử rồi, 2 vạch hết, giờ em thử hết 3 cái này. (tôi tiếp tục thử cho hết 3 que còn lại)

Kết quả vẫn vậy, 2 vạch hết, tôi bù lu bù loa lên.

- Em ko muốn sống nữa, hay anh chạy đi mua thêm đi, chắc gì đúng.

- Em ăn sáng chưa?

- Chưa, em đói lắm nhưng tại phải thử nên em chưa ăn.

- Em bình tĩnh, như vậy chắc là em có em bé rồi.

- Em ko thích.

- Em ko thích có con với anh sao?

- Em ko thích có con, em phải học nữa.
- Anh sẽ cưới em, để xong sẽ học tiếp. Cần thì đi du học.
- Em ko thích!
- Giờ phải làm sao?
- Em ko biết, em ko biết!

Tôi vừa nói vừa khóc tu tu, bụng thì đói.

- Ko phải là đã canh ngày sao?
- Em ko biết, tháng này có gần nhau mấy lần đâu.
- Giờ nên đi khám bác sĩ, anh chở em đi khám.
- Chắc em chết.
- Em mà chết chắc anh chết theo, em ko thương anh sao?
- Em đói.

Y như rằng, ăn sáng xong anh chở tôi chạy qua bệnh viện Từ Dũ khám Kết quả làm tôi muốn tự sát, kết luận có hình ảnh túi ối trong buồng tử cung, hai buồng trứng bình thường, thai khoảng 5 tuần tuổi . Tay chân bủn rủn, nặng nề ko tả, trong khi nhìn qua anh thì mặt anh rõ vẻ rạn rở.

- Trời ơi, em mới đăng ký đi học lại có 3 ngày mà
- Anh mình cưới nhau đi, anh nói ba mẹ anh về SG nha?
- Em ko cưới đâu!
- Vì sao? Em ko thương anh sao?
- Vậy anh có thương em ko? Em chưa làm mẹ dc.
- Anh thương nên anh mới muốn cưới em, anh sẽ chăm sóc cho mẹ con em mà.
- Em ko thích, anh đừng nói nữa.
- Vậy em tính làm sao?

Cuộc trò chuyện dai dẳng trên đường về, chúng tôi cãi nhau, lần hiếm này cãi nhau tùm lum. Cảm giác của anh thì vui khi có con, anh nói ko gì tuyệt hơn khi tình yêu có trái ngọt, con trai hay con gái cũng dc, anh đủ điều kiện để lo cho tôi, tôi có thể cưới có thể ko cưới nhưng anh lo dc hết. Nhưng rõ ràng rồi mà, tôi ko muốn đẻ, ko muốn cưới.

39. Quyển 2 - Chương 19

Chúng tôi hôn nhau, đưa nhau vào khách sạn làm tình với nhau có lẽ là phần lớn lịch trình yêu đương năm qua. Những vòng tay ôm siết chặt, những câu bông đùa, những cảm giác ức chế khi bị chọc tức, những bộ phận trên cơ thể tôi không hoàn hảo, tôi không có ngực nở eo thon nhưng Vinh cứ tấm tắc khen ngợi. Đó đúng là tình yêu đích thực rồi chứ gì nữa, yêu nhau là yêu cả những điều xấu nhất. Tôi yêu Vinh cả khi anh ấy vẫn đi bia ôm, vẫn đi massage, vẫn có thể chơi gái đó thôi, như bản tính không thay đổi, người là do tôi chọn thì tôi chịu hết.

- Vợ ơi, không đồng ý à?

Giật mình vì ngồi thần người suy nghĩ nãy giờ, giọng nói lúc nào cũng có phần chọc ghẹo của Vinh làm tôi tỉnh lại.

- Anh sẽ bên em, bảo vệ em trong mọi hoàn cảnh, không được làm em đau được không?

- Được! Anh hứa.

Lần này cũng vậy, Vinh lại hôn tôi và chúng tôi lại vào khách sạn... Lại ướt át, lại thỏa mãn.

- Anh cầu hôn em mà không có nhẫn hả?

- Anh nghĩ tới nhưng anh không biết tay em cỡ nào, lỡ mua không vừa thì sao? Sao trong phim người ta mua cái là vừa ỳ, chắc là xạo đó!

- Người ta lãng mạn người ta tự ước, hay người ta phỏng đoán. Ai mà như anh, gì mà nói test hàng rồi... Em không hiểu sao nữa, đúng là em không mơ hoàng tử nhưng mà em cũng thích ngọt ngào... Còn anh thì... chắc chắc.

- Biết cái gì ngọt ngào nhất của anh không?

- Anh làm gì có cái gì ngọt ngào?

- Có!

- Cái gì, anh nói coi?

- Em!

- Ừa, anh xạo quá, anh biết hết điều xấu xa của em rồi. Bây giờ em không chịu thì sao được! Mà lần sau đừng có làm em què nữa nha!

- Đồng ý lấy chồng mà vẫn nói cái kiểu thấy ghét đó. Em đòi hỏi anh lãng mạn vậy em có lãng mạn với anh không? Chắc chắc... Nồi nào thì úp vun nấy thôi bé!

Tên đểu giả của tôi lại véo cằm tôi, hôn tôi... Những giây phút như vậy, hạnh phúc trào dâng. Tôi tự hỏi không biết tất cả mọi người con gái trên thế gian này đều có chung cảm giác lâng lâng và hạnh phúc nức lòng như vậy khi được yêu không? Sau hôn nhân thì sao? Nhưng kệ đi, bây giờ tôi phải tận hưởng cái đã.

Đưa tôi về nhà, mở cốp xe ra anh đưa tôi một gói quà nhỏ.

- Quà này anh nhờ bạn mua ở nước ngoài đó nghe!

Vinh đưa quà cho tôi, chạy vào nhà thưa mẹ. Nhà đã dọn dẹp xong, mẹ đang coi ti vi. Nhìn mẹ thấy cô đơn quá mà tôi thấy xót, nhưng ông Cường thì không được.

- Cảm ơn anh! Bye anh, chạy xe cẩn thận.

- Còn gì nữa?

- Về tới nhắn tin em. Hôm nay ra mắt vậy là thành công tốt đẹp há!

- Ừa, vậy mới giỏi. Bye em.

Mẹ ngồi đó, xem sổ sách mở nhạc The Capenters. Nhìn mẹ có chút ưu tư.

- Mừng sinh nhật mẹ. Không có ai gần 50 mà trẻ đẹp như mẹ của con đâu nha!

- Con quen nó chính thức bao lâu rồi?

- Dạ khoảng 15 tháng.

- Quen như thế nào?

- Qua mạng ạ.

- Bao lâu thì đi chơi với nhau?

- Dạ khoảng hơn một tuần.

- Con ngủ với nó rồi phải không?

- ... Dạ... - Tôi gật đầu.

- Mẹ thấy nó dạn dĩ quá. Có ai mới gặp nhà bạn gái một lần mà đã đặt vấn đề cưới xin rồi không? Mẹ thấy cũng có vẻ ăn chơi nữa. Mẹ không phải là khó khăn gì. Mẹ sợ con khổ thôi. Nhìn người này thấy con gái mẹ ngấy thơ quá.

- ...

- Nhưng mà tụi con đã ngủ với nhau mà nó vẫn muốn cưới con thì chắc cũng thương thiệt. Mẹ lo là tại mẹ thấy nó có vẻ từng trải hơn con nhiều thôi. Mẹ sợ nó át vía con.

- Dạ, chuyện cũng dài lắm mẹ. Thời gian con gặp anh ấy là lúc anh ấy đang thất tình. Không biết kiểu gì mà cứ gặp hoài rồi anh ấy mới nói thích con. Con cũng sợ lắm mẹ. Con sợ là anh ấy nói thích con vào lúc đang buồn nên tìm người lấp chỗ trống. Nhưng con ngu dại, không biết làm sao mà lại nhận lời đi chơi và có ngủ với anh ấy. Nếu ngủ với con rồi anh ấy chán con do con dễ dãi thì là con ngu, nhưng càng ngày con thấy anh ấy thương con nên con cũng...

- Đừng nói cho nó biết những chuyện lúc trước của con.

- Mẹ ơi, con xin nên con lỡ nói hết rồi.

- Cái gì? Nói hết rồi?

- Dạ, nhưng anh ấy hứa là không bao giờ đụng chạm tới mấy chuyện đó. Vì anh ấy thương và tôn trọng con.

- Con tin nó à?

- Con tin. Có thể con chưa tự tin về những cái to lớn nhưng con tin, con cảm nhận được. Mẹ tin con đi, con xin lỗi đã luôn làm mẹ buồn nhưng mẹ tin con đi, anh Vinh thương con. Nhìn bề ngoài anh ấy như vậy nhưng mà anh ấy thương con lắm.

- Nó có thói xấu nào?

- Nhiều lắm, nhưng mà ai cũng có thói xấu mà mẹ. Con cũng có mấy cái xấu xa mà. Thương nhau phải thương hết mấy cái tốt và mấy cái xấu mà mẹ.

- Với con bây giờ mẹ không thể cho con lời khuyên được rồi.

- Sao vậy mẹ?

- Giờ mẹ nói con không nghe đâu. Giống mẹ lúc cặp với ba con, ngoại nói cũng không nghe gì hết. Mẹ không phải cấm cản, nhưng mẹ chỉ có mình con, đời mẹ đã lỡ làng rồi, nếu mẹ thấy con như vậy nữa thì có phải là quá thất bại không?

- Con hứa với mẹ con sẽ hạnh phúc.

- Nếu con mà như mẹ nữa thì mẹ không biết sống sao, không biết sao mà ăn nói với ngoại nữa. – Mẹ thở dài.

- Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng. Con biết là mẹ thương con, con hứa sẽ chín chắn trưởng thành mà mẹ. Mẹ yên tâm đi, con không bất hạnh để mẹ với ngoại buồn đâu.

- Mẹ không biết làm sao để bảo vệ con, để cho con được hạnh phúc nữa. Thành Vinh nó làm khổ con thì mẹ không để yên cho nó, cho nhà nó đâu!

Tôi muốn ôm mẹ thật chặt nhưng nếu như vậy hai mẹ con sẽ yếu đuối lắm. Tôi chỉ nắm tay mẹ và nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của mẹ. Mẹ cười nói với anh Vinh là để che đi những nhận xét trong lần đầu gặp gỡ, là để mẹ giấu đi những suy nghĩ của một người mẹ về đứa con đã từng có những sai lầm. Mẹ nói đúng, mẹ chỉ có mình tôi. Ngày xưa mẹ vấp ngã, ngoài bà ngoại, xung quanh còn có các cậu, dì. Còn tôi chỉ có một mình thôi... Nếu tôi không được hạnh phúc trọn vẹn thì do ông trời quá khắc nghiệt với một ngôi nhà toàn đàn bà hay là do cá nhân tôi phải nhận quả báo? Chuyện lúc trước tôi với mẹ gây nhau mãi cũng là do lỗi của một chữ yêu, lỗi của tôi, nên giờ tôi hết giận mẹ rồi. Giờ đây, tự nhiên tôi mới nghĩ tới cảnh mẹ tôi sẽ phải sống một mình khi tôi đi lấy chồng. Cái gì tôi cũng vội vội vàng vàng để rồi bỏ qua suy nghĩ về người phụ nữ đã sinh ra tôi. Đáng lẽ tôi phải nghĩ cho mẹ nhiều hơn. Không lẽ nào tôi lại không lấy chồng, ở với mẹ luôn cho rồi? Tự nhiên đang vui, lòng tôi lại nặng trĩu. Ngày sinh nhật của mẹ, nếu Vinh

không nói những chuyện kia thì có lẽ đã khác. Mà tôi cũng không trách Vinh được, vì anh thương tôi thôi mà. Chuyện không có ai có lỗi hết, chỉ là hoàn cảnh hơi trở trêu thôi.

- Mẹ mặc thử áo len chưa, giày có vừa không mẹ?

- Ủa, đẹp quá, áo để tới Noel mặc, còn giày thì đi chơi sẽ mang, mẹ cảm ơn.

- Mẹ giữ sức khỏe để con yên tâm. Giờ con không có lo gì cho mẹ được hết, con đúng là không làm được cái tích sự gì ha mẹ ha?

- Bây giờ cô hạnh phúc là tôi chịu rồi. Tôi cảm ơn cô. Tôi còn khỏe lắm, cô không phải lo.

Tôi cười như mèo, chúc mẹ ngủ ngon và đi lên phòng, thở dài... Sao cuộc đời không lúc nào như mình muốn vậy? Tôi đúng là vô tâm, chỉ biết vui cho bản thân, không biết đến cảm giác và suy nghĩ của mẹ trong khi nhà chỉ có hai mẹ con. Tôi tránh nói tới anh Vinh nhiều với mẹ để mẹ cảm nhận được mẹ là nhất với tôi. Phải chi giờ có một người đàn ông tốt với mẹ thì còn gì bằng.

Tôi ngồi phịch xuống giường, mở gói quà nhỏ của Vinh. Ôi trời ơi, ông mất nét đó tặng cho tôi bảy cái quần lót nhỏ xíu, mỗi cái một màu, ren mỏng tang, lại còn là loại quần lọt khe nữa. Có bao giờ tôi mặc nội y loại này đâu. Đang có tâm trạng mà thấy mấy cái quần làm tôi phụt cười ngất.

Điện thoại có tin nhắn của Vinh từ lúc anh về tới nhà. Tôi gọi lại.

- Ủa sao em không trả lời tin nhắn?

- Em nói chuyện với mẹ.

- Chuyện gì em? Có phải chuyện hồi chiều không?

- Ủa, nói chung nói nhiều lắm.

- Tốt hay xấu hả em?

- Chuyện bình thường mà, đừng lo quá. Mà anh mất nét vừa vừa thôi, ai xúi anh mua cho em mấy cái quần đó vậy?

- Bạn anh ở Mỹ về, trước khi về anh nhờ nó mua dùm em đó, độc không?

- Em đâu có quen mặc mấy cái đó.

- Thì hôm nào đi với anh thì mặc, sexy lắm, he he. Mặc đi rồi thích, mai mốt anh mua nữa cho!

- Không giỡn nữa! Anh à - Tôi thở dài - Nếu em không hạnh phúc thì mẹ em buồn lắm.

- Anh hứa với em, với mẹ em là anh sẽ đem lại cho em hạnh phúc, sẽ bảo vệ em nữa.

- Nhưng mọi chuyện có như mình muốn không anh?

- Bé đừng lo, nếu nó không như mình muốn thì anh sẽ làm sao cho đúng ý mình. Mai anh sẽ nói chuyện với ba má anh.

- Ủa, thôi anh làm gì làm đi, em cảm ơn anh hôm nay nha. Giờ em tắm rồi nói chuyện với Tiên cái.

Tôi gọi e-voice cho con bạn điên, kể cho nó nghe từ đầu tới cuối chuyện hôm nay, từ chuyện sinh nhật mẹ dất Vinh về, cho đến khi Vinh nói muốn tiến tới kết hôn và kết thúc buổi tối nói chuyện với mẹ. Con điên gọi điện thoại về chúc mừng mẹ tôi rồi không biết nói gì mà mẹ tôi cười ha hả với nó, tôi nhìn thấy cũng vui lây luôn.

Nói chuyện cả tiếng khi hết tiền trong thẻ gọi điện thì tôi với nó chuyển qua chat.

- Nếu tao là mày tao sẽ mời má đi du lịch!

- Du lịch hả?

- Ủa, hai mẹ con thôi. Đà Lạt hay đâu đó, để cho má Út thấy vui vẻ thoải mái hơn.

- Ủa, mày nói cũng có lý, bấy lâu nay tao không nhận ra.

- Ủa còn ông Vinh, nếu ông đã quyết định tiến tới thì mày nên chuẩn bị đi, sẽ ra mắt bên nhà ông nữa, đủ thứ hết. Mà tao nghĩ là một ông ăn chơi như vậy mày phải trối lại cho tao!

- Trối sao?

- Thì mày kiểm soát giờ giấc của ông, kiểm tra điện thoại ông.

- Thôi thôi bà, tao không thích mấy cái đó. Nếu là của tao sẽ là của tao, nhiều ông nói dóc nói láo đâu có biết, đằng này ông nói thiệt với tao không mà. Dạo này ít đi mấy cái bậy rồi, có đi nhậu chút đỉnh thôi.

- Mà mày với ông có cưới nhớ đi khám bệnh lại, thử máu hết nha!

- Còn lâu lắm bà ơi, nói vậy chứ biết chừng nào?

- Thì tao nói vậy đó. Thời đại văn minh mà, phải biết bảo vệ sức khỏe đúng cách.

- Để tao rủ mẹ tao đi chơi thử coi. Đi Đà Lạt với Nha Trang đi.

- Ủa, nãy tao nói với má là Tết này tao về. Tao có quà bự, má cười quá chừng!

- Ủa, Tết mày về bao lâu? Bữa mày chỉ nói Tết về chứ chưa nói bao lâu.

- Một tháng.

- Ủa, về đây với chị. Chị dẫn đi chơi!

- Tao về chủ yếu để coi mặt ông Vinh của mày coi ra sao mà dám làm cho má tao lo lắng!

- Ủa mày về mày xử ông dùm tao, tao sợ ông quá.

- Thích cái gì không? Tao mua về!

- Mày làm ơn vác cái bản mặt mày về đây với tao là được rồi.

Con bạn cũng hết năm nay là tốt nghiệp. Có chuyện gì lớn nhỏ tôi cũng kể cho nó nghe, xa xôi vậy chứ có chỗ tâm sự cũng đỡ lắm. Có những chuyện không thể nói với mẹ, những chuyện không thể nói với bồ thì lúc đó con bạn luôn phát huy tác dụng lắng nghe, chia sẻ.

Chạy xuống nhà, thấy mẹ vẫn còn thức đang đọc báo. Nemo thì nằm dưới ghế nhìn thấy thương. Thương cả hai. Tôi chạy lại ôm mẹ...

- Hay là con với mẹ đi du lịch đi?

- Sao tự nhiên đi du lịch?

- Tại con với mẹ lâu lắm luôn có đi đâu đâu?

- Vậy con muốn đi đâu?

- Mẹ thích đi đâu?

- Mẹ dễ mà.

- Con cũng dễ, hay đi Nha Trang với Đà Lạt đi mẹ. Đi Đà Lạt mặc áo len mới luôn.

- Rồi. Chừng nào?

- Càng sớm càng tốt. Mẹ kêu anh Khải qua coi cửa hàng giùm mấy ngày đi!

- Ủa, để mai mẹ tính.

- Tính gì nữa, đi luôn đi để con lên mạng đặt xe.

- Rồi, mai sắp xếp công việc lại rồi đi. Được chưa?

Tôi cười hí hí, ôm mẹ chặt hơn, trái ngược với trạng thái ưu tư lúc nãy nhiều. Tinh thần tôi phấn chấn lạ. Tất cả là nhờ con Tiên, nhiều lúc nó như ma quỷ mà nhiều lúc nó như cô tiên xanh!

Tôi nhắn tin khoe với Vinh, anh cũng bon chen đòi đi theo mà tôi đâu có cho. Vinh cũng nói là để anh lo xe cộ cho nhưng tôi cũng không chịu, tôi muốn hai mẹ con được riêng tư. Tôi mong chuyến đi này quá!

- Đi mấy ngày em?

- Chắc ba bốn ngày.

- Nhớ chết!

- Ủa, anh có thiếu gì thú vui tao nhã khác.

- Thôi, anh không chơi bởi gì nữa, chờ em về. Em về anh sẽ giới thiệu em với nhà anh luôn.

- Ủa, tính sau đi. Giờ em lên mạng coi vé xe.

- Ok, bye bé.

- Anh ngủ đi, gần 1 giờ đêm rồi đó!

- Ok em, ngủ ngon!

Tôi hài lòng sau khi mẹ chịu đi chơi, tự nhiên khựng lại... Nha Trang là Khánh Hòa, tự cười một cái. Tôi định nhắn tin hỏi thăm Thái, nhưng mà giờ khuya rồi. Với lại Nha Trang lớn như vậy, tôi gọi hỏi để làm gì, có gặp cũng không biết xử lý ra làm sao, mà anh đang ở Sài Gòn mà... nên thôi.

40. Chương 19

Từ hoang mang, lo lắng tôi như bị stress, cáu gắt hay gây với anh, tìm cách để gây nhau vô cớ, rồi khóc.

- Thương em, em khó chịu lắm, anh ko biết phải làm sao, khi nào em khó chịu em muốn gì thì cứ xả ở anh.

Mặt nóng bừng ko phải vì giận mà là xấu hổ, tại sao anh lại cứ như vậy, sao anh ko khó chịu lại, tại sao ko giận tôi đi, sao anh ko bỏ mặc tôi đi.

- Anh có đọc trên mạng, trên báo là nội tiết tố thay đổi khi có bầu, em cố gắng đi. Rồi em còn bị nôn ói nữa đó, ko phải bao tử gì đâu, thèm ăn gì nói anh mua cho. Hay anh mua sữa bầu cho em uống nha.

- Anh bị làm sao vậy anh Thái?

- Thương em

- Em ko muốn sanh đẻ gì hết, rồi ngoại em rồi mẹ em làm sao?

- Anh sẽ qua nhà, em dắt anh về nhà đi, anh sẽ thú nhận hết, là tại anh mà.

- Mẹ em ko để yên cho anh đâu!

- Nếu ko cưới cũng đc, anh sẽ theo ý em.

- Em muốn bỏ em bé!

- Ko được! Anh ko đồng ý

- Vậy anh đi mà mang bầu cho em đi, em ko thích em nói ko thích mà. Ko phải anh nói anh ko ép những gì em ko thích ko thoải mái sao?

- Đây ko đơn giản là thích đâu Dung em, là con của mình, rồi sức khỏe của em nữa. Em ko thương anh, ko thương em bé thì cũng nên thương mình chứ.

Tôi òa khóc, khóc ngon lành khóc bất lực. Tôi phải làm sao giờ trời ơi? Tôi mới 18 tuổi mà, bây giờ cũng chẳng phải lúc để hối hận, tôi thương anh Thái, tôi ko hối hận về những gì đã dâng hiến cho anh, nhưng tôi ko thích cưới.

Tôi mặc cái áo cưới màu trắng, bụng tròn xoe, mẹ tôi dắt tôi từ dưới lên sân khấu – anh đã đứng chờ phía trên đó rồi. Đang đi thì dùng 1 cái đĩa bé lọt ra từ trong tà áo cưới rộng thùng thình. Tôi giật mình, mồ hôi nhễ nhại, thì ra chỉ là 1 giấc mơ, đúng hơn là 1 cơn ác mộng mà.

- Sao vậy em?
- Em ko sao, thôi anh chở em về đi, mấy giờ rồi?
- Nhìn em mệt mỏi quá, nằm 1 chút đi em, mới 6h hơn thôi.
- Em mệt và đói quá, thôi anh chở em đi ăn gì rồi về đi.
- Anh mua sữa bầu cho em nha!
- Thôi anh, làm sao mà em dám đem về. Cái đó tính sau đi.

Tôi mệt mỏi, bơ phờ đi ăn với anh rồi anh chở tôi về. Tối hôm đó, tôi lên mạng tìm hiểu về những biện pháp phá thai, uống thuốc tây, thuốc nam, hay là đi hút. Ko biết tôi có chết khi sử dụng sai biện pháp ko nữa?

Rồi tôi nghĩ tới anh, anh yêu thương tôi như vậy, anh sẽ ko giận tôi đâu, tôi sẽ tự đi xử lý 1 mình sau đó mới cho anh hay, sau đó chúng tôi lại yêu nhau như trước.

Sau 3 4 ngày suy nghĩ, đi với anh tôi vẫn bình thường, nhìn anh lo cho tôi thì tôi lại bị phân vân. Mà ko thể nào đc, tôi phải đi học, tôi ko muốn cưới chồng bây giờ, rồi để con làm tôi mất hết cả 1 thời tuổi trẻ còn gì. Ko phải ko muốn lấy anh, đơn giản là ko muốn cưới lúc này, ko cưới thì ko thể sinh con đc.

Cơm trưa

- Sao hôm nay con thấy ngoại yếu vậy?
- Uhm, ngoại hay lạnh buổi tối, tay chân ngoại tê hết, già rồi.
- Hay mẹ chở ngoại đi đi khám bệnh đi.
- Uhm, tối nay đi (- mẹ trả lời)

Ngoại kêu cô Hà bung ra 1 tô canh chua cá lóc, thôi rồi tôi nôn ọe đến hết hơi, tái hết mặt và ko thở nổi bỏ chạy vào toilet, đúng y như anh nói mấy bữa trước.

- Sao vậy?
- Dạ, chắc bao tử hành ngoại ới.
- Con còn uống nghệ với mật ong ko đó?
- Dạ còn.
- Uhm, ăn cơm đi!

Tôi tưởng tượng đến cái mùi tanh của tô canh muốn xỉu luôn.

- Con này ai ko biết nó đau bao tử thì chắc nói nó có bầu.

Trúng tim đen, tôi sợ hãi

- Thôi, tự nhiên con đau bụng quá, mẹ với ngoại ăn đi lát con ăn sau.

Tôi chuồn lên lầu nằm.

- Nhớ anh quá.
- Uhm, anh cũng nhớ em, hôm nay ko gặp nhau buồn há?
- Uhm, anh đi làm ngoan nha, em ngủ trưa.
- Hôn 2 mẹ con!

Tôi ngủ dậy lúc 3h chiều, bụng đói cồn cào, chạy xuống bếp thấy nồi canh lại chạy lên. Đành phải ra ngoài ăn tô phở, lấy hồn tôi ăn hết 1 tô vẫn chưa thấy no, ăn thêm 1 chén bò viên và trứng, xong còn uống 2 ly

nước mía. Khi có bầu thì ai cũng ăn nhiều như vậy sao? Bữa giờ hơn 1 tuần rồi, nếu ko giải quyết nhanh thì cứ cái kiểu ăn uống này tôi thành con heo sớm thôi. Ko những vậy, bụng càng ngày càng bự ko thể giấu được đâu, mà thai lớn thì lại càng khó xử lý.

Tối đó ngoại với mẹ đi khám về, ngoại bị đau khớp và huyết áp cao, tôi đã lo lại càng thêm lo, ngoại tôi tám mươi mấy tuổi rồi mà, nói mới để ý dạo này mẹ cũng ở nhà nhiều, ko có nói tới ông Cường, thấy vậy tôi cũng vui. Gia đình 3 người của tôi sẽ sống với nhau hoà, ko ai lấy chồng hết. Nghĩ tới đây tôi ôm ngoại, nước mắt chảy ra nhưng lại ko dám nức lên tiếng vì sợ ngoại biết.

- Ngoại đừng bệnh gì nha, con sợ lắm!

- Sao mà biết đc, ngoại già rồi mà.

- Ngoại sống với con và mẹ hoà nha.

Tối đây ko thể nào kìm nén được nữa, tôi khóc trong vòng tay ngoại, làm sao ngoại biết cháu của ngoại đang có bầu chứ, chẳng phải tôi mãi là đứa cháu bé nhỏ của ngoại sao? Ngay thời khắc này, phần con trở dậy hơn phần người, tôi quyết định sáng mai đi bỏ thai.

Sáng ra, tôi tắm rửa và mặc 1 cái áo đầm voan màu vàng nhạt – mẹ dẫn đi mua năm ngoái. Tôi thấp nhang sớm cho Phật bà Quan âm, cầu quyền thất tổ ... chỉ là đốt nén nhang cho nhẹ lòng chứ tôi cũng ko van vái gì cả. Tôi đi taxi đến Từ Dũ, vừa đến cổng bệnh viện tôi nửa muốn nửa ko muốn thì có 1 ông hình như chạy xe ôm, ông ta đến dò hỏi tôi có phải muốn giải quyết ko? Ông nói tôi đi 1 mình thì phải trên 18 có cmnd người ta mới làm cho. Thấy tôi ấp úng ông ta chỉ tôi 1 phòng khám tư trên đường Cao Thắng, ông ta chở tôi đến đó.

Vào cái phòng khám nhỏ, có 3 cái giường giống như giường hồi sức, đã có 2 chị nằm đó, 1 chị vô nước biển, 1 chị nằm ko, khi bước vô thấy có 2 người đàn ông phía ngoài, chắc chồng hay bạn trai của 2 chị. Tôi ghi qua loa tên tuổi vô tờ giấy bác sĩ đưa. Còn tiền thì trả sau.

- Bác sĩ ơi có an toàn ko?

- Em bao nhiêu tuần rồi?

- Chắc gần 7 tuần.

- Ồ, 7 tuần thì ko sao, còn nhỏ, chỉ là 1 giọt máu thôi.

- Nhưng có ảnh hưởng gì ko bác sĩ?

- Ko em, xong sẽ có thuốc bổ uống mà, chừng 4 5 ngày nhiều lắm 1 tuần thì em khỏe à, lúc đó sẽ gần gũi đc.

- Làm có nhanh ko bác sĩ?

- Thao tác tầm 20p thôi em.

Điện thoại reo, ko ai khác, là anh Thái, tôi bước ra ngoài nghe điện thoại.

- Em nghe nà.

- Uhm, cục cứng đang ở đâu? Chiều gặp nha.

- Em đang ở nhà, dạ chiều gặp anh. Nhớ anh.

- Sao bữa nay bé Dung nói chuyện dịu dàng vậy?

- Tại em thương anh. Thôi em đi tắm cái, lát em gọi lại.

- Uhm, bye em.

Tôi ghen ngay cổ, nếu là ở nhà thì tôi đã khóc rồi. Tôi bước vào trong, nằm trên cái giường giống như giường khám phụ khoa, cởi quần lót. Ở đó có 1 bà bác sĩ, 1 cô y tá đứng đó để đưa đồ nghề cho bác sĩ, 1 cô khác đứng cạnh tôi, cô ta hỏi tùm lum các chuyện trên đời, khen áo đầm đẹp, khen bông tay đẹp, khen mắt tôi đẹp.

- Chuẩn bị làm nhé em.

- Dạ.

- Em thả lỏng đùi gồng, nhanh thôi.

Tôi nhắm mắt, thả lỏng, quên sự đời, tôi xử sự như 1 con robot ko cảm xúc, tôi nằm đó, nước mắt chảy hai hàng, tôi nghe được tiếng rột rột họ đang làm gì phía dưới của mình, nghe nhói nhói ở bụng dưới kiểu đau bụng kinh, xót xót ở vùng kín. Bây giờ thì ko thể quay đầu được rồi. Cô y tá vẫn hỏi han đủ thứ, tôi thì như chết đi, đau thì ko đau nhiều về thể xác nhưng suy nghĩ của tôi đã bị tổn thương. Tôi tổn thương chính mình, tôi vừa làm gì thế này? Tôi ko bàn bạc với người yêu mình, tôi tự quyết định bỏ đi giọt máu của 2 đứa, tôi liều mạng quá, tôi ác quá, tôi vừa chấm dứt 1 sự sống, đó là con của tôi. Tôi cắn môi, nghiền răng, cô y tá nắm chặt bàn tay của tôi, nhìn ánh mắt có vẻ thấu hiểu.

- Xong rồi em, em vô trong lót miếng băng, có thể ra 1 chút huyết, ko sao cả, em đừng lo nhé.

- Bao nhiêu tiền bác sĩ?

- 750k.

Chỉ 750k, Xong! Ko quá nửa tiếng đồng hồ, giờ tôi phải đối mặt với Thái của tôi như thế nào đây? Tôi chẳng khác nào cô Yến kia, tôi cũng tự quyết định, tôi coi thường và ko tôn trọng anh Tôi vừa làm 1 chuyện tày trời. Phóng lao thì phải theo lao, trong lúc nằm đó cho khỏe, cho bớt choáng váng tôi lấy đt nhắn tin cho anh.

- Em có như thế nào thì anh cũng thương em phải ko?

- Dĩ nhiên.

- Lát em qua, anh có nhà ko?

- Có, lát qua anh chở đi ăn trưa nha?

- Ko, anh mua gì về cũng đc, em ko đi ra ngoài đâu.

- Uhm, thèm gì anh mua.

- Gì cũng đc.

- Khoảng 10h30 em tới đó nha.

Tôi bấm chuông cửa, anh của tôi ra, nhìn đôi mắt hờn hờ nét mặt rạng rỡ của anh làm cho tôi lao tới ôm anh òa khóc.

- Sao vậy em?

- Em xin lỗi anh.

- Sao vậy, có chuyện gì?

- Em xin lỗi, em xin lỗi, xin lỗi anh, xin lỗi và tôi quy xuống.

- Em vừa đi đâu về?

-

- Em bỏ con rồi phải ko?

- Em xin lỗi

Anh thất thần ngồi phịch xuống sofa, từ khi yêu nhau có bao giờ tôi thấy anh buồn đến như vậy đâu. Tôi quỳ tại đó, khóc ko ngừng. Ko hiểu 1 kẻ chuyện gì cũng dám làm như tôi, tôi khóc vì cái gì nữa. Thà là anh quát nạt tôi, anh la mắng tôi rằng này anh chỉ nhìn tôi, ánh mắt đầy thất vọng. Tôi cứ khóc, cứ nấc cứ khóc nghẹn. Anh bỏ ra ngoài hút thuốc, hết điếu này anh mỗi điếu khác, còn tôi thì cứ khóc, như vậy đến hết cả 1 buổi trưa. Tôi khóc đến khàn tiếng.

- Em biết em sai rồi, anh ơi em biết em sai rồi!

- Rồi em cũng bỏ anh thôi!

- Em ko có, em thương anh, em ko bỏ anh.
- Cưới em ko thích, con thì em bỏ, vậy em yêu anh chỗ nào nữa?
- Em xin lỗi.
- Anh biết em ko thích cưới ko thích có con nhưng ít ra đó cũng là con của anh mà, sao em ko nói với anh?
- Em sợ nếu em nói với anh, thì anh sẽ cản, anh sẽ ko đồng ý. Em vẫn là em của anh, em vẫn thương anh mà.
- Để anh lấy đồ cho em ăn, ăn xong em ngủ đi rồi anh chở em về.

Chúng tôi ngồi đó đối diện nhau, làm gì mà nuốt nổi nữa. Xong rồi nằm, anh nằm ngửa tay gác trán nhìn lên trần, tôi ôm anh nhưng anh ko đẩy ra mà cũng ko ôm lại như mọi khi. Căn phòng ngột ngạt và nặng nề, như thể thiếu oxy vậy. Tôi chẳng biết thế nào nữa, nước mắt lại rơi.

41. Quyển 2 - Chương 20

Vậy là sau khi sắp xếp xong công việc mẹ con tôi lên đường đi du hí. Chuyến đi rất vui, rất hạnh phúc, hai mẹ con đi chùa đi chơi, tắm biển tắm bùn rồi chụp bao nhiêu là hình đẹp. Khách sạn lấy một giường hai mẹ con ngủ chung. Tôi nhớ là lần cuối cùng ngủ với mẹ là lúc học lớp bốn, ngoại sửa nhà xây thêm cái phòng nên từ đó tôi ngủ riêng. Rồi cũng từ khi ngủ riêng tôi cũng không bao giờ mò xuống giường mẹ ngủ nữa. Cho nên mấy ngày hôm nay, tôi mới lại được cái mùi của mẹ, tôi thấy mình trở về hồi nhỏ. Sau này chắc chắn chỉ ngủ chung với mẹ nữa quá! Sao chưa bao giờ tôi nghĩ tới điều tuyệt vời này vậy ta? Thấy mẹ tôi đi chơi mà quên hết mọi lo toan, tôi vui không tả được. Sau này phải duy trì đi du lịch với mẹ nhiều hơn mới được. Ngày nào ông Vinh cũng gọi điện nhắn tin nhưng tôi hạn chế buôn chuyện vì muốn dành trọn thời gian cho mẹ.

- Mẹ đang liên lạc lại với một chú, chú đó là bạn cậu ba. Ngày xưa có quen biết nhưng chú đó đi vượt biên, giờ chú về có gặp mẹ?
- Ủa, chú đó không có gia đình hả mẹ?
- Có chứ, chú có hai con trai, nhưng mà vợ mất bốn năm rồi.
- Mẹ thấy sao?
- Thấy gì đâu, giờ chú đó lại đi về bến rồi. Chú nói chắc 60 tuổi chú sẽ về Việt Nam luôn...
- Ý con hỏi là ý mẹ sao? Chẳng phải nên có bạn già sao?
- Ủa, cũng phải, chú đó đang định về đây mở nhà hàng chay đó.
- Mẹ, con nói cái này, nói thiệt... mẹ lớn rồi, mai mốt con lấy chồng, nhìn mẹ một mình con thương lắm. Con cũng không biết chồng con có chịu ở nhà mình không nhưng con nghĩ tới điều xấu nhất là không. Con từng mong nếu có một người tốt với mẹ thì con cũng yên tâm lắm.
- Nhưng chú với mẹ cũng mới nói chuyện qua lại thôi, rồi còn hai người con của chú nữa mà.
- Chú với mẹ lớn rồi, giờ con cái phải nghe lời chứ.
- Ủa, mẹ không biết sao nữa. Tại mẹ nghĩ nên nói với con vậy thôi.
- Con mong là mẹ tìm được niềm vui cuộc sống, bù đắp cho mẹ. Con gái bất hiếu chỉ biết lo cho bản thân thôi.
- Thôi, đừng có nói kiểu đó hoài. Con cái lớn rồi thì phải theo chồng. Mẹ chỉ sợ không đứa nào lấy con chứ có đứa đòi cưới thì may mắn rồi. Mẹ còn trẻ mà, nhà gần nhà dì hai nữa, không đến nỗi cô đơn đâu.

Hai mẹ con tâm sự thư thái hết cỡ trong hồ tắm bồn, tôi thấy thương mẹ vô cùng. Mẹ còn dặn tôi khi gặp gia đình Vinh phải lễ phép, từ tốn và ăn nói cẩn thận nữa.

- Tính con mẹ hiểu nhưng người ngoài người ta không hiểu. Người ta nói con nói leo, không biết lịch sự thay vì con thẳng thắn, nói thật. Con thương nó thì nghĩ cho nó.

- Dạ.

Bốn ngày vui chơi tuyệt vời kết thúc, mẹ con tôi về Sài Gòn, tiếp tục cuộc sống thường nhật. Đợt này về tôi sẽ tìm việc làm, ăn chơi đã rồi phải tự nuôi cái miệng đã.

Vừa về chiều hôm đó, đang say xe không tả nổi thì Vinh đã mò qua, xin mẹ tôi cho tôi đi chơi.

- Em mệt lắm đó, mới về có mấy tiếng mà.

- Đi đi, gặp chị hai và bé út.

- Sao anh lại hẹn ngay bữa nay vậy?

- Anh tưởng là em về sớm, với lại anh nhớ em quá.

- Anh sao không hỏi em gì hết, cứ cái gì cũng làm trước rồi đưa em vào thế bị động không à!

- Thôi mà, đi đi mà?

Tôi mệt nhưng cũng có chút hứng khởi đi gặp chị và em của Vinh. Thôi thì cố gắng mò dậy đi vậy.

Tôi bước vào, lại jeans với sơ mi thôi, thấy có một chị ngoài 30 và một bé trai khoảng bốn tuổi cùng một cô gái tầm 20. Họ vẫy vẫy tay cười rất tươi. Vinh nắm tay tôi đi tới.

- Em chào chị!

- Chào em!

Chị và em gái Vinh hồ hởi chào tôi. Tôi gật đầu chào lại. Ôi thằng bé con của chị hai Vinh dễ thương quá!

- Đây là chị Vân, chị hai anh. Còn đây là bé Vy, út Vy. Còn đây là Tintin, cục cưng của chị hai!

Ai nấy đều cười thân thiện, tôi cũng cười đáp lại.

- Còn đây là bé Dung, cục cưng của em!

Hai chị em kia cười khúc khích, bốn người lớn chúng tôi ngồi xuống và làm quen với nhau.

- Em chưa đi làm hả? Nghe Vinh nói em mới học xong?

- Dạ, em chưa đi làm, đang định xin việc làm chị.

- Ủa, thôi học xong phải đi làm mới vui, mới biết giá trị của đồng tiền mà quý nó, rồi xài cho đúng.

- Dạ!

Chị hai anh Vinh đầm ấm, xinh đẹp và ra vẻ người phụ nữ của gia đình. Nghe anh Vinh nói chị rất được lòng nhà chồng và chồng cũng thương lắm.

Em gái của Vinh cứ nhìn tôi cười tủm tỉm. Cô bé nhìn cũng cá tính lắm. Không biết cô bé đang suy nghĩ điều gì nữa!

- Nhìn chị Dung khác hẳn chị Diễm ha, chỉ giống mỗi chữ D!

Tôi hơi ngại chỉ biết cười trừ.

- Xấu hơn nhiều phải không em?

- Không, chị trắng quá chừng. Nói chung là em thấy chị dễ thương, anh ba em chọn thì không phải là bình thường đâu!

Cô em út của ông Vinh đúng là miệng lưỡi mà, lần đầu gặp mà lạnh quá trời.

Bốn người ăn uống, hỏi thăm nhau một chút rồi về vì con của chị Vân còn nhỏ, phải về sớm để cho bé ngủ. Chúng tôi chào nhau, riêng bé út còn kéo tôi lại nói:

- Chị phải cẩn thận nha, anh ba em đào hoa lắm đó

Rồi Vy cười tít mắt.

Lúc về, tôi hỏi Vinh:

- Tintin giống ai trong nhà thế? Sao em nhìn không giống chị hai anh?

- Ủa, nó giống ba, chị anh có thêm đứa con gái lớn bảy tuổi nữa.

- Chị hạnh phúc lắm hả anh?

- Ủa, mẹ anh rất tự hào về chị Vân.

- Còn Vy, em gái anh lạnh quá!

- Khỏi bàn, nó đánh đá, hung dữ nhưng được cái chính nghĩa và độc lập lắm!

- Còn anh thì sao?

- Anh thì mê gái lắm, anh mê em!

- Sao hôm nay anh vui vậy?

- Tại vì anh đã nói với ba má anh, ba má anh cũng chịu liền đó! Kêu anh sớm dắt em về! Anh muốn em gặp gỡ hai cái ăng ten trước cho thuận lợi.

- Ủa sao em không nghe anh nói gì vậy?

- Tại mấy ngày nay em đâu có chịu nhắn tin dài hay nói chuyện lâu với anh mà anh nói! Đi chơi với mẹ là quên anh ngay!

- Ủa, em chỉ có một mẹ thôi! Còn Vinh thì đây!

- Ủa em giỏi! Giờ anh muốn ôm em, tìm chỗ ôm nha...

- Thôi, em mệt lắm!

- Ôm thôi mà, anh hứa!

- Ủ thì ôm...

Lại vào khách sạn, nhưng đúng là Vinh chỉ ôm tôi thôi.

- Mẹ em lo cho em lắm.

- Anh cũng lo cho em!

- Sao vậy?

- Anh vui thì vui vậy chứ má anh có nhiều cái khó lắm. Má anh còn thích Diễm, nghe út nói là lâu lâu không có anh ở nhà, Diễm có qua nhà anh thăm má anh hoài.

- Ủa, kỳ lạ vậy hả?

- Ủa, cho nên út nó mới là ăng ten đó!

- Thì sao mà lo cho em?

- Thì lo vậy thôi, cho nên anh muốn em thân với chị hai. Chị hai nói gì má nghe cũng chịu.

- Tại sao lại phải như vậy?

- Vì anh muốn cưới em, nên anh phải lo mấy cái đó!

- Anh lo là má anh không chịu em, không cho cưới hả?

- Không, anh lo má anh làm khó làm dễ anh, chứ anh muốn cưới thì có trời cản.
- Tự nhiên anh làm em sợ quá! Ba má anh chưa nói chuyện với mẹ em mà anh đã hù em rồi.
- Không phải anh hù em, anh muốn em biết trước tình hình để em không bị sốc thôi. Lỡ em bị sốc em đòi bỏ anh thì sao? Sao chịu nổi lần nữa?
- Vậy anh có bệnh em không?
- Có chứ, nên giờ anh mới nói em biết trước. Bảo vệ em là trách nhiệm của anh mà!

Tự nhiên Vinh nói vậy làm tôi cũng sợ sợ...

Tối về, tôi nằm suy nghĩ mãi. Nhà tôi chẳng có chuyện mẹ chồng nàng dâu nào, bà ngoại có mỗi cậu ba là con trai nhưng sớm đã ở riêng, thấy ngoại cũng thương mợ lắm. Vậy mọi chuyện sẽ kinh khủng như lời đồn, sẽ như phim ảnh?

Không lẽ mẹ anh Vinh sẽ ghét tôi? Bà sẽ tìm cách chia rẽ chúng tôi hay thậm chí cấm đoán bằng mọi thủ đoạn? Ôi, chưa vui được bao nhiêu thì đầu óc lại rối bời nữa rồi. Bây giờ phải làm sao đây? Vinh thì nói là luôn bảo vệ tôi nhưng không lẽ tôi bắt anh vì bảo vệ tôi mà chống lại mẹ mình, như vậy đâu có được... Gọi cho con Tiên gấp.

- Ủa mày chưa gặp mà mắc gì sợ?
- Ủa, không biết nữa!
- Lỡ bà già đó thích mày thì sao?
- Tại tao nghe ông Vinh nói mẹ ổng rất quý Diễm. Có khi nào quý bà kia quá quay ra ghét tao không mày?
- Mày rảnh, nếu mà bà thích bà Diễm thì mày phải làm cho bà hiểu mày mới là dâu của bà. Mày mới là vợ ông Vinh, còn cái con nhỏ kia bỏ con trai bà mà đi lấy thằng khác rồi!
- Nhưng làm sao?
- Mày hãy cho bà thấy với mày ông Vinh luôn hạnh phúc. Nếu là mẹ thì phải hiểu ai đem tới hạnh phúc cho con mình chứ?
- Nhưng nói như mày thì ai cũng thương con trai, mà con trai thì cưới con dâu. Ai cũng làm được thì làm gì có chuyện má chồng nàng dâu?
- Mày nghe tao, cứ gặp bà, lấy lòng bà một chút xíu rồi được hết! Không được thì kể tao nghe, tao chỉ tiếp! Mắc cái gì giờ này ngồi đó mà lo sợ? Mày cũng biết sợ nữa hả?
- Nhưng tao không muốn ông Vinh khó xử...
- Mày có thương ổng, có muốn sống với ổng, để con cho ổng không?
- Có chứ!
- Thì mày phải đấu tranh từ giờ, đấu tranh vì tình yêu, vì ông Vinh của mày. Mày không làm sai thì mày sợ gì?
- Nhưng không thể ép một người thích mình.
- Mày không ép ai cả. Mày sẽ là vợ của ông Vinh chứ không phải vợ của má ổng!
- Mày đang xúi tao đối phó với má chồng tương lai của tao đó hả?
- Không, tao đang chỉ mày cách ứng xử, khi bị ghét tính sau, mà mày chưa gặp mà!
- Ủa, sao tự nhiên tao lo quá. Nhưng cảm ơn mày, cảm ơn mày đã luôn bên cạnh nghe chia sẻ của tao. Hu hu.
- Bà đó mà ác với mày thì để tao về xử bà luôn!
- Thôi, tao chỉ mong không bị ghét chứ tao không có ý dám làm gì người lớn đâu!

- Ủa, vậy thì tự tin lên con!

Mọi thứ cứ nghe theo nó một phần, một phần để tùy duyên đi. Má anh Vinh phải thương Vinh như lời ảnh nói, thương ảnh thì chắc không tới nỗi nhìn thấy ảnh đau khổ đâu.

Đúng lúc này, Vinh gọi.

- Em đang làm gì đó?

- Em đang suy nghĩ làm cách nào để không bị mẹ anh ghét!

- Anh mới nói vậy thôi chứ có đúng vậy đâu, biết em nghĩ lung tung thì anh đã không nói cho em nghe.

- Nhưng em nói nè, mẹ chỉ có một còn Dung có đầy. Kiểu gì cũng không được chọn giữa em và mẹ nha. Nếu anh phải chọn em sẽ ra đi!

- Em điên hả? Dung nào có đầy. Tên Dung có đầy thiệt nhưng có ai giống em? Ai tốt giống em? Ai khờ khạo giống em? Ai dễ thương giống em? Chưa gì mà em nói vậy anh thấy bực rồi!

- Em nói thiệt, khi em đọc mấy chuyện mẹ và vợ cùng rơi xuống nước mà cả hai cùng không biết bơi người chồng nên chọn ai. Anh biết không, là đàn ông phải chọn mẹ! Hiểu chưa?

- Em tào lao quá, anh bực quá, mọi chuyện có gì đâu tự nhiên em làm rùm beng lên?

- Em chỉ lo trước thôi mà, sao anh lớn tiếng với em?

- Anh ghét nhất cái kiểu kêu anh phải làm gì rồi mà. Anh là đàn ông, tự anh biết cách làm vừa lòng mẹ mà vẫn bảo vệ được người con gái của anh!

- Em xin lỗi, em không muốn anh kẹt ở giữa khó xử.

- Bây giờ có nói chuyện khác không?

- Em yêu anh, nhớ anh!

- Nhớ em lắm, muốn chạy qua nhà em nữa...

- Nhưng mà em mệt rồi đó, mệt thiệt, em ngủ nha!

- Ủa, ngủ sớm đi, bé ngủ ngon!

- Chúc anh ngủ ngon!

Tôi nằm xuống, lấy điện thoại nhắn tin cho Thái, mới gần 11 giờ chắc Thái chưa ngủ.

- Hi anh, anh ngủ chưa?

- Chưa em, em khoẻ không?

- Em khoẻ, còn anh?

- Ủa, anh vẫn vậy mà, em và bạn trai...

- Dạ vẫn ổn anh, cảm ơn anh! Em thật sự muốn gặp anh một lần. Mà thôi, cũng không hẳn.

- Anh hiểu mà, chỉ mong em hạnh phúc thôi.

- Anh cũng nên có bạn gái đi, bốn năm rồi đó!

- Anh biết mà. Anh cũng đang tìm đây, anh già rồi!

- Lần này anh phải nắm bắt nha. Anh chắc chắn phải được hạnh phúc nha.

- Cảm ơn Dung.

- Chúc anh ngủ ngon.

Lần này nhẹ nhàng hơn lần trước. Qua tin nhắn thôi cũng cảm nhận được sự thông cảm và cả sự thấu hiểu. Nhưng tôi lại thấy như có lỗi với Vinh, tôi phải nói cho Vinh nghe khi tôi nhắn tin cho anh Thái, đó là sự tôn trọng tối thiểu.

- Alo, anh nghe!
- Em nói cái này anh không giận nha.
- Sao em?
- Em mới nhắn tin cho anh Thái.
- Để làm gì? Tại sao cứ nhắn tin cho bồ cũ lại nói anh nghe? Muốn anh điên lên hả? Sao nói ngủ mà không ngủ?
- Em nói là em hạnh phúc, em nói rồi mà. Thái không phải để anh ghen đâu, anh làm ơn đi, là em sai với anh nên em muốn anh cũng được hạnh phúc khi em hạnh phúc!
- Em nghĩ em nói vậy thì được à? Có thằng nào mà không ghen khi bồ đi nhắn tin cho thằng bồ cũ không?
- Thì anh phải khác, Vinh của em phải khác. Anh chưa hề cấm em mà? Em cũng không giấu anh, điện thoại em vẫn còn lưu tin. Anh muốn em cho anh coi!
- Vậy anh có liên lạc với Diễm được không?
- Không được!
- Vì sao?
- Vì chị ta bỏ anh, chị ta làm anh tổn thương!
- Em cũng bỏ nó, em làm nó tổn thương! Bây giờ em muốn anh cũng bị tổn thương không?

42. Chương 20

Anh cứ như vậy, ko tỏ vẻ chán ghét, ko chỉ trích, ko trách móc, thái độ lạnh lùng của anh như bóp nát trái tim tôi, hằng ngày anh vẫn nhắn vài tin kêu tôi giữ sức khỏe, anh kêu tôi ăn uống đáng hoàng, vẫn hỏi tôi muốn ăn gì thì anh chở đi ăn. Nhưng trời ơi, tôi ko còn 1 chút tha thiết với những thứ đó, tôi chỉ muốn trái tim của anh lại ấm lên, bức tường vô hình kia sụp đổ đi, để tôi lại được anh yêu thương, được che chở. Tôi biết tôi sai rồi, tôi ko thanh minh thanh nga gì nhưng tôi ko muốn mất anh, ko muốn chút nào. Nhưng tôi cũng ko nài nỉ van xin gì, cứ như thế. Tháng tôi gặp anh đc có 5 lần, ko sex. Tôi suy sụp và khóc nhiều, nhập học rồi mà tôi chẳng tập trung được gì cả, tôi sa sút mọi thứ, gia đình biết, mẹ và ngoại biết tôi trực trặc tình cảm.

Buổi sáng cuối tuần

- Em nghĩ mình nên nói chuyện, như vậy hoài em sắp ko thể chịu nổi rồi.
- Ok em, hôm nay anh rảnh.
- Em sẽ qua nhà anh, lát nữa.
- Em ăn sáng chưa?
- Em ăn rồi.

Anh mở cửa, tôi đi vào, và cuộc nói chuyện cuối cùng cũng tới, giờ khắc đó cũng đã tới. Chúng tôi yêu nhau ko lâu, chưa đủ lâu nhưng cái gọi là sâu đậm thì ko phải chưa đạt tới, chỉ có đúng 1 khuyết điểm trong tình yêu này là tôi quá xốc nổi, quá trẻ con. Nhìn anh, nhìn tôi, 2 con người hốc hác, tuy ko quá tiêu tụy nhưng

chúng tôi biết đối phương đã quá buồn rồi. Chúng tôi quá đau vì yêu thương nhau rất nhiều nhưng ko thể nào như xưa được nữa.

- Em xin lỗi anh lần nữa

- ...

- Em nghĩ chuyện mình ko thể nữa rồi.

- Em nói tiếp đi.

- Nếu anh mắng chửi to tiếng với em, thậm anh có thể tát em vài bạt tai vì hành động của em. Đằng này anh lại cứ bình thản như vậy, mỗi lúc anh nhìn em em thấy có ai đó đang giết em vậy.

Nước mắt bắt đầu tuôn chảy ko thể kiểm soát, lần đầu tiên tôi cũng thấy mắt anh đỏ hoe.

- Em biết lỗi em ko chuộc được, nhưng nếu có chọn lại em vẫn chọn cách đó thôi. Ko phải em ko muốn có con với anh mà chỉ là em chưa muốn có con, cũng ko phải em ko muốn làm vợ anh mà chỉ là em chưa muốn cưới.

-

- Anh Thái, Thái của em, đừng như vậy nữa, em ko mong chúng ta gương vỡ lại lành, em biết em tổn thương anh rồi. Cũng ko mong anh thứ tha gì, nhưng nếu mình chấm dứt, em thực lòng mong anh hãy dừng quá đau khổ như vậy. Mọi phần đau khổ em sẽ nhận, em sẽ chịu hết, em chịu mọi sự trừng phạt để anh được nhẹ lòng, vì anh ko có lỗi.

- Anh có lỗi chứ, lỗi của anh là ko thể làm em làm khác đi. Mình là 1 đôi, con là của 2 đứa, ko phải 1 mình em tự làm em có em bé được, vậy khi em quyết định sai thì anh cũng có lỗi. Anh chưa tưởng tượng ra được những ngày tháng ko em anh sẽ như thế nào nữa. Làm sao mà em ko cho anh buồn hả em, em ko biết là anh thương em đến mức nào? Chẳng phải anh cũng muốn đau thay cho em những cái đau mà phụ nữ phải chịu, nhưng đâu có được em.

- Em ko biết làm sao nữa anh Em nhớ anh nhưng ko làm gì được.

- Em bỏ anh đi!

- Anh đừng nói vậy, em làm gì có tư cách đó. Và em cũng biết anh sẽ ko bỏ em.

- Khi em làm việc đó, anh thực sự ko dám nghĩ nhiều, em cũng nghĩ sẽ bỏ qua rồi lại yêu nhau như trước. Nhưng anh như bị ám ảnh, em sẽ bỏ anh!

Tôi ghen tới ko thể nói được tiếng nào, trời ơi, mối tình đầu của tôi, người con trai mà tôi ko biết tìm ở đâu ra, vậy mà tôi đang sắp phải mất anh rồi, ai đó cứu tôi với. Bụng tôi, tim tôi đau, đau hơn cả khi mẹ đánh tôi nữa, cái đau mà tôi ko ngờ tới, yêu nhau sao lại làm nhau đau, tôi thật đáng ghét. Lấy hết can đảm tôi nói câu quyết định, câu nói mà tôi chẳng có quyền nói, nhưng Thái của tôi, anh ko thể nào nói ra câu đó với tôi, anh quá hiền lành, anh tốt bụng tới nỗi ko nói ra câu nói làm đau tôi cho đến phút cuối cùng

- Mình chia tay đi anh.

- Uhm

Trời đất sụp đổ, anh ko nói thêm gì, tôi đứng dậy đi về. Những bước chân nặng nề nhưng vội vã. Anh ra mở cửa, tôi chỉ cúi mặt ko dám nhìn anh, ko dám nhìn vào đôi mắt đã vì tôi mà phải khóc, anh ôm tôi, siết chặt, tôi vùng ra bỏ chạy. Ngôi nhà phía sau ngày càng xa, anh của tôi còn xa hơn. Vì sao vậy, vì tôi ích kỷ vì tôi rồ dại, ko phải, tôi vốn đã ko phải 1 người tốt, tôi ko thể dành cho anh, anh gấp và yêu tôi là 1 điều xui rủi, anh phải gặp 1 người tốt, tốt hơn vì anh là hoàng tử. Thái của tôi ko đuổi theo, tôi ko biết từ bây giờ chúng tôi sẽ sống thế nào nữa, trong lòng cầu mong anh hãy mạnh mẽ, anh hãy mau quên tôi đi.

Tôi ra khỏi chung cư, nước mắt ko ngừng được, mặc cho mọi người nhìn vào mình. Tôi gọi cho Tiên, khi gặp nó chúng tôi cùng chạy, tôi ko biết sao nữa, cuối cùng tôi dừng ở 1 khách sạn trên đường Sư Vạn Hạnh, lấy 1 phòng, tôi và nó đi vô

tới vỗ vai trấn an, tôi buồn lắm, đau lắm. Có phải ai thất tình cũng như thế này ko? Nếu ko gặp nhau thì anh đâu có phải buồn, tôi có thể hư hỏng, nhếch nhác ngoài xã hội, Thái ơi em xin lỗi anh. con ơi mẹ xin lỗi con Tôi tự nhủ lòng, sau hôm nay tôi phải khác, phải mạnh mẽ, mặc dù ko thể mạnh mẽ nhưng tôi vẫn thể hiện mình mạnh mẽ hơn, tôi ko thể suốt ngày cứ dựa dẫm, cứ khóc lóc, tôi phải để Thái của tôi thấy an tâm, ko thể để anh cứ nghĩ tới tôi là lo lắng.

Rồi tôi cứ lặn ra khóc, con bạn thân chưa hiểu hết vấn đề nhưng thấy tôi khóc quá cũng khóc theo, 2 đứa ôm nhau khóc, như 2 con điên. Khóc đến hơn 2 tiếng đồng hồ thì nín, tôi đau đầu, nghẹt mũi, mặt thì sưng húp, bộ dạng giống như lúc gặp anh ở quán café mà anh chở tôi đi viện lần đầu tiên. Tôi vào toilet định tắm, nhưng tôi ko lau khăn lạ, tôi lại nhớ đến lần đầu tiên tắm ở nhà anh, tôi lại quỵ xuống, lại gào thét, lại khóc tức tưởi 1 lần nữa Những ngày tháng tăm tối đang ở trước mắt....

(Xin lỗi các bạn, hôm nay viết tới đây thôi, được thì tối mình rảnh sẽ viết tiếp, giờ mình nhức đầu quá, cảm giác chia ay lần đầu tiên chưa bao giờ mình quên, mình đã khóc rất nhiều khi kể đoạn này, những từ những chữ viết ra chưa thể hiện hết cái giằng xé của mình, có lẽ đây là đoạn khó để viết ra nhất trong câu chuyện. Cảm ơn các bạn luôn theo dõi chia sẻ của mình.)

43. Quyển 2 - Chương 21

- Xin anh một điều thôi, đừng cấm em chuyện này. Em chỉ muốn biết khi nào anh Thái có bạn gái? Em chỉ muốn biết khi nào anh cưới vợ? Lần trước em nhắn anh khi anh tỏ tình với em, lần này em nhắn anh khi anh đòi dẫn em ra mắt nhà anh. Em không phải có ý chà đạp lên nỗi đau của anh mà em chỉ muốn anh biết là em đã có anh, bảo anh ấy hãy tìm hạnh phúc của mình đi. Em đã là người sai mà em có anh rồi thì anh cũng phải được hạnh phúc. Như anh, anh bị tổn thương nhưng anh cũng đã có em...

- Vì thằng đó mà em nói nhiều quá!

- Hãy cho cuộc sống này một sự công bằng, hãy cho Thái một sự công bằng. Lý do em nhắn tin cho Thái thì em đã nói rồi. Còn lý do em nói cho anh biết là vì em thương anh, em tôn trọng anh, em đã hứa em sẽ không nói xạo anh nữa câu. Xin lỗi anh, nhưng hãy hiểu cho em, em cũng từng đau khổ thì anh Thái cũng đau khổ, anh cũng vậy. Nếu đã chấp nhận quá khứ của em thì anh làm ơn cho em những lần liên lạc với Thái, em rất biết ơn anh!

- Vì nó mà em nói nhiều như vậy, nếu anh không đồng ý thì sao?

- Nếu anh không đồng ý thì thôi, em không nhắn nữa. Rồi em sẽ phải luôn ray rứt không biết người em đã làm khổ giờ như thế nào...

- Em nói như vậy mà nghe được à? Anh không phải thần thánh mà có thể chịu đựng tất cả đau em à!

- Em xin lỗi anh, sau này em sẽ không liên lạc với Thái nữa! Chúc anh ngủ ngon.

Tôi đang làm gì nữa không biết, chuyện kia nghĩ chưa thông đã có chuyện khác. Tự nhiên tôi đi chọn điện Vinh làm gì? Nhưng chuyện tôi nhắn tin vậy có gì sai? Chẳng nào tôi giấu Vinh không cho Vinh biết mới là sai!

Chắc do mệt nên tôi ngủ tận 9 giờ sáng mới dậy, bụng đói cồn cào, mẹ thì đã ra cửa hàng. Mắt mũi chưa mở hẳn thì Vinh đã gọi điện.

- Em dậy chưa?

- Em mới dậy nè.

- Ừ, anh đang qua, mẹ em có nhà không?

- Không, mẹ em ra cửa hàng rồi. Anh qua làm gì?

- Anh qua chở em đi ăn sáng...

- Xa thấy mờ, qua chỗ em đi ăn sáng làm gì anh?
- Để mắc công thằng Thái nó chở em đi!
- Em không liên lạc với Thái nữa, anh đừng nói vậy. Mà Thái cũng không biết nhà em đâu, chỉ anh biết thôi!
- 15 phút nữa anh tới.
- Thì anh đứng chờ đi, em đi tắm cái.

Tôi đi tắm. Mở tủ ra thấy mái cái sịp đủ màu của Vinh mà tôi mắc cười... Lát gặp không biết làm sao để anh không giận đây, có chuyện nhỏ vậy đã không giải quyết được thì làm sao mà nói tới chuyện mẹ chồng nàng dâu.

9h30, tắm xong ra mở cửa. Nãy giờ nghe Nemo sữa sữa là tôi biết anh đã đến rồi, Tôi mở cửa cho Vinh vô nhà ngồi. Tôi phải cho Nemo đi toilet, phải lấy đồ ăn và sữa cho nó. Nemo khôn lắm, thấy Vinh tới là mừng tíu tít.

- Vợ muốn ăn gì?
 - Anh không giận em à?
 - Không!
 - Em ăn cơm tắm sườn chả.
- Vinh chở tôi đi ăn cơm tắm, uống sữa đậu nành.
- Không giận em thiệt à?
 - Không giận.
 - Vì sao không giận?
 - Vì anh suy nghĩ lại thấy em cũng có lý. Em cứ liên lạc với anh Thái của em.
 - Chỉ là anh Thái thôi, không phải Thái của em. Anh mới là Vinh của em, em xin lỗi.
 - Anh suy nghĩ rồi, anh đã tin em, em cũng tin anh... Nếu em nhần mà nói xạo anh mới đáng lo, em nói anh nghe thì có gì mà lo. Anh chỉ sợ mất em thôi.
 - Nè, anh đọc tin nhắn đi. Em hứa là không làm gì sai với anh rồi mà!

Tôi mở tin nhắn, đưa Vinh đọc, Vinh chỉ nhìn sơ qua thôi chứ không đọc kỹ.

- Hứa với anh là không được làm gì sau lưng anh đi!
- Em hứa rồi mà!
- Hứa nữa đi.
- Em hứa không làm gì sau lưng anh, nhất là với Thái.
- Ủ, anh không ngăn cản chuyện đó nữa.
- Em không biết tại sao em cứ làm khó anh, nhưng em xin lỗi và cảm ơn anh. Vinh của em là người tốt nhất Trái Đất!

Vinh véo má tôi, nhìn tôi với ánh mắt đầy niềm tin. Tôi thấy thương Vinh lắm. Mới tối qua còn lớn tiếng như vậy mà sáng nay còn chạy qua chỗ tôi đi ăn sáng. Chẳng hiểu vì sao mà Vinh dễ dàng đồng ý việc tôi nhắn tin với Thái nữa. Đó là lý do càng ngày tôi càng yêu anh hơn, biết vun vén, biết nhẫn nhịn và không hơn thua với anh. Số tôi là một người tới sau để an ủi những người đàn ông khốn khổ, bù lại họ tốt với tôi, quá tốt và yêu thương tôi, đó là một sự thành công trong tình yêu của tôi rồi.

- Về chuyện gặp ba má anh đừng lo nữa, để anh lo cho, nha!
- Dạ.

- Với lại anh đang hỏi xin mấy chỗ cho em đi làm, chờ anh mấy bữa nữa anh coi chỗ nào được nhất rồi báo cho.
 - Sao không để em tự đi tìm?
 - Khó khăn lắm, để anh tìm cho.
 - Sao anh không để em tự lập một chút đi, kiểu này không có anh thì em làm được cái gì? Em lớn rồi mà.
 - Vậy anh ở bên em hoài luôn, anh lo việc nước em lo việc nhà!
 - Thì anh tìm cứ tìm, em cũng nộp hồ sơ vài chỗ, hồi trước em có phụ quán café rồi, em không ngại khó đâu. Em không thiếu thứ đâu.
 - Ai cho em đi làm quán café?
 - Không, ý em nói vậy đó chứ giờ em sẽ tìm việc khác!
 - Chừng nào em rảnh qua nhà anh?
 - Em đang rảnh mà, nhưng hơi lo.
 - Đã nói là đừng có lo. Chị Vân với bé Vy chung phe, ba anh thì dễ, má anh cũng đâu tới nỗi nào.
 - Vậy thứ bảy hay chủ nhật đi để không ảnh hưởng đến công việc của ai hết.
 - Ủ, vậy thứ Bảy nha. Má anh thích màu tím, em có quần áo màu tím nào để lấy ấn tượng chưa?
 - Phải như vậy luôn sao anh?
 - Anh giỡn thôi, chứ bé mặc gì cũng được.
 - Anh kêu em đừng có lo mà cứ hay hù em. Anh nói em biết đi, có phải là em có điểm má anh không thích không?
 - Thôi, không sao mà, nghe lời anh đi!
- Tôi và Vinh ăn sáng xong còn chạy mua một bịch trái cây bự, ghé cửa hàng đưa cho mẹ và mấy chị ở đó.
- Anh nè, mấy nay em hay bị ngứa ở dưới, chắc em bị viêm nữa rồi.
 - Ủ, tội em.
 - Chắc em phải khám một lần nữa quá, em bị hoài vậy khó chịu lắm. Khi mình ngủ với nhau em cũng không thấy hứng thú nhiều.
 - Ủ, em đi khám đi. Anh chở em đi.
 - Hay thứ bảy qua nhà anh xong rồi đi khám luôn nha.
 - Ủ, anh chở em đi.
 - Thật ra em đi khám bác sĩ ngoài hoài, người ta chỉ cho em thuốc đặt thôi. Mà đặt vậy hoài không có hết hẳn, em muốn đi bệnh viện. Anh đi với em thì tội anh, mà đi một mình thì em cũng tủi lắm.
 - Anh là chồng em thì anh phải lo cho em.
 - Đợt này anh ít đi làm vậy?
 - Ủ thì có ba anh ở cửa hàng mà.
 - Nếu em bị gì anh có sợ không?
 - Bị gì?
 - Thì em bị phụ khoa đó.
 - Sao sợ em? Ghê lắm hả?
 - Thì bị nặng không thể quan hệ được. Mấy lần em nói phải đi bao là vì như vậy đó!

- Không sao mà, anh không sợ đâu.
 - Anh chán em không?
 - Không mà, thương em, tội em lắm. Anh sẽ bên cạnh em.
 - Em cũng muốn trị dứt trước khi cưới.
 - Em muốn cưới rồi à?
 - Thì cũng phải trị chứ.
 - Em muốn làm vợ anh không?
 - Có chứ, em muốn mặc áo cưới, muốn sinh em bé nữa!
 - Ủ, anh sẽ luôn đi cùng em, anh sẽ luôn bên em, em yên tâm nha.
- Hôm đó tôi về nhà, rồi chiều nấu cơm chờ mẹ về ăn.
- Hay con ra cửa hàng làm đi, khỏi đi xin việc! – Trong bữa cơm, mẹ đề nghị.
 - Dạ thôi mẹ, cho con va chạm cho biết với người ta.
 - Chuẩn bị hồ sơ chưa?
 - Qua tuần con khám sức khoẻ rồi viết mấy cái đơn để tìm chỗ đi nộp.
 - Ủ, đi làm đi, độc lập tài chính cũng là một cái hay.
 - Đạo này con bị viêm hoài, chắc con đi Từ Dũ khám quá mẹ.
 - Nhiều không?
 - Con nghe ngứa, huyết trắng nhiều, thấy màu lạ con sợ.
 - Ủ, mai mẹ chở đi.
 - Con tự đi được mà, anh Thái nói chở con đi!
 - Tội nghiệp cái thằng, thấy nó thương con mẹ cũng bớt lo. Mà coi bộ có phước có phần hơn mẹ! Thôi thì cũng đã dại một lần, phải biết tôn trọng nó nghe chưa.
 - Dạ con biết mà mẹ. Mẹ còn thấy như vậy, mẹ không biết con thương ảnh cỡ nào đâu.
 - Ủ, thấy con hạnh phúc vui vẻ mẹ cũng mừng, chắc bà ngoại cũng phù hộ.
- Tối tôi cũng lại YH chat với con Tiên, bữa thì gọi, bữa thì chat. Chuyện gì xảy ra tôi cũng kể nó nghe.
- Ủ, tao thấy mày nên khám sâu vô có gì chữa luôn, quyết định đúng, tao ủng hộ.
 - Tao chỉ sợ bị cái gì nặng thôi, có khi nào bị u nang u xơ không mày ơi?
 - Cái đó nặng lắm, mày chỉ bị viêm thôi mà.
 - Ủ, tao lo.
 - Thôi, có thằng bồ tốt nó lo cho thì bớt lo đi. Lo mà thương yêu nó, lo mà chuẩn bị cho khoẻ mạnh làm cô dâu.
 - Tao nói thiệt chứ nhiều khi không biết tao thương anh Vinh hay là tao thấy biết ơn ổng nữa!
 - Chắc là cả hai. Công nhận là tốt thiệt. Phải chi bên này đàn ông nó không quan tâm quá khứ, còn Việt Nam vậy là quá ok rồi. Mày là số hưởng đó con!
 - Ủ, tao chỉ muốn bù đắp cho ổng, đem tới hạnh phúc cho ổng, làm cho ổng vui thôi chứ giờ tao mà làm ổng buồn gì nữa tội nghiệp lắm mày ơi!
 - Ủ, vậy đi. Tao đi học, đạo này thực tập rồi, có khi nữa về Việt Nam tao mở phòng mạch riêng.

- Ủ, có gì ta về ta tắm ao ta vẫn hơn. Bye mày nha.

- Ok, bye, ngủ ngon!

Vinh của tôi ngày nào cũng phải nhắn tin, nhắn một hơi còn gọi nói tào lao một hồi mới ngủ được. Tôi thương lắm.

Thứ Bảy, hôm nay tôi dậy sớm để chờ Vinh chở đi ăn sáng. Tôi cũng lựa chọn đồ dữ lắm, ban đầu tôi có một cái đầm ren màu tím định mặc nhưng cuối cùng vẫn chọn jeans và áo sơ mi. Thoa một chút son môi, tóc buộc cao. Hít một hơi thật sâu rồi xuống nhà. Mà sao nay không thấy mẹ ra cửa hàng, giờ này bình thường là mẹ đi rồi.

- Ủa, bữa nay mẹ nghỉ hả? Mẹ ăn sáng không con chạy mua?

- Không, mẹ ra trễ chút, chờ thằng Vinh qua.

- Dạ?

- Ủ, chờ nó qua nói chuyện một chút.

- Chuyện gì mẹ?

- Thì mẹ dặn dò nó một chút cho yên tâm.

- Không có gì đâu mẹ ơi, chắc cũng như lần ảnh qua nhà mình thôi mà.

- Lát nhớ mua trái cây, gói cho đẹp đàng hoàng nha.

- Dạ.

Vinh qua, mẹ kêu hai đứa tới nói chuyện, về mặt lo âu của mẹ làm tôi thật sự xúc động.

- Tính con Dung sao con cũng biết rồi. Nó không có biết cách nói cho hay cho văn hoa, có gì con phải chịu khó giải thích để ba mẹ con thông cảm.

- Dạ, con biết.

- Với lại, hoàn cảnh nhà bác vậy con cũng biết. Bác chỉ có nó, tình cảm thiếu thốn, thời trẻ của nó lại sai lầm. Con biết chuyện và thông cảm, bác cảm ơn. Bác có mình nó thôi. Khi sang bên nhà con, bác không biết bảo vệ con bác bằng cách nào nữa, nhờ con.

- Dạ, ba má con cũng dễ lắm, bác yên tâm.

- Đây là lần đầu tiên của nó ra mắt gia đình bạn trai. Con là con trai, con dạn dĩ tự tin, còn nó, nó cũng còn khờ lắm. Bác mong là ba mẹ con không hỏi mấy câu làm nó ngơ ra lại khớp không biết trả lời.

- Dạ, có con và chị gái, em gái con nữa, sẽ nói đỡ mà. Bác đừng lo nhiều. Con hứa là sẽ luôn bảo vệ bé mà.

- Thì bác chỉ muốn dặn dò hai đứa, nhất là con Dung, phải ăn nói cẩn thận để mắc công người lớn hiểu lầm hay khó chịu.

- Dạ mẹ, con biết rồi mẹ.

Mẹ xách giỏ đi ra, tôi nhìn theo dáng mẹ. Mẹ luôn mặc vest khi ra cửa hàng, lần đầu tiên con gái ra mắt nhà bạn trai mà mẹ căng thẳng như vậy đó, nhìn muốn khóc luôn. Sau này con gái đi lấy chồng rồi, không biết mẹ như thế nào nữa. Chắc Vinh cũng hiểu nên nắm tay và xoa vai an ủi tôi.

- Em nữa, yên tâm đi, đừng suy nghĩ nhiều, tự tin lên, có anh mà, còn chị Vân và bé Vy nữa.

- Dạ, mà anh nhớ ghé mua trái cây. Mẹ em dặn, mua trái cây phải gói cho đẹp nữa đó.

- Ủ anh biết rồi, giờ em muốn ăn gì?

- Gì cũng được. Em hơi lo nên bao tử hơi quặn nè, ăn ít thôi.

- Ủ, anh chở đi ăn bánh canh nha.

- Ủ.

- Anh quên nói là hôm nay nhìn em dễ thương lắm, dễ thương lắm luôn.

- Em ước gì em dạn và tự tin bằng nửa anh thôi.

- Thì bởi vậy em mới cặp với anh nè, em thiếu cái nào thì anh bù cho cái đó, luật cân bằng âm dương đó!

Tôi cười. Bên cạnh Vinh những lúc này tôi thấy yên tâm và nhẹ nhàng phần nào. Tôi suy nghĩ căng thẳng đến nỗi không ngủ được đêm qua luôn. Vậy mà giờ thấy anh, tôi lại thấy đỡ hơn nhiều.

10 giờ kém, chúng tôi tới nhà anh. Nhà anh lớn hơn nhà tôi, đẹp hơn nhà tôi. Chúng tôi xuống xe, chị Vân và bé Vy ra hồ hởi nắm tay tôi dẫn vô nhà.

Từ trong nhà, ba và má anh cũng bước ra, họ cũng hân hoan tươi cười chào đón. Ba anh nhìn thấy điềm đậm và tốt tướng, còn má anh thì xinh đẹp và coi bộ trẻ hơn ba nhiều. Ông mặc quần tây áo sơ mi bỏ ngoài, còn bà một bộ đồ gấm màu tím. Đúng như lời Vinh nói, má anh thích màu tím. Tôi hơi căng thẳng nhưng nhìn thấy thái độ niềm nở vậy cũng nhẹ bớt phần nào.

Tôi cúi đầu khoanh tay thưa ông bà, bà còn đưa tay nắm dắt tôi vào trong nhà, bé Vy thấy vậy cười khúc khích. Vinh bê giỏ cái cây bụi theo sau. Vừa ngồi xuống, cô giúp việc đã bưng nước cam ra mỗi người một ly.

Ba Vinh hỏi:

- Con mới học xong phải không, bác có nghe thằng Vinh nói. Nếu con không ngại có thể về cửa hàng nhà mình làm.

- Dạ, con cũng có nộp đơn mấy chỗ rồi. Ở nhà mẹ con cũng kêu con ra cửa hàng làm nhưng con muốn có va chạm một chút.

Ba Vinh gật gù.

- Ủ, con suy nghĩ được vậy cũng tốt đó.

Má Vinh lại hỏi tôi:

- Con bao nhiêu kí lô mà nhìn con ốm quá? Kiểu này phải kêu thằng Vinh nó cho con ăn đồ bổ nhiều mới được, nhìn con hơi xanh xao.

Tôi bị hớ ngay lời đầu của má Vinh, tôi cười miễn cưỡng.

- Dạ con ăn cũng nhiều lắm, mà không biết sao con không mập lên nổi nữa bác.

Vy đỡ lời:

- Trời, chị ấy chứ xanh đâu mà xanh má. Mới gặp là chê người ta ốm rồi, má kỳ quá!

Chị Vân từ tốn hòa theo:

- Thôi uống nước đi, lâu rồi nhà mới có khách quý, ba má coi coi sao chứ thấy thằng Vinh nó gấp lắm rồi đó nha.

Cả nhà cười rôm rả, Vinh cũng góp vui :

- Người ta nói con gái mà ốm ốm chứ lấy chồng là mập liền đó. Bé Dung hỏi má thử coi phải không, ngày xưa má cũng ốm nhách à!

- Má nói thiệt chứ phải tắm bổ này nọ cho có da có thịt chút, hồng hào nhìn mới khỏe. Mà mẹ của con cũng kinh doanh ở nhà hả?

- Dạ, mẹ con đại lý cửa hàng nệm.

- Ủ, còn ba con?

- Dạ?... Ba con với mẹ con thôi nhau lâu rồi.

- À, vậy con ở với mẹ hả, mẹ con cũng giỏi quá, một tay nuôi con đó hả? – Ba Vinh gật gù.

- Dạ - Tôi gượng cười.

Má Vinh lại hỏi:

- Ủa, vậy ba con có hay qua lại thăm con không?

- Dạ không, ba con với mẹ con thôi là cắt liên lạc luôn. – Tôi ấp úng.

- Ba con ở đâu? Vậy con biết mặt ba con không?

Tôi thấy khó chịu, việc gì phải hỏi ngay cái vấn đề tôi ghét nhất kiểu này, mà còn hỏi sâu vào nữa. Thực ra tôi nói xạo cũng được, nhưng thôi quyết định cứ nói thật thôi! Vinh ngồi kế bên nắm tay tôi. Bé Vy thì nhìn có vẻ ra ám hiệu gì đó mà tôi không hiểu.

- Dạ con nghe mẹ nói là ba cũng ở Sài Gòn thôi, nhưng cũng có gia đình khác rồi bác. Bên nội cũng không có qua lại gì hết. Con chỉ ở với mẹ và bà ngoại thôi. Ngoại con mất rồi, giờ nhà chỉ có hai mẹ con. Các cậu dì của con cũng ở gần gần bên Gò Vấp hết đó bác.

Chẳng cần phải trả lời nhỏ giọt để má ảnh phải hỏi nữa, tôi khai cả lều ra cho bà nghe để bà thỏa mãn cơn tò mò của mình.

- Hay há, ở tại Sài Gòn mà cũng không đi tìm con, mà con cũng không đi tìm ba.

Tôi thiếu điều muốn bùng nổ, bực không tả được. Không biết có phải là bà quá thiếu tế nhị hoặc tôi quá nhạy cảm. Ba Vinh lắng sang chuyện khác.

- Thôi, nói chuyện khác, hết chuyện hay sao mà bà hỏi chuyện đó hoài vậy? Con người ta mới qua nhà chơi lần đầu mà.

- Thì tôi cũng coi như con cháu trong nhà, thấy phức tạp quá tôi mới hỏi. Không biết thằng Vinh nó có biết quan tâm đến mấy chuyện này không?

- Con biết hết đó má, nhưng mà chuyện đó có quan trọng gì đâu. Quan trọng là con thương thôi mà, sao má hay làm người ta căng thẳng quá ha.

- Con Diễm có bao giờ căng thẳng với má đâu!

Tự nhiên không khí ngột ngạt khủng khiếp luôn. Cả ba anh Vinh, chị Vân và bé Vy đều hắng giọng, ai cũng tỏ ra ngưng ngừng. Riêng Vinh nắm chặt tay tôi hơn. Mặt tôi bắt đầu nóng lên.

Bé Vân nói:

- Má này, má nói chuyện gì kỳ không hà, chị Dung là bạn gái mới của anh ba, má nhắc mấy chuyện không vui gì hết à!

- Thôi cả nhà uống nước cam đi, cam này bạn con hái ở quê đem lên cho đó, ngọt và ngon lắm! – Chị Vân cố làm không khí bình thường trở lại.

Riêng bản thân tôi thấy không vui nổi. Không biết má ảnh cái tính hay nói mấy chuyện không liên quan hay là bà đang cố tình thăm dò tôi nữa. Tôi ngồi im luôn. Cả nhà bây giờ ai cũng gượng gạo. Vinh bực ra mặt.

- Thôi anh ba với má ngồi nói chuyện đi, con dắt chị Dung đi vòng nhà chơi. Chị đi với em, em cho chị coi cây ba trồng trên sân thượng, đẹp lắm.

Bé Vy chữa cháy rất thông minh, chị Vân ngồi lại với Vinh và ba má. Tôi đứng lên xin phép đi tham quan nhà với Vy. Vy nắm tay tôi kéo đi nhanh. Tôi là tôi muốn đi về luôn chứ không phải là chỉ đi khỏi chỗ này đâu.

- Tôi nghiệp chị, má em thiếu tế nhị quá. Nhưng má không có nghĩ gì đâu chị. Nãy em chớp mắt nói ý nói chị nói chuyện khác mà chị không hiểu gì hết.

- Ủ, không có gì em.

- Tay chị lạnh quá.

- Tại chị cũng hơi lạnh thiệt mà.

- Má em rất thích hỏi về gia cảnh này nọ. Không phải riêng chị đâu, bất cứ ai nói chuyện lần đầu má chỉ tập trung hỏi về gia đình của người ta. Ba em cũng góp ý hoài mà má vẫn vậy. Chắc tại má cũng biết anh ba thương chị nên mới hỏi sâu chút, chị đừng nghĩ gì nha.

- Ủ, chị biết rồi, có nghĩ gì đâu.

Thấy đứa em út dễ thương vậy, chưa thân nhưng cũng đã biết chia sẻ thôi mình cũng bớt bực một chút, nhưng lòng đầy hoang mang và trong đầu đầy rẫy những câu hỏi tạm thời chưa trả lời được.

44. Chương 21

Mới đầu năm học mà tôi toàn học trung bình yếu, nghĩ lại các bậc cha mẹ ko cho con yêu sớm cũng phải. Giờ tôi ăn ko nuốt nổi, tối lại nằm khóc vậy mà Thái của tôi ko hề nt hay gọi điện, anh đã ko quan tâm tôi thật rồi. Khoảng thời gian vật vã thể xác, làm đêm nào cũng phải uống mấy viên thuốc nhức đầu mới ngủ được. 1 tuần, 2 tuần, 1 tháng rồi 2 tháng trôi qua ... những kỷ niệm vẫn còn đó, riêng bản thân tôi đã bớt tự hành xác mình, nhìn người như khúc cây khô còn có 39kg. Sáng đi học sớm đã nghe tiếng cãi nhau dưới nhà, thì ra mẹ đòi sang cửa hàng để hùn vốn mở café phòng trà hát với nhau với ông Cường, ngoại cần, cần ko đc rồi ngoại chửi, mẹ cãi lại.

- Má chuẩn bị tâm lý đi, con sắp đăng ký kết hôn với anh Cường rồi, sau này con cũng ko cần ở đây nữa!

Tôi bay ngay xuống nhà :

- Mẹ kết hôn với ông Cường hả?

- Ủ!

- Con sẽ chết cho mẹ coi.

- Đừng có hù, con gái như mày, bỏ nhà đi hoang với trai rồi thất tình khóc như nhà có đám ma, mày tưởng nhà này điếc hết ko nghe chặc. Minh nhìn lại mày đi, coi coi bây giờ mày đi ra đường có thằng nào nó thêm mày.

Câu chửi của mẹ chạm đến đỉnh điểm của lòng tự ái, cộng thêm những nỗi u uất bấy lâu, tôi điên lên lần nữa. Nhưng tôi ko dại mà bỏ nhà đi nữa vì tôi biết sẽ ko có 1 anh Thái thứ 2, tôi bắt đầu ăn chơi, tối trường thì cúp học, được liệt vào thành phần cá biệt của trường chơi chung với mấy đứa lưu ban. Hút thuốc, uống bia Nhưng tôi đau đầu ko chịu đc mùi khói thuốc nên chỉ uống bia, còn thuốc ko hút nhiều. Đi thì thôi, về nhà là tôi với mẹ lại cạ nhau như nước với lửa, mẹ chửi rủa tôi bỏ ngoài tai, cứ hết tiền lại giở tay xin ngoại. Đêm nào say thì ngủ còn ko say thì lại tự dằn vò, rồi khóc ... Nhưng tôi cứ say, say nhiều hơn là tỉnh.

Thứ 7, tuần thứ 3 của tháng 11, tôi thay mặt ngoại và mẹ đi đám cưới người quen là người nhà cô dâu, nhà hàng ngoại quận 1 rất to rất sang và có nhiều sảnh. Đang giao lưu chuẩn bị nhập tiệc tôi thấy thấp thoáng 1 bóng dáng quen đang đi đám sảnh bên cạnh.

Chân tôi chết đứng, tim muốn ngừng đập, Thái của tôi, Thái mặc quần jeans bụi, áo thun màu đỏ mận cái áo mà tôi đã tặng anh vào ngày sn, cái ngày chúng tôi đã ngủ với nhau. Ôi, Thái của tôi nhìn phong lưu hơn, nuôi râu dài và tóc cũng dài rất lãng tử nhưng rất sạch sẽ, đôi mắt vẫn lạnh nhưng nét mặt thì có vẻ bình thân, nhưng anh hơi ốm so với lúc quen tôi. Tim tôi thất lại, như có ai vù cẩu xé vào đó, tôi lùi chân đứng nép vào tường, Thái của tôi đi cùng 1 cô gái, họ thân thiết với nhau, cô gái tóc ngang vai mặc áo đầm màu đỏ, rất hợp tông với Thái, họ nói nói cười cười khoác tay nhau vào đám cưới bên cạnh. Tôi thấy xung quanh mình tối sầm lại, đây là nhà hàng là đám cưới, tôi ko thể lao tới mà cầu xe người con gái kia được, tôi cũng ko thể làm mình làm mẩy mà giở thói khóc than nơi đây. Người tôi run lên vì ghen, run lên vì tức, tôi vội vàng bỏ phong bì vào thùng rồi đi về, tôi tức muốn bể lồng ngực.

- Ê, rãnh ko mà?

Đang diên tiết ko biết làm gì, thì con bạn lưu ban chung nhóm nhắn tin.

- Tao đi đám cưới, mà xong rồi.

- Sớm vậy má?

- Uhm, sớm, tao ko thích đám cưới, bỏ bao thư xong về.

- Đi chơi ko?

- Đi

Tôi lại như 1 con robot, bọn lưu ban tụi nó rất ăn chơi, đang ko còn gì để mất, tôi nhận lời đi luôn.

- Mà đi đâu?

- Đi bay

- Bay gì?

- Đi bar má ơi

- Ủa đi bar hay đi bay

- Thì vô bar rồi bay, đi đi vui lắm, mai chủ nhật mà.

- Uhm, ở đâu?

- Quận 3 nha.

- Ok, lát tao tới.

Khi các đám cưới đã đón khách xong hết, tôi lên lên đi khỏi sảnh tiệc của mình, tôi đi qua sảnh tiệc bên cạnh, cái màn nhung của sảnh để kéo lại để chuẩn bị làm lễ, tôi lên vào luôn.

- Chị ơi, chị vô ngồi ổn định, sắp làm tiệc đó chị.

Phục vụ tưởng tôi đi đám cưới, mời tôi về chỗ ngồi. Cái sảnh tiệc này chừng 30 bàn, tôi cười cười gật đầu.

- À, thôi mình đứng đây, tiệc xong sẽ vô ngồi, mắc công làm phiền đội múa.

- Dạ.

Tôi đứng sát góc màn, đèn chưa kịp tắt hết tôi kịp thấy Thái của tôi ngồi góc tường bên phía tay phải của sảnh tiệc, vẫn vui vẻ nói cười cùng cô gái đó, tim tôi nhói lên lần nữa, chân ko đứng vững, đầu óc mụ mị đi chạy ra khỏi sảnh tiệc, trượt giày trượt chân đau điếng.

Tôi cố đi vào toilet, đứng nhìn mình trong gương, tự cười vào mặt mình 1 nụ cười châm biếm, tôi tự hỏi.

- “ Cái thể loại như mày thì mày đòi được yêu cái gì, tự tay mày phá nát tình yêu của mày, tự chính mày đánh mất người yêu của mày, đáng lẽ mày cũng có được cái đám cưới đàng hoàng mà mày đã phủi sạch. Giờ mày ghen, tư cách gì Dung? Mày ghen với ai, hãy để Thái yên, hãy để Thái yên! “

Tôi cười lần nữa, chua chát, 2 hàng nước mắt chảy ra, bụng đau lắm. Tôi quẹt nhanh nước mắt, cười thêm 1 lần cuối, cười bất cần nụ cười báo hiệu Dung sẽ sa lầy.

Lần đầu, lần 2 rồi lần 3 lần 4 ... tôi đi bar nhiều hơn, lúc đầu chỉ nhún nhảy theo nhạc, sau thì tru tréo hú như khỉ với bọn bạn hư hỏng. Mấy đứa bạn cứ ghép đôi với 1 đứa tên Khang, hơn tôi 2 tuổi, đã bị đuổi học nhưng vì nhà nó giàu nó là cậu ấm nên nó cũng bắt cần học hành chi. Nghe đâu tụi kia nói nó thích con gái ốm nên làm mai cho tôi, được nước trong cơn trác táng tôi bắt đầu buông thả. Được đám con trai nhà giàu bao đi bar, ko phải bỏ tiền, từ từ bị tụi nó mời gọi thuốc lắc, tôi thử hết chơi hết, tôi cần thử mấy thứ đó để đêm khỏi phải khóc nữa, khi đi về lẽ người tôi sẽ dễ ngủ hơn.

Cái gì cũng có giá của nó, bọn con trai hư hỏng nhưng ko ngu, tụi nó bỏ tiền ra ắt sẽ đòi thứ cho lại. Khang cứ vô bar lại sáp lại gần, hôn tóc hôn má tôi, rượu mạnh, thuốc kích thích và đương nhiên bên đồ cuối cùng là lên giường. Tôi say, tôi phê và mệt đừ, nó chở tôi đến khách sạn.

- Tại sao lại đến đây?
- Thích thì tới thôi, anh theo em bữa giờ chỉ để đến đây thôi cưng!
- Em còn trinh, chưa biết mùi giường chiếu đâu!
- Hahah, vậy mới đã, cắn thêm 1 viên đi rồi đêm nay anh sẽ phá trinh của em.

Tên hư hỏng ngậm vô miệng viên thuốc màu hồng, người nồng nặc mùi bia rượu, khói thuốc và cả mùi dầu thơm. Nó đè tôi xuống cái ghế trong phòng khách sạn, mớm viên thuốc vô miệng tôi.

- Tránh ra!
- Ủa sao vậy?
- Em đừng làm anh điên chứ, đang hứng mà!
- Buông ra!

Tôi nói mặc tôi, nó đè ghì tôi xuống giường tay với cái remote bật tv to hết cỡ, nó hôn hít khắp mặt tôi, rồi tay tôi nó hôn và ngậm từng ngón một. Tôi bắt đầu la hét chửi bới, mà hình như tôi càng la hét nó càng thích thú, nó nhanh tay cởi cái áo đang mặc và tiếp tục ghì tôi, làm sao mà tôi chống lại được. Tôi dụi giọng :

- Anh lấy bao cao su đi!
- Anh ko có si đa!
- Anh lấy bao đi!
- Rồi anh chiều em.

Tranh thủ lúc nó mở cái học tử đầu giường tôi phóng nhanh vô toilet. Thằng say thuốc đập cửa rầm rầm, tôi ngồi yên ko trả lời. Một hồi nghe yên lặng, tv cũng tắt, tôi mở cửa đi ra.

- Em còn trinh thật à?
- Ko
- Vậy sao phải làm khó nhau.
- Ko thích
- Ko thích gì?
- Ko thích làm tình với người lạ.
- Vậy sao mới ko phải người lạ?
- Yêu nhau thì sẽ ko phải là người lạ!
- Được, từ hôm nay anh sẽ là bạn trai của em, được chưa?

Tôi quay qua nhìn, mặt tên khốn đỏ bừng, gân guốc nổi đầy cổ, nó chỉ mặc mỗi cái sịp. Nhưng chắc cũng có chút máu nghĩa hiệp, nó mặc đồ vô và tha cho tôi về.

2 giờ sáng, người như cái giẻ rách, kêu cửa, mẹ ra mở cửa mà miệng chửi như đọc truyện Kiều. Tôi ko quan tâm, có vẻ như 2 cái tai tôi đã khá quen với những điều này. Ghé qua phòng ngoại, nhìn ngoại đắp cái mền dày cui, trời SG đâu có lạnh mà sao ngoại đắp mền dày, muốn ôm ngoại 1 cái nhưng lại sợ ngoại thức, lê lét lên phòng.

Làm sao có được 1 anh Thái thứ 2, trên đời này ko thể có 1 Thái thứ 2. Tôi cởi hết đồ ra, bộ áo quần đáng lẽ đã bị thằng kia xé rách rồi đè ra hãm hiếp. Tôi làm gì vậy? Tôi đang làm gì? Cuộc sống của tôi sẽ đi về

đầu? Tôi thêm vòng tay của anh, tôi nhớ bờ môi của anh, phải chi À mà thôi, ko phải Dung thì mạnh mẽ lắm sao, ko phải Dung ko bao giờ hối hận những việc đã làm sao? Tôi tự nắm tóc mình, tôi tự đâm vào đầu mình Rồi khóc, cứ nhớ anh là tôi lại khóc, gần 1 năm rồi, ko 1 tin nhắn hỏi han, có phải quá vô tâm ko? Nhưng tôi chưa bao giờ trách anh ...

Chuyện lại theo lối cũ, hễ mẹ và ông Cường ghé nhà bàn chuyện làm ăn là tôi lại nổi điên. Nổi điên lên thì lại đi bay, lại cắn thuốc, lại uốn éo và lần này là buông thả thiệt, sau nhiều ngày thằng Khang đeo như sam thì cuối cùng tôi cũng ngủ với nó, ko phải vì tiền, tôi chẳng biết vì cái chó gì nữa.

“ Đừng vì chộc điên người khác mà tổn thương chính mình “

Câu nói đó, tôi nhớ chứ sao ko, nhưng bây giờ tôi đâu có thương mình, Thái cũng ko còn thương tôi, tôi ghét cái thân xác này, tôi cần phải hành hạ nó. Sau những cơn phê thuốc, tôi có tật cắn môi, riết cái môi của tôi lúc nào cũng chảy máu. Học thì bết bát, đến giờ kiểm tra thì uy hiếp bọn học giỏi bắt tội nó chỉ bài, dù trung bình cũng ko bị đánh ở lại lớp.

Tôi đã ngủ với thằng Khang, 1 lần, 2 lần rồi n lần, có xài bao. Ban đầu nó chiều tôi, nó nhẹ nhàng, nó biết những hành động làm tôi phát điên trên giường, cộng với thuốc lắc thì hưng phấn lắm. Nhưng càng ngày nó càng bệnh hoạn, nó bắt tôi phải làm những trò biến thái chiều nó, tôi ko chịu thì nó bắt ép ...

- Ngủ với nhau chừng đó lần mà em còn làm giá làm gì, anh thích em nhưng ko phải anh sợ em. Bớt làm anh mất hứng đi, anh phê thì anh điên lắm, anh nói trước.

Nằm trên giường trần truồng, tôi cười hô hố

- Điên thì giết tôi đi, ko phải hù, con này ko thích sống đâu.

- Nói vậy chứ anh nghĩ mình cũng yêu nhau như em nói, ko còn là người lạ! Phải chiều anh chứ!

- Tôi yêu anh khi nào?

Con thú điên lao vô, đè đầu tôi xuống.

- Hôm nay anh sẽ hôn môi em, thử coi em thử tiết cái môi em được bao lâu, môi em nạm hột xoàn hay sao mà ko cho anh hôn bấy lâu nay? Cái khe của em hẹp anh còn đi vô được, môi của em thì là gì? Anh chiều em riết em hư quá!

Vì từ đầu, mặc dù làm tình nhưng tôi ko bao giờ hôn môi nó. Thằng khốn mở mấy cái đĩa sex mạnh của Nhật, nó bắt tôi phải làm như vậy.

- Đừng có mơ!

- Em đừng có chộc điên anh!

- Dung này cũng từng giết người rồi, anh đừng có chộc điên tôi thì có!

Tên khốn đè tôi xuống, nó ngồi trên người tôi, tay nó đeo nhanh cái bao vô, xong nó bóp cổ và hôn môi tôi, tôi phản kháng quyết liệt, tôi cắn môi nó chảy máu, nó táng 1 bạt tai tôi té xuống giường.

- Giết tôi đi, giết xong rồi thử tiêu đi!

- Anh xin lỗi

- Giết tôi đi, tôi ko làm lại anh đâu. Đánh chết tôi đi rồi làm gì tùy thích.

- Em về đi!

Mẹ ko có nhà, cô Hà, mở cửa ... tôi chạy ngay vô phòng ngoại, ngoại ngủ say cái radio còn mở cái lương, tôi quỳ dưới đất, xin lỗi thâm rồi lại khóc.

45. Quyển 2 - Chương 22

Bé Vy dẫn tôi lên lầu một giới thiệu phòng của ba má.

- Nè, phòng ba má. Ba má già rồi đi lên lầu hai mệt nên ở đây. Còn mai mốt chị ở chung với anh ba, phòng kế bên luôn. Nhà có ảnh thanh niên trai trắng nên được ưu tiên ở gần phòng ba má...

Màn giới thiệu rất vắn điệu, thuyết phục của cô hướng dẫn viên tương lai làm tôi thấy nản thêm. Ở kế bên cơ đấy!

- Còn em?

- Phòng em trên lầu hai. Trước em ở chung phòng với chị hai. Giờ chị ấy lấy chồng rồi em ở một mình. Mai mốt chị với anh ba có giận thì lên ở với em. Phòng em đẹp nhất nhà!

Tôi cười như mếu với cô em vui tính, luôn biết cách pha trò, ăn nói lém lỉnh chọc cười mọi người.

- Cảm ơn em!

- Thôi chị, em sẽ liên minh với chị, em sẽ còn bên cạnh chị dài dài! He he.

- Em với anh ba của em lúc nào cũng hù dọa chị. Chị muốn rồi nào với anh em của em luôn.

- Má thấy vậy, dễ cũng dễ mà khó cũng khó. Nhà có tới hai giúp việc, một cô làm việc nhà, một cô chỉ phụ trách chế biến thức ăn thôi đó chị.

Tôi cũng định vọt miệng hỏi vài điều về má anh Vinh, mà thôi... hỏi nhiều làm gì. Chẳng phải má ảnh hỏi nhiều làm tôi thấy khó chịu đó sao. Giờ tôi lại hỏi nhiều thì chỉ chứng tỏ mình hoang mang và tò mò quá thôi.

Cô bé tiếp tục dẫn tôi lên lầu hai, lầu ba và sân thượng. Có cả một vườn kiểng thu nhỏ của ba anh Vinh. Bác ấy trồng đủ thứ từ hoa lan đến các loại rau và cây thuốc, vài cây ăn trái và còn có mấy con chim nữa. Đứng đó thấy dễ chịu hơn ở nhà dưới. Được một lúc, Vinh nhắn tin.

- Xuống nhà ăn trưa đi em ơi, đi tới đâu rồi!

- Mới chưa được 15 phút mà!

- Xuống giùm anh ba đi chị ba!

- Anh ba em nhắn triệu hồn hai đứa mình nè.

- Ủi xuống đi chị!

Trong lúc đi xuống Vy còn nói sơ sơ về tính cách của ba. Ba thích ăn cá còn má thích các món cao lương mỹ vị. Tôi nghĩ cô bé nói để tôi tiện lấy lòng ông bà chẳng? Khổ thân, đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra viễn cảnh nếu không được lòng ba má anh Vinh sẽ như thế nào. Mà làm sao để được lòng bây giờ, tôi không có giỏi mấy vụ lấy lòng nịnh nọt đâu.

Tôi xuống nhà, không biết tự nãy giờ bốn người ngồi với nhau nói gì nữa. Nhưng mà kệ đi, nghe mùi đồ ăn thơm nức mũi là thấy kích thích rồi.

- Bác nghe nói con bị dị ứng hải sản nên hôm nay kêu cô Muối nấu đồ dễ để con ăn.

- Dạ, con cảm ơn! Nhưng mà mọi người thích thì cứ ăn thôi bác, con cũng dễ, tại con dị ứng thôi.

Cảm giác đi xuống cả chục lần khi má Vinh nói vậy. Ít ra bác ấy cũng có chút quan tâm mình. Nhìn Vinh thấy ổng chớp mắt rất đều cán. Rồi cả nhà ngồi vào bàn ăn. Nghe đâu cô nấu ăn người Hoa, ngày xưa làm trong nhà hàng nổi tiếng luôn. Sau cô bị phỏng dẫn tới mờ mắt và nhà hàng có cho cô một số tiền hưu non chữa mắt rồi cô nghỉ, vì má anh Vinh có quen biết mới thuê cô về chủ yếu là nấu ăn thôi. Món nào cô cũng biết chế biến hết, má anh Vinh ưng lắm. Hèn gì đồ ăn món nào món nấy ngon quá chừng. Ba Vinh hỏi:

- Bé Dung ăn thấy vừa miệng không con?

- Dạ ngon quá bác!

- Ủ, ăn nhiều đi con.

- Dạ.

Ăn trưa xong cả nhà lại ăn thêm chè hạt sen cho mát nữa, cứ như thực đơn ăn trong nhà hàng, đồ ăn thì tới ba bốn món nhưng đúng là đầu bếp có khác, cổ nấu món nào cũng ít ít vừa ăn không có làm cho bị ngán. Xong xuôi ba Vinh bắt đầu nói:

- Thằng Vinh nó cũng có nói chuyện hai đứa, mà nó cũng hàng ba tới nơi rồi, gia đình cũng không cấm cản. Nhà cũng nghe chuyện nó qua nhà con thưa chuyện. Thôi để mẹ nó đi coi ngày có gì qua nhà con hỏi chuyện luôn.

- ... Dạ....

- Nhưng trước khi đám hỏi thì sẽ có một cuộc gặp để giao lưu, mẹ con thường rảnh ngày nào con?

- Dạ mẹ con thì ngày nào cũng được hết, tại trong cửa hàng cũng không có nhiều việc lắm.

- Ủ, vậy con về hỏi mẹ con để hai bác sắp xếp nha con.

- Dạ.

Tôi nhìn qua Vinh, ánh mắt của anh sung sướng, còn đá đá chân tôi. Kể ra nhà Vinh cũng sướng, người làm lo hết không động tay chân gì hết. Nhưng nghĩ lại không biết má anh khó tới cỡ nào nữa.

Khi tôi chuẩn bị ra về rồi, chị Vân có cầm một bọc đồ lớn đưa tôi. Tôi đang còn không biết gì thì má anh Vinh nói là quà ra mắt, gửi cho mẹ tôi. Yếu sào và đông trùng hạ thảo, hoành tráng ghê.

Tôi ngại nhưng cũng nhận chứ đâu dám làm phật lòng người lớn. Tôi thưa hai bác và hai chị em ra về. Leo lên xe ngồi lòng mới nhẹ nhõm. Mặc dù cuộc gặp không tới nỗi thảm họa nhưng mà lòng tôi cứ đau đau. Nhà Vinh nhìn cũng không phải thuộc hàng đại gia gì mà sao đời sống cao dễ sợ.

- Giờ đi bệnh viện luôn hả em?

- Ủ, anh chở em qua Từ Dũ giùm.

- Giờ này người ta có nghỉ trưa không?

- Thôi vô sớm bốc số chờ anh ơi, em khó chịu lắm.

Vinh chở tôi tới Từ Dũ, lấy số và vào khám. Tôi có nói với bác sĩ trưởng hợp nạo thai mấy năm trước và tình trạng tái đi tái lại viêm âm đạo. Bác sĩ kêu tôi lên giường nằm.

- Em có gia đình rồi chưa.

- Dạ chưa.

- Em có quan hệ tình dục không?

- Dạ có bác...

- Em không sử dụng bao cao su phải không?

- Dạ...

- Ồ, cái này gay rồi, hiện em bị ra khí hư và ngứa lắm phải không?

- Dạ.

- Em có xài dung dịch phụ khoa hay băng hằng này không?

- Dạ có xài cả hai.

- Chắc, không được rồi, em viêm lộ tuyến nặng quá, phải gấp đi làm vài cái xét nghiệm, chắc phải chữa bằng phương pháp đốt quá em ơi!

- Dạ đốt gì bác?

- Thôi em xuống đi, rồi ra phòng ngoài chờ chị chút.

- ...

Rồi bác sĩ giải thích để dứt bệnh viêm lộ tuyến, ngăn ngừa nguy cơ ung thư cổ tử cung. Hiện tại có hai phương pháp dứt điểm là đốt lạnh và đốt điện. Nhìn thấy tôi sợ sệt hoang mang, bác sĩ giải thích dễ nhất để tôi hiểu, đốt lạnh mắc tiền hơn vì phương pháp giống như khử trùng và diệt viêm bằng nước đá vậy, không để lại sẹo lồi như đốt điện. Càng nghe bác sĩ giải thích tôi càng sợ chết được.

- Ủa, vậy có bị ung thư không bác?

- Bây giờ em làm pab, sinh thiết, thử máu, siêu âm có kết quả cầm tới đây gặp chị. Nếu được chị sẽ cho em một cuộc hẹn.

- Dạ, nhưng em sợ quá.

- Đó là phương pháp tốt nhất bây giờ, phát hiện hơi trễ nhưng mà vẫn chưa tới nỗi nào, với kinh nghiệm chị nghĩ em không bị đâu. Nhưng phải làm đúng các bước như chị nói.

- Em sợ quá.

- Em cố gắng lạc quan chút, rồi có kết quả cầm đến gặp chị. Bây giờ chị sẽ viết giấy giới thiệu cho em.

Tôi lặng lẽ nặng nề lắm, cầm sổ khám bệnh và cái giấy giới thiệu. Vì hôm nay trễ rồi, mai tôi sẽ quay lại để kiểm tra. Buồn và lo muốn bệnh luôn, không nghĩ ngợi được gì nữa cả. Tôi quên luôn buổi gặp mặt hôm nay.

- Có sao không em?

- Có, ngày mai em phải đi nữa, phải khám và xét nghiệm nhiều thứ!

- Anh chờ em đi.

- Thôi, mai em đi sớm lắm không sao đâu.

- Anh chờ đi, sớm là mấy giờ?

- Thôi, bây giờ em chỉ muốn về thôi. Anh à, mình ngưng gần nhau một thời gian nha!

- Ủa, sao vậy em?

- Em bị bệnh mà, em phải chữa khỏi cái đã... Bác sĩ dặn nếu quan hệ thì xài bao nhưng mà em lo lắm em không có hứng thú gì đâu.

- Tội nghiệp em, em bị nặng lắm hả, nói anh nghe coi!

- Nói chung bệnh phụ nữ thôi, nói anh nghe anh đâu có làm gì được cho em. Anh biết là em bệnh và đang khó chịu được rồi.

- Sao em nói vậy? Anh cũng có trách nhiệm với em chứ, thôi thì đi khám bệnh thì nói anh chờ đi. Anh phải chia sẻ chứ!

Tôi ngại lắm, lo và mặc cảm cực kỳ luôn. Vinh thì có trách nhiệm gì trong chuyện này chứ, cái này là do tôi mà ra đâu phải tại Vinh. Thật sự tôi không muốn làm phiền Vinh. Nếu chỉ là bệnh cảm sốt là bao tử như từ trước tới giờ thì tôi sẽ như mèo con để cho Vinh lo lắng, đằng này anh ấy mới muốn cưới tôi thôi mà đã thấy tôi bị bệnh như vậy. Có thể do anh ấy không tưởng tượng ra những bệnh này là như thế nào thôi, chứ biết ghê ra sao chắc cũng chán tôi thôi. Tôi nói với lòng, sáng mai tôi đi một mình làm xét nghiệm hết, lỡ mà tôi bị ung thư thì tôi bỏ đi luôn cho rồi. Bao nhiêu nỗi sợ tập hợp hết, ung thư đó... Tôi tưởng tượng đến hình ảnh mình sẽ chỉ còn da bọc xương, xanh xao, tóc thì rụng hết vì mẹ của bạn tôi có người bị ung thư vú mà qua đời nên tôi nhớ lại lần cuối đây ám ảnh khi tôi đi thăm bác.

Rồi tôi nghĩ tới cuộc sống của tôi, hơn 25 năm qua có gì và mất gì... Về những điều tôi đã làm, tôi làm khổ ai và làm cho ai hạnh phúc. Rồi tôi như trần trối lơ như tôi chết đi liệu những người ở lại có nhớ đến tôi không? Tôi không sợ chết vì ai rồi cũng sẽ chết, nhưng tôi sợ cái suy nghĩ bi quan của một người bệnh, đến hao gầy, đến chết dần chết mòn. Tôi cảm ơn mẹ đã đem đến cho tôi cuộc sống, cảm ơn ngoại, tôi cảm ơn

Thái và cảm ơn Vinh. Đối với tất cả, tôi đều nợ họ. Tôi nợ ngoại, nợ mẹ một chữ hiếu. Với Thái và Vinh, tôi nợ một chữ tình. Tôi nợ giọt máu của mình một sự sống. Còn với tôi, tôi nợ chính bản thân một tuổi trẻ lành mạnh, một mái ấm, một cuộc đời dài với biết bao nhiêu điều mà tôi chưa kịp làm. Những suy nghĩ đầy u ám. Phải chi tôi điều trị bấy lâu mà biết mình có nguy cơ thì đã không phải như thế này, dùng một cái bác sĩ nói như vậy, nét mặt e ngại của bác sĩ làm cho tôi muốn tắt thở tại chỗ.

Vinh chở tôi về nhà, ngang đường anh còn ghé mua mì vệt tiềm cho mẹ, anh còn ghé vô nhà thưa chuyện với mẹ, còn tôi ngồi đó như cái xác không hồn. Tôi không thiết tha kể cho mẹ về bệnh tình của mình nữa, kiểu như thế giới chỉ có một mình tôi tồn tại. Cuộc trò chuyện với mẹ và Vinh tôi cũng nghe cho có chứ chẳng lọt được từ nào. Phải chi tôi biết sớm hơn, tôi quan tâm nhiều hơn về sức khỏe của mình. Là một người có ăn học mà tôi ngu dại quá, không tìm hiểu gì cả. Tôi chỉ biết tự quyết định những việc bản thân cho là đúng. Giờ mò lên mạng mới biết có virus HPV, ôi kinh khủng quá! Chuyện má chồng nâng dâu, chuyện mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ phút chốc vụt tan như sương khói.

- Dung, Dung!

- Dạ?

- Con coi nãy giờ thằng Vinh nó tính vậy có được không?

- Tính gì mẹ?

- Đi rửa mặt đi, mặt đỏ ửng quá. Nãy giờ đang nói chuyện chọn một ngày cho ba mẹ Vinh qua đây nè?

- Thôi, mai tính đi mẹ...

- Sao vậy? Con này bữa nay như mất hồn?

Vinh định mở miệng thì bị tôi ngắt một cái sợ quá im luôn.

- Thôi con đi rửa mặt cái. Mẹ với anh Vinh nói chuyện tiếp đi. Con sao cũng được. Mà mẹ ăn mì vệt tiềm không, con hâm cho?

- Mặt mày con xanh lè vậy?

- Dạ, chiều nay con đi khám phụ khoa về hơi mệt thôi mẹ!

- Ủa, tưởng bên nhà Vinh chơi cả ngày? Chiều con đi khám hả? Có sao không?

- Dạ không, mai con khám tiếp mẹ. Giờ con mệt quá nè, chỉ muốn nằm thôi!

- Ủ, thôi đi tắm luôn đi rồi ra ăn, Vinh ở lại ăn luôn nghe!

- Dạ!

Rồi tôi đi tắm, xả hết một ngày chán ngán, rửa mặt cho tỉnh táo mặc dù tinh thần nản lảm. Tuy nhiên cũng phải cố gắng một chút để mẹ khỏi lo. Bưng đồ ăn ra, ba người ngồi đó ăn.

- Ủa, mai con định đi khám tiếp à?

- Dạ

- Nhưng mai là chủ nhật mà?

Tôi thậm chí còn không nhớ ngày mai là chủ nhật. Bác sĩ dặn kiểm tra sớm thì tôi nghĩ mai là sớm rồi ai dè mẹ nói mai chủ nhật Từ Dũ không mở khám. Hôm nay cũng không khám buổi chiều, chẳng qua là bác sĩ quen nên mới làm cho. Vậy là cảm giác đeo tảng đá sau lưng phải kéo dài thêm một ngày. Mẹ cũng chỉ biết như vậy thôi chứ không rõ là tôi bị nặng, vì mấy lần bác sĩ khám tư tại nhà cũng nói là giảm rồi. Sau lần tái đi tái lại thì tôi cứ tự mua thuốc tự đặt, rồi quan hệ loạn xạ không biết giữ gìn gì hết.

- Dạ, vậy thì chắc thứ hai con đi khám sớm, mai ở nhà nghỉ ngơi, con đuối quá!

- Ủ, mai ở nhà nghỉ đi, mấy chỗ xin việc làm chưa liên hệ à?

- Dạ chưa thấy.

- Thôi từ từ cũng được.
- Sao vậy mẹ?
- Mẹ cũng đang định gửi vào ngân hàng.
- Thôi từ từ cũng được, dù sao con cũng chưa sẵn sàng?
- Sao hôm bữa nói sung lắm mà?
- Nhưng bữa nay xiu rồi mẹ.
- Ủ, ăn đi rồi mẹ lên đốt nhang.
- Để con đốt cho. Mà sao anh ngồi im vậy?
- Anh nói gì giờ?
- Giờ anh ăn xong về hay ở đây chơi?
- Em muốn sao?
- Sao tự nhiên hỏi em?
- Thôi hai đứa ăn xong ở coi nhà, mẹ qua cậu ba chút.
- Dạ.
- Dạ.

Mẹ đi qua cậu ba. Tôi rửa chén rồi đốt nhang cầu mong ngoại và trời Phật phù hộ cho bệnh tình đỡ hơn. Rồi hai đứa lên phòng, tôi mở nhạc nhỏ nghe, định bụng lát Vinh về thì lên mạng tìm hiểu về viêm lộ tuyến và các nguy cơ.

- Em bị sao nói anh nghe đi, thấy em kỳ kỳ?
- Em nói anh có sợ không?
- Không!
- Thiệt không?
- Ủ
- Em đang có nguy cơ bị ung thư cổ tử cung đó, em muốn điên luôn rồi nè!
- Biết ngay là em lo sợ mà, mà ung thư gì em?
- Ung thư tử cung đó!
- Sao dữ vậy?
- Chắc tại đi chứng hồi em bỏ em bé, chặc... Giờ nó cứ viêm hoài mà em không biết, thì ra là bị viêm cổ tử cung. Mà không có lấy qua anh đâu, không phải bệnh truyền nhiễm.
- Anh đâu có nói gì đâu.
- Em nghĩ tội nghiệp anh, tự nhiên yêu em làm gì. Giờ em bệnh hoạn như vậy, em nản lắm.
- Hay là lên mạng tìm hiểu đi em. Coi nó ra làm sao chứ em bị quan vậy là anh thấy không được đâu.
- Anh à, bây giờ anh với em chấm dứt cũng chưa muộn đâu!
- Anh cấm. Anh ghét em nói mấy chuyện đó, từ đây về sau không được nói như vậy vì lý do gì đi nữa!
- Không được nói chấm dứt hả?
- Ủ, bất cứ lý do gì trừ khi em không còn thương anh nữa.

Tự nhiên tôi thấy ghen. Đang ngồi trên giường Vinh lại ngồi kế bên, anh đỡ tôi ngồi vào lòng anh, anh nắm tay tôi, kê sát vào tai tôi thủ thủ.

- Anh thương thì anh thương hết, bệnh hoạn gì cũng thương. Mà bệnh thì đi chữa, anh lo được.

- Em chỉ sợ không chữa được đó, em không muốn làm khổ anh nữa!

- Sao em biết là anh khổ? Được chia sẻ với em, được gặp em, nhắn tin gọi điện nghe giọng em hằng ngày, anh không có khổ. Anh sẽ bên cạnh em, sẽ đi khám chữa bệnh với em, nếu em tự động xa cách anh thì anh mới buồn, mới khổ!

- Nhưng mà em không còn tự tin, bệnh này khi nói ra người ta sẽ nghĩ là do em ở dơ, em bấy bọ này nọ... Mà em cũng bấy bọ thiệt.

- Người ta kệ người ta, anh thương em mà, anh còn muốn cưới em nữa. Vậy mà em tưởng là khi anh biết em bệnh anh sẽ sợ và chán hả? Em nghĩ anh chỉ như vậy thôi sao?

- Không phải, ý em là em không muốn ảnh hưởng tới anh thôi, em thấy có lỗi.

- Thì em phải thương anh, bù đắp cho anh thêm chứ! Thứ hai anh qua chở đi, thứ ba, thứ tư, thứ năm,... bất kể ngày nào. Em cần anh anh sẽ tới bên em, anh sẽ chở em đi khám và chữa bệnh!

- Đừng nói nữa.

Tôi lắc đầu, nũng nịu, phụng phịu. Được ở bên cạnh anh, sự chia sẻ của anh, những lời anh nói làm cho tôi cảm thấy ấm áp, an tâm và đỡ hơn rất rất nhiều. Đồng thời cũng thấy tội nghiệp Vinh quá! Vinh của tôi đến với tôi phải chịu nhiều thiệt thòi rồi, giờ thêm điều này nữa. Nước mắt bất giác muốn tuôn ra nhưng cố kìm nén. Hai đứa mở Google xem về bệnh viêm lộ tuyến và các biện pháp chữa trị. Vẫn kiểu ngồi đó, anh ngồi dưới và tôi ngồi trên đùi anh, lâu lâu Vinh còn vén tóc còn hôn lên đầu của tôi. Thử hỏi có người con trai nào mà quen một người ốm yếu, bệnh hoạn suốt ngày mà còn có một quá khứ như vậy, giờ tiếp tục chịu thêm cảnh bạn gái bị viêm nhiễm phụ khoa nữa, biết hết rồi mà vẫn quyết cưới. Bây giờ còn ngồi đây tra cứu, tìm hiểu bệnh viêm phụ khoa nữa. Tôi không cần hoa, không cần socola, tôi không cần bất cứ thứ phù phiếm lãng mạn nào nữa. Người này truyền cho tôi sức mạnh, làm cho tôi thấy tin tưởng, làm cho tôi thấy mình còn nhiều giá trị, làm cho tôi thấy mình được yêu thương, che chở theo một cách không giống ai. Trái tim tôi tan chảy, nhũn ra... Có điên tôi mới không trân trọng anh. Tôi sẽ giữ anh, giữ tình yêu này bằng mọi giá, dĩ nhiên ngoại trừ khi anh không còn yêu thương tôi nữa!

Hai đứa mở rất nhiều tab, về bệnh lý về hiện tượng, về nguyên cơ và đọc rất nhiều những thắc mắc của những người mắc bệnh, về cách đối phó với bệnh.

- Ủa, cái em đang bị đâu nhất thiết phải dẫn tới ung thư mà em lo?

- Nhưng nó là nguyên nhân mà.

- Bác sĩ có kết luận đâu? Em tưởng dễ bị ung thư lắm hả? Vậy chắc người ta chết hết rồi bé!

- Thì người ta chưa chắc thôi anh!

- Thôi đi em, em lo quá rồi, anh nghĩ bác sĩ chỉ nói nguy cơ tệ nhất có thể xảy ra, đó là nghiệp vụ của người ta. Hàng em còn ngon lành lắm, ung thư gì?

- Không giỡn nữa, anh không thấy các biện pháp chữa trị có nói sẽ gây khó có con hả?

- Thì sao?

- Thì lỡ em không có con luôn rồi sao?

- Tới đó tính!

- Không, phải có trách nhiệm và nghiêm túc, anh là con trai duy nhất trong nhà, nếu em là vợ anh mà em biết được mình không có con em không cưới!

- Trong đó người ta có nói là em sẽ không có con được đâu? Em tự nhiên thành bà cụ non lúc nào vậy? Người ta sủa mà lạc quan còn sống được mười mấy năm kia em!

- Nhưng đây là chuyện có con mà, liên quan gì?
 - Anh nói em biết, trước mắt là thứ hai sẽ đi khám hay xét nghiệm gì đó. Xong em đem tới bà bác sĩ của em rồi thì tính tiếp. Em lo như vậy thì bệnh tình có khá hơn không?
 - ...
 - Em thấy mình sai, mình khờ chưa?
 - Sao?
 - Em thà là ôm một cục lo lắng trong bụng chứ còn không nói với anh, chờ anh hỏi. Cứ nói ra có phải đỡ hơn không?
 - Ừ.
 - Biết anh học cái này từ ai không?
 - Em không biết!
 - Từ em đó.
 - Từ em hồi nào?
 - Hồi anh thất tình, anh xin, em kêu anh nói ra đi, coi như hai người không quen biết cứ trút hết cho nhẹ lòng. Giờ lâu lâu anh nghĩ tới cái mặt em lúc đó, giọng nói và điệu bộ em lúc đó rất thật thà, rất dễ thương, ngây ngô nữa. Anh thấy may mắn vì ông trời cho anh được gặp em, anh không muốn mất em cho nên anh mới đẩy nhanh tiến độ. Bệnh của em hả? Vô tư đi, anh không bận tâm hay ghê gớm gì đâu, anh lo cho em còn không hết nữa mà!
 - Từ khi nào anh biết cách nói một tràng suông vậy hả?
 - Từ khi anh thức cả đêm để tập nói chuyện với nhà em khi em dẫn anh về ra mắt!
 - Cảm ơn anh!
 - Anh cũng cảm ơn em. Đừng để anh buồn khi em làm cho anh nghĩ là em không cần anh. Không biết em cần bờ vai hay điểm tựa gì hết, tay của anh đủ ôm em mà. Và anh không thích nhìn con gái khóc. Em đừng có rưng rưng nước mắt lưng tròng trước mặt anh như vậy...
- Tôi sắp không cầm được, lần đầu tiên Vinh nói nhiều với tôi một cách trôi chảy và nhẹ nhàng như thế này. Tôi hạnh phúc ghê gớm. Chúng tôi nói chuyện với nhau giọng thì lúc lớn lúc nhỏ, lúc cao lúc thấp nhưng là một cuộc đối thoại mở... Anh phân tích các câu hỏi và giải đáp của bác sĩ, anh động viên tinh thần tôi, anh khích lệ tôi. Dù không biết con người này một ngày nào đó có thay đổi hay không, nhưng tôi phải hạnh phúc lúc này cái đã.
- Anh biết chiều này em nghĩ sao không?
 - Không
 - Em nghĩ nếu em xét nghiệm bị ung thư em sẽ trốn đi luôn!
 - Cho nên mới nằng nặc đòi đi một mình chứ gì?
 - Ừ.
 - Sao còn con nít vậy? Gần 26 tuổi rồi đó! Sắp làm vợ nữa.
 - À, bây giờ em không nghĩ tới chuyện gì nhiều hơn là chữa bệnh, hay là chuyện cưới hỏi tính sau nha anh?
 - Ba má anh vẫn qua nhà em nói chuyện, rồi làm đám hỏi trước, anh tính rồi!
 - Tại sao gấp?
 - Vì khi đám hỏi cũng như vợ chồng rồi, anh có thể danh chính ngôn thuận lo cho em nhiều hơn, đường hoàng và được ghen ra mặt luôn!

- Tào lao. À, gần 9 giờ rồi anh không về à?
- Không, có chuyện gì à?
- Em phải gọi Tiên đó. Nó dặn em hôm nay về gọi nó!
- Cái gì em cũng kể Tiên nghe hả?
- Không hẳn, nhưng đa số là em kể hết!
- Về anh luôn à?
- Ừ.
- Chuyện sex?
- Có luôn, còn anh? Anh không có nói chuyện với bạn anh về em à?
- Có chứ, mà thôi, để em riêng tư, anh về cũng được.
- Anh về tắm được rồi, người anh lên men luôn rồi!

Vinh xoay người lại ôm và hôn môi tôi. Anh về để tôi nói chuyện với Tiên. Bây giờ tôi thấy hồ hởi hơn nhiều, không còn tiêu cực nữa. Nhưng mà anh Vinh nói cũng đúng chứ bộ. Tôi thấy an tâm và tự tin. Tôi tự tin là mình sẽ không bị ung thư nữa.

- Ủa em, cái nhà bằng gỗ sò nhìn đẹp quá chứ. Bạn tặng em à?
- Dạ?

- Cái này nè làm nhìn khéo tay ghê, mà em bỏ vô bọc nhìn trân trọng quá!

Tự nhiên tôi bị ấp úng, tôi cảm thấy ngại khi Vinh cầm món quà đó lên. Tôi đã bỏ qua, không kể anh nghe về về điều này.

- À, cái đó Thái tặng em.
- À.

Vinh à một cái nghe hơi nặng nề, anh nhẹ nhàng để món quà xuống, nhìn nó và nhìn tôi cười một cái. Lòng tôi tự nhiên quặn lên.

- Em không có ý giấu anh, nhưng đó là kỷ niệm của em, riêng em.
- Ừ, anh có nói gì đâu. Đẹp mà, em cứ giữ như vậy đi.
- Nếu anh không thích em sẽ cắt vô tủ.
- Không sao, em cứ để đó, qua một chuyện như vậy thương anh thêm một miếng nữa là được!

Tôi cười, nụ cười không được thoải mái nhìn rất thương và xót nữa. Vinh cũng cười, vậy tôi lại ôm hôn trán tôi một cái rồi mới xuống nhà. Tôi tiễn anh ra cửa, vẫy tay bye anh, dặn anh chạy xe cẩn thận và về tới nhà nhắn tin tôi. Nếu Thái là Mr. 1st thì Vinh là Mr. Big của tôi. Tôi cảm thấy nợ Vinh điều gì đó mà không nói thành lời, cũng không rõ khi nào sẽ trả hết món nợ này.

46. Chương 22

Tôi đi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, cột tóc gọn gàng, mặc bộ đồ pyjama con thỏ và củ cải đỏ ... tôi lấy vỉ thuốc paracetamol trong tủ gỗ ra được 7 viên, tôi đi xuống nhà, lục lọi lấy thuốc của ngoại, có cả thuốc ngủ của người già hơn 2h đêm, mẹ ko có nhà, cọn ngoại và cô Hà đã ngủ. Tôi như 1 con robot lần nữa, hành động ko suy nghĩ, như bị ám đứng trước gương tôi uống 1 nắm thuốc, rồi tôi lên giường nằm, tôi ước 2 điều,

hoặc cho tôi chết đi, hoặc khi mở mắt ra tôi thấy Thái của tôi như lần đầu tiên và tôi hứa sẽ ko để mất anh ...

Mở mắt ra, mệt mỏi, bụng đau, toàn thân ê ẩm ... quay đầu nhìn thôi cũng thấy khó khăn, à ra là chưa chết, tôi thấy mẹ gục ngủ bên bàn, Thái ko thấy, anh đã bước ra khỏi cuộc đời tôi thật rồi. Thì ra là cô Hà phát hiện sớm lúc 4h mấy, cả nhà gọi mẹ về đưa tôi đi súc ruột, tay chân tôi ê lểm vì bị thăng kia đề, môi thì khô, cổ thì đắng nghét.

- Sao con ngu vậy?

Tôi cười trừ, khi thấy mẹ bật dậy đến bên tôi.

- Mẹ cũng còn quan tâm con sao? Ko phải mẹ muốn con chết đi cho khuất sao? Cứu con làm gì?

Mẹ đứng yên, nước mắt chảy dài ...

- Ngoại con đâu, sáng rồi mà phải ko?

- Ngoại bệnh rồi, đang sốt cảm, cô Hà đang ở nhà với ngoại, ngoại khóc nhiều vì lo cho con.

-

- Đạo này ngoại yếu rồi, mà con hay về khuya, mẹ cũng hay đi, nghĩ lại thấy tệ quá. Mẹ xin lỗi, hãy về với mẹ và hãy về với ngoại.

Nếu mẹ nói những câu này sớm hơn thì tốt biết mấy Tôi đau lòng lắm, đầu tôi tự đập đầu mình xuống giường rồi gào khóc, mẹ la hét bác sĩ lao vô, họ lại chích vô tay tôi. Chắc mẹ đang nghĩ là tôi hối hận, hay là mẹ nghĩ tôi buồn vì ngoại bệnh. Mẹ ko biết là tôi đã hư hỏng tới dường nào rồi, ngoại ko biết cháu ngoại bé bỏng của ngoại cũng đã tha hóa từ lâu. Nhưng, từ trong thâm tâm tôi, tôi làm tôi chịu, chưa hề trách ai, có trách chỉ tự trách mình.

Kết luận bị viêm dạ dày, suy nhược cơ thể, thiếu máu não, hạ can xi ... Tôi nằm trong viện đến ngày thứ 2, ăn cái gì vô cũng ói cũng nôn. Bất kể những gì đang xảy ra, tôi đều nhớ tới anh, sao cả năm trời rồi tôi vẫn cứ nghĩ như ngày hôm qua, ăn cũng nhớ, uống cũng nhớ, bệnh cũng nhớ, và khi làm tình cùng thằng khác tôi lại càng nhớ anh hơn hết. Ko biết anh có nhớ tôi ko!

- Anh có nhớ em ko?

- Có

- Em sắp chết rồi, anh đến thấp cây nhang nha.

- Em nói cái gì vậy?

- Em nói là đám ma của em anh nhớ dẫn bạn gái đến thấp cho em cây nhang.

- Em nói cái gì vậy, em đang ở đâu?

- Hãy đừng quan tâm em như thời gian qua anh à. Em thấy anh hạnh phúc là em vui rồi.

- Em đang ở đâu?

- Ở một nơi quen thuộc với cuộc đời em. Giờ ko có anh, mẹ em lo cho em. Như vậy chết cũng nhắm mắt.

Tôi nhẩn có mấy tin nhắn mà mắt mũi nhòe ra hết, đau đầu ko chịu nổi. Điện thoại reo. Tôi tắt máy. Điện thoại cứ reo. Tôi khóa máy.

Lần này có tìm anh cũng ko tìm ra em nữa rồi, anh ko biết nhà em, ko biết gì cả. Nhưng chắc gì anh sẽ tìm em chứ.

Đến ngày thứ 5, tôi ăn đc chút chút, uống sữa mà ko ói nữa, chiều hôm đó bác sĩ cho xuất viện, nằm viện 5 ngày mà ngoại ko vô ngày nào, toàn là dì cậu và anh chị họ vô thăm và ngủ thay phiên, chắc ngoại tôi yếu lắm rồi. Nghĩ thôi mà đau lòng. Mẹ nói tôi còn yếu ko nên ra gió, nên đi taxi, tôi lại sau xe nên ngồi ghế trên mở hé cửa.

Khi đến khúc cua gần nhà, mắt tôi vẫn nhìn bang quơ ra đường, tôi thấy anh, Thái của tôi đứng ngay ngã 3 đường nơi anh đã chở tôi về nhà 1 lần, vì ko biết nhà nên anh đứng đó để tìm tôi Tôi hạnh phúc, hạnh phúc vì anh vẫn còn quan tâm tôi, vậy là đủ rồi, nước mắt lại chảy ra, 1 giây chạy vụt qua, nhìn gương mặt đợi chờ của anh, cái kiểu chờ đợi cô đơn đến tội nghiệp như lúc anh đến trước khi hẹn đi café vậy.

Về đến nhà, ngoại khóc ko ngừng làm tôi cũng khóc theo, khóc nhiều tôi mệt lắm nên mẹ dẫn tôi lên lầu nằm, mở điện thoại, vô vắn cuộc gọi nhớ và tin nhắn.

- Em đang ở đâu vậy? Làm ơn nói cho anh biết!
- Anh xin em, em đang nằm ở bệnh viện nào?
- Là anh sai rồi, sai hết, anh xin lỗi, cho anh 1 cơ hội, quay về với nhau đi em.
- Anh ko thể sống thiếu em, anh buồn lắm, anh nhớ em lắm Dung à

Tôi chỉ trả lời 1 tin nhắn bằng câu hỏi :

- Cô gái hôm nọ là ai?
- Anh ko biết cô gái nào, em đang ở đâu?
- Cô gái trong đám cưới ở quận 3 hồi tháng 11.
- À, đó là Kim, em họ của anh.
- Uhm, vậy được rồi, anh về đi đừng đứng đó chờ em nữa. Em cảm ơn anh đã quan tâm em, em vui rồi.

Điện thoại reo. Tôi ko nghe máy. Tin nhắn

- Làm ơn nghe điện thoại, 1 lần thôi em.

Điện thoại lại reo.

- Em nghe (Giọng tôi ko thể yếu ớt hơn được nữa)
- Trời ơi, em ơi em bị gì vậy? Cho anh nhìn thấy em.
- Thôi anh về đi, mình hết duyên rồi, em ko gặp anh nữa đâu, em chỉ muốn biết anh có còn quan tâm em nữa ko mà thôi. Anh còn nghĩ tới em là em vui rồi, em ko sao, ko có anh em hứa sẽ sống tốt.
- Hãy cho anh 1 cơ hội.
- Anh về đi, đừng đứng đó nữa, em vừa chạy qua anh, em thấy anh rồi.
- Anh xin lỗi em
- Anh ko có lỗi, em chưa từng trách anh dù chỉ 1 lần, lỗi lầm ở em hết, em làm thì em chịu. Anh về đi, hứa với em hãy sống thật tốt, hãy hạnh phúc. Quên em đi anh.
- Anh sẽ về, nhưng anh ko bao giờ quên em.

Tôi cố gắng nói cho tròn từng chữ 1, để anh yên tâm, mặc dù tôi nghẹn giọng và anh cũng nghẹn giọng. Ko thể nào quay về được nữa rồi, cho dù anh có yêu thương tôi đi nữa, có bỏ qua mọi lỗi lầm đi nữa thì tôi đã đi quá xa rồi, tôi ko thể nói dối anh, và khi tôi nói thật quãng thời gian qua thì quá tàn nhẫn với anh, tôi làm anh đau 1 lần là quá lắm rồi. Thái của tôi xứng đáng được nhiều hơn, ko phải thế này. Đây là lần cuối cùng tôi nhắn tin cho anh, tôi thỏa mãn khi cô gái đó ko phải bạn gái anh, và quan trọng anh đã tìm mọi cách để đi tìm tôi, như vậy là kết thúc quá hạnh phúc cho tôi rồi. Tôi cảm thấy kinh tởm bản thân mình, nhưng tôi cười cái nhẹ nhàng, mãn nguyện thầm mong anh hãy quên em đi, chưa bao giờ em hối hận vì đã gặp anh, nếu có kiếp sau gặp lại em sẽ bù đắp cho anh.....

47. Quyển 2 - Chương 23

Tôi gọi cho Tiên bằng thẻ e-voize, kể cho nó nghe với giọng uể oải. Thật ra mà nói, người tôi làm nũng nhiều nhất là nó chứ không ai khác.

- Má ông Vinh có vẻ như là quan tâm đến ngoại hình dữ?
- Không, theo tao thì do thấy tao ốm quá nên bác ngại.
- Thôi, mà theo như mày kể thì cũng không tới nỗi nào đâu, chúc may mắn!
- Nhưng tao dị ứng với cái vụ nhắc tới bà Diễm quá mày!
- Thôi kệ, cái gì của mày là của mày, lo làm gì? Con đó mà lém phếng, mày đập nó cho tao.
- Thôi bà, ngày xưa đi học ngu ngu oánh lộn chứ giờ nghĩ sao tao dám đánh ai?
- Tao không biết đẹp cỡ nào mà nghe kể cũng thấy không ưa!
- Đó là vì mày là bạn tao đó, chứ má ông Vinh thương bả như vậy thì chắc bả phải dễ thương lắm!
- Kệ đi, quan tâm làm gì.

Sau khi kể về buổi gặp mặt, thì tôi cũng nói về bệnh tình của mình.

- Ủa, nặng vậy hả mậy? Tao học ngoại khoa nên cũng không rành mấy cái vụ phụ khoa nhiều, với lại tao cũng đã kinh nghiệm gì đâu. Từ Dữ mình giỏi mà, cứ theo mà trị. Y khoa giờ tiến bộ lắm. Để có gì tao hỏi thêm thầy cho mày.
- Thôi được rồi, tao cũng có tìm hiểu sơ sơ rồi.
- Nhưng tao thấy mày ngu vừa vừa thôi. Cái gì cũng kể lể cho bõ nghe, có nhất thiết phải như vậy không?
- Biết rồi, không biết sao mà bị dụ ngọt một chút là nói hết luôn.
- Mày cũng thuộc dạng mù quáng đó con. Tao không đánh giá ông Vinh của mày là người thế nào nha, nhưng lỡ sau này tụi mày hục hặc rồi ổng đem mấy chuyện mà đáng-lẽ-mày-không-nên- kể cho ổng ra để dằn vặt mày, day nghiền mày thì lúc đó mày mới biết!
- ổng hứa rồi mà, với lại suốt thời gian qua có bao giờ ổng khơi gợi chuyện cũ đâu. Nãy nhìn ổng cầm cái nhà của Thái tặng mà tao thấy đau lòng và có lỗi kinh khủng luôn.
- Đó là tụi mày chưa cưới thôi, cưới nhau những mặt xấu sẽ lộ ra!
- Tụi tao còn mặt xấu nào chưa lộ ra nữa sao?
- Mày chỉ cãi hay thôi. Thôi không nói chuyện này, giờ mày tập trung lo trị bệnh đi cái đã, tao nghĩ cũng không tới nỗi nào đâu.
- Thì biết sao giờ, có ông Vinh an ủi nên tao thấy đỡ lắm. Tao nghĩ chỉ mày và ổng biết là đủ rồi, tao không kể cho mẹ đâu.
- Ừ, tùy mày. Mà nói chung tao cũng không ngờ có thằng nào lại lên Google search về bệnh phụ khoa... Cũng bó tay!
- Đó, vậy tao mới mụ mị.
- Mày mê trai quá rồi, quen thằng nào mê thằng đó, tôn thờ thằng đó, thần tượng thằng đó!
- Ủa, mà mấy người đó cũng thương tao mà.
- Mẹ, chửi mày chứ tao ganh tỵ banh xác đây con!
- Dạ, cảm ơn mẹ mìn!
- Má tao đi đâu rồi à? Bữa mày kể vụ má với chú nào đó sao rồi?

- Thấy mẹ cũng ít nói tới nên tao cũng không hỏi. Thôi người lớn cần có những khoảng riêng đi! Tao đâu có nhiều chuyện như mày mà cái gì cũng hỏi, hỏi...

- Ủ, giỏi, nữa tao về thì biết tay tao! Mà dạo này không đi chơi với hội ế à?

- Có chứ, thỉnh thoảng, giờ còn có ba đứa ế thôi!

- Ủ, nữa về tao phải đi chơi với cái đám đó, nghe mày kể vui quá!

- Ủ, thôi tao ngủ, bữa nay tao mệt.

- Ủ, ngủ đi.

- Bye bye!

Tôi xuống nhà ngồi coi tivi một chút, ôm Nemo vuốt ve, thương lắm. Khi này, Vinh có nhắn tin báo về rồi. Tôi cũng nhắn lại vài tin nhắn thương yêu. Gần 11 giờ thì mẹ về, mở cửa cho mẹ rồi tôi cũng lên lầu nằm. Gọi điện chúc Vinh ngủ ngon xong tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Chủ nhật đẹp trời, mùa mưa Sài Gòn cũng sắp hết. Sáng tỉnh dậy đã 9 giờ, xuống nhà mẹ đang ngồi đọc báo. Sáng nay mẹ đã mua đồ ăn sáng và đi chợ cho rồi.

- Mệt lắm hay sao mà ngủ dữ vậy?

- Dạ.

- Ăn đi, lát đi chùa với mẹ không?

- Dạ, đi!

Nói chung cũng đang muốn đi chùa mà, cầu cho mọi sự an lành và bình yên. Hai mẹ con đi chùa, may trời không mưa. Về nhà hai mẹ con còn đi siêu thị, rồi nấu cơm chung nữa. Cảm thấy thư thái hết cỡ.

- Hôm nay con thấy mẹ vui vậy?

- Ủ, mua may bán đất mà, dạo này cũng thấy vui thiệt.

Thấy mẹ vui tôi nên cũng không dám đề cập tới vụ bị bệnh.

- Con ở nhà một mình mấy bữa nha? Có gì ra cửa hàng coi chừng cho mẹ.

- Dạ?

- Mẹ đi du lịch.

- Với chú đó hả mẹ?

- Ủ, chú đó và vài người bạn già nữa.

- Đi đâu vậy mẹ?

- Hồng Kông.

- Trời ơi, sướng nha, mẹ đi mấy bữa? Hèn gì mẹ mua đồ dự trữ cho con! Chắc chắc.

- Năm ngày, qua Macau nữa.

- Chùng nào mẹ đi?

- Thứ ba.

- Chà, bữa nào mẹ giới thiệu chú đó cho con biết với?

- Ủ, để coi bữa nào tiện đã.

- Con là con của mẹ, con tôn trọng mẹ. Giờ con tin và thương mẹ, con mong mẹ cũng có được người san sẻ tinh thần lúc này mà.

- Ủ. Cho nên hôm qua mẹ mới hẹn thằng Vinh chủ nhật tuần này nè. Thứ bảy là mẹ về rồi, coi bên đó có gì được được mua biếu lại nhà Vinh luôn.

- Dạ.

Nhìn ánh mắt của mẹ, nét mặt của mẹ, không hẳn là yêu, cũng không phải cái kiểu sồn sồn lên như lúc quen ông Cường. Nhìn mẹ điềm đạm và hiền hậu, tôi thấy vui trong lòng. Chắc chú đó cũng là người tràn đầy tình cảm và điềm đạm, ít ra là tôi hy vọng như vậy. Cứ thế, hai mẹ con nấu cơm, ăn cơm. Mẹ rủ tôi đi mua sắm nhưng tôi không đi, nằm nhà nhắn tin với Vinh.

“Bé đang làm gì?”

“Bé đang nằm.”

“Anh muốn nằm chung.”

“Anh ăn chay hay ăn mặn?”

“Ăn gì cũng được nhưng không dám ăn em.”

“Ủ, chủ nhật anh không đi chơi với bạn à?”

“Không, vì vợ anh đang bệnh không có hứng.”

“Sao sáng giờ anh không nhắn?”

“Vì sáng anh bận.”

“Ừa, giờ thì sao?”

“Giờ rảnh rồi.”

“Qua chơi với em, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy. Ngày nào rảnh thì qua chơi với em, ngủ với em luôn cũng được.”

“Sao?”

“Mẹ em du lịch nước ngoài.”

“Chà, phải chi mà mấy ngày đó được ăn mặn...”

“Anh rảnh thì qua chơi với em, không thì thôi.”

“Ủ, anh cũng đang quận 3 thôi, lát anh qua tới.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng cảm ơn bằng tin nhắn.”

“Lát em sẽ cảm ơn bằng miệng.”

“Thôi.”

“Vậy chứ sao?”

“Thương anh nhiều hơn là được.”

Gần 20 phút sau, Vinh qua tới, cầm theo cả đám trái cây còn nguyên cành lá.

- Trái cây ở quê đó bé.

- Sao anh có?

- À, cửa hàng đang chuẩn bị ký hợp đồng cung cấp vật tư cho một đại lý lớn dưới Cần Thơ. Hôm nay người ta lên gặp anh bàn công chuyện, biếu anh trái cây miệt vườn.

- Sao anh đem qua hết đây?

- Tại anh chưa về nhà mà.

- Ủ, em quên, em tưởng anh đem qua cho em.
- Ha ha, anh đem qua cho em nên anh mới nhắn tin cho em đó.
- Một mình em ăn không hết đâu, cam buổi quá chừng, anh đem về cho ba má đi!
- Sao cũng được, mẹ em đâu rồi?
- Mẹ đi shopping rồi anh!
- Em!
- Sao anh?
- Anh buồn ngủ quá, có được ngủ một chút không?
- Ý anh là sao?
- Cho anh ngủ với em, ôm em ngủ đó?
- Anh ăn cơm chưa?
- Chưa, anh ăn lật vặt thôi.
- Ăn cơm không em dọn ra ăn?
- Em ăn chưa?
- Em ăn rồi, ăn không em lấy cho?
- Lấy tô cho anh, ít cơm thôi.
- Ngồi đó đi em hâm rồi đem ra cho.

Tôi bưng cơm ra cho Vinh. Lần đầu tiên làm cơm cho trai ăn ở nhà mình, nghĩ cũng thấy mắc cười.

- Em nấu hay mẹ em nấu?
- Ngon hay dở?
- Anh hỏi thôi.
- Em nấu đó.
- Ủa, được rồi, lấy chồng được rồi. Nhưng ăn xong ngủ nha, anh buồn ngủ.
- Dạ!

Hết làm cơm cho trai ăn bây giờ còn dắt trai lên phòng ngủ nữa chứ, tôi có cảm giác như vợ chồng thiệt chứ không phải đùa. Vừa lên phòng, Vinh đã nằm phịch xuống giường, đáng vẻ hình như mệt mỏi dữ lắm!

- Lại đây nằm với anh!

Tôi nằm bên cạnh, Vinh ôm tôi làm tôi giật mình.

- Anh, sao anh nóng quá vậy, anh bị sốt rồi nè?
- Chắc vậy. Anh thấy mệt và muốn ngủ quá.
- Bây giờ em tưởng anh giỡn. Để em lấy thuốc cho.
- Khỏi đi, nằm chút hết, em nằm đây với anh.
- Không được, phải uống thuốc, rồi nằm bao nhiêu thì nằm.

Tôi pha cho Vinh một viên sỏi hạ sốt, rồi đưa anh uống. Xong tôi cũng nằm đó với anh, nằm trên cánh tay của anh, cảm giác thật khác lạ, vẫn miên man như mọi khi nhưng ở nhà cảm giác khác lắm. Tôi quay qua hôn anh một cái.

- Khi anh bệnh, em cũng bên cạnh anh, thương anh!

- Ừ, anh ngủ đây!
- Ngủ đi, mai mà mệt thì em đi Từ Dũ một mình, anh đừng cố.
- Không, mai anh chở em đi.

Tôi nằm cạnh mà cứ nhìn, rồi sờ trán anh. Vinh của tôi chắc chỉ ngủ vì mệt thôi vì khi khi tôi sờ trán anh vẫn nắm tay tôi. Nằm một hồi tôi thấy anh mát hơn và có xuất mồ hôi, cũng ngủ sâu rồi. Tôi ngồi dậy lấy khăn nhúng nước ấm để lau cho anh. Cảm giác thích đến lạ, đó giờ mình chưa có lo lắng hay chăm sóc ai như vậy cả. Chắc chỉ cảm sốt nhẹ thôi chứ Vinh của mình vốn phong trần lắm mà. Cứ ngồi nhìn anh, tự nhiên nghĩ tới lời một bài hát ngoại quốc có đoạn:

“Em tin rằng đó là sự thực,

Rằng em đang ngắm nhìn anh khi anh đang ngủ say.

Và anh là của em.

Hay là một giấc mơ, hãy nói với em anh cũng có cùng nhịp đập với em.

Vì bây giờ tim em đang bùng cháy lên một ngọn lửa bất diệt.

Hãy gọi tên em. Để em có thể cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng.”

Lãng mạn quá phải không, trời bắt đầu mưa nữa. Một buổi chiều yên bình và thật đẹp, khoảnh khắc tôi không bao giờ quên trong cuộc đời này. Tôi nhận ra không phải cứ ôm cứ hôn mới là hạnh phúc, nhìn người ấy ngủ cũng là một điều rất tuyệt vời nữa. Chợt tôi lại nghĩ về Thái, lần thứ n, chưa bao giờ tôi quan tâm hay lo cho anh, chưa bao giờ tôi nấu cơm cho anh, chưa bao giờ tôi nhìn anh ngủ, thậm chí nhà tôi anh còn không biết ở đâu nữa. Tất cả những điều đó chỉ toàn là Thái dành cho tôi, có phải tôi đã quá vô tâm trong chuyện tình đầu, tôi không có kỹ năng yêu, tôi chỉ biết nhận mà không biết cho... Nhưng duyên số có cả rồi, Tiên nói nó cũng không thích cưới mối tình đầu. Mối tình đầu sẽ là một nấc thang hay một cánh cửa để khám phá cuộc sống thôi. Nếu như yêu một người ngay lần đầu tiên mà cưới luôn thì đó là cả một hối tiếc. Tôi không tin nó, tôi vẫn mang cảm giác có lỗi ấy nhưng bù lại thời gian cần rút đã dần được lấp đầy bởi người con trai đang nằm đây, trong phòng của tôi, trên giường của tôi. Tôi sâu chuỗi mọi chuyện thì quá bất công và đáng thương cho anh Thái nhưng tôi đã làm đúng, tôi không phiền anh, không níu kéo anh, tôi luôn tâm đắc về hành động của mình sau khi chấm dứt với anh. Và hơn cả, thành tựu của tôi là thẳng thắn đường hoàng nhắn tin hay gọi điện cho anh với tư cách người yêu cũ. Ngày xưa tôi còn ngu quá, may mà gặp Thái, gặp một người xấu xa là tôi tiêu đời luôn rồi. Như đã nói, Vinh là hiện tại và Thái là kỷ niệm, tôi không ngoại tình, tôi không bắt cả hai tay vì tôi làm gì đủ trình độ. Tôi yêu Vinh, muốn làm vợ của Vinh, nhưng chưa bao giờ tôi quên Thái, sau này cũng vậy.

- Nghĩ gì vậy bé?
- Gọng nói mệt mỏi kia làm tôi giật mình khi đang ngồi suy nghĩ.
- Em nghĩ về anh, về em...
- Nghĩ gì?
- Tất cả, duyên số hết phải không? Anh đỡ chưa?
- Ừ, anh đỡ rồi, hơi nhức đầu một chút.
- Ngủ gần ba tiếng rồi đó!
- Lâu dữ vậy hả? Bây giờ em có làm gì anh không?
- Em hiếp dâm anh!
- Ha ha.
- Em chưa bao giờ cho ai ngủ trong phòng em, trên giường của em.
- Thì sao?

- Em chưa bao giờ lấy cơm cho ai ăn, chưa bao giờ làm thuốc cho ai uống, chưa bao giờ thấm khăn ẩm lau đầu cho ai.

Vinh cố gắng ngồi dậy ôm tôi, hôn tôi, tôi gục đầu vào ngực Vinh.

- Chỉ anh thôi nghe, anh cấm làm những việc như vậy cho thằng nào nữa!

- Còn nữa, chưa bao giờ em ngồi nhìn ai ngủ lâu như vậy.

- Rồi rồi, đừng nói nữa, anh sắp khóc rồi.

- Em nói thiệt, anh đừng phá cảm xúc của em. Đang lãng mạn nha, trời mưa kìa!

- Rồi, vậy em muốn sao nữa.

- Em quyết định rồi, em sẽ khám chữa bệnh, sẽ ăn uống bồi bổ tăng cân, sẽ khỏe mạnh để làm đám cưới với anh!

- Cảm ơn em.

- Đừng cảm ơn em bằng lời.

- Ủ, anh hứa gì anh nhớ hết mà.

- Em cũng vậy. Nhưng nếu sáng mai anh còn mệt thì...

- Suyt, im lặng, đang lãng mạn đừng phá cảm xúc của anh!

Tôi cười khúc khích, định nói mai nếu còn mệt thì đừng qua chỗ tôi vậy mà anh tài lanh lắm, nhảy vô miệng tôi luôn! Chúng tôi cứ vậy ngồi ôm nhau một hồi, hôn nữa. Hic, tay chân anh lại bắt đầu đi lung tung...

- Anh à, mình ngưng một thời gian mà.

- Anh xin lỗi, anh quên.

- Ủa, em biết, nhưng anh cố gắng nha, với lại lỡ mẹ em về thì sao?

- Ủ, chữa xong bệnh là em phải bù cho anh.

- Vâng, em biết rồi.

Tôi lấy cho Vinh viên thuốc nhức đầu, gọt trái cây cho anh ăn. Chiều tạnh mưa, hai đứa chạy đi ăn cháo lòng. Trời lạnh lạnh, ăn cháo lòng ngon lắm.

Vinh dặn dò tôi đủ thứ, anh dặn tôi không được mặc cảm, không được nghĩ chuyện gì một mình, không được giấu anh khi có chuyện buồn. Ngày mai anh sẽ qua chỗ tôi đi, vì tôi đi một mình anh không an tâm. Anh nói bất cứ việc gì trong khả năng của anh, anh sẽ làm hết, anh không để tôi khổ hay buồn. Còn tôi, chỉ cần giữ gìn sức khỏe để khỏe mạnh yêu anh thôi.

48. Chương 23

Tôi cố gắng tập trung học hơn sau chia tay, mặc dù vẫn nhớ rất nhớ, khóc cũng có nhưng ít hơn. Ko còn đàn đúm đi ăn chơi nữa. Đợt này ngoại yếu hẳn, đầu óc ko còn minh mẫn, mất thì mờ, thỉnh thoảng ngoại sốt cao lại phải nhập viện, mỗi lần nhập viện là ngoại lại lờ ngơ, ko nhớ ai trong gia đình, nói chuyện 1 mình, bác sĩ nói ngoại già, khi sốt cao dễ bị nhũn não. Chuyện gì tôi cũng tới, ngoại bắt đầu ko ăn đc nhiều, bị chứng tiền hôn mê của người già, rồi cuối năm tôi 12 ngoại mất, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng tôi đã rất sốc, mẹ cũng buồn nhiều. Những ngày chịu tang ngoại tôi thấy mẹ dịu hơn, ko còn đi với ông Cường nhiều, hóa ra ông ta chưa dụ đc mẹ tiền mở café hát với nhau thì đã dụ đc con mới khác to hơn, trẻ hơn mẹ và ông ta cưới người đó. Cuối cùng, ông khôn nạn cũng trả mẹ lại cho tôi nguyên vẹn. Mẹ con thương yêu

nhau hơn, lâu lâu tôi nghe mẹ khóc và coi lại hình của ngoại, chắc vì nhớ ngoại quá, tôi cũng vậy mà vẫn khóc khi nghĩ về ngoại (đến cả bây giờ).

Tôi học ko đc giỏi nên rất đại học, vào cao đẳng cũng cố gắng học lắm, thời gian này cũng có va chạm tình cảm nhưng trái tim chưa lành vết thương, lại tủi thân vì luôn nghĩ mình hư hỏng nên tôi sống khép kín, ko cho mình cơ hội.

SN lần thứ 21 lặng lẽ ... gia đình ai cũng buồn mà tôi thì cũng ko còn tha thiết ồn ào náo nhiệt, ko có ngoại thì tôi mất hẳn 80% hứng thú. Ngoại mất 1 năm, tôi chia tay anh gần năm. Tôi nhận thấy mình thay đổi nhiều, bắt đầu biết nấu ăn, biết đi chùa vào mỗi ngày rằm, phong cách giải trí cũng khác, thích nhạc Pop ko còn mê rock mạnh hay rap như trước. Sau giỗ đầu của ngoại tôi xả tang và cũng có đi chùa.

Đi Việt Nam quốc tự tôi tình cờ gặp 1 đứa bạn cấp 3, nó chơi trong nhóm lưu ban. Thấy nó bụng bầu tròn xoe, cứ đứng ngay tượng Phật Quán Thế Âm khẩn vãi, sau khi đi chùa tôi có mời nó café.

- Đạo này mà làm gì?

- Tao đang học.

- Đại học hả?

- Ko, cao đẳng thôi. Còn mà, cưới hồi nào mà bụng bầu bự dạ?

- Ko có cưới, tao lỡ chơi thuốc rồi có bầu với bồ, tụi tao cũng thương nhau lắm nên quyết đòi cưới. Mà bồ tao ko cai được nên mẹ tao ko chịu, giờ bồ tao đang đi cai trong trại. Tao chờ ảnh về.

- Uhm.

- Nhưng con tao ko được khỏe, tim yếu lắm.

- Mấy tháng rồi?

- Hơn 6 tháng rồi, nhưng đạp đồ yếu lắm. Nhưng nó cũng là động lực của tao, bác sĩ nói nếu thai ko phát triển thêm thì phải chấm dứt thai kỳ, nên tao hay đi chùa để van vãi, tao mong tao giữ đc con để chờ ba nó về.

- Chồng mà đi mấy năm?

- 18 tháng thôi, đi được 13 tháng rồi.

- Đạo này mà còn liên lạc với tụi nó ko?

- Ko, nghe đồn tụi nó đứa bán hàng trắng, đứa bị bắt, đứa đi giặt đồ tùm lum À, còn anh Khang cũng cưới vợ rồi.

- Uhm

- Nghe nói sắp đi định cư nước ngoài.

- Uhm, cậu ầm mà.

- À, mà lúc trc đang quen sao bỏ luôn vậy? Sau này đi chơi ảnh cảm nhắc tới mà luôn!

- Uhm, tại tao ko chiều nó nên bỏ.

- Lúc này mà nhìn trắng trẻo, có da có thịt hơn, thôi ổn định vậy đc rồi, đừng ăn chơi nữa. Tao cũng tu rồi, giờ tao đang ra cửa hàng gạo bán phụ với má bồ tao, còn mẹ tao giận thì tao năn nỉ, trước sau gì cũng chịu thôi à.

Nghe câu chuyện của đứa bạn ngâm chuyện bản thân mà cảm thấy xấu hổ cho mình, ko hiểu có phải tuổi trẻ nên mới như vậy hay là do bản chất của mình là như vậy. Người ta bất chấp để giữ con để được cưới, còn mình thì ...

Tôi quyết tâm thay đổi bản thân 1 lần nữa - 1 lần cuối, tôi cắt tóc ngắn. Học thêm anh văn, Tiên cũng đã đi du học, nên giờ chẳng còn đứa bạn thân nào. Người yêu ko có, bạn thân đi xa, ngoại thì mất, giờ buộc phải tự sống mạnh mẽ hơn.

Thời điểm Blog 360 bắt đầu xuất hiện, tôi cũng có 1 blog của riêng mình, tôi hay viết blast là những câu nói hay về tình yêu – cuộc sống, tạo entry là những câu chuyện của mình nhưng viết dở dang, tạo theme là hình ảnh 1 trái tim màu xanh băng giá ... Rồi nhờ đó mà tôi có thêm đc những người bạn mới, rồi gặp nhau giao lưu café này nọ. Trong nhóm chơi blog vậy khoảng 7 - 8 người thường xuyên gặp nhau tán gẫu, hôm thì đi café, hôm thì mấy anh bạn trai dẫn đi chơi bi da, rồi có cả dẫn đi xem bóng đá vào cuối tuần, hôm thì cũng rủ nhau đi coi kịch, coi phim, cũng có khi đi bar nếu có tiệc gì đó, nhưng đó là hội bạn độc thân, hoàn toàn trong sáng.

Tôi tự nhận thời điểm đó tôi rất hòa đồng, vui tính và cởi mở. Có ngày mẹ tôi đi chùa nhiều ngày, thì tôi còn rủ nhóm bạn về nhà nấu nướng nữa. Nếu nói bản thân che đậy vết nhơ quá khứ thì cũng ko đúng, tôi muốn đập lên vết nhơ nhóp đó mà sống tốt hơn, vì Thái, vì ngoại. Ai cũng có bí mật của riêng mình và quãng thời gian đen tối đó là bí mật mà Thái ko bao giờ biết, ngoại cũng ko bao giờ biết.

Dạo này ko biết sao tôi hay bị đau thắt lưng, huyết trắng cũng ra hoài mà ko để ý, dần thì bị ngứa ngáy hơi khó chịu. Tôi đi khám bác sĩ phụ khoa, kết luận bị viêm lộ tuyến, phải làm pab và xét nghiệm ung thư cổ tử cung. Dai dẳng điều trị bằng cách đặt thuốc liên tục 2 tháng trời chưa thấy hết. Tôi ko biết nói với ai cả, chuyện tế nhị này chắc chắn ko thể nói với bạn đc rồi, tôi chán nản và ít đi chơi lại, tôi cảm thấy nếu như cứ hoang mang lo sợ thì u uất như lúc trc, tôi ko muốn như vậy. Trong bữa cơm :

- Mẹ ơi
- Sao con?
- Con cần nói chuyện với mẹ, nếu ko nói ra chuyện này chắc con chết.
- Uhm
- Mẹ chuẩn bị tâm lý đi mẹ, con khó khăn lắm nhưng phải nói, vì nếu 1 ngày con bị ung thư mà chết thì ít ra mẹ cũng biết vì sao.
- Mẹ để chén cơm xuống, mắt nhìn tôi yêu thương, chờ đợi câu chuyện. Tôi bắt đầu mím môi, nước mắt lưng tròng.
- Con bị viêm cổ tử cung
- Tại sao?
- Lúc trước con, lúc trước con lỡ có bầu
- Trời ơi, con ơi, lúc con bỏ nhà đi phải ko?
- Ko phải, lúc con về rồi ...
- Thằng nào?
- Mẹ nghe con nói hết, mẹ đừng trách người đó, là tại con.
- Tại con cái gì, nó làm con có bầu rồi bỏ con phải ko? Có phải như ba mày bỏ mẹ ko?
- Ko phải, người đó đòi cưới mà con ko dám cưới nên con tự ý phá thai rồi, mà ko biết sao bây giờ nó mới viêm, con ko biết làm sao!
- 2 hàng nước mắt mẹ chảy dài, khi tôi dứt câu ... ko hiểu sao khi nói ra với mẹ lòng tôi lại nhẹ nhàng như vậy, ko còn cảm thấy nặng nề nhiều
- Mẹ xin lỗi con.
- Mẹ, con xin lỗi mẹ. Lúc đó con ngu quá, mà con sợ đủ thứ, con ko dám nói với mẹ ko dám nói với nhà mình, mẹ tha lỗi cho con. Con biết mình làm thất đức lắm, nhưng lúc đó con sợ lắm.

Tôi quỳ dưới chân mẹ, ôm chân mẹ, mẹ con tôi ôm nhau khóc.

Rồi những ngày sau đó, chính mẹ là người tìm bác sĩ chạy chữa, bác sĩ, bà mụ giỏi ở đâu là mẹ hỏi hết, lại đc quan tâm che chở 1 lần nữa, trong nỗi nhục nhã mặc cảm của bản thân, tôi cảm thấy an ủi. Xem ra số

tôi vẫn còn tốt lắm, ko hảm hiu. Thêm vài tháng nữa thì bệnh thuyên giảm, tôi mừng lắm, tinh thần vui vẻ trở lại.

- Ngày trước mẹ còn búng hơn con, nên mẹ khổ vì tình cảm nhiều rồi, giờ mẹ muốn con ko phải khổ nữa, con gái mẹ phải lấy đc 1 người chồng đàng hoàng, yêu thương con thật lòng thì mẹ mới gĩa.

Tự nhiên nghe mẹ nói câu này tôi cảm thấy mông lung, lấy chồng sao? Quá khứ như vậy có lấy đc chồng hay ko? Bao nhiêu tuổi thì nên lấy chồng? Và tôi hứa với lòng, khi gặp 1 người nào đó có tình cảm trước tiên tôi sẽ kể tất cả những gì xảy ra trc kia (đương nhiên là trừ lúc ăn chơi hư hỏng). Nếu ng đó đồng ý thông cảm và hiểu cho tôi, tôi nguyện sẽ yêu và bù đắp cho người đó suốt đời. Rồi tôi lại nghĩ, đàn ông tốt thì tốt nhưng mấy ai chấp nhận đc 1 người như tôi, nhưng tôi hứa rồi ko thể có gian dối trong tình yêu. Thái là mối tình đầu tôi tôn thờ, tôi cất anh vào 1 góc trong tim, tôi cũng tự nhủ sẽ ko so sánh người sau này với Thái. Nhưng ko biết có bị quả báo ko đây nữa? Tôi thở dài chán nản, nhưng phải ăn mừng vì bệnh đã đỡ nhiều, vẫn phải đặt thuốc nhưng ko còn khí hư nhiều nữa

49. Quyển 2 - Chương 24

Ngày chủ nhật hôm nay thật có ích, tôi có nhiều cảm xúc khác nhau nhưng nếu hôm qua đi khám mà hôm nay đi xét nghiệm thì tôi đã không có một ngày mưa đẹp như tranh, để được nghe được cảm thấy những động lực vô hình mạnh mẽ đến vậy. Ngày hạnh phúc, nhẹ nhàng. Ngày mai tôi sẽ tự tin, cho dù tôi chỉ là 1% để hy vọng không bị ung thư, chỉ cần Vinh bên cạnh tôi sẽ vượt qua hết!

Tối Vinh chở tôi về nhà, chào mẹ rồi lại ra về, chắc cũng còn mệt. Tôi nhìn anh mà thấy thương.

Tôi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, chẳng buồn mở máy tính. Tôi chỉ muốn ngủ sớm để ngày mai tới thật sớm và kết thúc mọi lo lắng không đâu. Lật nhật ký ra, tôi tường thuật lại một ngày dài như mọi ngày. Xong xuôi, nằm cho êm lưng, tôi cầm điện thoại nhắn tin chúc Vinh ngủ ngon và mau hết bệnh mà không thấy trả lời. Chắc do Vinh mệt và ngủ rồi, thôi thì tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

4 giờ sáng tôi đã dậy, tôi dọn dẹp mọi thứ gọn gàng, nhẹ nhàng. Tôi tắm rồi lau bàn thờ, lục trong tủ lạnh nấu nước hầm xương làm đồ ăn sáng cho mẹ, loay hoay cũng hơn 5 giờ. Tôi lên mạng nhắn cho Tiên vài tin nhắn offline kiểu như báo cáo tổng hợp cho nó là tôi sẽ làm gì làm gì, rồi kết quả sẽ báo nó sau, xong tôi đốt nhang. Sáng sớm mà nhà cửa tinh tươm, thơm phức, tôi làm như thể ngày mai tôi chết tới nơi vậy. Mặc dù đã tự nhủ phải tự tin, để chống chọi với bệnh tật vậy mà ngủ một giấc dậy tôi lại hành động như kẻ có điều cần trấn trối.

Mẹ dậy lúc 6 giờ hơn, mẹ giật mình khi thấy tôi đã đẹp đẽ trong cái váy màu vàng nhạt...

- Con làm gì mà thức sớm vậy?
- Con nấu đồ ăn sáng cho mẹ.
- Tự nhiên vậy bà, sáng ai nhập con hả?
- Không, con thích tự tay làm đồ ăn cho mẹ, mai mốt không làm được thì sao?
- Nói nhảm, mà con làm gì?
- Con hầm xương, lát ăn với mì hay hủ tiếu cũng được, giá hẹ hành ngò con rửa sạch và cắt sẵn hết rồi.
- Bộ con đi đâu sao mà mặt đầm?
- Con đi Từ Dũ khám bệnh.
- Khám thì khám chứ sao thức sớm quá làm chi? Hay con mất ngủ?
- Thì tại con thích nấu ăn cho mẹ mà.

Nói dứt câu, tôi chạy lại ôm chầm lấy mẹ. Mẹ không hiểu chuyện cũng ôm tôi.

- Mẹ chỉ có một mình con, làm gì cũng được chỉ cần con hạnh phúc hơn mẹ là được.

- Mẹ đi rửa mặt đi rồi ra con nấu đồ cho mẹ ăn, ăn xong con mới đi mà.

Mẹ quay đi vệ sinh, nước mắt tôi bắt giãc tuôn trào, nhưng tôi không dám khóc. Nỗi khiếp sợ lại vùng dậy, chiếm lĩnh tôi. Điện thoại reo, Vinh gọi.

- Em nghe.

- Em dậy chưa?

- Dậy rồi, anh dậy rồi hả?

- Anh biết ngay là em sẽ dậy sớm mà, anh đang qua nhà em.

- Sao anh qua sớm làm gì?

- Nếu mà anh không qua thì không phải em sẽ tự đi sao? Vì hôm qua được gái đẹp ôm nên anh hết bệnh rồi, giờ anh qua chở em đi khám bệnh.

- Anh đi tới đâu rồi?

- Anh mới ra khỏi nhà, khoảng 20 phút nữa anh qua, muốn ăn gì anh chở đi ăn.

- Ủa, anh qua đi.

Tôi chẳng phải có một người mẹ và một anh chàng tuyệt vời nhất trên đời rồi hay sao? Sao lại cứ phải nghĩ và lo sợ theo hướng tiêu cực. Tôi sẽ chữa khỏi bệnh, sẽ được mặc áo cưới và sinh ba bốn đứa con. Sau cuộc gọi của Vinh, mặc dù ốm mà anh vẫn ráng dậy sớm vì sợ tôi sẽ tự đi khám. Còn mẹ nữa, mẹ luôn mong tôi sống hạnh phúc mà. Hai người này làm tôi cảm thấy phần chấn và bớt lo hơn. Tôi thỉnh cầu trời phật và ngoại phù hộ, che chở cho tôi tai qua nạn khỏi.

Mẹ vệ sinh xong xuôi, tôi làm cho mẹ một tô hủ tiếu, pha cho mẹ một ly trà nóng nữa. Nhìn mẹ ăn ngon lành mà thấy nhẹ lòng. Vinh qua tới, Nemo sửa âm ỉ. Mở cửa cho Vinh vô nhà, sẵn tôi làm đồ ăn sáng cho Vinh luôn, mẹ nhìn thấy Vinh lo cho tôi nên mẹ yên tâm lắm.

- Thưa bác.

- Ủ, thì ra là thằng Vinh qua sớm nên con mới dậy sớm nấu ăn sáng.

Vinh nhìn tôi như hiểu vấn đề, còn tôi cũng không buồn trả lời. Mẹ có biết thì mẹ lo lắng thêm mà thôi. Hai đứa thưa mẹ, mẹ ra cửa hàng. Nhà chỉ còn hai đứa và Nemo.

- Em hay lo xa quá, anh nói sao? Em không nghe lời anh hả?

- Em có làm gì đâu mà không nghe lời anh?

- Em thức mấy giờ?

- 4 giờ.

- Thức làm gì sớm vậy?

- Lúc nào có chuyện gì thì em cũng như vậy, không riêng gì bữa nay đâu.

Vinh để tô hủ tiếu xuống bàn, qua ôm tôi. Vòng tay đó sao mà ấm quá. Nếu tôi bình an, tôi nguyện trọn đời này bên anh, chỉ cần được anh ôm như vậy thôi là đủ. Rồi Vinh chở tôi tới Từ Dũ, cầm hồ sơ và giấy giới thiệu của bác sĩ tôi nhanh chóng được hướng dẫn thử đến mấy ống máu trong đó có cả thử máu HIV nữa, lấy sinh thiết, siêu âm.... Do được bác sĩ quen gửi gắm nên tất cả có kết quả trước giờ nghỉ trưa, cầm kết quả trên tay cũng chưa thấy cái gì kết luận là ung thư, chỉ thấy kết luận viêm lộ tuyến cổ tử cung. Tôi nhanh chân đến chỗ bác sĩ quen, mặc dù đã đến giờ nghỉ nhưng bác sĩ vẫn tận tình, bác đọc kết quả và thở phào nhẹ nhõm.

- May quá, không có phát hiện tế bào ung thư, bây giờ đang còn trong giai đoạn thuận lợi, chị nghĩ em nên đốt luôn cho dứt hẳn.

- Em sợ lắm bác sĩ ời.
- Liệu pháp đơn giản lắm em, đơn giản hơn em nạo hút nhiều, nhanh mà rủi ro rất thấp nữa.
- Khi nào thì được hả bác sĩ?
- Ngày mai luôn nếu em sẵn sàng.
- Dạ.
- Em, nếu đốt thì không gây đau đớn gì đâu, em cứ thả lỏng, và em kiêng gần gũi 2-3 tháng cho chị tới khi em cảm thấy lành hẳn là được.
- Dạ, bao lâu cũng được.
- Chị phải dặn dò em. Ngày mai em làm thì bác sĩ họ cũng dặn em kỹ hơn, thuốc men hỗ trợ nữa. Chiều nay chị phải đi tham dự hội nghị ở Phan Thiết rồi, chị sẽ viết giấy giới thiệu cho em. Em cứ yên tâm.
- Dạ, em cảm ơn bác sĩ.

Cầm hồ sơ bệnh, giấy giới thiệu mà mừng muốn rơi nước mắt. Theo như lời bác sĩ thì nhờ tìm đến sớm nên tôi vẫn cứu được, liệu pháp đốt lạnh lại nhanh gọn và không gây đau đớn gì. Còn chuyện kiêng khem chỉ là chuyện nhỏ, tôi tin Vinh của tôi mà. Vậy là thêm một ngày chờ đợi, tôi rất khác người, như ngày đi học cũng vậy, không học hành ra hồn nhưng cứ tới kỳ thi là tôi lại mong cho nó chóng đến để chóng qua, chứ tôi không có sợ sệt gì cả. Bây giờ cũng vậy, hôm qua tôi mong hôm nay, hôm nay có kết quả tôi lại mong ngày mai đến thật nhanh.

Tôi bước ra thấy Vinh đang ngồi lóng ngóng, tôi cười một cái, Vinh cũng cười theo, nụ cười mừng, nụ cười chia sẻ của chúng tôi như hòa vào nhau.

- Em đói quá, sáng em không ăn sáng!
 - Ủa, anh tưởng em nấu em phải ăn chứ?
 - Em sợ thử máu không ăn được nhưng ai dè là thử máu này không sao, không bắt nhịn ăn.
 - Giờ em ăn gì, anh chở đi, ra chỗ ăn kể anh nghe.
- Vinh chở tôi đi ăn cháo vịt. Sau khi tôi kể Vinh nghe về kết quả xét nghiệm cũng như chẩn đoán của bác sĩ, Vinh nhẹ nhàng lắm, tôi thấy niềm vui trên khóe mắt anh.
- Nhưng mà ngưng hai tháng thì hơi lâu đó em!
 - Anh không thương em à? Em bị bệnh chứ đâu phải là em tự nhiên mà không muốn gần anh?
 - Anh biết, nhưng anh thích gần em lắm!
 - Anh có thương em không?
 - Có chứ!
 - Ủa, hai tháng qua cái vèo à!
 - À em, anh gửi bao thư bồi dưỡng bác sĩ đi, bác sĩ đó tận tình vậy mà, mình phải thể hiện chút lòng thành chứ?
 - Chị ấy có nhận không anh? Mà em nghe nói chiều chị ấy đi Phan Thiết rồi.
 - Em gọi chị ấy thử coi.

Tôi bấm máy gọi, bác sĩ nói ở bệnh viện tới 3 giờ mới đi, vậy là ăn trưa xong Vinh ghé mua một cái phong bì và để vào đó một triệu, kêu tôi viết vài chữ “cảm ơn bác sĩ đã tận tình tư vấn cũng như chẩn đoán cho em”. Anh Vinh lại chở tôi ghé qua Từ Dũ, anh đứng ngoài chờ tôi vô trong, tôi nghe lời Vinh vô trong và cảm ơn bác sĩ. Mặc dù đang khám nhưng bác sĩ cũng dành chút thời gian tiếp tôi, bác sĩ quyết không nhận phong bì nhưng tôi nài nỉ và tỏ vẻ biết ơn nên chị mới chịu, còn chúc tôi may mắn nữa.

Tôi vui lắm, một con người ỉu rũ, sợ sệt thì bỗng tự tin yêu đời hẳn ra. Trên đường về Vinh nắm chặt tay tôi, rồi anh chở tôi về nhà.

- Mai là mẹ em đi rồi, anh có qua chơi với em được không?
- Anh qua ngủ với em mấy ngày luôn.
- Thôi, anh ỉu lắm, anh không tự kiềm chế được gì hết, lại đòi ngủ với em.
- Em cứ để anh ôm em như vậy đi, anh lo được, miễn sao anh không quan hệ là được chứ gì.

Tôi nghe vậy cũng chấp thuận, mặc dù chả biết Vinh làm gì mà nói là lo được nữa. Bụng tôi lại hơi đau vì bỏ ăn một buổi sáng rồi, tôi ngồi dậy uống một gói thuốc bao tử....

- Em bị hoài vậy, phải chữa dứt chứ?
- Em không biết, bao nhiêu là thuốc rồi, cứ em ăn uống trịch một chút xíu là hành em liền.
- Nhìn em anh thấy xót quá.
- Ủa, cảm ơn anh, nhưng em quen rồi.

Vinh nhú mày lại rồi nắm tay tôi kéo xuống giường nằm chung. Cứ vậy hai đứa nằm ngủ trưa luôn, tới gần 4 giờ chiều mới dậy. Ngủ dậy, hai đứa cùng nhau đi ăn chiều, ghé vào một shop áo quần trung niên mua tặng mẹ cái khăn choàng.

- Anh chi tiền cho em hoài, em ngại!
- Trước sau gì không xài tiền chung, mai mốt anh đưa tiền của anh cho em giữ luôn!
- Thôi, đừng có nói trước, em cũng chưa nghĩ tới chuyện giữ tiền của anh. Giờ em chưa đi làm mà tình phí của hai đứa nhiều quá, em không phụ được nhiều, đôi khi cũng ngại.
- Em muốn đi làm chưa?
- Chờ em chữa xong bệnh rồi em đi làm.
- Ủ, cố lên, anh luôn bên cạnh em mà.

Hai đứa về nhà, mẹ vẫn chưa về. Anh Vinh gọi điện cho mẹ nói hôm nay mời mẹ đi ăn tối và tặng khăn cho mẹ.

- Hai đứa bày vẽ quá, mẹ đi chơi thôi mà.
- Dạ, có gì đâu bác ơi, bác cho con cả một đứa con gái thì vậy có đáng gì. Lần này bác đi chơi vui là được rồi.
- Ủ, cảm ơn hai đứa, chắc chắn sẽ đi vui. Vinh coi Chủ nhật mời ba má con qua luôn nha.
- Dạ.
- Mà mai mấy giờ mẹ đi?
- Mẹ bay lúc 11h30. Chắc khoảng 9 giờ hơn mẹ có mặt được rồi.
- Mẹ ơi mẹ kêu taxi đi một mình được không? Mai con đi Từ Dũ.
- Ủ, thì mẹ cũng định vậy mà, đi du lịch chứ có đi đâu đâu mà.

Mẹ cười hiền, nhìn hai đứa tôi an tâm lắm. Tôi cũng vui nữa, đang ngồi ăn mà Vinh cứ hay nắm tay tôi. Tối về tôi xếp quần áo phụ mẹ, rồi nói với mẹ vài chuyện vu vơ, xong lại chat với Tiên. Con nhỏ nghe nói tôi không bị ung thư thì mừng lắm. Nó còn nói tôi chắc chắn sẽ chữa khỏi và khỏe mạnh, rằng tôi luôn có thiên thần hộ mệnh ở bên. Nó nói những thời khắc tôi bệnh tật thì tôi không bao giờ cô đơn, đó là vì số tôi số hưởng.

- Ê, coi như ông Vinh lo hết chi phí hả?
- Ủa, ông không cho tao bỏ tiền ra, cả tiền bồi dưỡng bác sĩ ông cũng bỏ ra.

- Kể ra ông cũng ga lăng, vậy được rồi. Má tao đi có để tiền lại cho mày không?
- Có, mẹ để lại hai triệu, với bỏ thêm tiền để có gì tao ra cửa hàng này nọ.
- Uh, tao thấy kiểu như tụi mày sắp cưới nhau rồi, tao mong quá!
- Chưa đâu bà ơi, nói vậy chứ còn lâu. Tao cũng chưa sẵn sàng, đang bệnh hoạn tùm lum mà.
- Mày lo, ủa vậy cưới xong thì không chữa được hay sao? Mà chữa cái đó bộ lâu lắm hay sao bà?
- Thôi, tới đâu hay tới đó đi. Tao cũng không quan tâm lắm, giờ chữa bệnh ưu tiên.
- Mà tao hỏi nha, mày thương ông nhiều không?
- Có.
- Mày xác định sẽ cưới chứ?
- Ủ, có lẽ.
- Sao tao thấy mày cứ chưa chắc chắn vậy?
- Tao thấy má anh Vinh hình như không có thích tao.
- Kệ đi. Mày bớt lo đi con!
- Dạ, con biết!
- Ngày mai may mắn nha, giờ tao chuẩn bị đi học nè.
- Ủa, cảm ơn mày, bye mày.
- Ủa, ngủ ngoan đi!

Chat với nhỏ bạn xong lại thấy nhẹ lòng hơn một chút. Tối nay ôm mềm gối xuống ngủ ké với mẹ. Tôi lấy điện thoại ra nhắn tin cho Vinh.

“Lát em ngủ với mẹ, anh đừng nhắn tin khuya nha, để mẹ ngủ. Anh cũng ngủ sớm đi.”

“Ok em, chúc em ngủ ngon.”

“Anh ngủ ngon!”

Tôi ôm mẹ, mẹ dặn dò tôi trông coi cửa hàng. Mẹ cũng có nhờ anh Khải qua để ý cửa hàng nữa. Tôi dạ dạ rồi rúc đầu vô lưng mẹ, cảm giác thật là thích. Hai mẹ con ôm nhau ngủ.

Sáng tôi dậy lúc gần 6 giờ, tắm rửa sạch sẽ, cho Nemo ăn, dẫn nó đi vệ sinh này nọ. Xong xuôi tôi mặc một cái đầm liền xếp li màu cam, mang cái balo nhỏ để đựng hồ sơ bệnh. Tôi cũng đốt nhang khấn vái, rồi gọi cho Vinh. Khoảng 6 rưỡi Vinh qua, chở tôi đi ăn sáng, rồi mua đồ ăn sáng về cho mẹ. Hôm nay mẹ không đi làm.

- Giờ con đi khám bệnh, chắc cũng mất cả buổi, mẹ đi vui nha!
- Ủ, mẹ biết rồi. Khám bệnh có sao thì email cho mẹ. Qua đó chắc cũng có cái sim để liên lạc về.
- Qua tới nơi mẹ gọi con hay liên nha.
- Ủ, hai đứa đi đi, đi sớm cho đỡ đông.

Hai đứa thưa mẹ rồi đi. Khoảng 7h40 tới Tứ Dũ, vì có giấy giới thiệu nên đỡ mất công đi vào đi ra. Sau khi được hướng dẫn tôi lên lầu ba. Vinh nắm tay tôi siết chặt. Chúng tôi bước qua lầu một là nơi các mẹ khám sau sinh, lầu hai trùng đúng đợt chích ngừa em bé, đi ngang qua mà nghe tiếng khóc con trẻ, nghe nhón nháo thấy vui lắm. Lên tới lầu ba, tôi nộp phiếu khám và sổ bệnh vào rổ. Hai đứa ngồi chờ thôi. Một lát thấy có một chị đi ra ôm bụng. Một lát thấy có cô đi ra ôm đùi. Một lát cũng có người đi ra tỉnh queo. Kinh khủng nhất là có một chị từ phòng số 5, cửa phòng bật mạnh, hai cô y tá cho chị đó ngồi trên xe lăn mặt mày xanh xao nhăn nhó đau đớn. Họ đẩy chị nhanh nhanh mà cái vấy màu xanh của bệnh viện chị mặc thấy rõ máu vẫn đang chảy.

Tôi lặng người, tay chân lẩy bẩy. Tôi không biết chị đó chữa trị cái gì, chẳng biết bác sĩ làm như thế nào mà tôi thấy ám ảnh dã man. Tim tôi đập loạn xạ nhìn theo vô hồn. Tất cả mọi người ở đó mà đa số là phụ nữ đều có vẻ hoảng hốt nhìn theo chị đó. Họ đẩy chị đi nhanh theo hành lang, không biết là đi đâu nữa.

Mãi mãi tôi không quên ngày hôm đó, cảnh tượng hôm đó. Sau khi đứng dậy nhìn theo, tôi ngồi phịch xuống. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao. Vinh nắm tay tôi xoa xoa an ủi. Tôi run run.

- Hay về đi anh, em thấy sợ quá!
- Sợ gì, em đâu biết chị đó bị gì?
- Lỡ em cũng như vậy, lỡ em chết thì sao anh?
- Em nói nhảm quá, bao nhiêu người bước ra này giờ có sao đâu?
- Em chóng mặt quá.
- Em ngồi xuống chút đi, bình tĩnh được không? Không thì rút hồ sơ ra rồi anh chở em về.

Tôi thấy ám ảnh đến khó thở, nếu rút hồ sơ ra thì sao? Khi nào tôi mới chữa khỏi bệnh? Mấy bệnh phụ khoa nhắc tới là thấy tự ti mặc cảm, không lẽ kéo dài hoài hay sao? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì sống chết có số cả thôi. Đang nghĩ lung tung mông lung thì nghe tên mình oang oang:

- Mời bà N.T.K.Dung vào buồng số 4.

Họ đọc hai lần. Tôi mới 25 tuổi mà họ gọi là bà, nghĩ lại cũng thấy trong bệnh viện phụ sản có nhiều người kỳ cục gì đâu. Tôi đứng dậy, hồi hộp, không một chút tự tin. Tôi quay ngoắt sang nhìn Vinh tỏ vẻ e dè, đắn đo. Vinh nắm tay tôi động viên:

- Em vào đi, không sao đâu mà. Có anh ở đây chờ em nè.

Tôi gật gật rồi lê những bước chân nặng nhọc do dự, neho mắt lại thấy hình ảnh của chị kia khi nãy mà phát khiếp, không biết chị có chết không nữa. Buồng số 4 thông với buồng số 3 và cả buồng số 5. Họ đã có hồ sơ bệnh của tôi, họ mời tôi ngồi xuống hỏi trước, họ giải thích về bệnh lý, về biện pháp đốt lạnh áp lạnh cổ tử cung ra sao. Chắc do họ thấy tôi sợ quá nên họ nói hơi nhiều và kêu đo huyết áp.

May mắn là tôi không bị tụt huyết áp. Họ chuyển sổ tôi vào trong, một cái giường, có một cái rèm kéo vòng qua kín đáo, có một bác sĩ đang ngồi và xung quanh là hai ba cô điều dưỡng, y tá, bàn thiết bị cũng gần đó.

- Dung nằm xuống đi.
 - Dạ.
 - Dung có nghe bác sĩ L nói qua về biện pháp này rồi mà phải không?
- Bác sĩ nữ tầm dưới 40 vừa đeo bao tay, vừa nói chuyện, vừa ra hiệu cho tôi lên giường.
- Em đã đi khám qua rồi thì cũng như vậy thôi à, không đau và cũng nhanh lắm.
 - Nãy em có thấy chị bên phòng 5.
 - Không sao đâu, bệnh nhân đó khác bệnh của em khác mà. Chị sẽ làm nhẹ nhàng cho em.

Tôi nằm xuống, thở dốc.

- Em càng thả lỏng sẽ làm càng nhanh. Chịu khó chịu đựng chút vì mổ vệt sẽ yên vị đến khi hoàn thành luôn.
- Dạ

Tôi mím môi gật đầu ngoan ngoãn chịu đựng. Đúng là không đau đớn ngoài việc bị nong ra hơi lâu. Tự dưng vừa chuẩn bị làm có một ông bác sĩ hay giáo sư gì đó kéo màn bước vô, tôi giật thót mình.

- Em đừng quan tâm, em cứ thả lỏng cho chị, chị sẽ làm nhanh và nhẹ nhất cho em. Em có thể hiểu và tưởng tượng là chị sẽ đặt một cục nước đá nhỏ vào người em để tiêu diệt những vi khuẩn và những mảng

mô em bị viêm. Sau đó màng viêm sẽ bong tróc, đồng thời cùng lúc cục nước đá tan từ từ rồi màng sẽ theo nước tan đó trôi ra ngoài.

Tôi im lặng, giận trong bụng, vẫn nghe bà bác sĩ hót lãnh lót nhưng không thèm trả lời. Rồi tự nhiên ông bác sĩ già lên tiếng, ông ta mô tả đây là cổ tử cung, những phần đỏ kia là những mảng viêm lộ tuyến bla bla bla.

50. Chương 24: Trưởng Thành!

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua. 23 tuổi, thay vì người ta đã tốt nghiệp thì tôi học mới năm 2, còn 2 năm nữa là xong. Thời điểm này cũng có thể nói tư tưởng tôi lớn hơn nhiều, đôi khi tôi vẫn nghĩ tới anh Thái nhưng rồi chỉ dừng lại ở suy nghĩ, việc hàn gắn là hoàn toàn có thể ... nhưng tôi ko dám màn tới chuyện đó. Tôi muốn mỗi tình đó ngủ yên như 1 giấc mơ đẹp. Tôi chẳng phải loại người lạnh lùng nên ko mang ý nghĩ ở vậy suốt đời, tôi vẫn chờ 1 tình yêu nữa, tôi tin là trời sẽ cho tôi 1 cơ hội nữa, tôi thích được yêu lần nữa

Vẫn giao lưu với bạn bè, càng lớn càng nhiều bạn, bạn ngoài đời cũng có, bạn trên mạng cũng có.

Tôi định mua 1 cái laptop mới, lên diễn đàn công nghệ hỏi ý kiến, thế là được 1 bạn mod tư vấn nhiệt tình, thế này thế nọ còn trao đổi YM để dễ nói chuyện. Dần dà tôi được quen thêm 1 người bạn ảo giỏi công nghệ, cũng tốt thôi vì có gì còn nhờ vả. Rồi bạn đó và tôi bắt đầu giao lưu qua YM, ban đầu tôi cũng bình thường. Nhưng càng ngày tôi càng thấy bạn này thú vị, nói chuyện thì ko hay nói giỡn, lại cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận khi dặn dò.

- Bữa giờ chat cũng lâu mà chưa biết bạn là trai hay gái.

- Mình là nam.

- Hèn gì, mình cũng nghi nghi, vì con gái mình nghĩ chắc ít hứng thú về công nghệ.

- Uhm, chắc vậy.

- Mà bạn tên gì, cũng kêu là giáo chủ trên diễn đàn nhưng ngoài đời chưa biết tên, để biết mà cảm ơn.

- À, mình tên Vinh.

Những câu hỏi cơ bản của chat ngày xưa, mà sao chỉ có mình hỏi bên kia cứ lạnh lùng làm mình thêm tò mò.

- Vinh bao nhiêu tuổi?

- Mình 27.

- Oh, vậy mình gọi bằng anh Vinh rồi.

- Uhm.

- Thôi, em mua được máy rồi, dù sao cũng nhờ sự chỉ dẫn của anh mà em mua đc cái máy theo ý mình, thanks anh nha!

- Uhm.

Đoạn chat nào cũng y như vậy, ko về mấy cái máy ko về linh kiện thì cũng là uhm, oh ... làm mình tưởng ra 1 anh bạn rất lạnh lùng và khó gần. Chuyện cũng ko có gì to tát cho đến 1 ngày, học bài onl khuya thấy người đó viết trạng thái “ nếu máy tính có tình cảm, có khi kết hôn với 1 em cũng được, em hư chỗ nào, mình sửa chỗ đó, khi em hư nặng thì mình bỏ em chứ em ko bao giờ được bỏ mình ... “. Dòng trạng thấy gây tò mò quá, ko biết có nên buzz 1 cái để hỏi han 8 một chút hay ko nữa, khoảng hơn 9h giờ thôi, mắc cái gì mà bạn bè cú đêm của mình cũng offline gần hết còn 2 3 đứa đang treo nick thôi.

- Buzz
- ?
- Tâm trạng vậy anh Vinh.
- À, quên, đáng lẽ anh cũng nên hỏi lại em tên gì? Bao nhiêu tuổi, còn em là con gái anh biết rồi.
- Sao anh biết em là con gái?
- Chỉ có con gái khi nói về máy tính mới hỏi hết cái này tới cái kia tùm lum như vậy thôi.
- Em là Dung, 23 tuổi.
- Sao em chưa ngủ?
- Em ôn thi.
- 23 tuổi em học gì mà thi?
- Em đang cao đẳng, học dứt bị lưu ban hết 2 năm nên trễ anh ơi!
- Ồ, em học ngành gì?
- Kế toán anh!
- Uhm
- Còn anh? Mà anh viết cái trạng thái nghe hay ghê!
- Hay ko em?
- Hay mà, như kiểu anh bị thất tình vậy.
- Thì anh đang bị thất tình mà.
- Nhà anh ở SG luôn hả?
- Uhm, nhà anh Tân Bình, còn em ở đâu?
- Em ở Gò Vấp.
- Thôi, anh đang có tâm trạng em ko làm phiền, em ôn bài đây.
- Cũng phải, em nên học đi, học giỏi thì cố tìm người giỏi hơn mà yêu, đừng có yêu người dở hơn rồi bỏ người ta, chê người ta, tội nghiệp lắm nha.
- Ủa, sao anh nói vậy?
- Uhm ko có gì đâu, anh tào lao thôi.
- Dạ, em out đây.
- Nói tới đây, tôi tạm thời để máy đó mà quay ra soạn ra ôn.
- Buzz!
- Bị buzz lại 1 cái rung cả màn hình.
- Dạ?
- Sao nói out mà chưa out?
- Dạ. em, out liền đây anh!
- Mà em có điện thoại ko?
- Có anh
- Cho anh số, có gì đi nhậu chung.

- Sao lại rủ đi nhậu? Em là sinh viên chứ đâu phải bán quán nhậu?
- Bộ sinh viên là ko nhậu hả em?
- Ok, anh cho số đi, em nhá qua cho.
- OK em 0903.....

Tôi lại quay ra làm mấy bài toán, nhưng sao mà học ko vô gì. Nghĩ lại cũng lạ, cái ông này bình thường đâu có nói nhiều vậy mà sao hôm nay còn xin cả số điện thoại. Thôi thì cho đại đi, chắc cũng ko đến nỗi nào.

- Buzz
- Sao anh?
- Sao chưa nhá qua cho anh nữa em sinh viên?
- Ok, ok..

Vậy là anh ta lại buzz, tôi đành phải gọi qua số anh ta vừa cho. Thật bất ngờ là chuông vừa đổ bên kia bắt máy luôn.

- Alo em.
- Alo, em tưởng chỉ nhá máy?
- Ủ, nghe thử giọng em?
- Nghe giọng em làm gì?
- Cui bói!
- Sao nghe giọng mà coi bói được?
- Uhm, giọng em ko đến nỗi.
- Đến nỗi gì?
- Đến nỗi dịu dàng và ngọt ngào, giọng có vẻ hơi thô.
- Thì sao anh?
- Thì em ko phải người lãng mạn, dịu dàng.
- Hay quá ta ơi, sai rồi, em lãng mạn và dịu dàng lắm!
- Ko phải đâu, em yếu đuối và thích dựa dẫm phải ko?

Tự nhiên tôi bị chững lại, chỉ là 1 câu nói băng quơ của 1 người chưa từng gặp mặt, tự nhiên làm tim tôi đập hơi nhanh. Mất vài giây suy nghĩ lung tung

- Alo, alo, em gì còn đó ko?
- Em Dung anh!
- À bé Dung, giờ em rảnh ko?
- Em đang học bài mà.
- Oh quên, anh định rủ em đi nhậu.
- Đâu anh, giờ này nhậu gì?
- Anh chạy qua Gò Vấp nhậu cho gần nhà em.
- Uh, nhà em gần chợ Gò Vấp, anh qua thì em tiếp.
- Ok em!

Nói là nói vậy, chứ tôi nghĩ chỉ là bông đùa cho vui thôi, tôi còn nghĩ có khi hôm nay ai vào nick của anh này chat mà chộc tôi cũng ko chừng ... Thôi kệ, out nick học tiếp, hôm nay mới thứ 5, nhưng tôi được nghỉ tới hết tuần, qua tuần thì thi, thôi ráng cho qua mấy môn còn nợ, cũng có mấy cái bài tin học nữa mệt mỗi lần, nhưng mà sao hôm nay mắc cái giống gì mà học hành ko có vô gì hết. Lâu lắm mới có con trai kêu là bé Dung.

51. Quyển 2 - Chương 25

Cuối cùng bác sĩ cũng làm xong. Tôi cũng hơi choáng, đứng dậy để ra ngoài phòng khám chờ bác sĩ dặn dò và cho toa thuốc. Ông bác sĩ gật đầu chào tôi bước ra ngoài. Tôi vừa đứng dậy, lột một miếng băng vệ sinh rồi ra thì thấy phía trên đầu mình có treo 1 cái tivi nhỏ. Tôi vén màn kéo ra thì bên ngoài hỡi ơi, sáu bảy tên bác sĩ trẻ đang ngồi nghiêm một hàng ngang sát tường quan sát một cái tivi giống như cái tivi treo trong buồng lúc nãy. Tôi biết là họ đang thực tập hay gì đó về trường hợp điều trị của tôi. Tôi vừa xấu hổ, vừa giận, lại vừa choáng. Tôi lão đảo đến nỗi một tay bác sĩ thực tập trẻ ngồi đó đứng dậy bước tới đỡ. Tôi điên tiết hất tay ra. Tại sao y bác sĩ lại có thể đối xử với bệnh nhân như vậy. Sao họ không quay lại rồi giảng sau? Tại sao họ lại có thể ngồi đó quan sát vào âm đạo của tôi. Họ diễn giải bên trong cơ thể của tôi. Họ đem cái bệnh mà tôi mặc cảm bấy lâu nay ra mà diễn giải? Không biết từ này giờ bao nhiêu người bị như vậy rồi hay chỉ một mình tôi. Rồi sau này ra ngoài cái đám bác sĩ đó họ gặp tôi, họ nhớ mặt tôi, họ sẽ nói “À, đây là cái bà bị viêm cổ tử cung”. Tôi muốn hét muốn chửi vô cái đám người vô lương tâm đó. Tôi nóng rần hết mặt mũi.

Bước qua phòng kế bên để nhận sổ và toa thuốc, bà bác sĩ không tỏ vẻ có lỗi gì hết, vẫn tính queo.

- Em sẽ thấy có hiện tượng nước chảy ra từ cửa mình mỗi ngày, kéo dài từ 6 đến 9 ngày. Có những trường hợp ít hơn hay nhiều hơn nhưng rất ít. Đó là hiện tượng bình thường, trừ khi ra máu huyết hay mủ thì em phải quay lại bệnh viện gấp. Còn không thì sẽ khỏi thôi và dứt bệnh. Em uống thuốc theo toa, chú ý vệ sinh vùng kín, không thụt rửa...

Tôi im lặng nghe dặn dò, sau đó nhận lấy sổ và toa thuốc quay đi. Tôi cũng không thêm cảm ơn bà ta lấy một lời. Tôi không lao vào tát cho bà ta một cái là may lắm rồi.

Tôi lão đảo bước ra khỏi phòng, bụng dưới cũng hơi ê nhưng rát nhất vẫn là âm đạo vì bị nong mở vệt cả hơn 20 phút chứ ít gì. Vinh đứng dậy vội vàng tới đỡ tôi. Tôi lê bước chậm chạp. Vừa ra khỏi hành lang đông đúc tôi liền oà khóc. Tôi khóc tức tưởi, khóc nức mà không thể nói được gì. Vinh ôm tôi, tôi gục vô vai Vinh tiếp tục nức. Tôi cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, cảm thấy nhân phẩm đang bị chà đạp.

- Đau lắm hả em?

Tôi lắc đầu khóc lớn hơn, mặc dù cố gắng kìm nén nhưng không thể ngừng khóc. Tôi vào toilet, ôm bụng khóc một hồi mới bước ra. Vinh lộ rõ nét mặt lo lắng, anh nắm tay tôi dìu đi thật chậm.

- Em ngồi xe đau không? Hay đi taxi đi rồi lát về anh lấy xe sau?

- Thôi em ngồi một bên không sao đâu.

Giọng tôi vẫn đứt quãng vì vẫn còn nức tức tưởi. Hai đứa ghé nhà thuốc bệnh viện nhận thuốc xong rồi Vinh chở tôi về.

- Em có ăn gì không em?

- Không, em chóng mặt lắm, em muốn về.

- Ừ vậy anh chở em về, anh sẽ chạy chậm chậm, lát về em muốn ăn gì anh mua sau ha.

- Vâng.

Tôi cảm thấy choáng và hơi mệt, do chạy chậm nên gần một tiếng đồng hồ mới về tới nhà. Vinh mở cửa cho xe vô nhà rồi dắt tôi lên phòng nằm.

- Em ơi còn đau không?
- Không đau lắm đâu.
- Sao này em khóc làm anh quýnh quáng không biết làm gì luôn.
- Vì họ khốn nạn với em?
- Ai?
- Cái đám bác sĩ.
- Tụi nó làm gì em?
- Họ quay phim vô chỗ đó của em, rồi tụi nó ngồi quan sát và giảng bài cho một đám bác sĩ nam ngồi ngoài, cả đám họ thấy hết... biết em bị sao bị sao hết.

- Cái gì?

Tôi tiếp tục khóc ầm ĩ. Vinh ôm tôi. Vinh xoa đầu, lấy tay chùi nước mắt cho tôi.

- Thôi em bỏ đi, kệ cha tụi nó đi. Em an toàn bước ra là anh mừng rồi. Em khoẻ là được rồi. Em có chửi tụi nó không?
- Họ là bác sĩ, em chửi cái gì? Em quê cứng hết mình mẩy, làm gì còn dám ở đó mà chửi. Nhưng em tức lắm, em chưa bao giờ thấy nhục như vậy!
- Trời ơi, anh nghe mà còn tức, sao tụi nó làm bác sĩ gì mà kỳ cục quá vậy?
- Bởi vậy em mới điên lên.
- Thôi em nghỉ đi, nghỉ cho khoẻ rồi em gọi bà bác sĩ quen mắng vốn đi. Anh biết mặt thằng nào nhìn vô chỗ đó của em mà không phải bác sĩ trị cho em anh đâm cho đui cặp mắt của nó.
- Thôi, anh nói nghe ghê quá.
- Anh nói thiệt, hồi này em khóc anh tưởng là em đau.
- Bà bác sĩ dặn cái gì em không nhớ nhiều. Có gì em sẽ gọi bác L hỏi sau, giờ em khát nước quá, anh lấy dùm em chai nước với.
- Ủ, để anh lấy cho.

Nhìn Vinh y như chồng chăm vợ bệnh vậy. Nếu không có ảnh tôi cũng không biết khóc kể với ai nữa. Đi cùng với ảnh là đúng đắn. Rồi Vinh lên giường nằm với tôi. Hơn 12 giờ trưa, tôi mệt và ngủ, Vinh nằm kế cũng ngủ luôn.

Điện thoại reo làm đang ngủ mê tôi giật mình alo. Mẹ gọi nói đã về tới khách sạn, tôi ưỡ ỏi trả lời.

- Con khám bệnh sao rồi?
- Xong rồi mẹ ơi, con đang ngủ.
- Ủ, nghe giọng ỉu xìu mẹ tưởng làm sao.
- Dạ, không có gì, con chúc mẹ đi chơi vui vẻ.

Vinh nghe nói chuyện cũng mở mắt ra, hôn môi tôi. Hai đứa nằm chắc cũng hơn hai tiếng rồi, tôi thấy bụng đói cồn cào.

- Em còn mệt không?

Gật gật.

- Anh đi mua đồ ăn về ăn nha? Em muốn ăn gì?
- Anh mua gì cũng được, em chỉ thấy đói thôi chứ cũng không thèm gì hết.
- Ủ, để anh chạy đi mua. Em nằm đi.

- Thôi để em dậy luôn rồi đi tắm, anh cũng tắm đi, sáng giờ người cũng dơ lắm rồi.

- Ủ, để anh tắm rồi đi.

Vinh mua đồ ăn về, hai đứa ngồi ăn. Tôi cũng đỡ hơn không còn choáng nhưng cảm thấy hơi ê ẩm phần thân dưới.

- Anh về lo coi bên cửa hàng của anh đi, em bớt rồi không có sao đâu.

- Anh có bàn với ba rồi, có dặn Chi rồi?

- Chi nào?

- À, thủ quỹ của anh, kiêm thư ký cửa hàng, soạn thảo hợp đồng này nọ.

- À, em sợ mắc công ba má anh nói tối ngày anh cứ dính với em hoài thôi.

- Em khỏi lo, lúc trước anh còn bỏ đi chơi cả tuần nữa kìa.

- Em nghĩ vậy cũng không được, nhà có cơ sở làm ăn, rồi ba má nữa, anh cũng là đại diện thì anh phải có trách nhiệm. Không phải muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm.

- Ủ, anh chỉ lo cho em thôi mà. Anh biết mà.

- Thì em nói vậy, anh lo cho em, em cảm ơn nhiều. Em cảm động lắm nhưng mà em nói rồi đó, em không thích đàn ông vì con gái bỏ bê mọi thứ đâu đó nghe!

- Dạ, biết rồi cô hai. Rồi tối nay em ngủ với ai? Hay anh ở lại?

- Thôi, để em gọi bà Vân (bên đám ế) qua ngủ chung, hôm qua có chat với bà rồi.

- Ủ, vậy anh mới đỡ lo.

- Em có cần gì không anh mua cho?

- Thôi em nhờ bà Vân tối mua qua rồi, đồ con gái thôi.

- Băng vệ sinh à?

- Ủa, sao anh biết?

- Thì em nói đồ con gái đó. Mà em thấy có đau hay gì là phải nói anh liền nha.

- Không có đau nhiều, mà em hơi xót, hơi ê ê thôi. Bực lắm, nghĩ tới em còn điên nữa, để mai em gọi mắng vốn bác sĩ L.

- Vậy có tái khám gì không em?

- Bà bác sĩ lúc sáng nói gì em bực mình quá không quan tâm lắm nên cũng không nhớ. Để có gì em hỏi bác L luôn, chứ em cũng không muốn vô cái chỗ đó nữa đâu, ức chế.

- Nghĩ làm con gái tụi em cũng mệt quá, tội nghiệp, thấy em mà anh xót.

- Em mừng hơn cả là đã chữa khỏi cái bệnh khó nói đó, nhiều đó em hạnh phúc rồi. May mà còn có anh nữa. Con Tiên nói đúng lắm, khi em đau ốm chưa bao giờ em cô đơn.

- Ý em nói vậy là sao?

- À, thì từ đó giờ em bệnh bất kể lúc nào luôn có quý nhân giúp đỡ, chăm sóc.

- Ngoài anh ra còn có ai sao?

Trong lúc đang cao hứng nói vu vơ thì tôi đã lỡ lời. Tự dưng Vinh hỏi vậy làm tôi khựng lại, không lẽ giờ tôi lại nhắc tới Thái, tới khoảng thời gian tôi bỏ nhà đi rồi đau ốm phải nhập viện mấy lần cách đây năm sáu năm? Tôi lảng nhanh qua chuyện khác ngay tức khắc.

- Anh mua bánh ướt ở đâu mà ngon vậy?

- Gần chợ thôi em.

- Anh sao vậy?
 - Không có gì, tự nhiên anh thấy giống như anh không phải là duy nhất, còn em không phải của riêng anh.
 - Anh đừng nói vậy, em chỉ nói vậy chứ không có ý gì đâu. Em là của anh. Em chỉ có một mình anh thôi mà.
 - Ủ. Anh ở chơi với em chừng nào bạn em qua anh mới về. Chiều tối muốn ăn gì anh mua cho.
- Tự nhiên giọng Vinh ỉu xiu, làm tôi thấy cần rút ghê gớm. Người ta đã lo lắng đủ thứ vậy ăn nói không biết giữ lời, nói loạn xạ không suy nghĩ. Rồi làm Vinh buồn.
- Hay nếu được thì tối nay anh ngủ lại với em đi. Em kêu bà Vân khỏi qua. Bà cũng đi làm trễ lắm mới về.
 - Em không ngại hàng xóm à?
 - Mẹ em nói hàng xóm không có nuôi em ngày nào, sao em phải quan tâm? Mà không phải anh sẽ cưới em sao mà lo? Em cũng có phải con gái ngoan hiền đâu, thiên hạ người ta cũng biết em từng bỏ nhà đi hoang rồi mà!
 - Nhưng còn mẹ em?
 - Mẹ em anh khỏi lo nha, mẹ em là chúa ghét mấy người tọc mạch bao đồng, mẹ không quan tâm hàng xóm đâu, mẹ biết mà.
 - Em vừa đánh vừa xoa anh đó hả?
- Tôi im lặng, nhìn Vinh trùu mến. Tôi cười mỉm định chơi chiêu mỹ nhân kế để Vinh quên chuyện tào lao khi nãy đi. Tôi lết qua ngồi kế bên Vinh, vòng tay lên cổ người yêu của mình, thủ thủ vào tai anh:
- Từ đây về sau, em là của anh, anh cũng là của em, không có ai nữa đâu. Em không làm gì dối gian hay có lỗi với anh đâu.
- Tôi còn cần nhẹ lên tai ổng một cái. Ông quay qua nhanh như chớp, lấy hai tay ôm mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, hôn môi tôi một cái thật sâu.
- Anh nói cho bé biết, anh ghen dữ lắm, anh điên dữ lắm đó nha, anh nói trước nha!
- Tôi nhìn Vinh, mắt chớp chớp, tôi biết Vinh đã nguôi nhiều. Đúng là anh hùng không qua được ải mỹ nhân (mặc dù tôi không phải là mỹ nhân). Vinh nói câu cuối làm tôi hơi sợ sợ, mặc dù mình biết mình không làm gì cái gì đâu nhưng nghe vẫn như là hăm dọa vậy.
- Nếu anh ngủ đây, thì sáng mai anh phải về nhà. Chứ anh cứ ở với em riết em cũng không chịu đâu!
 - Ủ, tùy em.
 - Anh về nhà gấp ba má anh chút đi cho ông bà vui, rồi lấy một hai bộ đồ qua đây, nhà em chỉ có khăn thôi.
 - Ủ, vậy ăn xong anh tranh thủ chạy về cửa hàng rồi ghé nhà chút, tối anh qua.
 - Anh cứ về coi có gì rồi còn giải quyết, mắc công má anh nói chết. Em ở nhà có làm sao đâu, có gì em sẽ gọi anh.
- Vinh hôn má tôi thêm một cái, còn lấy tay xoa xoa bụng dưới của tôi.
- Bé hết đau nha.
 - Anh nhớ mua cho em hai hay ba bịch băng vệ sinh, cả loại ban đêm và ban ngày luôn nha.
 - Ủa, mấy cái đó mà cũng có hai ba loại vậy hả?
 - Ủ, không biết nước chảy ra có nhiều hay không, anh cứ mua dùm em đi. Anh ngại không? Ngại thì lát em đi bộ ra tạp hoá mua cũng được.
 - Thôi, ở trong nhà thôi, đau còn đi tới đi lui làm chi, lát anh mua cho.
 - Cảm ơn anh nha.

Ăn xong Vinh dọn hai cái hộp rồi chạy về nhà. Nhìn anh tất tả vậy tôi thấy tội và thương lắm. Tôi cầm điện thoại gọi cho Vân, nói bà ấy tối khỏi qua nữa. Tôi lại mông lung, lại nghĩ về Thái. Tôi thật là tệ, ở bên Vinh mà lâu lâu cứ nghĩ về Thái hoài, làm chi phối cảm xúc của Vinh. Tôi luôn luôn cảm thấy có lỗi với Thái như vậy, từ việc có lỗi với Thái lúc trước mà dẫn đến ảnh hưởng tới tình cảm hiện tại với Vinh, lại thấy có lỗi với Vinh. Nhưng rõ ràng đây là tình cảm từ trong tiềm thức, đầu óc nó muốn nghĩ gì thì nghĩ chứ tôi có khiến nó nghĩ thế này thế kia đâu.

Tối đó Vinh qua ngủ lại, anh mua thêm đồ ăn tối và sữa tươi cho tôi. Đến ngày thứ hai, tôi khoẻ hơn nhiều, đỡ đau hơn nhiều. Tôi nói Vinh nên về nhà lo cửa hàng, còn tôi cũng nhờ anh Khải sáng ghé chở tôi ra cửa hàng của mẹ để phụ và đỡ buồn, ẵm theo Nemo nữa. Trưa thì ăn trưa với mấy chị ở đó. Chiều tối Vinh xong việc thì tới chở tôi về nhà ngủ chung. Hôm nào cũng nói chuyện với Tiên nhưng tôi phải nhắc trước là có Vinh ở chung cho nó biết tiết chế và bớt tào lao, chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói.

Tội nghiệp Vinh, đêm nào hề nằm chung là ôm ấp hôn hít đủ thứ. Tôi đang có bệnh nên không có cảm giác ham muốn gì còn anh thì cứ bị kích thích. Một hồi là anh lại phải chạy vào toilet. Sau này hỏi ra mới biết là anh đi “tự xử”, hic, nghe mà đứt ruột. Gã trai phong lưu ngày nào giờ trong vòng tay của tôi ngoan hiền đến lạ, vẫn không thể ngọt ngào lãng mạn nhưng mà với tôi nhiều đó cũng đủ rồi.

Loay hoay cũng tới thứ bảy, sáng nay mẹ về tới. Hôm nay Vinh lại đi về miền Tây giải quyết công việc. Tôi cũng khoẻ nhiều, hết đau, hết ê nhưng nước ở đầu mà cứ chảy ra miết. Hôm bữa có gọi điện hỏi bác sĩ, bác sĩ nói đó là hiện tượng bình thường nên tôi cũng không bận tâm.

Tôi đi chợ sớm, mua mấy món về nấu bữa cơm ngon để đón mẹ yêu. Ngày nào mẹ cũng gọi một lần, đi có mấy ngày vậy cũng nhớ lắm. Mẹ nói vì đi chung đoàn nên không cần đón. Mẹ sẽ đi taxi về. Hôm nay tôi nấu gà kho gừng, rau càng cua bóp gỏi bò, một tô canh rong biển và một ít tôm chiên bột cho mẹ. Tôi thì dị ứng nhưng mẹ lại thích ăn hải sản lắm.

Từ ngày biết tập tành nấu ăn tôi rất thích bày biện, nhà neo người nhưng nấu ăn phải món nào ra món đó, thà là đi ăn quán nhưng hề ở nhà phải đành hoàng, đủ chất. Tôi còn mua thêm mấy trái táo, lê và cà rốt để ép một ly bột nước ép nữa. Hơn 11 giờ mẹ về tới. Mẹ mua đồ đạc linh kính, tôi ra phụ mẹ kéo đồ vào nhà, để mẹ ngồi nghỉ ngơi. Mẹ đi tắm rồi tôi dọn cơm ăn.

- Đi chơi thì vui nhưng thêm ăn cơm nhà thiệt!
- Bên đó đồ ăn ngon không mẹ?
- Ngon, nhưng cái gì cũng lạt lạt, không mặn mà giống bên mình. Hôm nay con gái mẹ giỏi, nấu toàn món ngon, chắc lấy mẹ ra mà thực tập để chuẩn bị làm dâu hả?
- Thôi khỏi đi mẹ, nhà anh Vinh có đầu bếp nấu ăn tài tình rồi.
- Ủa, hôm nay thằng Vinh không qua chơi hả?
- Sáng nay anh đi miền Tây sớm để lo công chuyện rồi mẹ. Tối anh về thế nào cũng ghé à.
- Ủ, mẹ cũng không biết mua gì. Có mua mấy cái món lạ lạ bên đó, hướng dẫn viên nói đặc sản nên mẹ mua, để chung vô một bao đó, có gì biếu nhà Vinh.
- Dạ, sao cũng được, mẹ ăn xong rồi ngủ một chút đi. Chắc bay cũng mệt rồi.
- Bay có hai tiếng nhưng mà mệt cái vụ xếp hàng, rồi chờ đợi thôi.

Nhìn mẹ ăn ngon lành mà tôi vui lắm. Định hỏi chuyện mẹ với chú đó mà thôi. Khi nào tiện và thoải mái tôi nghĩ mẹ sẽ tự nói. Mẹ con tôi giống nhau ở cái chỗ là ít có hỏi mấy chuyện tế nhị nhất là về tình cảm, mà cũng ít có kể lể, khi nào thấy đúng thời điểm thì nói. Ăn xong tôi dọn dẹp, lấy nước trái cây cho mẹ uống xong tôi đi rửa chén, còn mẹ đi ngủ trưa.

Chiều tối đó Vinh về, ghé qua nhà tôi luôn. Anh lại đem cả đồng trái cây miệt vườn qua nữa. Mẹ tôi dặn dò ngày mai, giờ giấc thế nào để Vinh biết mà thưa chuyện với ba má Vinh.

- Ba má con thích gì, có gì bác mua về nấu?
- Trời, ba má con dễ lắm, qua chơi thưa chuyện thôi chứ ăn uống gì bác ơi, nhà không có ai bác làm lại cực.

- Không, lẽ nghĩa mà, nếu con không nói thì bác tự làm đó nha.

- Dạ, thôi bác làm gì cũng được, gọn gọn thôi bác.

Mẹ tôi bàn bạc một chút rồi lấy bao quà bự ra gửi Vinh cầm về, nói quà của mẹ đi du lịch gửi biếu cho gia đình anh.

Tối tôi mở webcam chat với Tiên, cho nó nói chuyện với mẹ tôi. Tôi cũng dặn nó đừng nói cho mẹ nghe về bệnh tình của tôi. Con đó cũng già lắm, nó nói toàn chuyện vui.

- Ngày mai có người dẫn đàn trai ra mắt đó má. Má coi, nó không đẹp để lại không biết ma-ki-dê, người thì hai lưng, ngày xưa má nói nó nữa chắc ế. Mà má ăn ở phúc hậu, giờ có ông Vinh qua hốt nó!

- Cái con này, chừng nào về? – Mẹ hỏi.

- Dạ chắc gần Tết, con về còn đãi sinh nhật cho nó lần trước khi nó qua cầu đó má. Nhớ má nhớ Việt Nam quá rồi má ơi!

- Con đặt vé chưa?

- Dạ rồi má, con đang mong từng ngày đây.

- Ủ, má cũng nhớ con.

- Mà má, bữa con nghe nó kể má ông Vinh hay hỏi tào lao, má cẩn thận nha má.

- Thì ai hỏi sao hỏi, trả lời sao là quyền của má.

Hai người cười nói rôm rả. Tôi ngồi đó xếp đồ ủi đồ. Con Tiên nhắc vụ má anh Vinh hay hỏi làm tôi cũng thấy lo trong bụng. Mẹ tôi thì thẳng tính cũng ít có chịu thua ai đâu, tôi không phải sợ ảnh hưởng nếu hai bà mẹ bất hoà ảnh hưởng đến tui, mà tôi chỉ lo là lỡ má anh Vinh hỏi chuyện gì đó không hay rồi mẹ buồn thôi. Mà bây giờ không lẽ tôi lại gọi điện dặn ông Vinh nói má ổng đừng hỏi những chuyện không đâu, như vậy cũng không được. Haiz, tự nhiên lại thấy lo.

Nói chuyện với Tiên đã đời, mẹ xuống nhà ngủ, nói chứ mẹ cũng mệt mà. Tôi cũng vậy, không biết sao chẳng thấy nôn nao gì, chỉ sợ có gì đó không hay trong lời nói.

52. Chương 25

Cố gắng mà nhồi chữ nhồi số vào đầu vậy, tôi vẫn nhìn thấy ngôi nhà bằng vò sò bên tủ, cười 1 cái lại hứa lần nữa sẽ cố học và sống thật tốt đẹp dù có muộn màng.

Ngồi ngáp dài ngáp vắn được gần nửa tiếng điện thoại reo. Ôi cha mẹ ơi, đúng là sai lầm khi cho số điện thoại qua mạng. Miễn cưỡng phải alo 1 cái, hy vọng người đó nói ko biết đường qua chợ Gò Vấp.

- Alo

- Alo em sinh viên, anh đang ngay ngã tư chợ Gò Vấp đây.

- Cái gì?

- Nhà em ở đâu, em nói là anh qua em sẽ tiếp mà.

- Anh ơi, 10h đêm rồi.

- Tại em nói chịu nên anh mới qua mà. Ra chơi!

- Em tưởng anh nói giỡn.

- Ra đi em, anh đi xe màu trắng xanh biển số đứng ngay ngã tư nha!

Cụp, anh ta tắt máy, tôi phải làm sao? Nói chung ko phải chưa gặp bạn qua mạng nhưng ko phải kiểu này. Mà bây giờ là 10h đêm rồi, bài vở còn ca đống. Mà nghĩ lại cũng tại mình, tự nhiên đồng ý, ngu quá là ngu. Thôi, khoác cái áo khoác đi ra 1 chút, chắc cũng chỉ là loại con trai dẻo miệng muốn tán gái đây, phải xộc xệch để thấy mình xấu xí bỏ chạy luôn cho rồi.

Đang mặc 1 cái quần jeans short qua đầu gối, cái áo sơ mi, tôi lấy thêm cái áo khoác nữa rồi xuống nhà.

- Mẹ, con đi ra đây chút!

- Giờ này còn đi đâu?

- Bạn con nó đi chơi về, ngang đây ghé rữ con ra ăn khuya.

- Ở đâu?

- Nó đứng ngay chợ nè.

- Vậy đi về sớm, mẹ ko khóa cửa trong, con đi khóa cửa ngoài lát mẹ có ngủ thì tự mở cửa.

- Dạ.

Mẹ đang tính sổ sách, tôi đi bộ ra luôn, chỉ có đi ra cái hẻm mấy chục mét là ra đường, nói chung 10h ngay chợ cũng còn đông lắm, dắt xe ra mệt.

Ra tới ngã tư, tôi nhìn trái nhìn phải, đúng là thấy 1 người đi xe trắng xanh đang dựng chông ngang ngay lề thật. Tôi đang nhìn thì anh ta cũng nhìn thấy tôi, người cũng khá là cao ráo Vẩy vẩy tay

- Em sinh viên phải ko?

Ồi xời, cái gã mới hôm trước chỉ ừ hử trên mạng, sao nay lột xác vậy ko biết. Tôi cũng ngượng ngùng vẩy tay lại. Anh ta chạy lại gần.

- Em lên xe đi!

- Khỏi đi anh, em bước qua đường là tời, anh chạy xe qua đi.

- Em sợ anh chở em đi luôn à, bé Dung?

- Ko phải, vì kế đây thôi.

Tôi chỉ qua quán ốc phía bên tay phải bên kia đường, tôi đi bộ qua, anh ta vèo cái tới trước.

- Em uống gì.

- Bia, 1 chai thôi.

Cũng đang tưng tưng cái đầu chưa học hành đc gì mà, thôi làm 1 chai cũng đc.

- Anh uống gì?

- Bia.

Vậy là kêu 2 đĩa ốc, 1 thố nghêu ra và 2 con người xa lạ lại rai.

- Anh xin rồi phải ko?

- Ko, anh chỉ ko tính thôi chứ chưa xin.

- Hèn gì ko giống cái kiểu chat của anh

- Kiểu chat anh sao em?

- Lạnh lùng, cọc lốc.

- Ủ, chắc vậy.

- Em phải học bài, ngồi uống 1 hay 2 chai rồi vô nha.

- Em thuê nhà à?

- Ko, nhà em.
 - À
 - Anh ở đâu bên Tân Bình?
 - Âu Cơ em
 - Anh làm gì?
 - Anh làm vườn.
 - Anh bị thất tình hả?
 - Uhm, mà sao em hỏi thẳng quá vậy em
 - Em cũng trải qua cảm giác đó rồi, em hiểu. Với lại em ko biết cách nói lòng vòng.
 - Em bị đá?
 - Ko, tụi em chia tay.
 - Ai nói lời chia tay?
 - Em!
 - À, vậy là em đá người ta.
 - Em ko biết sao em lại tiếp chuyện với 1 người lạ hoắc lạ huơ về mấy chuyện này vậy, anh thấy kỳ ko?
 - Ko, anh là mod trên 4rum mà, quen nhau chứ lạ gì! Lên chai đi em.
- Mới nói mấy câu mà ông kia uống hết 1 chai rồi, chắc là đang tâm trạng lắm. Nói chung nhìn cũng thấy tội tội.
- Anh uống đi, em uống 1 chai cho vui thôi chứ ko uống kinh với anh đc, lát em còn phải làm bài.
 - Ủ, cũng đc. Em ngồi chơi anh cảm ơn em rồi.
 - Anh mới bị đá hả?
 - Ko, gần 1 năm rồi em.
 - 1 năm, anh là đàn ông mà còn suy sụp vậy sao?
 - Uhm, hôm nay anh gặp lại người yêu.
 - Ồ, nên anh mới xin hả?
 - Uhm.
 - Hình như anh tâm trạng lắm, nếu u uất hãy kể em, kể xong coi như thôi, dù gì em với anh cũng chưa quen biết gì nhau mà. Kể ra cho nhẹ lòng.
- Tôi đồng cảm với tâm trạng của 1 người đau khổ, miệng anh ta cứ hay cười cười nhưng mắt thì rõ là u ám, uống ừng ực bia nóng ko đá, nói chung đô mạnh. Điện thoại anh ta reo
- Alo.
 - À, tao đang đi công chuyện, ko có gì hết, lát về tao gọi sau.
 - Ủ, công chuyện thiệt, Gò Vấp.
- Anh ta vừa nói vừa nhìn tôi cười còn nheo mắt.
- Thằng bạn thân anh, nó sợ anh tự sát nên nó gọi.
 - Anh định tự sát hả?

- Hahah, ừ, ngày chia tay cách đây 1 năm anh xin quá chạy đâm đầu vô xe tải, mà trời cứu hay sao mà ko bị gì hết, đập 1 tí lá lách và bể miệng thôi.
- Trời, ghê vậy. Chắc anh đau đớn lắm hả?
- Đau như bò đá.
- Nếu anh muốn thì kể, ko thì em ngồi chơi với anh chút rồi em vô, nói tào lao vui thôi cũng đc.
- Mắt người đàn ông đó tự nhiên trùng xuống, bưng ly bia ực 1 cái hết nửa ly, anh ta có vẻ trầm tư hẳn.
- Mọi tình đầu của anh!
- Em nghe, nếu anh muốn xả ra cho lòng nhẹ hơn. anh tên Vinh phải ko?
- Em mau quên vậy?
- Dạ ko, anh kê tiếp đi.
- Anh và Diễm quen nhau từ nhỏ, mẹ Diễm là bạn thân của mẹ anh, tụi anh học chung cấp 1, cấp 2 ... nói em nghe chứ mới lớp 7 mà tụi nàh đã thương nhau rồi.
- Uhm, em nghe đây.
- Anh ta cứ tu bia liên tục, miệng thì kể, đôi khi còn cười hạnh phúc nhắc về kỷ niệm đẹp và cũng đôi khi cười khẩy vào câu chuyện của mình chua chát.
- Nói chung tụi anh quen nhau từ năm 14 tuổi đến năm 25 tuổi. Gia đình 2 bên rất yêu quý nhau, mà Diễm phải nói số 1 luôn, đẹp – thông minh – giọng ngọt ngào - nói chung là quen Diễm lúc nào anh cũng lo sợ mất cổ. Mặc dù cổ cũng là tiểu như nhà giàu nhưng từ cái xe máy đầu tiên, cái đồng hồ, dây chuyền hay gì đều là anh ngày xưa xin tiền nhà anh mua cho cổ hết. Khi anh thấy Diễm cười khi đc anh mua cho cái gì anh tự hào lắm, anh tự nhủ sau này anh sẽ làm thiệt nhiều tiền để lo cho Diễm.
- Hai người có ngủ với nhau chưa?
- Rồi chứ em, tụi anh là lần đầu tiên của nhau mà. Tụi anh rất hiểu nhau nữa, nhưng chưa bao giờ anh lớn tiếng, trong các cuộc cãi lộn anh luôn nhường. Rồi sau đó Diễm cũng nhận ra lỗi, lại như con mèo con, nũng nịu làm cho anh thương lắm.
- Vậy sao chia tay?
- Còn em, sao đá bỏ em?
- Thôi chuyện em nói sau đi, hôm nay gặp anh để tâm sự chuyện của anh mà.
- Diễm muốn làm bác sĩ, còn anh phải là kỹ sư. Để đúng như người ta vẫn hay nói khi nghĩ về sự thành công theo đường học vấn “ bác sĩ, kỹ sư “. Nhưng anh ko thích, gia đình anh có kinh doanh, anh học cho có bằng cấp trình độ thôi, anh sẽ tiếp quản chuyện làm ăn của gia đình.
- Như vậy nên chỉ chia tay?
- Chưa hẳn. Vì mỗi lúc gần nhau, yêu nhau anh hay nói là anh đã cố gắng, anh luôn cố gắng tốt và yêu Diễm nhiều nhất rồi, nếu Diễm tìm thấy ai yêu Diễm nhiều hơn thì cổ có quyền bỏ anh để chọn người đó!
- Vậy là chỉ tìm đc người yêu chỉ hơn anh hả?
- Uhm, cổ nói vậy!
- Rồi anh buông, ko nín kéo hả?
- Con trai mà, anh nói là anh giữ lời.
- Trời, vậy thôi sao? 11 năm cho cuộc tình thanh mai trúc mã?
- Uhm, ngày Diễm nói chia tay anh, tim anh như ngừng đập, cô ấy khóc quay mặt đi mà anh muốn xỉu luôn, anh nói thiệt!

- Người kia thật sự thương chỉ hơn anh 11 năm qua ko?
 - Cổ nói vậy.
 - Anh tin sao?
 - Anh tin, vì Diễm là người thông minh nhạy bén.
 - Rồi hôm nay sao anh lại xin?
 - Vì Diễm báo sắp cưới!
 - Em ko biết nói làm sao với anh nữa, nhưng em cũng phải mất 3 năm mới lấy lại thăng bằng cho cuộc sống. Anh cố gắng đi, thời gian sẽ làm lành mọi vết thương, anh ko quên được chị Diễm đó nhưng từ từ anh sẽ ko còn nhớ chỉ muốn sống dở chết dở như lúc mới chia tay đâu.
 - Em quen bồ em bao lâu?
 - Hơn 1 năm
 - Hơn 1 năm mà em mất tới 3 năm để bình tĩnh? Anh thì bao lâu? Ko lẽ 30 năm?
 - Em là con gái, và em là người gây ra lỗi lớn, nên em bị dần vặt, còn như anh nói anh tốt như vậy thì sẽ khác, em nghĩ vậy.
 - Em cũng tâm lý quá chứ, hay mình yêu nhau đi!
- Tôi cười vô cảm, đúng là 1 tên say xỉn ăn nói lung tung.
- Thực ra em ko thích nói giỡn kiểu đó đâu, nếu anh kể xong em về học bài, em nghĩ khi nói ra đc chắc anh đỡ hơn 1 chút.
 - Diễm mời đám cưới anh, nói anh nhớ tới!
 - Trời, tới để giới thiệu với chồng chỉ anh là bồ cũ hả?
 - Ko, vì tụi anh chơi chung nhiều bạn từ nhỏ mà, anh buồn và đau lắm chứ.
 - Anh có định đi ko?
 - Nếu chưa chết thì anh đi!
 - Anh nói chuyện thấy ghê quá, nếu anh xin, đây cũng có mấy cái khách sạn, anh ngủ đi rồi về, xin chạy xe nguy hiểm lắm.
 - Cám ơn em quan tâm, Diễm của anh thì dù anh có đang bệnh cũng phải qua chỗ cổ đi ăn chè Thái Nhưng anh phục tùng hết, tôn thờ hết, nên anh bị bỏ, hahahaha!
 - Thôi anh uống nãy giờ 6 7 chai rồi, anh mệt rồi, anh nghỉ đi, em vô nhà học bài anh ơi, qua tuần em thi rồi.
 - Xin lỗi em, nhưng nếu em thi rớt anh sẽ nhận em làm kế toán cho cửa hàng nhà anh, anh hứa!
- Gã say đưa tay lên hứa cười ngặt nghẽo, ánh mắt vô hồn của người say, những người thất tình ai cũng điên đảo và mê đắm như vậy cả, ko ai hơn ai ko ai thua ai ko riêng gì mình. Nếu câu chuyện anh ta kể là thật thì rõ ràng là đáng thương quá còn gì, nhưng hình như anh ta nói thật.
- Anh ơi tính tiền!
 - Để anh trả, dù sao anh cũng cảm ơn em, xin lỗi đã làm phiền em, bé Dung!
 - Ko có gì, hy vọng lần sau có gặp anh sẽ khá hơn và ko xin nữa.
- Tính tiền xong tôi ra về, vì anh ta về xa nên tôi đứng đó nhìn anh ta rú ga chạy vèo đi khuất tôi mới bước vô hẻm nhà.

Tôi ngồi thờ trên giường suy nghĩ, có phải mình quá nhẩn tâm hay ko? Có phải lúc đó Thái của mình cũng như anh này hay ko? Hay còn hơn anh này, Thái của mình là người ấm áp chứ ko lạnh lùng như anh Vinh này. Vậy thì tội nghiệp Thái quá. Rồi tôi lại lắc đầu, nói là ko đc nghĩ tới nữa, hừ là để Thái yên rồi mà!

Rồi tôi lại suy nghĩ, ko biết anh kia có khóc ko ta, nhìn ảnh mạnh mẽ là vậy nhưng khi kể chuyện mắt đỏ hoe, chắc tình yêu là gì mà ai cũng khổ như vậy chứ? Nếu ai yêu nhau cũng tới được với nhau, cũng cưới nhau rồi để con cho tới chết già với nhau có hay ko!

Nghĩ tới đây tôi chực nhớ ko biết anh này có chạy xe về nhà an toàn ko nữa, nhẩn tin hỏi thăm cái, lỡ có gì mình lại cần rút.

- Anh về nhà an toàn thì nhẩn em biết nha. Em còn thức học bài.

53. Quyển 2 - Chương 26

Sáng ra, hai mẹ con dậy sớm, ăn sáng rồi đi chợ. Mẹ mua toàn đồ xịn, nho, táo, cam, lê toàn chọn mua đồ Mỹ, món ăn thì đặt nhà hàng làm. Mẹ còn nói hôm trước đi Hongkông mua được nửa ký trà thượng hạng, uống ngon và thơm lắm, lát nữa sẽ bỏ ra tiếp khách.

- Mẹ. – Tôi hơi bồn chồn.

- Sao vậy con?

- Má anh Vinh hay hỏi mấy chuyện đâu đâu lắm...

- Kệ, không sao, mẹ lo được.

- Con chỉ sợ bác ấy hỏi cái gì không phải làm mẹ khó xử.

- Không sao mà, lo cái gì. Mẹ không có hiền đâu, vô duyên là mẹ chính liền đó.

- Dạ.

- Con đừng có lo, nói thì nói chứ cũng sui gia tương lai, mẹ không chặt chém gì đâu.

- Dạ.

- Lát con với mẹ mặc áo cùng màu nha cho đẹp.

- Dạ.

Nghe được những lời nói chắc nịch của mẹ, tôi cũng yên bụng phần nào, lại còn nói mặc áo cặp cho đẹp, mẹ tôi đúng là vui tính. Hoặc không biết có phải mẹ cố tỏ ra như vậy để tôi an tâm không? Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy.

10 giờ, bên nhà hàng giao đồ ăn tới, hai mẹ con lui hụi sắp xếp bày biện, gọt trái cây, pha trà. Sau đó hai mẹ con cùng tắm và thay đồ. Mẹ mặc đầm liền màu xanh biển, trang điểm sơ sơ nhìn rất đẹp. Tôi cũng mặc một cái đầm hao hao như mẹ, chải tóc gọn gàng nhưng không trang điểm gì hết.

Hơn 11 giờ, nhà Vinh tới. Chỉ có ba má anh, anh và bé Vy, không thấy chị Vân. Mẹ tôi hồ hởi ra đón khách, nắm tay má anh Vinh thân mật. Nhà Vinh lại tặng lại một giỏ quà rất to, trái cây và trà bánh. Sau màn chào hỏi xã giao, giây phút hồi hộp cũng tới, ba Vinh mở lời.

- Hôm nay nhà tôi mạo muội qua thăm gia đình, trước là để làm quen thân hữu, sau là để thưa chuyện của Vinh với bé Dung. Chuyện tụi nó cũng quen nhau hơn một năm, chưa hẳn là lâu nhưng do hai đứa nó cũng lớn rồi, tụi nó xác định với nhau nên mới dẫn về ra mắt gia đình. Tụi nhỏ cũng xứng đôi, gia đình tôi tuyệt đối ủng hộ cho tụi nó tiến tới, nay chúng tôi tới xin ý kiến của chị.

Mẹ tôi đáp:

- Dạ, mời anh chị dùng vào món sơ sài, và uống trà. Thật ra mẹ con tôi cũng neo đơn, mà con gái lớn rồi không thể cứ giữ khư khư ở nhà. Thấy cháu Vinh yêu thương và chăm sóc bé Dung, tôi cũng yên tâm. Nay anh chị đã có lời thì tôi cũng nói ý của tôi. Tôi cũng không phản đối hai đứa tới với nhau. Chuyện tình duyên của tụi nhỏ thì tụi nó quyết định, giờ thời đại mới rồi, không phải cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nữa.

Ba anh cười:

- Dạ, vậy tôi thay mặt gia đình cảm ơn chị trước. Nay tôi với bà xã và con gái út, nhà còn con gái lớn nữa nhưng hôm nay bên nhà chồng nó có việc đột xuất nên không qua đây đủ được, mong chị thông cảm.

- Dạ, không có gì đâu anh. Gia đình qua thể này là quý rồi.

Ba Vinh lại nhắc tới công việc của tôi:

- Dung chưa đi làm. Bữa trước tôi cũng hỏi cháu nhưng cháu nói muốn tự tìm việc làm để va chạm và độc lập, thấy đó cũng là một chí hướng tốt. Nhà tôi cũng không quan trọng việc dâu hay rể sẽ phải chịu trách nhiệm về tài chính nên tôi thưa để chị và bé Dung hiểu ý gia đình.

- Dạ, cảm ơn thành ý của anh, nhưng mấy đứa nhỏ giờ tư tưởng hiện đại nên thấy như vậy cũng tốt.

Đang nói chuyện, má Vinh lại xen vào:

- Ủa, nhà vậy chỉ có hai mẹ con thôi hả chị?

- Dạ.

- Chà, bữa tôi cũng có nghe Dung kể, nghĩ ra cũng hay. Chị thật giỏi khi một mình vừa làm vừa nuôi con, gặp tôi chắc tôi không chịu nổi đâu. Ai đời chồng cha gì mà bỏ đi biệt.

Không gian bắt đầu căng lên khi má Vinh nói vậy. Tôi thấy ba Vinh đẩy nhẹ vai má anh, nhưng bác ấy lại cố tình ngồi xa ra không quan tâm.

Mẹ tôi vẫn cười niềm nở:

- Không ở với đàn ông vì không mắc nợ đàn ông mà chị. Với lại tôi không giỏi giang gì, chẳng qua trời thương phù hộ mẹ con tôi bình an tới giờ này thôi.

Má Vinh lại nói:

- Gặp tôi là tôi tìm cho ra ông ấy và bắt ông chịu trách nhiệm. Chị có biết ông ở đâu không?

- Thật ra tôi cũng không quan tâm chuyện ông ở đâu, tôi coi như ông chết rồi vậy. Nhưng tôi cũng không hiểu chuyện đó thì có liên quan gì tới việc anh chị qua đây hôm nay không? Nói tới một người không liên quan như vậy có ích gì không?

Ôi, mẹ tôi thật là đỉnh, đúng là bản sắc của mẹ, vì ngang hàng nên mẹ có thể nói ra những điều mà ở vai vế của tôi không thể nói được. Tôi nghe thấy mẹ nói như thế thì hả dạ vô cùng. Nhưng má Vinh vẫn chưa chịu thôi.

- Không phải không liên quan đâu. Gia đình nhà tôi cũng không phải kiểu khó khăn đòi hỏi môn đăng hộ đối, nhưng tại thấy hoàn cảnh của chị lạ quá nên tôi muốn biết thêm thôi.

Mẹ tôi hoàn toàn không chịu thua thiệt, đáp:

- Cho dù chị có đòi hỏi môn đăng hộ đối đi nữa thì có sao? Con tôi có ăn có học, gia đình tôi không giàu nhưng cũng không đến nỗi nghèo khó, như vậy thì môn đăng hộ đối có ý nghĩa gì? Tôi không nghĩ việc mất cha lại liên quan đến môn đăng hộ đối.

Má Vinh tỏ ra bối rối:

- Ý tôi không phải vậy.

- À, bà nhà tôi chỉ quan tâm đến chị với Dung một chút, chứ nhà tôi cũng đơn giản lắm. Con trai chúng tôi đã ưng ai thì làm ba mẹ phải đi thưa chuyện cho nó chị à.

Ba Vinh vội vàng đỡ chuyện cho má Vinh, chắc bác cũng thấy mẹ tôi bắt đầu tỏ ra khó chịu, mặc dù mẹ vẫn vui vẻ nhưng lời nói lại bắt đầu đanh thép. Mẹ tôi đang bảo vệ gia đình, đang bảo vệ nhân cách của tôi, tôi thấy thương mẹ vô cùng.

Má Vinh lại hỏi:

- Ủa chị, vậy mấy bữa nữa có in thiệp cưới thì phía bên nhà chị ghi chị là bà quả phụ phải không?

Mẹ tôi cười khẩy:

- Nếu có in thiệp thì chỉ in tên tôi thôi.

- Nhưng như vậy thì kỳ quá không?

- Không kỳ chỗ nào cả, ổng chưa có chết thì việc gì phải ghi là bà quả phụ, mà cho dù ổng có chết thì tôi cũng không phải vợ ổng nữa.

- Không lẽ chuyện trọng đại của con gái chị mà chị không báo cho ba nó biết luôn sao?

- Không cần thiết đâu chị. Mời anh chị dùng bữa đi, đồ ăn nguội hết rồi.

Vinh và bé Vy đang rất ngại, cũng rất nể mẹ tôi. Má Vinh nói một câu mẹ tôi sửa lưng một câu nhưng lời lẽ lại hết sức lịch sự. Ba Vinh bèn chuyển chủ đề sang hỏi hai đứa chúng tôi.

- Thôi, giao lưu nhiều đó được rồi, hôm nay chủ yếu nhà tôi xin ý kiến chị. Còn hai đứa nhỏ nữa, hai đứa con có muốn sống trọn đời với nhau không?

Vinh đáp ngay:

- Dạ có.

Tôi bèn lên nhìn mẹ, mẹ nói với tôi:

- Con chịu thì nói để người lớn sắp xếp?

- Dạ. – Tôi nhẹ giọng đáp.

Mẹ tôi cười:

- Đó, hai đứa nó cũng đồng ý rồi đó anh chị.

Ba Vinh gật gù:

- Dạ, vậy sẵn cho tôi hỏi luôn bên nhà gái có cần gì không? Về lễ nghi?

- Dạ, từ đó giờ gia đình tôi có cưới hỏi lúc nào cũng có đủ ba bước là đám nói, đám hỏi rồi mới đám cưới.

- Vậy bên nhà tôi sẽ coi ngày lành tháng tốt. Về lễ nhà trai đem qua, chị có yêu cầu gì không? Vì lần đầu tiên nhà tôi hỏi vợ cho con trai nên mấy lễ nghi đó cũng chưa rành, mong chị thông cảm.

- Tôi chỉ cần trầu cau, mâm quả là đủ. Còn quà cáp hay tiền lễ thì đó là việc của mỗi gia đình, nhà tôi cũng không cần gì, khi nào đám cưới tôi sẽ lo của hồi môn cho con tôi.

- Dạ, tôi hiểu rồi, cảm ơn chị. Gia đình tôi sẽ sắp xếp đầy đủ và đúng với ý chị.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng phần chính cũng thảo luận xong. Nhà Vinh có vẻ nói chuyện không lưu loát bằng mẹ tôi nữa. Mặc dù mẹ tôi nói chuyện rành mạch và thẳng thắn nhưng miệng mẹ luôn nở nụ cười xinh như hoa vậy. Cả nhà lại chuyển sang hỏi han mấy chuyện kinh doanh, rồi về sở thích này nọ, sau đó cùng nhau ăn trưa.

Vậy xác định sẽ cưới rồi sao? Ôi, tôi sắp lấy chồng...

Nói một hồi, khách quý cũng chào ra về. Mẹ con tôi tiễn khách, bé Vy đi theo tôi, kể tai nói nhỏ:

- Mẹ chị là đỉnh rồi!

Cô bé neho mắt khoái chí. Tôi cũng cười tươi theo, còn Vinh thì tỏ ra có chút e ngại đối với mẹ vợ tương lai, chắc từ trước tới giờ anh nghĩ mẹ tôi hiền lắm.

Khách khứa về cả, tôi lúi cùi dọn dẹp, mẹ cũng phụ. Hai mẹ con dọn xong thì tôi thấy mẹ ngồi trầm ngâm.

- Sao vậy mẹ?
 - Con lấy thằng Vinh xong chắc ở nhà chồng hả?
 - Sao mẹ hỏi vậy?
 - Má Vinh cũng không dễ chịu đâu.
 - Thôi, mẹ đừng có nghĩ nhiều cho con.
 - Sao không nghĩ, sắp gả con mà không nghĩ cho con.
 - ...
 - Thằng Vinh có sợ má nó không Dung?
 - Có lần anh ấy nói anh không sợ ba má gì hết.
 - Có khi mẹ phải nói chuyện với nó.
 - Mẹ ơi, mẹ đừng lo quá, không sao đâu mà.
 - Nói chung, chuyện mẹ chồng nàng dâu là chuyện muôn thuở. Nhưng con là dâu con, con cũng phải biết trên biết dưới, con cũng phải sống cho đúng đạo trước đã, chừng nào má chồng con ăn hiếp hay nặng nề với con thì tính sau. Chịu không được thì về ở với mẹ, mà có một bầy con cũng về với mẹ, mẹ lo. Đừng mang quan niệm có con, vì con rồi chịu khổ là ngu lắm.
 - Dạ, con không nghĩ nhiều đâu. Mẹ nói làm con lo thêm không hà.
 - Phải lo thôi con, nói để biết chứ mẹ vẽ một bức tranh màu hồng thì sợ sau này con sẽ bị hụt hẫng.
 - Con không muốn xa mẹ, con muốn ở đây cơ.
 - Không được đâu. Nhà người ta, con gái lớn thì theo chồng, còn gái út thì còn nhỏ, chỉ có một thằng con trai, ai mà cho con ở nhà con, ai mà chịu cho con người ta ở rể? Là mẹ, mẹ cũng không chịu.
 - Mẹ ơi, đừng nói nữa.
 - Mẹ nói thiệt với mày, đã qua đây mang trầu cau mâm quả xin xỏ hỏi cưới con mẹ đảng hoàng, con của mẹ không làm gì sai mà ăn hiếp thì không xong với mẹ đâu!
- Nghe mẹ nói tôi cảm thấy thương mẹ chưa từng thấy. Không biết sau này má anh Vinh có tốt, có thương tôi không nữa? Mẹ nói đúng, lúc trước chưa xác định thì sao cũng được, bây giờ đã bước qua bàn chuyện rồi thì phải nghĩ thôi. Dù sao, trong thâm tâm, tôi cũng tự hứa sẽ sống thiệt tốt để được gia đình Vinh thương.
- Dung ơi, lát đi massage với mẹ, mẹ biết chỗ tắm đậu đã lắm.
 - Mẹ không mệt hả?
 - Mệt gì đâu, mấy ngày đi chơi hơi oải, đi với mẹ, mẹ bao. Bây giờ thích gì, muốn mua sắm mỹ phẩm gì thì mẹ mua cho, tận hưởng đi con.
- Tôi cười như mếu, không biết nên vui hay nên buồn. Con gái lớn chưa bao giờ được một đồng, giờ mẹ lại phải quay qua lo ngược lại cho tôi. Chẳng bao lâu nữa tôi lại đi lấy chồng, không lo cho mẹ được... Mẹ con tôi vẫn đang nói chuyện thì Vinh gọi điện hỏi han tình hình.
- Em nghe nè.
 - Em đang làm gì vậy?
 - Em sắp đi ra ngoài với mẹ, mẹ đưa em đi mua sắm.
 - Má anh coi bộ sợ mẹ em rồi nha.
 - Ha ha!

- Thôi, em có mẹ bảo vệ vậy rồi, đâu cần anh nữa.
- Mẹ em bảo vệ em bên nhà em, còn nhà của anh anh cũng phải bảo vệ em chứ.
- Thấy mẹ em dữ như vậy, chưa chắc má anh đã dám làm gì em, yên tâm, he he.
- Ủa, cũng hy vọng như vậy. Nhưng mà em hiền, em nhát cáy lắm, có làm gì đâu mà...
- Thôi em đi với mẹ vui nha. Anh ngủ trưa một chút, chiều còn ghé qua cửa hàng lo công chuyện nữa.
- Ủa, chúc anh may mắn.
- Ủ, chúc cô dâu tương lai đi chơi vui.
- Nghe ghê quá. Bye anh.
- Bye em.

Vậy là hai mẹ con tôi không ngủ trưa, lấy xe chở nhau đi chơi. Mẹ tính chở tôi đi massage, tắm đậu, xông hơi, nhưng tôi còn đang bị băng vì chữa đốt lạnh mà nên không đi... Vậy là mẹ chở tôi đi cắt tóc, rồi đưa đi mua mỹ phẩm, mua áo quần nữa.

- Mẹ làm con thấy mình vô dụng quá. Chờ con hết bệnh xong con đi làm. Con đi làm xong sẽ cho mẹ nửa tháng lương của con.
 - Thôi lo xa quá, mẹ đâu có thiếu tiền.
 - Không phải thiếu tiền gì, con chưa đền đáp lại cho mẹ gì hết.
 - Biết sao không? Giờ cứ sống hạnh phúc cho tui nhờ là được. Mà phải sống tốt thì mới có cuộc sống tốt.
 - Mẹ, nếu con đi qua nhà anh Vinh rồi thì mẹ tính sao?
 - Mẹ cũng tính rồi, sửa nhà lại, lên thêm một lầu, phân ra mấy phòng rồi cho mấy đứa sinh viên ở trọ.
 - Cũng có lý đó mẹ. Nhưng có ai ở nhà cả ngày mới được, không mấy đứa nhỏ nó dọn nhà mẹ đi đó. Với lại phòng của con thì mẹ để yên cho con nha.
 - Biết rồi chị hai. Mẹ định thuê lại chị Hà. Nghe nói gia đình chị ấy dạo này cũng khó khăn, mẹ tính nhờ chị ấy lên nấu nướng như lúc trước và trông coi nhà dùm, chứ ở một mình cũng buồn.
 - Mẹ đúng là, tính toán không ai bằng mẹ. Chẳng bù cho con, con không có biết lo xa gì hết.
 - Mấy người như con mới sướng đó, không biết gì hết.
- Mẹ mua cho tôi một bộ mỹ phẩm, còn mua thêm một cái túi nhỏ màu vàng để đựng đồ mỹ phẩm đó nữa.
- Ủa, không có mua chì vẽ mắt, vẽ chân mày hả mẹ?
 - Da con trắng, lông mày cũng đẹp sẵn rồi, có thì ra tiệm tỉa cho đẹp hơn thôi, không cần vẽ.
 - Cái này chắc mẹ phải chỉ con rồi.
 - Ủ, phụ nữ ra đường mà không trang điểm thì như là không mặc áo quần vậy.
 - Trời, tại mẹ trang điểm quen rồi, con thấy có sao đâu.
 - Nghe lời mẹ đi, đẹp một chút, lạ một chút thì mỗi ngày sẽ yêu đời hơn một chút, mà cũng là làm đẹp mặt chồng nữa đó.
 - Ngày xưa mẹ làm dâu được bao lâu mẹ?
 - Ngoại không cho mẹ làm dâu, ba mày ở rể. Cho nên mẹ cũng không được lòng ba mẹ chồng, họ cũng xúi giục ba mày bỏ mẹ.
 - Thôi, không nói chuyện đó nữa.
 - Cho nên mày phải hạnh phúc nghe con.

- Dạ.
- Không biết bên kia có gặp không, nhà người ta mà gặp là coi ngày gần nhất, có khi trong vòng có mấy tháng là cưới hỏi luôn đó.
- Chắc không tới nổi đâu mẹ.
- Hên xui đi.

54. Chương 26

Khoảng 45p, anh ta nhắn lại là về tới nhà rồi, cảm ơn tôi. Thôi vậy yên tâm học bài tiếp. Tự dưng lại có cuộc gặp tưởng linh tinh nhưng mà cũng ko hẳn linh tinh ... gần 3 giờ, tôi đi ngủ.

9h sáng đám bạn đọc thân alo rủ đi café sáng. Đành bỏ dậy mắt nhắm mở đi tắm rồi còn la ca, kiểu gì hôm nay đến cuối tuần rảnh mà, đi với đám này vui lắm, cười méo miệng.

- Hôm qua tui gặp 1 chuyện kỳ cục.
- Cả đám kéo nhau đi ăn sáng, rồi đi café, tôi kể cho đám bạn nghe chuyện tối qua. Nhưng ko đi sâu quá vào vấn đề của người kia, đó ko phải chuyện của tôi, tôi chỉ qua loa cho vui như chuyện phiếm thôi.
- À, cái ông giáo chủ diễn đàn công nghệ mà bà nói đó hả?
- Ừ.
- Có duyên đó nghe, coi chừng dính luôn.
- Dính cái gì, ổng chẳng qua là xin mới niềm nở vậy thôi, chứ bình thường chat cộc cằn lắm!
- Ờ, mà đẹp trai ko?
- Theo tui thì thấy cũng bảnh lắm, phong độ và Nói chung là cũng đc.
- Ê, hay bà tấn công đi!
- Tấn công sao trời, tui ko biết. Với lại mới gặp có 1 lần, người ta còn xin, đang nhớ người yêu cũ. Ê, tui đâu có mất giá dữ vậy, tui ko phải xi măng mà trét vào cái lỗ hổng của ổng!
- Ê, mà tui thấy bà cũng tươi hơn lúc đầu nhiều, sao ko lo chuyện yêu đương đi?
- Còn mấy người thì sao?
- Tui tui tại vì kén quá, đũa thì xấu quá, đũa thì già quá nên ế ... còn bà đâu có tới nổi.
- Thôi đi, tui đang học mà, học cho xong đi đã. Ê mà bộ tui là hot nhất hội mình thiệt hả? Hahahaha.
- Cả đám cười phá lên, tôi hơi đau vì ăn sáng trễ ...Đang mãi hàn thuyên thì có tin nhắn, 11h30 ...
- Xin lỗi đêm qua đã làm phiền em, ngại quá!
- Ui, ko có gì, hôm nào em mời em đi ăn bù đc rồi.
- Ok.
- Với 1 điều kiện!
- Gì em?
- Lần sau gặp thì anh tỉnh táo là đc.
- Ok em, xin lỗi em lần nữa.

Tôi quên mất đang nói chuyện với cả đám, quay qua mấy bạn chọc ghẹo um sùm.

- Ê ê, trai tối qua nhắn tin hả mà chăm chú vậy?

- Đâu có, bạn tui nhắn!

- Sao mặt đỏ vậy? Hahaha

Haiz, cái đám ế này nguy hiểm lắm, mình càng mắc cỡ tụi nó càng chọc, chọc tới khi nào đã thì thôi. Nói chung thì khi có đứa khác mắc cỡ tui cũng hòa vô chọc chung với mấy đứa còn lại.

Ngồi chơi vậy cũng hết buổi sáng, nhìn đồng hồ cũng gần 12h, tôi lại buồn ngủ quá.

- Thôi, mấy người ngồi chơi đi, tui về, ngủ thêm chút tối qua thức khuya quá.

- Hay ăn trưa luôn đi rồi về.

- Uh, cũng được.

Cả đám lại kéo nhau đi ăn trưa, xong nhà ai nấy về. Về tới nhà tôi ngủ thêm 1 giấc nữa cho đã mới đc. Ngủ tới còn học tiếp.

4h dậy, tôi vô bếp lục tủ lạnh coi còn cái gì để nấu cơm chiều, từ ngày ngoại mất thì cô Hà cũng nghỉ việc, cơm nước chỉ còn có 2 mẹ con với nhau ai rảnh thì nấu. Chắc giờ này mẹ cũng sắp về, cửa hàng chừng 5h 30 là đóng cửa.

Tôi có điện thoại, điện thoại để trên nhà trên chạy lên nghe, người tên Vinh đó lại gọi, ngại ghê!

- Alo

- Em, tối nay rảnh anh mời em café.

- Anh có xin ko?

- Ko đâu em.

- Vậy khoảng mấy giờ?

- 7, 8 giờ gì đó, tùy em thôi.

- Ok, lát khoảng 6h em trả lời.

Nói chung là mình cũng rảnh, nhưng mà ko hiểu sao lại ko muốn đi lắm, người này lúc tỉnh nói chuyện câu từ ngắn quá, làm mất hết hứng thú. Nhưng nghĩ lại thì cũng thôi kệ đi, đi café chút cũng vui, biết đâu anh ta muốn thanh minh thanh nga gì thì sao, mà phải 6h mình mới trả lời, phải làm giá, chứ ko phải cứ ai rủ là đi.

Gần 6h mẹ về, 2 mẹ con ăn cơm tối ... ước gì còn ngoại, vậy mà những ngày cuối đời, được mấy bữa cơm như vậy, có được ăn chung thì tôi với mẹ chỉ cách nhau. Nghĩ lại tôi đúng là đáng ghét thiệt ...

Dọn dẹp xong xuôi, 6strong5 tôi lấy điện thoại nt cho người đó.

- Ok, lát nữa gặp café nhưng mà gần gần nhà em thôi nha! (Tôi lại làm giá)

- Mấy giờ em?

- Khoảng 7h15 – 7h30 đi anh.

- Em chọn quán đi.

- Ok.

Ko thể chọn quán tôi và Thái hay ngồi đc, kỷ niệm lại ùa về tôi lại nghĩ lung tung, nên chọn 1 quán khác, xa hơn chút ở đường Nguyễn Kiệm.

Tới nơi, tôi rảo mắt tìm, à thì ra là anh ta đang tán chuyện với quản lý quán, họ hình như quen nhau. Thấy tôi anh ta đưa tay lên chào và mời ngồi vào 1 bàn gần quầy.

- Cảm ơn em đã tới.

- Ko có chi anh.
- Em ăn tối chưa?
- Em ăn rồi.
- Uhm vậy em uống gì?
- Em uống cam.

Anh ta kêu 1 ly cam cho tôi, phần anh ta là 1 ly café đá và 1 phần bò beefsteak.

- Anh chưa ăn cơm chiều hả?
 - Chưa, anh nghĩ em cũng chưa ăn nên anh chờ, ai dè em ăn rồi.
- Nghĩ lại cũng hơi đơ thiết, người ta mời đi buổi này chắc cũng mời ăn tối ... Thôi mà kệ, có sao đâu.
- Anh gặp em có gì cần đính chính sao?
 - Ko, chuyện anh kể em là thật mà.
 - Anh nhớ hết những gì anh nói em ko?
 - Nhớ chứ, anh ko tỉnh thôi chứ anh ko xĩn, anh mà xĩn thì anh chỉ ngủ thôi.
 - Vậy sao? Em ko tin
 - Uhm, tùy em.
 - Uhm, em ko tin.
 - Anh mời em hôm nay có 2 việc, trước là xin lỗi em đã làm phiền, cảm ơn em nữa.
 - Việc này đã nhắn tin rồi mà.
 - Ko, phải gặp mặt nói rõ ràng, để mắc công em nói anh xĩn và tỉnh là 2 người khác.
 - Còn chuyện thứ 2?
 - Anh nhờ em 1 việc, chưa biết em có chịu ko nhưng em cứ sẵn sàng nhờ đại, được ko được tính tiếp.
 - Anh nói đi.

55. Quyển 2 - Chương 27

Buổi tối hôm ấy, Vinh qua chở tôi đi ăn kem với hai chị em Vân – Vy. Vừa gặp nhau, bé Vy đã kể chuyện hồi trưa, rất sinh động và vui nữa, có vẻ như cô bé rất thần tượng mẹ tôi.

Vừa gặp tôi, chị Vân đã lên tiếng xin lỗi:

- Sáng bên nhà chồng chị có việc nên chị không qua nhà em được. Sorry em nha. Mà nghe Vy nói như mẹ em vậy thì sướng, chứ má chị lúc nào cũng dạy chị phải nghe lời má chồng, phải phục tùng chồng không được làm mất mặt má, má cũng không cho chị ly dị hay gì, má không chứa chị khi chị gây với chồng. chắc chắc.

Vy cũng chen vào:

- Thì chắc ít nhiều má cũng ớn mẹ chị Dung rồi, bác quá ok luôn. Mà mẹ chị Dung cũng đẹp nữa! Em khoái lắm.

Vinh lắc đầu:

- Chỉ lo má không si nhê, lại hỏi han nói chuyện tùm lum. Chứ thật tâm em chỉ mong bé với má hoà thuận.

Chị Vân can:

- Nhưng mà trước giờ má đâu có hung dữ hay khó khăn lắm đâu, mấy đứa nói vậy bé Dung lại lo, má rất lo cho con cái và ba mà. Má chỉ hay nói tùm lum một chút, lấy công bù thủ đi.

Tôi chỉ ngồi không nói gì nhìn chị em họ nói chuyện mà cười thôi, nói chung coi như mẹ tôi ghi trước một bàn vậy. Tôi nghĩ còn Vinh nữa, không thể nào ảnh không bảo vệ tôi. Hơn nữa má Vinh có đáng sợ lắm đâu mà.

Từ sau hôm đó, tôi qua nhà Vinh chơi và ăn cơm nhiều hơn. Vinh cũng dắt tôi đi chơi với bạn của anh để giới thiệu. Tôi vẫn nhớ thái độ của mấy chị bạn gái học cùng cấp 2, cấp 3 với Vinh, bọn họ luôn nhìn tôi với cái kiểu khó chịu, nói chuyện cũng hay nói gần nói xa, rào trước đón sau này nọ. Bọn họ hay hỏi tại sao tôi không trang điểm, sao không thấy đi dép cao để xứng với Vinh..., toàn những chuyện không liên quan như vạch lá tìm sâu. Họ còn thắc mắc sao tôi lại tốt nghiệp trễ hai năm, tôi nói hoàn cảnh thì họ ra kiểu như không tin và cho rằng tôi học dốt nên ở lại lớp vậy... Nhưng tôi cũng không quan tâm mấy, chuyện gia đình mới đáng phải lưu tâm thôi.

Bệnh của tôi cũng coi như thuyên giảm nhưng hai đứa vẫn chưa được gần nhau, tôi muốn điều trị dứt điểm luôn, không tái phát mới được. Cận Tết tôi cũng tìm được việc làm ở siêu thị Maximark, vị trí kế toán, người ta báo qua Tết sẽ đi làm thử việc ba tháng, lương cũng không cao lắm nhưng đó là lương thử việc thôi.

Bên nhà Vinh coi thấy rồi báo qua cho mẹ tôi là vào ngày 18 tháng Giêng Âm Lịch, gia đình anh gồm ông bà, cha mẹ sẽ qua ngõ lời dạm hỏi, sau đó 43 ngày sẽ làm đám hỏi đính hôn, đám hỏi xong, hai tháng sau sẽ làm đám cưới. Đám cưới sẽ tổ chức làm hai lần, bên nhà gái trước xong mới tới nhà trai. Y chang như mẹ tôi nói, chỉ trong vòng có mấy tháng là chúng tôi sẽ về một nhà.

Má anh Vinh rất hay gửi đồ bỏ và thuốc bỏ qua cho tôi uống để mập, mua vải cho tôi may đồ, đi chùa hay đi đâu xa có cái gì đẹp hay lạ cũng mua về cho tôi. Tôi và mẹ anh ngày càng thân thiết hơn, tuy là thân nhưng bác cũng hay nói những điều không thích hợp và thiếu tế nhị. Tôi theo lời như chị hai nói, lấy công bù thủ đi... Bác chỉ có tật xấu đó thôi, còn lại cũng quan tâm tôi và hay hỏi thăm mẹ tôi nữa. Má anh Vinh còn gọi điện và qua nhà mời mẹ tôi đi mua vải may áo dài để làm đám cưới, hai bà thông gia tỏ ra vui vẻ với nhau lắm.

Cận tết, Tiên về nước. Hai đứa tôi dí đầu vào nhau đi ăn, đi chơi lu bù, vì kiểu nào qua Tết tôi cũng đi làm và còn đi lấy chồng nữa. Đúng thời điểm đó mới gọi là nôn nao, xao xuyến kỳ lạ lắm, phải tranh thủ tận hưởng cuộc sống độc thân. Tiên tìm chỗ trang điểm, rồi gợi ý chỗ chụp hình cưới, nó quen nhiều bạn nên lĩnh vực nào cũng giỏi. Nó lên mạng cập nhật các xu hướng thời trang, trang điểm hợp thời, bắt tôi phải dưỡng da và đắp mặt nạ đều hai lần một tuần. Nó còn bắt tôi với anh Vinh đi khám, thử máu và chích ngừa trước cưới nữa. Vinh gặp nó, tuy nó lạnh lùng nhưng được cái anh thương tôi nên cũng quý nó lắm.

Tôi như một con mèo con được tất cả mọi người xung quanh quan tâm cao độ, chăm sóc kỹ lưỡng. Từ nhà tôi, các cậu, các dì, mẹ tôi, rồi bạn bè tôi, bên nhà anh Vinh nữa, tất cả đều quan tâm làm tôi vui lắm. Vậy là sau tất cả những sai lầm tuổi mới lớn, những thiếu sót khi chưa trưởng thành thì giờ tôi đã được trở về vòng tay của gia đình và người tôi yêu.

Khi thông tin về đám cưới đám hỏi bắt đầu lan truyền, cũng là lúc tôi gặp phải những điều không mấy vui. Mọi chuyện không suôn sẻ như tôi tưởng.

Vào ngày 27 tết, có một số điện thoại lạ nhắn tin cho tôi.

- Xin chào, cho hỏi phải đây là số của Dung không?
- Dạ, đúng rồi, cho hỏi ai vậy?
- Mình có thể mời Dung đi café được không?
- Nhưng phải biết là ai chứ?
- À, mình là bạn anh Vinh.
- Bạn học hay sao vậy ạ?

- Mình tên Chi, đang làm ở cửa hàng vật tư sắt thép Thái Vinh đây.

Trong khi tôi còn đang mơ hồ, cảnh giác thì suy nghĩ lại có lần tôi đã nghe Vinh nhắc qua người tên Chi này rồi. Nhưng tôi liên quan gì mà mời tôi đi café? Thậm chí tôi chưa từng vô cửa hàng, chỉ có chạy ngang anh Vinh chỉ tôi chứ tôi chưa quen hết người ở trong đó ngoài bác tài xế mà thôi. Người chưa từng gặp tôi, chưa quen biết tôi thì sao lại mời đi café? Tôi có nên hỏi Vinh không? Nhưng lý trí phụ nữ mách bảo hình như có gì đó mờ ám.

- Nhưng chị Chi gặp em có chuyện gì không?

- Có chút chuyện, mình nghĩ bạn nên biết trước đám cưới.

Chuyện ma quỷ gì đây, chuyện gì mà cần biết trước đám cưới nghe thiệt là bực mình và đang để tìm hiểu mà, máu tôi bắt đầu dồn lên đầu. Tự nhiên nhắc tin kiểu đó, mà kiểu quái gì lại biết số điện thoại của tôi không biết? Ừ thì Ok, tôi quyết định sẽ gặp chị ta. Nếu chị có ý đồ chia rẽ hay xấu xa gì thì tôi sẽ không để yên đâu, đừng có tưởng là tôi hiền. Vậy là tôi đồng ý gặp chị Chi đó vào tối 27 tết. Tôi giữ riêng chuyện này cho mình, không nói cho ai nghe kể cả Tiên, xem là chuyện gì cái đã.

Tối, 7 giờ, tôi tới quán hẹn gần Đầm Sen. Vừa bước vô quán tôi liền bật điện thoại ra gọi vì tôi không biết mặt người tên Chi kia. Điện thoại vừa reo tôi đã thấy một người phụ nữ vẫy vẫy tay, tôi đi tới, chị ta đứng dậy chào tôi lịch sự. Mặc dù đang khá điên nhưng tôi tự nhắc mình là phải bình tĩnh, không được để lộ cảm xúc.

- Chào Dung.

- Chào chị.

- Dung ngồi đi.

- Dạ. chị hẹn em có chuyện gì không?

- Đáng lẽ mình nên hẹn Dung sớm hơn nhưng mà hôm nay cửa hàng mới nghỉ, mà mai mình lại về quê rồi.

- Dạ chị cứ nói đi, vì em với chị không quen em cũng không biết nói gì. Chị cần nói gì thì cứ nói, em nghe.

- Mình chỉ muốn chia sẻ vài điều, và hỏi một số chuyện thôi. Nếu mà Dung ngại chỗ nào thì có thể bỏ qua.

- Em nghĩ chị nên nói về chị trước đã.

- À, phải rồi, Dung không biết về mình mà. Thôi để mình giới thiệu, mình là Chi, làm kế toán ở cửa hàng của chú Thái cũng gần năm năm rồi, ngày trước mới ra trường là đã được vô làm. Mình cũng thân với anh Vinh, hai anh em cũng thường xuyên đi chung để tiếp khách, ký hợp đồng...

- Dạ...

- Dung với anh Vinh quen nhau bao lâu rồi?

- Dạ chắc không lâu bằng chị.

- Mình nghe nói hai người sắp cưới hả?

- Dạ, qua Tết đó chị.

- Ồ...

- Chị nói tiếp đi.

- Ừ, thì có chút chuyện, mình cũng suy nghĩ lắm, nhưng mình quyết định nói để Dung biết.

- Dạ em nghe mà, chị cứ nói đi.

Người phụ nữ đó ập a ập ứng làm cho bụng dạ tôi nóng ran lên, điên hết cả người. Đó giờ chưa bao giờ gặp trường hợp này. Nhưng tôi giả ngơ, không quan tâm, chị ta nói tới đâu tôi nghe tới đó không có ép cũng không tỏ ra nóng lòng gì cả, để coi coi chị ta muốn nói gì.

- Chính xác Dung với anh Vinh quen nhau bao lâu?

- Dạ hơn một năm, có gì không chị?

Tôi không biết sao lại phải trả lời câu hỏi của người này, tôi cứ trả lời theo quán tính, cố gắng tỏ ra bình thản.

- Có bao giờ Dung nghe anh Vinh nhắc tới mình không?

- Dạ chưa chị.

- Thì chuyện cửa hàng, lớn nhỏ gia đình anh Vinh đều tin tưởng giao cho mình giải quyết khi anh Vinh vắng mặt. Trong thời gian anh Vinh hẹn hò với Dung mình rất cực vì anh Vinh thường xuyên bỏ cửa hàng.

- Dạ.

- Không giấu Dung đâu, mình với anh Vinh cũng có chút quan hệ tình cảm ngoài công việc nữa, không biết Dung có biết hay không ...

Trời ơi, tôi nghe chị ta nói mà như sét đánh ngang tai, lỗ tai tôi lùm bùm, da đầu muốn bong tróc ra... Tôi phát điên lên, muốn đập phá một vài thứ xung quanh, cục tức chèn ngang cổ họng. Tôi muốn quát lên một tiếng, nhưng phải nhịn, phải thở, phải bình tĩnh coi chuyện này kéo dài tới đâu. Tôi hít thở, nén giận, nắm chặt hai bàn tay ở dưới bàn để người phụ nữ kia không nhìn thấy, không biết mặt tôi có đỏ không nữa vì tôi đang nóng lăm lăm đây mà.

- Dạ, ý chị là sao chị?

- Thì Dung nói đó, anh Vinh chưa bao giờ nhắc mình với Dung, nghe mình cũng thấy hơi buồn nhưng mình cũng đoán là như vậy rồi. Thực ra phụ nữ với nhau cả thôi nên mình chia sẻ với Dung chút chuyện mình đã trải qua, không muốn Dung phải khổ...

Con đàn bà già mồm, rõ ràng đang giở trò chia rẽ đây mà. Đợt này Vinh chết với tôi. Nếu đúng như vậy thì chuyện mèo mả gà đồng này tôi không để yên đâu, không có cưới hỏi gì hết. Dám hứa hẹn chỉ mình tôi, phải chi bà này là một gái bán bia, gái massage thì cũng thôi đi, dẫu này... Trời ơi! Tôi nuốt cục tức vô, tiếp tục giả bộ bình tĩnh. Con mẹ đó bắt đầu sự mặt tỏ vẻ nuối tiếc, buồn bã và trầm tư, liên tục thở dài và nhìn xa xăm.

- Dạ. - Giọng trầm xuống, tôi giả bộ đồng cảm.

- Trong suốt quãng thời gian qua, mình với anh Vinh qua lại như vậy mà anh Vinh giấu Dung, như vậy là không trung thực. Không biết anh Vinh còn giấu Dung gì nữa không?

- Vậy chị biết những gì? Chị đã mời em ra đây chị nói luôn đi.

- Gia đình anh Vinh từ bên nội, bên ngoại mình biết hết. Mình làm chăm chỉ cật lực, được nhiều mối quen tin tưởng nên gia đình anh ấy cũng quý mình lắm. Chuyện không dừng lại ở quan hệ tình cảm đâu Dung ơi!

- Dạ...

- Thôi, để mình nói thẳng, anh Vinh vốn đào hoa, hay đi chơi đêm và các mối quan hệ rất rộng nữa. Thời gian sau khi anh Vinh chia tay bé Diễm, mình cũng chia sẻ rất nhiều, có mấy lần đi nhậu chung, rồi chuyện gì tới cũng tới... Trai gái gần nhau như lửa với rơm vậy. Thôi, anh Vinh sắp lấy vợ, đáng lẽ mình không nên nói mấy điều này. Nhưng lương tâm mình cứ nói là phải kể cho Dung nghe, để Dung hiểu rõ vấn đề mà sau này không khổ.

- Vậy chị muốn nói cho em biết là chị và anh Vinh đã có thời gian quen nhau hả? Mà anh Vinh giấu em, giờ chị đang giúp em biết rõ hơn về chồng sắp cưới của em hả?

- Không hẳn, đơn giản mình chỉ muốn gặp Dung. Gặp rồi mình thấy Dung còn trẻ, hiền quá nên mình chia sẻ chút chuyện. Ngoài ra, mình với anh Vinh còn có chuyện trai gái nữa.

- Hả?

- Thôi Dung bình tĩnh đi. Chuyện cũng qua lâu rồi, giờ hai người sắp là vợ là chồng, mình có nói thì đây cũng là chuyện trong quá khứ rồi. Nhưng mình luôn nghĩ Dung có quyền được biết nên mới nói. Mình sẽ đi đám cưới và chúc phúc hai người nếu được mời. Dung với anh Vinh rất xứng đôi.

- ...

- Mà tại anh Vinh không nhắc gì về mình cho Dung nghe nên cũng hơi buồn nhỉ?

- Dạ, cảm ơn chị. Nãy giờ nói chuyện em quên hỏi chị mấy tuổi?

- Ủa, mình 32, lớn hơn anh Vinh mấy tuổi.

- Dạ, em cảm ơn những gì chị đã chia sẻ với em hôm nay. Như lời chị chúc, em sẽ sống hạnh phúc. Là phụ nữ với nhau em cũng mong chị tìm được người xứng đáng với mình.

- Ủ, cảm ơn Dung. không biết sau này có được gặp Dung nữa không?

- Dạ có gì đâu, chị làm ở cửa hàng chắc gặp dài dài mà.

- Ủ, mình phải về rồi, về chuẩn bị đồ còn về quê. Mình có nhắn tin chúc mừng anh Vinh, anh cũng chúc mình hạnh phúc nè.

Vừa nói con đàn bà diên vừa cười khoái chí, xoè xoè khoe cái tin nhắn mà gã “chồng sắp cưới” của tôi nhắn cho ả, đúng là số của ông Vinh. Tôi liếc qua cũng thấy câu “Chúc em về quê ăn tết vui vẻ, qua Tết vô anh lì xì cho.” rồi thêm cái gì nữa không rõ... Mắt tôi nổ đom đóm, ruột gan sôi hết lên, cổ chất đắng.

- Dạ, thôi chị về, em chúc chị ăn Tết vui và may mắn.

- Ủa, chiều này mình mời, mình trả. Cảm ơn Dung vì buổi gặp mặt hôm nay.

- Dạ chào chị.

Chị ta vẩy bó màu đỏ, khoác cái áo len mỏng thời trang, trang điểm kỹ, tóc tём gọn gàng, thu hút nhất là cái môi trái tim, đôi mắt sâu, nhìn rất cuốn hút đối phương. Chị ta đứng dậy đi rồi mà ở bàn café vẫn còn phảng phất mùi dầu thơm nức mũi.

Đầu óc tôi diên đảo, ngồi chết trân ở đó, không biết làm gì mà cũng không suy nghĩ được gì. Đây là cảm giác mà người ta gọi là ghen sao? Sao mà khác hẳn lúc tôi thấy Thái với đứa con gái khác ở cái đám cưới năm nào vậy? Tôi muốn gặp Vinh và hỏi chuyện ngay, mà khoe mắt lại nóng bừng như muốn khóc, tôi lấy hai tay sờ lên mặt mình. Hai bàn tay tôi lạnh ngắt. Tôi đứng dậy, đi thẳng vô toilet, không hiểu sao mà tôi phải khạc liên tục, kiểu như tôi buồn nôn vậy.

Cuộc gặp hôm nay có ý đồ gì, có phải chị đó có ý định khoe với tôi là mình đã ngủ với Vinh, rằng trong thời gian quen tôi, Vinh đã bắt cá hai tay? Chị ta khoe thành tích công việc ở cửa hàng kinh doanh, khoe được gia đình Vinh yêu quý và tin tưởng. Chuyện này có công khai không, có phải là mọi người đều biết chuyện này, chỉ có tôi có mắt như mù không? Chị ta già hơn Vinh mấy tuổi mà hở ra là anh Vinh, anh Vinh ngọt xớt, hình như Vinh cũng kêu người ta là em nữa... Ôi mẹ ơi, đâu là thật, đâu là giả đây? Giờ tôi chỉ muốn gặp Vinh hỏi cho ra lẽ mới được. Tôi cảm thấy có ai đó đang thúc vô bụng mình, đau lắm, đau tới hoa mắt ù tai! Có ai hiểu cho cảm giác của tôi bây giờ không?

Chắc phải mất mất chừng 20 phút tôi mới hoàn hồn. Tôi chỉ là một đứa con gái vừa trưởng thành, quen được bao bọc cho nên lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy bị phản bội. Nhưng đầu óc tôi không quá ngu ngốc, tôi nghĩ không thể tin được một phía. Chị kia có thể nói thật và cũng có thể nói dối, bây giờ nếu muốn biết sự thật tôi phải hỏi người cần hỏi. Tết đến nơi rồi, tôi sợ cái cảnh phải khóc bù lu bù loa vì thất tình lần nữa, mất hết tinh thần, tôi sợ cái cảnh phát diên vì ghen...

Tĩnh tâm, hít thở, tôi gọi cho ông “chồng sắp cưới”.

- Alo anh nghe?

- Anh đang ở đâu thế?

- À anh đang ở cửa hàng, coi người ta dọn dẹp xong rồi, giờ kiểm tra điện đóm này nọ rồi khóa cửa thôi. Anh định xong chạy qua chỗ em đi chơi nè.

- Em đang ở gần cửa hàng, lát em chạy qua, anh ở đó đi.

Vừa ngay đúng lúc đó, tôi cũng đang muốn vào cái cửa hàng, coi coi chị Chi kia làm hùng làm hồ gì ở đó, để coi coi vị trí mà họ hằng ngày làm chung gần nhau tới cỡ nào.

- Vậy hả? Em đi đâu mà gần đây, anh còn đây, qua đi! Lát xong anh chở đi chơi.

Tôi lạnh lùng tắt máy cái rụp rồi phi xe qua đó. Vừa tới nơi, Vinh đã ra đón, dắt xe vô cửa hàng để khỏi phải mắc công trông. Vinh dẫn tôi đi qua một dãy sắt thép để ngăn nắp trên cả trăm cái kệ, rồi cả những miếng sắt dày, mỏng, nói chung đủ thứ các loại... Tôi liếc mắt tìm xem chỗ nào là chỗ nhân viên ngồi.

- Em ngồi chơi, anh đang khóa mấy cái cầu chì tổng, tắt hết thiết bị để nghỉ Tết.

- Chị Chi ngồi chỗ nào anh?

- Kìa, trong phòng máy lạnh, phòng anh là phòng kế bên. - Anh vừa nói vừa chỉ vào chỗ phía bên tay phải cửa hàng.

Ngồi cũng gần nhau quá! Cái cửa hàng rộng thế này, lúc chỉ có hai người thôi thì làm gì mà chẳng được. Suy nghĩ tới đó, máu tôi sôi lên sùng sục.

- Ủa, mà em biết Chi nữa hả?

- Em biết, biết cũng hơi nhiều.

- Giỡn hoài, anh không nói em, sao em biết?

- Ủ, anh không nói mà chị đó tự nói, chứ em đâu có rảnh là tìm hiểu chuyện của anh chị.

- Nói gì?

Vinh vẫn đang loay hoay, lúi cuí quét quét mấy cái dọc gần ổ điện, không có vẻ quan tâm lắm. Tôi tức lắm, rõ ràng anh còn giả ngây giả ngô.

- Chị đó nói về chuyện anh với chị ấy.

- Hả?

Lúc này anh mới buông tay, tỏ vẻ bất ngờ pha một chút luống cuống.

- Anh bất ngờ hả? Em nói cho anh biết, em còn bất ngờ hơn anh. Anh đã làm những gì sau lưng em? Không phải tự nhiên mà em đòi tới đây, đáng lẽ em không thèm nhìn mặt anh, nhưng em vẫn muốn nghe anh xác nhận. Em biết có thể em sẽ đau lắm nhưng em là một con người luôn tôn trọng sự thật.

Nói tới đó mà tôi đã thấy ghen cứng cổ rồi, nhìn nét mặt của anh thì rõ ràng là Chi không nói xạo rồi... Lòng ngực tôi căng tới mức muốn phát nổ.

- Chi gặp em hồi nào? Nói cái gì?

- Chi của anh mới gặp em xong. Chị ta kể về tình cảm của hai người. Chị ta hỏi rằng anh có kể em nghe về chị ta hay không? Rồi chị ta làm việc hiệu quả tới đâu, cái gì chị ta cũng cáng đáng cho anh được... Nói cái quần gì tùm lum hết! - Tôi gào lên.

- Em nói tục với anh đó hả? Cụ thể Chi nói cái gì?

- Đó, em nói đó, anh trả lời đi. Có phải là anh từng quan hệ tình cảm với người ta, anh ngủ với người ta không?

- Ủ, anh có ngủ với Chi!

Một tiếng “ừ” thẳng đơ của anh làm tôi nghe như sét đánh bên tai. Tôi nghiêng rằng, muốn vùng chạy. Không ngờ tôi cũng có ngày như thế này, thất bại, nhục nhã. Người yêu, chồng sắp cưới của tôi xác nhận là có ngủ với người khác ngay trước mặt tôi. Lúc đầu tôi ghét con đàn bà kia, nhưng bây giờ có lẽ nên cảm ơn chị ta thì đúng hơn!

- Anh xác nhận rồi, vậy là chị ta không nói dóc. Vậy mà em từng nghĩ trong một giây phút rằng những lời đó là nói dóc, để em có thể huyền hoặc vào cái thứ gọi là tình yêu này. Anh nhìn em đáng thương không?

Nước mắt bắt đầu chảy, tôi không còn giữ được bình tĩnh, giọng nói càng ngày càng lớn, bị đứt quãng bởi hơi thở gấp.

- Chia tay đi!

- Em nói cái gì?

- Em NÓI LÀ CHIA- TAY- ĐI! Em không muốn tiếp tục với một người dối trá sau lưng em, miệng lúc nào cũng đòi em phải chung thủy nhưng lại đi phản bội em. Nhân tình của anh còn dám gọi điện gặp mặt và kể cho em nghe mà. Em không biết trong mắt người đó em là cái thứ gì nữa? Em không biết trong mắt anh em thất bại cỡ nào nữa? CHẤM DỨT ĐI! Thương em thì cưới em, không thương em thì đừng có hại đời em như vậy, những gì có với nhau coi như xí xóa. Đẹp!

Hết dứt câu, tôi vùng chạy, vừa chạy vừa khóc, mặt mày tối sầm, trong bụng tức không tả được. Anh chạy theo nhanh như chớp và ôm chặt lấy tôi, xoay người tôi lại, hai tay anh đè lên vai tôi.

- Em chỉ biết la hét vậy thôi hả? Không cho anh giải thích luôn hả?

- Ừ, anh giải thích đi. Nhưng em nói anh biết, em không phải con nít, đừng có mơ mà dụ em. Em mệt rồi, em muốn buông bỏ, em ghét nhìn thấy anh và cả bà kia!

- Anh từng qua lại với Chi trong thời gian mới chia tay Diễm, không hẳn là tình cảm nhưng có ngủ với nhau, anh xác nhận. Nhưng cũng chỉ có một vài lần.

- Ha ha, một vài lần! - Tôi cười chua chát.

- Đó là chuyện trước khi gặp em. Anh là đàn ông, không lẽ anh phải kể cho em nghe tất cả những người anh đã ngủ cho em nghe? Có thể em kể anh nghe chuyện cũ của em, nhưng lúc đó em cũng có men bia rồi, và anh vẫn rất tôn trọng điều đó. Còn chuyện của anh, anh qua lại với bao nhiêu người thì anh không phải cứ kể hết ra là được. Đó là quãng thời gian anh thất tình, anh ăn bánh trả tiền có, anh tình một đêm có, và Chi cũng chỉ là một trong những mối quan hệ không xác định như vậy. Anh có cần phải kể em nghe không? Em có nhu cầu nghe mấy chuyện như vậy không?

- Làm sao chị ta biết số của em?

Anh cầm tay tôi vô bàn làm việc, có một xấp giấy note, trong đó có một tờ ghi số điện thoại của tôi, trên đó ghi: 0908..... - Dung yêu.

Tim tôi hạ nhịp thở, máu tôi cũng hết sôi, mặt tôi cũng hết tái, môi tôi hết run và nói chung toàn thân tôi dịu xuống. Nhưng tôi vẫn chưa hết cảnh giác.

- Chị ta tùy tiện vô chỗ của anh à?

- Thì những lúc không có anh, anh ủy quyền chứ.

- Đàn ông mấy anh, ngủ với người ta một vài lần rồi coi như không có gì xảy ra. Rồi vẫn gặp nhau hằng ngày, vẫn nói chuyện với nhau tỉnh queo. Mấy người không có trái tim hay là dây thần kinh cảm xúc có vấn đề vậy? Sao mấy người có thể như vậy với nhau, biểu ai mà tin cho được?

- Anh nói thiệt, trước kia anh ăn chơi, anh phong lưu, nhưng từ khi quen em rồi anh không như vậy. Em biết sao không? Vì anh thương em, còn trước kia anh chỉ là thất tình, không thể níu kéo được Diễm, anh đâm ra như vậy. Nhưng có em rồi, anh đã dừng lại.

- Anh ngủ với chị ta thôi à? Không có trách nhiệm gì à?

- Trách nhiệm gì em? Anh đâu phải dụ dỗ gái mới lớn mà trách nhiệm, Chi cũng thích, cũng muốn, hai người đi nhậu chung rồi ngủ với nhau thôi. Anh nói em biết, anh không phải loại người vô trách nhiệm, tại em không sống theo kiểu đó, em không dính vào mấy mối quan hệ kiểu đó, chứ không ai đòi trách nhiệm cả, an toàn có bao cao su, không để có bầu. Vì cả hai người ai cũng chỉ muốn tìm vui hay giải sầu nhất thời thôi.

Tôi im lặng suy nghĩ, sao anh biết là tôi không có mối quan hệ kiểu đó... Tôi biết mà, cái kiểu không yêu thương nhau nhưng vẫn lên giường được với nhau. Chuyện tôi với Khang đã như vậy còn gì, nhưng khác ở

chỗ, tôi và hán giả bộ là một cặp... Tôi cố gắng quên đi những tháng ngày đó rồi mà hôm nay lại phải lấy nó ra để minh họa. Vinh nói cũng có lý. Rõ ràng bản thân tôi cũng đâu có kể lúc đó cho anh nghe đâu. Mất tôi ráo hoảnh, nước mắt cũng đã khô.

- Anh không thích chị kia sao?

- Không, lúc đó anh chả thích ai nổi!

- Vậy còn chị ta?

- Hình như có thích, nhưng anh không đáp trả. Sau lần Chi hỏi anh có thích Chi không, anh xin lỗi và không qua lại ngoài công việc nữa.

- Rồi chị ta tỏ ra bình thường hả?

- Ừ, công việc rất tốt, anh vẫn luôn chi hoa hồng cao khi có hợp đồng lớn. Gia đình anh coi như một nhân viên đặc lực.

- Anh thật sự bình thường với chị ta sao?

- Ừ, lâu lâu cũng giỡn nhưng giữ kẽ. Anh không muốn tự nhiên làm mất tình cảm anh em có sẵn, cũng không thích để bị hiểu lầm, cũng không muốn làm ảnh hưởng tới công việc kinh doanh chung. Cho nên khi quen em, anh nói với Chi liền mà!

Tôi lại im lặng, thầm suy nghĩ và xâu chuỗi vấn đề, dần hiểu ra và tôi suy đoán là bà Chi kia thích Vinh và bị anh từ chối, nhưng vẫn cố tỏ ra mình bình tĩnh, cao thượng và cống hiến cho công việc mà nuôi hy vọng. Đến bây giờ, biết Vinh sắp lấy vợ thì hiện nguyên hình con hồ ly tinh phá hoại, tôi tự nhiên trở thành mục đích bắn tỉa của chị ta. Nhưng có lẽ người tính không bằng trời tính, một đứa luôn tìm hiểu sự thật như tôi, không phải cứ nghe cái gì là nhảy dựng lên. Tôi có một chiến thắng nhẹ đầu đời trong công cuộc ghen tuông... Tôi đã bớt giận nhiều rồi, sau chuyện lần này phải siêng điều tra hơn, phải siêng quan sát hơn. Dù gì thì vẫn phải giữ giá, tỏ vẻ dỗi hờn...

- Tắt tới nơi rồi, em không muốn có chuyện, em không muốn làm ảnh hưởng đến mọi người.

- Rồi sao? Ý em là sao? Em nói xong chưa?

- Em về đây, xong rồi.

- Còn muốn chia tay không?

- Để em suy nghĩ lại.

- Xong rồi thì bây giờ tới anh!

- Anh? Anh nói gì?

- Ai cho em nói tục trước mặt anh? Ai cho em chưa gì đã đòi chia tay?

- Rồi sao? Giờ anh muốn gây hấn? Có một người gọi cho anh, nói với anh kiểu đó anh có điên lên không? Bực mình hà!

- Sao em hung dữ quá vậy?

- Anh đi mà hỏi cái bà Chi kia đi!

- Được, anh sẽ hỏi!

“Nóng giận không tự sinh ra và mất đi, có chuyển từ người này sang người khác”. Tự dưng bây giờ tôi từ người nóng giận lại là người bị giận. Không biết nên cương hay nên nhu đây? Nghĩ tới nghĩ lui, tôi không thấy mình sai nên lại goe nguầy đòi đi về.

- Anh gọi điện nói chuyện với thư ký của anh đi, em không có nhu cầu tìm hiểu chuyện của mấy người, em về!

- Em đứng đó!

- Anh đừng có ra lệnh kiểu gia trưởng với em, em không có ba!

- Em đứng đó, để anh nói chuyện cho em nghe, cho em vừa lòng.

Vừa nói anh vừa bấm điện thoại, bật loa ngoài, nhác chờ của bà Chi kia là bài “Thì thắm mùa xuân”... càng nghe càng thấy ghét!

- Alo, Chi nghe nè Vinh!

- Tại sao Chi lại tìm nói chuyện gì với bé Dung vậy?

- Ủa, Dung đã méc với Vinh rồi hả, cô bé nhanh thiệt.

- Tôi hỏi tại sao thì trả lời đi!

- Thì Chi cũng chỉ nói sự thật thôi mà, Chi đâu có nói thêm gì đâu.

- Chi muốn tụi này gây nhau khỏi ăn Tết à?

- Đâu có, đừng hiểu sai vấn đề, mình là người lớn mà, không cần phải quát tháo nhau như vậy.

- Ủ, người lớn không ai mà xử xự như Chi hết. Qua Tết vô để tôi bàn giao Chi xuống Cần Thơ làm, không thì thôi việc!

Nói xong Vinh tắt máy, quay qua nhìn tôi với vẻ mặt hậm hực. Tôi vẫn ngênh mắt, tôi chờ hai tiếng xin lỗi. Anh bực dọc ngồi phịch xuống ghế. Tôi cũng bực dọc bỏ đi, định đi ra dắt xe ra ngoài đi về. Tôi không ngờ Vinh lại quát tháo bà kia lớn tiếng như vậy, đúng kiểu sếp la nhân viên, lại còn dọa cho thôi việc, không biết mọi chuyện có đi quá xa hay không? Không biết là có khi nào anh chỉ hù thôi hay không? Nhưng tôi cũng không thêm quan tâm, chuyện của tôi, tôi còn chưa giải quyết dứt điểm, để ý chuyện thiên hạ làm gì cho mệt.

- Em nói thương mà không tin anh. Vậy sau này có mười cô, hai mươi cô gọi cho em kể chuyện từng ngủ với anh thì em đòi chia tay anh mười lần, hai mươi lần hả?

- Anh mệt mỏi rồi à?

- Anh ghét con gái trả lời anh bằng một câu hỏi!

- Em cũng như con gái khác thôi ha?

- Em lại tiếp tục hỏi anh, anh thật sự không thích, anh đang giận.

- Thì thôi, giận thì không cần phải thấy cho gai mắt, em về cho xong!

- Còn chuyện mình thì sao?

- Qua Tết tính đi!

- Còn từ đây tới Tết thì sao?

- Giờ chứ anh muốn cái gì? Anh không cho em nóng giận trong trường hợp này, anh thiệt quá đáng mà! Em nổi nóng em đòi chia tay là lỗi của em, nhưng đó là có lý do. Anh không thử suy nghĩ cho cảm giác của em hả? Anh hỏi em có tin anh không? Em không tin anh mà em đi hỏi anh, em lắng nghe anh nói nãy giờ hả?

Lại tức lên nữa rồi, nước mắt tôi tự nhiên lại tuôn ra không kiểm soát được, giọng thì nghèn nghẹn... Anh đứng dậy, đi chậm về phía tôi, ôm tôi, hôn lên tóc tôi, nâng cằm tôi lên định hôn môi tôi nhưng tôi hất ra. Hôn hít cái gì, tôi đang tủi thân chết đi được. Tôi lại bỏ đi, lần này đi gần tới chỗ để xe ở cổng rồi...

- Anh xin lỗi bé!

Tôi đứng lại, đây mới là điều tôi chờ và muốn nghe. Tôi đứng đó, không quay lại, giọng của anh nhỏ nhưng đủ rõ...

- Ủa, em về đây, ngày hôm nay chẳng ra cái giống gì hết!

- Anh chờ em về.

- Em có xe, em tự đi.
- Giờ này tối rồi. Để anh chở em, lát anh đi taxi về.
- Anh đi mà lo tắt mấy cái cầu dao đi! Đường Tết đông lắm, anh khỏi lo.
- Anh thương em lắm.
- Thôi mệt quá, em về thiệt đây.

Anh tiến lại gần, ôm tôi thêm lần nữa, chặt hơn, vòng tay ấm lắm.

- Anh sẽ không làm gì có lỗi với em đâu, anh hứa. Chuyện hôm nay huề đi, anh xin lỗi rồi mà.

Tôi hứ một nhưng vẫn nâng tay lên ôm lại. Chúng tôi ôm nhau giữa một nơi toàn sắt thép, như một câu trong quảng cáo thép Pomina “những công trình trường tồn mãi mãi theo thời gian”... tôi cũng muốn chuyện của chúng tôi được như vậy.

56. Chương 27

- Tuần sau em đi đám cưới chung với anh đc ko?
- Ko anh!
- Oh, vậy cảm ơn em. Anh cũng đoán là em ko chịu.
- Biết là em sẽ ko chịu sao anh còn hỏi?
- Cầu may thôi em.
- Sao anh ko rủ bạn anh?
- Vì bạn nữ anh đa số chơi chung, quen biết cả rồi.
- Nếu em là anh, em sẽ ko đi, giả bộ cao thượng làm gì?
- Vậy ko lẽ phải chứng tỏ mình đau khổ hoài sao em?
- Cứ bình thường thôi. Nhưng em ko hiểu chị đó nghĩ sao mà mời anh, dễ sợ!
- Uhm, anh hiểu rồi, dù sao anh cũng cảm ơn em. Anh chỉ cần 1 người đi chung cho có chứ ko có ý là bạn gái hay gì hết.
- Em thấy anh tốt nhất ngày đó đi nhậu đi, em hứa sẽ nhậu chung với anh nếu anh muốn.
- Em nghĩ vậy thật sao?
- Thiệt! Em chưa quen anh lâu, em cũng ko quen chị Diễm đó nhưng em nghe là em thấy ghét rồi
-

Chuyện người đừng mà tôi nóng hết mặt, ai đời cái chuyện dùng 1 cái bỏ con người ta, xong ko bao lâu sao mời đám cưới. Yêu thương cái khỉ gì, còn 11 năm mặn nồng gần bó gì chứ. Tôi rút ra đc 1 vấn đề ko phải cứ yêu lâu là yêu nhiều, Thái nói đúng mà, ko có ai khôn hay ai dại, ko ai yêu nhiều yêu ít mà là có yêu nhau thật lòng hay ko mà thôi!

- Anh sẽ ko đi, em hứa là đi nhậu rồi nha.
- Uhm, em hứa.

Mà cũng chẳng biết vì sao tôi cứ hùng hực lên, rồi lại dường như đi quá sâu vào vấn đề người đàn ông kia. Ko lẽ chỉ vì đồng cảm? Chẳng biết nữa.

Mấy ngày cuối tuần cũng vậy, rảnh thì đi chơi với đám bạn, tối thì vừa học bài vừa onl, onl khuya còn chat chit với con Tiên bên kia nữa, sáng lại ngủ trễ. Loay hoay cũng qua tuần, ôi cái tuần đau khổ thi thố tùm lum, tôi bù đầu bù cổ, ăn ngủ ko yên vì sợ lằm ko muốn nợ môn nào nữa. Sao mà ngưỡng mộ mấy đứa học giỏi vậy, sao bài nào môn nào cũng qua cái một.

- Hôm nay con làm bài được ko?
- Con cầu cho 5 điểm là đc.
- May mà ko học đại học.
- Nếu mà học trung cấp chắc xong rồi!
- Uh, ráng học hành đàng hoàng đi, đâu có còn bao lâu!
- Dĩ nhiên rồi mẹ.
- Thi xong khóa này, sang năm ráng ra trường mẹ mua cho cái xe mới!
- Hehhe, giờ mẹ là động lực của con!

2 mẹ con lại chia sẻ, tán gẫu trong giờ cơm, rồi coi tv, tối lại lên phòng ru rú ráng học cho xong.

Cuối cùng cũng vượt qua tuần mệt mỏi, làm bài thi cũng đc, hy vọng đc qua hết. Cũng may là nhờ người nhỏ gọn nên nhìn ko già hơn mấy đứa cùng khóa. Thi xong hết như cắt được cục bướu trên lưng, nhẹ nhàng, ăn chơi đc rồi!

Nay thứ 6, cả đầu tuần tới giờ mình cũng ko onl nhiều, mà khi onl cũng ko thấy người kia. Ko biết đám cưới thứ 7 hay chủ nhật nữa, ko biết thằng chả quyết định đi hay ko đi. Và dù gì cũng thi xong, nếu có rữ nhậu thì mình chơi luôn. Nghĩ lại thấy tội tội sao sao đó. Nếu thật sự người đó tin tưởng mà chia sẻ thì coi như mình cũng làm đc việc tốt. Ko biết ông kia có ổn ko, nhưng ko thể nào tự dưng nhả tin hay buzz hỏi thăm đc, phải giữ giá!

Tối thứ 6, onl khuya, chat với Tiên, hôm nay mới rảnh rồi thật sự mà kể cho nó nghe nhiều chuyện, có cả chuyện của Vinh nữa.

- Có khi nào là có duyên ko mày?
- Duyên gì bà?
- Tao thấy kiểu cũng tình cờ như mày gặp anh Thái vậy.
- Đâu có giống!
- Ko phải hình thức giống mà cảm giác của tao đó, mày có hình chả ko?
- Đâu ra hình bà, mới gặp 2 lần!
- Đẹp trai ko?
- Cũng đc thôi, nhỏ hơn anh Thái 3t nhưng nhìn có vẻ từng trải lắm.
- Nhìn khá ko?
- Ai biết đâu. Nhưng lúc đầu nhìn tao thấy ông này kiểu đào hoa, phóng đảng lắm, nhưng đợt ông xin tội quá, chung tình và đau khổ, tao tin!
- Phải chỉ có tao, sao tao ko gặp đc như mày, gì đâu ko hà!
- Tao là tao ghét bà bồ cũ của ông, mẹ, ác như chó!
- Ồ, nghe cũng nhâm, làm như trong phim ko bằng.
- Mày bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, hết ngành chọn lại chọn cái ngành y học hoài ko thấy tốt nghiệp!
- Tao có khi cưới rồi ở đây luôn đó con!
- Bỏ tao hả? Mà tao ko sợ tao có đám bạn ế vui lắm!

- Nhớ đi con!

Hơn 2h, mệt, ngủ! Mai chắc chỉ lại đi chơi thôi, nói chung sống vậy cũng vui rồi, tình yêu đến thì nhận còn ko thì thôi

Sáng thứ 7, 8h mấy sáng điện thoại reo inh ỏi, chắc đám bạn ế lại rủ đi đâu rồi. Mắt nhắm mắt mở, giọng ngáy ngủ

- Alo

- Alo, anh Vinh đây!

- Dạ sao anh?

- Hôm nay cưới
.....

- Em ko đi nha, đừng hỏi nữa!

- Đi nhậu!

- Ok, đi nhậu thì đi!

- Bây giờ đc ko?

Tôi hé mắt nhìn đồng hồ.

- Gì anh, mới chưa 9h sáng đi nhậu gì?

- Giúp anh đi, anh muốn điên luôn rồi! Bạn bè anh cũng biết, nhưng mà anh ko thể làm tụi nó mất vui, mất hứng dù gì tụi nó cũng là bạn của Diễm.

- Gì chứ mà sáng sớm nhậu sao mà đc, em bị đau bao tử. Phải ăn uống đàng hoàng.

- Thì em ăn, anh nhậu!

- Gặp ở đâu?

- Hay đi xa đi em, đi Vũng Tàu đi!

- Em lạy anh, anh đi nhậu mà con đi xa!

- Anh rồi quá!

Tôi nhớ lại cảm giác điên tiết khi thấy Thái đi với người khác, chắc anh này đau dữ lắm đây. Thôi thì giúp người thì giúp cho trót, ngày trước Thái cũng có biết gì về mình đâu, cũng giúp hết mình đó thôi. Nghĩ như vậy mà tôi bung mền lên, tắm rửa và hẹn gặp người kia.

Đám bạn ế gọi rủ đi Thủ Đức câu cá, đành nói xạo là mắc coi cửa hàng dùm mẹ nên khát, tụi nó ko nghi ngờ gì, nhưng chỉ 1 người ko đi là cả đám ngồi nhà, tội nghiệp mấy đứa bạn, nhưng ngày tháng còn dài mà. Hôm nay là ngày tận thế của 1 người, thì tôi sẽ là 1 điểm tựa, hay thậm chí là 1 cái thùng rác để cho anh ta xóa cũng được!

9strong0, hẹn gặp ở 1 quán café ở đường Lạc Long Quân, tôi tới trước rồi anh ta mới tới. Ôi, cái con người này đúng là nát rượu, chắc nhậu xuyên suốt cả tuần hay sao mà nhìn thấy ghê, nhìn như con ma vậy, mắt thì thâm quầng, mặt mày xơ xác đến thê thảm ... Chắc là đau khổ lắm, lại 1 lần nữa tôi đưa mình vào vị trí của anh ta, để có thể hiểu và thông cảm.

- Anh ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Kêu gì ăn chung nha.

- Uhm em, anh ăn gì cũng đc.

Tôi kêu 1 beefsteak, 1 bún bò, 1 café đá, 1 sữa tươi. Vì lần trước tôi thấy anh ăn beefsteak. Mà nhìn anh chẳng còn tha thiết ăn uống thôi tôi kêu đại.

- Ăn uống đằng hoàng mới nhậu đc nha.

- Uhm.

- Sao anh căng thẳng vậy?

- Giờ này người ta đang rước dâu!

Anh ta nhìn đồng hồ, mặt mày rũ rượi, thở dài.

- Mắc mớ gì tới anh? Chia tay rồi mà!

Dối lòng thôi chứ lúc chia tay 1 năm mà Thái cưới vợ chắc tôi tự sát luôn quá!

- Uhm, ko mắc mớ gì tới anh!

- Giờ anh muốn ngồi yên lặng ăn hay là muốn nói chuyện?

- Nói chuyện đi!

- Mà anh ăn đi, kêu ra rồi ko ăn, anh có biết có bao nhiêu người ko có đồ để ăn ko?

- Em nói giống như má anh hay dạy con của chị anh vậy.

Tôi phụt cười ha hả khi anh trở mắt nhìn tôi, ôi tôi hơi vô duyên rồi, tự nhiên anh đó nói làm tôi mắc cười quá.

- Xin lỗi, tại anh nói làm em mắc cười quá!

Anh ta ráng ăn từng miếng từng miếng, ăn đau khổ kiểu bữa ăn trước khi bị tử hình vậy...

57. Quyển 2 - Chương 28

Mặc dù mọi chuyện đã được giải quyết nhưng trong bụng tôi vẫn thấy ầm ức lắm, không lẽ Tết nhất tới nơi mà lại gây gổ? Thực ra tôi vẫn chưa tâm phục khẩu phục, đáng lẽ phải gặp ba mặt một lời, tôi muốn bà Chi kia phải vừa què vừa xấu hổ trước mặt tôi như những gì ả đã làm với tôi vậy. Tôi lan man nghĩ đủ thứ, suy cho cùng tại yêu phải một người đàn ông đào hoa phong lưu mới vậy. Tôi vẫn quen được cái cảm giác nghĩ tới người yêu mình, thậm chí chồng mình lại làm tình với một đứa khác mà đứa đó lại không phải gái bán hoa. Tâm thì nghĩ kiểu gì ra ngoài xã hội ngoại giao anh cũng phải có mấy va chạm thân xác tình - tiền, nhưng chẳng thà tôi không biết, chứ biết rồi cảm giác bực bội quá.

Tôi chạy xe về, anh cứ chạy xe tò tò theo sau, hết rủ ăn cái này tới ăn cái khác. Anh nói anh đói từ trưa tới giờ không được ăn gì, nói nhăng cuội đủ thứ làm cho tôi vừa bực vừa thấy tội.

- Anh ghé ăn cái gì đi, mắc gì chạy theo em?

- Em ăn thì anh mới ăn.

- Em no rồi, chiều giờ không ăn gì em cũng thấy no.

- Thôi mà, ba ngày nữa Tết rồi mà.

- Ừ.

- Em ăn gì?

Hai đứa cũng ghé vô một quán cơm tấm, mỗi người gọi một đĩa. Cái cảm giác hậm hực trong tôi không biết chừng nào mới hết?

Về tới nhà, anh ủa vô nhà tám chuyện với mẹ, nhìn vui vẻ kiểu như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, nói chuyện với mẹ mà hay liếc liếc qua tôi nữa. Trong bụng tôi mắc cười lắm nhưng vẫn phải giả bộ mặt ngầu. Cứ như

vậy thì ngày cũng qua ngày, Tết cũng tới. Năm nay ăn Tết vẫn vui như bình thường, vì chưa có đi làm nên thời gian dành hết cho gia đình, cho bạn bè, năm nay còn có tiết mục qua nhà Vinh để chúc Tết nữa.

Qua Tết là tới sinh nhật, sinh nhật cuối của đời độc thân nên làm tùm lum, lớp thì bạn bè, lớp thì gia đình, nhà Vinh cũng làm cho cái tiệc thân mật. Tôi cũng bắt đầu đi làm, ma mới nên cũng bị nạnh hẹ sai vặt dừ lằm, nhưng không sao, ai mà không như vậy lúc mới đi làm chứ.

Rồi cũng đến ngày đám nói, ông bà, cha mẹ và chú bác Vinh qua nhà, mang trà bánh và trái cây theo. Ba của anh Vinh đồng dạng phát biểu ý kiến muốn kết thân hai nhà, mẹ tôi bắt tay nhà Vinh và đồng ý lời dạm ngõ. Tình cảm càng ngày càng gắn bó, thân thiết, Vinh cũng yêu chiều tôi hơn, không có những vấn đề nhảm nhí tào lao nữa. Anh chăm chỉ đi làm, đi làm về thì lại chạy qua với tôi. Còn về chị kế toán Chi kia thì bị đưa xuống Cần Thơ thiệt, một mối đe dọa đã bị loại bỏ, tôi cũng hơi day dứt chút xíu nhưng đó là hậu quả của hành động thiếu suy nghĩ của người ta, không phải do tôi áp lực gì cả.

Rồi má Vinh cũng lựa được hai cái khức vải đẹp, bác dẫn tôi đi may áo dài cho đám hỏi, rồi rục rịch tìm chỗ tư vấn áo cưới, chụp hình cưới và trang điểm. Tất cả đều riêng rẽ, áo cưới một tiệm, chụp cưới thuê bên ngoài là các bạn sinh viên có tâm nhưng không có studio, chỉ có fanpage trên facebook, trang điểm là chỗ quen với Tiên.

Thời gian cũng qua nhanh lắm, vì đi làm nên thời gian một ngày cứ trôi qua vùn vụt. Mọi vấn đề như nhà hàng hay thiệp cưới mẹ tôi cũng tìm hiểu nhiều lắm. Tội nghiệp mẹ, có mỗi một đứa con, tới tuổi gả chồng mà chỉ có một mình. Còn phải lo sửa nhà nữa, mẹ tôi sắp kiệt sức tới nơi, Vinh biết nên cũng hay chạy qua hỏi han hoặc phụ này phụ kia. Càng gần tới ngày cưới, tôi càng không nỡ xa mẹ, mũi lòng ghê gớm, mặc dù biết từ Tân Bình qua Gò Vấp mất có nửa tiếng thôi, nhưng mà...

- Mẹ để con gái làm gì? Ngày xưa mẹ để con trai thì giờ nhà có thêm người rồi không?
- Cái con này. Cuối tháng này chị Hà lên ở với mẹ rồi, cơm nước con khỏi phải lo, đi làm về thì do dưỡng sức khỏe, rảnh thì đi chăm sóc sắc đẹp với con Tiên đi, cô dâu là phải đẹp.
- Mai mốt con về nhà Vinh rồi mẹ có lo cho con như vậy nữa không?
- Cô về nhà đó thì tôi lo cái tánh của cô làm mất lòng nhà chồng, lúc đó không ai cứu đâu nghe!
- Mẹ lo cho con con biết, con thương mẹ và cảm ơn mẹ, thấy mẹ cực con xót nhưng thật tình là con khoái được mẹ lo lắm.
- Đúng là cái thứ gì, suốt ngày phây phây không giống mẹ một chút nào, mày chắc chỉ lo chuyện ngày mai thôi chứ ngày mốt cũng không biết há?
- Nhưng con là người tốt, không hại ai không nói xấu ai. Ngoại nói vậy là người tốt rồi đó!
- Chắc, nhớ ngoại quá... phải chi ngoại còn thì vui biết bao nhiêu.

Tôi là đứa đáng ghét, chuyên gia khơi gợi chuyện buồn, tự nhiên mẹ đã cực khổ lo toan vậy mà giờ còn làm mẹ buồn nữa. Nhìn mắt mẹ đỏ lên thì tôi bèn ôm mẹ, hai mẹ con khóc ngon lành.

Thoắt một cái cũng đến ngày đám hỏi rồi, nhà cửa trang trí cũng xong, áo dài, trang điểm cũng đã liên hệ xong, có mỗi ảnh cưới là chưa chụp vì đám hỏi xong mới chụp. Nhà tôi cũng tề tựu đông đủ cả, mỗi người phụ một tay, nhà cửa được trang hoàng sáng sủa và đẹp đẽ.

Đúng giờ nhà Vinh qua, tất cả đàn ông đều mặc vest đen, riêng Vinh mặc vest trắng, nữ thì áo dài hết, bên nhà tôi cũng vậy. Trầu cau, mâm quả và một cái bánh kem lớn, mấy chai rượu tây. Tôi cũng hơi hồi hộp khi bác hai của Vinh mở lời dạm hỏi. Bác mặc áo dài hồng, tóc xoã mượt và thắt một bím tóc nhỏ như là cây cải. Hôm nay ai cũng đẹp, Vinh cũng đẹp trai, ngay chính tôi cũng đẹp, lòng tôi hân hoan phơi phới.

- Hôm nay, được biết trước đó hai nhà cũng có gặp nhau và bàn chuyện bé Dung và Vinh đã được chấp thuận, nên tôi là bác hai của cháu Vinh, thay mặt cả gia đình chú Thái - thím Lan là ba má cháu Vinh, cùng gia đình hai bên nội ngoại qua đây xin phép chính thức ngõ lời dạm hỏi cháu Dung.

- Dạ.

- Tôi xin phép ở đây có bà ngoại, bà nội của Vinh cùng với cậu dì và cô chú bác.

Cả nhà Vinh lần lượt đứng dậy chào bên nhà tôi.

- Dạ, nhà tôi thì ba má cũng không còn, bên nội thì cũng đã không liên lạc từ lâu nên hôm nay gia đình cháu Vinh qua nhà tôi có các cậu dì bên ngoại. Xin cảm ơn sự có mặt của những bậc cha mẹ, ông bà của cháu Vinh đã qua nhà chúng tôi, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.

- Dạ, thì hai cháu cũng đã tới tuổi lấy vợ gả chồng, gia đình hai bên cũng hết sức vun vén và đồng thuận. Hai cháu cũng đã gặt đầu để tiến đến lâu đài se duyên hai họ. Đại diện gia đình Vinh – cũng là nhà trai, tôi xin dâng mâm quả trầu cau và một ít quà mọn, thể hiện lòng thành để chính thức dạm hỏi mẹ cháu Dung cho cháu Dung về làm vợ Vinh, làm dâu gia đình trong tương lai. Xin hỏi là nhà cháu Dung và cháu Dung có đồng ý không?

- Dạ, nhà tôi xin nhận và xin chấp thuận lời dạm ngõ.

Rồi các anh chị em họ của Vinh bưng mâm quả và qua trao cho anh chị họ của tôi. Người lớn thì cúi đầu bắt tay nhau. Vinh thì có chuẩn bị một cái nhẫn nhỏ đeo vô tay áp út của tôi.

Tuy chưa phải đám cưới nhưng tôi hồi hộp dễ sợ, tim đập quá trời, nhất là khi Vinh đeo nhẫn và hai đứa nắm tay nhau.

- Dạ, con xin hứa với bác gái là con sẽ yêu thương Dung, luôn che chở và chăm sóc cho bé, nên bác cứ yên tâm. Con xin cảm ơn bác và Dung đã đồng ý.

Rồi tôi và Vinh cùng thấp lên hai cây đèn cầy lớn theo lời chỉ dạy của người lớn, sau đó thượng trên bàn thờ tượng trưng của tổ tiên ông bà.

Về mặt của Vinh mấy lúc phát biểu chính thức như vậy tỉnh lắm, lời lẽ trôi chảy vô cùng, ngẫm lại đây cũng là một ưu điểm của anh. Còn tôi đứng đó, bị nắm tay hai cái mà má nóng bừng vì mắc cỡ. Cả nhà thấy vậy cũng cười và có chọc quê nữa. Lúc này tôi mới thấy bớt căng thẳng. Trong vài khắc tôi nghĩ tới những gì đã trải qua, những sai lầm của tôi, của Vinh, thôi thì từ bây giờ hai đứa cũng gần chính thức là vợ là chồng, phải yêu cả những điểm xấu của nhau mà sống. Đã đi đến đoạn đường này, cả ông bà cha mẹ hai bên đã gặp nhau, ngày hôm nay thì không phải là đơn giản, đúng là khái niệm mối quan hệ nghiêm túc mà tôi đã dừng đặt ra lúc đầu. Tôi không còn trẻ nữa và cũng không phải là gái ngoan nhu mì, nhưng tôi là con của mẹ tôi, tôi có quyền tự hào vì điều đó!

Hai gia đình thưa hỏi nhau xong xuôi, mọi chuyện diễn ra hết sức suôn sẻ và không khí hết sức nhẹ nhàng, đầm ấm đúng kiểu thân mật. Sau đó mẹ tôi ngõ lời mời cả hai nhà đi đến nhà hàng dùng bữa cơm thân mật. Vì đàn trai cũng qua giờ gần trưa nên giờ này cũng đến giờ ăn. Càng nghĩ càng thấy mẹ tôi thật chu đáo, tất cả đều đúng nhịp và bài bản, phát biểu và trả lời của mẹ thẳng thắn nhưng không gây mất lòng ai, chắc là ba Vinh cũng có nhắc nên không một ai hỏi đến bên nội hay ba tôi hết, tất cả đều cười nói vui vẻ.

Chuyện cứ như thế trôi qua, còn có cỡ bốn ngày nữa là cưới. Ấy vậy mà đời không như là mơ.

Sau đám hỏi tầm mười ngày, buổi chiều cuối tuần tôi đi ăn với Tiên, hôm nay Vinh nói bận nên hai đứa không hẹn hò. Đang ăn thì điện thoại reo, số bé Vy.

- Chị nghe nè em?

- Chị đang ở đâu vậy chị Dung?

- Chị ở khu 3/2 quận 10.

- Chị rảnh không?

- Có gì không em, bây giờ luôn hả?

- Có, chị chạy qua đây chút đi. Mà chị đang đi với ai vậy?

- Chị đi với bạn chị.

- Chị qua một mình đi, quán café X số... trên Nguyễn Trãi quận 5. Nhanh đi, qua giúp em, không thì không kịp.

- Ủ, ừ, chị qua đây, có gì bình tĩnh nha.

Tôi tắt máy quay qua Tiên nói cho nó nghe chuyện.

- Chắc cũng có gì gấp đó, mày chạy qua đi, tao về cũng được.

- Ủ, vậy đi nha, gấp sau.

Tôi phi xe qua địa chỉ của bé Vy, giọng con nhỏ hốt hải làm tôi thấy lo lo.

Vừa tới nơi đã thấy con bé đứng ngay cửa quán, nó xúi tôi gửi xe nhanh nhanh rồi lúi vô quán, nhìn điệu bộ lấm la lấm lét, còn có một chút hốt hoảng. Vừa ngồi xuống, cô em chồng tương lai thở hổn hển đứt quãng làm tôi không biết chuyện gì xảy ra với nó.

- Chị bình tĩnh nghe em nói nè, bình tĩnh nha.

- Ủ, chị nghe nè, từ từ, uống ly nước cái đi, có chuyện gì?

- Hồi sáng, em nghe anh ba nói chuyện điện thoại với ai mờ ám lắm, hẹn tối nay gặp, rồi còn khuyên người đó đừng buồn, kêu là em với anh ngọt lắm!

Tôi bắt đầu sốt ruột, bé Vy hớp ngụm nước xong nhanh nhẩu nói tiếp.

- Xong trưa anh ấy đi mua thuốc gì nhiều lắm, em hỏi anh mua cho ai, anh nói anh mua thuốc bổ cho chị. Mà em nhớ bữa má em có nhờ người lấy thuốc bắc cho chị nhiều rồi mà hôm nay anh lại mua thuốc tây. Cho tới chiều, em thấy anh diện đồ đẹp, thơm phức, em lại hỏi anh đi đâu, anh nói đi gặp chị. Không biết sao em nghi lắm, nên em chạy theo, rồi em lên theo ống tới đây, ống không nghi gì hết. Trên đó em không biết là ai vì em chưa lên, em không muốn bứt dây động rừng nên em gọi chị. Em gọi chị nghe theo như kiểu chị không biết gì thì em chắc chắn anh hẹn cô nào trên đó rồi.

- Hả, sao cứng biết?

- Chị nghe em, bình tĩnh, đi lên đó, nếu là bạn trai hay bạn học bình thường thì coi như chị tình cờ đi cafe gặp, còn nếu có con nào thì...

Nghe con em nói tới đó tim tôi như rút ra ngoài, tôi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, tôi rối lắm.

- Thì sao em?

- Thì chị... Chị muốn em lên chung không? Hay là chị đi một mình, em chờ chị dưới này?

- Nếu không phải bạn bè của anh ấy thì sao Vy?

- Thì chị xử sự theo bản năng đi, em đâu có biết đâu. Em chỉ giúp chị tới đây vì em thương chị, em sợ anh em làm gì sau lưng chị.

- Hay em đi với chị đi, coi như hai chị em đi cafe. Nhưng em có sợ anh ba em la em không?

- Chắc, em không sợ, nhưng em chỉ sợ em cư xử không đúng mực nếu có gì đó không đúng thôi.

- Đi lên với chị nha, để chị có thể bình tĩnh, em làm chị run quá nè.

Hai chị em tôi dẫn nhau đi lên lầu. Quán cafe có tới hai tầng, không biết là Vinh đang ngồi tầng nào? Theo như lời bé Vy thì đúng là Vinh đang làm gì không phải sau lưng tôi rồi, làm gì có chuyện mua thuốc bổ gì chứ. Tôi thấy hơi nghẹn, khó thở và mất hết tự tin. Bước có mấy bậc thang mà cổ chân tôi cứng ngắc, cảm thấy quần áo chật chội...

Lên lầu một, tôi nhìn dáo dác, bé Vy cũng vậy, và cả hai đều thấy Vinh ngồi phía trong gần phía góc sân khấu có cái cây đàn dương cầm... Tim tôi như ngừng đập. Vinh ngồi đối diện một cô gái tóc ngắn. Cô gái ấy đẹp, đẹp hơn tôi nhiều, sắc sảo nữa, hai tay của cô gái đang nắm một bàn tay trái của Vinh - chồng sắp cưới của tôi. Niềm tin trong tôi sụp đổ ngay tức khắc. Tôi bất ngờ vô cùng, tim đau thiếu điều muốn ngã quỵ tại chỗ, muốn hét lên và đứng như bản năng tôi lao vào cứu xé hai con người đó. Nhưng sự thật là tôi bị chết đứng, bé Vy lay lay vai tôi. Tôi quay qua, nước mắt đã sắp chảy ra rồi, tôi không biết làm sao để mọi chuyện không tồi tệ bây giờ.

- Chị Dung, là... bà Diễm, bồ cũ anh ba...

Như sét đánh ngang tai, tôi lại chết thêm một lần nữa, ai chứ? Người yêu cũ của Vinh, người đã bỏ anh để lấy người khác, giờ sao hai người họ lại nắm tay nắm chân nhau kiểu đó? Giờ tôi làm gì bây giờ? Thiệt lòng tôi đã mất hết niềm tin, có phải tôi đã quá dại khờ khi quá tin Vinh không? Đào hoa thì sao? Người đào hoa thì không biết tới chung thủy sao?

- Chị, chị làm gì đi? Hay chị lại hất ly nước vô mặt bà Diễm đi, bà đang nắm tay anh ba kìa.
- Nếu anh ba em không cho thì người ta có nắm được không?
- Chị, chị phải nói chị là vợ sắp cưới của anh đi.
- Không, người kia còn là vợ của người khác rồi mà họ còn nắm tay nhau, hẹn hò nhau kiểu đó, chị thì là cái thá gì hả Vy? Đi về đi em.
- Chị, chị không đi thì em đi.
- Ủ, em làm gì thì làm... Chị đi về, chị mệt rồi.

Tôi vừa nói xong câu, bé Vy nhanh như chớp đã nhanh chân đi lại chỗ của hai người kia. Tôi nhìn theo nhưng không màng tới thế sự nữa. Tôi chán! Lần này tôi buông thiệt. Tôi tự nói trong bụng lần này không thể bị dụ ngọt được nữa, không được phép tổn thương bản thân mình nữa.

Tôi thấy bé Vy vừa bước tới, cô bé như nói gì đó. Người phụ nữ xinh như hoa kia hoảng hồn rút hai bàn tay lại và đứng dậy chào. Mọi thứ diễn ra cứ như một cơn ác mộng, nhưng nhẹ nhàng như cơn gió. Vinh cũng giật mình đảo mắt nhìn quanh và cuối cùng cũng đã thấy tôi. Tôi nhìn lại anh, thẳng vào mắt anh, mắt tôi như nổ tung nhưng trái tim tôi lại tự nhắc mình: “mày phải bình tĩnh, thẳng đó không đáng để mày khóc”. Tôi ngây dại, quay lưng bỏ đi. Tôi tự an ủi mình: “nếu khóc thì về nhà rồi hãy khóc Dung à, mày khóc ở đây người ta cười vô mặt, người ta coi thường mày”.

Tôi ủ rũ bước xuống, ra khỏi quán để hít chút không khí, nếu còn cứ ở trong đó chắc tôi chết vì ngạt thở. Bé Vy chạy theo tôi:

- Chị Dung, chị có sao không vậy? Em về chung với chị nha?
- Ủ, về chung với chị đi.

Tôi vẫn thờ thẩn lắm. Ngay sau đó, tôi thấy Vinh cũng chạy xuống tới, đứng ngay chỗ người giữ xe đang dắt xe tôi ra, không nói gì, chỉ chặn ngay đó, vẻ mặt không tỏ vẻ biết lỗi. Nhưng thôi rồi, cái loại đàn ông mà vợ người khác cũng thèm thì tôi đây cũng bỏ đi là vừa.

- Anh tránh ra cho người ta dắt xe em ra coi.
- Không!
- Ủ, vậy em bỏ xe, em về với Vy.
- Con Vy, ai cho mày về? Chị ba sẽ về với anh.
- Đẹp, anh ra chỗ khác hoặc em về với bé Vy. Anh lên đó mà lo cho bạn gái cũ của anh đi, sao hẹn hò cafe lại bỏ người ta ở đó? Anh tránh ra, em không phải, cũng chưa phải là vợ anh, em chưa bước chân vô nhà anh đừng nói em là chị ba, chị tư gì hết! - Tôi hằn học gắt lên.
- Anh cần nói chuyện với em!
- Giờ em không thích nói chuyện với anh, em không thích nhìn thấy mặt của anh, để yên em đi. Đừng có bày đặt mà lớn tiếng với em ở đây.
- Anh ba đi ra để em với chị Dung về. Nói chuyện sau đi, vùng vằng người ta nhìn kỳ chết. - Cái Vy chen vào với vẻ không hài lòng.
- Mày im, anh kêu mày im rồi mà!
- Anh không phải giận cái chém thớt, ANH CÓ TRÁNH RA CHỖ KHÁC KHÔNG?
- Anh không tránh!

Anh vừa nói vừa nắm lấy cổ tay tôi. Tôi vùng ra, trong lúc quẫn trí, tôi lao chạy ra đường, Vinh với theo nhưng không kịp. Vừa lúc đó có một chiếc xe máy vừa chạy tới, thắng không kịp nên đâm sầm vào tôi. Tiếng la hét vang lên cả một góc đường.

58. Chương 28

- Rồi ăn uống café xong rồi sao anh?
- Em muốn sao?
- Nhậu thì buồn lắm, đi hát đi, vừa hát vừa uống cho vui cho quên đời!
- Cũng được em!

Ăn uống xong, 2 đứa lại tìm chỗ karaoke, chắc chắc hôm nay chắc phải cả ngày với anh này, coi như xả stress sau thi vậy.

2 đứa lấy 1 phòng karaoke tầm 12h trưa, mấy bạn phục vụ nhìn như 2 đứa điên, trời hành hay sao mà đội nắng đội mưa đi gào thét giờ này. Tôi kêu hân 1 két bia, khô mực nướng, cánh gà chiên và trái cây để làm mồi.

- Anh hát bài gì em bầm!
- Thôi em hát đi, anh hát ko nổi!
- Ok!
- Mà em uống đc mấy chai kêu cả két vậy?
- Thì uống nhiều uống thôi, dư thì trả lại.
- Ko biết ở đây có rượu ko?
- Thôi, bia thôi anh!

Tôi thấy anh ta chạy ra ngoài nghe điện thoại, rồi bước vô rồi 1 chút lại chạy ra, tôi thì cứ hát một mình. Bấm pause

- Ủa, ai gọi cho anh hoài vậy?
- Bạn anh, mẹ anh gọi hỏi anh có đi đám cưới ko?
- Anh nói sao?
- Anh nói ko.
- Uhm, cụng ly cái coi!

Tụi tôi bắt đầu cụng ly, rồi hát, lát nữa anh ta có men vô cũng hát, cái kiểu hát cho quên sầu, hát toàn bài nhựa nhựa nhạc sến, rồi hát 1 serie nhạc chia tay của Ưng Hoàng Phúc, đến thăm luôn. Lâu lâu tôi lại chen vào 1 bài nhạc sôi động như Ôi tình yêu chẳng hạn.

Rồi tôi hát bài Một mình của nhạc sĩ Thanh Tùng, tự nhiên thấy ko khí trùng xuống hẳn, tự nhiên có tí bia vô tôi cũng ko kìm chế được cảm xúc, tôi để mic xuống rồi ôm mặt khóc, chẳng hiểu vì sao khóc, bài hát cũng chẳng có gì gọi là liên quan đến tâm sự 2 đứa Phòng karaoke nhạc cứ vang vang, 1 kẻ ngồi gục đầu, 1 đứa ngồi khóc.

Anh ta tắt nhạc.

- Xin lỗi em
- Vì chuyện gì?

- Đã lời em vô chuyện của anh.

- Ko có gì.

- Em nhớ người yêu cũ à?

- Ko biết nữa.

Nhạc dừng, 2 đứa bắt đầu thắm bìa, ngồi tâm sự, kể từng lum, hồi từng lum, về cuộc đời, về gia cảnh, về tính cách. Nhưng tôi vẫn sụi sụi ...

- Em còn thương bạn trai em ko?

- Em còn

- Bạn trai em thương em ko?

- Chắc còn

- Vậy sao lại chia tay?

- Là tại em Thôi cụng ly cái đi!

- Tại em bắt cá 2 tay à?

- Ko có, nguy hiểm hơn, tàn ác hơn bắt cá 2 tay nữa.

- Có tiện kể ko em?

Người đó chỉ tê tê chứ ko có vẻ xĩn, tôi cũng vậy, tê tê, vẫn còn nhớ vẫn biết mình làm gì, đang nói gì nhưng mà lại cứ thích bộc lộ ra, cứ thích kể tràn giang đại hải ra ... Đúng là rượu vào thì lời ra

- Có sao đâu mà ko tiện, anh kể em nghe giờ em kể lại.

- Uhm, anh nghe

- Em có bầu, em phá thai rồi tụi em chia tay!

- Bạn em sợ có con hả?

- Ko phải, là em sợ, lúc đó em mới 18 Em đang học dở cấp 3. Em cũng ko muốn cưới, ảnh đòi cưới nhưng em sợ quá, áp lực quá em nói lời chia tay.

- Ủa, rồi ko năn nỉ hàn gắn hả?

- Ko

- Sao 2 đứa lì quá vậy?

- Ê ê, anh của em lớn hơn anh 2 tuổi đó nha!

- Anh ko quan tâm, anh chỉ quan tâm câu chuyện của em thôi.

- Ko ai năn nỉ ai, ko nhắn tin, ko gọi điện tới giờ.

- Chà, mạnh mẽ quá.

- Mạnh cái búa, khóc muốn mù mắt chứ đó mà mạnh.

- Ko biết bạn trai em thế nào.

- Chắc cũng cỡ anh thôi, em ko biết. Em vô tâm quá.

- Chắc tại lúc đó em còn nhỏ quá nên bông bột.

- Tại em ác quá mà.

- Em có hối hận ko?

- Vì điều gì?

- Vì gặp và dâng hiến cho anh bạn trai, vì có bầu, vì phá thai. Nói chung vì tất cả?
 - Chưa hề!
 - Thật ko?
 - Em ko hối hận về những việc em đã làm đâu anh, em quan niệm làm đúng mình hưởng còn làm sai quả báo thì tự chịu, trên đời này có tiên Phật thần thánh mới ko sai lầm!
 - Nói chung anh đánh giá sai về em rồi.
 - Anh nghĩ em gì mà sai?
 - Anh chưa từng nghĩ em đã trải qua những chuyện như vậy, và em còn thiệt thà hơn anh tưởng, thấy em hơi khùng 1 chút nhưng cũng cá tính mạnh, cũng dễ thương.
 - Anh vui lên đi, đừng buồn nữa. Từ hôm nay nên sống khác đi.
 - Sống khác sao em?
 - Mạnh mẽ lên, quên thì ko quên đc rồi, làm sao mà quên có mất trí nhớ mới quên thôi. Nhưng kiểu như nên cảm ơn chị đó vì nỗi đau gây ra cho anh, sau này anh thương ai anh nên bù đắp cho người ta, thương hơn nữa mới đc.
 - Giờ là anh được em chỉ anh cách sống, cảm ơn em.
 - Ko phải, em chia sẻ!
 - Uhm, cụng ly cái đi, từ nay sẽ sống khác!
- 2 đứa tiếp tục cụng ly, rồi lại tiếp tục..
- Như em nè, em cũng muốn đc gặp và thương ai lần nữa, nhưng em ko dám, sợ sẽ ko ai chấp nhận em!
 - Thì em dấu chuyện đó đi.
 - Em ko thích, khi em nói chuyện với mẹ hay với ngoại em, rồi với anh Thái, mấy chuyện tào lao thì em còn nói dỏm chút chứ quan trọng thì em ko nói xạo đc. Em thấy khó chịu, ray rứt.
 - À, em tìm người chấp nhận và cảm thông chứ gì?
 - Uhm, đúng rồi, ko biết con trai bao dung chịu thông cảm và thật lòng yêu 1 đứa như em bị tiệt chủng hết chưa nữa!
 - Hahaha, nói ới em giỏi văn ko vậy? Sao em mở miệng ra là thấy mắc cười!
 - Mắc cười ko?
 - Gật gật
 - Vậy mà từ sáng giờ mới thấy anh cười, cười cái thấy hào quang luôn, quên sầu đi, cụng ly đi!
 - Từ đó giờ anh chỉ yêu 1 người, chẳng biết như vậy là tốt hay xấu.
 - Yêu thì có gì mà xấu?
 - Ủ, anh cũng ko quan tâm chuyện trinh tiết gì nữa, nhưng chuyện phá thai thì hơi ớn, nhưng anh nghĩ chắc 99% con gái khi tiếp cận con trai sẽ ko nói mấy chuyện quá khứ ko hay ra đâu, đàn ông cũng vậy, người ta nói tốt khoe xấu che mà.
 - Còn 10% kia kìa, em trong 10% đó mà.
- Thật sự, tôi ko thể dừng lại việc cứ nói, nói và nói, nhưng mà nhìn thấy ổng khá hơn, biết cười là cũng thấy làm đc việc tốt, kệ phóng lao thì theo lao thôi, chứ có khi 1 mình là thằng chả lại đâm đầu vô xe tải nữa thì báo đời! Ko biết là tỉnh hay là say rồi nữa.

59. Quyển 2 - Chương 29

Tôi bị bánh xe trước cán qua bàn chân, té xuống đường bị trầy một bên đùi và đầu gối, máu chảy đầm đìa. Nhưng tôi không cảm thấy gì cả, bé Vy và mọi người chạy ra đỡ tôi dậy, tôi bị rách hết quần chỗ bị cọ xát xuống đường, vài phút thôi mà giao thông đã bị tắc nghẽn. Tôi có cảm giác mình như hồn ma, không còn sức lực, không suy nghĩ, không khóc, không cười, không đau. không quan tâm xung quanh, thậm chí tôi còn không biết mình là ai nữa mà. Mặt tôi tái xanh, nhợt nhạt.

Diễn biến xảy ra nhanh lắm nhưng với tôi thì chậm từng khắc một. Vinh ta lao ra túm lấy cổ áo người đụng vào tôi, hay nói cách khác là người đã đen đủi gặp tôi đâm đầu vào xe họ. Anh chửi bới, rồi đâm người ta, tôi thấy nhảm lắm, nhưng không hiểu sao lúc đó tôi như kẻ vô hồn, không phản ứng gì cả. Rồi mọi người xung quanh can ngăn và kêu công an tới.

- Tôi xin lỗi cô, tôi sẽ đền tiền thuốc cho cô. Cô đi khám đi, chụp phim hay sao tôi đền hết.

Tôi hất tay, lắc đầu:

- Xin lỗi chú, tại con chạy ra đường lúc chú đang chạy mà, cũng là lỗi của con. Con không sao đâu, chú đi đi. Anh buông người ta ra đi. Anh không cần phải làm như vậy, người ta lớn tuổi rồi.

Bé Vy cũng can ngăn, vài người ở đó cũng nói thấy tôi chạy ra đường chứ không phải là người ta chạy ẩu. Rồi người đụng tôi rời đi đi, tôi không dám đòi đền thuốc gì cả.

Tôi được dìu vô gần trong quán, tôi không biết người phụ nữ xinh đẹp kia đã về chưa, hay cô ta còn ru rú trên đó nhìn xuống mà cười cợt tôi nữa? Chắc, chưa chắc thay cho tôi, tôi thất bại quá rồi, thất bại toàn diện. Anh ta cứ đến gần là tôi lại xô ra, tôi chỉ bám vô bé Vy.

- Chị thấy rất quá, Vy chở chị đi rửa chỗ trầy này đi. - Tôi nói nhỏ với Vy.

- Dạ!

Lúc này tôi đang ức chế chỉ muốn bỏ đi chỗ khác thôi, không ngờ đi đứng kiểu gì mà lại xảy ra chuyện như vậy. Tự nhiên thành trung tâm sự chú ý, mọi người xung quanh cũng đoán già đoán non xì xầm này nọ, người ta nói nhìn tôi đáng thương, tội nghiệp, tôi nghe thấy hết chứ. Tôi nhờ anh giữ xe kêu chủ quán cafe cho tôi gửi xe có gì lấy sau, người ta cũng đồng ý giữ xe lại để ngày mai tôi tới lấy.

Vinh tới gần, cố tình đỡ tôi lên.

- Không cần, anh lên với bạn anh đi, em sẽ nhờ người khác đỡ em. Anh làm ơn, tôn trọng em một lần đi, một lần này thôi, đừng đụng vào em...

- Anh chở em đi!

- Anh tránh ra khỏi tầm mắt em là em cảm ơn anh rồi. Em kìm nén lắm mới được như vậy, anh muốn thấy em thê thảm khóc lóc anh mới vừa lòng hay sao? Em đau lắm, để bé Vy chở em đi, tránh xa em ra!

Tôi nói nhỏ gần tai chỉ đủ để anh nghe, tôi sợ mọi người xung quanh nghe câu chuyện của mình, ít nhất người ta chưa hiểu rõ nó như thế nào. Tôi vẫn cố gắng giữ thể diện cho nhau hết mức có thể.

Anh nghe tôi van xin, bắt lực, tự ái đứng dậy né ra chỗ khác, ánh mắt đầy ăn năn, nhưng tôi không muốn quan tâm. Tôi nhờ người ta đỡ tôi lên xe bé Vy ngồi. Bây giờ con bé cũng quát nạt anh nó mấy lần, nó còn nổi điên hơn tôi. Tôi cố nén cơn ghen, cơn giận, cơn đau, cơn buồn của mình một lần nữa, lên xe ngồi mà không nhìn lại phía sau.

- Gần đây có bệnh viện Nguyễn Trãi, em chở chị tới đó nha?

- Ừ.

- Xin lỗi chị, em muốn cho chị biết nhưng lại thành ra hại chị như vậy.

- Sao lại xin lỗi, ngu quá, nói tào lao, lo chạy xe nhìn đường đi kìa.

- Chị ơi, chị có sao không?
- Chị có sao, nhìn chị nè, mới bị tông xe còn hỏi chị có sao không?
- Tội nghiệp chị, em thương chị quá. Anh ba tệ quá, em thiệt thất vọng về anh.
- Cảm ơn em.
- Chị có chia tay anh em cũng không khuyên gì đâu, em sẽ ủng hộ chị. Em sẽ làm bạn của chị để chia sẻ cảm giác của chị.
- Ủa, cảm ơn em.

Con bé sụt sùi, tôi thấy có nước mắt bay ngược ra phía sau, tôi đưa tay ra lau nước mắt cho em, còn nước mắt của tôi, tôi nuốt vào lòng.

Vô bệnh viện, y tá rửa và súc thuốc lên vết trầy của tôi rất và sót kinh khủng. Sau đó đi chụp hình x-quang bàn chân, may mà không bị làm sao, chỉ bị bầm và xây xát một chút. Bình thường chắc là tôi đã la oang oang lên, nhưng sao hôm nay tôi bản lĩnh quá, tôi ngoan và mạnh mẽ quá. Tôi còn phải nể mình nữa mà.

Xong xuôi, cô bé chở tôi về nhà, nhìn mặt cô em vừa dễ thương lại vừa tội nghiệp. Cô bé chạy thật chậm, sợ tôi đau, cả hai không nói câu nào vì thật ra tôi cũng không biết nói gì.

- Vy chạy thấy cái khách sạn nào cho chị vô nha.
- Dạ? Khách sạn hả chị?
- Ủ, chị vô nằm nghỉ một chút, chị hơi mệt, hết mệt xong chị sẽ đi taxi về nhà. Giờ chị cũng chưa muốn về.
- Em vô với chị nha?
- Em sợ chị làm gì ngu sao? Không đâu, chi ê ầm người quá, muốn nằm một chút thiệt mà.
- Em nằm chung có sao đâu?
- Nhưng chị muốn nằm một mình.
- Dạ, chị nói vậy thì em biết rồi. Nhưng hứa với em là chị không làm gì nha?
- Ủa, chị hứa, có thể chị không yêu anh em nữa nhưng chị còn yêu đời lắm.
- Dạ.

Điện thoại tôi reo, Vinh gọi, tôi tắt máy. Vừa tắt xong thì anh lại gọi cho bé Vy. Bé Vy nghe điện thoại reo nhưng đang chạy xe nên không nghe được.

- Vy nghe điện thoại đi, nói với anh ba em là chị mệt nên em đưa chị về nhà an toàn rồi, nói thêm là chị không muốn gặp anh, khi nào muốn chị sẽ liên lạc.
- Dạ.
- Rồi Vy tắt vô lẽ tắt máy, em ấy nói y như lời tôi nói rồi tắt máy. Tiếp tục chạy được một đoạn thì có một dãy khách sạn, bé Vy chọn một khách sạn khang trang, sạch sẽ, nó vẫn muốn vô chung nhưng tôi lắc đầu.
- Chuyện bữa nay Vy đừng nói ai biết nha, chị không muốn người lớn phải phiền lòng vì mình.
- Dạ, em biết rồi. Chờng nào về tới nhà chị gọi em nha?
- Ok em, em chạy xe cẩn thận nha.
- Dạ.
- Bye bé.
- Bye chị.

Cô bé quay đi bắt lực, nhân viên khách sạn nhìn tôi tả tơi đầy thương tích vô lấy phòng một mình cũng tò mò.

- Minh mới bị té xe, xe bị đem lên phòng rồi, bây giờ chưa dám về nhà sợ ba má chửi nên trốn khách sạn, được chưa?

- Dạ, dạ.

- Đó giờ chưa thấy người nào bị té xe hay sao?

Tôi nói rồi cầm chìa khoá, đi cà nhắc đến thang máy, chắc mấy đứa lễ tân thấy tôi bị thương nên cho ở lầu một. Vừa mở cửa phòng, tôi khoá lại liền... và rồi tôi bắt đầu khóc, cơn khóc mà tôi đã nhịn nín từ cả buổi. Tôi khóc như mưa. Tôi khóc lớn để vơi đi bớt ảm ức, tôi đập đầu vào tường, tôi tìm cảm giác đau nào đó để đau hơn cảm giác này. Giây phút này tôi đang sống thật với cảm giác, cảm xúc của mình. Tôi đau lắm, đau từ trong ra ngoài. Không phải tôi ghen, mà là tôi cảm thấy thất bại, thất vọng, sụp đổ, mất niềm tin...

Tôi vật vờ nằm dài ra giường. đang khóc thì tự nhiên nghe gõ cửa, tôi cà nhắc bước ra mở hé thì thấy bé Vy, cô bé vì lo quá nên đã quay lại tìm tôi.

- Chị cho em vô với chị Dung?

Tôi mở cửa, rồi ngồi bệt xuống sàn, mất hết sức lực. Tôi bắt đầu kể lể, than thở, những tiếng nấc, tiếng rên rỉ của tôi như tiếng ma chết oan vang khắp phòng khách sạn, nghe thật ám ảnh.

- Chị đã làm gì sai? Tại sao anh em lại đối xử với chị như vậy? Ngay từ đầu nói lời thương chị, chị đã năn nỉ anh đừng coi chị như cái bóng của bà Diễm rồi. Vỵ ơi, chị khổ quá, chị đau quá!

Bé Vy không nói gì, chỉ thút thít khóc theo, ôm tôi, vỗ lưng an ủi, lau nước mắt cho tôi. Cảnh tượng gần giống lần tôi với Tiên khóc sau khi chia tay Thái.

- Giờ chị phải làm sao? Chị không muốn cưới nữa, chị muốn dừng lại Vỵ à. Chị không muốn nhìn thấy mặt Vinh nữa.

- Cho dù chị có cưới hay bỏ ảnh thì mãi mãi em coi chị là chị dâu của em. Em thương chị, chị thiệt tình, chị hoà đồng không thích thể hiện gì hết, chị gần gũi lắm. Ảnh mất chị là do ảnh ngu, chị đừng tự làm khổ mình nữa. Hôm nay nhìn chị em chỉ muốn moi ruột bà Diễm ra thôi.

- Còn có một tháng nữa là cưới rồi, chị làm sao đây Vỵ? Lát về chị nói sao với mẹ chị đây? Chị làm sao đây? Mẹ chị bạc tóc để chỉ lo đám cưới của chị, gần xong hết rồi Vỵ ơi!

- Hồi nãy anh Vinh có gọi, nói ảnh chạy qua nhà chị, em nói như chị nói nên ảnh la em quá trời. Ảnh la em không biết năn nỉ chị dùm, không biết lo cho chị, em có cãi lại, em chửi anh ấy vì làm khổ chị, rồi em tắt máy.

- Nhưng tại sao? Cả chị Diễm kia, chị ta có chồng hạnh phúc rồi còn làm như vậy với chị, sao sớm không hẹn nhau mà chờ chị sắp cưới mới bắt đầu giở trò? Chị có làm gì bà ấy đâu mà lại như vậy? Anh Vinh cũng bắt tay với bà lừa dối chị. Giờ tìm chị đau lắm, như có ai lấy dao đâm vô vậy, nát hết rồi Vỵ ơi, không cứu vãn được nữa đâu em ơi!

Tôi lại khóc toáng lên, oan ức, đau khổ tột cùng, cái cảm giác bị phản bội, bất lực vì bị người ta coi thường, cảm giác tủi thân vì bị tổn thương, cảm giác muốn buông bỏ nhưng trong lòng thì còn yêu còn vương vấn.

Khóc chán chê, tôi leo lên giường nằm co ro, quay mặt vô tường, cứ một hồi lại nấc lên rồi lại sụt sùi, mũi nghẹt cứng, mắt thì nặng trĩu, mặt thì sưng. Nghĩ lại, sao con người ta nói thương yêu nhau làm gì để mà làm khổ làm đau nhau như vậy? Thật quá nhẫn tâm! Lòng ngực tôi lâu lâu lại căng lên khó thở. Bé Vy ngồi bên mép giường thở dài, hai chị em không nói với nhau tiếng nào. Con bé chắc cũng thương, cũng thấy tội thôi chứ làm sao bé hiểu được tôi đang phải chịu là thứ cảm giác gì. Đến tôi còn không biết đó là thứ gì nữa mà.

- Thôi trễ rồi, chị về, mẹ chị trông. Em cũng về đi.

- Để em chở chị về!

- Thôi, ở đây đang gần nhà em, em về cho tiện. Chị đi taxi về.

- Còn xe chị?

- Mai chị nhờ anh chị qua lấy, chị còn giữ thẻ đây mà.
- Để em kêu taxi cho chị. Nhưng mà về bác hỏi thì chị nói sao?
- Chị nói bị té xe thôi, té xe đau quá nên khóc...
- Chắc, tự nhiên lại tùm lum ra như vậy, phải chi em biết trước thì em đã cản không cho anh đi tới quán café đó rồi.
- Chị dặn nè, em cứ nói là hai chị em vô tình lên đó gặp thôi nha. Đừng nói nhiều về những gì em biết, một là để em không bị khó xử với anh của em, hai là chị muốn anh của em tự xác nhận tất cả với chị.
- Vậy là anh còn có cơ hội hả chị?
- Không em, cho dù chia tay cũng phải chân thật đến phút cuối...
- Em tội nghiệp chị, nhìn chị yếu đuối như vậy mà chị xử lý chuyện khi này em bất ngờ dễ sợ. Em tưởng chị sẽ chửi bới với lại cho anh ba vài bạt tai...
- Vì lúc đó chị không đủ sức. Chị sợ khi tiếp cận chị không kiềm chế được sẽ khóc than vật vã, chị sợ người ta cười vô mặt chị đó, chứ hay ho gì đâu em.
- Chị, chị còn thương anh ba em không?
- Em nghĩ là thương rồi hết thương chỉ nói một lời là xong sao em? Chị khổ quá...
- ... Dạ, thôi, để em kêu taxi cho chị.
- Ừa.

Taxi tới, thanh toán tiền phòng rồi hai chị em đi về. Vỹ vẫn luyến tiếc lắm, còn tôi bắt đầu cuộc đấu tranh tư tưởng cho bản thân. Giờ tôi phải làm sao với Vinh, phải giải quyết mối quan hệ này như thế nào, phải nói gì với mẹ đây? Và quan trọng là phải sống như thế nào trong khi chỉ còn có một tháng nữa là tới đám cưới? Có phải ông trời đang trừng phạt vì những gì tôi đã làm trước kia, không bao giờ cho tôi được toại nguyện vì đã gây ra lỗi lầm quá lớn hay không? Tưởng như mọi chuyện chỉ cần với tay là chạm tới hạnh phúc mãi mãi, tôi hụt hẫng và xuống tinh thần vô cùng.

Ngồi trên taxi, mở hé cửa kiếng... tôi bắt đầu suy nghĩ nhiều tới nhân quả. Tôi suy nghĩ nhiều về những gì ngoại hay nói với tôi về chuyện lúc còn trẻ làm ác, làm sai thì sau này sẽ bị quả báo, quả báo nhãn tiền... Còn một điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới thì bây giờ tôi bắt đầu nghĩ tới, đó là hối hận. Không biết tôi có nên hối hận vì những quyết định của mình không? Bây giờ hối hận thì có trễ quá không? Hay có khi nào ngay từ đầu tôi cũng chỉ là con mồi để Vinh che lấp khoảng trống của Diễm, có khi nào anh muốn cưới tôi cho xong bề vợ con rồi lại thoải mái mèo mả gà đồng sau lưng tôi? Tôi có nên hối hận vì mình đã quá thật lòng, đã quá tin tưởng, quá chủ quan và ảo tưởng về giá trị của sự thủy chung? Tôi ngu tới mức nghĩ rằng tôi chân thành thì người ta sẽ chân thành với mình. Tôi chợt nhớ lại lúc tôi từ bệnh viện về, chạy ngang ngã tư thấy Thái đứng đó tìm kiếm tôi... Người tốt như vậy thì tôi lại đánh mất và tổn thương anh. Tôi thở dài và nước mắt lại chảy ra. Gần tới nhà rồi, tôi nhanh tay quẹt qua quẹt lại để mẹ không lo lắng, ngồi trên xe không nói một tiếng nào với bác tài xế.

Tôi xuống xe, mở cửa, lê lết cái thân tàn ma dại vô nhà. Mẹ chắc ăn tối rồi, đang ngồi ngay cái bàn quen thuộc, mẹ đang lựa lựa mấy mẫu thiệp cưới. Nhìn mẹ, lòng tôi thắt lại, tôi muốn chạy lại ôm mẹ và kể toàn bộ sự thật quá, nhưng có điều gì đó lại chặn lại.

- Mẹ, con mới về!
- Trời đất ơi, sao vậy con? - Mẹ thẳng thốt khi nhìn bộ dạng rách rưới của tôi.
- Con bị tông xe. Nhưng con đi rửa vết thương và chụp hình X-quang rồi, không sao mẹ ơi.
- Trời ơi, cưới hỏi tới nơi rồi. Rồi người ta đụng xong chạy đi mất rồi hả?
- Không phải, tại con đi bậy. Con lần đường xong bị té rồi người ta quẹt con thôi, xe con không có bị gì hết, nhưng gởi rồi mai lấy về.

- Sao con chạy xe kỳ vậy, còn có một tháng nữa là cưới, lỡ con bị cái gì thì sao? Có thuốc men gì không?
- Dạ có thuốc giảm đau, thuốc rửa vết thương.
- Ủ, con tắm đi, để mẹ lên phòng con lấy đồ cho. Đợi mấy ngày nữa đóng vảy thì mẹ sẽ bôi mỡ trăn cho không bị thẹo.
- Dạ, chắc tối nay con ngủ với mẹ quá.
- Ủ.

Tôi cà nhắc tới ôm cổ mẹ, chẳng mấy khi mẹ con tôi yêu thương nhau mà thể hiện cả. Vừa chạm vô mẹ, lòng tôi siết thêm cái nữa, nước mắt sắp tuôn ra... nhưng tôi lại kiềm chế.

60. Chương 29

Tự dưng bụng đau, buồn nôn đó chính là triệu chứng thân quen của bao tử, thì tại vì đã quá 3h mà còn chưa ăn trưa.

- Em đau bụng quá!
- Em mắc ới hả?
- Ko phải, do em đau bao tử, ăn uống ko đúng giờ, mấy bữa học thi toàn ăn đêm nên nay hơi bị đau.
- Thôi nghỉ đi ăn.
- Nhưng em nhức đầu quá, ko biết chạy xe nổi ko, em xin rồi.

Thực sự là rất chóng mặt nữa, chắc uống phải 3 -4 chai bia rồi, bây giờ ko dám chạy xe. Ko biết như nào chứ chỉ muốn ăn rồi về nhà ngủ thôi.

- Hay em về nha, anh kè em về.
- Thôi, chơi với anh tới tối.
- Nhưng em xin rồi chơi bởi gì, hay đi kiếm gì ăn rồi về, anh ko sao đâu.
- Thiệt ko?
- Thiệt mà.

Vẫn thấy áy náy quá, nhưng mà đuối thiệt, ko mệt mà chóng mặt rồi bụng cứ quặn lên, khó chịu gần chết. Nhưng tôi nghĩ, đi ăn xong rồi mua 1 gói thuốc bao tử uống vô cho đỡ, chứ bây giờ đi về bỏ ông đó đói diện với sự cô đơn nữa, vài tiếng nữa đám cưới xong rồi về cũng đc.

- Đi ăn xong em uống thuốc là hết thôi.
- Thôi, em mệt rồi, em về nghỉ đi anh ko sao. Dù sao cũng cảm ơn em hôm nay rất nhiều, như là vị cứu tinh vậy, ko có em chắc anh lại nhậu 1 mình từ sáng tới tối quá!
- Ko có gì anh! Anh chắc chắn là muốn về chứ?
- Uhm, về ngủ cho hết ngày.

2 người chúng tôi đi ăn cháo lòng. Tôi nhận ra con người này ko phải lạnh lùng như vậy, do bị đá 1 vỏ đau quá có lẽ sống khép kín 1 chút.

Kêu 2 tô cháo, 1 đĩa lòng ra, anh ta vẫn uống thêm 1, 2 chai.

- Có bao giờ anh chơi gái ko?
- Tự nhiên sao em hỏi vậy?

- Có phải khi thất tình, đàn ông sẽ như vậy, em muốn biết?
 - Uhm, có!
 - Thấy chưa, đàn ông mấy anh ghê lắm!
 - Anh có cái đó, có bia ôm, có cả massage nữa.
 - Ủa, vậy mấy lúc anh ôm anh làm vậy với phụ nữ khác anh ko nhớ người yêu sao?
 - Đa số lúc đó xin quá cần câu rồi em, ai đưa là đẩy hết!
 - Ghê vậy!
 - Anh thì có nhiều bạn, con trai mà thấy thằng bạn mình thất tình thì nếu làm mai làm mối bắt thành thì đa số rũ rê mấy cái đó ko à!
 - Có đi bao ko?
 - Trời, có chứ em!
 - Xin quá sao biết?
 - Ủa, bộ em tưởng mấy cô gái đó người ta thích lắm hả?
 - Là sao?
 - Cảm giác đeo bao chỉ khó chịu với đàn ông, đa số các cô gái làm mấy nghề đó người ta rất sợ bị bệnh, em ko đeo người ta cũng bắt em đeo chứ đó mà lo!
 - Lỡ anh gặp mấy người bị sida xong muốn trả thù đời thì sao?
 - Thôi cô ơi, lo xa quá.
 - Mấy anh ghê quá!
 - Mà ra sáng mới thấy nha, mặt em đỏ đỏ thấy cũng ghê!
 - Anh đừng có giả diên đánh trống lảng, đàn ông mấy anh ghê lắm, chỉ có Thái của em là chuẩn!
 - Sao em biết, chia tay xong em có bên cạnh đâu mà biết “ Thái của em “ chuẩn?
 - Em tin!
 - Ghê, hử cái là Thái của em Thái của em, nghe như còn yêu nhau.
 - Còn yêu nhau mà
 - Chia tay rồi! Chính em nói anh chia tay rồi thì mắc mớ gì. Mà Thái đó có chơi gái, có đi massage hay bia ôm thì mắc mớ gì em? Sao phải giữ hình ảnh?
 - Sao lại nói xấu người ta
 - Ko, anh chỉ hỏi em thôi, em cũng đâu có chắc!
- Anh ta nói đúng mà, mình đâu có chắc, ko biết Thái có như vậy ko? Nhưng sao mình lại chửi đàn ông làm gì, ngay cả mình cũng hư hỏng mà ... Haiz, chắc xin rồi, nói chuyện tào lao ko chịu được.
- Thôi bỏ đi anh!
 - Em có coi phim ko?
 - Bây giờ à?
 - Uhm
 - Cũng được.
 - Nhưng em có mệt ko?

- Giờ đỡ rồi, chắc do em đói thôi. Bữa nay em xả láng với anh luôn. Ừng kỷ niệm anh thoát khỏi cơn bã cực.

- Ok, vô!

- Nhưng mà đang chiếu phim gì ta?

- Tối đó coi mới biết, chắc phải chục năm rồi anh chưa coi phim.

1 đứa thất tình lâu năm, 1 đứa mới thất tình rủ nhau đi coi phim. Vô rạp lựa tới lựa lui sợ nhất phim nào có chủ đề tình cảm lại chạm vô tâm sự đau lòng. Cuối cùng mua 2 vé Little Miss Sunshine – lần đầu tiên coi phim với người lạ!

Nói thì hoành tráng chứ phim mới vô có chừng 10 phút thì tôi đã ngủ mất tiêu, hết hết luôn anh ta mới lay tay tôi dậy.

- Dậy đi em, hết phim rồi!

- Hả, hết rồi hả? Sao nãy giờ ko kêu em.

- Rạp người ta cười rần rần mà em còn ko giật mình nên anh để em ngủ luôn.

- Ôi, xin lỗi anh nha.

Tôi thì bối rối, còn người đó thì cái mặt cũng ngu ngu, 2 đứa bù khú từ sáng giờ còn gì. Nhanh lắm, mới đây mà gần 8h tối, lúc này mặc dù mới ngủ đc 1 tiếng đồng hồ trong rạp phim máy lạnh vậy mà thấy mệt và hốc cổ ghê.

- Ăn kem ko em?

- Kem cây thôi.

- Ủ, trong rạp có bán!

Mỗi đứa 1 cây kem, mát cổ mà cũng vui vui. Nhưng cả ngày ko tắm, giờ tôi hơi ngứa ngáy, khó chịu mà ko biết sao để về. Giờ này chắc đám cưới đang diễn ra hay có thể là gần xong rồi.

- Em có nuôi chó ko?

- Nhà em ko có.

- Em thích chó ko?

- Nhưng chó gì mới đc?

- Anh bạn quen của anh nhà có nuôi chó, cách đây tầm 10 ngày anh có gọi nói cho anh con chó, mà mẹ anh ko thích nên anh hẹn lấy sau, chó nhà anh là chó long xù, nếu em thích thì chạy qua lấy luôn, cũng gần đây à!

- Chó con hả anh?

- Uhm

- MÀu gì?

- Anh chưa biết nữa, em ko thích thì thôi.

Ai nói là tôi ko thích chó chứ, nhà ko có chó nhưng nhà dì 2 có 1 con, tôi cũng cưng lắm. Chó con mà chó xù nữa chắc đẹp lắm đây.

- Anh ko nuôi thì cho em

- Ok, vậy qua đó lấy nha.

- Dạ

Anh ta gọi điện cho anh chủ nhà đó, rồi tôi và anh đi với nhau qua lấy con chó. Trời ơi con chó cái tròn 1 tháng tuổi, đẹp thiệt là đẹp, nhỏ xíu bưng vừa trong 2 bàn tay, màu trắng và có vài đốm nâu ngay mõng

và tai, lông xù như cục bông gòn thấy cứng lắm. Tôi hun hun lên mũi nó, cái mùi miệng chó con dễ thương lắm. Chạy ngang chỗ bán đồ nhựa anh ta còn dừng lại mua cho tôi 1 cái giỏ nhỏ để đựng chú chó con.

- Thích ko em?
- Thích quá chừng luôn, cảm ơn anh nha!
- Đây là quà cảm ơn của anh!
- Uhm, cảm ơn anh nữa, em cũng quá.
- Em đặt tên cho nó đi.
- Nemo! Đây là lần đầu tiên có người cho em con chó đó!
- Chà, giống phim quá!
- Ko, phim hoạt hình, đây sẽ là Nemo của em, hihi.

Điện thoại anh ta reo khi đang trên đường đưa tôi về, hình như là đám bạn anh đi ăn đám cưới xong, gọi hỏi thăm và họ lại tiếp tục đi nhậu. Tôi cũng ko biết nên khuyên sao nữa, hy vọng anh ta nhậu cho dứt bữa nay rồi mai sẽ khác như anh ta hứa. Tôi cũng đã dành cả ngày cho anh ta như lời tôi hứa.

- Thôi đây cũng gần nhà em rồi, anh bận thì đi đi, em tự chạy về.
- Ko, anh đưa em về tới nhà!
- Thôi ko tiện, em ko thích ai biết nhà em.
- Uhm, vậy ngã tư mà anh đợi em bữa trước được ko?
- Mỗi người 1 xe mà, đâu có gì đâu?
- Anh mời em đi, bạn anh cũng vậy, con gái là phải đc đưa về.
- Rồi rồi, ngã tư thì ngã tư.

Về tới ngã tư, anh ta bye tôi rồi vù xe phóng đi, tội nghiệp Nhưng tôi cũng ko nói là nhắn tin hay gọi gì, hôm nay nói nhiều chuyện ko đáng nói rồi. Coi như giúp 1 người 1 ngày, có thể sau này ko gặp nhau nữa. Cũng thấy lo lo nhưng mà có mắc mớ gì nhau đâu. Về tắm rửa rồi ngủ cho khỏe.

- Đi đâu mà cả ngày vậy con? Đạo này đi chơi nhiều quá!
- Dạ con đi chơi, mới thì xong mà mẹ ơi, mẹ mẹ con có con chó con nè mẹ!

Tôi khoe mẹ Nemo, mẹ thấy cũng xuýt xoa cứng lắm, tôi lấy 1 hộp sữa tươi hấp ầm lại cho nó uống, rồi tìm 1 cái khăn trải trong cái giỏ đó cho nó ngủ, tôi đi tắm cái, người dơ lắm rồi.

Nằm được xuống giường, ôi cảm giác đã cái lưng, đã cái cổ thích làm sao. Nhưng mà ngày hôm nay tôi lỡ miệng nhiều quá rồi, tự nhiên nói tứ lung tung chuyện đời tư của mình, rồi về Thái nữa. Thôi thì hy vọng trong lúc say xỉn anh ta cũng coi như lời nói gió bay, chứ ko thì mắc cỡ lắm. Mà chắc tôi cũng ko gặp lại người này nữa đâu, có thì chat chit cho vui thôi. Ít ra hôm nay cũng là 1 ngày có nghĩa, cũng làm cho 1 trái tim tan nát cười nhiều và con thu hoạch được 1 con chó đáng yêu và dễ thương quá chừng như vậy cũng coi như lời rồi. Nói thì nói vậy nhưng vẫn thấy lo lo, kỳ cục ghê.

Tối hôm nay ngủ sớm, muốn chat với con Tiên mà tại ko ngủ trưa mất lờ đờ ko thức nổi nữa.

61. Quyển 2 - Chương 30

Vô nhà tắm, tôi lại khóc lần nữa, khóc dưới vòi sen. Mẹ thấy chân tôi bị vậy nên lấy cho tôi cái khăn mặc cho thoải mái. Nước phun tới chỗ nào tôi thấy như gai đâm vào chỗ đó, toàn thân bắt đầu nhức nhối. Tôi

khóc xong, tắm xong, cố gắng rửa mặt để tỉnh táo. Vì tôi khá mót ướn nên chuyện mặt mày tôi xưng xỉa lên vì bị té xe là chuyện thường mà, mẹ tôi cũng không nghi ngờ gì.

Ra ngoài, tôi thấy Vinh đã ngồi đó cùng với mẹ, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn luận về tính mỹ thuật của mấy cái thiệp mẹ đang chọn dở. Vừa thấy anh, tôi đã muốn đâm cho một cái rồi, nhưng có mẹ nên tôi phải tỏ ra bình thường.

- Đó, con nhìn đó. Cười hời tới nơi mà chạy xe sao để bị như vậy đó, xót hết ruột gan với cái con này!

Mẹ tôi hiền quá, ngây thơ quá, đâu có biết gì đâu, còn nói như con gái mẹ sai vậy.

- Em có sao không?

- Sắp chết rồi. Thôi, hai người ngồi bàn bạc đi, con mệt quá lên lầu nghỉ một chút.

- Ủa, sao nói là bữa nay ngủ chung với mẹ, đau chân mà còn đi lên lầu làm cái gì?

- Con đổi ý rồi mẹ.

Nói xong tôi quay đi, mẹ vẫn lơ mơ ngồi coi mấy cái thiệp, anh đã nhanh chân tới đỡ tôi. Tôi hất tay ra tự đi, anh đoán được là tôi chưa nói với mẹ nên lợi dụng tò tò đi theo tôi lên phòng.

Tôi lê lét những bước chân nặng nề, ê ẩm của mình lên giường, anh ngồi ở ghế bàn máy tính. Tôi không quan tâm, kể ra tôi cũng hay lấm, mặt lạnh như tiền, không tỏ vẻ giận dữ, không day nghiêng, không khóc, nói chung mặt không một chút biến sắc. Có lẽ tôi càng như vậy thì anh càng sợ trong bụng.

Tôi ngồi quay lưng, anh cứ nhìn tôi từ phía sau. Hai đứa ngồi như vậy khoảng năm phút hay gì đó, đến lúc tôi không nhịn được đành phải lên tiếng:

- Anh tới đây làm gì?

- Anh lo cho em

- Chứ không phải anh tới để coi em thê thảm ra sao sao? Như anh thấy đó, em chưa chết.

- Em đừng nói vậy, giờ anh biết em đang giận.

- Ủ, em giận, biết em giận thì còn qua đây làm chi?

- Anh chưa nói xong, em có thể tôn trọng anh chút mà không cắt ngang được không?

- Ủ, tôn trọng, anh cứ nói đi... Ha ha, tôn trọng.

Tôi cười chua chát, rồi chắt lưỡi, thở dài mấy hơi liên tiếp. Anh cũng thở dài, im lặng, nãy giờ tôi vẫn chưa quay lại nhìn anh một lần nào. Tôi khát nước quá mà nãy quên không uống, mới nói có mấy câu mà cổ họng tôi đắng ngắt, khô ran.

- Vinh, con bước xuống cầm mấy cái trứng gà lên lầu cho con Dung đi, sẵn lấy nước lên trên uống dùm mẹ coi!

- Dạ.

Mẹ tôi còn kêu Vinh thân thiết bằng mẹ con mất rồi, giờ tôi phải làm sao? Bụng tôi giận lắm, nhưng tôi không hiểu sao trước mặt Vinh tôi không buồn khóc, không muốn khóc... Hay tôi đã hết nước mắt rồi, tôi không rõ nữa.

Anh bưng lên cả một mâm, nào là dầu xoa, bốn cái trứng gà luộc, một ca nước đá lạnh... Mẹ tôi luộc trứng và chuẩn bị nước cho 2 đứa nãy giờ.

- Để anh lăn trứng cho em bớt bầm.

- Để đó em tự làm. Từ đây về sau, cái gì em làm được em sẽ tự làm, anh khỏi lo.

Anh bắt lực đẩy cái mâm qua chỗ tôi. Tôi lột mấy cái trứng gà ra lăn, anh cố lại gần động vô nhưng tôi không cho. Tôi rướn người đau đốn lấy ly nước uống.

- Anh ngồi xê ra đi, tay anh không phải dành để làm mấy chuyện này, tay anh là để nắm tay người đẹp. Anh nói gì thì nói tiếp đi, không thì anh về đi, em nghỉ ngơi. Em nghĩ là em cũng phải mệt rồi chứ.
- Em đừng ghen, đừng giận anh. Cho anh giải thích cho em nghe, nghe xong em quyết sao cũng được.
- Ok, nghe xong quyết sao cũng được. Đáng lẽ tới khi nào em gọi anh hãy qua, vì bây giờ em không thích thấy anh, em không thích nghe anh, cho nên những gì anh nói chỉ làm em chướng tai thêm thôi. Nhưng kệ, anh cứ nói đi.
- Diễm mới có chuyện buồn. Diễm bị mất con, mà đợt này chồng đi công tác nước ngoài không có ai chia sẻ... nên Diễm mới gọi anh, sẵn nghe tin mình sắp cưới Diễm chúc mừng luôn.
- Ủa.
- Em có thấy thông cảm không?
- Không!
- Sao vậy?
- Vì em thấy chướng tai.
- Sao chướng tai?
- Trên đời này, chị ta không có ai để chia sẻ hay sao mà phải gặp anh để chia sẻ?
- Tụi anh chỉ coi nhau là bạn thôi mà.
- Ủ, bạn. Bây giờ em cũng đang buồn, để em gọi cho bạn trai cũ em đến để chia sẻ.
- Em đừng có nói kiểu đó với anh!
- Em bây giờ nói kiểu gì là chuyện của em, có sao không? Từ khi anh làm gì sau lưng em. Nói thẳng ra là anh không có quyền gì để bắt bẻ hay đòi hỏi em phải nói kiểu gì với anh đâu.
- Em là vợ anh!
- Em chưa là vợ anh, mà bây giờ em không muốn điều đó nữa. Chiều này em vẫn muốn nhưng giờ hết rồi.
- Em nói cái gì vậy? Em nói vậy ý gì?
- Em nói thẳng ra nha, hoãn hay huỷ gì luôn đi, khỏi cưới nữa. Chắc ba má anh cũng chưa gửi thiệp cho ai đâu.
- Sao em vô trách nhiệm vậy? Sao em có thể nói ra hay vậy?
- Sao em không nói được?
- Bao nhiêu người lớn đã vì chuyện mình mà em? Anh xin lỗi em.
- Bỏ đi, em sẽ cúi đầu từng người mà xin lỗi. Em không còn hứng thú để cưới, chưa cưới mà em đã cảm thấy như vậy rồi. Em không còn hứng thú cưới hỏi gì nữa đâu.
- Em à...
- Để em nói cho anh nghe, nếu mà không thương nhau, anh không thương em hết lòng, không vì em mà vượt qua mọi cảm dỗ được thì dừng đi. Chưa trễ đâu, đừng làm khổ em!
- Dung à, anh xin lỗi. Em đừng nói vậy anh thấy sợ quá! Anh sai rồi, anh xin lỗi em mà.
- Em bình thường lắm, trái tim của em cũng nhỏ, không thể chịu nổi mấy chuyện này. Nếu anh ăn nhậu, anh gái gú làng chơi, em chịu được hết... Nhưng đó là ai? Chẳng phải em ghen hay ghét gì bồ cũ của anh đâu, mà em nhìn anh, anh không thể nào hiểu được cảm giác của em. Em mà có chồng rồi em sẽ không dám gặp bạn trai cũ của em đâu, huống gì là chồng của người khác. Em nói anh biết, em từng nghĩ rằng “một thằng vợ người khác vẫn thêm thì bỏ đi là vừa”. Em sắp cảm thấy hối hận vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Thật đó!

- Dung, bỏ qua cho anh lần này.

- Anh cũng dự đoán trước, khi bị em biết anh xin lỗi vậy thôi phải không? Mai một cưới nhau anh ngủ với người khác về xin lỗi em là xong, anh đem bệnh về xin lỗi em là xong, anh đem con rơi về nuôi xin lỗi em là xong phải không?

- Mà anh có như vậy đâu?

- Nếu như em không biết, nếu em không vô tình gặp anh thì sao? Anh giấu em tới khi nào anh?

- Em không thương anh sao? Anh biết là em đang giận nên em nói vậy, anh chịu hết, nhưng đừng có nói tới chuyện không cưới được không em?

- Em thương anh chứ sao không? Nhưng em cũng thương em chứ, tội nghiệp em lắm anh à. Anh bắt đầu làm em có cảm giác hôn nhân là nắm mờ rồi. Em sợ, em sợ lắm. Em sợ cảm giác bị cầm chừng mà không thể nói với ai, anh thì cứ xin lỗi, anh không thấy vô nghĩa sao?

- Giờ em muốn anh chứng minh sao? Anh không muốn mất em.

- Anh cũng muốn là lâu lâu gặp người yêu cũ, nắm tay giao lưu. Bây giờ anh nói gì em cũng thấy chướng tai lắm, không vô được gì hết. Em cũng không mắng chửi gì anh đâu, vì em không là cái gì của anh hết.

- Em là vợ anh, em đeo nhẫn của anh kia!

Tôi tháo chiếc nhẫn ra, trả lại cho Vinh. Hai đứa nói chuyện mà sợ mẹ nghe nên cứ nói nặng nề nhưng không dám nói lớn nữa. Giận điên lên, tôi thậm chí muốn quăng chiếc nhẫn vô mặt anh chứ không phải chỉ tháo ra mà đưa hàng vòng vèo đâu.

- Anh cầm lại đi, cảm thấy ai mà anh không làm đau người ta, ai mà anh đem hạnh phúc tới cho người ta được thì anh đeo, giờ em trả lại anh. Em sẽ giải thích, em sẽ năn nỉ người lớn, sẽ nói với mẹ. Nhưng anh yên tâm, em sẽ nói là tại em, không nói chuyện của anh đâu. Vì em thương anh, em sẽ giữ thể diện và tôn trọng anh tới cuối cùng.

- Em à, giờ em thích sao cũng được, ngoại trừ chuyện không cưới được không em? Anh sai rồi, anh không vậy nữa đâu, chỉ là gặp nhau như bạn bè thôi mà.

Tôi giận run người, vì rõ ràng là ăn diện chải chuốt, vì rõ ràng là mua thuốc bổ cho người kia mà còn nói mua cho tôi. Tôi hiền quá nên cứ gạt tôi, máu điên tôi sôi sùng sục. Nhưng tôi vẫn chọn cách lạnh lùng thôi, tôi không muốn anh thấy tôi ủ rũ, thâm thẳm hay hung dữ chửi bới cấu xé. Lòng tôi đau, tim tôi đau, tôi muốn lao vào đánh đấm, tôi muốn thét vào mặt anh. Tôi muốn khóc, muốn hét lên. Nhưng không biết sao tôi cứng đờ vậy không biết, không một lần rót nước mắt, nhiều lắm chỉ thấy môi run lên vì tức thôi.

- Anh về đi.

- Không, nếu không giải quyết xong, hôm nay anh ở đây.

- Ủ, thế anh xuống nhà ngủ đi, em không thích nhìn thấy mặt anh.

- Anh không đi đâu hết, anh ở đây với em.

Tôi lơ đi, đứng dậy, cố gắng uống ngụm nước nữa. Rồi đi ra cửa.

- Em đi đâu?

- Xuống ngủ với mẹ.

- Giờ anh phải làm sao em mới bỏ qua đây?

- Anh kêu bồ cũ anh xin lỗi em đi!

- Sao chuyện vậy em cũng nghĩ ra vậy? Sao mà được?

- Ủ.

- Ủ là sao?

- Em xuống ngủ với mẹ.
- Em đang hù dọa em phải không?
- Nhìn có giống không?
- Sao em khác xa Dung mà anh biết vậy?
- Ủ, thì tại em thay đổi rồi.

Tôi bước đi ra, anh đứng dậy, ủ rũ bước đi qua mặt tôi, còn bưng thêm cái mâm xuống, chắc đi về, không nói thêm tiếng nào, tôi cũng không thèm nhìn.

- Chờng nào hết giận gọi anh.
- Ủ.

Tôi đóng cửa phòng, dựa vô cửa, nước mắt trực tràn tức thì. Rồi tôi bấm cửa, bước qua giường, tôi đâm tay nhiều cái xuống nệm, tôi tức tới mức muốn giết ai đó. Giờ phải làm sao đây, tại sao vẫn nói dối tôi, vẫn cố gạt tôi? Thôi thì nhắm mắt đi, tôi từ hôn, bỏ hết. Tôi ở vậy với mẹ tôi, khi 30 tuổi sẽ xin một đứa con nuôi. Giờ chuyện ra thế này, chắc có người biết được thì vui lắm?

Tiên gọi.

- Alo.
- Sao giọng uể oải vậy? Chuyện chiều gặp nhỏ em chồng sao rồi không thấy gọi, tao tò mò quá!
- Chiều tao bị xe tông, giờ mình mẩy nát bấy hết rồi.
- Gì, mày đang ở đâu?
- Tao về nhà rồi, có đi khám có chụp x-quang nhưng không sao.
- Tao qua mày nha?
- Trễ rồi, mày ngủ đi, tao có uống mấy viên thuốc cũng ngủ bây giờ nè, chắc mai đi làm không nổi.
- Ủ, mày xin nghỉ vài ba ngày đi.
- Ủa, mày cũng ngủ đi.
- Tao đang chat với trai má ơi!
- Ủa vậy chat đi, tao nằm chút.
- Mày khóc hả?
- Ủa, đau quá nên khóc chứ sao.
- Ông Vinh biết chưa?
- Ủ, biết rồi, ở lì đây mới về nè.
- Mà chuyện gì hồi chiều?
- Nói chung không có gì, tao chưa qua tới thì bị xe đụng rồi.
- Má, cái con số xui, cưới tới nơi!
- Ủ, có khi khỏi cưới, chắc có điềm đó con!
- Nín đi, đi ngủ đi bà, ở đó mà tào lao. Mai tao qua.
- Ủa, ngủ ngon nha.
- Ok, bye.

Tôi nặng nề, vật vã, nước mắt lăn chả không dám khóc thành tiếng sợ mẹ nghe. Sao mà khổ tâm quá vậy không biết? Nằm dài ra giường, tôi cầm điện thoại lên, đọc lại những tin nhắn hứa hẹn, mùi mẫn... Đúng là con gái yêu bằng tai mà, nói cái giống gì cũng tin, tin quá nên giờ ra nông nỗi này.

Giờ mà mất con, rồi không ai chia sẻ, nghe mà thấy tức điên lên. Tôi coi như mình thua trong cây bài này, tôi 8 điểm còn con bồ cũ kia 9 điểm, thua đau! Đầu óc quay cuồng mù mịt, tôi ráng lê qua phòng thờ... tôi ngồi phịch xuống nền, rồi lấy khăn lau bàn thờ, lau hình của ngoại. Nhìn ngoại là tôi lại nhớ ngoại. Tôi ước gì bây giờ có ngoại để ngoại dỗ dành, để ngoại có thể chỉ tôi nên làm gì, hay chỉ cần nằm trên đùi cho ngoại quạt quạt cũng được. Chữ thứ cảm giác khó chịu, tù túng mà chưa bao giờ tôi trải qua này sắp làm tôi nổ tung rồi. Chỉ cần tôi dậm dột một bước có khi khổ cả đời, bây giờ tôi không muốn cưới nữa. Tôi cảm thấy muốn bỏ cuộc.

62. Chương 30

Ngủ 1 giấc tới sáng, người khỏe hẳn ra, nhớ lại những điều mình đã nói thấy cái miệng thiệt là nhiều chuyện. Mấy chuyện đó mà cũng đi kể cho anh ta nghe làm gì chứ. Mà ko biết hôm qua anh ta ra sao rồi, chẳng mong gặp lại nhưng thực tâm hy vọng từ hôm nay anh ta sẽ nhẹ nhàng và sống tốt đẹp hơn, giống như vô tình thấy 1 cành hoa héo, mang về tưới nước 1 ngày, có thể nó ko đẹp như xưa nhưng mong nó ko chết.

Thôi kệ đi, mắc mớ gì, tôi ẵm bé Nemo xuống nhà, mới gần 7h, tôi đi mua đồ ăn sáng về, thấy mẹ đã dậy 2 mẹ con ăn sáng. Xong tôi chạy đi mua bình sữa nhỏ và sữa bò cho bé Nemo của tôi, ôi con chó thấy cưng lắm, ôm hun hoài mà ko thấy chán. Anh chủ nhà dặn bé lớn chút phải mọc răng nhiều mới cho ăn thức ăn được, giờ chỉ ăn cháo dinh dưỡng và uống sữa thôi, con lớn còn phải cho đi chích ngừa nữa.

Rồi lấy điện thoại nhắn tin cho đám bạn ế, hôm nay lại rảnh nè có tụi nó có còn kế hoạch đi câu cá ko còn có cơ hội khoe Nemo. À mà quên mất, hôm qua về ngủ quên sạc pin, lật đật chạy lên phòng lấy điện thoại xuống đất, vừa sạc pin vừa coi tv, đợi điện thoại có chút năng lượng mới nhắn tin được.

Vừa mở điện thoại lên đã thấy 1 đồng tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Trong đó có đến 8 tin nhắn của anh kia cộng 5 cuộc nhỡ, đám ế có 2 tin và 6 cuộc nhỡ ...

- Em ngủ chưa? (2h3')
- Anh xin lỗi em vì đã làm phiền em (2strong1')
- Tự nhiên anh nghĩ về em hoài (2h48')
- Chắc em ngủ rồi, hôm nay anh thấy em mệt vẫn cố gắng đi với anh cả ngày (3strong5')
- Thật tội nghiệp em, em là người đáng hoàng, nếu 1 thằng đàn ông thật sự sẽ ko quan tâm đến quá khứ đâu. Em sẽ tìm được người đó (3h50')
- Hay người đó sẽ tìm em (3h53')
- Chúc em ngủ ngon (4strong1')

Và những cuộc gọi của anh này tập trung vào tầm 1-2h.

Tôi ko biết nên nghĩ gì, giờ đó thì người này say lắm rồi, ko nên lưu tâm những gì anh ta nhắn tin. Anh ta vẫn nhắn tin tròn chữ chứng tỏ mọi việc ko có gì quá tệ hại. Và tôi nhanh tay bấm xóa hết mấy tin nhắn đó, cũng ko trả lời. Thật sự tôi thấy mọi chuyện đi hơi xa và đã đến lúc dừng lại. Tôi chỉ biết anh ta có 1 chị và 1 em gái, chị gái đã có chồng con, em gái đang theo học đại học. Mẹ anh ta kinh doanh thực phẩm còn ba thì có 1 xưởng sắt thép Tôi ko biết gì thêm, ngoài chuyện anh ta bị đá. Cuộc dạo chơi tới đây đã kết thúc, hết vui, ko nên chơi nữa để nhức đầu lắm, mới gặp 3 lần thôi mà, quyết định sẽ ko gặp nữa, xóa số luôn, cảm ơn vì đã cho tôi Nemo. Ngoài ra ko có duyên nợ hay tình cờ chi cả. Tôi ko muốn dính vào 1 người nát rượu, sẽ tốt hơn khi anh ta mình mẫn tỉnh táo.

Tiếp đến tôi bấm vào tin 1 bà bạn ế

- Mai ai cũng rảnh, bà rảnh thì đi café có cái này nói cho nghe. (10h)
- Ủa, sao điện thoại gọi ko đc, ko onl blog ko onl YM cũng ko trả lời tn?(10strong0')

Tôi định nhắn tin nhưng thôi để gọi luôn.

- Alo
- Máy giờ dạ bà?
- 2 rưỡi nha, sáng tui phải chở em tui đi thi.
- Ok, quán cũ hả?
- Uhm
- Có gì hấp dẫn bí mật quá dạ?
- Chiều biết. Mà sao tối qua ko liên lạc đc?
- Hôm qua tui nhức đầu, uống thuốc ngủ sớm quên sạc pin.
- Ok, chiều gặp!

Ở nhà ko làm gì, tôi đi chợ, bữa nay có nhĩ húng làm món bún chả giò, lát trưa sẽ đem tới cửa hàng cho mẹ và qua cho nhà dì 2. Đi chợ xong về nhà quên 2 món, có bao giờ đi chợ mà tôi quên mua gì đâu, tính hay quên nên trước lúc đi chợ tôi đã viết ra giấy rồi mà vẫn quên mua hành với đậu phộng, bực mình lại phải chạy ra mua. Một mình lụi cùi cuốn chả giò rồi chiên, làm nước mắm, làm mở hành ... 1020' đã xong phần gần 90%, giờ chỉ cần lột rửa rau và đâm đậu phộng là ăn được. Tôi gọi mẹ nói lát đem bún ra cho mẹ và 2 chị nhân viên, sẵn chở Nemo ra khoe luôn, định là đi ra ăn chung với mẹ rồi về ngủ, 2h dậy đi café là đẹp.

Vừa tắt máy là có điện thoại. Số điện thoại tôi vừa xóa, gọi tôi tại sao tôi ko muốn nghe, tôi sợ điều gì? Tôi trốn tránh điều gì mà ko nghe điện thoại, nghe cuộc điện thoại đâu có chết.

- Alo
- Khuya thì khóa máy, sáng ra đã liên tục kẹt máy, em bận ghê.
- Anh gọi em có gì ko?
- Hôm nay em rảnh ko?
- Dạ ko, hôm nay em đi chơi với bạn rồi.
- Thôi để em nói qua điện thoại cũng được, anh chỉ muốn cảm ơn em, hôm nay anh ngủ dậy mạnh mẽ và tự tin lắm!
- Chúc mừng anh!
- Coi như anh nợ em 1 món nợ.
- Ko đâu anh, Nemo cản trừ rồi.
- Nợ ân tình ko thể cản trừ bằng 1 con chó đc.
- Với em thì được, anh đừng nặng nề, nợ ân tình gì đâu, chỉ là 1 ngày nhậu thôi mà.
- Chắc hôm qua em mệt lắm hả?
- Uhm, em mệt nên ngủ sớm rồi quên sạc pin.
- Em xin phải ko?
- Uhm, em xin.
- Em có nhớ mình nói gì ko?
- Đâu em quên rồi, em ko nhớ gì hết.

- Uhm, vậy cũng tốt, cảm ơn em nha, hôm nào anh mời em đi ăn hay đi café trả nợ.
- Ok anh.
- Bye em
- Bye.

Tôi đâu có xin, tôi đâu có quên những gì nói hôm qua. Sao tôi lại nói xạo, cuộc gọi này có gì quan trọng mà tôi phải lấy hơi mấy lần để tỏ vẻ bình tĩnh. Chuyện gì đang xảy ra vậy, ko lẽ nào tôi thích cái ông này? Ko được, phải làm giá, ko thể nào mới gặp mà thích được, ko thể được. Nếu tôi thích anh này ngay lúc này thì tôi chỉ là 1 tấm bình phong, chỉ là 1 người thay thế bà Diễm kia thôi, đẹp ngay ý tưởng đó đi, người đó có gì mà thích. Phải đi ngay, phải kiếm cái gì làm để thôi suy nghĩ ngay.

Tay cố gắng nhanh hơn suy nghĩ, tôi bỏ đồ ăn vô hộp, cho Nemo ăn cháo cái rồi đi ra mẹ.

Ai cũng cưng Nemo của tôi, tôi tự hào lắm kiểu như được làm mẹ vậy, bé con rất đáng yêu. Mọi người ai ăn cũng khen tôi cuốn chả giò khéo và làm nước mắm ngon giống ngoại, thích lắm. Ăn xong tôi cất hộp đem về rửa và ngủ, ko cần phải cố vì tôi là 1 con ma ngủ ngày, ngày cứ nằm là ngủ, còn đêm mới trằn trọc. Hú hồn cũng hên là mai đi học rồi, bớt rảnh rang suy nghĩ vớ vẩn. Thôi về nhà ngủ cho mập, chiều đi café với tụi kia nữa.

63. Quyển 2 - Chương 31

Tôi xin nghỉ làm ba ngày. Vì tôi là nhân viên thử việc nên xin nghỉ cũng dễ. Buổi sáng tưởng không dậy nổi, đầu cũng nhức vì khóc nhiều, toàn thân bắt đầu ê ẩm gấp 10, gấp 100 lần hôm qua. Người ta thường nói khi bị ngã không có đau liền đâu, phải ngủ một giấc dậy mới thấm. Tôi gượng ngồi dậy, thử dài bắt lực, vươn vai còn không nổi nữa là. Dưới nhà nghe tiếng mẹ mở cửa, tôi hy vọng không phải Vinh, tôi chán ngán thấy cái mặt đó rồi.

Nghe gõ cửa phòng cóc cóc mà tôi không trả lời, tới khi nghe tiếng mới ơ ờ, ra là bé Vy. Cô bé quá tốt và muốn bảo vệ tôi. Bây giờ tôi bị vậy, nếu biết chắc em tự trách mình lắm. Bé đem qua cho tôi đủ thứ đồ ăn.

- Chị ơi, chắc đau lắm hả?
- Ừa, hôm qua không thấy gì, giờ chị mới ê ẩm.
- Chị có cần em méc má không? Bà Diễm hay qua gặp má lắm.
- Kệ đi, cái người đó chị không quan tâm đâu.
- Còn anh ba? Chị tính sao?
- Để chị nghĩ thêm đã.
- Chị, còn có một tháng nữa à.
- Thôi bé, nói chuyện khác đi, dẫn chị vô toilet rửa mặt cái, chị chưa súc miệng.

Nhìn vào gương, về nhan sắc đúng là tôi không thể bằng con mụ kia, nhưng tôi có một lương tâm trong sạch, một tình yêu chân thành... Giờ không biết sao nữa, vắn nước lớn lên rửa mặt cho tỉnh, để còn đối diện với hiện thực. Tôi thay đồ, bước ra ngoài.

- Chị, hình như điện thoại chị có tin nhắn.
- Ừa, để đó lát chị coi.
- Chị, như em, em cũng biết khó mà bỏ qua cho anh Vinh. Nhưng nếu chị thương anh, mà em biết chị thương anh, chị hãy cho anh một cơ hội. Coi như cho nhau một cơ hội đi chị. Hai người thương nhau thì sẽ vượt qua mà chị.

- Vinh kêu em qua hả?
 - Dạ, ảnh thức nguyên đêm, hút thuốc, rồi 4 giờ sáng ảnh qua kêu cửa em, nói là có kêu cô Muối nấu đồ cho chị. Ảnh bắt em sáng qua sớm thăm chị rồi năn nỉ giùm. Chị, nhìn ảnh tội lắm.
 - Còn chị có tội không?
 - Chị, còn gia đình ba má em, mẹ chị nữa mà chị, ai cũng thương chị mà.
 - Chị ít giận hờn, từ đó giờ chị ít giận ai lắm, nhưng hiện chị rất giận. Mà chị giận là chị không muốn nhìn thấy mặt, em à.
 - Em vẫn luôn mong chị là chị dâu của em. Em đã nghĩ sẽ thiết kế tour cho anh chị đi tuần trăng mật rồi. Thiệt đó!
 - Dù gì thì em vẫn đứng về phía anh trai em rồi.
 - Chị, không có đâu chị! Chỉ là em thích hai người lấy nhau mà.
 - Chị nói em biết, hiện giờ 100% thì đã 80% muốn bỏ rồi. Chị nói để em biết chứ không phải để cho em về kể lại với anh của em. Chị cũng quý em và gia đình em, nhưng chị có lòng tự ái của chị, chị có mặc cảm và suy nghĩ của chị. Chị thật sự mệt mỏi, tại em không biết chứ giữa anh và chị cũng có nhiều chuyện, thời gian này chị cần phải suy nghĩ lại.
 - Chị, còn có đúng 30 ngày thôi chị, chị nghĩ nhanh và thoáng đi chị, đừng đánh mất tất cả.
 - Thà đánh mất chứ chị không muốn hối hận.
- Nhìn con nhỏ mắt bắt đầu đỏ hoe, thấy tội gì đâu. Tôi lảng ra chỗ khác, vì tôi biết khi nhìn nó tôi sẽ nghĩ tới anh nó mà động lòng. Tôi quyết bảo vệ mình.
- Chị ăn đồ đi, anh ba kêu dì Muối nấu gà ác cho chị. Sáng mới chưa 5 giờ dì đã phải đi chợ về làm cho chị. Chị ăn cho mau khoẻ. 8 giờ em phải đi rồi.
 - Ủ thôi, em cứ đi đi, có việc thì đi, chị tự lo được mà.
 - Chị, chừng nào chị suy nghĩ xong?
 - Đó là chuyện của chị, bé Vy đừng để chị giận luôn em.
 - Dạ...
- Con nhỏ lủi thủi đi về, tôi nghe mẹ cảm ơn nó. Tội nghiệp mẹ, không biết gì hết, mẹ còn hâm đồ lên cho tôi ăn sáng. Tôi đầu óc lơ mơ cầm điện thoại lên coi tin nhắn, bất ngờ quá, Thái nhắn.
- Đạo này em khoẻ không?
- Tôi cầm điện thoại, đọc tin nhắn mà hai tay run run. Tôi ôm điện thoại, phút giây cảm thấy luyến tiếc vô cùng.
- Em khoẻ lắm, còn anh?
 - Ủ, anh khoẻ. Hôm nay em có bận gì không?
 - Dạ?
 - Anh muốn mời Dung đi café, anh sắp về Khánh Hoà rồi.
 - Dạ được.
- Tôi quên cả mình đang bị đau. Tôi thề là không bao giờ suy nghĩ rằng mình đang buồn nên muốn gặp Thái để kể lể, chỉ là Thái sắp đi về Khánh Hoà, tôi cũng muốn gặp anh một lần.
- Quán café cũ nha em?
 - Dạ.

Tôi hồi hộp quá, đầu óc loạn xạ mà tay thì bấm tin nhắn nhanh hơn não. Nhớ lần đầu hẹn hò, nhớ lần đầu anh tỏ tình lúng túng. Tôi nhớ cả lần cuối chúng tôi gặp nhau. Đẹp đau đớn ê ẩm qua một bên, tôi phải đi gặp Thái, một lần nữa vì có khi sau này không còn gặp được nhau.

- 8h30 nha, giờ anh chạy qua.

- Dạ.

Tôi tức tốc thay cái áo đầm. Không phải tôi ăn diện đâu, vì chân tôi đau không mặc jeans được. Tôi cũng mong gặp Thái lắm nhưng thế là không phải kiểu mèo mả gà đồng, không phải kiểu lén lút gặp nhau. Cột tóc gọn gàng, tôi cà nhắc xuống nhà.

- Ủa, con đi đâu hả?

- Sao mẹ chưa đi ra cửa hàng?

- Ủ, mẹ tính coi lại mấy cái thiệp, lát ra.

- Thôi mẹ, tính sau đi, mẹ đi làm đi, thiệp thiếc gì giờ này.

- Mà con đi đâu?

- Con đi đây chút.

- Mà đi bằng cái gì?

- Con kêu taxi rồi.

- Ủ, chắc phải quan trọng lắm, chân căng vậy còn đi, mới căng mắt ra đã đi.

- Thôi mẹ đi đi, lát con về à.

- Ủ, để mẹ đem thiệp ra hỏi mấy đứa ngoài cửa hàng luôn. Để coi mẹ lọc ra khoảng ba mẫu chiều về hai mẹ con mình thống nhất nha.

Taxi tới, tôi thở dài nhìn mẹ. Tôi đi trước, mẹ đi sau. Ngồi trên xe, tôi suy nghĩ lại, tất cả những chuyện cho đến chuyện hôm qua, lòng tôi lại quặn lên. Giờ gặp Thái cũng chỉ là một người bạn cũ, như Tiên nói, khi tôi đau khổ luôn có quý nhân. Tôi đã kìm nén nhiều rồi, không biết lát gặp Thái sẽ ra sao nữa.

Cái quán café gần liền với tình yêu đầu đời. Không thể nhớ nổi đã bao lâu rồi tôi không ghé qua nó. Quán vẫn vậy, nhưng có vẻ cũ kỹ hơn một chút. Không biết Thái đã tới chưa, tôi nặng nề bước xuống xe, lòng xốn xang. Tôi muốn được đóng vai kẻ chờ đợi trong quán café một lần...

Mới bước vô quán, nhìn một vòng đã thấy cánh tay quen thuộc, ruột gan tôi quặn lên, chân đứng lại, cổ gồng kìm nén, Thái của tôi nhìn già và ốm đi, riêng đôi mắt vẫn ấm áp như ngày nào. Tôi nắm chặt hai lòng bàn tay mình để giấu cảm xúc. Thấy tôi đi đứng khó khăn, Thái đứng dậy bước tới đỡ, nhưng không dám đụng vào người tôi. Anh giữ kẽ vì tôi và anh giờ không còn là của nhau nữa. Hành động đứng đắn đó làm tim tôi nghẹn lại.

- Em dìu bạn anh giùm với!

Thái nhờ cô bé phục vụ đỡ tôi vào ghế ngồi.

- Cam hay sữa tươi em?

- Em uống cam.

- Ok, một cam vắt và một café đen.

Tôi cúi gầm mặt, không dám đối diện. Hơn bốn năm qua rồi, cảm giác lần cuối bỏ chạy ra khỏi chung cư lại nổi dậy. Tôi không dám nhìn vô mặt Thái.

- Em bị té xe hả?

Gật gật.

- Sao em nói là em khỏe? Nếu anh biết em bị vậy anh không hẹn em đâu.

- Không có gì, anh sắp đi mà.

- Ủ, nếu biết em như vậy anh sẽ dờ thêm mấy ngày nữa rồi đi.

Tôi nhìn xuống đất, lắc đầu liên tục, nước mắt không ngăn được, tràn bờ rồi. Giữa quán café mà lần đầu tiên tôi khóc như vậy. Tôi không ngăn được cảm xúc. Tại sao con người này, anh cứ phải nhẹ nhàng và luôn như vậy.

- Sao vậy em? Sao em khóc?

Tôi lắc đầu liên tục, nghẹn quá không thể nào nói chuyện được. Café đã được bưng ra.

- Em cho anh khăn giấy!

Chắc phục vụ bàn tưởng hai đứa giận nhau hay chia tay, đem khăn giấy tới rất nhanh. Thái đưa khăn giấy cho tôi, tôi cầm lấy, mặt vẫn không dám ngước lên.

- Em đừng khóc, nếu em khóc nữa thì mình về đi. Anh không phải gặp để em phải khóc.

- Em xin lỗi.

- Mấy năm qua anh có giận em gì đâu, đừng nghĩ ngợi nữa em. Em lớn rồi, phải sống cho em. Em cứ phải nghĩ tới anh làm gì? Em làm anh thấy ngại. Anh không nghĩ là bé sẽ khóc.

Tôi sụt sịt, lau nước mắt. Uống một ngụm nước cam.

- Sao lúc nào anh cũng tốt với em vậy?

- Vì anh thích như vậy.

- Anh làm em ngượng, xấu hổ với những hành động của mình.

- Em chạy xe sao mà té dữ vậy Dung?

- À, em bị tông.

- Trời, sao dữ vậy em?

- Dạ không sao đâu anh.

Tôi vẫn sụt sịt, khịt mũi liên tục vì bị nghẹt.

- Nhìn em vẫn vậy, vẫn nhỏ bé, dễ thương.

Tôi nhỏ miệng cười trong nước mắt.

- Anh về ngoài đó luôn hay sao?

- Ủ, anh hết hợp đồng ở trường rồi. Sống một mình ở Sài Gòn hoài nên nhiều khi anh cũng nhớ ba mẹ và mấy đứa em. Anh quyết định về Khánh Hoà kinh doanh.

- Anh không định vào Sài Gòn nữa hả?

- Đi chơi thì được, anh cũng bán nhà xong rồi. Mà bé Dung đừng khóc, người ngoài không biết tưởng anh làm gì em.

- Anh có bạn gái chưa?

- À, anh có đang tìm hiểu một bạn.

- Ở đâu anh?

- Nha Trang.

- À...

- Tụi anh chắc cũng định tiến xa hơn, nếu cảm thấy hợp. Còn em?

- Nếu không có gì thay đổi một tháng nữa em cưới. - Giọng tôi lạc đi, lại khóc.

- Nếu như vậy thì phải uống mừng, sao em lại khóc, em khóc vì vui à?
 - Ủa, em vui lắm, bữa nay gặp anh em cũng vui.
 - Cảm ơn em.
 - Sao dạo này nhìn anh ốm vậy?
 - Ủ, tại anh hay thức khuya. Nhưng đang cố bỏ thói quen đó. Bạn em, à không chồng em tốt với em chứ? Nước mắt chảy liên tục, tôi gật đầu giả dối.
 - Em cười đi, hy vọng anh sẽ đi theo em sau.
 - Anh lớn rồi, cười đại đi.
- Thái cười ha hả, chọc ghẹo vài chuyện. Nhìn anh thư thái nhưng ánh mắt vẫn còn lo cho tôi lắm. Cho nên tuyệt đối không được để anh bất trúng hoàn cảnh của mình, phải giả bộ vui, cố gắng nín khóc hần.
- Khi nào anh đi?
 - Tối nay. Nhưng anh không biết, sợ chiều tối em có hẹn với người yêu nên sáng anh nhắn đại thôi, cầu may. Dù gì anh cũng muốn chào em, và chúc em hạnh phúc nữa! Em phải thật hạnh phúc, vì tuổi trẻ của em, anh đã làm mất đi một quãng thời gian của em rồi.
 - Anh, đừng nói như vậy. Chưa bao giờ em thấy tiếc thời gian đó.
 - Anh biết, nhưng đáng lẽ anh phải tốt hơn để em không phải có những tổn thương.
 - Chỉ có em tổn thương anh thôi mà.
 - Khi chia tay mà vẫn còn yêu thì ai cũng tổn thương cả. Anh thấy vui vì em đã tìm được một người mà em cảm thấy muốn cưới!
- Điều bộ khoanh tay của Thái, giọng nói nhẹ nhàng đó, ánh mắt lém lỉnh xoáy thẳng vào tim làm cho tôi thấy xấu hổ cùng cực. “Người tôi cảm thấy muốn cưới”. Tôi cười khinh mình trong lòng.
- Nếu em hạnh phúc thì anh cũng phải hạnh phúc gấp đôi.
 - Đúng rồi, vì em hạnh phúc thì anh sẽ hạnh phúc. Và anh tìm được một cô bạn nữa thì hạnh phúc gấp đôi.
- Chúng tôi tránh nói về nhau, tránh khơi gợi về những nỗi buồn những niềm vương vấn với nhau. Từ sâu trong lòng, tôi biết tôi không bao giờ quên anh và anh cũng vậy. Cho dù tôi có chồng hay anh có vợ thì chúng tôi mãi nhớ về nhau, không phải kiểu ngoại tình, mà vì tình yêu của chúng tôi quá thuần khiết và đẹp, đẹp đến cả lúc chia tay mà. Nhưng tôi cũng biết rằng, hiện tại tôi yêu Vinh nhiều thế nào, tôi không muốn mất anh, tôi không thể lại để vuột mất người đàn ông của mình. Cho dù Vinh khác Thái, nhưng tôi chưa hề có ý định so sánh gì cả. Hiện tại đau đến thế nào, những nỗi đau vì yêu thì không dễ chịu vậy mà tôi đều chấp nhận hết. Giận thì giận, mà khi gặp Thái tôi lại thấy mình thương Vinh nhiều quá, vì thương vì chịu thiệt thòi nên mới càng mặc cảm. Hai chúng tôi ngồi đó nói chuyện. Chúng tôi chia sẻ về công việc và những điều xung quanh cuộc sống, về ba mẹ, về anh em. Và nói về Vinh, về cô bạn của Thái nữa.
- Nghe em nói coi bộ chồng em cũng từng đào hoa nha!
 - Dạ, đào hoa.
 - Nhưng anh nghĩ, chồng em sẽ dừng chân khi gặp em mà. Bên em thì ai cũng muốn ra sức bảo vệ em, hơi đâu mà nghĩ tới chuyện khác.
 - Ha ha, anh nói hay ghê, sao cái gì anh cũng biết vậy?
 - Anh nói đại thôi. Đó thật sự là điều anh mong, mong em hạnh phúc, anh mới thôi trần trở.
 - Anh trần trở cái gì?
 - Vì anh đã cướp đi những lần đầu của em.
 - Thôi, đừng có nói tới mấy chuyện đó, em lại tủi thôi.

- Em ăn sáng chưa?
- Rồi, sáng em ăn rồi. Anh ăn chưa?
- Chưa, nhưng thôi, lát về anh ghé ăn sau.
- Anh định ra ăn chung với em à?
- Ừ.
- Em đâu có biết đâu, sáng em đau nên mẹ mua đồ cho em ăn sớm.
- Ừ, không sao.

Và rồi chúng tôi chia tay nhau, chúc nhau thành công và hạnh phúc. Tim tôi vẫn lồi nhịp khi nhìn thẳng vào mắt Thái nhưng nó đã hướng về Vinh mất rồi. Đó chỉ là những cảm giác xưa cũ, là những giây phút hoài niệm dấu yêu. Gặp Thái tôi thấy bình an và nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Anh vẫn giữ kẽ và tôn trọng tôi hết mực, đúng là Thái của ngày xưa. Thầm mong anh hạnh phúc vì anh xứng đáng hơn bất kỳ ai, kể cả tôi.

64. Chương 31

Ngủ trưa được tầm 1 tiếng dậy đi hẹn hò với đám bạn, ăn mặc đẹp, điệu đà 1 tí son môi của mẹ. Có ai hăm mấy tuổi đầu ko biết cách trang điểm như tôi ko, đám tiệc gia đình thì mẹ làm cho, đám tiệc người ngoài thì lại đi tiệm, nhiều khi thấy cũng thua sức lắm nhưng mà đó cũng là 1 thói quen rồi, với lại tự nhận khi trang điểm nhìn lạ lắm, hình như là 1 người khác vậy, nên lại thôi. Sau khi cho cục cưng ăn cháo và có đem theo 1 bình sữa nhỏ, tôi dẫn Nemo theo tới quán café khoe đám bạn. Đứa nào cũng xuýt xoa nựng nịu, rồi vuốt ve Nemo.

- Ủa sao con gái mà đặt tên Nemo?
- Tui thích, cho mạnh mẽ.
- Ôi chính xác đó, cho mạnh mẽ mà Dung tiểu thư nay lại biết đánh môi đỏ má hồng!
- Bỏ đi, hôm nay bà L có chuyện gì mà coi bộ nguy hiểm quá?
- Bà lảng chuyện đi nhanh quá đó, mà thôi để tui tuyên bố nha lý do triệu tập mấy người ra đây luôn.
- Nói đại đi, vòng vo quá!
- Tui có bạn trai!
- Ủa, mới bữa bà nói ko ai quan tâm bà mà? Bà ko đi chơi với nhóm nữa à?
- Ko, vẫn đi nhưng có vẻ ít hơn, 6 tui mình vẫn là bạn mà, vì tôi phải đi làm, ngoài ra còn có bạn trai thì phải dành thời gian cho anh ấy nữa.
- Sao hôm bữa nói là ko ai để ý mà?
- Sét đánh đó, mới gặp là thích liền!
- Chắc chắc, tui là tui ko tin cái gọi là sét đánh đó, yêu đương phải tìm hiểu chứ.
- Thì yêu rồi tìm hiểu cũng đc mà, tại bà chưa gặp nên nói vậy thôi! Tui mong muốn nhóm mình mừng cho tui thật sự, hôm nay tui mời chầu này.

Cả đám chúc mừng đứa bạn làm nhân viên ngân hàng, hơi miễn cưỡng nhưng cũng phải mừng cho người ta, tầm tuổi này mà có bồ là trẻ rồi, đâu có ích kỷ như vậy được.

- Café xong tui có buổi hẹn hò đầu tiên, tui coi phim với anh, nên mọi người có đi đâu tiếp thì cứ đi nha, hi hi.

- Bà yên tâm đi, mong bà giữ lời hứa thỉnh thoảng đi với tui tui là đc, mà có định là giới thiệu ko?
 - Có chứ, khi nào cảm thấy hợp sẽ giới thiệu, còn giờ tui ko nói gì đc, xin lỗi nha, vì bây giờ mới tìm hiểu mà.
 - Uh, chúc bà hạnh phúc!
- Nhìn ánh mắt và nét mặt của 1 người đang yêu đúng là có mùa xuân thật, khỏe mắt như lúc nào cũng cười, cơ mặt như lúc nào cũng giãn hết cỡ, nói chung là hạnh phúc.
- Bà L về thì cả đám ngồi thêm chút nữa, 1 ông trong nhóm lên tiếng.
- Bữa tui có coi 1 phim Mỹ, tui nghĩ tui mình nên bắt chước?
 - Vụ gì?
 - 1 đám con trai chơi với nhau, tui nó ko ai có bồ, ngoài những mối quan hệ ko xác định là bồ bịch cũng như đám tui mình nè. Rồi tui nó tui lại 1 thằng đề nghị mỗi tháng mỗi đứa đóng 1 khoản tiền, đóng hoài cho đến khi đứa nào có người yêu rồi cưới thì số tiền đó sẽ do những đứa còn lại đóng tiếp, đứa nào cuối cùng sẽ hưởng hết số tiền đó!
 - Ủa vậy làm sao biết tui mình ko giả bộ có bồ mà nói chưa?
 - Thề đi!
- Tôi nghe cũng có lý, nhưng mà làm sao biết ai đó giả bộ chứ, rồi lại nói thề, trên đời này tôi ghét ai thề lắm.
- Tui là tui chơi cũng được, nhưng tui ko thề, nếu ai tham số tiền đó mà bán rẻ tình bạn, bán rẻ đạo đức thì mọi người cũng nên bỏ thí cho rồi!
 - Nhất trí, mỗi tháng mỗi người đóng 200k đi, hiện tại còn 5 người chưa bồ mỗi tháng cũng đc 1 triệu đó!
- Và hôm đó, cái hội ế của tôi lại bày làm theo cái trò phim ảnh, nhí nhố nộp tiền, giao cho 1 ông làm kế toán giữ tiền.
- Cũng gần 5h, hôm nay chủ nhật ko bị kẹt xe gì nhưng tôi cũng ko muốn đi đâu nữa, về nhà có thể hôm nay rữ mẹ đi ăn gì đó, lâu mẹ coi ko ra ngoài chung. Tui tôi ra về, tôi gọi cho mẹ nói hôm nay khỏi nấu cơm, sẽ mời mẹ đi ăn mì vịt tiềm.
- Ủ cũng được, mì mẹ cũng thèm. Mà có người cho mẹ cặp vé coi ca nhạc ở Trống Đồng tối này, con ko rữ mẹ cũng quên, hay tối nay đi coi luôn!
 - Dạ!
- Chiều hẹn hò bạn bè, tối hẹn hò mẹ, một ngày cuối tuần như vậy còn gì bằng.
- Mẹ, ngày xưa sao mẹ biết trang điểm vậy?
 - Thì mẹ tự làm đại thôi, lấy đồ của dì 2 rồi tập quẹt quẹt riết quen à.
 - Con ko thích lòe loẹt nhưng trang điểm sơ sơ cũng đẹp, vậy mà con cũng ko biết làm.
 - Giờ rảnh chưa đi làm thì đăng ký học trang điểm cá nhân ở nhà văn hóa phụ nữ đi!
 - Ủa, có hả mẹ?
 - Có chứ. Học đi rồi mẹ cho tiền cho đồ trang điểm.
 - Ủa, phải mua sao? Con xài chung đồ của mẹ.
 - Đồ của mẹ là đồ người già, màu son màu mắt ko hợp. Nếu con muốn đơn giản thì mua 1 vài cái thôi, mắt con to đen rồi ko cần vẽ nhiều chỉ cần vuốt mascara là đẹp, son môi, 1 hộp phấn và má hồng thôi.
 - Đi ra tiệm thấy người ta làm nhiều đồ lắm mà mẹ?
 - Vì người ta trang điểm đi đám tiệc nên phải khác.
 - Con ko xài mỹ phẩm nhiều, da mặt còn đẹp thì phải giữ, mẹ sẽ dẫn con đi mua đồ tốt cho con ko bị hư da.

- Học có lâu ko mẹ?
- Chắc ko đâu, bé Hoa ở cửa hàng cũng học đó, con thấy chị Hoa trang điểm đơn sơ dễ thương ko?
- Dạ, vậy mai đi học về con chạy qua đăng ký.
- Uhm.

2 mẹ con ăn xong rồi chạy qua Trống Đồng coi ca nhạc, đến khoảng 10 giờ mẹ nói cũng hơi mệt nên mẹ con tôi về. Đáng lẽ tôi phải dành thời gian cho mẹ như vậy nhiều hơn, 2 mẹ con đi chơi thấy yên bình, tâm sự thấy thấu hiểu lắm. Tôi nghĩ chắc ngoại thác linh nên phù hộ cho 2 mẹ con tôi lại gần nhau, thậm chí mẹ còn thương tôi hơn trước.

Về nhà tôi lại nựng nịu Nemo 1 hồi, rồi lên phòng, mở máy tính để tắm với con Tiên diên, cái con diên đó là trùn suy diễn, chỉ cần nói với nó 1 câu là nó suy nghĩ tới đâu đâu, nên mỗi lần cần chuyện với nó cũng ít có dai lắm, sao nó ko học điều tra mà học y ko hiểu. Tôi kể nó nghe chuyện hôm qua, rồi kể nó nghe chuyện có Nemo.

- Gửi webcam coi con chó coi mày.
- Ok.
- Con diên thấy con chó chu choa ko ngớt, cưng quá trời, còn dặn tôi là đừng cho ăn cơm, phải mua thức ăn cho chó, mua đồ cho Nemo mặc nữa, chừng nào nó về nó sẽ mua quà.
- Ê, chắc ổng cũng thích mày rồi đó, tao luôn cảm giác như vậy.
- Ko đâu, sợ tao thích ổng trước thì có.
- Mày thích ổng hả?
- Tao ko chắc, nhưng tao cứ thấy lo lo.
- Thương hại đó con, tại mày thấy ổng tội nghiệp.
- Ko biết nữa, tao biết là ổng đau khổ, còn tao với ổng có biết nhau nhiều ngoài chuyện ổng kể đâu nhưng tao thấy lo lo cho ổng sao đó.
- Rồi sao?
- Rồi ổng nhắn tin tao ko trả lời, tao sợ tao lại dính vô chuyện của ổng.
- Nhưng mà mày có thích ổng thì có sao?
- Tao sợ là ổng sẽ lấy tao để lấp vô khoảng trống kia
- Ủ cũng phải.
- Tao muốn 2 người phải tìm hiểu và thích nhau, tao ko thích thương nhau cho đã ko chịu tìm hiểu rồi lại chia tay, nói ko hợp cái này cái kia.
- Mày làm tao tò mò ông này quá, nhưng theo mày nói tao thấy cũng ga lăng mà phải ko?
- Uhm, ga lăng nhưng ko phải kiểu quan tâm như Thái.
- Mày nhăm, mỗi người mỗi khác, hờ cái Thái Thái, sao mày ko nghĩ là mày thấy thích người ta để lấp khoảng trống của Thái?
- Ờ, con bạn nói cái này cũng thấy có lý, có phải tôi đang tìm 1 người có điểm tương đồng để thay thế Thái ko? Tôi chỉ hết những ngày đau khổ chứ đã quên Thái đâu. Suy nghĩ lại thấy rối trí, nhưng tôi đã quan niệm rồi, đối với người sau tôi phải bù đắp hơn, phải yêu thương trưởng thành hơn, nếu tôi tìm 1 người chỉ để thay thế và thỏa mãn cảm giác thèm được yêu thương quan tâm là quá ích kỷ, quá tàn nhẫn.
- Mày kể ổng nghe hết à?
- Uhm

- Má, mày biết mày uống vô là nói tùm lum mà sao lại uống nhiều?
 - Ko biết nữa, tự nhiên hứng.
 - Rồi ông phản ứng sao?
 - Ko thấy phản ứng gì, nhưng ông nói ko quan trọng trình trắng, mà chuyện phá thai thì hơi ghê!
 - Tao thấy mày nên suy nghĩ thiệt kỹ, tại vì có thể ông biết mày như vậy nên ông lợi dụng mặc cảm của mày để được cái khác?
 - Cái gì?
 - Thì chẳng hạn như mày đã như vậy thì ông sẽ dễ dàng đưa mày lên giường, mày mặc cảm nên ko phản kháng.
 - Tao ko có ngu, ko có hư lần nữa đâu.
 - Uh, vậy thì tốt, tao tò mò quá, phải chi tao gặp rồi mới quân sư cho mày được.
 - Mà ko ai tốt như anh Thái mày há?
 - Thái Thái hoài, biết tốt rồi nhưng chia tay mấy năm rồi, hàn gắn thì ko chịu, mày nhớ lại lúc đó mày ra sao đi, tao nghĩ mày nên mở cánh cửa khác đi!
 - Với ông Vinh được ko?
 - Tao chưa gặp, đâu biết. Tụi mình là con gái, lý trí ko mạnh mẽ như trái tim, nên dễ đau Lần này mày nên suy nghĩ kỹ và hành động đúng đi con!
 - (BUZZ!)
- Trời ơi, tôi chat với Tiên nhưng ẩn nick mà, sao vẫn bị ông kia buzz 1 cái. Tôi ko trả lời.
- Ê, ông kia buzz tao.
 - Ủa, sao mày nói là xóa nick rồi mà?
 - Thì xóa chứ chưa ignore, tao thấy ko có lý do để ignore!
 - (Buzz!)
 - Ê, ông buzz nữa kìa!
- Tự dưng tôi đang tâm sự với bạn mình mà Vinh lại buzz, mặc dù ko quan trọng nhưng lại thấy bối rối quá.
- Thì mày cứ chat với ông đi, rồi kể tao nghe.
 - Ừ.
 - (Anh biết là em đang online)
 - (Có gì ko anh)
 - (Sao em lẩn tránh?)
 - (Đâu có, em bận mà)
 - (Hôm nay chat sao ko để nick sáng?)
 - (Sao em phải trả lời câu hỏi của anh?)
 - Ê, ông nói gì dạ?
 - Chờ chút tao chụp màn hình cho coi!
 - Uhm, tao đi ăn tắm cái, mày chat với ông đi, nhớ nói chuyện bình tĩnh nha!
 - Ừ, biết rồi.

- (Những điều em nói em ko quên đúng ko? Anh cũng say, nhưng những điều anh nói anh ko quên)
 - (Ko, em quên hết rồi)
 - (Em nói là em ko giỏi nói xạo, đó là câu nói thật lòng của em)
 - (Anh muốn nói gì đây?)
 - (Anh ko muốn nói gì, chỉ muốn cảm ơn em)
 - (Thì em nhận lời cảm ơn rồi mà)
 - (Tại sao xóa nick anh?)
 - (Tại sao anh biết? Sao giống ma quá vậy?)
 - (Anh là dân công nghệ, kể cả em có ban nick anh thì anh cũng khôi phục được, nhưng anh chỉ thắc mắc là tại sao lại như vậy, anh có làm gì sai để em ghét anh ko?)
 - (Em ko có ghét anh)
 - (Sao lại xóa nick anh?)
 - (Vì em ko muốn cứ dính vô chuyện tình cảm đời tư của anh)
 - (Vì sao?)
 - (Vì ko liên quan gì tới em, em ko có thói quen đi sâu vô chuyện người lạ)
 - (Lạ gì lạ hoài vậy? Đã biết tên tuổi, biết nhà ở đâu, biết cả chuyện tâm sự rồi mà)
 - (Như vậy thì thân nhau hả?)
 - (Ít nhất cũng là quen rồi, sao em cứ tạo khoảng cách?)
 - (Khoảng cách có sẵn mà, em với anh có gần đâu mà sợ xa?)
 - (Em bướng quá nên bạn trai em ko giữ em lại!)
- Tôi tức điên lên, anh ta có quyền gì mà dám nói tôi như vậy, đồ nát rượu, tôi chụp ảnh màn hình gửi cho con Tiên.
- (Buzz!)
 - (Anh lấy quyền gì mà nói em như vậy?)
 - Ê, bình tĩnh, đừng chửi lộn nha.
 - Tao điên quá mà.
 - Mày cứ chat đoạn đi, mày hỏi ổng sao lại nói như vậy đi!
 - (Anh chỉ nói điều anh nghĩ thôi, em quá bướng bỉnh, là con gái em phải nhẹ nhàng hơn ... Anh thắc mắc vì sao em nói em với bồ em còn thương nhau nhiều mà ko nín kẻo, giờ nói chuyện với em anh hiểu rồi)
 - (Vậy thì đã sao?)
 - (Thì đâu có sao, anh đâu có ý gì)
 - (Anh phán xét người ta mà nói ko có ý gì ah? Hôm nay lại nát rượu nát bia rồi à?)
 - (Xin lỗi em, hôm nay anh ko uống gì cả, đang tỉnh táo nhất có thể)
 - (Xin lỗi anh chứ, người ta đã ko muốn dính vào anh nên phải mới xóa sổ, xóa nick anh, giờ anh vô nói tùm lum, buzz âm âm anh ko thấy vậy là phiền phức à?)
 - (Em xác nhận là lần tránh rồi nha)
 - (....)

- (Em rất thật thà, bướng nhưng thật thà)
- (Anh nói chuyện kiểu như là thích em vậy?)

Tới đoạn này tôi chụp định chụp ảnh màn hình gửi cho con kia rồi lại thôi. Tôi bực mình lắm, 1 người ở đâu lại nói chuyện kiểu đó với tôi.

- Sao rồi?
- Thằng chả out rồi!
- Mà chửi hả?
- Ko có, chả bận gì out rồi.
- Uhm, chuyện đang hay mà.
- Thôi tao cũng ngủ, có gì mai nói tiếp đi, sáng mai đi học sớm!
- Uhm, có gì pm tao nha, con chó mà dễ cưng thiệt đó.
- Uhm, bye.

Tôi ko hiểu sao lại nói xạo con bạn, chắc tại bực quá, người bên kia cũng yên lặng ko thấy hồi âm, chắc thấy tôi sợ quá im luôn rồi, tôi hậm hực out YM đi ngủ luôn, bực mình thiệt chứ! Điện thoại reo, trời ơi lại thằng cha đó nữa, tôi ko muốn nghe, nhưng chuông cứ reo um sùm ko lẽ tắt máy, thằng chả lại nói tôi trốn tránh.

- Alo
- Uhm
- Anh uhm cái gì?
- Uhm câu hỏi của em?
- Em hỏi anh cái gì?
- Anh thích em!

65. Quyển 2 - Chương 32

Ngồi trên taxi, tôi lại nghĩ về chuyện hiện tại của mình. Giờ phải làm sao đây, sao lại bị kẹt vô thể chân tường như vậy không biết nữa? Chán và buồn quá. Đang lan man, điện thoại reo làm tôi giật mình, là Vinh, nếu không nghe thì kiểu như lãng tránh, thôi thì cứ nghe coi nói cái gì.

- Em đi đâu mà không có nhà?
- Anh thôi cái kiểu hỏi đó đi.
- Chân em đau vậy, sáng ra em đã đi đâu?
- Em không muốn giải thích với anh.
- Anh lo cho em, em còn thái độ với anh!
- Anh vừa phải thôi, anh mới là thái độ.

Tôi khó chịu gì đâu, vậy mà xe mới đó đã tới nhà. Xuống xe đã thấy anh mặt mũi hầm hầm đứng đó. Anh mở cửa lớn, dắt xe vô nhà, tôi thì cứ cà nhắc đi thôi. Vào tới nhà, tôi ngồi trên ghế.

- Em ăn mặc đẹp đi đâu?

Vinh lớn tiếng làm tôi tức điên lên, ừ thì ăn thua đủ với nhau luôn đi. Kiểu gì tôi cũng tức lắm rồi, tôi bển luôn một lần.

- Em buồn, em đi gặp bạn trai cũ.

- Em - đừng - có - giỡn - với - anh - kiểu - đó.

Mặt Vinh đỏ bừng, lớn tiếng từng chữ một, giận dữ. Tôi lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm.

- Sao em phải nói dóc anh. Em không giống anh, rõ ràng là em mới đi gặp người yêu cũ. Như anh nói, tụi em chỉ coi nhau như bạn. Đây có tin nhắn anh coi đi.

Tôi vừa nói vừa mở tin nhắn đưa ra, Vinh giật ngay cái điện thoại, đọc đọc rồi quăng luôn cái điện thoại của tôi. Tôi tức điên lên.

- Anh làm cái gì vậy hả? Đó là điện thoại của em. Anh làm gì mà quăng đi, anh điên rồi hả? Em sống thật với anh thì anh có thái độ như vậy. Em đã quá lịch sự, quá nhẫn nhịn với anh rồi. Anh đừng có vừa ăn cướp vừa la làng. Để em nói cho anh biết. Em không có đề tiện như bồ cũ của anh, mà anh cũng không đứng đắn được như Thái!

- Em im đi! Sao em thay đổi quá vậy hả? Trời ơi là trời! Em đem anh ra so với thằng đó à?

Anh bứt tóc vò đầu, cơn ghen bùng nổ. Tôi thì vừa tức vừa muốn chọc tức. Tôi khoái chí lắm, để cho anh biết cảm giác mà tôi đã từng trải qua. Thích chưa Vinh?

- Em khóc vì anh không nhiều, nhưng từng đó cũng đủ rồi. Ngay nhà của em mà anh còn quát nạt em như vậy. Anh hành động như vậy, em mới là người cần phải quát nạt nè. Em chịu đựng anh đủ rồi. Anh gia trưởng, hung hăng với em. Nếu ở nhà anh chắc anh bóp chết em quá! Khỏi cưới đi!

Tôi được nước làm tôi luôn, tức quá mà. Vừa nói gân cổ lên, vừa đấm ầm ầm vào ngực mình, nhưng tôi đảm bảo sẽ không khóc! Nghe tới hai chữ “khỏi cưới” anh vội vã xuống giọng, mặt bớt sát khí.

- Chuyện nào ra chuyện đó, em đừng có hờ ra là đem chuyện cưới ra hù anh có được không? Anh lo cho em mà, vậy mà em đi café với thằng bồ cũ, trong lòng em còn anh không?

- Vậy anh đi café với bồ cũ sau lưng em, trong lòng anh có em không? Anh với người ta nắm tay nhau, trong lòng anh có em không? Dung này chưa bao giờ làm điều gì có lỗi từ khi quen anh. Còn anh, anh coi lại anh đi! Em nói khỏi cưới coi như giải toả cho anh, giải thoát cho em. Em không chịu được nữa những chuyện như hôm qua. Anh về mà hỏi em của anh đó, để Vy kể anh nghe em thê thảm cỡ nào! Giờ anh đứng đây lớn tiếng với em, anh ăn hiếp em mà như ngon lắm hả?

- Em nói như vậy chứng tỏ em thương anh!

- Phải, em thương anh, thương mới bỏ qua cho anh một cô Chi rồi, thương mới đồng ý cưới anh. Em tưởng tượng về một mái ấm chỉ có em và anh. Em không lường trước mọi chuyện, cho nên giờ em mới thấy sợ!

- Xin lỗi em, giờ em muốn phải làm sao em mới tin là anh biết lỗi?

- Anh nói thiệt đi, anh kể em nghe đầu đuôi đi!

- Diễm nhắn tin cho anh...

Tôi lắng nghe, xem có nói thật không, không thì chết với tôi, còn dám kêu Thái của tôi là thằng này thằng nọ, thật đáng ghét mà.

- Diễm nói mới hư thai, mất con nhưng chồng đang ở Nhật không ai chia sẻ. Anh hỏi có khoẻ không thì nói cũng hơi mệt rồi hẹn ra gặp. Anh thấy người ta mới bị vậy nên lên mạng coi mua vài thứ thuốc bổ, thực ra chỉ coi như bạn cũ thôi mà.

- Sao anh không nói em biết? Mà nói anh bạn?

- Vì anh sợ em ghen.

- Rồi, coi như có lý, còn chuyện nắm tay thì sao?

- Lúc đó Diễm cảm ơn anh. Diễm nhắc lại chuyện ngày xưa. Diễm mới cầm tay anh chúc anh hạnh phúc.

- Hứ, nếu em không tới lúc đó thì sao?

- Anh thề, anh không có ý gì hết, anh chỉ có em thôi. Diễm là chuyện cũ rồi, anh hiện chỉ có em. Em tin anh một lần đi.

Tôi dịu xuống vì anh nói thật, có lý nhưng vẫn tỏ vẻ cảnh giác.

- Em không cảm thấy tin anh! Em không tin bà kia!

- Thôi bỏ qua đi em, em tin anh đi. Anh không có ý gì hết, thiệt mà. Còn có một tháng nữa đám cưới, hình cưới mai đi lấy rồi, em cho anh một cơ hội đi.

- Người ta nói sai một li đi một dặm, em không muốn phải hối hận. Em sợ cái cảnh cưới xong anh trở mặt lắm.

Vừa dứt câu anh đã lao đến ôm tôi, biết tôi đau nên ôm nhẹ lắm, rồi hôn trán tôi, miệng xin lỗi riu rít. Tôi tức lắm nhưng lại không muốn đẩy ra.

- Để em suy nghĩ thêm vài bữa nữa. Em mệt mỏi vì suốt ngày phải suy nghĩ về chuyện của mình. Đáng lẽ gần cưới người ta phải vui lắm, ai mà như em, em chán lắm.

- Anh hứa, sau này không nhắc tới Diễm nữa, không gặp nữa, không bao giờ gặp!

- Thật không?

- Thiệt, em cũng vậy đi! Không được gặp thằng Thái nữa.

- Anh lịch sự chút đi, sao nói chuyện khó nghe vậy?

- Vì anh ghen, vì anh thương em, em là vợ anh! Anh không cho phép em nghĩ tới ai ngoài anh, anh cũng không cho phép thằng nào nghĩ tới vợ anh, anh giết!

- Sợ quá, vậy mà mình lại đi gặp vợ người ta, chắc chắc!

- Anh hứa, đó là lần cuối.

Tôi nguôi giận. Nghe kiểu như không còn vương vấn gì với người đàn bà kia cả, thôi thì tôi cứ tạm tin vậy. Tôi bỏ đi ra nhà sau lấy nước uống. Anh đi theo, nhanh tay rót cốc nước khác cho tôi.

- Anh xin lỗi, anh sẽ mua điện thoại khác cho em, em thích cái nào?

Haiz, đúng là con gái, như vậy là hết giận rồi đó, bao nhiêu ầm ứ tan biến rồi đó, ngu thật, nhưng không biết phản kháng lại ý nghĩ như nào hết. Vinh bế tôi lên lầu nằm, đem nơ lên cho tôi ăn nữa, bóp vai bóp tay và thoa mỡ trăn cho tôi... Trời ơi, tôi mềm nhũn hoàn toàn.

Tôi cũng còn hơi cay cú, không nói chuyện mặc dù Vinh dỗ ngọt rất nhiều. Những giây phút bên nhau như vậy, tôi cảm nhận được tình yêu, sự quan tâm và chiều chuộng của Vinh. Rồi tôi lại tự hỏi vậy những lúc làm những chuyện có lỗi với tôi, anh có nghĩ tới tôi không? Tôi có quan trọng với anh không? Rồi đầu óc lại rối tung rối mù lên, tôi nhìn Vinh đắm đắm, từ nhìn trần trối tôi chuyển qua nhìn với cặp mắt hình viên đạn.

- Ha ha, sao vậy bé?

- Anh hứa đi!

- Hứa gì em?

Tôi vẫn nheo nheo mắt nhìn Vinh chăm chăm.

- Nếu anh làm tổn thương em kiểu này một lần nữa, em không quan tâm đó là ai nha... anh vui chơi thì khác nhưng một khi em biết anh cảm nắng hay mê ai thì em nói anh biết, có tám đứa con em cũng chia tay chứ không phải có con thì em sợ đâu!

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Anh có hứa không? Vậy với anh việc gì trong tình yêu và hôn nhân mới quan trọng?
 - Rồi anh hứa.
 - Anh nhớ đó! Em không dễ dàng bỏ qua lần nữa đâu. Em biết rõ câu “không có anh/em thì anh/em không sống nổi” là xảo. Lúc trước em cũng nghĩ như vậy, em cũng dần lòng như vậy nhưng rồi khi xa nhau, vẫn ăn vẫn ngủ và vẫn sống phây phây.
 - Em ghét nhất gì em nói luôn đi!
 - Phản bội!
 - Em bớt căng thẳng chút được không em?
 - Anh hỏi thì em trả lời thôi. Em ghét mấy người phản bội dưới mọi hình thức, mọi lý do. Không yêu em nữa thì nói, đừng đi sau lưng em. Em cũng không chấp nhận kiểu vẫn yêu em nhưng cũng thích người khác. Yêu nhau không phải lúc nào cũng muốn có nhau sao? Vậy khi anh đã làm sai thì anh không còn yêu em. Một lần này thôi, tim em tan nát đủ rồi.
 - Anh biết rồi, anh không làm tổn thương em lần nữa. Anh không muốn mất em!
 - Cảm ơn anh. Sau này có chuyện gì em không rớt một giọt nước mắt nào vì anh đâu, em hứa!
 - Thôi, đừng giận dăm dăm như vậy nữa. Mai mốt không được gặp bồ cũ nữa nha, anh không thích.
 - Bây giờ em có muốn cũng không gặp được, ảnh đi khỏi Sài Gòn rồi, em gặp để chào chia tay ảnh. Chứ không như ai kia... gặp kiểu hẹn hò!
 - Thôi mà, anh xin lỗi rồi mà.
 - À còn cái nữa, anh hứa thêm cái nữa mới được.
 - Gì nữa cô?
 - Không bao giờ đánh em. Chỉ cần anh đánh em một cái thôi, em canh tới anh ngủ em sẽ giết anh!
 - Thôi đi, em nói nghe thấy ghê quá, anh chỉ nóng thôi chứ không bao giờ đánh con gái hết!
 - Đó là do anh không có vợ. Vợ là để thương để yêu không phải bao cát nha. Anh nói nhiều quá, hứa đi!
 - Rồi rồi, anh hứa, được chưa? Chịu cưới chưa?
 - Hừ.
- Hai đứa đang nói chuyện thì Tiên qua, bấm chuông inh ỏi. Vinh xuống mở cửa, con diên lên thấy tôi la um sùm. Thấy có Vinh ở đó nên nó đưa mấy tuyp thuốc bôi không để lại sẹo rồi về. Trước khi về nó còn cốc đầu tôi vì cái tội chạy xe ẩu, gần cưới mà không biết giữ gìn. Khi đó tôi lại liếc Vinh.
- Chờng nào mẹ về anh đi lấy xe cho em.
 - Đi một mình sao anh lấy được?
 - Thì anh đi xe ôm qua quán rồi chạy xe em về.
 - À, à.
 - Tối nay cho anh ngủ đây đi?
 - Thôi, anh về đi
 - Thôi, cho anh ngủ đây đi. Anh sẽ lo cho em. Anh sẽ bế em đi tè, sẽ phục vụ tận răng cho em, vợ anh!
- Vinh ôm tôi, kéo cả người tôi vào lòng anh. Anh hôn lấy hôn để lên tóc, lên mặt tôi, rồi anh vén cả đầm lên hôn nhẹ lên những chỗ trầy xước mặc dù đang bôi thuốc. Thật, trái tim tôi co giãn hết mức, tôi thích cảm giác được nâng niu như vậy. Tôi chẳng thà bị vậy hoài để anh sợ mà không dám làm gì sai. Đúng là suy nghĩ ngu nhưng rõ ràng tôi muốn vậy.
- Anh xin lỗi, lần sau em đừng làm gì giống vậy nữa, lỡ không phải xe honda mà là xe tải thì sao em?

- Thì anh ân hận cả đời. Giữa đau xót cho em với ân hận, cái nào nhiều hơn?
- Anh không có giỡn. Lúc đó anh sợ thiệt. Anh muốn giết người đó.
- Em cũng nói thiệt mà, khi anh chuẩn bị làm gì sai thì anh phải nghĩ tới hậu quả. Lúc đó em không phải muốn tự sát, em chỉ bức anh nên muốn bỏ đi thôi, xui cho chú đó!
- Mai mốt không được như vậy nữa, tức lên có thể đánh anh, không được hành động như vậy.
- ...
- Trưa nay muốn ăn gì, anh mua cho. Hay em muốn ra ngoài ăn?
- Thôi, em ê ảm lắm.
- Ủ, ê ảm nhưng sáng sớm ra đã đi café được mà.
- Giờ anh muốn gây không?
- Anh nói vậy thôi mà, ăn gì anh mua.

Chiều mẹ về, Vinh đi lấy xe cho tôi, tối thì ngủ lại... Đến ngày thứ tư, tôi đi lại không thấy đau nhiều nên lại đi làm. Vinh thấy tôi vừa mới tai nạn lại sắp cưới mà không được nghỉ ngơi nhiều nên kêu tôi xin nghỉ luôn, dù gì cũng là thử việc.

- Anh xin việc cho em được rồi. Một cô kế toán sắp về hưu. Anh có đặt một chỗ cho em, thử việc chỉ một tháng, tới tháng tư em mới phải đi làm. Thôi bây giờ ngủ nghỉ đi, khỏi hể rồi em đi làm cũng không sao mà.
- Nhưng mà...
- Nói chung em cứ nghe anh đi, không thất nghiệp đâu mà.

Thấy mẹ cũng ủng hộ nên tôi cũng nghe theo. Còn đúng 20 ngày nữa cưới, bên nhà gái cưới trước một tuần, sau đó nhà trai mới qua rước dâu và tổ chức cưới sau. Bé Vy cũng lên kế hoạch một tour đi Singapore năm ngày cho hai anh chị nó, nghe đâu cũng tốn kém lắm. Đến thời điểm này mới thấy bận rộn và lo lắng đủ thứ. Tôi luôn hồi hộp và lo lắng, tâm lý cũng hơi bất ổn nữa. Tự nhiên giờ mỗi lần nói chuyện với mẹ là tôi hay khóc, với bạn bè cũng vậy, lại dễ nóng và ham gây lắm. Nghĩ cũng tội, ông Vinh vừa phải đi đi về về Sài Gòn - Cần Thơ vậy mà còn phải yêu chiều tôi như chiều vong.

66. Chương 32

Cổ khô ran, tôi cố hạ giọng tỏ vẻ bình tĩnh.

- Em có hỏi là anh có thích em ko hồi nào đâu?
 - Em có, em mở YM ra coi lại đi.
 - Em out rồi!
 - Anh sẽ gửi đoạn đó qua cho em coi!
 - Thôi được rồi, thì anh nói thích em, hãy nói khi anh bình tĩnh nhất, khi anh nhìn vô mắt em, mặt đối mặt. Đừng có cái kiểu của gái rẻ tiền và đơn giản như vậy, em ko tin
 - Được, bây giờ anh chạy qua gần nhà em, anh sẽ nhìn em rồi nói cho em nghe, anh ko nói xạo, anh ko uống miếng bia nào, anh là đàn ông, anh chịu trách nhiệm với lời anh nói.
- Tôi im lặng, và sợ sệt, vừa thấy xôn xao, vừa thấy lo lắng Cảm giác rất bất an.
- Anh qua đi, để em coi anh giỡn nhây cỡ nào?

- Bye em, lát gặp.

12h đêm, chưa ngủ, tôi nghĩ là anh ta nói thật, nhưng ko thể nào nhanh như vậy, ko phải anh ta ngộ nhận chứ? Tôi lo lắm, tôi lo anh ta bị khớp khi gặp 1 người như tôi trong lúc anh ta sốc, anh ko phải thích tôi mà hoàn cảnh éo le và tình cờ làm cho anh ta nghĩ tôi cá tính. Rồi anh ta quên mất những chuyện tôi đã kể, anh ta trông chờ 1 cô gái hoàn hảo hơn. Tôi chẳng có gì cả, tôi ko cho phép mình có quyền coi thường bản thân, nhưng chuyện tôi mặc cảm thì ko thể thay đổi được. Tôi lo như con Tiên nó nói, là anh ta lợi dụng quá khứ của tôi để dụ tôi lên giường sau đó chán sẽ bỏ. Tôi sợ đủ thứ hết, nhưng từ thâm tâm, tôi muốn gặp, tôi muốn nghe những gì anh ta nói khi này, qua điện thoại mà tim đập âm âm, tôi rất muốn gặp. Vẫn muốn cảm giác 1 người nói thích mình, rồi chuyện sau đó tính sau. Nhưng ông trời làm ơn, cuộc sống con đang yên lành xin ông hãy rũ lòng thương xót, đừng dày vò trái tim bé nhỏ của con 1 lần nữa. 2 lòng bàn tay xuất mồ hôi nhưng lạnh ngắt, cánh cửa mới sẽ do tôi mở, tôi sẽ bước ra khỏi cuộc sống hiện tại, nhưng đó là 1 vườn hoa hay 1 vườn gai? Dù sao tôi chưa từng hối hận điều gì trong đời, tôi cũng muốn thử 1 lần nữa!

Tôi ngồi trong phòng, định mở máy chat nhanh với Tiên 1 chút, nhưng lại thôi, tôi hồi hộp chờ điện thoại reo, có ai hiểu dc cảm giác lúc này ko? Sao chuyện tình cảm của tôi ko lãng mạn, ko ngọt ngào như trong phim mà lúc nào cũng lạ lùng như thế này? Kiếp trước tôi sống chắc cũng dị hợm lắm.

12strong5, điện thoại reo, tôi hồi hộp tột cùng, cảm giác còn căng hơn lúc làm bài thi mình ko biết làm mà sắp hết giờ vậy, trái tim đã thật sự rung động, dù đi theo trái tim nhưng cũng cần lý trí. Tôi cầu xin ngoại hãy che chở cho con, phù hộ con

Điện thoại reo liên tục, tôi hít thở 1 cái

- Alo!

- Em ra ngã tư đi, anh đang đứng chờ.

Tôi cứ nghĩ là mừng 1 tết đến vậy, hân hoan lắm, ko quan trọng giờ giấc thế nào nữa. Cố giữ bình tĩnh, người đang mặc đồ ngủ, đầu tóc đang búi 1 cục để dễ ngủ, đứng trước kiếng, tôi nghĩ, người nào thương tôi sẽ thương lúc tôi mộc mạc và xấu xí nhất, tôi ko thể để họ chỉ thích cái bề ngoài sau khi tôi đã sửa soạn (mặc dù hình thức tôi ko hề đẹp gái). Bỏ đồ thun màu xanh ngắn tay, có cái túi tai thỏ trước bụng, lai bèo, quần qua đầu gối 1 chút. Thở thêm 1 cái, tôi vớ lấy cái áo khoác xuống nhà.

Mẹ đang đọc báo trước lúc ngủ.

- Mẹ cho con ra ngoài chút xíu nha?

- Biết mấy giờ rồi ko?

- Dạ bạn con rũ con ăn chè.

- Giờ này chè cháo gì?

- Cho con đi đi, ăn li chè con vô!

Ko chờ mẹ trả lời, tôi rón rén đi ra, mở cửa, đi bộ ra ngoài. Trời khuya có vài cơn gió mơn man, cảnh vật thì êm đềm, 1 mình tôi đi trong đêm, đèn đường sáng lổ lổ, đi ngang vài nhà chớ còn sủa um sùm. Ở đây có ai mà chờ nghe tỏ tình giữa đêm như tôi ko. Lòng vui lạ, nôn nao lạ nhưng những nhịp nôn nao đôi khi cũng bị ngắt quãng bởi cái quặn ruột vì lo lắng, bao tử cứ nhói nhói khó chịu. Đoạn đường có mấy chục m mà cứ tưởng đi đến La Mã.

Ra tới ngã tư, tôi thấy anh ta đứng đó nhìn tôi, ko vẫy vẫy tay. Tôi chững lại, anh ta nổ máy xe chạy lại gần, tôi nhớ hôm đó anh ta mặc cái áo sơ mi caro, quần jeans, mang đôi dép xỏ ngón màu nâu sẫm, đứng dưới bóng đèn đường, nhìn như có hào quang vậy, nhìn thật đẹp trai!

- Nói ở đây hay sao?

- Nói gì

Tôi ấp úng.

- Em cũng thích anh mà, sao phải giấu?
 - Anh đừng nói tào lao.
 - Em ko phải là người giấu cảm xúc gì đâu bé à! Lên xe đi!
 - Đi đâu, khuya rồi!
 - Anh mới thấy có quán café còn mở cửa, anh có chạy vô kêu chờ 1 chút, em cọc 200k rồi, gần đây thôi - Anh có thấy ai mặc đồ ngủ đi café ko?
 - Có!
 - Đâu?
 - Em đó, lên xe đi! (Anh ta cười tươi)
- Tôi miễn cưỡng leo lên xe ngồi có khoảng cách, đúng là ko hề có mùi bia rượu, cũng ko có mùi dầu thơm, chỉ có mùi sữa tắm thôi.
- Về sớm nha, mẹ mới la.
 - Nhưng anh sẽ chở em về tới nha!
 - Thôi, hẻm vô nhà có mấy chục thước thôi.
- Tới quán café, đúng là cái quán còn mở thiệt, trên đường Quang Trung, thấy trong đó cũng còn lác đác vài cặp.
- Sao quán gì tối thui vậy?
 - Đây là quán café sân vườn mà?
 - Là sao?
 - Thôi, ko còn sự lựa chọn đâu.
- Anh ta đi trước, tôi theo sau, mọi người cứ nhìn cái bộ dạng sắp đi ngủ của tôi. Lựa chỗ gần đèn nhất. Phục vụ hỏi uống gì.
- Gì cũng đc.
 - Gì cũng được luôn.
- Anh phục vụ nhìn lạ lẫm, cũng dạ dạ quay vào trong.
- Anh trả trước 200k rồi người ta chờ hả?
 - Sao anh nói vậy cũng tin vậy em?
 - Ủa anh xạo hả?
 - Uhm. Nhìn anh đi
- Tim tôi rụng rời, đầu óc rối bời, tay chân bủn rủn, ánh mắt vừa khẩn khoản (hãy yêu tôi thật lòng) vừa đề phòng (anh mà lừa thì tôi giết) nhìn vào mắt anh ta.
- ANh thích em, anh ko xin và anh sẽ chịu trách nhiệm lời mình nói. Đừng nghĩ là anh ngộ nhận, anh ko ngộ nhận. Đừng nghĩ là anh lạnh lùng, anh ko lạnh lùng. Cũng đừng nghĩ anh đều cán. Anh có chơi gái, có bia ôm, có massage, kể cả hót tóc ôm anh cũng có nhưng đó là những thú vui của đàn ông – ăn bánh trả tiền. ANh nhậu nhiều vì anh bạn nhiều và tính chất công việc, nhưng anh chưa từng mượn rượu bia làm điều sẵn bậy với bất cứ ai. Anh có công ăn việc làm ổn định, anh có giấy cmnd có hộ khẩu đăng hoàng. Anh chia tay mỗi tình 11 năm, điều đó ko có nghĩa là bây giờ anh chưa thể thích em. Xin em trả lời, hãy cho anh 1 cơ hội tìm hiểu và theo đuổi em
 - Còn quá khứ của em thì sao?
 - ANh ko quan tâm.

- Nhưng em.

- Hãy tin anh!

Tôi cúi đầu, rót nước mắt Giống loài quý hiếm này chưa tiết chủng, anh ta lù lù trước tôi, ngỏ lời yêu mặc dù biết tôi từng như thế. Tôi cảm động, bất ngờ và choáng ngợp với bài diễn văn dài ngoằng đó, nhưng nhìn thẳng ánh mắt đó, tôi tin!

Tôi dụi mắt.

- Tại sao?

- Tại em dễ thương, đáng yêu, thú vị và hấp dẫn?

- Em hấp dẫn?

- Ko phải anh khen em đẹp, nhưng nhìn em anh rất thích! Ko giống kiểu khi anh nhìn những người ngực to, mông to ngoài đường, đơn giản vì anh thích vậy thôi.

- Khi nào?

- Hôm qua.

- Em tin, nhưng đừng làm tổn thương em? Em sợ quả báo lắm.

Tôi lại bắt đầu ko kìm chế được, bắt đầu khóc nghẹn.

- Anh ôm em được ko?

- Đừng đụng vô em, trả lời em đi!

- Anh hứa sẽ ko bao giờ động chạm đến những nỗi đau của em, anh hứa!

- Cảm ơn anh

- Và anh cũng muốn em hứa lại như em nói hôm qua.

- Em nói gì?

- Em sẽ bù đắp cho người sau của em, em sẽ trưởng thành hơn khi yêu người sau.

- Gật gật (nước mắt vẫn cứ chảy)

Ko gian thật kỳ lạ, người phục vụ bưng ra 2 ly café, nhìn thấy tôi khóc chắc anh ta đoán bọn tôi là 1 cặp đang giận nhau. Để 2 ly café xuống anh ta rút vào thật nhanh. Tôi ko còn run như lúc nãy, yên tâm hơn, thoải mái hơn và bình tĩnh hơn. Nhưng mà tim vẫn hơi nhói, tôi ngưỡng mộ người đàn ông này, nếu anh ta làm đúng như anh ta nói tôi muốn làm vợ của anh ta, tôi chẳng còn hững mà tìm kiếm ai khác nữa, tôi cầu xin hãy đừng có chuyện để tôi lại phải chia tay Tình yêu chưa bắt đầu lần nữa mà tôi đã lo sợ như vậy.

- Anh sẽ yêu thương em nhiều nhất có thể, sẽ tìm hiểu và sẽ quan tâm nữa. Nhưng bằng cách của anh. Ko thích gì em nói nhưng đừng có đưa anh vào 1 khuôn khổ nào đó là được. Và nếu 1 ngày em bỏ anh, người hối hận sẽ là em. Em nói mình chưa từng hối hận thì việc bỏ anh sẽ phải làm em hối hận.

- Em sẽ ko hối hận.

- Vậy đừng bỏ anh là được.

- Thôi đi về đi! Em mệt

- Uhm.

Tôi ko còn hứng khởi, cảm giác lo âu lấp đầy, tôi chẳng hiểu nổi vì sao? Cái hồi hộp khi nãy vẫn như lần đầu, nhưng sau khi chấp nhận lời tỏ tình tôi lại thấy hơi e dè ... chắc tại mặc cảm.

Trên đường về Vinh ngỏ ý muốn nắm tay, tôi cũng ko đồng ý. Ko biết nên vui nhiều hay nên buồn nhiều đây.

67. Quyển 2 - Chương 33

Hôm nay, sáng sớm Vinh lại về miền Tây để chốt lại giấy phép gì đó. Hình cưới, album cưới, rồi áo cưới, áo dài, make up, bạn bưng quả, dâu phụ, nhà hàng nói chung là chuẩn bị xong hết rồi. Vì hôm nay không có Vinh nên tôi ngủ nướng tới 9 giờ mới dậy. Mười ngày nữa tới đám cưới. 10 giờ sáng, đang ngồi ăn đồ ăn sáng mẹ nấu cho thì điện thoại reo, số lạ lắm.

- Alo?

- Alo, cho hỏi có phải số Dung không vậy?

- Dạ đúng rồi chị.

- À, hên quá.

- Chị là...?

- À, chị là Diễm.

- Diễm nào chị?

- À, chị Diễm bạn anh Vinh đây em. Hôm nay nghe nói anh Vinh đi về quê, chị mời em đi café được không? Hay đi ăn gì cũng được?

- Mà có gì không chị?

- À, chị muốn xin lỗi và giải thích chuyện hôm bữa đó mà.

Mắc cười, xin lỗi sao không xin lỗi liền mà phải đến hôm nay, hay là định cho tôi một cú sốc nào nữa đây mà. Giờ sốc gì tôi cũng đạp qua mà cưới. Tiếp chuyện mấy con đàn bà xấu tính thì không phải sở thích của tôi, mà không phải sở thích thì không quan tâm. Tuy nhiên, cũng hơi tò mò một chút. Thể loại nguy hiểm hay tỏ ra mình biết nhiều về anh Vinh và gia đình, thấy mà ghét.

- Ok chị.

- Bây giờ em đi được, vì hôm nay chị cũng rảnh, chị off.

- Bây giờ cũng được chị.

- Ok, vậy 4 giờ chiều nay ở... À, ở đâu thì tiện cho em?

- Đâu cũng được chị!

- Ok, quán Rita trên An Dương Vương em biết không?

- Ok chị.

Bất ngờ chưa? Nhưng tôi không hề lo sợ. Đẹp thì có đẹp thiệt nhưng cái kiểu người này tôi không quan tâm. Để coi hôm nay làm trò mèo gì, để coi nói gì. Bữa giờ không nói, nay còn có 10 ngày nữa cưới lại nói, đúng là hồ ly tinh. Tôi bình tĩnh nhận lời không một chút ngại ngùng. Tôi muốn đổi mặt và khẳng định chủ quyền. Có thể má anh Vinh thích bả nhưng điều đó không liên quan đến tôi. Chiều nay tôi quyết ăn mặc đơn giản và không trang điểm, tôi muốn chứng minh Vinh thương tôi không phải vì bề ngoài, không phải vì tôi sắc sảo hay thông minh, không cần phải quen nhau 5 hay 10 năm. Vinh thương tôi và muốn cưới tôi chỉ vì tôi là tôi mà thôi.

Chiều, 2 giờ tôi đi tắm, tắm ra tôi lựa một cái quần jeans và áo thun. Tôi đóng thùng đi bata thôi. À, nhưng tôi thắc mắc làm sao mà bả biết số điện thoại của mình. Nói là không lo lắng nhưng tôi cũng sẽ cố gắng dần mình lại, cố gắng bình tĩnh trong mọi tình huống. Làm gì có chuyện bả đó hẹn hò Vinh rồi gọi tôi ra - đó chỉ là trong phim thôi. Hôm nay chắc chắn Vinh của tôi đi về Cần Thơ rồi! Nghĩ bằng quơ nhiều đó tôi lấy xe ra đi, tôi muốn tới sớm.

Và tôi tới sớm thật, mới có 3h45 tôi đã tới nơi rồi. Tôi lấy cái Blackberry của Vinh mua đền ra nhắn tin cho anh, phút ngẫu hứng lúc chờ đợi và muốn xác minh chính xác coi anh có đang ở Cần Thơ thật không! Hai đứa cứ nhắn tin qua lại nói chuyện tào lao thôi. Vinh nói người ta cho nhả hột tiêu, biết tôi thích nên khoe tôi. Tụi tôi nhắn tin vậy mà cũng gần 20 phút. 4 giờ rồi, tôi nhìn vòng vòng vẫn chưa thấy ai tới. Đúng là cái đồ đàn bà dây thun, hẹn người ta lần đầu, phụ nữ với nhau thôi mà cũng bắt người ta đợi.

4h15, mụ hồ ly gọi:

- Alo?

- Em tới chưa?

- Rồi chị.

- Em chờ xú, xe chị bị hư, chị đang sửa.

- Ok chị, nhưng 5 giờ chị chưa tới là em về nha, tối em có hẹn.

- Ok em, chị tranh thủ mà.

Nghe là biết xạo rồi, sửa xe mà im re như trong phòng vậy. Nhưng thôi kệ, ráng chờ một chút coi sao. 10 phút sau, hotgirl xuất hiện, ăn mặc thời trang thôi rồi, trang điểm kỹ thôi rồi, tay đeo cái nhẫn cưới có cái hột bự chổng. Vừa đi vừa bấm điện thoại, vì bà đâu có biết mặt tôi, chỉ tôi thấy qua bà bữa đó thôi. Tôi vẫy tay, người phụ nữ sành điệu đi tới, cười chào và ngồi xuống.

- Xin lỗi em đã chờ chị, xe tự nhiên hư em ơi.

- Không sao chị.

- Em trắng quá há? Chị nhớ anh Vinh đâu có thích con gái trắng?

Tôi biết ngay thể nào cũng “đâm bị thọc chọc bị gạo” mà, nhưng thôi bài này không có tác dụng với Dung đâu. Dung chỉ mềm với Vinh thôi chứ với con nào cứng tới đâu Dung cứng tới đó, đừng có mơ mà làm Dung buồn. Còn giả bộ kiêu thân thiện nữa, tôi khinh.

- Dạ. - Tôi cười tươi bình thản.

- À, chị vô duyên quá. Hôm nay chị hẹn em là để giải thích chuyện hôm bữa.

- Dạ, em nghe, chị cứ nói.

- Thì chị có gọi cho anh Vinh kể chuyện chị mất em bé. Nói chung cũng bạn cũ lâu năm, không biết sao lúc đó chị lại gọi cho anh nữa. Vậy mà anh Vinh mua cho chị một đồng thuốc bổ, tội nghiệp.

Tôi cười khinh khi trong bụng, đúng là rắn độc mà. Mặt tươi rói, miệng thì lúc nào cũng cười, thứ người này sao mà có đạo đức làm bác sĩ được không biết nữa!

- Dạ, bạn cũ, người yêu cũ mà chị. Ảnh lo cho chị chút cũng bình thường.

- Ủ, thì đó, nói thiệt chứ ngày xưa anh Vinh ảnh thương chị lắm.

- Dạ.

- Ai cũng biết hết em...

- Dạ, ảnh có kể em nghe mà chị. Vậy mà hai người chia tay, uống ghê!

- Duyên số thôi em, nhưng phải nhờ tụi chị chia tay thì em mới được làm vợ ảnh chứ, phải không nè.

- À, ảnh được làm chồng em chứ chị? Ngày xưa em cũng chia tay bạn trai em. Hoàn cảnh cũng gần giống chị, em cũng chia tay người ta nhưng khác ở chỗ không phải là vì em có bạn trai mới.

Há há, nhìn con rắn độc mặt đỏ sặc vì ngượng mà thấy sáng khoái gì đâu à. Tôi cười hả hê trong lòng, kiểu như một cú knock out đo ván vậy, cho chừa cái tội dám khích tôi nè.

- Em biết sao không? Ngoài xin lỗi em vì đã làm em hiểu lầm anh Vinh chị cũng muốn chia sẻ vài điều. Vì thời gian gần bó của tụi chị quá lâu, chị nghĩ em nên hiểu thêm về chồng mình. Em không phiền chứ?

- Không chị, chị cứ nói.
 - Anh Vinh thích con gái tóc ngắn lắm, cho nên chị để tóc ngắn từ đó tới giờ nè.
 - Ủa, còn chồng chị?
 - Chồng chị sao cũng được em.
 - Ủa, em tưởng chồng chị cũng thích tóc ngắn chứ.
- 2-0 nha, tưởng con này khờ khạo và dễ trúng bẫy lắm vậy. Dung nay 26 chứ không phải Dung 18 nữa đâu nha gái, gái già, đẹp mà già!
- Anh Vinh ảnh nhậu dữ lắm, uống hoài không say đâu nhưng chị cũng sợ ảnh dễ bị gan, có gì em chần chần ảnh.
 - Dạ, em biết chị, cảm ơn chị. Mà chị bác sĩ chuyên khoa gì?
 - Khoa ngoại em, có gì không em?
 - Thì em tính ảnh có bị gan thì em sẽ nói ảnh gặp chị khám, hi hi.
 - Em vui tính ghê!
 - Gì nữa chị nói em nghe tiếp đi chị!
- Tôi vẫn còn đang thắc mắc không lẽ sau lần phá đám bất thành đó thì chỉ có như vậy thôi sao chứ. Tôi nghĩ là con rắn đó càng thể hiện thì tôi sẽ hưởng ứng theo câu chuyện một cách tích cực nhất có thể.
- Anh Vinh rất hiểu chị, chị cũng vậy. Nên hôm bữa chị có chúc ảnh và em hạnh phúc, chị thật sự hy vọng hai người hạnh phúc.
- Đúng là cái thứ vừa cướp vừa la đây mà, chúc hạnh phúc bằng cách nắm tay chồng tôi! Ôê tiện!
- Chị cũng phải hạnh phúc nữa nha chị.
 - Đương nhiên, chị rời xa anh Vinh, mà em biết đó, ảnh thương và tốt với chị cỡ nào thì em phải hiểu chồng chị còn thương và tốt với chị hơn. Đâu phải đơn giản mà chị chia tay mỗi tình đầu lâu năm đầu em. Cũng day dứt lắm, nhưng phải chọn thôi vì chị mưu cầu được hạnh phúc mà.
 - Vậy ý chị là anh Vinh không đem lại hạnh phúc cho chị sao?
 - Không, anh Vinh đem lại hạnh phúc cho chị chứ. Nhưng anh Hậu chồng chị đem lại cho chị nhiều hạnh phúc hơn.
 - À à.
 - Nhưng chị có một điều áy náy với em.
 - Sao chị?
 - Má anh Vinh thương chị lắm, như con vậy. Mặc dù bây giờ chị đã yên bề vậy mà lâu lâu má ảnh cũng nói phải chi chị với anh Vinh cưới nhau. Mấy lúc bác nói vậy chị chỉ cười trừ.
 - Vậy thì sao lại ngại với em, có sao đâu chị?
 - Thì sau này em về nhà, bác có nói về chị em bỏ qua nha.
 - Dạ, chị khỏi lo, em chỉ sợ anh Vinh thôi chứ má ảnh thích chị đâu có ảnh hưởng tới hạnh phúc của tụi em.
 - Ủa, em nghĩ đơn giản vậy thì tốt, chị chỉ sợ em nhạy cảm.
 - Dạ, thì em cũng nhạy cảm nhưng chỉ nhạy cảm với anh Vinh thôi chị. Cảm ơn chị đã quan tâm.
 - Hôm nay anh Vinh về quê không biết mấy giờ lên há?
 - Em không biết. Nhưng thường thì trước khi lên ảnh sẽ gọi em biết. Ảnh hay chạy thẳng qua nhà em rồi mới về nhà mà chị.

- Ủ, thấy anh Vinh thương em vậy chị cũng mừng và an tâm.
 - Sao chị?
 - Thì lúc trước chia tay, nhìn anh Vinh đau khổ chị chỉ lo ảnh sau này không thương ai được rồi ở vậy không lấy vợ. Ai dè chị lo xa quá.
 - Dạ, lúc trước em cũng nghĩ như chị, thấy anh Vinh tội lắm, nhất là lúc chị cưới đó.
 - Thì đó, nghe mấy đứa bạn chị nói ảnh nhậu li bì... chị lo lắm nhưng biết sao giờ em.
 - Đúng là hiếm người yêu cũ nào được như chị, chia tay rồi có chồng hạnh phúc mà vẫn lo cho bạn trai ngày xưa... Em không làm được như chị rồi.
 - Không có gì em, tại tánh chị hay lo xa.
 - Dạ, em thấy ngưỡng mộ chị lắm.
- Tôi cứ cười cười, cả ở ngoài và trong bụng. Cái con đàn bà này tính chọc chọc tôi nhưng không ngờ tôi cứng quá chắc tức lắm đây. Vừa lúc đó Vinh gọi, tôi lại được dịp thể hiện rồi.
- Em có điện thoại.
 - Ủ em nghe đi!
 - Dạ.
- Tôi cười một cái rồi bắt máy.
- Alo?
 - Khoảng một tiếng nữa anh tới nhà em đó nha.
 - Ủa, em biết rồi.
 - Em đang ở đâu vậy?
 - À, em đang đi café với...
- Tôi nhìn qua ả, giả vờ lúng túng. ả liền lắc lắc đầu ra hiệu đừng nói.
- Em đi café với bạn.
 - Lâu chưa?
 - Cũng hơi hơi
 - Thôi em về đi nha, anh sắp về tới rồi đó.
 - Ok anh.
 - Bye em, lát gặp.
 - Ok lát gặp.
- Tôi vừa cúp máy, ả liền hỏi:
- Anh Vinh gọi em hả?
 - Dạ, ảnh nói ảnh về sắp tới Sài Gòn rồi.
 - Ủ, thôi vậy em về đi. Chị cũng muốn nói em nhiều đó, coi như chị em phụ nữ chia sẻ kinh nghiệm với nhau vậy mà.
 - Dạ, em cảm ơn chị nhiều nha.
 - Uhm, chị thành tâm chúc hai người hạnh phúc.
 - Dạ, em cảm ơn chị, chị cũng vậy.

- Vinh nói đúng, em dễ thương lắm. À, sẵn chị hỏi em nếu mai một tụi chị với tư cách bạn cũ đi café được không em?

- Dạ, được mà chị.

Tôi trầm nghĩ, thật ra Vinh hứa không bao giờ gặp bà rồi mà bà cứ vương vương tự đắc, đến tụi.

- Ủ, chị hỏi trước để em khỏi phải hiểu lầm.

- Nhưng sao mà chị có số em vậy chị?

Con đàn bà chỉ cười tỏ vẻ bí ẩn lắm vậy.

- Dạ, thôi em về nha chị.

- Ủ, bye em, chiều này chị mời em.

- Dạ, cảm ơn chị, chị về sau hử?

- Ủ, chị ngồi lát rồi về.

- Dạ, bye chị.

Cuộc gặp kết thúc như vậy, chắc giờ này có người ngồi đó mà cục tức nuốt không nổi rồi. Tôi vui trong bụng, hả hê lắm. Tôi học cái cách khăng khải của mẹ, và tôi đã làm được, không run sợ một chút nào hết. Mười ngày nữa là đám cưới của tôi, những con ruồi con muỗi đâu có đại náo được thiên cung chứ. Tôi phải về nhà gặp chồng mình. Tôi nghĩ chuyện này cũng không hay ho gì, nếu nói ra thì kiểu như tôi xấu tính. Nếu một ngày nào đó Vinh biết thì biết chứ tôi sẽ không định tự động kể, đằng nào cũng có mấy ý hạ thấp ảnh, tụi nghiệp.

Nhưng tôi không hề biết chính cuộc gặp một phần là nguồn cơn của sóng gió hôn nhân sau này của tôi.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui cuộc gặp mặt với bà Diễm có phải là vì tôi cương quyết không cho anh Vinh mời bả đi đám cưới hay không nữa. Vì ông Vinh cũng có ý gửi thiệp mời, đi hay không đi là do bả nhưng mà vì tôi không thích nên không chịu. Rồi má Vinh từ đó cũng sinh giận hờn, nói là dù gì thì cũng là bạn học bạn cũ, rồi lúc bà Diễm cưới bả có mời, giờ làm như vậy là không biết điều, rồi đám bên nhà tôi thì quyền của tôi còn đám bên nhà trai đái là quyền của nhà trai, muốn mời ai thì mời bla bla.... Tôi thì giả diếc cứ bỏ qua hết, tôi không thích sự hiện diện của một kẻ bội bạc, xấu tính và thủ đoạn. Có trời mới biết trong đám cưới tôi, mụ đó có lên cơn động kinh hay ngất xỉu gì không. Ai nói sao nói, ai nghĩ sao nghĩ, đẹp! Tôi cũng chẳng vì mấy chuyện không liên quan mà ảnh hưởng đến công sức tôi đã bỏ ra để đến ngày cưới. Tôi đã phải theo Tiên chăm sóc da mặt, rồi làm nail, rồi cả ăn uống cũng không dám ăn thả ga vì sợ bụng bị cả tháng nay. Mẹ tôi nói tâm lý luôn phải thoải mái, phải cương quyết và mạnh mẽ, không được tự phân tâm mất vui hay xuống tinh thần vì những việc không đáng.

Riêng Vinh, coi bộ không được mời bả cũ cũng thấy hơi buồn, nhưng mà nói ngọt thì anh chịu liền. Chỉ có má chồng tôi là cứ cảm râm, vì mối thâm tình với gia đình chị ta nữa.

Đến ngày thứ năm, có nghĩa là thứ bảy này đám cưới thì má anh kêu tôi qua dọn đồ này nọ. Nhưng vẫn cứ nhắc tới chuyện đó, chuyện qua rồi thì thôi đi, thiệp thì mời cả 10 ngày cứ lại phải xối lên, tâm lý tôi mấy ngày gần cưới nói chung dễ bực. Má chồng kêu tôi vào phòng dọn đồ riêng một chút, lại nhắc tới chuyện đó vậy là tôi dỗi luôn.

- Tại sao mà má cứ phải nhắc đi nhắc lại chị Diễm với con vậy? Má quý chị ấy thì lúc nào mà không gặp được, đám cưới của con với anh Vinh má không thể tôn trọng con một chút được hả má?

- Thì kiểu gì con cũng đã quyết định rồi. Con có mời con nhỏ đâu, má chỉ nói cho con biết như vậy là sai thôi.

- Con xin lỗi má, con không biết sai chỗ nào. Nếu là đám cưới của má, má có để ba mời bả cũ của ba không?

- Thôi, nói chung má không dám nói tới con. Đám cưới hai đứa thì hai đứa tự quyết định. Mấy người già ngày nay đâu có được lên tiếng, được chưa?

- Tùy má thôi, má nói từ bữa mời thiệp tới bây giờ rồi. Mốt con cưới rồi, má cho con vui chút được không má? Chị Diễm đó có tới đám cưới của con hay không có thiệt quan trọng vậy không má?

- Ủ.

- Con cảm ơn má đã hiểu cho con.

Tôi hăm hăm đi ra ngoài phòng thì gặp ba anh Vinh.

- Sao mặt con xanh vậy, con bị gì hả?

- Dạ không ba, không sao đâu ba.

- Ủ, tại bà già này làm nó giận nên vậy đó!

Má Vinh ngồi trong phòng nói vọng ra, thiệt làm tôi điên lên. Tôi không hề có ý hỗn hào với ba má chồng chỉ cho mang tiếng và bị ghét. Mà hể nhắc tới con mẹ kia là máu tôi lại trào ngược, kiểu gì phải cứ nhắc chị ta với tôi làm gì, quan trọng cỡ nào vậy không biết. Chuyện không có gì mà cứ phải làm lớn lên, bực mình không chịu nổi.

68. Chương 33

- Cho anh đưa em vô tới nhà nha.

- Thôi, đầu hể được rồi, em đi bộ vô.

- Sao vậy?

- Em ko quen, đó giờ chưa ai biết nhà em.

- Ok, em cẩn thận nha!

- Bye anh!

Tôi lăm lăm bước vô nhà, vẫn con đường và cảnh vật y chang lúc nãy, chớ vẫn sủa khi nghe thấy tiếng bước chân ... nhưng lòng ko hân hoan nổi như lúc này. Không ngờ khi được ngỏ lời yêu lần nữa cảm giác lại như thế này, khác xa lần đầu tiên cách đây mấy năm, chắc tại những gì đã trải qua, chắc tại bản thân đã thu mình lại từ mấy năm nay, chắc tại tôi cũng thích người này rồi. Rồi tôi lại lo sợ rằng cả 2 sẽ ko giữ được nhau, tình yêu chỉ mới chớm như vậy mà tôi đã cảm thấy stress như vậy, bản năng yêu đương hình như đã ko còn mạnh mẽ. Tôi cũng đã nhận lời, và đây xác định là mối quan hệ nghiêm túc, tôi phải nghiêm túc, muốn đối phương tôn trọng mình thì trước tiên mình phải tôn trọng bản thân. Đầu óc băng quơ, sau tất cả những suy nghĩ phải nhường chỗ lại cho chị hai “ Mặc Cầm “.

Tôi vô nhà, đóng cửa, khóa cửa, bé Nemo đã chạy chạy ra mừng, tôi ôm con vào lòng, hôn hôn vào bộ lông mịn màng của con, chợt lóe lên 1 suy nghĩ “ có phải Nemo là 1 sợi dây kết nối “. Tôi ko còn nghĩ tới chuyện Vinh có thật lòng hay thật lòng với tôi cỡ nào nhưng tôi quyết tâm sẽ cho Vinh thấy tôi trưởng thành và nghiêm túc. Đi ngang phòng mẹ, mẹ đã ngủ, ôm Nemo lên phòng, rửa mặt thật sạch để tỉnh táo. Thở mạnh 1 tiếng như tự nhắc nhở “ Dung đã yêu lần nữa “.

- Anh về tới nhà rồi, sao hôm nay em ko dặn anh chạy xe cẩn thận và về nhà nt cho em?

- Vì anh ko xin mà.

- Uhm, nhưng lần sau phải nhắn tin chứ, đâu phải phải xin mới gây tai nạn!

- Em biết rồi.

- Thôi em ngủ đi, xin lỗi em vì giờ này còn bắt em phải đi gặp anh!

- Ko có sao đâu, em ngủ nha. Chúc ngủ ngon.

- Cảm ơn em!

Nằm trên giường và đọc những tin vừa nhắn, cái thói quen như nghiện đọc đi đọc lại mấy tin nhắn đó lại lặp lại, đúng là rãnh rỗi sinh nông nổi. Nhắm mắt lại, khuôn mặt đó hiện ra cùng nụ cười tỏa nắng, ngày mai phải làm gì bây giờ, buổi hẹn hò đầu tiên phải như thế nào mới phải?

Sáng dậy sớm mặc dù khuya ngủ cũng khá trễ, tắm táp, ăn sáng rồi cho Nemo ăn cháo nữa, hôm nay đi học chắc gọi Nemo ngoài cửa hàng mẹ, dặn mấy chị cho Nemo ăn và uống sữa dùm. Đi học, ráng học cho xong đi chứ oải cái cảnh học hành lắm rồi. À, mà hôm nay còn phải chạy qua NVH Phụ nữ đăng ký học trang điểm nữa.

Đang ngồi ngáp ruồi trong lớp, ôi mấy bài luận chán ko tả được. 8h30, ngựa tay móc điện thoại ra nhắn tin :

- Anh dậy chưa?

- Chưa.

- Chưa sao trả lời tin nhắn đc?

- Vì em nt thì anh phải trả lời, khi ai nhắn tin hay gọi thì trừ mấy trường hợp anh ko cầm máy, chứ ngoài ra anh sẽ trả lời hết.

- Uhm, vậy được, em chịu như vậy, như vậy sẽ ko lo lắng.

- Em đang học à?

- Uhm, nhưng buồn ngủ lắm.

- Tội nghiệp em.

- Thôi anh ngủ tiếp đi, bà cô đang liếc em, ko khéo thì bả cho ăn cục phẩn.

- Giỡn thôi chứ anh dậy rồi, đang uống café chuẩn bị đi làm.

- Ok, bye anh.

Sau vài dòng tin nhắn, thấy tỉnh táo trở lại, thấy vui vui còn nhiều hơn thấy nhớ nhớ. Nhưng tuyệt đối phải giữ giá, tôi cứ bị ám ảnh phải giữ giá giữ giá là sao, ko biết phải làm gì? Chẳng biết thế nào nữa, thật kỳ lạ, đầu óc của 1 đứa 23-24 lại mụ mị hơn lúc 18-19!

10h30 sáng lại có tin nhắn:

- Bé Dung ơi, ăn gì chưa, đi ăn trưa với anh ko?

- Cũng được.

- Em muốn ăn gì?

- Em đang thèm bún bò.

- Ok, anh chạy qua trường em chờ em.

- Thôi khỏi, anh định dẫn em đi ăn ở đâu em chạy tới luôn, khỏi qua trường chỉ cho mắc công.

- Bỏ bịch người ta còn đưa đón nhau đi học nữa kìa em.

- Kệ đi, em có xe, em tự đi.

- Vậy chừng nào mới được hẹn hò 1 xe.

- Nói chung là ko phải lúc em đi học!

- Vậy anh chờ em ở vòng xoay Dân Chủ nha.

- Ok.

Vinh dẫn tôi ăn 1 quán bún bò trên đường CMT8 nhưng trong hẻm, nói chung là ngon thiệt.

- Anh mời em đi ăn, hỏi muốn ăn gì là trả lời bún bò liền.
 - Chứ em đang thèm mà.
 - Ủ ko có gì tại anh thấy mắc cười vậy thôi.
 - Mà anh làm gì mà 9h sáng còn chưa đi làm?
 - Anh đại diện cho cửa hàng của ba anh.
 - Cửa hàng ba anh bán gì?
 - Sắt thép, các thiết bị để chế tạo máy công nghiệp.
 - Uhm
 - Gia đình em chỉ có em thôi hả?
 - Uhm, chỉ có em. Em ở với mẹ, ba mẹ chia tay lúc em chưa sinh ra.
 - Mẹ em làm gì?
 - Mẹ em bán nệm, gần cửa hàng nệm của mẹ là cửa hàng gỗ nội thất của dì 2, cậu 3.
 - Nhà em làm về nội thất à?
 - Uhm, ngày xưa ông ngoại có xưởng mộc, cậu 3 duy trì tới bây giờ, mẹ em lúc trước cũng đi làm công ăn lương, cửa hàng là mới mở khoảng 10 năm trở lại thôi.
 - Chắc mẹ em thương em lắm.
 - Cả nhà em ai cũng thương em. Còn anh?
 - Chị 2 anh có gia đình riêng ở quận 8, em gái anh đang học lớp 12 nhưng em gái anh nó là con nuôi, nhưng ba má anh cưng dữ lắm.
 - Mình kể chuyện tình yêu cũ đi!
 - Chi vậy?
 - Để biết về nhau mà rút kinh nghiệm.
 - Em hoang mang rồi!
 - Ko, em thật sự muốn biết.
 - Ăn xong qua quán café cho mát rồi anh kể cho em nghe nha.
- Vậy là sau khi ăn xong, 2 đứa lại chạy đến café kem cũng gần đó, lại tiếp tục chia sẻ về nhau.
- Em ăn kem gì?
 - Kem trái dừa!
- Anh ta kêu 1 ly kem café 1 trái kem dừa.
- Em có vẻ tò mò quá!
 - Trước đây thì ko có, nhưng tự nhiên bây giờ em muốn biết nhiều thứ.
 - Uhm, anh và Diễm thì anh cũng kể em nghe lần trước rồi. Vì Diễm là con của cô bạn thân của mẹ anh, mặc dù Diễm bỏ anh đau khổ vậy nhưng mẹ anh vẫn thương Diễm dữ lắm, bữa đám cưới mẹ anh còn ôm cô dâu chú rể chụp hình như con, anh bực mình ghê.
 - Gia đình anh quý chị đó lắm hả?
 - Nhà anh thì bình thường, chỉ có mẹ anh thôi, mẹ anh thương Diễm lắm. Mà mẹ anh cũng khó tính nữa.
 - Khó lắm hả?

- Bộ muốn làm dâu hay sao mà hỏi?
- Còn ba anh?
- Ba anh đàn ông mà, dễ lắm, sao cũng đc. Chị hai anh cũng dễ, còn bé út thì nó thương anh, anh làm gì nó cũng về phía anh và ủng hộ anh.
- Vậy em hỏi anh nha, hôm nay trời sáng sửa đằng hoàng em hỏi lại.
- Hahah, em làm gì nghiêm trọng vậy?
- Em thật sự thật sự luôn là ko muốn yêu đương nhần nhít nữa, em cảm thấy ko còn thời gian, em muốn xác định 1 mối quan hệ đằng hoàng, em ko phải là nhiều tuổi nhưng cũng ko phải là con nít để yêu rồi giận giận rồi yêu ...
- Ý em là cưới hả?
- Đúng rồi, ko phải em gấp cưới nhưng em nói để anh hiểu, đừng có kiểu sáng nắng chiều mưa, yêu rồi chia tay làm mất thời gian, tiền bạc và công sức của đối phương nữa.
- Rồi, anh hiểu. Anh sẽ nghiêm túc.
- Em cũng nghiêm túc mà. Chỉ cần anh nói anh hiểu cái em thấy an tâm hơn. Bây giờ anh muốn biết gì về em thì cứ hỏi. Em sẽ ko nói xạo gì cả.
- Anh biết em sẽ ko nói xạo, anh tin.
- Em ko ăn được hải sản, ko ăn được ớt chuông. Em bị đau bao tử hoài mà ko chữa khỏi, nói chung là em ko kén ăn, những cái em ko ăn được đều là vì dị ứng và ảnh hưởng tới bao tử.
- Uhm, rồi chừng nào em mới cho anh qua nhà em để chở em đi chơi?
- Tại sao lại qua nhà em mới được?
- Em mới nói muốn nghiêm túc đằng hoàng, thì qua nhà em là nghiêm túc đằng hoàng, ai mà cứ hện hò giữa đường hoài kỳ cục lắm!
- Còn anh? Anh thích và ghét gì?
- Anh thích đá banh, coi đá banh, ghét gặp ai nhìn xạo xạo giả tạo. Nếu anh mua vé số, gặp cụ ông cụ bà già già anh sẽ cho thêm tiền nhưng đừng có xin, xin là anh ko cho. Mấy vấn đề khác anh ko quan trọng.
- Ủa, kỳ vậy?
- Anh thích những việc làm tự phát, anh ko thích người khác áp lực lên anh điều gì.
- Từ hồi chia tay chị kia anh đi chơi gái, massage gì đó bao nhiêu lần?
- À, cái này anh nói luôn. công việc của anh là phải giao tiếp nhiều, đàn ông nên mời toàn vô mấy quán ăn có tiếp viên nữ, ăn nhậu xong thì thường là sẽ đi tiếp tùy theo tính chất, nhưng đa số là đi tiếp, tiếp là sẽ đi bia ôm, karaok ôm ... Nhưng anh hứa với em, nếu anh có em thì anh sẽ ko làm gì có lỗi với em. Nên anh nói đây hy vọng em thông cảm và hiểu cho anh. Em hỏi anh đi vậy bao nhiêu lần làm sao anh nhớ được, khó quá!
- Nhậu ngon ko mà sao đàn ông thích nhậu vậy?
- Em thấy nhậu mệt hay sướng? Mệt phải ko? Mệt thì ai mà thích em? Chẳng qua là kiểu thủ tục hay hủ tục thôi, kiểu như từ ngày xưa rồi. Em có ghen ko?
- Có, nhưng nếu anh nói vậy thì em sẽ cố gắng. Nếu anh đi ra ngoài công việc em sẽ thông cảm, chỉ cần anh để em biết những quan hệ ngoài luồng, những mối quan hệ có tình cảm ngoài bàn nhậu ngoài bàn tiếp khách đó ... Thì anh đừng có hỏi sao em ác?
- Em làm gì mà ác?
- Em ko biết, điên lên thì em làm gì? Tự sát em cũng dám làm thì biết đâu được!

- Hahah, anh chưa thấy ai đe dọa mà cái mặt dễ thương như vậy! haha
 - Em nói thiệt.
 - Rồi, anh hứa!
 - Đừng làm gì có lỗi sau lưng em, đừng lừa dối em. Em cũng vậy!
 - Anh biết rồi bé! Anh hứa, và anh nói cho em biết 1 tin vui từ anh là anh là người giữ lời hứa.
 - Anh đã quên hẳn chị Diễm kia chưa?
 - Anh thật sự chưa quên hẳn nhưng anh thích em hơn! Thiệt đó.
 - Nhưng chị đó cũng lấy chồng rồi, em cũng ko phải lo anh quay lại...
 - Uhm, cũng suy nghĩ xa quá há! Bữa nào anh sẽ mời em đi ăn với chị hai và út của anh!
 - Được ko?
 - Được mà, em cứ tự nhiên như cách em đang sống là được. Ko phải khó chịu hay khép nép gì cho mệt. Nhà anh ngoài má anh ra ai cũng dễ hết.
 - Nhưng má anh có thương anh ko?
 - Có chứ, má anh thương anh nhất nhà mà, nhưng má anh hay kiểu muốn anh phải làm cái này, làm cái kia theo ý của má, mà anh đâu có chịu, lúc nào cũng cãi lại. Nên miệng má anh lúc nào cũng chửi nhưng anh biết má anh thương anh!
 - Uhm.
 - Chiều em đi học tiếp hả?
 - Ko, chiều em nghỉ nhưng em phải đi đăng ký học cái khác.
 - Em học thêm gì?
 - Em học trang điểm.
 - Hahah, trang điểm vì anh à? Anh cũng ko quan trọng hình thức bề ngoài lắm, con gái trước tiên phải thơm tho sạch sẽ và ăn mặc đàng hoàng như em sinh viên đây là ok rồi!
 - Ko, cái này em quyết định trước hôm qua mà, ko phải vì anh đâu!
 - Uhm, vậy anh mua tặng em cái gì được bây giờ, anh ngu mấy vụ quà cáp lắm.
 - Thôi khỏi, em cũng chưa biết mua gì. Cái đó tính sau đi.
 - Em có thích được tặng quà ko? Sinh nhật em tháng mấy?
- Cuộc trò chuyện mang tính chất tìm hiểu cứ như vậy mà trôi qua. Có phải cuộc hẹn hò đầu tiên lần yêu thứ 2 nó như vậy. Ko mượt mà lãng mạn thậm chí còn có phần khô khan nữa, nhưng xem ra cũng được, biết thêm 1 chút về đối phương.
- Em có hay giận ko?
 - Có, nhưng có lý do em mới giận chứ ko tự nhiên giận.
 - Khi có lý do thì nói anh mới biết, chứ em giận đùng đùng mà ko nói anh biết vì sao thì anh cho em giận luôn, rồi anh giận lại em luôn đó nha.
 - Sao lại có đàn ông nào nói như vậy với con gái trong lần hẹn hò đầu tiên?
 - Ko, anh nói thiệt, anh nói để em biết, đó là 1 động thái nghiêm túc của anh.
- Vinh chớp chớp mắt với tôi, tôi nghĩ người lạ cũng lạ thiệt, nói chuyện thì ko nhẹ nhàng gì hết, hình như có bìa rượu vô mới nhẹ nhàng 1 chút thì phải.

69. Quyển 2 - Chương 34

Tưởng chuyện nhỏ vậy là xong, không thể chịu được khi ngày cưới bên nhà gái, má chú rể cáo bệnh không thể có mặt. Không báo từ sớm đâu nhé, chờ cô dâu chú rể và cả nhà cô dâu đầy đủ tới khi lên nhà hàng, chuẩn bị làm lễ thì mới báo. Nhìn mẹ tôi đứng cạnh cậu ba, còn ba Vinh thì một mình, chính sự ích kỷ của thông gia làm cho mẹ tôi chạnh lòng. Tôi thừa biết là má Vinh chẳng bệnh gì đâu, vì nếu bà bệnh thì phải có người ở nhà với bà, đằng này cả nhà đi hết. Khi làm lễ dâng rượu, nhìn mẹ tôi mặc cái áo dài màu vàng, cái này may chung với má Vinh. Tôi đã bật khóc khi dâng rượu cho mẹ, có thể nhìn vô họ sẽ nói con gái đi lấy chồng nên cảm xúc nhưng thật ra tôi khóc vì một lý do khác. Mà tôi cũng không có lý do gì để giận bất cứ người nào khác. Tôi cũng không giận má Vinh, mà tôi chỉ cảm thấy thương mẹ mình. Tôi cảm thấy hơi buồn cho mình. Hay nghĩ cách khác, có thể chuyện mẹ chồng và nàng dâu từ đây sẽ bắt đầu, nguyên nhân là vì một nàng dâu hụt ba sàm ba lớp.

Đám cưới cũng 30 - 40 bàn, bạn bè, mối làm ăn của mẹ, rồi gia đình dòng họ nhà tôi. Má chồng tôi nói là tôi không mời con bồ cũ của ông Vinh là không biết điều, vậy thì chuyện bà cáo bệnh giả trong đám cưới nhà gái thì là biết điều? Tôi bị ám ức suốt trong đám cưới, vẫn phải cười nói vui vẻ lắm nhưng trong lòng thì cảm thấy bị tổn thương. Hành động của má chồng không chỉ làm một mình tôi tổn thương mà cả họ hàng nhà tôi và quan trọng nhất là mẹ tôi. Còn đối với quan khách, y như đang lừa dối họ vậy, hỏi thiên hạ chứ như vậy có đáng không?

Hai chân tôi rã rời. Một đứa không quen đi giày cao phải mang cái giày một tắc đi vòng vòng cả cái sảnh, thay một cái áo dài màu hồng và hai cái áo cưới, một cái màu kem một cái màu trắng tinh. Đám cưới đúng là vui thiệt nhưng mệt cũng thôi rồi. Vừa tàn tiệc cũng tới lúc tôi xem ngả quy vì mệt, vì đói, vì bao tử quặn lên, vì ám ức. Gia đình dìu tôi vào phòng chờ của cô dâu chú rể ngồi nghỉ. Nhà hàng làm nóng cho tôi các món ăn nhẹ để tôi lót dạ. Trong lúc đó bà chồng và nhà chồng tôi cũng có lời xin lỗi đến với mẹ và gia đình tôi, giải thích việc má chồng đi đến tiệc vì bị lên máu, nhức đầu nên nhà không dám cho đi. Ngay cả bà nội chồng tôi cũng lên tiếng xin lỗi. Tôi mệt mỏi đến không buồn nói gì cũng chỉ dạ dạ cho qua chuyện. Vinh có nói sau khi đãi ở nhà gái thì tôi về nhà anh ngủ cho quen chỗ trước rồi rước dâu chỉ là lễ nghi. Bây giờ gặp chuyện này tôi ghét. Còn một tuần nữa mới cưới, tôi ở nhà tôi luôn!

Tối tôi về nhà, Vinh đi theo đòi ngủ lại, chắc là biết tôi đang hơi giận. Hai đứa về nhà thay đồ xong chờ nhau đi ăn khuya. Ăn xong mua về cho mẹ một phần nữa. Gần 12 giờ khuya mà mẹ chưa ngủ, thậm chí chưa tẩy trang.

- Hai đứa mệt thì ngủ đi con, trễ rồi.
- Mẹ cũng mệt mà, mẹ ăn mì đi nè, ăn xong cũng nghỉ đi, có khi mẹ còn mệt hơn tụi con.
- Thành công mĩ mãn như vậy là mẹ vui rồi, chỉ tiếc mỗi việc không có chị thông gia.
- Thôi, mẹ ăn đi rồi ngủ, mẹ mệt lắm rồi, con biết đó nha. Có gì ngày mai nói đi mẹ.
- Tụi con cảm ơn mẹ rất nhiều. - Vinh nói.

Tôi đỡ mệt hơn sau khi được ăn uống đầy đủ, nhưng nhìn mẹ tôi, có vẻ mẹ vừa tính tiền cưới xong... Nhìn thấy mẹ tôi lại thấy xót, muốn chạy lại ôm mẹ một cái nhưng lại thôi. Hai đứa lên phòng.

- Anh gọi hỏi má anh coi má anh khoẻ chưa đi.
- Ừ.

Vinh bấm điện thoại, bên kia không bắt máy, chắc là ngủ hết rồi. Thôi kệ, có gì mai tính. Hai đứa nằm trên giường, Vinh ôm và hôn tôi nhiều.

- Cuối cùng cũng thành vợ chồng rồi, anh cảm ơn em vì tất cả.
- Em cũng cảm ơn anh vì đã cho em được yêu thương lần nữa, cảm ơn anh vì đã cảm thông và chấp nhận.
- Cảm ơn mẹ đã sinh em ra để anh được làm chồng em.

- Thôi, bớt sến đi, ngủ đi.
- Em không muốn tâm sự một chút sao em?
- Tâm sự gì nè?
- Em có nguyện vọng gì sau khi làm vợ anh, nói anh nghe.
- Không bao giờ nhắc tới Chi, Diễm. Không bao giờ được hăm dọa hay bạo lực với em, không chửi thề trong lúc cãi nhau, không được kêu em bằng mày xưng tao, không được nhắc tới quá khứ của em để dày vò em khi giận nhau, không được hỗn với mẹ...
- Gì nữa không em?
- Không được ngoại tình, ăn bánh trả tiền thì em chấp nhận, nhưng nhớ phải đeo bao.
- Ghê quá ta, anh chịu hết vì những điều em nói trong khả năng của anh. Cứ trong khả năng của anh, anh sẽ làm tốt nhất để giữ gìn hạnh phúc của mình, để bảo vệ em.
- Nói thiệt anh nghe chứ em hơi buồn má anh... - Tôi thở dài. - Ngày vui của mình, em muốn vui trọn vẹn nhưng anh nhìn mẹ em coi, anh thấy thương không? Nếu má anh bệnh thiệt thì không sao nhưng nếu má không tới vì lý do gì ngoài bệnh thì cũng là quá coi thường gia đình em. Em đáng lẽ không định nói, nhưng em thấy ảm ức.
- Xin lỗi em, thôi ngày vui mà bỏ qua đi em.
- Không bỏ qua chứ làm được gì giờ, má anh đã không tới rồi. Anh đặt trường hợp nếu đám nhà anh đã mà mẹ em không tới thì sao?
- Thôi mà em, mẹ em là số một rồi, mẹ không làm như vậy đâu.
- Em thật sự cảm thấy hơi lo. Nếu vì anh, vì chúng ta, em sẽ cố gắng vượt qua định kiến mẹ chồng, nhưng nếu anh không bảo vệ em, em sẽ buông đó. Tuy nhiên, em không bao giờ hành động quá đáng không đúng lẽ phải đâu. Nhưng anh phải bảo vệ em, vì đó là nhà của anh mà.
- Rồi, anh hiểu cảm giác của em. Em cứ yên tâm. Anh không bảo vệ em thì sẽ không cưới em đâu.
- Thì vì em tin anh, em thương anh nên em mới lấy anh đó.
- Cảm ơn vợ!
- Nhưng em sẽ ngủ ở nhà tới ngày rước dâu, không qua nhà anh đâu.
- Sao vậy, bữa nói rồi mà em?
- Giờ em đổi ý rồi, nhìn mẹ em thương quá. Bây giờ chỉ muốn tranh thủ ở với mẹ.

Hai đứa nằm thủ thỉ, đèn tắt, phòng cũng ảm cúng lắm. Nhưng nói tới đây tôi đã rầm rứt nước mắt. Tôi thật sự thương mẹ và lo cho mình. Những suy nghĩ từ những ngày đầu ra mắt gia đình Vinh cho tới bây giờ mới cảm nhận được nguy cơ thật sự. Nhưng ở bên cạnh người đàn ông của đời mình, tôi tự cho phép mình tự tin và mạnh mẽ. Tôi tin anh sẽ làm đúng những gì anh nói.

Vinh vuốt tóc tôi, tóc rối và còn cứng vì keo, nhưng khuya rồi nên mẹ không cho gội đầu. Anh vẫn cứ vuốt vuốt và hôn lên trán, lên mắt tôi. Vinh lau nước mắt cho tôi. Anh còn hôn lên bờ mi còn đọng nước mắt của vợ.

- Giờ không làm gì sao em?
- Không, hai cái chân em nhức quá.

Anh đang nằm, ngồi bật dậy mở đèn sáng, bóp bóp chân tôi, rồi đồng thời sờ soạng, không biết là massage cho vợ hay là đang kích thích vợ nữa. Mặc dù mệt lắm nhưng vẫn có một đêm mặn nồng cho trọn vẹn, một thêm xịu nhưng cũng không đến nỗi chết. Kiểu gì thì tôi cũng bỏ đói anh một thời gian rồi còn gì. Nàng dâu phụ còn nhắn tin chúc hai vợ chồng ngủ ngon và chúc “work hard”. Đúng là con quý!

Hành sự xong, hai vợ chồng cứ vậy mà ôm nhau, mặc kệ bộ drap nhớp nháp. Dù sao thì đây cũng là đêm động phòng chính thức của tôi, tạm quên đi những điều khiến tôi nặng lòng, nhìn Vinh ngủ say. Hôm nay anh uống cũng nhiều lắm. Khuôn mặt Vinh làm tôi nhớ lại ngày đầu gặp anh. Tôi nhớ lại nét mặt lúng túng đến bất lực khi anh rủ tôi đi đám cưới Diễm. Rồi tôi nhớ lần đầu chúng tôi quần lầy nhau ở Vũng Tàu. Vẫn nguyên vẹn những cảm giác cũ, biết ơn và trân trọng. Đây đúng là chồng tôi rồi, tôi tin tưởng lắm, nước mắt lại khế rơi. Tôi choàng tay Vinh ngang vai mình rồi tôi trở mình quay mặt vô tường, nhớ cả Thái nữa. Lúc tôi khóc khi dâng rượu cho mẹ, Vinh nắm tay tôi thật chặt như kiểu trấn an vậy. Đêm vu quy mà sao bao nhiêu tâm trạng cứ ùa về. Với tay lấy cái điện thoại, nhắn tin cho Thái.

- Hôm nay vu quy, anh cũng mau lấy vợ đi nha, em cưới rồi đó. Khuya rồi, em chỉ nghĩ tới và báo cho anh biết thôi, anh đừng trả lời tin nhắn của em. Chúc anh ngủ ngon.

Phải nhắn tin xong, cảm giác mới đúng là trọn vẹn. Tôi gỡ tay Vinh ra, bước xuống nhà, thấy mẹ đã tắt đèn và im lặng, chắc mẹ đã ngủ rồi. Bây giờ tôi mới đi ngủ được. Tôi nhắm mắt và biết mình không chiêm bao, mọi thứ diễn ra như một cuộn phim vậy, và lẽ dĩ nhiên tôi cũng cầu mong mình luôn được hạnh phúc. Tôi nhìn đồng hồ trong điện thoại trước khi ngủ: 3h5 sáng.

Sáng ra, hơn 9 giờ tôi mới dậy, Vinh còn chưa dậy nổi. Tôi định để anh ngủ tiếp một chút nhưng khi định ngồi dậy anh đã ôm ghì lấy vợ, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Anh dậy từ nãy rồi, chờ em thôi. Vậy mà giờ em tính bỏ anh đi xuống một mình hả?

- Đâu có, em tưởng là anh còn ngủ, muốn để anh ngủ thêm mà!

Nói có hai câu thôi mà con hổ lại đề tôi ra. Sáng sớm tôi đã là mối cho con hổ đói. Haiz, con hổ này khỏe thật, cứ động tới là lại chào cờ bắt chập đang đói còn cào. Quần nhau một hồi mới thôi, tôi lại mệt lử. Hai đứa đi tắm và vệ sinh cá nhân, sẵn tôi thay luôn drap nệm, không thể nào nằm tiếp được nữa, quá là nhầy nhụa.

Tôi xuống nhà đã thấy mẹ ngồi đọc báo.

- Dậy rồi hả? Sáng mẹ ăn bò kho có mua cho hai đứa. Dung vô hăm lại đi con, mẹ có mua sữa đậu nành nữa. Hôm qua ai cũng mệt rồi.

- Dạ.

- Dung có đau bao tử không con?

- Dạ hơi hơi.

- Ủ, ăn đi rồi uống mật ong với nghệ.

- Dạ, mẹ khỏe quá vậy. Sáng con uể oải mà mẹ tỉnh queo à? Tụi con lớn rồi mà, mẹ lo như con nít vậy kỳ quá.

- Ủ, mẹ thì ai cũng vậy, giận thì la, thì chửi, thì đánh nhưng lo thì phải lo. Đối với mày, mẹ phải lo gấp đôi.

- Giờ có con lo nữa mà mẹ, mẹ cứ lo cho bé vậy hoài phần con đâu? – Vinh chen vào.

- Mẹ chỉ mong hai đứa vui vẻ hạnh phúc, Vinh đừng ăn hiếp nó nha con. Nó không giống mẹ đâu, yếu đuối hơn mẹ nhiều. Con mà ăn hiếp nó, mẹ bẻ răng!

- Ha ha. Dạ, con thương còn không hết nữa mẹ ơi, sao mà ăn hiếp.

- Mẹ nói thiệt đó nha.

- Dạ, con hứa mà mẹ.

Tôi hăm đồ ăn dưới bếp vẫn kịp nghe mẹ vợ và con rể tâm sự, cảm thấy hạnh phúc và yêu đời khi có hai người yêu thương mình. Điện thoại có tin nhắn.

- Chúc em trăm năm hạnh phúc, em chắc chắn sẽ hạnh phúc mà, yên tâm nhé Dung.

- Cảm ơn anh.

Tôi cười một mình và cắt điện thoại vô túi, không nhấc thêm nữa.

- Hai đứa ăn đi, rồi mẹ nói chuyện chút, xong mẹ đi có công chuyện.

- Thì tụi con ăn, mẹ cứ nói đi có sao đâu.

- Ủ, mẹ tính tiền đãi tiệc, trừ đi tất cả còn dư 28 triệu, tiền này mẹ sẽ cho cho đứa coi như phụ chi phí đi tuần trăng mật.

- Mẹ cứ giữ đi mẹ ơi, mẹ lo cho tụi con vậy nhiều rồi. - Vinh nói.

- Chưa xong, để mẹ nói tiếp. Đến khi nhà trai qua rước dâu, lúc đó sẽ mẹ công bố của hồi môn cho con Dung luôn. Bộ nữ trang con đeo là quà cưới của mẹ thôi.

- Còn nữa hả mẹ?

- Ủa, trước lúc ngoại mất có dặn mẹ hết rồi. Rồi mẹ làm ăn bao nhiêu năm nay. Ngoại mất cũng cho lại mẹ tiền, mà mẹ chỉ có một mình con thôi. Nay mẹ già rồi, giữ tiền khư khư làm gì nhiều.

Tôi cảm thấy hơi bồi hồi. Rõ là từ nhỏ tôi được thương rồi nhưng mà đến tận bây giờ, mẹ và ngoại vẫn luôn lo xa cho tôi. Tôi cảm động lắm.

- Tiền của mẹ cũng như tiền của con. Con đâu có cần nhiều tiền đâu. Mẹ cứ giữ đi, có gì con cần thì con xin mẹ.

- Đâu có được, ngoại dặn dò cho mẹ hết rồi. Trước khi mất ngoại chỉ trấn trở một mình mày mà. Có chồng rồi phải khác, phải biết tính toán cho cuộc sống gia đình chứ, đâu có nói vậy được con!

Mẹ bắt đầu rưng rưng, làm tôi cũng sụt sùi theo. Vinh ngồi đó vẻ mặt cũng đầy tâm sự.

- Của hồi môn của ngoại để lại cho con là hai cây vàng và 100 triệu, của mẹ là 100 triệu, còn phần cậu dì thì mẹ không biết. Chú bạn mẹ có gửi đi đám cưới 1000 đô la, mẹ chưa tính vô cho con trong tiệc hôm qua. Để nữa rước dâu mẹ dặn dò con, rồi thưa chuyện với nhà chồng con, mẹ sẽ nói luôn. Còn Vinh, nói thẳng ra nhà mẹ không giàu bằng nhà con, nhưng mẹ muốn nhà con hiểu mẹ không để con mẹ khổ. Mẹ không muốn mọi người nhìn vô con mẹ nói con mẹ ham giàu gì đó. Với mẹ thì không sao, mẹ cũng không có ý khoe khoang hay phô trương nhưng mẹ muốn dập tắt ngay từ đầu những người ác mồm ác miệng. Ai nói gần nói xa con mẹ, mẹ không để yên đâu.

- Mẹ lo quá rồi, có ai nói gì đâu mà. Không phải mẹ hay bảo con là người đừng không nuôi cơm thì không phải quan tâm sao?

- Mẹ cũng suy nghĩ nhiều. Mẹ tính tất cả tiền bạc cho hai đứa là bí mật. Nhưng rồi mẹ nghĩ lại không phải ai cũng như mình. Thôi thì coi như mẹ thực hiện theo tâm ý của ngoại, nữa hai đứa có cần mẹ hỗ trợ gì thì cứ nói. Mẹ còn tiền mà.

- Con không lo được gì cho mẹ, mẹ cứ như vậy, con thấy xấu hổ quá.

- Mày đi xấu hổ với người đừng đi, sao lại xấu hổ với mẹ? Để mày ra thì phải nuôi, phải lo. Cho tụi bây biết là cha mẹ không phải lo cho mấy đứa lúc nhỏ thôi đâu. Khi tụi con lớn ba mẹ sẽ lo theo kiểu khác, lo những cái khác.

- Dạ, tụi con cảm ơn mẹ. Nhưng những tiền vàng mẹ cho tụi con, con sẽ để dành đó, thực sự cần con mới dám xài tới. Tất cả con sẽ để cho Dung giữ, đó là hồi môn của mẹ cho con gái mà. - Vinh nói.

- Ủ, hai đứa tính sao là chuyện của tụi con, mẹ không có ý kiến. À, Vinh cho mẹ gửi lời hỏi thăm má con nha, mong là tới thứ bảy này má con khoẻ.

- Dạ, con cảm ơn mẹ.

Tôi nghe mẹ nói, chỉ biết ngồi im thôi... Tôi chẳng phải là đứa cần tiền hay những thứ vòng vàng. Có chăng thì tôi thích được đi du lịch đây đó và mua sắm áo quần thôi. Thực tâm cũng chưa bao giờ nghĩ về sẽ giữ một số tiền và vàng lớn nữa. Ngay cả cái xe, cái điện thoại tôi xài toàn là tới lúc hư hay quá cũ không thể chấp nhận được mới mua cái mới.

Nói xong mẹ tôi đi công chuyện, ở nhà còn hai đứa ngồi thần ra đó, tởm bụng chưa ăn hết.

- Mẹ em thương em quá.
- Ừa.
- Chắc đó giờ không bị đòn hả?
- Ai nói anh, trước thời điểm gặp anh là em bị đòn như cơm bữa. Mẹ đánh như phim luôn.
- Thiệt không?
- Ừ, lúc em bỏ nhà đi đó... Mà thôi, em không muốn nhắc lại, giờ mẹ em thương em quá làm em thấy mình có lỗi và bất hiếu quá, không có lo cho mẹ được gì hết.
- Ừ, thôi thì mai một khi nào nhớ thì về với mẹ chơi, đâu có xa lắm đâu.
- Anh thấy mẹ nói anh, mẹ đòi bề rằng nếu anh ăn hiếp em không? Mẹ em nói thiệt đó.
- Ừ, anh nghe cũng ớn ớn.
- Em quậy nhưng hiền, còn mẹ em hung dữ lắm. Nhưng em giống mẹ được một cái.
- Cái gì em?
- Nói dứt là dứt.
- Ý là gì đây?
- Thì là dứt khoát đó.
- Ừ.
- Anh ăn xong rồi về đi, thay đồ thay đặc nữa. Lát em ra tiệm gội đầu, chứ gội ở nhà chắc không sạch, giờ ngứa quá nè.
- Ừ, em không về chung thiệt hả?
- Không. Anh cho em gọi lời thăm má anh. Mà thôi anh cứ về, lát em gọi má sau. Anh nói nhà anh là do nhà em không có ai nên em phụ dọn dẹp với mẹ.
- Uhm, tối anh qua em nha.
- Tùy anh à. Nhưng nếu ba má có hỏi anh nói em mệt lắm nha, để mắc công người lớn khỏi trách em. Mà em mệt thiệt, đã mệt sẵn mà còn bị anh hành nữa mà.
- Ha ha, ừ, anh biết rồi.

Nói gì nói chứ tôi cũng không muốn gia đình chồng nghĩ mình chống đối hay tính toán, chỉ mong họ hiểu cho hoàn cảnh và cảm giác của tôi và mẹ tôi thôi. Tôi cũng không muốn Vinh khó xử nữa. Haiz, thấy vậy chứ cũng mệt mỏi dữ lắm.

70. Chương 34

Ăn xong Vinh chạy về chỗ làm, tôi chạy qua Lý Chính Thắng đăng ký học. Vào cũng đăng ký đảng hoàng (nhưng thôi bỏ qua đoạn này, mình ko đến lớp 1 ngày nào cả vì vào tham quan cái lớp đang học nhìn chán ngắt). Chiều về nhà mua đồ nấu cơm cho mẹ. Hơn 6h 2 mẹ con cơm nước, xong ngồi coi tv.

- Con có bạn trai à?
- Dạ?
- Có ko?

- Sao tự nhiên mẹ hỏi, bộ con có gì khác sao?
 - Ko, mẹ hỏi vậy thôi. Mấy năm rồi, ko quen đứa nào khác à?
 - Thật ra thì con đang quen 1 người ...
 - Uhm, coi được thì dắt nó về nhà chơi, lần này phải cho mẹ biết mặt, đứa nào làm khổ con thì biết tay.
- Tôi cười như mếu, chưa gì mà mẫu hậu đã ra chỉ thị dắt về nhà rồi. Thôi thì chờ 1 ngày nào tiện thì dắt thôi.
- Con gái cũng lớn rồi, cũng đủ tuổi yêu đương rồi coi cưới hỏi đi là vừa.
 - Ủa, bao nhiêu cưới thì đẹp mẹ, con nghe nói từ 24-27?
 - Nói chung gặp thằng thương thì cứ học cho xong cưới là vừa, tại con trễ 2 năm ko thì chắc cũng cưới.
 - Mà cưới ai mẹ ơi, cưới hỏi gì?
 - Nói tới cưới cũng oải, như ba con ... Chắc, nhưng mà thôi, số mẹ khổ thương ngay 1 người ko ra gì. Thôi thì con phải khác, phải hạnh phúc.
 - Dạ
- Nghe mẹ nói mà thấy thương, có ai đời có vợ bỏ con hai mươi mấy năm ko về tìm 1 lần, kể ra mẹ cũng mạnh mẽ cũng ko đi kiếm, chắc là hận lắm.
- Mà mẹ, bộ đó giờ mẹ ko đi kiếm ổng luôn hả?
 - Kiếm gì, ổng ở lù lù ngay SG mẹ biết nhà mà, tại mẹ ko thêm quan tâm thứ người vô trách nhiệm đó thôi. Đàn ông cái quan trọng nhất là trách nhiệm, uy tín. Cái thứ nát rượu rồi còn gái gú đó, mẹ dứt ra được mừng gần chết thiếu điều cúng heo quay chứ tìm kiếm gì. Ngày đó cũng may chả bỏ mẹ con mình, ko thì còn phải khổ dài dài. Nghe đâu vợ sau cũng có 2, 3 đứa con rồi.
 - Mẹ hận hả?
 - Ko hận, nhưng ko muốn thấy bản mặt đó nữa. Nhưng nếu con cảm thấy muốn, lá rụng về cội, nước mắt chảy xuôi, muốn thì tìm.
 - Con ko tìm kiếm làm gì, mệt!
 - Uhm, nữa có gả con mẹ cũng ko cho biết. Loại người ko có tình nghĩa, vô lương tâm.
 - Ủa mà ổng thương mẹ ko?
 - Thương, xin vô mới thương. Mà ngày xưa tại mẹ ngu ... Giờ con phải khác nghe chưa. Mẹ ghét thứ đàn ông nát rượu.
- Thôi rồi, ngẫm lại sao Vinh cứ giống như người đàn ông đó vậy? Cũng nhậu nhiều, rồi nhậu vô lại tình cảm hơn.. Đau đầu và lại tiếp tục hoang mang, ko biết có phải là loại đàn ông chưa có thì muốn có cho bằng được, có xong rồi lại bỏ ko? Có 1 sự trùng hợp, mặc dù ko giống hệt nhưng nói sơ qua là thấy giống rồi.
- Người ta nói lấy người thương mình chứ đừng lấy người mình thương. Nhưng mà lỡ thương quá rồi sao mẹ?
 - Thì khổ thân, khổ tâm chứ sao?
 - Dạ, thôi để con suy nghĩ kỹ lại.
 - Suy nghĩ cái gì?
 - À, dạ ko mẹ.
 - Thôi mẹ đi qua nhà cậu 3 chút, cậu 3 biểu tối nay qua chơi, có mấy anh bạn cũ ngày xưa của cậu 3 bên Châu Âu về, con đi ko?
 - Dạ thôi, mẹ đi đi.

Tôi có nên suy nghĩ lại, hay là phải hỏi thẳng anh Vinh, chuyện chưa đến đâu mà cái kiểu hỏi khô khan máy móc của tôi có làm cho tình cảm bị mất cảm xúc ko? Tự nhiên tôi cứ hỏi hỏi mấy câu vô duyên như vậy, bản thân tôi còn thấy suy nghĩ của mình vô lý nữa mà. ko lẽ cứ rượu bia là phải hư hỏng, đều cán? Tôi tin Vinh mà, nhưng ngày xưa cũng vì mẹ tin nên mẹ mới khổ. Ôi, tôi tự thấy mình như nghiêm trọng hóa vấn đề, lên phòng chat chút cho đỡ đây.

Mới log in YM thì đã nhận 1 đồng nhin nhắn offline của Tiên có, của Vinh có, có group ế có ...

(Tiên diên)

- Ê, chuyện mày với ông kia sao rồi? Kể nhanh coi

- Tao là tao thấy hay là mày của ông luôn đi khỏi chờ ông.

- Mà có gì pm tao liền nha!

- Tối nay tao qua nhà nhỏ bạn tham gia tiệc ngủ con gái tụi tao cũng mới thi xong nên được nghỉ, ko biết sáng có về sớm hay ko, có gì mày cứ pm tao đi, nếu onl tao đọc.

(Ế) Nhóm này thì tũ đi Vũng Tàu cuối tuần này, nhưng bà L ko đi vì nhà có đám đồ ở quê.

(Vinh) Anh Vinh gửi lại cho tôi cái đoạn chat hôm nọ để chứng minh là tôi có hỏi anh thích tôi hả

Quyết định để sáng nick, phải nói chuyện với nhóm ế cái đã. Tôi cũng báo giống bà L là tôi có bạn trai, cả nhóm lại bay vào xĩa xối đủ kiểu, kêu là vì sợ đóng tiền nên có bồ gấp gì tùm lum. Tôi hứa cuối tuần này tôi sẽ đi Vũng Tàu, tụi nó mới hạ hỏa xuống tha lỗi, giờ nhóm còn có 4 người, tôi cam kết là nếu rảnh sẽ tham gia các cuộc chơi bởi ăn nhậu. Rồi tụi nó hỏi ai, tôi cũng tình thật nói là ông Vinh rồi tụi nó tha hồ mà hã hê vì trước đó tụi nó đã phán mà tôi cứ chối bay chối biến. Rồi tụi nó còn đòi ra mắt nữa, còn đòi rửa bồ nữa. Phải nói may là chat chứ ở ngoài chắc tụi nó hội đồng có mà chết.

- Buzz!

- Em đây.

- Em đang làm gì?

- Em onl chat với bạn.

- Có nghĩ về anh ko?

- Anh có xĩn ko?

- Ko, hôm nay anh ko uống.

- Uhm, lúc anh tỉnh anh vẫn thích em phải ko?

- Sao em hỏi vậy?

- Em hỏi thì anh trả lời đi!

- Anh thích em mà.

- Nói chung em có lý do để hỏi anh nhưng ko tiện nói thôi.

- Em nghi ngờ tình cảm của anh hả?

- Ko, em ko biết nói sao, em ko nghi ngờ. Em chỉ sợ

- Em sợ gì?

- Nhiều thứ lắm, mà thôi, nói chuyện khác đi!

- Anh còn có 1 tính nữa là khi nói chuyện gì phải nói xong chuyện đó, đừng nói dở dở xong rồi cho qua, như vậy ko giải quyết được vấn đề.

- Uhm em biết rồi.

- Em nói rõ đi, tại sao em lại hỏi anh tỉnh và xĩn thích em là sao?

Tôi ko thể cho qua nữa rồi nên kể cho Vinh nghe về chuyện của mẹ bị ba bỏ mẹ kể hồi này, nhưng tôi lại nói đó là chuyện của 1 người bạn chứ ko phải chuyện của mẹ mình.

- Anh chỉ cần em tin anh, em sẽ ko làm em khóc đâu. Tuy là chỉ mới bắt đầu, anh ko biết nói sao, cũng ko thể cứ như vậy và dồn ép em phải say đắm nhau. Nhưng anh sẽ tôn trọng em tuyệt đối, chỉ cần em tin anh thôi.

- Em cũng tôn trọng anh mà.

- Và còn cái nữa, đừng nói là bắt anh bỏ nhậu hay gì, cái đó anh tự biết, em thật sự ko thích người khác bắt anh làm gì.

- Anh ko thể nói chuyện nhẹ nhàng lãng mạn hơn chút đc sao?

- Vì anh là như vậy, anh sống như vậy, nếu anh khác đi để đc em thích anh hơn thì đó là giả tạo, em thích 1 người giả tạo ko?

- Em sẽ ko nói tới chuyện anh bia rượu gì hết nhưng khi anh xin thì anh đừng gập và cù nhây với em, em ko thích.

- Ok em.

- À, thứ 7 chủ nhật này em đi Vũng Tàu với bạn.

- Có con trai ko?

- Có trai có gái.

- ...

- Sao vậy? Mà em chỉ nói anh biết chứ ko phải em xin anh đâu.

- Uhm, tôn trọng quyền cá nhân, nhưng anh nghĩ cũng đến 1 lúc nào đó, mối quan hệ lâu dài và nghiêm túc thì phải giới thiệu gia đình và bạn bè. Em suy nghĩ đi nha, anh đi ra ngoài chút.

Sao vậy trời? Hình như mới chat xíu mà thấy khó chịu rồi, mà những người trái ngược tính cách vậy có yêu nhau lâu dài đc ko? Kỳ lạ, người gì mà ko có nổi 1 chút dịu dàng với người con gái mình thích, cộc cằn tợn luôn, ko biết là có máu bạo lực ko nữa? Bắt đầu thấy nản chút đỉnh, nhưng nghĩ lại nếu nhiều đó mà đã chán thì tầm thường quá, yêu nhau phải yêu cả những cái xấu của nhau. Nghĩ lại anh ta nói cũng đúng mà đâu có nói sai, chỉ là ko phải cách nói theo kiểu mình muốn. Thôi thì chính mình cũng ko muốn ai bắt mình làm theo ý người khác còn gì, phải nện để chứng minh mình trưởng thành!

Treo máy đó, tôi nằm lăm ra giường, cầm điện thoại lên, tự nhiên 1 khắc thôi tôi nghĩ tới Thái, tôi cũng nghĩ mỗi người mỗi khác ko thể nào muốn Vinh như Thái, đó là sai trái. Và chính tôi đã chọn cách đánh mất Thái còn gì. Thôi thì tự làm tự chịu, cứ tiếp tục coi mối quan hệ đi tới đâu. Ko hiểu sao lại bấm số gọi cho Thái

- Alo

- Anh khỏe ko?

- Anh khỏe, còn em khỏe ko?

- Dạ em cũng khỏe. Em gọi hỏi thăm và nói với anh là ...

- Em có bạn trai phải ko?

-

- Chúc mừng em, chúc em hạnh phúc.

- Em xin lỗi.

- Chuyện qua rồi, giờ nghe em tìm được tình yêu anh cũng mong em hạnh phúc, mong người đó yêu em nhiều, tình yêu lớn đủ để bao bọc cho em, bảo vệ em và sẽ có 1 kết thúc đẹp.

Tôi ghen, giọng nói ấm áp, dịu dàng và vẫn thấu hiểu tôi như ngày nào. Tôi đã làm anh đau nhiều quá rồi, giờ tôi phải nói ra tôi cũng đã tìm đc tình yêu mới để mong anh cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình.

- Em xin lỗi anh, em cũng mong anh hạnh phúc, em cũng muốn thỉnh thoảng có thể được nhắn tin hay gọi điện hỏi thăm anh.

- Em đừng khóc, Dung nói chuyện nghe chín chắn rồi, anh yên tâm lắm.

- Ko bao giờ em quên anh hết, em xin lỗi anh!

- Anh cũng vậy, anh thực tâm luôn mong em được hạnh phúc, khi có chuyện gì vui hãy chia sẻ với anh, anh luôn sẵn sàng. Với ai chứ với Dung thì anh luôn sẵn sàng.

- Cám ơn anh, chào anh, chúc ngủ ngon.

Chưa để Thái chúc lại, tôi đã tắt máy, tôi co người lại, nằm đó, nước mắt chảy dài, ghen ngào. Ko phải tôi thấy hối tiếc đâu, ko phải tôi vương vấn. Chỉ là tôi thấy mình thật nhỏ bé, sao cứ phải tốt với tôi cho đến giờ phút này, ko 1 câu nặng nhẹ, tại sao trên đời lại có người đàn ông hiền từ và cao thượng như vậy? Ko biết suốt thời gian qua Thái sống thế nào, có khổ sở như tôi hay như Vinh ko? Tôi gọi điện với thành ý nhưng ko biết cú điện thoại này có làm anh tổn thương nữa hay ko? Từ thâm tâm, tôi muốn nói triệu triệu lời xin lỗi, hơn 3 năm qua, bất cứ vết thương nào cũng đã lành, cảm giác cũng đã chai sạn hoặc tốt hơn, riêng cảm giác tội lỗi của tôi, chưa hề nguôi ngoai. Em xin lỗi anh, Thái ơi!

Điện thoại reo, là Vinh, tôi đang khóc khịt mũi ko muốn nghe máy, nếu nghe anh ta sẽ lại hỏi ngay, những câu hỏi khô khan lại làm tôi thấy khó chịu. Mà cứ reo như vậy, tôi đành bắt máy.

- Alo, em mới nói chuyện với ai mà thấy bận máy lâu vậy?

- Bạn em, mà lần sau anh đừng điều tra em nói chuyện với ai kệt máy nữa, khi anh hỏi vậy em thấy kỳ lắm.

- Ok em, em khóc à?

- (im lặng)

- Anh xin lỗi, anh ko nghĩ chat như vậy làm em buồn.

- Ko phải tại anh đâu, ko có gì.

- Vậy sao em khóc?

- Em gọi điện cho người yêu cũ ...

- Để làm gì (nói lớn)

71. Quyển 2 - Chương 35

Một tuần trôi qua như cơn gió. Trong sáu ngày đó tôi cũng buồn lắm, không thèm qua nhà Vinh luôn. Kiểu gì mai mốt cũng bỏ mẹ ở nhà một mình mà qua nhà anh ở còn gì. Đến ngày thứ sáu, nhà tôi lại chuẩn bị bàn thờ gia tiên, rồi cổng hoa để đón nhà trai qua đón dâu. Tôi lại phải chuẩn bị váy cưới, áo dài, vòng vàng các kiểu. Cưới thì vui, thì náo nức nhưng mà mệt quá!

Tối bữa đó, nhóm họ bên nhà tôi, trong gia đình anh chị em, bạn bè qua chơi đông vui, chọc ghẹo đủ thứ. Có đứa thì dạn dỏ, có đứa cũng tí tê, rồi có đứa lại trách móc tôi bỏ cuộc chơi sớm. Sớm gì mà 26 tuổi mới chồng mà còn nói sớm, không thì chắc làm mắm luôn quá! Tôi uống hết hai chai spy.

Bạn bè về, hôm nay Vinh cũng đi chia tay bạn nên không có ghé qua. Cậu, dì và anh chị họ phụ dọn dẹp xong cũng về hết. Giờ chỉ có hai mẹ con ở nhà. Chưa bao giờ nhìn mẹ mà tôi thấy thương hơn lúc này. Vẫn dáng ngồi đó, đeo mắt kiếng và đọc báo, dáng ngồi của một người phụ nữ mạnh mẽ, hung dữ, bản lĩnh. Người phụ nữ của tôi không cần đàn ông sống cạnh, không cần dựa dẫm vào ai. Bất chợt tôi nghĩ, khi buồn

thì mẹ tìm đến ai, ngoại cũng không còn, giờ nhà lại thêm vắng vẻ. Cô Hà giúp việc phải mười ngày nữa mới lên được, lần đầu tiên tôi thấy lo cho mẹ. Thấy trong lòng ghen ngào. Tôi đi đến ôm cổ mẹ từ phía sau, không nói gì tôi hôn lên tóc mẹ, nước mắt ứa ra. Mẹ nắm lấy hai bàn tay của tôi. Tôi cũng nghe nước mắt rớt lộp độp trên tay mình, mẹ khóc...

- Mẹ xin lỗi vì thời gian quen Cường, mẹ xin lỗi con. Đáng lẽ mẹ phải nói từ lâu nhưng mẹ lúc nào cũng cảm thấy tự ái, vẫn một sự ích kỷ, một suy nghĩ mẹ là mẹ, mẹ có quyền sai.

- Thôi, là tại con cũng hư mà, mẹ đừng nói nữa. Con quên hết rồi, nếu quay lại lúc đó, mẹ có như vậy không?

- Mẹ không biết! Mẹ xin lỗi vì đã đánh con rất nhiều, tại mù quáng, mất nét mà quên mất nhiệm vụ của mình. Bản năng mẹ lúc đó không tìm thấy. Mẹ quên là mẹ cũng từng trải qua lứa tuổi của con.

- Là tại con lì mà, con hỗn với mẹ, làm mẹ buồn, ngoại buồn. Con bất hiếu không lo được cho mẹ, cho ngoại. Mẹ có muốn con ở đây không, con qua đó một thời gian sẽ nói anh Vinh xin về ở với mẹ.

- Đâu có được, Vinh nó là con trai duy nhất trong nhà mà. Ba má lớn tuổi nhà phải có con trai con dâu chứ.

- Vậy còn mẹ thì sao?

- Mẹ không có chồng là lỗi của mẹ. Giờ mẹ sống một mình là do mẹ tự chọn lấy. Nhưng mẹ khỏe mà. Ít bữa chị Hà lên, rồi cho mấy đứa nhỏ mượn phòng ở, cũng vui mà. Nhà còn có Nemo nữa.

- Mẹ ơi, con xin lỗi.

- Qua nhà người ta ở phải nhìn trước ngó sau, phải biết lễ nghĩa tối thiểu, không được ăn nói cục cằn, không được hỗn hào với ba má chồng, không được bất hoà với chị em chồng. Ăn uống phải giữ sức khoẻ, né mấy cái món dễ dị ứng, nhưng nếu không thích ăn cũng phải biết nói khéo. Nịnh bợ là không tốt nhưng sống nhà chồng đôi khi cũng phải biết nói ngọt lấy lòng người ta. Như vậy để con sướng chứ không phải cho ai, biết chưa?

Mẹ cứ nói hết cái này tới cái khác, còn dặn tôi phải nói chuyện nhỏ, coi tivi nhỏ và ít khóc khi coi phim, vì dâu mới mà cứ khóc nếu má chồng khó họ sẽ nói mình trù ẻo gây xui xẻo... Mẹ thao thao còn tôi thì cứ vậy mà ôm mẹ.

- Mẹ luôn mong và cầu cho con hạnh phúc. Nhưng nếu không may con không hạnh phúc, nhà chồng bạc đãi, chồng vô tâm thì về, nhà ở đây, phòng ở đây, nhà có mẹ, có ngoại, được bên đó thì ở không thì về. Nếu không làm gì sai hay không có lỗi thì tuyệt đối không được chịu đựng, nghe không?

- Dạ, con biết rồi. - Tôi vẫn rầm rút.

- Cho dù có bầu, có con đi nữa cũng không được chịu đựng, có gì cứ về với mẹ. Ngày mai họ qua rước dâu mẹ cũng nói rõ luôn, đừng có mơ mà ăn hiếp con!

- Thôi thôi, xin can đi, có ai ăn thịt ăn cá gì con của mẹ đâu. Bên đó có đến hai giúp việc chắc cực thì cũng không cực đâu mẹ, mẹ cứ như vậy hoài con hư suốt đời!

- Mẹ thừa biết con không thể mạnh mẽ và quyết đoán như mẹ. Ngày xưa ngoại cũng cưng mẹ nhưng ngoại còn phải lo cho các cậu, dì nên mẹ phần nào tự lập. Rồi tính của mẹ cũng có phần hung dữ, mẹ biết tiết chế cảm xúc và ít khóc. Còn con thì khác, mẹ với ngoại hiểu hết tính con. Con lại hay bệnh vặt, khó nuôi, rồi còn mít ướt nữa cho nên mẹ mới lo nhiều.

- Con không có nghĩ nhiều đâu, thiệt đó nhưng mà mẹ nói cái con lại sợ.

- Mẹ có cảm giác má chồng con không có dễ như con nói đâu.

Tội nghiệp mẹ lắm, đó là mẹ còn chưa biết chuyện Chi, Diễm, rồi mẹ không biết chuyện má anh Vinh thương Diễm cỡ nào. Mẹ nói gì tôi cũng gật đầu, nhưng tôi không biết khi tôi gặp chuyện buồn ở nhà chồng có dám kể mẹ nghe hay không, hay là lại một mình chịu đựng, che giấu cảm xúc rồi lại khóc rống trong tâm. Không biết mẹ vui khi thấy tôi vui thì tôi có nỡ kể chuyện buồn cho mẹ không nữa.

- Trễ rồi, con đi ngủ đi, mai thì mệt cả ngày.

- Nay con ngủ với mẹ

- Ừ.

Vậy là tôi ngủ với mẹ, được ôm mẹ một đêm trước khi về nhà chồng. Tôi nhắn tin cho Vinh rồi hai mẹ con ôm nhau ngủ. Sáng còn phải dậy sớm lo mua đồ bày lên bàn thờ mà.

Sáng sớm không biết mấy giờ đã thấy mẹ dậy, tôi vội lấy cái điện thoại coi giờ. Hé mắt ra mới có 5 giờ, tôi bới xới định ngồi dậy thì mẹ đề vai xuống biểu ngủ tiếp đi. Mẹ có hẹn với dì hai đi mua trái cây, có dặn người ta rồi.

- Con nằm ngủ thêm cho đủ giấc đi, trang điểm cho đẹp, mẹ đi lấy trái cây thôi.

Giọng mẹ thì thảo, tôi cũng còn buồn ngủ nên ngủ tiếp luôn. Tới 7 giờ mấy mới dậy, mẹ đã mua sẵn đồ ăn sáng cho. Thấy mấy cậu, mấy dì đã ở nhà sẵn, đang sửa soạn bày biện bàn thờ và bàn khách để đón. Con Tiên cũng có mặt sớm, tại vì 10 giờ là nhà trai qua rồi.

Tôi dậy ăn sáng, cả nhà ai cũng tất bật nhưng không ai cho tôi đụng tay làm gì cả. Ăn xong rồi tắm, con Tiên cũng kêu chị make up qua tới. Tới gần 9 giờ thì mấy cậu, dì về nhà thay đồ đẹp, mẹ cũng đi trang điểm làm tóc ngồi trên phòng chờ.

9h30 tôi trang điểm xong, mẹ dặn ở trên lầu cho tới chừng nào mẹ lên dẫn xuống mới xuống. Tôi ngồi trên phòng cũng hồi hộp lắm. Rồi nhà trai cũng qua, tôi nghe tiếng xe, tiếng rộn rã dưới nhà, một lát tôi thấy Tiên chạy lên, nó báo nhà trai vừa trao quả, rồi nó có bọc bộ áo dài màu đỏ lên cho tôi, đó là của nhà trai đem qua để cô dâu mặc để về nhà chồng, nó giúp tôi mặc áo dài xong rồi chạy xuống nhà.

Mẹ tôi bước lên, mẹ thiệt là đẹp và sang trọng. Mẹ nhìn tôi, mẹ véo hai má tôi, mắt tôi cay xè.

- Giờ mẹ dẫn xuống, không được khóc nghe, trôi hết phần son xấu lắm.

Tôi gật gật đầu nắm tay mẹ bước xuống. Vừa ra khỏi phòng đã có anh quay phim chụp hình quay lia lịa, tôi hơi run nhưng phải cười thiệt tươi.

Mẹ dẫn tôi xuống nhà, hai bên gia đình bắt đầu làm nghi thức, thưa chuyện và thắp đèn bàn thờ. Xong hết thì mẹ xin phép cho tôi với Vinh lên lầu lấy bàn thờ tổ tiên và bàn thờ ngoại.

Xong hai đứa xuống nhà. Hai gia đình bắt đầu tặng quà cưới, hai vợ chồng đeo nhẫn cưới và uống ly rượu giao bôi. Cả nhà vỗ tay rộn rã. Rồi đây là lúc nhà trai trao sính lễ còn mẹ thì công bố của hồi môn. Máy chụp hình lia liên tục, trời thì nóng, mồ hôi chảy mà tôi thì cứ run, hai đứa còn phải luôn vào ống kính và cười, phía ngoài nhà hàng xóm bu lại coi cô dâu chú rể rất đông.

Sau khi trao quà và sính lễ xong xuôi thì chủ hôn bên nhà trai - bác hai anh Vinh mới xin rước dâu về nhà. Lúc này mẹ tôi mới xin nán lại, dặn dò con gái và thưa chuyện với nhà trai. Mắt tôi bắt đầu sưng và cay.

- Dạ xin thưa với gia đình cháu Vinh, hôm nay tôi xin gửi gắm đứa con gái duy nhất của tôi cho gia đình. Sau khi đám nói, đám hỏi và hôm nay mới rước dâu chính thức. Trước, tôi xin cảm ơn gia đình đã thực hiện đầy đủ nghi lễ, đó là mong muốn của bà ngoại Dung, cũng cảm ơn gia đình cũng luôn tốt với Dung. Vì là con gái duy nhất nên tôi cũng cưng chiều cháu, nên sau này cháu có lỗi gì thì mong anh chị thương tình bỏ qua. Tôi coi Vinh như con trai nên mong anh chị thông gia làm ơn hãy coi Dung như con gái. Nếu Dung lỡ có làm sai chuyện gì xin anh chị cứ mắng vốn tôi, tôi sẽ dạy lại cháu. Con dại cái mang chứ có một mình ở nhà chồng mà bị la thì tủi thân lắm.

- Dạ chị yên tâm, ở nhà chúng tôi thì vợ Vinh không phải làm dâu cực khổ. Tính tôi với ba thằng Vinh cũng không có hay xét nét, nếu cháu chưa quen nhà tôi sẽ tạo điều kiện cho cháu thích nghi mà. - Má Vinh đáp lời.

- Dạ, cảm ơn chị, không phải vấn đề là quen hay không quen, cũng không phải chuyện có làm dâu phục vụ nhà chồng hay không. Chị cũng có con gái, khi gả con đi tâm trạng người mẹ như tôi mong chị hiểu. Chuyện ở nhà chồng là chuyện lâu dài, sớm không quen muộn cũng quen. Tôi chỉ sợ ấn tượng ban đầu mà ba mẹ chồng thấy không thích Dung thì tội cho cháu lắm.

- Dạ, chị yên tâm. Chúng tôi cũng sẽ chăm sóc và tốt với cháu mà.
 - Với lại, mẹ cũng mong Vinh hãy yêu thương và chăm sóc con gái của mẹ, mẹ mong hai đứa luôn hạnh phúc và sớm có tin vui cho hai gia đình. Mẹ chỉ có một bé Dung, hy vọng hai đứa thường xuyên về thăm mẹ.
 - Dạ. – Vinh đáp lời.
 - Mẹ muốn Vinh hứa trước hai họ là cỡ nào cũng không động tay động chân với vợ con.
 - Dạ, con hứa con sẽ không như vậy. Sẽ thương yêu và chăm sóc cô dâu của con.
- Rồi mẹ nắm tay tôi, dằn dờ như tối hôm qua, nét mặt của mẹ đầy cảm xúc nhưng mà không hề khóc. Còn tôi thì nghe mẹ nói tới đâu nước mắt chảy ròng ròng tới đó.
- Rồi gia đình đưa tôi về nhà trai. Trên xe hoa mà tôi cứ khóc suốt, không biết sao mà cứ thấy thương mẹ, cứ thấy có lỗi rồi khóc... Vinh cứ lấy khăn giấy lau nước mắt và nắm tay tôi.
- Tối chiều thì lên nhà hàng, bên nhà trai mới tới 60 bàn, hôm nay tôi còn rã rời hơn. Giây phút cô dâu chú rể lên sân khấu trong tiếng hò reo của cả sảnh tiệc nghe thật là thích. Pháo hoa rồi bông giấy bắn tung toé, cô dâu chú rể khui và rót rượu, cắt bánh cùng đội múa thiếu nhi mặc đồ thiên thần rất dễ thương.
- Đám cưới rất hoành tráng với màu trắng và lan tím trang trí chủ đạo, rất chu đáo nữa vì Vinh đã chuẩn bị kỹ càng từ cách trang trí bàn tiệc, không gian đón khách cho đến ngay cả cái thực đơn trên bàn cũng đẹp. Và tôi thì phải cười suốt buổi lễ, mỗi bàn phải chụp hai kiểu hình, xong rồi phải tiễn khách và chụp hình. Hai nhân của tôi tưởng là đã bị mất cảm giác. Nhìn mẹ tôi đi chung tiếp khách theo bàn cũng thấy thương, chắc mẹ cũng mệt lắm. Hôm nay tôi cũng thay một áo dài và hai áo cưới, nhưng mà mẫu khác.
- Hôm nay về nhà chồng, vừa mệt vừa đuối mà vì không phải nhà mình nên không có dám thể hiện, cứ giả bộ là ít mệt. Vinh thì say quá trời quá đất, má chồng thì cứ cái kiểu “sao không dần nó lại, uống quá trời vậy sao chịu nổi”. Ôi thôi, tôi cứ bỏ ngoài tai, đám cưới mà không uống thì đám gì mới uống. Tôi chỉ nhớ mẹ tôi thôi, lúc tiệc vừa tàn khách khứa về, mẹ còn tranh thủ tới dặn dò tôi, nắm tay tôi bóp bóp... Mẹ chỉ biết chúc tôi hạnh phúc, nhớ lại cảnh đó tôi không muốn để con gái chút nào, gả con đi chắc là đau lòng lắm. Giờ về nhà chồng, tôi nhớ mẹ, thương mẹ muốn điên lên.
- Vinh say không đi nổi, cả nhà phải đỡ ổng vô phòng. Cô út nhà chồng rất dễ thương. Em ấy giúp tôi tháo hết nữ trang ra, tẩy trang cho tôi và còn gỡ từng cái kẹp tóc trên đầu tôi để tôi đi tắm gội vì tôi tắm từ sáng, giờ người rất rít, ra em còn sấy tóc cho tôi.
- Ở đây chị còn có em nha, đừng quên. Má hơi phát xít nhưng mà má cũng cưng em, ba cũng cưng em. Em sẽ đứng về phía chị.
 - Chị cảm ơn Vy.
 - Chị, ngày mai nghỉ ngơi đi rồi thứ hai đi honey moon, đi tới chủ nhật với về đó. Anh ba dặn em lo kỹ vụ này lắm.
 - Ủa, chị cảm ơn, ổng tỏ vẻ bí hiểm lắm.
 - Thì anh bàn với em từ lâu rồi đó, phải khó lắm mới đặt được cái phòng khách sạn đúng ngày cưới đó nghen.
 - Ủa, vậy hả?
 - Dạ. Mà thôi, em không bật mí nữa đâu, he he.
- Cô út sấy tóc cho tôi, vừa sấy vừa tâm sự, xong em ấy còn kêu tôi duỗi thẳng chân để em bóp chân giùm. Chân tôi đau quá. Mặc dù cũng hơi ngại nhưng em nhiệt tình quá, cộng thêm chân tôi đau, chân phồng ngấn lên ngay chỗ mang giày, đi quá nhiều mà, nên tôi cũng chịu luôn. Cô út đang bóp bóp thì má chồng bước vô.
- Chà, cô dâu mới sướng hơn má chồng này rồi. Bà già này có khi nào được con gái nó bóp chân cho đâu!
- Tôi ngại quá rút chân lại, mà Vy nó cứ cầm cái chân tôi kéo ra.

- Người má lúc nào cũng cáit tường khỏe mạnh cần gì phải đấm bóp má. Hôm nay má không thấy chị ba mệt cỡ nào sao? Anh ba nhờ con đó. Anh nói là nếu ảnh xin quá thì con bóp chân cho chị ấy, tại chị đâu không quen đi giày cao!

- Ủa, má nói vậy thôi. Con Dung coi xong thì lo thay đồ rồi lau nước ắm cho chồng con. Nửa đêm con phải canh kêu nó dậy cho nó uống nước không thì sáng nó hốc lăm.

- Dạ! con biết rồi má.

Má chồng không biết nói thiệt hay nói giỡn mà nhìn nét mặt má không đoán ra được, xong cũng đi ra. Phòng ba má kể bên phòng vợ chồng tôi nên chắc có gì sau này tôi cũng phải giữ ý một chút quá.

- Chị đỡ chưa?

- Rồi, thôi được rồi. Chị không có sao, ngủ là hết thôi mà. Mai mốt em đừng như vậy nữa, mắc công má lại la em.

- Trời, tưởng gì, má la em là chuyện bình thường. Chừng nào má không la em mới lo chị ơi.

- Ủa, dù gì em cũng con gái má. Có gì em lo cho má với để khi lấy chồng theo chồng rồi lại thấy hối hận. Như chị giờ chị nhớ và thương mẹ chị lắm.

- Thôi chị ơi, má em không như mẹ chị đâu. Má lúc nào cũng bắt chị hai phải nghe lời mẹ chồng, phải phục tùng chồng... Thấy mà chán, hết muốn lấy chồng.

- Nói vậy chứ má cũng thương chị hai mà.

- Thương đâu, lần nào chị hai buồn về nói một chút là má đuổi như đuổi tà. Má nói gả đi rồi thì vui buồn gì cũng phải chịu, không cho về nhà than thở. Tội chị hai, phải làm đẹp mặt má không má cảm rằm miết.

- Vậy còn em? Má có dặn em phải như chị hai không?

- Em hả? Má có dặn em cũng không nghe. Vô lý! Phải như mẹ chị mới được. Mà chị đừng có lo, anh ba không có sợ ai trong nhà này đâu. Anh sẽ bảo vệ chị. Má không làm thiệt được chị đâu.

- Thôi, Vy, em đừng có nói mấy câu như vậy. Má hay ba nghe thì không có hay đâu. Chị thấy má cũng hiền và dễ chịu mà.

- Ủ, chị cứ ở đi rồi biết à! Thôi để em xuống nhà lấy sâm lên uống, nãy em thấy má dặn dì Muối nấu trà sâm đó, uống vô cho khỏe chị.

- Thôi để chị tự đi cũng được.

- Có gì đâu, em lấy lên cho cả nhà luôn. Nhìn chị kia, hai cái chân muốn móp méo luôn, đi gì mà đi.

Nói rồi cô em chồng đi xuống nhà. Công nhận là tẩy xong lớp trang điểm và gội đầu xong như là cái đầu nhẹ đi mấy kí lô vậy. Trước mắt có cô em chồng dễ thương vậy cũng mừng. Tôi bước qua cởi áo vest cho Vinh, vô toilet lấy nước ắm lau mặt cho anh. Tôi nghĩ lại những điều Vy vừa nói, đúng là tôi cần phải giữ ý tứ, tôi chỉ hy vọng không bị ba má chồng ghét là thành công rồi. Nhưng cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa hiểu hết được má chồng là người ra sao. Tôi thấy má nói chuyện cũng cởi mở bình thường mà. Vậy mà bé Vy nói kiểu như là khuyên tôi nên cảnh giác, không biết có phải do mình nhạy cảm và nghĩ nhiều quá không nữa.

Tôi kể mặt anh Vinh hỏi nhỏ:

- Anh ơi anh có dậy nổi không? Dậy uống nước nè.

Ông thần mắt nhắm lấy tay đè đầu tôi xuống hun lấy hôn để, người thì nóng nực. Tôi thấy thương Vinh vì biết mình say nên dặn bé Vy có gì bóp chân cho tôi. Ai chẳng muốn được chồng thương như vậy, nhưng Vinh là con trai duy nhất trong nhà, má ảnh lại thương ảnh nhất, không biết khi ở đây mà Vinh cứ thể hiện như vậy má có thấy ngứa mắt hay không.

Lát bé Vy bưng lên phòng hai ly nước. Nó dặn tôi uống và ráng cho Vinh uống, vì nhà Vinh hề mệt mỗi là làm nước này uống, mai sẽ khỏe hẳn. Tôi nghe theo cũng ráng đỡ Vinh dậy, cho anh uống nước.

Đúng là hiệu quả thiệt, sáng dậy ai cũng khoẻ khoắn hết. Hôm nay tôi có xin phép ba má chồng về nhà thăm mẹ, ba má chồng vui vẻ cho phép.

Vợ chồng tôi nghỉ ngơi một ngày rồi cũng đi trăng mật. Một kỳ trăng mật ngọt ngào và vui hết chỗ nói. Chồng tôi chịu chi lắm, ở hẳn khách sạn 5 sao trong khu Sentosa. Cái số phòng đúng ngày đám cưới, mỗi ngày còn có một bình hoa nho nhỏ khác nhau được người phục vụ đem vào buổi sáng. Phần này chắc cô em Vy mách nước chứ ông Vinh mà nghĩ ra thì tôi đi bằng đầu. Vinh chắc có đi Singapore rồi nên thấy có vẻ rành. Ban ngày thì đi chơi, Vinh không tiếc tiền cho tôi khám phá những dịch vụ đắt đỏ như lặn nước với cá heo chẳng hạn. Còn đêm về thì đi ăn và có đi casino nữa. Nói chung tôi thích lắm.

72. Chương 35

- Em gọi để nói là em có bạn trai rồi, ko còn vương vấn gì nữa em cũng mong anh ấy có bạn gái đi! Được chưa?

- Còn quan tâm nhau quá mà!

- Nếu mà em còn quan tâm thì em đã tìm tới lâu rồi, ko có chờ đến bây giờ đâu, anh nghĩ em chỉ như vậy thôi phải ko?

- Em nói là tôn trọng anh?

- Em ko tôn trọng anh chỗ nào?

- Tại sao em lại gọi cho người yêu cũ, rồi nói với anh là em gọi cho người yêu cũ?

- Em có thể nói xạo, nhưng em thấy em ko làm gì mờ ám để nói xạo, vì em nghĩ anh là người yêu của em, em công khai chuyện đó, như vậy là ko tôn trọng anh hả?

Hai đứa bắt đầu lớn tiếng với nhau, may mà nhà ko có ai.

-

- Mới có 1 ngày thôi, anh đã như vậy rồi, mà anh còn nói nếu em là người quay lưng thì em sẽ hối hận. Em nghĩ anh nói ngược rồi, nếu dừng lại ngay bây giờ cũng ko sao cả. Em chịu được.

- Anh ko có ý đó (dịu giọng)

- Vậy em hiểu sai ý anh rồi hả? Anh muốn em phải nói xạo khi gọi cho bồ cũ, trong khi em ko làm gì sai sau lưng anh để phải giấu anh ... Mình mới bắt đầu 1 ngày thôi anh à!

Chỉ mới hẹn họ đc 1 ngày đã có 1 cuộc cãi vã ầm trời, tôi bực ko tả nổi, tôi tự hỏi mình có phải đã sai lầm ko? Tại sao lại như vậy? Tại sao người đàn ông này anh ta lại cộc cằn như vậy, trong khi tôi đã tự nhủ với lòng là sẽ chín chắn hơn, là trưởng thành hơn. Tôi tức đến nóng mặt, nhưng ko khóc vì chuyện này ko đáng phải khóc.

- Em thấy cả 2 người đang nóng giận quá rồi, ai cũng cần thời gian suy nghĩ thêm. Nếu tin nhau và hiểu thì tiếp tục còn ko thì dừng lại cho đỡ mất thời gian.

- Anh tin em, anh xin lỗi đã nóng giận.

- Ok, vậy chúc anh ngủ ngon.

- Còn sớm mà, gặp nhau chút được ko em?

Đang bực mà nghe câu xin lỗi tôi như từ chảo lửa được thả xuống hồ bơi, cảm giác đc xoa dịu tức thì, cũng muốn gặp, để coi coi anh ta sẽ nói gì khi đối mặt với tôi. Tôi chỉ cúi đầu khi làm sai, còn khi tôi ko làm sai tôi muốn nhìn vào người đối diện coi họ giải thích thế nào khi đã phản ứng với tôi đây.

- Bây giờ là 9h40, khoảng 10h30 là em phải về ngủ mai đi học, mấy giờ anh qua thì tùy anh.

- Uh, anh qua liền, qua tới anh sẽ gọi em.

Như mọi khi, khoảng 25p anh ta qua tới ngã tư, gọi điện thoại. Tôi đi bộ ra, để coi khi đi chung xe anh ta như thế nào đây, tôi lại tiếp tục bị ám ảnh liên khúc “ phải giữ giá “.

Vừa thấy tôi đi bộ, rõ ràng anh ta mừng rỡ, chạy vào xe qua chỗ tôi đứng. Mặt tôi thì vô cảm, ko vui ko buồn. Tôi leo lên xe, ngồi xa.

- Đi café 1 chút thôi, anh xin lỗi.

- Uhm, sao cũng được.

Anh ta chạy ù tới cái quán café sân vườn tối thui hôm nọ.

- Hết quán hay sao mà anh chạy tới cái quán đèn mờ này?

- Thôi mà, anh muốn ôn lại kỷ niệm.

- Mới cách đây 1 ngày thì là kỷ niệm rồi à?

- Thôi em vô đi.

Tôi vùn vùn nhưng cũng đi vô. Quán café gì mà cặp cặp ngồi dính lấy nhau, trời tối đèn tối nhưng tôi vẫn thấy rõ mồn một họ đang ôm nhau, hôn nhau, còn có mấy cặp còn làm mấy chuyện kinh dị hơn.

- Em thật sự ko thích quán này, đi quán khác đi.

- Rồi được rồi, đừng có sự mặt nữa.

- Anh quên đi.

Cứ như vậy, tôi đi anh ta lẻo đẻo theo sau, ko nắm tay, đi xa, mặt tôi vẫn giữ nguyên cảm xúc.

Khoảng 15 phút anh ta cũng tìm thấy cái quán café nhìn đẹp, sang và lãng mạn hơn. Chọn 1 chỗ ngồi đẹp trên lầu, mát mẻ nhưng cũng ko sáng lắm, nói chung là ko sáng trưng nhưng đc cái đèn vàng lịch sự và lãng mạn, trên đó nhìn thấy đường xá và xe cộ, gần ngay cửa sổ nữa. 2 đứa ngồi đối diện nhau.

- Em uống gì?

- Sữa tươi.

Anh ta gọi 1 café đá, 1 sữa tươi, người phục vụ vừa quay đi anh ta nhanh như chớp đã bay qua ngồi kế bên, ko những vậy anh ta còn ôm mặt tôi hôn môi nữa làm tôi ko phản ứng kịp. Nhưng mà ôi cái cảm giác đó, phê ... ngọt ngào khó tả khi được người mình thích chạm lên bờ môi. Bị bất ngờ, bị phê nữa nhưng tôi ko có ngu, tôi đẩy ra.

- Anh buông ra coi!

- Anh xin lỗi em, tại vì anh ghen thôi, sau này ko như vậy nữa.

Tôi nheo mắt, hậm hực lườm anh ta nhưng là giả bộ thôi, tôi đã hết giận khi môi chạm môi luôn rồi. Cái cảm giác dễ chịu bay bổng đó mới thật sự đánh thức trái tim của tôi, đúng thật tôi đã thương người này thiệt rồi! Mẹ ơi!

- Ghen à? Em nói cho anh biết, anh Thái ko phải để ghen, em đã nói sẽ ko làm gì bậy với anh thì em sẽ ko làm gì có lỗi.

- Em đừng có nhắc tới thằng đó nữa được ko?

- Để em nói anh hiểu, ko phải chỉ là bồ cũ, anh còn là ân nhân của em, có anh mới làm thay đổi em hôm nay, em ko làm gì mờ ám em ko sợ anh. Sau này khi nào em có nhậu hay gọi Thái em cũng sẽ nói cho anh biết. Ko nói xạo nữa lời, anh chịu ko? Chịu thì chịu còn ko thì dẹp, ko yêu đương gì với anh nữa hết!

- Sao lại có người con gái kỳ cục như em? Em ko thấy yêu cầu quá đáng sao?

- Em ko thấy! Mà thêm cái nữa, anh đừng có kêu anh là thằng, anh lớn hơn anh 2 tuổi đó.

- Em có chắc là ko làm gì sau lưng anh ko?
- Em chưa sợ anh tới mức phải làm như vậy đâu mà em cũng ko phải con gái như vậy! Nếu thích thì em đã có thể quen lại anh mấy năm nay rồi, anh cứ suy nghĩ em nói có đúng ko rồi quyết định.

- Rồi, anh tin anh tin được chưa?

- Anh có thể nhắc hay nói về chị Diễm, nhưng chỉ cần anh nói xạo mà em biết thì chấm dứt liền!

- Rồi, rồi.

Rồi ko biết có phải là tại cái quán có ko khí dễ chịu đó ko? Hay là do anh ta đang trong tư thế bị động khi tôi giận dữ nên tự nhiên nhẹ nhàng như vậy nữa. Còn tôi cũng tự lự, cũng dằn lòng dữ lắm, nói thì nói vậy nhưng tôi hiểu nên hạn chế nhắc về anh Thái trước mặt Vinh, 1 người của hiện tại 1 của quá khứ. Mặc dù tôi ko hối hận vì những chuyện đã qua nhưng điều đó ko có nghĩa là tôi sẽ ko hối hận vì những chuyện sắp làm. Với lại, lâu lắm rồi môi mới có cảm giác như vậy, tôi thêm được hôn thử lại lần nữa mà ko lẽ tôi lại hôn anh ta ...

- Thôi trễ rồi anh chở em về đi.

- Chút nữa đi.

- Chút nữa làm gì?

- Em à, anh đi Vũng Tàu chung với em nha?

- Ủa, em đi với bạn em mà.

- Coi như giới thiệu anh với bạn đi, với lại anh sẽ được ở bên em tới 2 ngày.

Nghĩ cũng có lý, giới thiệu với tụi nó cho xong, nhưng tôi cũng sẽ hỏi lại ý kiến tụi nó chứ ko tự quyết định vì Vũng Tàu là tụi nó rữ chứ ko phải tôi.

- Để em hỏi lại tụi nó.

- Nếu bạn em chịu, anh sẽ mượn xe và tài xế cho bạn em đi, anh lo luôn khách sạn, anh có quen bạn ngoài đó.

Tôi ậm ờ, nói là sẽ suy nghĩ và hỏi tụi nó. Và tôi thấy 2 đứa cũng lớn rồi mà như con nít vậy, sao mà nhanh giận nhanh huê quá, nhưng nghĩ chắc 1 phần do tôi nữa nên tôi bỏ qua, quan trọng là anh ta biết nhất cự ly nhĩ tốc độ, anh ta khai hoang bờ môi đã mấy năm nay chưa ai đụng vào.

Đến khi tính tiền xong, người phục vụ vừa quay đi Vinh lại ôm tôi hôn 1 lần nữa, lần này tôi cũng hơi bất ngờ nhưng trong tư thế đã có chờ đợi nên thả lỏng hưởng thụ, hưởng thụ thứ có thể nói là ngọt ngào nhất từ người con trai cộc cằn đó. Hôn quên trời đất, vì chỗ tụi tôi ngồi vắng hoe, ko sợ ai nhìn thấy cả.

Chở tôi về tới hẻm nhà, Vinh năn nỉ đòi chở vô tới cho biết nhà, tôi vẫn ko chịu, ko biết sao tôi lại ko chịu nữa, hình như tôi cảm thấy chưa phải lúc. Vinh đành lủi thủi ra về. Vô tới nhà cũng gần 11h mấy rồi, ủa mà mẹ chưa về nữa, tôi gọi cho mẹ mẹ nói gặp lại mấy anh bạn quen cũ nên bên nhà cậu mợ 3 có mời đi phòng trà nghe nhạc nên về trễ, giờ mọi người mới bắt đầu về, có thể là ăn khuya nữa mới về nhà. Mà mẹ đi với cậu thì cũng ko có gì lo hết.

Tôi chưa buồn ngủ nên lên phòng lại định mở YM chat chút, sẵn hỏi dò mấy đứa coi tụi nó có chịu vụ đi Vũng Tàu mà dắt theo ông Vinh ko? Ko ngờ cả đám ki bo, nghe có người lo lại ầm ầm chấp thuận, còn kêu coi như ra mắt phải tốn tình phí, đằng nào Dung cũng là hoa khôi của đám (hoa khôi ko phải hoa khôi nhé). Chat 1 chút mà cười bể bụng, vẫn ko thấy con Tiên nó onl nên tui tắt đi ngủ luôn. Tâm trạng chỉ trong mấy tiếng đồng hồ mà thay đổi liên tục, từ bức mình qua suy tư rồi sau đó nóng giận, cuối cùng là thỏa mãn. Tôi xuống nhà tắm Nemo lên phòng cho con ngủ chung, tôi hun hun cái mũi Nemo, rồi tôi sờ lên môi mình Tôi cảm thấy nhớ.

- Hôm nay em cũng ko dặn anh về nt cho em!

- Vì em giận anh nên ko thêm nhắn.

- Anh xin lỗi rồi mà.
 - Em nghĩ anh ko có cái gì ngọt ngào ngoài hôn gối, chắc đó cũng nhờ công mấy cô gái bia ôm này nọ phải ko?
 - Xin lỗi em chứ anh ko hôn mấy em đó, ko phải khi dễ nhưng anh ko hôn môi người anh ko thích!
- À há, cuối cùng cũng tìm thấy 1 điểm tương đồng, tôi cảm thấy thích thú với thông tin đó, từ nay cái môi đó là của tôi rồi.
- Còn điều ngọt ngào nhất của anh là em đó!
 - Xạo quá đi! Mà tội bạn em chịu vụ Vũng Tàu rồi nha.
 - Ồ, nhanh vậy, em ép bạn em à?
 - Tào lao quá, thôi em ngủ mai đi học. Mai một anh đẹp cái quán cafe đèn mờ kia dùm em cái, trời ơi thấy mà ớn!
 - Ok ok, bye bé, chúc em ngủ ngon!
 - Chúc anh ngủ ngon!
- Vâng, cảm giác khi yêu ko giống nhau nhưng cứ lâng lâng cứ thích thích và luôn dễ chịu như vậy, hỏi sao bao nhiêu con người ta cứ đắm đuối vô lô cốt tình yêu chứ!

73. Quyển 2 - Chương 36

Cứ như vậy, cuộc sống nhà chồng với cô dâu mới như tôi cũng không đến nỗi nào. Thi thoảng má chồng cũng nói mấy câu không liên quan nhưng tôi tập thích nghi. Tôi chỉ sợ giữa tôi với má học hặc lại khó xử cho chồng mình. Chồng thì dành nhiều thời gian cho tôi, khi thì cho tôi ra cửa hàng chơi, không thì dẫn tôi đi ký hợp đồng này nọ. Cưới được hơn một tháng thì tôi đi làm, kế toán chuyên thu chi, chỗ làm do anh rể của Vinh quản lý nên cũng thuận tiện. Rảnh thì Vinh chở tôi về thăm và chơi với mẹ, cũng có đi chơi với bạn bè của anh nữa.

Mà nhắc tới bạn của Vinh, tôi lại thấy khó chịu. Con trai thì vui vẻ không sao, mấy bà con gái vẫn cứ cái kiểu hay soi mói tôi này nọ, rồi hay khích khi thấy Vinh lo cho tôi, nói bóng gió là Vinh sợ vợ... Tôi thấy chẳng có gì mà cứ nhai đi nhai lại. Mỗi lần đi chơi về, họ lại lên facebook viết mấy cái status mà tôi đọc thì biết ngay là mĩa mai tôi, bu vô like và comment tích cực lắm. Trong đám đó có một chị tên Uyên. Chị đó lại là bạn chơi thân với bà Diễm nhất, là leader của nhóm bạn nên ai cũng nể bả hết. Dù gì thì cũng là bạn của chồng, tôi thân phận đi theo chồng giao lưu nên cũng không tỏ vẻ thân thiết nhiều, chỉ dừng lại ở mức hoà đồng, lễ phép. Mà không hiểu sao mấy bà đó cứ phải tỏ ra cái kiểu bề trên với tôi. Nhưng thôi, tôi cũng không quan tâm, chuyện là chuyện con gái, tôi cũng không nói với chồng cảm nhận của mình về họ làm gì. Tôi sợ Vinh lại nghĩ tôi nhỏ nhen với bạn anh, đám bạn này thân mà. Tôi luôn tự trấn tĩnh mình bằng suy nghĩ càng để ít người ghét mình càng tốt, cho nên tôi cũng không dám ghét ai. Từ lúc mấy bà đó cứ viết mấy status nói móc nói méo thì tôi unfollow và lâu ngày thì unfriend luôn cho lành. Ngặt một nỗi là Vinh quý đám bạn này lắm... kiểu bất khả xâm phạm vậy.

Mà dạo này tới tháng tôi đau bụng nhiều, tôi đi khám thì bác sĩ nói có một nang lạc tuyến nhỏ tuy nhiên không ảnh hưởng nhiều nên bác sĩ không chỉ định mổ tách nang. Mỗi lần tới ngày là mệt mỏi, xanh xao không còn sức sống, cộng thêm đau bụng quằn quại. Ở chung, má chồng để ý cũng thông cảm. Má có nhờ người ta bốc thuốc bắc về mỗi ngày sắc uống hai chén cho máu huyết lưu thông và tan nang. Uống mãi không thấy tan, máu huyết thì có lưu thông thật, người hồng hào ăn ngon ngủ ngon trông thấy, nhưng cứ đến tháng lại đau như chết đến nơi rồi.

Cười được hơn bốn tháng tự dưng tôi bị trĩ kinh hẳn một tuần. Tôi nói cho chồng biết, chồng mừng quá khoe ba má. Nhưng mua que về thử thì không có bầu. Đến ngày thứ mười lại thử thêm mấy que vẫn không có bầu. Thế là đi thử máu, siêu âm tùm lum vẫn không có bầu. Cả nhà từ háo hức trở nên hụt hẫng, nhất là má chồng. Mấy ngày má lo lắng đơ đả, nay má tỏ thái độ... Kiểu như tôi phao tin làm cả nhà mừng hụt. Đợt đó có lên webtretho coi, trường hợp như vậy rất nhiều, kiểu như suy nghĩ tới nhiều bị ảnh hưởng tâm lý dẫn tới tắc kinh luôn. Sau đợt đó có kinh lại cũng đau bụng lắm nhưng má chồng bơ luôn. Lúc đó tôi tủi thân kinh khủng, cảm giác bất lực. Ba chồng, chị và em chồng, nhất là chồng cũng động viên nhiều. Về kể mẹ nghe, mẹ cũng động viên nữa. Lần đầu tiên rơi vào tính huống như vậy cũng thấy hơi buồn cho thân mình.

Cũng trong tháng đó, có một đêm chồng đi chơi với bạn nhậu nhẹt hơn 12 giờ đêm chưa về, gọi điện thoại cũng không được. Bình thường vẫn hay gọi báo đang ở đâu để tôi biết, vậy mà hôm nay không thấy. Tôi như lửa đốt trong bụng, nửa đêm qua gõ cửa phòng ba má chồng kêu máo:

- Ba má ơi con không liên lạc được với anh Vinh!

Má chồng tỉnh ngủ, quát vào mặt tôi :

- Con gọi cho nó từ hồi nào?

- Dạ, này giờ gần một tiếng rồi con không gọi được.

- Gọi cho mấy đứa bạn nó chưa?

- Con không có số?

- Làm vợ cái kiểu gì, chồng hay ra ngoài nhậu nhiều, thì phải xin số của bạn nó chứ?

Tôi đang rối, bị má chửi, ba chồng cũng lên tiếng can ngăn nhưng má cứ quát vào mặt tôi như tát nước. Cả nhà bật đèn xuống dưới nhà ngồi, má Vinh lấy điện thoại gọi cho Diễm để xin số mấy người khác nhưng chị ta không bắt máy. Tôi thì ngồi khóc, ba thì định kêu tài xế lái xe đi tìm. Bé Vy thì đòi báo công an. Má thì cứ ngồi đó đổ lỗi hết cho tôi, trong lúc đó tôi cũng không dám giải thích gì cả. Vì từ trước giờ, Vinh có ăn nhậu hay gì là gọi về báo nhà liền à, nay sao kỳ quá, linh cảm có chuyện gì rồi.

Đang nhốn nháo thì chuông cửa réo lên, tôi phi liền ra mở cửa. Ôi trời ơi, tôi khóc tu tu khi thấy chồng tôi tay chân trầy xước, đầu băng bó, áo quần dính máu tùm lum. Anh đi taxi về. Anh nói anh bị cướp. Ba má chồng cũng đi ra, thấy anh Vinh, má khóc, ba hoảng hồn, bé Vy cũng khóc luôn. Dìu anh vô nhà, cả nhà hỏi chuyện thì biết anh bị giật điện thoại, rồi cướp xe nhưng do anh phản ứng nên bị mấy thằng cướp đánh, điện thoại mất rồi nên không có gọi về được, còn cái xe không cướp được nhưng cũng bể và hư nhiều, hiện đang gửi vô bệnh viện.

- Ai đưa con đi bệnh viện? - Má Vinh hỏi.

- Người ta đi ngang thấy, tụi nó bỏ chạy rồi người ta chở con đi vô bệnh viện.

- Trời ơi là trời, may mà không có chuyện gì không chắc mà chết trước.

- Thôi, nó về nhà rồi thì không sao rồi, la lối hoài không mệt hả. - Ba Vinh tham gia.

- Con coi lại con đi Dung, vợ kiểu như con có cũng như không.

- Kìa má, má nói gì vậy? Chuyện này liên quan gì, xui rủi ai muốn. Con cũng chụp x-quang hết rồi, không sao. Tự nhiên má nói vợ con vậy?

- Chứ tao nói sai hả? Không biết một số điện thoại nào của bạn chồng nữa. May mà con về, con không về chắc chỉ còn nước báo công an.

- Mà bây giờ má la vậy có ích gì không? Má thấy má nói chuyện không liên quan không? Má không thấy vợ con xanh xao vì lo sợ sao?

- Tao mệt cha con mày quá, bênh thấy sợ! Nói tới là không được. Nó là con dâu chứ không phải chị hai à nha, lo cho đủ thứ thuốc bổ thuốc biếc, không biết để lại còn mang xui xẻo đến cái nhà này. Ngày mai phải mua thuốc về xông! Giờ dẹp, đi ngủ!

Má nói dứt câu liền bỏ đi lên lầu, còn tôi nghe vậy người như chết đuối. Giờ bà còn chửi là tôi không biết để, uống thuốc của bà, rồi còn đem xui xẻo đến cho anh Vinh. Tôi ngồi kể bên chồng mình. Vinh ôm tôi sát vô, có lẽ anh đang cố an ủi tôi, tôi đau lòng lắm. Chuyện đâu có ai muốn mà tự nhiên má lại đổ hết lên đầu tôi. Má lo cho tôi vì má thương tôi hay má chỉ muốn có cháu nội? Bấy lâu nay má chưa nói ra mấy câu nghe độc địa như vậy. Giờ một lúc má nói hết ra làm tôi cảm thấy sợ má.

- Thôi con, kệ đi, má nó lo quá nên nói vậy thôi. Hai đứa lên phòng coi thay đồ cho chồng con rồi ngủ đi. - Ba Vinh động viên.

- Thôi để em đỡ anh ba lên phòng phụ chị, coi cho ảnh tắm được không rồi thay đồ ngủ đi chị. Chị đừng buồn làm gì, má mà! - Bé Vy nói đỡ.

Bé Vy xoa xoa vai tôi, rồi bé vô bếp lấy giùm tôi nước uống đem lên lầu. Vừa vô tới phòng tôi đã khóc, vừa lấy khăn lau cho chồng tôi vừa khóc. Tôi tủi thân ghê gớm, không ngờ má lại chửi tôi như vậy. Khóc tôi cũng không dám khóc lớn. Tôi nhìn chồng mình, xót xa lắm. Tôi cũng nhận thấy cái sai của mình, cũng hơi vô ý khi không biết số nào của bạn anh cả. Nhưng tôi đâu có muốn chồng tôi bị như vậy.

- Thôi nín đi, anh biết em buồn rồi. Tại má lo quá thôi.

- Nếu anh có sao chắc má anh giết em luôn quá.

- Em đừng nói vậy. Mai anh sẽ nói chuyện với má, để sau này má không phản ứng như vậy nữa.

- Thôi, tốt nhất im lặng đi, anh nói má lại ghét em thôi.

- Em cứ để anh lo, cái nào đúng cái nào sai phải rõ ràng.

- Anh đau không?

- Không, có sao đâu, hơi ê đầu vì bị té thôi nhưng không sao rồi.

- Sao áo anh nhiều máu vậy?

- Máu mũi đó.

- Anh, em không gọi được cho anh em sợ lắm. Mai một đừng đi khuya nữa, em sợ lắm, anh thấy em sợ vậy còn bị má anh chửi thấy chưa?

- Thương em quá, không ngờ má lại nói như vậy, anh cũng thấy hết hồn, tội em.

Tôi lau và thay đồ cho chồng, chỉ biết cúi đầu, nước mắt chảy liên tục, cảm giác lo sợ xen lẫn uất ức và buồn. Kiểu như thấy má anh Vinh là một người khác vậy. Tôi nhớ lúc má trừng mắt quát vào mặt tôi, chắc là má ghét tôi rồi. Vinh ôm tôi vào lòng, may mà chồng tôi không sao. Thôi thế tôi mừng rồi, chồng tôi đã về thì má có chửi như thế nào cũng được. Tôi đứng dậy ra ngoài thấp nhang căn ơn ông bà phù hộ.

- Anh đói không, em nấu gì cho anh ăn nha.

- Đâu, anh mới ăn mà. Thôi tắt đèn lên nằm với anh, khi gặp chuyện anh chỉ nghĩ tới em thôi. Tội nghiệp và thương vợ anh nhất nhà.

Tôi im lặng, rúc đầu vô ngực chồng, khóc rầm rức cả đêm đến ngủ lúc nào không hay.

Sau hôm đó, má chồng cứ hằm hằm mấy ngày với tôi. Tôi cũng không dám nói chuyện, cứ đi làm về rồi rút lên phòng chờ chồng, ăn cơm sau cũng được. Đợi mấy bữa chồng khỏe hẳn thì lâu lâu lại chở đi chơi. Nhưng nghe nói là Vinh đã nói chuyện với má anh về hôm đó. Qua chuyện này, tôi sống phải nói là giữ ý và thậm chí là cảnh giác hơn, nhưng cũng không lần la nói chuyện hay xin lỗi gì hết. Tôi có lỗi nhưng má chửi bao nhiêu đó đủ rồi, tôi cảm thấy không cần thiết. Tôi cũng không nói với mẹ tôi vụ này luôn.

Tôi lặng lẽ lưu hết số của bạn chồng vô máy, sợ sự cố mất máy tôi còn ghi hẳn ra sổ tay điện thoại.

- Em làm nghiêm trọng quá, lần sau anh cẩn thận không chạy một mình nữa, được chưa? Em sẽ không bị chửi oan nữa đâu.

- Bị chửi không vấn đề, em chỉ sợ anh có chuyện thôi. Giờ anh ít nhậu lại giùm em đi.

- Ủ, anh biết rồi.

Nói thì nói vậy nhưng công việc, nhiều khi Vinh đi tiếp khách sao mà tôi trách cho được, chỉ biết ngồi nhà lo và dọn chồng cẩn thận hơn thôi.

Mọi chuyện cũng im ỉm đến tháng thứ bảy của hôn nhân, mọi thứ trở nên ngọt ngào với những lý do đâu đâu.

Chẳng là trong cơ quan có một bạn trai mới vô làm. Bạn đó nhỏ hơn tôi ba tuổi. Nghe đâu cũng con ông cháu cha, mới ra trường là được chạy chỗ làm tốt liền. Theo cá nhân tôi đánh giá, không phải về hình thức giàu hay nghèo mà tôi thấy bạn Khoa này hơi bóng bẩy và quá trắng trẻo, mịn màng kiểu đồng tính, ngoài ra cái gì cũng tốt. Bạn này vui vẻ hết cỡ, hòa đồng, hay mua đồ ăn cho chị em, rồi bạn ấy cũng hoạt bát và hay giúp đỡ mọi người... nên cũng được lòng mọi người trong phòng. Cơ quan cũng có kết bạn trên facebook, cũng hay chụp hình chung với nhau, cả phòng chứ không riêng gì một mình tôi. Tôi thì thấy bình thường, chị em thôi đâu có gì đâu.

- Ở phòng em mới có một hoàng tử đó anh!

- Hoàng tử gì?

- Em nghe nói con của sếp lớn trên công ty mẹ.

- Thì sao em?

- Có sao đâu, em thấy bạn đó cũng vui và dễ thương.

- Đẹp trai không?

- Nói chung là cũng có đẹp trai nhưng mà em không để ý cái đó. Quan trọng là người ta vui vẻ, tính tình dễ thương.

Tôi vừa ngồi laptop vừa quay lưng nói chuyện với chồng. Tôi đang mải xem và comment mấy cái hình mà bạn đó chụp chung với tôi lúc ăn trưa hôm nay, cũng không quan tâm đến thái độ của chồng luôn.

- Em có chồng rồi bớt cái kiểu đó đi!

- Kiểu gì?

- Em chụp hình với con trai như vậy anh không thích. Nó bao nhiêu tuổi?

- Haha, em cá với anh là bạn này gay luôn, nhỏ hơn em ba tuổi.

- Anh nói rồi nha, đẹp mấy cái hình chụp chung đi!

- Chụp cũng đông mà anh.

- Tắm nào chụp đông thì up, còn chụp hai đứa thì dẹp giùm anh.

- Rồi người ta tag em thì sao?

- Em lên em nói, chồng em không thích, kêu người ta đừng tag.

- Ủ.

- Thằng đó tên gì?

- Khoa. Anh ghen à?

Tôi quay ra định chọc ghẹo chồng mình thì ánh mắt của Vinh đang thấy bức bối, đứng ngay sau lưng tôi chìn chăm chăm vào mấy cái hình trên facebook, làm tôi giật mình.

- Xóa liền mấy cái hình chụp riêng hai đứa đi nha, bạn bè anh thấy thì sao?

- Hình tag mà.

- Bỏ tag đi!

- Anh ghen à?

- Mấy cái thằng con nít anh không rảnh mà ghen, nhưng em làm sao coi được thì làm nha. Anh ít nói mấy chuyện này, đừng để anh nói lại.

Tôi biết là ít nhiều Vinh đang ghen. Thấy cũng hơi vô lý vì nếu là tôi thì tôi cũng không ghen lên, như chuyện bà Chi, bà Diễm mới phải ghen chứ. Mà chồng tôi có cái kiểu hay coi thường và hạ thấp người khác khi ghen, hay kêu người ta bằng thằng này thằng nọ, tôi thấy cũng hơi khó chịu. Nhưng tôi cũng nghe lời vì tôi rất tôn trọng Vinh. Lên cơ quan tôi cũng nói lại, kêu mọi người đừng tag hình chụp hai người và cũng hạn chế chụp ảnh chung với bạn Khoa đó.

Vậy mà xui rủi thế nào không biết, hôm cả cơ quan đi ăn tiệc sắp nghỉ lễ 2/9, ai cũng có uống một chút, rồi xúm lại chụp hình. Trái Đất có cần tròn vậy không? Má chồng đi ăn ngay cái nhà hàng đó mới sợ. Tụi tôi xoắn xuýt, vui vẻ và quậy kiểu gì bà thấy hết. Tôi cũng có chụp với bạn Khoa đó và mấy anh cùng cơ quan nữa, nhưng mà chụp chung một nhóm không à. Đứng gần đứng xa thế nào tôi cũng đâu có để ý.

74. Chương 36

Loay hoay cũng tới cuối tuần, ban đầu tụi tui định đi thứ 7 chủ nhật về nhưng 1 đứa trong nhóm chủ nhật phải đi bưng quả nên đành tối thứ 6 ra đó sớm, ăn nhậu, thứ 7 tắm biển, ăn nhậu xong chiều thứ 7 về. Tôi cũng đã báo với mẹ.

- Thằng bồ con có đi chung ko?

- Dạ có.

- Tụi bây ngủ sao?

- Trời mẹ lo quá, trai ngủ với trai gái ngủ với gái!

- Đừng có ngu, đàn ông mà có được sớm sẽ chán sớm, biết khôn nghe chưa con.

- Dạ con biết rồi mà.

- Uhm đi đi, mẹ cho tiền nè, đem theo có xài gì xài.

- Dạ con cảm ơn mẹ, con ko xài hết sẽ trả lại, tại tiền tháng con cũng còn.

- Ko biết bơi, sóng siết gì cẩn thận nghe chưa? Nhậu nhẹt gì nhớ mua thuốc dị ứng uống, ko thì quên ăn ba cái đồ biển rồi mặt sưng như hà bá đó!

- Dạ, hehehe.

Thương mẹ lắm, con gái già đầu cứ ngứa tay xài tiền của mẹ, sau này làm có tiền sẽ bù cho mẹ. Cầm 1 triệu mẹ cho mà lòng thấy ấm ới là ấm luôn.

Chiều thứ 6 đi học về là vội vàng tắm rửa, chuẩn bị 1 2 cái quần đùi, 1 2 cái áo thun với thêm 1 bộ quần áo hoàng để mặc lúc về thôi, khăn thì phải đem 2 cái để thay đổi vì ko quen lau khăn lạ. Cơ bản người ko đc chuẩn, tụi bạn hay ghẹo màn hình phẳng nên ko dám mặc bikini. Chạy ra nhà thuốc mua cho mấy liều chống ói, mấy liều dị ứng nữa. Còn ba cái kem chống nắng thì cứ sức vô là bị mẩn đỏ, ngứa ngáy nên thôi ko xài, đc cái xấu mà da trắng trẻo, có đi biển cũng bị đen nhưng khoảng 1 2 tuần là nhả nắng hết nên ko phải quá lo. Vinh gọi nói là xe sẽ qua đón tụi trước sau đó qua nhà mấy đứa bạn rồi đi luôn, trên đường đi mới ăn tối.

Gặp Vinh đám bạn cứ liếc qua liếc lại 1 chút rồi tụi nó cũng hiện nguyên hình trời ơi đất hỡi, chọc ghẹo đến muốn độn thổ. May là cái ông Vinh cũng là dân từa lưa mắc mưa rồi nên mới ko bị gục ngã. Ghé quán hủ tiếu mì ăn tối, cả đám làm quen nhanh, nói cười rôm rã rồi lại lên xe, cứ mỗi lần lên xe là tụi lại chống mặt lúc nào cũng phải đeo khẩu trang. Đi có 7 người mà Vinh mượn cái xe tới mười mấy chỗ nên tha hồ nằm dài cả đám.

- Xin lỗi mấy em chứ bé Dung đi xe đỡ quá nên anh mới mượn cái xe buýt, cho Dung nằm nghỉ, sẵn mấy em cũng nằm đi, các bạn có nhu cầu xã thân cứu nước thì cứ nói, xe nhà mình thuê cũng dễ lắm, bác tài cũng vui tính nữa.

- Con Dung nó hốt được anh Vinh là vip rồi nghe.

Cả đám nói cười hô hố, tôi thì nằm đó, bụng dạ lúc nào cũng nôn ngược ra ngoài, lâu lâu lại phải mở tí cửa xe để có ko khí. Chắc do thuốc ngấm nên tôi ngủ luôn 1 giấc, mở mắt ra thấy đang nằm trên đùi của Vinh, anh ngồi trên 1 chỗ đỡ đầu tôi lên đùi từ lúc nào ko biết. Tôi lồm cồm ngồi dậy, miệng đắng nghét, Vinh nhè nhẹ đỡ đầu tôi xuống ra hiệu như nằm tiếp đi, bạn tôi cũng nằm hết rồi. Còn hôn lên trán tôi nữa.

Gần 11h, cả đám mới tới nơi, khách sạn tuy ko lớn lắm nhưng cũng khá đẹp và tiện nghi. Anh Vinh là người quen nên chủ niềm nở lắm, họ cười nói bắt tay nhau. Mấy đứa bạn kéo tôi ra 1 chỗ

- Tui là tui thấy bà nên ngủ chung với bồ bà, bà đâu còn gì để mất nữa đâu, tụi mình cũng lớn hết rồi có gì mà bắt trai ngủ với trai gái ngủ với gái.

- Ủa, tui cũng tính vậy mà hahaha

Tôi giả bộ chọc quê tụi nó để tui mà tỏ vẻ mắc cỡ là chết với tụi nó. Cuối cùng 7 người lấy 6 phòng, mỗi người 1 phòng riêng tôi với Vinh 1 phòng. Thật ra thì tôi cũng rạo rức lắm, nói là giữ giá nhưng cứ gần người mình thích là cứ khó chịu thôi. Với lại bạn tôi nói đúng mà, còn gì để mất mà giữ gìn, mặc dù hơi sớm nhưng từ lúc hôn bữa trước là tôi tưởng tượng xa hơn rồi.

- Tại mình dừng lại tới mấy lần, nên ra tới đây hơi trễ rồi, quán ăn ko còn nhiều, ở khách sạn nói nếu muốn họ có thể làm cho mình vài món nhâm nhi, còn mấy bạn trai muốn đi đâu xa càng thì anh chỉ cho chỗ đi chứ anh thì ko dám đi.

Vinh nói giỡn làm cả đám thích thú lắm.

- Hay đánh bài uống bia đi!

- Chơi!

Mặc dù là đứa đi xe đỡ nhất nhưng là đứa sung nhất, người uể oải nhưng vì đại cuộc nên tôi chơi, cứ thua thì Vinh uống dùm. Tôi như mở cờ trong bụng, ông này càng xin thì càng dụ dỗ mà lại.

Hơn 1h, tôi gục lên gục xuống còn cả đám, kể cả bác tài cũng sung lắm, xin tá lả chỉ có Vinh là còn tỉnh queo.

- Thôi ngủ đi, mệt quá rồi!

Thằng bạn trong đám nó phán 1 câu xong thì gục tại bàn luôn, cả đám phải khiêng nó vô phòng. Rồi xong, giăng tuồng có người sắp bị mần thịt, haha, chỉ nghĩ tới mà thấy vừa mắc cười vừa ham hố, ko biết thấy tôi mệt mỗi vậy ai đó có động lòng thương xót ko nữa.

Vừa mở cửa phòng thì con hổ đói đã vồ lấy tôi rồi, tôi xô ra nhưng đâu có được chứ. Tôi bỏ chạy vô toilet, mình phải sạch sẽ cho lần yêu đầu với tình thứ hai thôi, vậy là vặn nước nóng ra tôi tắm 1 cái nữa, tắm xong sạch sẽ tôi tắt nước, ủa mà sao ở ngoài im re, tôi mở hé cửa nhìn ra thì thấy con hổ đã nằm ngủ trên giường. Cảm xúc từ 500% giảm còn có 10%. Tôi cũng rón rén nhón chân bước lại gần coi con cạp ngủ say mức nào, vừa ghé sát vô nhìn thì con cạp chồm dậy đè tôi xuống luôn.

- Tưởng anh ngủ hả? Đâu có dễ ngủ?

À, con cạp chỉ là giả bộ ngủ thôi.

- Anh có nên đi tắm ko? Anh ko thấy dơ hả?

Con cạp gằm gừ đi vô trong tắm xào xào. Nằm ngoài đây, cũng hồi hộp lắm nhưng cũng nôn lắm chứ, cái cảm giác ham muốn nó kỳ cục lắm, ko diễn tả bằng lời được, lại cộng thêm 1 ít bia trong người thì xác định xã lảng! Ấy cha, 15 phút mà sao chưa xong, đàn ông gì mà ngựa quá chừng! Mẹ dặn cái gì bây giờ ko còn nhớ gì cả, bởi ông ba mới có câu khôn 3 năm đại 1 giờ, là lúc này đó.

- Chúc anh ngủ ngon nha! Em ngủ đây!

Con mỗi khiêu khích. Nhưng con họp vẫn im lặng, chẳng biết hẳn ta làm cái gì trong đó nữa. Thêm 5 phút, tên con trai tôi mới quen tầm 13 ngày trước, nhận lời yêu 10 ngày trước và có buổi hẹn hò đầu tiên 9 ngày trước. Hẳn ta quần cái khăn ngang hông, đi tới gần nhìn hấp dẫn và gọi tình ko chịu được. Đầu tôi như cái cuốn băng đang tua lại sự kiện 13 ngày qua, chắc con họp này cũng đang đói lắm rồi, con họp đáng ghét chả có gì dễ thương ngoài việc ga lăng và hôn giỏi. Con họp đáng ghét mới yêu có 1 ngày mà đã cãi nhau ồm tỏi Nhưng thôi bỏ qua hết, giờ tôi chỉ muốn con họp đó ăn tôi ngay thôi.

Vinh đến đè sát vào mặt tôi, tôi cong người lên, mặc dù vẫn đang mặc quần áo nhưng tôi cứ tưởng mình trần trụi lâu rồi, tôi ngửi thấy làn hơi anh ấy phả vào mặt mình, cầm tôi hất lên mời gọi. Ko để tôi chờ lâu, gã đã hôn tôi tới tấp, môi thì hôn, tay thì sờ soạn đủ thứ, 2 đứa cứ quần lấy nhau, âm thanh ừ ừ cứ thể mà thoát ra vì 2 cái miệng đã pháp lấy nhau cứng ngắc rồi. Tay chân tôi cứ huơ lung tung khi tay anh chạm vào khắp nơi. Như 1 đoạn phim sex nhẹ và sến đang được quay chậm. Mặc dù thở rất gấp nhưng chẳng đứa nào nói tiếng nào, cứ ngấu nghiến lấy nhau và cuối cùng cũng trần như nhộng thật. 2 đứa thất tình đã chính thức hòa vào nhau, ướt át, lãnh mạn khi nụ hôn kéo dài mãi mà chưa thấy chán, lâu lâu con họp còn cắn nhẹ vô môi con mỗi làm sướng ko tả được, hẳn cắn vào tai tôi và thì thầm những lời làm tôi muốn phát điên

- Anh biết là em muốn anh, anh biết, em có thích ko?

Con mỗi thất thủ, đề mê chỉ biết gật đầu tuân phục. Rồi lại quần lấy nhau, rồi lại hôn nhau ... Nhớ ko lầm thì ko chỉ 1 lần đêm đó. Ko buồn mà đi tắm, quần nhau xong thì ôm nhau ngủ luôn, cái cảm giác nó cuồng nhiệt như vẫn còn chạy điện rần rần trong mấy sợi dây thần kinh vậy.

Cả đám cứ thi nhau ngủ, 9h sáng thì mới có đứa dậy, tụi nó bắt đầu phá bằng cách gọi điện, gọi liên tục mà chỉ có 1 toilet, 2 đứa giật mình sau cơn hoang lạc, chạy vô toilet, nhưng bản năng lại trỗi dậy và lại thêm 1 cơn phê tình ái vào buổi sáng!

Mở cửa đi ra khi đã tắm xong, mặt tôi tỉnh queo

- Cháy nhà hay sao gọi dữ vậy trời?

- 2 người làm gì mà dậy ko nổi?

- Làm gì ai cũng biết rồi, à mà có mấy đứa ể thì chưa chắc biết haha.

- Sáng dậy cũng lâu nữa.

- Trong đó có 1 toilet thôi, lại còn thi đấu thêm 1 hiệp nên hơi lâu, hô hô.

Đám bạn chí chöhe, tụi nó ko biết tôi đang nói thiệt với bộ mặc nhậy đó ... Phải công nhận từ hồi chơi với đám này tôi vui tính hẳn và từ đêm qua thì tôi mới phát hiện mình cũng dẻo dai lắm. Cả đám rần rần kéo nhau xuống sảnh, Vinh vừa bước xuống thì cả đám tụi nó lại chọc tiếp, cái kiểu tụi nó nói là tụi nó thức từ 6 h sáng mà ko biết phòng tôi làm gì mà ồn ào tới gần 10h mới xong. Cái ông Vinh còn lầy hơn, bắt đầu nói mấy chuyện đã man cái lỗ tai hơn thì tụi nó mới chịu im.

Rồi bác tài chở nhóm đi ăn sáng, xong ra tắm biển. Cả buổi trưa tới chiều còn tụ vị ngoài biển chưa vô. Ăn uống hát hò đủ kiểu, vui phải biết. Vinh cứ lâu lâu lại ôm tôi, lại nheo nheo mắt hất hất mặt với tôi, nhìn đều đã man.

- Sẵn có mấy em ở đây, anh tuyên bố luôn, sau khi test hàng thấy ngon quá anh quyết định sẽ hốt hàng luôn, ko biết chừng nào cưới nhưng hôm nay có mấy bạn Dung làm chứng, nữa nhớ đi đám cưới!

Cả đám ko biết đó là nói thiệt hay nói chơi, ai cũng há miệng, riêng tôi thì mắc cỡ cứng hết người, trố mắt nhìn. Nếu đây là cầu hôn thì chưa bao giờ tôi thấy ai cầu hôn khốn nạn như vậy!

75. Quyển 2 - Chương 37

Tối bữa đó về, trong mâm cơm, má chồng tôi xĩa xối tôi không thương tiếc.

- Vinh, con thấy vợ con đi làm ngày nào cũng vui vẻ không? Trước giờ má cũng khen trong bụng là con người ta đi làm về ít nhiều than thở mệt mỏi, con dâu nhà này làm kế toán mà ngày nào về cũng tươi rói.

- Dạ?

- Tươi cũng phải, tại vì đi làm vui lắm.

- Má nói gì vậy?

Mâm cơm gia đình có ba, má, bé Vy và hai vợ chồng tôi, ai cũng ngơ ngác nhìn má, coi bộ không hiểu bà muốn nói gì, ngay cả tôi cũng không hiểu bà đang muốn nói gì.

- Trưa nay, má có đi ăn với mấy người bạn trong nhà hàng X trên quận 3. Má vô tình thấy nhóm của Dung, vui lắm, vui tới nỗi không quan tâm ai xung quanh.

- Má nói rõ coi, má nói chuyện gì mà vòng vo quá vậy?

Giọng Vinh cục cằn thấy rõ.

- Má thấy vợ con uống bia, chụp hình thân mật với đồng nghiệp nam, ngứa mắt quá. Mà bà già này không có dám phá cuộc vui nên đi luôn.

Tôi giật mình. Vinh nóng giận thấy rõ, nhưng vẫn lên tiếng bảo vệ.

- Cơ quan thôi mà má, đồng nghiệp thôi có làm gì mà má nói nghe thấy ghê vậy?

- Ủ, thấy ghê, coi như là má nói thêm.

- Con không có nói má nói thêm, nhưng môi trường làm việc mà. Con nhiều lúc cũng chụp hình, cụng ly với người nữ có sao đâu má.

- Trời ơi, con chụp chung với bao nhiêu là bạn trai, có làm sao đâu? – Bé Vy nói thêm vào.

- Vì mày chưa có chồng, mày có ăn nhậu, ôm ấp chụp hình với trăm thằng hay một ngàn thằng cũng được.

Nãy giờ tôi ngồi im lặng rồi, thôi thì lên tiếng xin lỗi xoa dịu tình hình một chút. Ba chồng cũng nhìn nhìn nãy giờ. Tôi hạ giọng, cố gắng bình tĩnh:

- Dạ, trưa nay cơ quan con làm tiệc 2/9, có anh hai nữa (chồng chị Vân) nhưng ảnh về sớm. Tụi con vui quá nên không có để ý. Con xin lỗi má, mai mốt con sẽ giữ ý hơn.

- Con xin lỗi chồng con đi, mà hôm nay má không thấy thì chắc con cũng không biết mà giữ gìn ý tứ. Con có chồng rồi, ba má và gia đình này mang trầu cau qua xin hỏi cưới con đành hoàng, chứ không phải là không tôn trọng con. Má nghĩ con cũng nên tôn trọng cái nhà này một chút.

- Dạ. - Tôi nhỏ giọng đáp.

- Thôi, chỉ là giao lưu ăn uống với đồng nghiệp thôi mà cũng làm lớn chuyện. Dung ăn cơm đi con, má nói vậy thôi không có gì đâu.

Ba chồng tôi nãy giờ im lặng, bỗng lên tiếng.

- Dạ.

Cơm nước xong lên phòng, Vinh đang nằm còn tôi đang xếp mấy bộ đồ. Trong bụng tôi cũng tức lắm, tình ngay mà lý gian, chồng tôi thì cứ thái độ nọ kia mãi. Tôi cũng không biết mở lời làm sao...

- Có khi nào em bỏ anh theo mấy thằng trẻ hơn không Dung ?

- Trời, anh nói gì vậy?

- Hay em nghĩ làm ở đó đi. Anh nói anh hai một tiếng rồi nghỉ đi.

- Sao vậy? Em có làm gì đâu?

- Má nói anh nghe bực quá!

- Anh nghe má nói thì anh nghĩ em làm gì sai sau lưng anh sao?

- Nhưng em thấy má nói đúng hay sai? Em lại chụp với thằng Khoa hoàng tử chứ gì?

Nghe Vinh hỏi câu này, tôi đau lòng lắm. Tôi buồn vì chồng tôi nghi ngờ không tin tưởng mình. Má hay ai nói sao tôi cũng chịu được, oan ức tôi chịu được, vậy mà khi Vinh mở miệng ra nghi ngờ, tôi đau ghê gớm. Đang định nói ngọt để chồng không buồn, vậy mà bây giờ người buồn lại là mình.

Cả đêm tôi ám ức không ngủ được. Tôi thề với lòng chưa bao giờ tôi có ý định bậy bạ gì. Từ Thái tới Vinh, yêu ai tôi chỉ yêu một người. Thương một người mà trái tim nhiều khi không thở nổi thì làm sao có thể thương hay để ý người khác cho được. Tôi nằm quay lưng với chồng, không đụng chạm hay ôm ấp, chính xác là đang giận.

Càng về đêm càng thấy buồn. Vinh nằm kế bên cũng không nói tiếng nào, lâu lâu lại nghe tiếng thở dài. Tôi luôn cố gắng suy nghĩ: “Có thể mình cảm thấy mọi chuyện không có gì nhưng đối với chồng thì đó là chuyện lớn hơn. Vì Vinh thương mình nên sợ mất mình...”. Nhưng rồi, tôi lại hoài nghi về suy nghĩ đó. Tôi cố nhắm mắt để không suy nghĩ nữa nhưng rồi lại trao tráo mắt cả đêm. Một đêm nặng nề. Tôi không hiểu vì sao Vinh lại dễ bị kích động như vậy, tự nhiên lại nghi ngờ vợ như vậy? Phải chăng vì anh là người đào hoa nên anh nghĩ tôi cũng vậy, đau lòng dễ sợ. Nằm thêm một hồi lâu nữa, Vinh mới ôm tôi:

- Anh không muốn mất em!

- Tại sao không tin em?

- Vì anh sợ...

- Không phải, vì anh không tin em. Vợ chồng sống với nhau, em sống với anh, đối với anh, tính em như thế nào anh còn không hiểu sao? Đây là tại anh không tin em. Em buồn lắm. Má anh chửi em, má nói oan em hay sao đó em đều bỏ qua được. Còn anh sao anh lại như vậy?

- Mai em xin nghỉ làm đi.

Tôi gỡ tay Vinh ra, nước mắt chảy dài... Bất lực. Cho dù tôi có nói gì thì Vinh vẫn cứ nghĩ như vậy. Tôi trùm mền kín hết toàn thân và cố gắng ngủ.

Hai vợ chồng không nói với nhau tiếng nào suốt ba ngày. Trước đó, đến ngày thứ hai, tôi đến tháng, đau bụng và rất khó chịu. Cũng nhờ vì có kinh mà không phải ham muốn gì, khỏi phải bị kích thích.

Đến ngày thứ tư, chiều đi làm về, xe bị ngập nước, chết máy nguyên một đoạn dài. Tôi vừa đau bụng mà phải dẫn bộ dưới mưa. Trời xui đất khiến sao đó thì mấy chị và Khoa trong cơ quan chạy ngang thấy tôi. Khoa mới gợi ý là đưa xe của em ấy cho tôi chạy về còn xe tôi thì em ấy sửa dùm, mai sẽ đổi lại. Tôi nghĩ tới má, nghĩ tới Vinh nên ngại. Mà không lẽ tôi nói toẹt ra với đồng nghiệp mình là chồng chị ghen lắm, hay tôi lại đề nghị chị khác chạy xe của Khoa, tôi chạy xe chị đó về? Khó quá đi thôi!

- Thôi được rồi. Tìm được chỗ sửa xe thì chị gửi ở đó đi taxi về, mai lấy.

- Nhưng mà tạm thời chị lấy xe em chạy đi nè, em dẫn xe cho. Nhìn chị sắp bệnh thì phải ? Tới chỗ sửa xe rồi, chị hãy đi taxi về.

Chị bạn cũng góp ý.

- Ủ, em đưa xe nó dẫn cho, em chạy xe nó đỡ một đoạn thôi.

Vậy là cuối cùng mọi chuyện vẫn êm xuôi. Tôi gửi xe ở một trung tâm bảo hành rồi đi taxi về. Tôi nghĩ như thế này là đẹp rồi, không đi xe lạ về nhà thì sẽ không bị tra khảo nữa.

Về tới nhà, bụng đau dữ lắm, tôi định bụng chiều nay không cần ăn cơm, tắm nước nóng xong lên nằm luôn cho khỏe. Tôi mệt mỏi, nhức lưng quá và lạnh nữa.

- Ủa, xe em đâu?

- Xe chết máy nên em mang đi sửa rồi. Mai em lấy.

- Em đi về bằng cái gì?

- Em đi taxi.

- Sao không gọi anh?

- Em thấy mưa quá, em lại lạnh quá nên đi taxi luôn.

- Ủ, em tắm rửa thay đồ đi rồi đi chơi.

- Mưa mà, đi đâu anh?

- Ủ, em cứ tắm xong đi.

Tôi định bụng tắm xong thì vẫn sẽ nằm, nói Vinh đi một mình, chứ tôi đang mệt lại đang đến tháng nữa nên không muốn đi đâu. Mà còn đang giận, đang buồn nên cũng chẳng có hứng thú.

Điện thoại reo, Khoa gọi:

- Chị về tới nhà chưa?

- Ủ, chị mới vô nhà.

- Vậy em yên tâm rồi. Chị coi thuốc men gì uống đi, chị Linh nói chị đang bị bệnh mà, nghỉ ngơi đi nha.

- Ủ, cảm ơn em.

Tôi nói chuyện điện thoại xong, quay ra thì mặt Vinh đã đăm đăm. Tôi không quan tâm bỏ đi vô phòng tắm.

- Ai gọi cho em?

- Đồng nghiệp.

- Thằng đó chứ gì? Nãy nó chở em về à?

- Người ta chở em về thì đâu có cần gọi hỏi em về tới nhà chưa?

- À, quan tâm nhau quá ha, hỏi coi về chưa nữa?

- Anh tha cho em đi!

- Em đứng yên đó! Nói xong đi.

- Em làm gì mà anh cứ tra khảo em vậy? Xe hư, mấy đồng nghiệp cơ quan phụ em dẫn xe đi sửa, em đi taxi về, người ta thấy vậy hỏi em về tới chưa thôi mà. Sao em phải giải thích mấy chuyện này với anh, anh vừa phải thôi. Mệt mỏi quá đi!

- Mai nghỉ làm đi!

- Ủ, mai nghỉ! Giờ anh đi chơi một mình đi, em không đi.

- Chuyện nào ra chuyện đó nha! Sao lại không đi?

- Không thích.

- Em không thích đi chơi với anh hay không thích bạn anh?

- Cả hai!

- Anh có được mấy đứa bạn gái à, sao lúc nào em cũng bắt hòa với tụi nó vậy?

- Thì như vậy em mới không đi. Bạn anh không thích em.

- Em có thích bạn anh không?

- Không! Nên em không đi!

- Em tắm, thay đồ nhanh. Đi đi, hôm nay, bạn anh chia tay đi Mỹ định cư. Bạn bè phải dẫn chồng vợ đi hết. Em nhanh đi, tối về anh nói chuyện kia sau. Mai anh đi Cần Thơ sớm rồi, không còn thời gian mà chần chờ.

- Anh ra lệnh cho em đó hả?

- Ủ, anh ra lệnh cho em. Đi với anh một lần này thôi, lần sau anh đi với bạn anh, em không cần phải đi!

- Ủ, là anh nói đó. Một lần này thôi!

Tôi tức tối, bực bội, đau bụng, mệt mỏi... Đủ thứ điều không thoải mái dồn nén trong người tôi. Tay chân tôi run lên, nhưng tôi nghĩ, chắc cũng phải cần thiết nên Vinh mới kêu tôi đi chung. Bao nhiêu chuyện tôi về giải quyết cho xong luôn, tôi cũng hết chịu nổi rồi.

Tôi tắm xong ra, thấy Vinh đang cầm điện thoại của mình, mỉm cười. Bữa nay lại có cả cái kiểu lục điện thoại của vợ.

- Đúng là thằng đó gọi cho em.

- Giờ anh có muốn đi không hay muốn đứng đó gâ?

- Em đừng có nói cái giọng như vậy với anh nha.

- Em là vợ anh, em không phải con anh, anh Vinh à ? Giờ em tắm xong, anh ra lệnh em đi với bạn anh, em đi. Nếu anh còn gâ quá thì em ở nhà. Tối em sẽ chờ anh về giải quyết mọi chuyện, em cũng mệt quá rồi.

- Ok, ok, giờ đi. Anh mong em biết điều trước mặt bạn anh.

Tôi thở dài ngao ngán. Đáng lẽ tôi phải được nghỉ ngơi, đằng này lại bị hạch sách rồi xách đầu đi, trời thì mưa gió. Có gì tồi tệ hơn thế này chưa? Chưa bao giờ tôi nghĩ chồng tôi lại đối xử vô tâm với tôi như thế này. Người đứng người ta còn thấy tôi đang xanh xao, run rẩy, còn chồng tôi chỉ biết ra lệnh. Từ khi nào anh ấy là chúa còn vợ là nô lệ như vậy? Tôi nhẫn nhịn. Tôi cũng không hiểu sao sức nhẫn nhịn của mình được bền bỉ như vậy, kiểu như anh và má anh đã tôi luyện để tôi trở nên sợ chồng và sợ nhà chồng như ngày hôm nay. Tôi, cô dâu mới chưa được một năm!

Hôm nay ông bạn thân của chồng chia tay để đi Mỹ định cư, quyết mời cho bằng được nhóm bạn bè thân và cả vợ chồng con cái đi hết. Họ ăn chơi, đi bar. Phải nói tôi cũng cố gắng cười cười nói nói, hòa nhã hết khả năng, Vinh cùng tôi diễn. Hai vợ chồng ra vẻ hạnh phúc tay nắm tay, vai kề vai. Mọi chuyện mất vui khi bà Diễm xuất hiện (đương nhiên chỉ là mất vui đối với tôi thôi). Tại sao bà ấy đi một mình mà không có chồng vậy? Và rồi tôi trở nên tàng hình. Đám con gái họ chơi với nhau hơn chục năm tùm lại, chồng tôi cũng cụng ly bên đám con trai... Cơn đau bụng âm ỉ lắm, mà hình như bị trúng nước mưa nên tôi bị cảm sốt nữa. Mặc quần jeans, áo sơ mi và áo khoác vẫn thấy lạnh .

Đám bạn gái của Vinh ai cũng ăn mặc model, sành điệu và tôn dáng, chỉ có tôi như lạc bầy. Vậy mà cứ một chút là Vinh lại bắt tôi phải qua giao lưu với đám bạn gái của anh. Đúng là Vinh cũng không quan tâm gì bà Diễm nhưng tôi vẫn thấy khó chịu. Nhạc thì âm ỉ, toàn mùi khói thuốc và bia, cả gái nữa nhưng tôi không quan tâm. Tôi không phải xa lạ gì mấy cái bar, tôi đã từng sống với bar một thời gian mà. Nhưng hôm nay tôi rất mệt. Đi làm về, tôi chưa ăn tối, mệt quá rồi, đau đốn đủ thứ trong người. Tôi kể tai Vinh nói một điều mà chưa bao giờ tôi nói trước kia:

- Anh ơi, em mệt. Mình về được không anh?

Kiểu như van nài vậy, vì tôi thật sự rất mệt.

- Bạn anh về hết mới về!

Vinh phán một câu lạnh lùng, chắc nịch.

- Nhưng em đau quá, em đau bụng quá!

- Ủ, em thích thì về trước đi!

Tôi mừng quá , vội vàng thưa chồng, chào bạn của chồng rồi đi về. Tôi đi taxi về. Tôi chỉ nghĩ tới cái giường và cái mền, môi tôi tím tái vì lạnh. Ngồi trên taxi mà tôi mừng như trúng số, được ra khỏi cái không gian ồn ào nhức óc đó là mừng rồi.

Vừa về tới nhà, tôi tiếp tục bị má chồng tra khảo:

- Ủa, sao đi hai đứa mà con về có một mình vậy?
- Con đau bụng quá nói anh Vinh cho con về trước má.
- Rồi lại để nó tới về khuya một mình nữa à?
- ...
- Thôi con đi lên đi, má nhìn mặt mày con xanh lè, thấy ghê quá.

Tôi chạy vọt lên lầu, quên cơn đau, quên cơn đói, quên đi cơn giận, quên cả những mệt mỏi sợ hãi, kiểu như rũ bỏ tất cả, đầu óc quay cuồng nên vừa nằm xuống đắp mền, tôi ngủ lúc nào ko hay.

76. Chương 37

Chiều gần 4h, cả đám vô khách sạn tắm rồi chuẩn bị về. Vinh nói với tôi là để bạn về trước rồi ở lại riêng với ông thêm 1 ngày nữa có được ko? Tôi có hỏi mấy đứa, tụi nó quý Vinh nên ko vấn đề gì, tụi nó còn ghẹo là coi chừng cưới sớm.

- Cưới hỏi cái gì, 3 ngày nữa là bế đầu rồi!

3 ngày nữa tôi tới tháng nên cũng ko phải lo bầu bì gì. Vậy là có 5 người mà được đi trên xe 16 chỗ, đứa nào đứa nấy mệt cho nên cứ nằm mỗi đứa 1 băng.

- Mấy em về tới thì báo với Dung 1 tiếng, anh mượn bạn mấy đứa thêm 1 ngày nữa. cảm ơn nha!

Vinh chào tiễn đám bạn đi về, vậy là thời gian riêng tư chính thức trong 1 chuyến đi xa trọn vẹn. Tôi chỉ hy vọng 2 đứa ko cãi nhau.

- Anh đúng là nhất cự li nhì tốc độ!
- Uhm
- Sao với đám bạn của em anh còn cởi mở hơn với em ... Sao vậy?
- Vì em khác
- Khác sao?
- Vì nếu anh cứ giỡn, hòa nhã và chiều em quá em sẽ hư. Hư lại khó chịu, thôi bỏ qua.
- Anh đúng là đồ đều.

Vinh mượn 1 cái xe máy để chở tôi vì vu theo bờ biển chiều, mát và dễ chịu cũng ko có cảnh kẹt xe như Sài Gòn. Ngoài ra, đó có thể coi là khoảng khắc lãng mạn đúng nghĩa của chúng tôi cho tới bây giờ. Vì tôi ko ăn được hải sản nên 2 đứa chủ yếu ăn lật vặt cá viên chiên, bánh khọt thôi.

- Ăn lẩu cá đuối đi em, ngon lắm!
- Ngứa lắm!
- Em có thuốc ko? Mua 1 liều thuốc uống đi!

Thôi vì tinh thần thích ăn uống tôi cũng nghe theo, uống liều thuốc dị ứng để ăn lẩu cá đuối, tối hơn chút nữa thì ăn kem. Vinh có rủ tôi đi coi đua chó nhưng tôi ko thích mấy hoạt động như vậy nên thôi. Cả 1

buổi tối vui vẻ, hôm qua tới nơi tôi có gọi cho mẹ, chiều này tôi cũng có gọi cho mẹ nói là mai mới về Giọng mẹ dặn dò dữ lắm, thôi thì lần này con dại con mang chứ ko để cái mang của đâu.

Rồi về khách sạn, hôm qua bị quần dữ quá hôm nay tôi cũng hạ chỉ số ham hố xuống nhiều. Với lại cận ngày đèn đỏ nên lưng bắt đầu mỏi, bụng thì đau. Thật sự tôi chỉ muốn được ngủ thôi, tại vì hôm qua giờ mệt quá chừng.

- Ủa, em quên vậy mai mình về bằng cái gì anh?

- Đi ké xe bạn anh.

- Ủa bạn anh đi chơi ở đây sao ko gặp?

- Ko, xe nhà bạn anh có chạy chuyến Vũng Tàu – SG.

- À ...

Tôi ngồi xếp bằng ngay cửa sổ, hóng lấy mấy cơn gió biển mát rượi. Vinh khui 1 chai bia ngồi đó coi tv, ko nói gì với nhau, tự nhiên tôi mới hát lí nhí mấy bài hát của The Beatles Bài let it be.

- Em hát nhạc gì vậy?

- À ko có gì anh.

- Hôm nay thấy em hơi đuối hả?

- Uhm, em thấy hơi mệt.

- Hay em học xong rồi mình cưới nha.

- Anh quen em mới 2 tuần, biết gì mà cưới.

- Anh xác định rồi, hồi chiều anh nói thiệt chứ ko nói giỡn.

- Vì sao?

- Vì anh ko muốn cứ phải lo lắng nữa, anh già rồi, anh ko thích đối diện với cảnh thẳng nào đó cướp mất em nữa, chán rồi.

- Nhưng mà mới có 2 tuần thôi, anh nói vậy nghe có sớm quá ko?

- Sớm, nhưng anh sẽ cưới em em tin anh đi, giờ anh phải làm sao?

- Anh cứ yêu em thôi! Chuyện cưới hỏi thì để có duyên trời sẽ định. Đừng nói trước.

- Anh ko lãng mạn, gặp em thì khô khan, sao em ko nói những chuyện cho anh thấy yên tâm hơn đi Dung?

- Em tưởng là mỗi mình em lo lắng, anh cũng vậy sao? Hoang mang đúng ko?

- Uhm.(Thở dài)

- Thôi thì cứ hết lòng với nhau đi, tới đâu thì tới, đừng nói đừng hứa để phải hụt hẫng. Em cũng ko đủ mạnh mẽ nữa rồi. Em cũng muốn gắn bó với anh, em chẳng có kinh nghiệm để nghĩ về mấy chuyện lớn hơn. Chỉ muốn yêu có trách nhiệm trước thôi có được ko?

- Nhưng anh vẫn nói, anh sẽ cưới em, bằng mọi giá. Chỉ có khi em ko thương anh nữa thì anh mới ko làm được thôi.

Anh đứng, ôm tôi đang ngồi rồi đêm đó ko làm gì cả, thủ thủ suốt cả đêm kể này kể nọ.

Cứ như vậy cũng dc gần 1 năm, thời gian trôi qua nhanh thật. Ráng học cho xong, đi làm để tự nuôi mình chứ ko có cứ xin tiền mẹ hoài nữa. Tôi hạnh phúc 1 năm qua vì Vinh đã làm đúng những gì anh ấy hứa, chúng tôi vẫn có cãi nhau vì cả 2 cùng nóng tính ... nhất là mấy ngày tôi bị đèn đỏ tính khí khó chịu cộng thêm đau bụng đau lưng nên dễ cáu. Nhưng tuyệt nhiên anh ko hề 1 lần nói về quá khứ của tôi, đúng là đàn ông họ yêu và bảo vệ người yêu mỗi người mỗi kiểu, Vinh thuộc dạng giải quyết mọi việc dứt điểm gọn gàng nên nhiều khi tôi thấy mấy mớ rắc rối.

Rồi từ từ cũng hiểu nhau hơn, tới mấy ngày đèn đỏ anh ấy nhẹ nhàng và chiều tôi hơn. Còn tôi cũng vậy, ngày thường tôi lại thấu hiểu anh, ko bao giờ ra kiểu em muốn anh làm cái này hay em muốn anh làm cái kia cho em, chuyện gì cũng bàn bạc với nhau mới quyết định. Đi đâu với ai cũng nhắn tin hay gọi báo 1 tiếng để người kia khỏi lo. Tuy ko hề lãng mạn nhưng ngày càng gần bó.

Tôi thi xong, kết quả cũng đỡ, thôi thì học xong là mừng rồi. Ngày tốt nghiệp ảnh cũng chở tôi đến rồi cùng ăn mừng nữa. Bạn bè cũng quen biết anh Vinh hết, anh cũng hay dẫn tôi ra mắt bạn bè của anh nữa.

Mẹ tôi nói cũng gần tới sinh nhật mẹ, năm nay làm tiệc gia đình sẵn mừng tôi tốt nghiệp nên mẹ bắt tôi dẫn ảnh về ra mắt.

- Con kêu nó tới chơi, ko bày đặt quà cáp gì hết, tới để coi mặt mũi ra sao? Coi có xứng với con gái mẹ ko.
- Dạ.

Chẳng phải cũng đến lúc rồi sao? Thôi thì dẫn ảnh về để cho gia đình biết, gặp ai cũng hỏi bồ đâu bồ đâu hoài. Hy vọng gia đình mình ko ác cảm với Vinh là mừng rồi chứ cũng ko dám mong được yêu quý.

Tôi nói anh như vậy, anh vui lắm mừng ra mặt luôn, vì lúc nào anh cũng đòi về nhà còn gì nữa. Quen anh anh toàn cho tôi ăn là ăn, hẹn hò cũng toàn là đi ăn, mấy hoạt động coi phim hay đi du lịch cũng thưa lại vì đợt đó cửa hàng anh liên tục bận bịu. Tôi phải ú lên mấy kí lô.

- Mua quà gì cho mẹ em bây giờ?
- Mẹ em nói ko cần mua mà.
- Đó là mẹ em nói thôi, quy tắc xã giao ban đầu mà em, phải gây ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên!
- Lần gặp đầu tiên em ko có ấn tượng gì với anh cả!
- Thôi em suy nghĩ đi, anh ko biết mấy vụ quà cáp đâu. Làm mất hứng quá.

Đúng là Vinh ko biết mấy vụ đó thật, 8/3 hay 14/2 cũng ko quà cáp gì, toàn là đi ăn. Nhưng thôi, người yêu tôi chọn thì tôi chịu, quà cũng chẳng ăn đc, ảnh thương tôi là được rồi. Tôi cũng ko đòi hỏi gì hết. Tôi chọn mua cho mẹ 1 đôi giày và 1 áo len đan tay, lớp cao đẳng của tôi có 1 bạn nhà bạn chuyên đan len theo yêu cầu, tôi đặt 1 cái áo len màu kem và vàng theo 2 sắc mẹ thích.

77. Quyển 2 - Chương 38

Mê man không biết là bao lâu, bỗng nghe một tiếng rầm, tôi chơi với trong cơn ngủ vùi mệt mỏi. Tôi uể oải kéo mền, hé mắt thì thấy đèn sáng trưng, giơ tay lên coi đồng hồ thì đã gần 1 giờ khuya. Chồng tôi về, tiếng rầm vừa rồi là do anh ấy đóng cửa.

- Em ngồi dậy nói chuyện chút đi.
 - Em mệt lắm! - Giọng tôi uể oải, người đầm đìa mồ hôi.
 - Đừng lảng tránh. - Vinh ngồi trên ghế bàn trang điểm quay sang nhìn tôi.
- Tôi vuốt mái tóc đang rối bù, cố gắng ngồi dậy, vẫn chưa kịp hoàn hồn.
- Sao em dám đi về trước?
 - Hồi tối anh kêu em về trước mà.
 - Anh nói thách em mà em dám về thiệt. Em không còn tôn trọng anh nữa rồi.
 - Giờ anh muốn sao đây? Em chết thì anh mới vừa hả? Em đau bụng, em sốt, em tới tháng, vậy anh có còn quan tâm đến em không?

- Bạn anh nó cần có một buổi họp mặt này vì không biết mấy năm nữa nó mới về. Em xa lánh, cô lập, không giao lưu với đám con gái, em ủ rũ ngồi đó nhìn như đũa sắt. Phải làm anh mất mặt thì em mới thích sao? Diễm vô thì em bỏ đi về, em ghét người ta thì cũng ghét vừa vừa thôi. Em xấu tính quá!

- Anh nói cái gì?

Miệng tôi khô ran, đắng nghét, chắc là đang sốt hay gì đó. Giọng tôi bắt đầu cao lên, máu dồn lên não khi nghe đến chữ “Diễm”.

- Anh biết là em không thích bạn anh ...

- Ai là bạn anh?

- Em cắt ngang lời anh nói vậy đó hả?

- Thôi đủ rồi. Bạn anh, bạn anh... Còn em chỉ là người dưng thôi. Cái gì cũng bạn bạn, đi với bạn về bị tan rã, bạn anh có nuôi anh không hay là em, rồi em còn bị chửi? Bây giờ em đau ốm, em bệnh hoạn cũng phải chiều theo bạn anh, anh không thấy quá đáng với em hả?

- Vậy thì sao? Em lấy chồng, em phải nghe theo chồng, phải tôn trọng nhà chồng, bạn của chồng!

- Tôn trọng cả người tình của chồng, bồ cũ của chồng nữa phải không anh? Giờ anh là như vậy nè, sao anh không nói sớm là anh gia trưởng, chồng chúa vợ tôi như vậy cho em biết sớm đi, để giờ em hụt hẫng quá.

- Em thất vọng hả? Anh còn thất vọng hơn nè. Anh tưởng em ngoan hiền, thì ra em cũng lằng nhằng, nui này trông nui nọ, xấu tính như ai.

Giọng tôi lạc hẳn. Tôi đứng hình, tim tôi đau. Trong cơn say hay cơn nóng giận, chẳng biết lý do là gì mà chồng tôi lại buông ra những lời như vậy. Tôi làm gì mà anh nói tôi xấu tính, nói tôi lằng nhằng? Tôi nuốt nước bọt, cố gắng giọng, nước mắt thì đã chảy từ khi nào. Tôi không biết chính xác là do tôi đang bị nóng trong người hay là tôi đau lòng mà tôi khóc. Mọi cảm giác giờ đều không chính xác.

- Anh xin rồi, anh nói chuyện như không phải là anh. Thôi, anh nghỉ ngơi đi, mai mình nói chuyện. Giờ em không muốn đôi co, chuyện cũng không có gì. Vợ chồng cãi nhau giữa khuya ba má nghe thì sao?

Phản ứng bất ngờ, Vinh tức mèn gối quăng xuống đất. Lần đầu tiên tôi cảm thấy hốt hoảng, anh trừng mắt nhìn tôi...

- Đi, đừng trốn tránh! Chuyện không có gì hả? Anh phải giải quyết ngay bây giờ.

- Đi đâu?

- Đi xin lỗi bạn anh, xin lỗi Diễm.

Anh chồm qua, nắm lấy cổ tay tôi. Tôi nghe thấy rõ tiếng thở hồng hộc của anh, dây thần kinh trên thái dương anh căng hết cỡ. Tôi vùng tay ra, chạy nép vào góc tường.

- Em không đi!

- Em dám không đi ?

- Ủ, em không đi. Em không đi thì anh giết em hả? Trước mặt hai họ, anh đã hứa gì với mẹ em? Mới có tám, chín tháng thôi Vinh à...

Tôi bắt đầu khóc, giọng tôi run run vì sợ, vì tức, vì đau... Tôi đứng sát góc tường nước mắt đầm đìa. Cửa mở, má chồng đứng đó, chấp hai tay sau lưng.

- Hai đứa bây làm gì vậy hả? Biết mấy giờ rồi không? Con Dung ra đây má biểu!

Tôi bước ra, nặng nề đi ngang Vinh – chồng tôi, anh ấy lườm tôi lom lom. Trái tim tôi căng cứng, tưởng chừng bể ra vì tức!

- Má nói cho con biết, nhà này không có chuyện đàn bà cãi tay đôi với chồng. Má không biết chuyện hai đứa là gì. Nó là đàn ông, là chồng con, là trụ cột gia đình thì con phải nhịn. Nhịn đi rồi nói chuyện sau. Con

phải năn nỉ nó cho nó bớt nóng chứ, sao con lại tiếng một, tiếng hai với nó? Bên phòng ba má toàn nghe tiếng con...

- Má về phòng đi má, không có gì đâu. – Vinh lên tiếng.

- Nhà này không phải nhà hoang chết chửi, vô pháp vô thiên đâu nghe chưa. Con Dung, má nói không biết nghe. Người thì nhỏ xíu mà đầu cứng quá!

Nói xong bà quay phắt đi, đóng cửa cái rầm thêm lần nữa. Tôi đứng đó như á khẩu, toàn thân run lên cầm cập, hai lỗ tai tôi lùng bùng. Đây là hoàn cảnh gì đây? Tôi đã sai ở chỗ nào để phải chịu đựng điều này? Chồng tôi thay đổi rồi hay có ai đó bên ngoài rồi về muốn gây với tôi? Hoang mang, đau đớn, bụng trên, bụng dưới đau dữ dội, tôi phải vịn một tay chống vô tường, một tay kia ôm bụng dưới. Nhìn tôi chắc đáng thương lắm mà chồng tôi nào có quan tâm đến vợ nữa đâu. Người chồng kia, nhìn anh như thể sắp ăn tươi nuốt sống tôi vậy, chắc anh sắp đánh tôi rồi. Tôi sợ quá. Cuộc cãi vã chưa dừng lại, tôi đứng xa ra. Nghĩ tới cảnh anh lao vô mà đâm đá tôi túi bụi, tôi sợ. Nhìn mặt Vinh, tôi nghĩ tới cảnh ngày xưa Khang đè tôi trong khách sạn, ám ảnh vô cùng. Tôi nhắm mắt lại lắc đầu liên tục, sợ hãi tột cùng, tôi tự huỷ hoại mình là anh đang say nên mới như vậy, Vinh của tôi không phải như vậy đâu. Tôi vẫn cố gắng bình tĩnh hết sức thêm lần nữa:

- Bây giờ em phải làm sao đây hả anh ?

- Đi xin lỗi bạn anh, anh sẽ bỏ qua cho em.

- Anh có tỉnh táo không ?

- Anh vẫn tỉnh. Chồng em tỉnh táo hay không, em cũng không biết à ?

- Em không đi thì sao? Em làm gì bạn anh mà phải xin lỗi?

- Em nói một tiếng nữa đi!

- Em không đi! Em không sai, em không xin lỗi ai hết. Anh muốn làm gì em thì làm đi, em mệt lắm rồi.

Tôi thấy chồng mình nghiêng rằng, anh đi từ từ lại gần tôi, tôi cắn răng chịu đựng, chuẩn bị tâm lý bị chồng đánh. Tôi không biết vì sao nữa, giờ tôi cũng không có sức đâu mà phản kháng.

- Anh không thương em nữa, anh thay đổi rồi, hay mình thôi đi anh? Em sợ anh rồi, mà em không có làm lại anh!

- Em vẫn không thôi nói móc anh à?

- Em không nói móc anh, em nói thiệt. Anh nói anh tỉnh... em tin anh tỉnh.

Không khí trầm xuống, chồng tôi có vẻ bớt nóng. Anh tiến lại gần hơn, đứng trước mặt tôi rồi nói:

- Em mệt thì đi ngủ đi, mai anh đi Cần Thơ lên sẽ chở em đi xin lỗi bạn anh!

- Anh quên đi, không lỗi phải gì hết!

Ánh mắt dễ sợ đó lại dữ lên với tôi. Anh đưa tay lên định bạt tai tôi. Mắt tôi nhìn trần trời, không chớp mắt, thậm chí tôi còn hơi vênh mặt lên để anh đánh tôi mà. Tay tôi lại nhanh hơn não, khi chồng tôi vẫn án binh bất động thì tôi đã nhanh tay, dồn nén hết bao nhiêu oan ức và đau đớn lên bàn tay trái nhỏ xíu của mình, nhanh như chớp, tôi đã làm cái chất vô má phải của anh ta.

- Anh muốn em xin lỗi bạn anh hả? Giết em đi !

Vinh nóng máu sau cái bạt tai của vợ, anh trừng mắt lên rồi quay sang đập phá. Anh ta đập tivi, xô ngã tủ trang điểm, cầm gạt tàn đập luôn cửa kiếng của tủ áo quần. Tiếng xoảng xoảng vang lên trong căn phòng hạnh phúc của tôi, kiếng vỡ văng tung tóe, tôi hoảng hốt bỏ chạy ra khỏi phòng. Vừa chạy, tôi vừa khóc. Tôi cố chạy ra khỏi không gian chết chóc đó, rồi chạy lên lầu đập cửa phòng bé Vy.

Tôi sắp ngã quỵ mất rồi, bụng tôi đau quá, người tôi lạnh mà mồ hôi thì ướt hết cả. Bé Vy vừa mở cửa, tôi chạy thọt vô, bấm khóa cửa nhưng vẫn kịp nghe tiếng má chồng chửi lên vang vang nhà.

- Tụi bây còn coi ông bà già này ra cái gì không ? Giữa đêm giữa hôm đập nhà đập cửa, đồ nhu nhược, con vợ nó hồn không dám đánh mà đi đập đồ!

Tôi lấy hai bàn tay bưng mặt mà khóc, bé Vy đang mở mắt tỉnh giấc, đỡ tôi dậy.

- Sao vậy chị ba , tay chị sao đỏ vậy, anh ba đánh chị hả?

- Chắc anh Vinh bị ma nhập rồi Vy ơi, chị sợ lắm.

Tôi run rẩy, gần như hoảng loạn. Bé Vy tung cửa chạy xuống lầu một, rồi tôi nghe tiếng má, tiếng ba và tiếng bé Vy ồm tỏi. Cả nhà náo động. Tôi bịt tai ngồi sát vô tường phòng bé Vy. Trong đời tôi, chưa bao giờ tôi cảm thấy sợ như vậy. Tôi sợ đủ thứ, rồi tôi sẽ sống làm sao đây, làm sao như vậy mà sống được nữa. Tôi chưa hề nghĩ chuyện sẽ thành ra như vậy. Có lẽ Vinh đã đánh tôi nếu tôi vẫn đứng đó, má anh vừa kêu anh đánh tôi còn gì. Nếu đây là mê sảng, là ác mộng thì hay biết mấy, nhưng... đây là thật mà. Tôi rã rời trong suy nghĩ đau đớn về cả thân xác lẫn tinh thần.

Sau đó bé Vy dùng dùng đi vô, em nó xách tôi đứng dậy ra cửa.

- Má nhìn đi, chị ấy bị bệnh, mình mảy chị ấy nóng hổi, run cập cập vậy nè. Sao má còn xúi anh ba đánh vợ, ba có đối với má như vậy không? Nhà nội có đối với má như vậy không mà bây giờ má đối với chị ấy như vậy? Sao má ác quá vậy? Vợ chồng người ta gây nhau không can thì thôi còn đi thêm dầu vô lửa.

Ba Vinh cũng lên tiếng can:

- Bà cũng vừa phải thôi, lỡ bé Dung nó có làm sao thì bà qua mà xin lỗi chị sui không kịp! Bà thôi đi.

- Cái nhà này chia ra hai phe, chỉ có tôi là chung phe với con trai tôi, còn ông với con Vy lại đi bênh người dưng!

Lần này là chồng tôi nói:

- Má! Má nói cái gì vậy?

Tôi nghe những âm thanh đau lòng đó vọng lên lầu hai, đứng không nổi. Bé Vy bực mình quá dẫn tôi vô phòng .

- Chị ngồi yên đó, để em xuống nhà lấy thuốc hạ sốt cho chị.

- Chị đau bụng quá Vy.

- Chị đến tháng hả?

- Ủ.

- Để em lấy thuốc giảm đau cho chị uống.

Giọng tôi yếu ớt, bé Vy đóng cửa đi xuống nhà. Tôi ngồi đó như chết rồi, tôi rối bời và sợ hãi, không biết phải nương tựa vào ai, chỉ biết tìm bé Vy. Tiếng má chồng vẫn lạnh lạnh... Tôi chỉ là người dưng, tôi không phải là cái gì trong nhà này hết. Chồng thì bạo hành không quan tâm, má chồng thì... Sao tôi khổ quá vậy, giờ không lẽ tôi trèo lan can tự sát cho rồi?

Em chồng lên, đem theo mấy viên thuốc trong đó có thuốc sủi để hạ sốt, rồi em lấy thuốc đau bụng kinh cho tôi uống, lần đầu tiên tôi uống thuốc này. Em ấy còn lấy băng cho tôi thay và làm vệ sinh nữa.

- Hôm nay chị ngủ với em đi. Tội nghiệp chị. Ngày mai, em phải đi tour sớm rồi, ba ngày nữa em mới về. Sáng mai không đỡ thì chị kêu anh ba chở chị đi bệnh viện khám đi. Còn má nói gì kẹ má, má kỳ cục quá!

- Giờ chị không dám gặp anh em nữa đâu. Sáng mai chị phải đi làm, chị còn đi lấy xe nữa. Xe chị bị hư, chiều chị có để sửa ở ngoài tiệm rồi.

- Thôi vậy mai chị lấy đồ em mặc đỡ đi, phòng chị tùm lum lắm, mấy cô đang dọn dẹp. Tạm thời chị ở phòng em luôn đi. Em nghĩ chị phải đi khám, phải chi ngày mai em không đi thì em chở chị đi khám.

- Ủ , chắc không sao đâu.

- À, em có nhờ cô Muối dọn dẹp xong thì nấu cho chị tô cháo. Giờ này nấu không kịp, chắc có gì chị ăn đồ cháo gói nha. Mà chị ơi có chuyện gì vậy?

Bé Vy hỏi, tôi òa lên khóc như con nít. Tôi không quen kể lể chuyện vợ chồng tôi cho ai biết, tôi sợ bị đánh giá, tôi cũng sợ người ta cười tôi ngu, rồi nói chồng tôi này nọ. Nên chỉ biết lắc đầu thôi.

- Không có gì đâu, chắc anh Vinh say quá mà chị không biết nói chuyện làm anh ấy nóng.

- Không phải đâu, chưa bao giờ anh ba xử sự như vậy đâu nha chị. Em thấy kỳ lắm.

- Chắc tại chị ngu, không biết lựa lời.

Tôi vừa nói vừa run, vừa thút thít. Má chồng tôi cũng vừa bước lên tới phòng:

- Má nói con sao, Dung? Sao con leo lên cái lại nó làm cái gì. Má lớn, má biết cái nào đúng, từ đó giờ chưa bao giờ thằng Vinh nó dám đập cái gì trong nhà này, con coi lại con đi nha. Khôn thì lo mà đi năn nỉ dỗ ngọt nó, không thì thôi đi. Ở với nhau mà như vậy, má không chấp nhận được đâu nghe! Làm vợ, làm dâu nhà này, con cực chỗ nào, con nói má nghe? Con có phải động móng tay vào việc gì không? Như vậy con cũng không biết làm sao nữa hả? Hôm nay nó đập đồ, mai mốt nó đánh con, má cũng không có can đâu, vì má nói trước rồi mà con đâu có nghe!

- Má, má quá đáng quá! Con nói chị ấy đang bệnh mà, má vô rờ coi coi, sao má cứ nói hoài vậy? Chuyện vợ chồng người ta, sao không thấy má la anh ba mà má la chị ấy không vậy?

- Má không nói tới mày!

Tôi ngồi đó oan ức, mới uống thuốc xong mà...

- Dạ, con biết rồi má, nhưng...

- Nhưng cái gì? Má thấy con bệnh đau má cũng xót nhưng mà chuyện đối với chồng con thì con chịu, chứ muốn bà già này phải bệnh dùm con hay sao?

Vừa lúc đó, ba chồng cũng lên đến, ông quát lớn. Lần đầu tiên tôi nghe thấy ba chồng lớn tiếng như vậy.

- Bà bớt nói được không? Chuyện con nhỏ thì để nó giải quyết, nó có nhờ tới bà chưa? Mà bà chỉ biết la mắng con người ta, con bà thì bà không dám la một tiếng? Ai dạy nó cái thói vũ phu trong nhà này? Tôi có bao giờ vũ phu với bà chưa mà bây giờ bà đi dạy nó đánh vợ? Con người ta không phải con bà nên bà không xót phải không?

Khi ba lớn tiếng thì má im, tôi nghe ba nói còn đau lòng, tủi thân thêm. Tôi nhớ mẹ quá.

Vy lại nói:

- Ba dắt má xuống dùm con, để con với chị còn ngủ. Mai tui con còn đi làm nữa. Nhức óc, nhà có chuyện gì không bao giờ thấy má can, lúc nào má cũng làm cho căng thẳng thêm. Hình như má thích vậy hay sao đó?

Trong khi má đã im im bỏ đi xuống, ba vỗ vỗ vai tôi rồi nói:

- Thôi để đó. Thằng Vinh giờ đang mất bình tĩnh, con kệ nó đi. Mai bá nói chuyện với nó. Con lo giữ gìn sức khỏe còn đi làm. Thiệt ba là chủ cái nhà này mà má mầy lúc nào cũng ồm tỏi như vậy từ đó giờ. Bà đang nóng nói bậy bạ, con đừng quan tâm nha. Thôi hai đứa ngủ đi con.

Tôi gạt đầu mấy cái, rồi ba cũng đi xuống. Cô Muối bưng cháo lên, cháo gói và trứng gà ta. Hơn 2 giờ khuya mà vợ chồng tôi làm loạn cả nhà như cái chợ, xấu hổ quá.

- Ủa, cô Muối, cô thấy anh ba đâu không? – Vy hỏi.

- Hình như Vinh nó kêu xe đi về Cần thơ luôn rồi. – Cô Muối đáp.

- Thôi ảnh đi đi cho yên nhà yên cửa. – Vy hậm hực nói.

- Con có sao không Dung?

- Dạ, con mệt quá nhưng mà con mới uống thuốc rồi.

- Ủ, nãy nghe tiếng kiếng bể mà ai cũng giật mình. Dọn dẹp xong hết rồi, con xanh quá. Thôi ăn nhanh rồi nghỉ đi, đừng khóc nữa.

- Dạ.

Nhà lại im lặng như lúc đầu, ai về phòng nấy. Ăn xong tôi cũng thay bộ đồ ngủ của Vy, vì lúc tối đi về mệt quá tôi chưa kịp thay đồ là ngủ rồi. Tôi không dám nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, kiểu như bị sốc vậy. Bé Vy cũng không hỏi nhiều. Em chỉ kêu tôi cố gắng nằm một chút mai đi khám. Sáng em còn đi sớm, bé đang thực tập du lịch mùa. Tự nhiên tôi như nằm đó, không dám suy nghĩ gì, lòng trơ như đá, cũng không khóc, không thấy đau, không cảm nhận được gì ngoài việc thấy hơi nhức đầu. Mấy loại thuốc thấm vô, tôi cũng ngủ luôn, lần cuối nhìn đồng hồ là 3 giờ 40 phút sáng.

78. Chương 38

Sinh nhật mẹ, ông Vinh ăn mặc chỉnh tề dữ lắm quần jeans áo sơ mi đi giày tây nhìn phong cách đầy mình, đầu tóc gọn gàng chưa từng thấy.

- Có bao giờ đi với em mà anh đẹp trai như vậy đâu?

- Em khác.

- Em khác cái gì, sinh nhật mẹ chứ có phải sinh nhật anh đâu?

- Anh sẽ đẹp trai nhất khi làm chú rể của em, được chưa? Em chuẩn bị quà cho mẹ em xong chưa?

- Lại còn chưa, mẹ em mà em phải chuẩn bị xong từ lâu rồi!

- Em cũng có quà đó, quà này anh tuyển lắm mới mua được cho em đó nha!

- Nhưng quà gì?

- Thì quà tốt nghiệp đó.

- Trời ơi, bữa giờ rồi quà gì nữa!

- Giờ em có lấy ko? Ko anh tặng người khác.

Người yêu lần đầu tiên tới nhà, rất sớm, nhà chỉ có tôi và mẹ, vì đồ ăn mua sẵn nên giờ mẹ con chỉ bày ra bàn và làm nóng lại thôi. Vinh tới, lịch sự khoanh tay thưa mẹ, mẹ nhìn 1 lượt từ đầu tới chân ra vẻ cũng ưng lắm. Tôi dẫn ông lên lầu trên thấp nhang cho ngoại, nếu ngoại còn sống chắc ngoại vui lắm, bất giác tôi cay mắt nhưng rồi thôi. Hôm nay mới đất bạn trai về ra mắt ngoại, ngày trước ngoại có nói là khi nào gã tôi đang hoàng rồi ngoại mới chết Vậy mà giờ Vinh và tôi đứng trước bàn thờ ngoại, cúi đầu. Vinh ôm tôi xoa xoa vai.

Rồi cái ông đó cũng lạnh chanh lắm, bày đặt vô trong bụng phụ cái này bụng phụ cái kia nữa. Độ 6h chiều nhà mấy dì và cậu cũng qua, ai nấy thấy bạn trai tôi bánh bao cũng chịu, cái ông Vinh này ngoại trừ tôi ra thì với ai ông cũng niềm nở hết cỡ. Cậu 3 có vẻ hợp cạ lắm, biểu ngồi xuống uống trước vài ly.

- Thôi thì bỏ con Dung, nó cũng lớn tuổi rồi, ưng chịu thì bước qua luôn đi!

- Dạ con cũng nói hoài mà bé ko có chịu!

- Mà nhìn con cũng phong lưu quá, đừng có làm khổ nó, nó mém chết mấy lần mà làm nó khổ mẹ gió giết!

Được phen tào lao với ông cậu 3, Vinh cứ như vậy cười cười gật gật vuốt đầu vuốt tóc cụng ly lia lịa.

Tiệc gia đình, vì đó giờ chỉ có nhà ngoại với mẹ con tôi nên tiệc nào nếu ko có khách ngoại thì cũng có bao nhiêu đó người. Ăn uống, vui vẻ, tôi tặng quà và mừng tuổi mẹ. Nói chung ông Vinh nói đúng, ấn tượng ban đầu rất quan trọng, thành ra khi thấy hòa hợp tôi cũng vui thắm trong bụng.

Các dì và cậu cũng có người lì xì, có người mua quà cho mẹ. Mẹ cảm động và vui, tôi thấy mẹ xém khóc mấy lần. Ai cũng nhắc ngoại, ai cũng nhớ ngoại. Mấy anh chị cũng tranh thủ giao lưu với Vinh, coi thì cũng là lần đầu ra mắt thành công.

- Hôm nay con tới đây trước là mừng sinh nhật bác và con xin diện kiến gia đình. Bé Dung cũng nói cho con nghe về nhà mình, các dì các cậu và anh chị em nữa. Con gặp bé cũng ko phải ấn tượng lần đầu. Nay con cũng gần 30 rồi, trước con bị bỏ 1 lần, giờ con cũng muốn ổn định. Con biết là quen bé chưa lâu nhưng con thương bé thiệt. Nay con xin phép bác và gia đình nếu gia đình đồng ý con xin phép nói với ba má con qua nhà mình thưa chuyện.

Cả nhà đang rôm rả tự nhiên trở nên im lặng, ai cũng lắng nghe Vinh nói coi bộ đông dặc và tự tin lắm, phải công nhận người này dạn dĩ quá chừng. Ai ai cũng nhìn dồn vào 2 đứa, chuyện này là tôi vô tội, chuyện tôi ko hay trước nên cũng quá bất ngờ, mắc cỡ nữa, tôi chỉ biết ngồi chết 1 chỗ, nhìn xuống bàn.

- Thôi thì con cháu nó lên tiếng rồi, 2 đứa nó cũng lớn hết rồi thì mẹ con Dung coi coi sao.

Dì 2 lớn nhất nhà lên tiếng.

- Nhưng mà đã tìm hiểu nhau kỹ chưa, cưới xin ko phải chuyện nhỏ, 2 đứa cần thời gian thêm ko?

- Dạ, con hiểu, bé cũng ra trường rồi ko phải vướng bận chuyện học nữa. Nếu được thì cho gia đình con bước qua rồi có cái đám hỏi trước cũng được.

Tất cả mọi người hình như đều thấy thành ý đó, và thấy cả sự gấp gáp đó. Riêng tôi thì hồi hộp và nói thật lòng cũng vui lắm, nhưng cũng có chút giận vì ko đc bàn trước mà Vinh tự động thưa chuyện luôn, tôi đứng hình từ lúc nói chuyện đó tới giờ.

- Dung!

- Dạ!

- Con thấy sao? Co đã sẵn sàng chưa? Chuyện này là do ở con, con chịu hay ko thì nói cho bạn con biết, chứ nhà cũng ko có ép uống hay ngăn cản gì đâu.

- Dạ, để có gì con trả lời sau ...

Tôi ấp a ấp úng ko nói rõ chữ. Ông Vinh thưa thốt xong ngồi xuống lấy tay qua nắm bàn tay lạnh ngắt của tôi, còn huých vai tôi 1 cái nhẹ. Ko khí bắt đầu trở lại bình thường, mấy anh chị họ thường ngày hay chọc ghẹo thì nay chỉ nhìn tôi cười cười, chắc thấy tôi đang xấu hổ quá ko dám chọc.

Ăn uống xong xuôi thì Vinh xin phép chở tôi đi 1 vòng. Đi café chắc hẳn ta cũng biết là tôi đang bức đây mà.

- Tại sao lúc nào anh cũng làm em bất ngờ theo cái cách kỳ cục vậy hả?

- Rồi, chửi đi, anh nghe. Em cũng nói đó vì anh muốn em bất ngờ nên anh mới ko bàn trước với em.

- Bức anh thiệt, tánh tình kỳ cục quá!

- Thôi, anh suy nghĩ cả đêm mới dám mở miệng nói đó, đây là cơ hội tốt nhất rồi. Xin lỗi bé, nhưng anh thật sự ko chờ được nữa. Nhất cự li nhì tốc độ mà em. Heheh

- Nếu em ko chịu thì sao anh?

- Vậy em phải nói lý do em ko chịu đi!

- Vậy anh nói thử lý do mà em nên chịu coi!

- Thì quan hệ nghiêm túc, ko làm mất thời gian tiền bạc, thì em nói là em sẽ bù đắp cho anh, em còn nói là chỉ cần anh chấp nhận tất cả thì em sẽ yêu anh nhiều hơn. Với lại em cũng già rồi. Bao nhiêu lý do đó ko đủ để em gạt đầu hay sao? Hay em chưa sẵn sàng điều gì?

- Anh thật sự thương và muốn cưới em chứ?

- Ko thì anh nói làm gì em?

- Nhưng sao lúc nào anh cũng làm cho em bị đờ vậy?
- Thật ra là anh thích làm em bất ngờ, cái nữa là lúc em đờ em quê nhìn dễ thương lắm. Nếu bây giờ em ko chịu thì là do 1 lý do thôi.
- Lý do gì?
- Em chưa yêu thương anh thiệt lòng.
- Em thiệt lòng mà.
- Uhm, vậy hãy để cho anh được đường đường chính chính gắn bó với em đi! Anh lãng mạn được tới cỡ này thôi nghe.

Tôi như tự huỷ hoại về 1 mái gia đình, về ngôi nhà và những đứa trẻ, về tất cả những sự ủng hộ của người thân. Cơ bản tôi đã đồng ý rồi, tuy quen nhau chưa lâu mà chúng tôi đã dính nhau như keo 502 vậy, tôi chỉ ổng ọ thêm 1 chút vậy thôi.

Từ nhỏ tuy ko phải gia đình thiên kim tiểu thư nhưng mẹ và ngoại ko để tôi thiếu thứ gì cho nên lớn lên tôi ko quan trọng hình thức và vật chất nhiều, tôi là đứa ngang bướng do thiếu thốn tình cảm của cha và cả nhà bên nội cũng ko có nên có chút thiên về tình cảm, dễ điên và dễ khóc. Tôi chỉ yêu người yêu mình, yêu người che chở bảo vệ mình. Và bây giờ, người con trai đó anh ta yêu thương tôi, chúng tôi cãi vã nhưng chưa 1 lần tổn thương nhau, tuy tình cờ quen biết qua mạng nhưng số phận đã đưa 2 con người đau khổ vì yêu đến với nhau, ngay từ đầu trong khoảng thời gian tâm sự ngắn ngủi mấy ngày khi tôi an ủi Vinh thì những cái xấu trong quá khứ của chúng tôi đã nói cho người kia biết hết. Nói cách khác, người ta yêu nhau qua những cái nhìn tốt đẹp, những điều lãng mạn thì chúng tôi đến với nhau bằng những niềm đau, những khuyết điểm và cả những lỗi lầm, vấp ngã. Có phải bây giờ đã đến lúc viết 1 trang mới cho cuộc sống, trong màu áo cưới trắng tinh, tôi là cô dâu ko trình trắng nhưng tình yêu của tôi đủ đàng hoàng và trưởng thành

Chúng tôi hôn nhau, đưa nhau vào khách sạn làm tình với nhau có lẽ là phần lớn lịch trình yêu đương năm qua. Những vòng tay ôm siết chặt, những câu bông đùa, những cảm giác ức chế khi bị chọc tức, những bộ phận trên cơ thể tôi ko hoàn hảo, tôi ko có ngực nở eo thon nhưng Vinh cứ tấm tắc khen ngợi. Đó đúng là tình yêu đích thực rồi chứ gì nữa, yêu nhau là yêu cả những điều xấu nhất. tôi yêu Vinh cả khi anh ấy vẫn đi bia ôm, vẫn đi massage vẫn có thể chơi gái đó thôi, như bản tính ko thay đổi, người là do tôi chọn thì tôi chịu hết.

- Vợ ơi, ko đồng ý à?

Giật mình vì ngồi thần người nãy giờ suy nghĩ, giọng nói lúc nào cũng có phần chọc ghẹo của Vinh làm tôi tỉnh lại.

- Anh sẽ bên em, bảo vệ em trong mọi hoàn cảnh, ko đc làm em đau được ko?
- Được! Anh hứa.

Lần này cũng vậy, Vinh lại hôn tôi và chúng tôi lại vào khách sạn Lại ướt át lại thỏa mãn.

- Anh cầu hôn em mà ko có nhẫn hả?
- Anh nghĩ tới nhưng anh ko biết tay em cỡ nào, lỡ mua ko vừa thì sao? Sao trong phim người ta mua cái là vừa y, chắc là xạo đó!
- Người ta lãng mạn người ta tự ước, hay người ta phỏng đoán. Ai mà như anh gì mà nói test hàng rồi Em ko hiểu sao nữa, đúng là em ko mơ hoàng tử nhưng mà em cũng thích ngọt ngào mà Còn anh thì..., chắc chắn.
- Biết cái gì ngọt ngào nhất của anh ko?
- Anh làm gì có cái búa gì ngọt ngào?
- Có!
- Cái gì, anh nói coi?

- Em!

- Uhm, anh xạo quá, anh biết hết điều xấu xa của em rồi bây giờ em ko chịu thì sao được! Mà lần sau đừng có làm em què nữa nha!

- Đồng ý lấy chồng mà cũng cái kiểu nói thấy ghét đó, em hỏi anh lãng mạn vậy em có lãng mạn với anh ko? Chắc chắc Nồi nào thì úp vun nấy thôi bé!

Tên đều giả của tôi lại véo cầm tôi, hôn tôi ... những giây phút như vậy, hạnh phúc tràn dâng. Tôi tự hỏi ko biết tất cả mọi người con gái trên thế gian này đều có chung cảm giác lâng lâng và hạnh phúc nức lòng như vậy khi được yêu ko?? Sau hôn nhân thì sao? Nhưng kệ đi, bây giờ tôi phải tận hưởng cái đã.

Đưa tôi về nhà, mở cốp xe ra ổng đưa tôi 1 gói quà nhỏ.

- Quà này anh nhớ bạn mua ở nước ngoài đó nghe!

Anh Vinh đưa quà cho tôi, chạy vô nhà thưa mẹ, nhà đã dọn dẹp xong, mẹ đang coi tv ... nhìn mẹ thấy cô đơn quá mà tôi thấy xót, nhưng ông Cường thì ko được.

- Cám ơn anh! Bye anh, chạy xe cẩn thận.

- Còn gì nữa?

- Về tới nhắn tin em.. Hôm nay ra mắt vậy là thành công tốt đẹp há!

- Uhm, vậy mới giỏi. Bye em.

79. Quyển 2 - Chương 39

Sáng bé Vy đi sớm, tôi cũng lồm cồm ngồi dậy, đầu óc quay cuồng. Bé cũng không quên dặn dò tôi hôm nay phải đi khám. Tôi lê những bước chân nặng nhọc xuống phòng mình thay đồ, phòng ốc tang hoang, tivi bể, cửa bể, tủ bể... Tôi rùng mình nghĩ về tối qua, may mà Vinh đi rồi nếu không thì tôi cũng không dám xuống phòng quá. Tôi nghĩ mãi mà không ra, tại sao Vinh lại khủng khiếp như vậy? Chẳng lẽ tôi không là gì so với bạn anh như vậy sao? Rồi tôi nghĩ, không biết tức giận như vậy, đi về quê có giải quyết được việc không? Nói thì nói chứ tôi cũng thấy lo. Cái thân xác của tôi bây giờ rã rời hết rồi và vẫn thấy sốt trong người. Tôi vô làm vệ sinh, thay đồ chuẩn bị đi làm. Tôi nhìn thấy cổ tay mình vẫn còn vết hằn, dần lòng không được khóc, tôi nuốt nghẹn, chọn một cái áo dài tay mặc để không ai thấy.

Tôi thở dài ngao ngán. Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Cố gắng gượng được tới đầu hay tới đó vậy, giờ đầu óc mụ mị lắm sợ suy nghĩ không thông rồi lại sai lầm nói tiếp sai lầm, mặc dù vẫn chưa rõ mình sai ở chỗ nào. May mà cái kiếng trong toilet chưa bị đập, vẫn còn cái để soi, nhìn cái mặt thâm thẫm, hai con mắt sâu hoắm và thâm quầng, mặt thì trắng bệch ra nhìn như con ma...

Mới 6 giờ mà xuống nhà đã thấy ba má chồng ngồi uống trà, chẳng biết phải đối mặt với ông bà sao nữa.

- Dung, con ngồi đi. Lát ăn sáng với ba má luôn, còn sớm mà.

- Dạ.

Ba chồng lên tiếng. Mới 6 giờ sáng, cũng chưa có chỗ nào để đi, tôi ngồi xuống, lòng nặng trĩu không dám nhìn thẳng vào ba hay má.

- Tối qua, má nói lỡ lời, con đừng suy nghĩ nhiều. Má không có ý như vậy đâu. Chuyện hai đứa từ từ giải quyết, chứ thân con gái mà để nó động tay động chân vậy thiệt thòi lắm.

Chắc là bị ba thủ thi cả đêm rồi nên má mới nói những lời ràng hoàng như vậy. Như Vinh có nhậ nhệch và bị bạn bè khích tướng rồi nổi điên lên tôi không nói, còn má, má chưa hiểu chuyện gì đã bay ra quát nạt với con dâu như vậy. Tôi nhớ hết những gì má nói hôm qua, giờ cũng không biết những gì má vừa nói là thật lòng hay chỉ nói cho êm chuyện đây. Nhưng dù sao má cũng đã nói ra, tôi thấy được an ủi phần nào.

- Dạ , con biết rồi má. Con cảm ơn má.

Ba tôi thở dài:

- Đồ đạc hư cái gì thì để bữa nay ba má kêu người ta vô sửa cho, con khỏi lo. Chuyện làm ăn ở Cần Thơ đang gặp chút trục trặc, Vinh nó về giải quyết, sớm thì mai, còn không thì một nó mới về. Có gì hai đứa không gần nhau cũng tranh thủ suy nghĩ đi.

- Dạ, con cảm ơn và xin lỗi ba má. Chuyện vợ chồng con mà làm cả nhà phải bận tâm.

Vậy là hai ngày khỏi gặp, khỏi phải lo đối phó, giờ tôi ám ảnh và sợ Vinh lắm, không dám nghĩ tới chuyện nằm ngủ chung nữa rồi. Thôi vậy cũng được, mà không biết có phải việc làm ăn bị trục trặc nên Vinh mới dễ nóng hay không nữa? Mà thôi tỉnh lại đi Dung, mấy lúc nào cũng nghĩ cho chồng, mấy bệnh gần chết ra đó anh ta có thương xót gì mày không? Nghĩ tới đó, tôi lại rùng mình thêm cái nữa.

Hôm nay, cô Muối nấu phở và sữa đậu nành cho cả nhà ăn sáng. Tôi cũng cố ăn một miếng chứ không thì bao tử lại hành thì mệt lắm. Hai ngày này chắc cũng nên suy nghĩ về chuyện của mình, mệt mỏi thiệt rồi.

Tôi định đi xe ôm đi làm mà trời lại mưa lác rác nên tôi đi taxi. Định bụng lát khoảng 8 – 9 giờ mới đi lấy xe, chứ sớm quá sợ người ta chưa sửa xong.

Lên tới cơ quan, người như bay trên mây, bên trong thì nóng mà bên ngoài thì lạnh. Tôi định nhắn tin xin lỗi Vinh, nhiều lần lấy điện thoại ra rồi lại thôi. Tôi muốn xuống nước cho êm chuyện như má chồng dạy, nhưng tôi lại nghĩ tới hành động của anh đêm qua. Rồi nghĩ rộng ra, có khi nào Vinh có ai ở ngoài, người ta xui anh về dằn vặt tôi hay không? Có thể vẫn thương vợ nhưng lại ngầm thể hiện địa vị của mình trong gia đình, hay là bà Diễm kia, hay là bà Chi kia? Càng nghĩ càng thấy nhức đầu không tả. Tự dưng tôi thấy buồn nôn. Chạy vô toilet, tôi ói ra hết những thứ vừa mới ăn... Ồi tới đắng miệng, người đã mệt lại còn thêm vụ này, cảm giác như chỉ có mỗi khối óc đang sống, còn lại đang chết từ từ .

Tôi dứt dừ gục đầu trên bàn làm việc, sáng đi làm sớm nhất cơ quan mà.

- Em có sao không Dung? – Một chị đồng nghiệp thấy tôi như vậy thì quan tâm hỏi han.

- Em mệt quá chị ạ.

- Trời ơi, sao em nóng quá, chắc sốt rồi hay đi bệnh viện đi?

- Chị chở em đi dùm đi chị, xe em chưa lấy.

- Ủ, thôi để chị gọi nói sắp rồi chở đi.

Sếp ở đây chính là chồng của chị Vân, cho nên khi tôi vừa vào viện được một lát thì chị Vân cũng tới. Sáng chị cho đứa lớn đi học, đứa nhỏ gửi cho bà nội rồi đi vô bệnh viện thăm tôi.

Tôi nhập viện , chờ thử máu vì nghi ngờ sốt xuất huyết .

- Chị nghe má nói chuyện tối qua rồi. Qua lời má thì hình như má bệnh thẳng Vinh, chị không có ở đó cũng không biết sao nữa.

- Là tại em ngu quá, em cãi anh ấy nên ảnh mới điên lên.

- Giờ chị gọi cho má nha?

- Thôi để lát em gọi cho mẹ em, chứ cả đêm qua ba má không ngủ được rồi chị, mắc công má.

- Con Vy thì đi tour, thẳng Vinh thì về quê, nhà chồng không có ai lo cho em được hết. Lát 10 giờ là chị phải đi rồi.

- Dạ, chị có công chuyện thì cứ đi đi chị, em gọi cho mẹ em. Chị cũng đừng gọi cho anh Vinh nha.

- Ủ, nhưng Dung à, em có thể đừng nói những chuyện kia cho mẹ em biết được không? Đừng làm phiền lòng mẹ. Như chị, chị cũng không nói gì hết kể cả khi chị buồn nhất, khi đó mình sẽ từ từ mạnh mẽ.

- Em biết rồi, em không nói đâu chị.

- Cảm ơn em, chị sẽ giúp em nói để má hết giận. Má gọi cho chị coi bộ giận lắm.

Tôi rã rời nằm trên giường trong phòng cấp cứu, lúc sốt lúc không. Khoảng 10 giờ 30, mẹ tôi chạy qua, đem theo bánh trái và sữa cho tôi uống... Cũng phải hơn tuần rồi tôi chưa về nhà chơi với mẹ.

- Trời, xanh lè vậy con? Sốt mấy ngày rồi?
- Con sốt từ hôm qua tới nay.
- Chồng con đâu?
- Dạ, anh đi về Cần Thơ có công chuyện rồi mẹ.
- Chừmng nào nó về?
- Dạ, hình như ngày mốt.
- Rồi con bị sốt sao?
- Chờ đầu giờ chiều có kết quả ă.
- Sao nhìn con thấy ghê quá vậy?
- Thì bệnh mà, sao mà đẹp nổi. Chiều mẹ bận thì cứ đi đi, con nằm đây được, lớn rồi không phải con nít đâu.
- Để mẹ gọi kêu chị Hà vô với con, sẵn đem theo chăn chiếu với gối mềm cho mày.
- Có ở lại không cũng chưa biết mà mẹ?
- Thì đem vô cho có xài, không ở lại thì đem về.
- Dạ.
- Một ko?
- Một lắm mẹ, nhớ mẹ nữa.
- Xạo quá đi. Thôi mẹ ở đây tới chiều có kết quả rồi mẹ đi, tối mẹ lại vô.
- Dạ.

Rồi hai mẹ con tôi nói chuyện với nhau. Được một chút, tôi lại sốt, bác sĩ cho uống thuốc và truyền nước, tôi mê man.

Tôi uể oải mở mắt ra, đã hơn hai giờ chiều, miệng khô như tở năm chưa được uống nước. Căng mắt lớn ra mới thấy má chồng ngồi trên ghế kế bên giường, không biết bà tới từ lúc nào.

- Ủa má, má tới hồi nào?
- Ủ, mới tới thôi. Con ăn gì không má gọi kêu Muối nấu chiều đem qua?
- Họng con như có gai vậy, con không muốn ăn gì hết.
- Má đi chùa, sáng nghe chị hai mày nói nên má ghé qua chút. Vừa có cô giúp việc nhà con mà cổ đi mua đồ gì rồi.
- Dạ.
- Một ko?
- Dạ, cũng một má.
- Ba con mấy hôm nay phải ra cửa hàng, một đại diện chi nhánh dưới Cần Thơ bị công an bắt, rồi cửa hàng tạm thời bị niêm phong.
- Ủa, sao vậy má?
- Ủ, ông đó nợ nần sao đó rồi lừa đảo nghe đâu 3, 4 tỷ bạc. Nhà mình không có liên quan gì nhưng mà hàng của mình hiện trong cửa hàng đó nhiều lắm, giấy tờ pháp lý lại dính tới thằng Vinh, nên nó về kỳ này tới hai, ba ngày, chứ bình thường nó đi lấy tiền, kiểm hàng là về trong ngày không à.

- Dạ, tức là nhà mình không sao hả má?

- Ủ, không sao nhưng hơi rắc rối với công an chút. Mà tối nay ai ngủ với con?

- Bạn con má ạ.

- Ủ, ba kêu má đưa tiền cho con nằm viện, nghe nói con bị sốt xuất huyết siêu vi gì đó. Nằm đi, khoẻ rồi về, không lại về lấy tùm lum trong nhà. Mà má không có gọi cho thằng Vinh, để nó giải quyết cho xong rồi về. Mắc công nó lo nó chạy về lại hư công chuyện.

- Dạ thôi má, con nằm viện không có bao nhiêu đâu. Con có tiền mà má.

- Không, ba kêu má đưa. Ông mà biết má không đưa là ông la. Có gì mai má với ba vô thăm con.

- Dạ.

Má chồng đưa tôi năm triệu, rồi bà cũng đi về. Bà bịt khẩu trang, không dám động tới cái giường tôi nằm kiểu như tôi bị bệnh truyền nhiễm vậy. Nghe má nói nhà có chuyện tôi cũng thấy lo, hai vợ chồng tôi đang học hạc, thôi thì tạm thời như má nói đi, để ảnh yên mà lo công việc. Nhớ lại thấy cũng buồn, bình thường, ngày nhắn tin gọi điện bao nhiêu lần, giờ bị bệnh nhập viện không thấy một cuộc gọi hay một tin nhắn nào. Má chồng còn dặn không được nói cho chồng hay nữa... Có phải là hơi vô tâm không? Nhưng mà thôi, giờ lo dưỡng bệnh, lo cho cái thân mình mau hết bệnh, chán không thèm nghĩ.

Tôi ráng chồm lên đầu giường rót nước uống, nhìn hai bàn chân tôi sưng phù, chắc do truyền nước nên bị. Tôi mở điện thoại thì hết pin rồi, hôm qua đến giờ quên sạc, không biết chừng nào cô Hà mới vô nữa. Toàn thân ê ẩm quá.

Cô Hà vô. Cô vừa đi lấy thuốc và đóng tiền viện phí, tôi phải nằm đây ít nhất ba ngày. Mẹ có nhờ bác sĩ chọn phòng dịch vụ tốt, phòng hai người. Cô nằm giường bên cạnh cũng chuyển lên cùng phòng. Trước mắt, cô Hà lấy cháo cho tôi ăn, may mà mẹ lo xa kêu cô Hà đem theo sạc điện thoại cho tôi và cả băng vệ sinh nữa. Tôi bắt đầu thay bộ đồ của bệnh viện. Mở điện thoại thấy bé Vy gọi nhờ mấy cuộc, tôi gọi lại để cho em hay tình hình. Còn Vinh thì tuyệt nhiên không thấy gọi hay nhắn tin gì cả, chắc là tối qua anh xin quá nên không thấy tôi sắp bệnh.

Chiều gần 6 giờ thì đồng nghiệp ở cơ quan và anh hai ghé thăm, hoa quả bánh trái um sùm. Ai cũng nói yên tâm dưỡng bệnh, công việc của tôi có em Khoa lo dùm. Nếu xuất viện về mà còn mệt thì cứ nghỉ thêm.

- Cũng mới giữa tháng, chắc chứng từ không nhiều, Khoa không rành chỗ nào gọi chị nha.

- Dạ.

- Cảm ơn em.

Trước khi về mọi người cũng không quên hỏi chồng tôi đâu, chồng tôi đâu, trả lời mà mắc mệt. Nhưng cũng nhờ có đồng nghiệp nên tôi mới thấy có không khí một chút.

Tối 7 giờ thì mẹ cùng với mấy cậu dì và Tiên tới thăm, còn cô Hà đi về. Dạo này Tiên đang chuẩn bị mở tiệm thuốc tây và phòng khám nên nó cũng bận, vậy mà tối còn vô ngủ với tôi. Bác sĩ dặn không cần kiêng ăn, thèm thì cứ ăn nên mẹ và mấy dì mua mấy món tôi thích ăn đến. Món nào tôi cũng thèm, vậy mà đưa vô miệng là rát, là sốt không nuốt được, cuối cùng cũng chỉ ăn cháo. Con Tiên chạy đi mua cháo trắng hột vịt muối cho tôi, vừa đổ ra tô tôi rót nước mắt. Tôi nghĩ tới. Tôi nhớ lúc Thái và tôi còn là hai kẻ xa lạ, anh tử tế và tốt bụng dường nào. Tôi muốn chặt cái đầu này đi ghê vì cứ hở ra là nghĩ tới Thái. Lúc này, tôi lại bắt đầu sốt nữa, cơ thể bắt đầu thấy lạnh.

- Sao vậy? Sao khóc?

- Tao đau bụng...

- Cái con này, làm hết hồn, tự nhiên lấy đồ ăn cho mà khóc!

- Mẹ, chiều má chồng con có thăm con, má có đưa tiền cho con. Con không lấy mà má nói ba kêu, không lấy ba la. Nên con có cầm đây nè, mẹ khỏi phải lo tiền cho con.

- Cái đó tính sau đi, con nhập viện mà thằng Vinh không về được à?

- Công chuyện gấp mà mẹ.

Ngồi hỏi thăm một lát thì mấy cậu dì về trước, mẹ ở lại thêm rồi về sau. Ai cũng cho tiền mà mẹ không lấy.

Tiên cột tóc cho tôi, tôi vén tóc lên cho nó cột. Mẹ thì ngồi đầu giường xếp đồ để bỏ vô tủ. Mẹ đem nào là khăn, mền, rồi cả dầu thơm nữa, mẹ còn đem cả giường gấp cho Tiên nằm, mẹ sợ tôi mệt, hai đứa nằm chung sẽ không thoải mái... Rồi mẹ mua cả bánh ngọt cho cô nằm chung phòng, mẹ gọt trái cây cho cô ấy ăn.

- Đưa tay mẹ coi?

- Dạ?

- Đưa cái tay mẹ coi?

Tôi giật thót mình, mới vừa vén tóc chắc là mẹ thấy, chết rồi! Phải nói làm sao đây, da tôi trắng và mỏng lắm, làm cái gì mạnh là vết hằn tới mấy ngày. Tôi rụt rè đưa tay cho mẹ.

- Tay bị sao đây?

- Anh Vinh giỡn, nắm hơi mạnh nên...

- Giỡn mà nắm kiểu này hả?

- Thiệt mà mẹ, ảnh xin nên giỡn hơi nhây.

- Thiệt không?

- Thiệt mà.

- Nhìn mẹ, thiệt không?

- Thiệt mà mẹ!

- Ủ, nói nó biết da con dễ bị vậy lắm. Nói nó mai mua một giỡn nhẹ tay thôi, mẹ tưởng nó đánh mày chứ!

- Hết chỗ đánh hay sao ai lại đánh ngay tay?

- Ủ, thì mẹ nghĩ vậy thôi.

Tôi nhẹ nhõm khi câu nói dối thành công, sợ phát chết. Mẹ tôi mà biết chuyện tôi qua chắc bà đỡ luôn nhà chồng. Khổ thân tôi, mà tôi nói cho mẹ nghe lại khổ nhiều người, thôi thì ém luôn, mà làm sao cho bà không chú ý nữa, chứ mẹ tôi để ý lắm. Một mình tôi khổ được rồi.

Tôi lại lên cơn sốt cao và thấy mệt, mẹ đi kêu bác sĩ rồi người ta cho uống thuốc. Sốt thì cũng chỉ như vậy thôi. Tôi lại nằm ra, toàn thân nhức y như có kim chích vậy. Sáng nay vẫn mặc đồ đi làm, trưa nhập viện có mua đôi dép kẹp, vậy mà giờ cái chân sưng phù, mẹ phải đi mua cho đôi dép lông, mang cho thoải mái êm chân.

- Từ nhỏ tới giờ, bệnh hoài nuôi hoài không hết bệnh. Má chồng có phản nản gì không?

- Má chồng con thương con thấy mồ.

- Ủ, vậy thì tốt! 9 giờ rồi, chắc mẹ về. Bữa nay, Tiên ngủ với Dung, mai má ngủ cho.

- Dạ, má khỏi lo, má về nghỉ đi. Con thấy má cũng mệt rồi đó. – Tiên nói để mẹ yên lòng.

- Ủ, thôi mẹ về, hai đứa để ý tối ngủ khoá cửa phòng đằng hoàng nghe. Con Tiên coi nó có sao kêu bác sĩ liền nghe con.

- Dạ.

Rồi mẹ tôi chào cô cùng phòng và đi về. Tôi thương mẹ, nói xạo mẹ cũng là bất đắc dĩ thôi, trong bụng cũng cảm thấy hơi day dứt nhưng biết sao giờ.

Tôi nằm, Tiên lấy giường gấp ra nằm và bấm điện thoại. Cô giường bên cạnh cũng kéo màn ngủ rồi thì phải.

- Đang cãi lộn với ông Vinh hả? – Tiên bỗng nhiên quay sang hỏi tôi.

- Gì?

- Mà nằm bệnh viện mà cả buổi không thấy nhắn tin, không thấy gọi, thấy hơi kỳ.

- Mệt quá, bớt nhắm đi con.

- Có gì nói tao nghe.

Bị con bạn đoán trúng tim đen, tim tôi đau nhói. Mũi tôi bắt đầu nghẹt, mắt bắt đầu cay, nhưng nếu tôi nói ra, con Tiên sẽ ghét anh Vinh thì sao? Chưa kể chuyện đêm qua có bà Diễm, con Tiên mà nghe tới bà Diễm là nó chỉ muốn lột da bả.

- Có gì đâu, chuyện ông Vinh không tới là do đi công chuyện ở dưới quê.

- Công chuyện tới rồi không nhắn hay gọi được hả? Mà làm gì mà ổng chán mày rồi hay sao mà không quan tâm vậy?

- Không có. Thôi tao nhưc đầu lắm, ngủ đi!

- Đừng có giấu tao, có gì nặng nề nói tao nghe, cho đỡ. Nếu không nói thì bể bụng chết ráng chịu!

- Nhà thuốc tới đâu rồi?

- Đừng có giả điên. Mà thôi, không nói thì thôi, giữ khư khư đi, khóc một mình đi. Mà không coi tao là bạn để chia sẻ thì thôi.

Mặc cho con bạn tôi nó dụ tôi nói cho tới sắp giận, tôi vẫn nằm yên, nước mắt thì chảy, nóng quá mà. Tự nhiên tôi thấy khó thở. Tôi nghĩ chắc do nằm ngửa nên tôi lật đặt cổ gồng ngồi dậy, nhưng vẫn không đỡ. Tay chân bắt đầu thấy như bị ai bóp vậy, đau lắm... Tôi cảm thấy run và sợ quá, tự dừng lại như vậy. Tôi bắt đầu thấy miệng mình cũng tê cứng, ráng la lên:

- Tiên, Tiên!

- Gì ?

- Tiên kêu bác sĩ, tao khó thở, tao mệt quá.

Nghe vậy, Tiên hoảng hốt ngồi dậy. Thấy tôi thở dốc, tay bắt đầu quú lại, nước mắt chảy không ngừng, có cảm giác như sắp chết tới nơi, nó hoảng hồn chạy ra kêu bác sĩ. Một lát sau, hai, ba người, không rõ bác sĩ hay y tá nữa vì mắt tôi nhoè đi rồi, chạy đến. Toàn thân tôi tê cứng, đau nhức. Tôi thấy họ soi đèn vô mắt, thấy họ đo huyết áp, rồi cảm thấy bị chích cho một mũi, và rồi tôi lại ngủ đi, ngủ sâu lắm thì phải. Không rõ trong cơn mơ hay cơn mê, tôi thấy ngoại. Tôi nằm trên đùi ngoại, ngoại quạt quạt cho tôi và vuốt tóc tôi.

- Nếu mệt mỗi, đau đớn thì cứ về với ngoại, ngoại thương.

- Giờ con sẽ về với ngoại, giờ con đang mệt mỗi, đau đớn lắm.

- Con thương mẹ con, chồng con hay thương ngoại nhất?

- Con thương hết!

- Vậy con thích ở với ai nhất?

- Ở với ba người luôn, nhưng ngoại chết rồi mà?

Tự dừng ngoại biến mất tiêu, tôi bắt đầu cảm thấy các cơn co giật mạnh, mạnh đến mức không thể nhìn thấy gì, không thấy ngoại đâu nữa. Rồi tôi lấy chút sức lực cuối cùng, trút một hơi mạnh. Tôi nôn hết ra ngoài, tay chân tôi hết sức lực, tôi thấy đèn soi vô mắt mình, chói hết mắt.

- Không sao rồi, không sao rồi.

- Bây giờ kêu nó dậy được chưa bác sĩ?

- Để một lát sẽ thức thôi, chị lấy khăn lau nước nôn ra đi chị!

- Cảm ơn bác sĩ nhiều.

Tôi nghe loáng thoáng vài câu nói, đầu nặng quá, mắt cũng nặng. Tôi muốn mở mắt ra nhìn coi cái gì mà không mở nổi... Cố gắng hết sức, tôi hé mở mắt ra.

Tự nhiên thấy mẹ với Tiên ôm tôi khư khư.

- Mẹ buông ra, con mệt!

Mẹ buông tôi ra, ngồi khóc tu tu.

- Thôi không sao rồi, người nhà làm vệ sinh cho bệnh nhân đi.

Ông bác sĩ già nhìn tôi rồi cười.

- Sao nửa đêm còn làm cả nhà giật mình vậy con, lớn rồi mà hư quá?

Tôi chưa biết chuyện gì. Ông bác sĩ và hai y tá đi ra, mẹ thì ngồi khóc, Tiên đi nhúng khăn ẩm chuẩn bị thay áo cho tôi. Nhìn qua giường bên cạnh, tôi thấy cô bệnh nhân nửa nằm nửa ngồi, mặt có vẻ hoảng.

- Tiên, mày dắt tao vô đi toilet cái! Mặc tè quá! Săn thay đồ luôn, áo hôi quá, súc miệng nữa. Trời ơi, sao mà mệt dữ vậy không biết nữa?

Con Tiên bước ra dẫn tôi vô toilet.

- Sao vậy, sao mẹ tao khóc?

- Trời ơi, mày bị sốc phản vệ, rồi bị sốt nóng quá, co giật, xúu nữa bị nhũn não rồi con! Má, làm tao sợ quá.

- Ủa, bộ lâu rồi hả?

- Nãy giờ cả tiếng rồi đó, bớt mệt chưa?

- Chưa, nhưng bớt hơn hồi nãy.

- Đói không? Tao đi mua cháo cho ăn.

- Bây giờ rồi?

- Chắc hơn 11 giờ.

- Giờ này trễ rồi.

- Mày nhắm mày có ăn được không?

- Ở đâu bán?

- Thì tao chạy đi kiếm cho.

- Mày đi một mình à?

- Không, đi xe ôm.

- Ủ, mua miếng cháo hay gì nước nước cũng được, tao đói quá.

Tôi với con bạn cứ xù xì trong toilet, tôi thì nói chuyện không nổi rồi, chỉ thì thào thôi. Tiên thay đồ cho tôi, lau mình bằng nước ấm, rồi dẫn tôi ra ngoài. Nó đi mua cháo, còn lại tôi với mẹ. Nhìn mẹ mà đau lòng không chịu nổi, vui vẻ thì đâu đâu mà bệnh hoạn thì lại chỉ có mẹ, không biết chừng nào mới hết làm khổ mẹ. Tôi giả bộ khỏe mạnh.

- Mẹ! Mẹ!

- Chồng con đâu? Sao nó không gọi cho con hỏi thăm? Nó chờ con chết rồi về chôn luôn phải không?

- Mẹ nói gì thế?

- Cái thứ chồng gì mà vợ bệnh sống dờ chết dờ mà không một tiếng hỏi thăm?

- Sao mẹ biết anh ấy không hỏi thăm con?

- Con Tiên nói hết rồi? Nhà chồng mày đang có chuyện gì?

Tôi thấy mẹ tức run lên, tôi sợ quá...

- Con mệt lắm, mẹ đừng la nữa, mẹ không thương con sao?

- Ủ, mẹ không thương mày. Đáng lẽ nếu thương mày, mẹ phải giữ mày lại, mẹ gả mày đi làm gì, hả con?

- Mẹ!

- Con nằm xuống nghỉ đi, để mẹ ra ngoài gọi cho chồng con.

Mẹ vừa nói hết câu bỏ đi ra ngoài, tôi nhanh tay bấm số gọi cho Vinh thì “ò í e, thuê bao quý khách...” .
Lần này chắc Vinh chết với mẹ tôi rồi, trời cũng không cứu được.

Mẹ bước vô, mặt hầm hầm. Tôi mệt lắm, nhưng phải tìm cách làm mẹ bớt giận. Cái con Tiên này, tự nhiên nói cho mẹ nghe làm gì ko biết.

- Mẹ!

- Nếu con chết, nhà chồng không ai hay, mang tiếng ở nhà chồng.

- Con có chết đâu?

- Ủ, mạng mày lớn!

- Này con mơ thấy ngoại.

Tôi nói mà sồn hết gai ốc. Thấy sắc mặt mẹ có vẻ khác, tôi nói tiếp.

- Ngoại vuốt tóc con, ngoại nói nếu khi nào đau đớn mệt mỏi thì về với ngoại.

Mẹ khóc nức nở, lại ôm tôi như kiểu tôi vừa chết đi sống lại, mà sau này tôi mới biết mình đúng là chết đi sống lại thật.

Đêm đó mẹ ngủ lại luôn. Hễ tôi mở ú ớ là mẹ với Tiên lại bật đèn lau mồ hôi. Tôi sốt thêm một, hai cơn nữa, tới gần 4 giờ sáng mới êm.

80. Chương 39

Mẹ ngồi đó, xem sổ sách mở nhạc The Capenters, nhìn mẹ có chút ưu tư.

- Mừng sinh nhật mẹ, ko có ai gần 60 mà trẻ đẹp như mẹ của con đâu nha!

- Con quen nó chính thức bao lâu rồi?

- Dạ khoảng 15 tháng

- Quen như thế nào?

- Qua mạng mẹ.

- Bao lâu thì đi chơi với nhau?

- Dạ khoảng hơn 1 tuần.

- Con ngủ với nó rồi phải ko?

- Dạ (tôi gật đầu)....

- Mẹ thấy nó dạn dĩ quá, có ai mới gặp nhà bạn gái 1 lần mà đã đặt vấn đề cưới sinh rồi ko? Mẹ thấy cũng có vẻ ăn chơi nữa, mẹ ko phải là khó khăn gì, mẹ sợ con khổ thôi. Nhìn người này thấy con gái mẹ gây thơ quá.

-

- Nhưng mà tụi con đã ngủ với nhau mà nó vẫn muốn cưới con thì chắc cũng thương thiệt. Mẹ lo là tại mẹ thấy nó có vẻ từng trải hơn con nhiều thôi. Mẹ sợ nó át vía con.

- Dạ, chuyện cũng dài lắm mẹ, thời gian con gặp ảnh là ảnh đang thất tình, ko biết kiểu gì mà cứ gặp hoài gặp hoài rồi ảnh mới nói là thích con. Con cũng sợ lắm mẹ, con sợ là ảnh nói thích con vì lúc ảnh đang buồn nên tìm người lấp vô chỗ trống. Nhưng con ngu dại ko biết sao tiếp tục nhận lời đi chơi và có ngủ với ảnh.... nếu mà ngủ với con rồi ảnh chán con do con dễ dãi thì là con ngu nhưng càng ngày con thấy ảnh càng thương con nên con cũng

- Đừng nói cho nó biết những chuyện lúc trước của con.

- Mẹ ơi, con xin con lỡ nói hết rồi.

- Cái gì? Nói hết rồi?

- Dạ, nhưng ảnh hứa là ko bao giờ đụng chạm tới mấy chuyện đó. Vì ảnh thương và tôn trọng con.

- Con tin nó à?

- Con tin, có thể con chưa tự tin về những cái to lớn nhưng con tin, con cảm nhận được. Mẹ tin con đi, con xin lỗi đã luôn làm mẹ buồn nhưng mẹ tin con đi, anh Vinh thương con. Nhìn bề ngoài ảnh như vậy nhưng mà ảnh thương con lắm.

- Nó có thói xấu nào?

- Nhiều lắm, nhưng mà ai cũng có thói xấu mà mẹ, con cũng có mấy cái xấu xa mà. Thương nhau phải thương hết mấy cái tốt mấy cái xấu mà mẹ.

- Với con bây giờ mẹ ko thể cho con lời khuyên được rồi.

- Sao vậy mẹ?

- Giờ mẹ nói con ko nghe đâu. Giống mẹ lúc cặp với ba con, ngoại nói cũng ko nghe gì hết. Mẹ ko phải cấm cản, nhưng mẹ chỉ có mình con, đời mẹ đã lỡ làng rồi, nếu mẹ thấy con như vậy nữa thì có phải là quá thất bại ko?

- Con hứa với mẹ con sẽ hạnh phúc.

- Nếu con mà như mẹ nữa thì mẹ ko biết sống sao, ko biết sao mà ăn nói với ngoại nữa (thở dài)

- Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng, con biết là mẹ thương con, con hứa sẽ chín chắn trưởng thành mà mẹ. Mẹ yên tâm đi mẹ, con ko bất hạnh để mẹ với ngoại buồn đâu.

- Mẹ ko biết làm sao để bảo vệ con để cho con được hạnh phúc nữa, thằng Vinh nó làm khổ con thì mẹ ko để yên cho nó, cho nhà nó đau!

Tôi muốn ôm mẹ thật chặt nhưng nếu như vậy 2 mẹ con sẽ yếu đuối lắm, tôi chỉ nắm tay mẹ thôi, bàn tay mẹ và nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của mẹ Mẹ tôi nay nhìn thấy đờm buồn, tôi thấy xót. Mẹ cười nói với anh Vinh là để che đi những nhận xét trong lần đầu gặp gỡ, là để mẹ giấu đi những suy nghĩ của 1 người mẹ về 1 đứa con đã từng có những sai lầm. Mẹ nói đúng, mẹ chỉ có mình tôi, ngày xưa mẹ vấp ngã xung quanh ngoại bà ngoại còn có các cậu dì, còn tôi chỉ có 1 mình tôi ... Nếu tôi ko được hạnh phúc trọn vẹn thì do ông trời quá khắc nghiệt với 1 ngôi nhà toàn đàn bà hay là do cá nhân tôi phải nhận quả báo. Chuyện lúc trước tôi với mẹ gây nhau mãi thì đó cũng là do lỗi của 1 chữ yêu, lỗi của tôi, nên giờ tôi hết trách mẹ rồi, tôi ko trách mẹ nữa mà giờ đây tự nhiên tôi mới nghĩ tới cảnh mẹ tôi sẽ phải sống 1 mình khi tôi lấy chồng. Cái gì tôi cũng vội vội vàng vàng để rồi bỏ qua suy nghĩ về người phụ nữ đã sinh ra tôi, đáng lẽ tôi phải nghĩ cho mẹ nhiều hơn. Ko lẽ nào tôi lại ko lấy chồng ở với mẹ luôn cho rồi. Tự nhiên đang vui, lòng tôi lại nặng trĩu, ngày sinh nhật của mẹ, nếu Vinh ko nói những chuyện kia thì có lẽ đã khác, mà tôi cũng ko trách Vinh được, vì anh thương tôi thôi mà. Chuyện ko có ai có lỗi hết, chỉ là hoàn cảnh hơi trớ trêu thôi.

- Mẹ mặc thử áo len chưa và mang giày vừa ko mẹ?

- Uhm, đẹp quá, áo để tới Noel mặc, còn giày thì đi chơi sẽ mang, mẹ cảm ơn.
 - Mẹ giữ sức khỏe để con yên tâm, giờ con ko có lo gì cho mẹ được hết, con đúng là ko làm đc cái tích sự gì ha mẹ ha!
 - Bây giờ cô hạnh phúc là tôi chịu rồi, tôi cảm ơn cô, tôi còn khỏe lắm cô ko phải lo.
- Tôi cười như mếu, chúc mẹ ngủ ngon và đi lên phòng, thở dài ... sao cuộc đời ko lúc nào như mình muốn vậy? Đúng là vô tâm, chỉ biết vui cho bản thân, ko biết đến cảm giác và suy nghĩ của mẹ trong khi nhà chỉ có 2 mẹ con. Tôi tránh nói tới anh Vinh nhiều với mẹ để mẹ cảm nhận được mẹ là nhất với tôi. Phải chi giờ có 1 người đàn ông tốt hụ hợ với mẹ thì còn gì bằng.
- Tôi ngồi phịch xuống giường, mở gói quà nhỏ của Vinh, ôi trời ơi cái ông mất nét tặng cho tôi 7 cái sịp nhỏ xíu, mỗi cái 1 màu ren mỏng tăn, lại còn là loại quần lọt khe nữa, có bao giờ tôi mặc mấy cái sịp loại này đâu. Đang có tâm trạng mà thấy mấy cái quần làm tôi phụt cười ngất.
- Điện thoại có tin nhắn của ông, về tới nhà từ đời nào nhắn tin cho tôi. Tôi gọi lại.
- Ủa sao em ko trả lời tin nhắn?
 - Em nói chuyện với mẹ
 - Chuyện gì em? Có phải chuyện hồi chiều ko?
 - Uhm, nói chung nói nhiều lắm.
 - Tốt hay xấu hả em?
 - Chuyện bình thường mà, đừng có mà lo quá. Mà anh mất nét vừa vừa thôi, ai xúi anh mua cho em mấy cái quần đó vậy?
 - Bạn anh ở Mỹ về, trước khi về anh nhờ nó mua dùm em đó, độc ko?
 - Em đâu có quen mặc mấy cái đó..
 - Thì hôm nào đi với anh thì mặc, sexy lắm, heheh. Mặc đi rồi thích, mai mốt anh mua nữa cho!
 - Ko giỡn nữa! Anh à (thở dài), nếu em ko hạnh phúc thì mẹ em buồn lắm.
 - Anh hứa với em, với mẹ em là anh sẽ đem cho em hạnh phúc, sẽ bảo vệ em nữa.
 - Nhưng mọi chuyện có như mình muốn ko anh?
 - Bé đừng lo, nếu nó ko như mình muốn thì anh sẽ làm sao cho đúng ý mình. Mai anh sẽ nói chuyện với ba má anh.
 - Uhm, thôi anh làm gì làm đi, em cảm ơn anh hôm nay nha. Giờ em tắm rồi nói chuyện với Tiên cái.
- Tôi gọi e-voice cho con diên, kể cho nó nghe từ đầu tới cuối chuyện hôm nay từ chuyện sinh nhật mẹ dất Vinh về, cho đến khi Vinh nói muốn tiến tới và kết thúc buổi tối nói chuyện với mẹ. Con diên gọi điện thoại về chúc mừng mẹ tôi rồi ko biết nói gì mà mẹ tôi cười ha hả với nó nhìn thấy cũng vui lây luôn.
- Nói chuyện cả tiếng khi hết tiền trong thẻ gọi điện thì tôi với nó chuyển qua chat.
- Nếu tao là mày tao sẽ mời má đi du lịch!
 - Du lịch hả?
 - Uhm, 2 mẹ con thôi, Đà Lạt hay đâu đó, để cho má Út thấy vui vẻ thoải mái hơn.
 - Uhm, mày nói cũng có lý, bấy lâu nay tao ko nhận ra.
 - Uhm còn ông Vinh, nếu ông đã quyết định tiến tới thì mày nên chuẩn bị đi, sẽ ra mắt bên nhà ông nữa, đủ thứ hết. Mà tao nghĩ là 1 ông ăn chơi như vậy mày phải trối lại cho tao!
 - Trối sao?
 - Thì mày kiểm soát giờ giấc của ông, kiểm tra điện thoại ông.

- Thôi thôi bà, tao ko thích mấy cái đó, nếu là của tao sẽ là của tao, nhiều ông nói dóc nói láo đầu có biết, đằng này ông nói thiệt với tao ko mà. Dạo này ít đi mấy cái bận rồi, có đi nhậu chút đỉnh thôi.

- Mà mày với ông có cưới nhớ đi khám bệnh lại, thử máu hết nha!

- Mà còn lâu lắm bà ơi, nói vậy chứ biết chừng nào?

- Thì tao nói vậy đó, thời đại văn minh mà, phải biết bảo vệ sức khỏe đúng cách.

- Để tao rủ mẹ tao đi chơi thử coi, đi Đà Lạt với Nha Trang đi.

- Uhm, nãy tao nói với má là Tết này tao về, tao có quà bự, chỉ cười quá chừng!

- Uhm, Tết mày về bao lâu? Bữa mày chỉ nói tết về chứ chưa nói bao lâu.

- 1 tháng.

- Uhm, về đây với chị, chị dẫn đi chơi!

- Tao về chủ yếu để coi mặt ông Vinh của mày coi ra sao mà dám làm cho má tao lo lắng!

- Uhm mày về mày xử ông dùm tao, tao sợ ông quá.

- Thích cái gì ko? Tao mua về!

- Mày làm ơn vác cái bản mặt mày về đây với tao là được rồi.

Con bạn cũng hết năm nay là tốt nghiệp, cái gì lớn nhỏ cũng kể nó nghe, xa xôi vậy chứ có chỗ tâm sự cũng đỡ lắm. Có những chuyện ko thể nói với mẹ, những chuyện ko thể nói với bồ thì lúc đó con bạn luôn phát huy tác dụng lắng nghe, chia sẻ.

Chạy xuống nhà, thấy mẹ vẫn còn thức đang đọc báo, Nemo thì nằm dưới ghế nhìn thấy thương, thương cả 2. Tôi chạy lại ôm mẹ ...

- Hay là con với mẹ đi du lịch đi!

- Sao tự nhiên đi du lịch?

- Tại con với mẹ lâu lắm luôn có đi đâu đâu?

- Vậy con muốn đi đâu?

- Mẹ thích đi đâu?

- Mẹ dễ mà

- Con cũng dễ, hay đi Nha Trang với Đà Lạt đi mẹ, đi Đà Lạt mặc áo len mới luôn.

- Rồi, chừng nào?

- Càng sớm càng tốt, mẹ kêu anh Khải qua coi cửa hàng dùm mấy ngày đi!

- Uhm, để mai mẹ tính.

- Tính gì nữa, đi luôn đi để coi lên mạng coi đặt xe.

- Rồi, mai sắp xếp công việc lại rồi đi, được chưa!

Tôi cười hí hí, ôm mẹ chặt hơn, trái ngược với trạng thái ưu tư lúc nãy nhiều. Tinh thần tôi phấn chấn lạ. Tất cả là nhờ con Tiên, nhiều lúc nó như ma quỷ mà nhiều lúc nó như cô tiên xanh!

Tôi nhắn tin khoe với Vinh, ông ấy cũng bon chen đòi đi theo mà tôi đâu có cho. Ông cũng nói là để ông lo xe cộ tôi cũng ko chịu, tôi muốn riêng tư của 2 mẹ con. Tôi nôn chuyến đi này quá!

- Đi mấy ngày em?

- Chắc 3-4 ngày.

- Nhớ chết!

- Uhm, anh có thiếu gì thú vui tao nhã khác.
- Thôi, anh ko chơi bởi giờ nữa, chờ em về. Em về anh sẽ giới thiệu em với nhà anh luôn.
- Uhm, tính sau đi. Giờ em lên mạng coi vé xe.
- Ok, bye bé.
- Anh ngủ đi, gần 1h đêm rồi đó!
- Ok em, ngủ ngon!

81. Quyển 2 - Chương 40

Sáng 5 giờ mẹ thức dậy, soạn đồ dơ về nhà giặt. Tôi cũng thức nhưng mệt quá, cả người nhức mỏi nên cứ nằm trở mình qua lại thôi. Trong lúc đó Tiên vẫn còn ngủ, tội nghiệp con bạn phải lao lực cả đêm vì tôi.

- Mẹ với Tiên về đi. Sáng rồi, con thấy khỏe hơn hôm qua rồi.
- Lát cô Hà vô rồi mẹ về.
- Nay mẹ mệt thì nghỉ ra cửa hàng một ngày đi.
- Ừ.

Rồi mẹ dắt tôi đi vệ sinh, lau mình lau mặt. Toàn thân lúc nào cũng nóng, chỗ nào cũng thấy như có kim chích vô vậy.

- Ăn gì mẹ mua cho?
- Giờ con chỉ thấy ê ẩm, bụng mất cảm giác đói rồi mẹ ơi.
- Không ăn lại đau bao tử. Con phải ăn, ăn ít cũng được. Mẹ mua thêm ensure cho uống.
- Giờ con chỉ muốn hết bệnh rồi về, con mệt và sợ cái mùi trong bệnh viện quá rồi.

6 giờ, bác sĩ vô khám, đo huyết áp và dặn khoan hãy ăn uống, đợi lát thử máu đã rồi ăn. Cô Hà vô, thay ca cho mẹ và Tiên đi về. Hơn 6 giờ cô Hà dẫn tôi đi xét nghiệm máu xong xuôi thì tôi ăn một miếng cháo. Ba má chồng vô thăm. Má đem theo yến và súp, để trong bình giữ nóng.

Ba chồng nhìn tôi rồi thở dài, ba có vẻ tâm tư lắm. Cô Hà thấy có người xin phép đi ra ngoài ăn sáng một chút, nhờ ba má chồng ngồi với tôi.

Còn lại ba người, ba quan tâm hỏi

- Ở trong phòng hoài ngộp không con?
- Dạ, con không còn cảm giác gì nhiều đâu ba.
- Thôi, ba dắt đi ra ngoài một chút, phơi nắng sớm cũng tốt. Má nó ngồi đó nghe.

Chắc ba chồng muốn nói chuyện riêng gì đây. Ba chồng và tôi đi ra ngoài khuôn viên bệnh viện, thấy tôi mệt ba kêu ngồi ở một băng ghế đá.

- Nhìn con xơ xác quá, chắc mệt lắm hả con?
- Dạ.
- Con có gọi nói chuyện với thằng Vinh chưa?
- Dạ chưa.
- Hai đứa chưa nói chuyện hả?

- Dạ... - Tôi thở dài.

- Gọi cho nó đi, ba nghĩ con tự gọi sẽ tốt hơn ai hết. Con đang bệnh vậy mà không có chồng bên cạnh. Con bỏ qua cho nó đi, gọi nó về lo cho con. Không lẽ có chồng mà cứ làm phiền nhà con hoài?

- Tôi qua con có gọi, nhưng mà ảnh khóa máy rồi ba.

- Hay để ba gọi cho nó, đàn ông nhiều khi cũng tự ái cao lắm.

- Thôi, để con gọi. Con hiểu ý ba rồi.

- Ủ, vợ chồng son chưa con cái, đáng lẽ phải yêu thương và tận hưởng đi con, gây gổ hoài cũng đâu có được gì.

- Dạ. Con cảm ơn ba.

- Còn cái tính của má con, kệ bà đi. Cái miệng nói chuyện mà không suy nghĩ, xong lại thôi. Con mà để bụng thì mắc công mệt thân con thôi. Ba xin lỗi nếu con cảm thấy buồn trong nhà mình.

- Dạ, con cảm ơn ba, ba đừng nói vậy.

Rồi ba chồng và tôi đi về phòng. Lúc đó, cô Hà với má cũng đang nói chuyện. Rồi ba má về. Sau cuộc nói chuyện với ba, tôi thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, người lớn nói cũng đúng. Có thể ba cũng bênh con của ba, nhưng cách ba nói chuyện thật dễ tiếp nhận hơn má. Tôi quyết định gọi cho chồng mình, cũng phải hàn gắn, nếu không thì mẹ lại nổi cơn tam bành. Một khi mẹ mà hung dữ lên thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tôi vô lấy điện thoại gọi, vẫn chưa liên lạc được, kiểu này giống như say xỉn quên sạc pin, nhủ lòng lát gọi cũng được. Nhưng điện thoại lại có vài cuộc gọi nhớ, số không biết là ai nhưng lại thấy quen quen, thôi thì cứ gọi lại cái.

- Alo.

- Alo, Dung hả em?

- Dạ, ai vậy?

- Tưởng là em giận chị không thèm nghe điện thoại của chị, em khỏe không?

- Chị Chi à?

- Ủ, chị đây.

- Chị gọi em có gì không ?

- Ủa, sao nghe tên chị giọng em yếu xìu vậy? Chị gọi để nói em khỏi lo đi, anh Vinh tối qua nhậu với chị, giờ vẫn còn đang ngủ, máy hết pin mà không chung cục sạc nên chị không sạc được, chị nói vậy thôi. Vậy nha em, bye em.

Không chờ tôi nói thêm tiếng nào, người đàn bà lẳng lơ tắt máy. Hai tai tôi nóng bừng lên, tôi thấy đau ở lồng ngực. Nếu tôi khỏe, tôi cam đoan sẽ xách dao xuống tới Cần Thơ tìm mà chém chết chị ta rồi, tới đâu thì tới. Tôi thở dốc, ho, uống nước rồi sạc sục ướt hết áo. Tôi bực mình muốn phát điên lên, nhưng tôi mệt lắm. Trong một khoảnh khắc tức tối tới, không suy nghĩ nhiều, tôi giật dây nước biển đang truyền, máu ở tay chảy ra. Vì tôi đang bị kẹt nên máu chảy nhiều lắm, cô Hà đang loay hoay gạt trái cây hết hộc bỏ dao xuống.

- Sao vậy con?

Tôi không trả lời, thở mạnh. Cô Hà chạy đi kêu bác sĩ. Tôi vẫn ngồi đó mà thở, giờ mới hiểu được khi ghen người ta điên đến mức nào, tôi kêu trời không thấu mà. Anh đã dập tắt ý định của tôi. Tôi không phải người sai nhưng vẫn dần lòng sẽ xuống nước hàn gắn. Anh bỏ bê, vô tâm, mặc tôi sống chết, vậy mà tôi vẫn hết sức bảo vệ hình ảnh của anh, không phải vì vinh dự, không phải vì định kiến mà vì tình cảm của tôi, vì tôi thương anh. Để cuối cùng tôi được gì? Những con đàn bà của anh thay phiên nhau dày vò tôi, hành hạ tâm trí tôi, giết dần giết mòn tôi... Trên cái cuộc đời này có ai còn đau hơn tôi lúc này không? Có phải là chết sướng hơn không? Nhưng tôi không thể gào thét, không thể cầu xé ai, tôi cũng không thể khóc

than vì bây giờ đến khóc tôi cũng không có sức. Tôi cảm nhận thấy mạch đập của mình, mới tôi qua thôi, tôi thập tử nhất sinh, anh ở đâu? Anh đã ngủ với người khác? Tôi chỉ muốn chết quách cho xong...

Bác sĩ lại chạy vô, họ lấy bông cầm máu, họ lại tìm một ven khác để truyền nước biển.

Trong khi tôi ngồi đó, gằm gừ như một mụ điên, thở dốc như thể đó là những hơi thở cuối cùng. Mọi cái vật vờ xảy ra trong tâm can, tôi muốn bùng nổ, tôi muốn vỡ tung, muốn tan tành hết... Nhưng tôi không làm được, tôi sợ chết, tôi không còn sức lực, tôi đau lắm.

Bác sĩ cho tôi ngậm một viên thuốc, sau đó đỡ tôi nằm xuống, rồi cô Hà bóp tay bóp chân cho tôi. Cô không rõ tôi bị gì, nên phản ứng chỉ hơi bối rối. Sau khoảng năm phút định thần, tôi dịu xuống, dịu là dịu trong suy nghĩ thôi chứ toàn thân tôi cứ sắp nổ tới nơi, tôi đang bệnh mà.

- Cô Hà, con hơi mệt chút thôi, cô đừng gọi mẹ con không mẹ con lại lo. Cả đêm mẹ con thức với con rồi.
- Ủ, cô biết rồi. Con uống nước không, cô rót nước?
- Dạ được rồi cô.
- Thôi, thay áo nỉ không? Kéo màn qua thay cái áo đi, áo con ướt rồi, đừng có để nước ngấm vô người nữa.
- Dạ.

Thay áo xong, tôi nằm quay mặt vô tường, nước mắt cứ chảy ra mặc dù tôi chẳng muốn khóc. Làm gì tôi phải khóc, tôi gây nên tội gì, cái tội của tôi là vô lễ với bạn của chồng à? Họ là ba má tôi hay là ông bà tôi mà chồng tôi xử sự với tôi như vậy? Thôi đúng rồi, anh hết tình cảm với tôi, anh hết thương tôi rồi cho nên mới đối với tôi như vậy. Thôi thì buông bỏ hết, trái tim nhỏ bé của tôi không còn chịu được bất kỳ một áp lực, một sự tổn thương nào nữa. Tôi thua, tôi buông. Tôi buồn quá, tưởng như đây là ngày buồn nhất trong cuộc đời mình từ đó tới giờ, nghĩ tới mà thấy thương cái thân này. Cầm điện thoại lên, tôi nhắn tin trong vô thức.

- Vậy tối hôm qua anh Vinh đi với chị hả?
- Ủ, đi từ chiều tới khuya đó em.

Tôi cầm cái điện thoại mà như muốn đập nát tức thì. Chưa hết cơn điên thì ả nhắn tiếp:

- Nếu em muốn nói chuyện liền với anh cứ gọi chị, chị chuyển máy dùm cho.

Phản ứng vô điều kiện, tôi tắt nguồn máy, tay chân run rẩy vì tức. Tôi tháo sim ra muốn nhai nuốt luôn cái sim, quăng máy qua một bên.

Tôi mệt mỏi, thất thần nằm thừ ra, không có phản ứng gì. Cô Hà lo sợ lắm, cô cứ lay lay người tôi hỏi chuyện gì, tôi không trả lời, nằm quay mặt vô tường. Lại sốt... Tôi nghĩ, cái thân này chết đi cho rồi có phải sướng hơn không? Nước mắt cứ chảy kiểu như van xả nước bị hư không hề dừng được. Tôi khóc một hồi lại thấy tức ngực, khó thở, nhưng không giống như đêm hôm qua. Tôi biết mình thấy đau vì bị phản bội và ruồng rẫy bởi chính người mình yêu nhất mà tôi ko thể ngờ được. Nếu đó là một con đĩ thì có lẽ tôi đã đỡ đau hơn rồi.

Chị chồng lại vô thăm. Thấy tôi khóc mặt mày sưng húp, chị sốt ruột hỏi chuyện. Tôi giả bộ nhờ cô Hà đi ra ngoài mua café dùm chị chồng, còn cô giường bên thì đi đâu không rõ.

- Nó chưa về sao em? Em với nó nói chuyện chưa?

Tôi lắc đầu bất lực, lắp sim điện thoại vô rồi đưa cho chị Vân coi tin nhắn.

- Trời ơi? Đây là ai vậy em?
- Con Chi!
- Trời đất...

- Giờ chị muốn em phải làm sao? Em không thể cứ ôm mọi chuyện một mình. Nếu tự nhiên em chết thì chị biết lý do rồi đó, em chết vì tức, vì đau. - Giọng nói của tôi cứ đứt ngang, đứt ngang vì những tiếng nấc thoi thóp.

- Em ơi, chị năn nỉ em. Để chị gọi nó, em đừng nói ai biết!

- Gia đình của chị ai cũng ích kỷ như vậy, má thì bênh anh Vinh và chửi em, coi em như người dưng. Ba thì kêu em gọi trước cho anh Vinh để hàn gắn, còn chị thì kêu em yên lặng. Vì cái gì vậy chị, vinh dự nhà chị lớn lắm hay là cả nhà chị quen kiểu bảo vệ người nhà chị mà chà đạp bất cứ ai? Nhà chị coi em là cái gì vậy chị?

- Trời ơi, chị năn nỉ em. Em đừng nghĩ vậy Dung ơi. Em đừng có như vậy được không? Ba má chị cũng thương em mà...

- Má chị thương em à? Có hả? Chị hỏi coi tối trước má chị nói em là gì? Má chị xúi anh Vinh đánh em chứ đừng đập đồ nhà, chị hỏi ba chị với bé Vy coi? Em làm gì mà phải chịu đựng hả chị?

- Chị cũng có những lúc buồn, chị cũng bị nhà chồng ăn hiếp nhưng có bao giờ chị dám nói đâu em, mình chịu đựng thôi.

- Chị điên hả? Tại sao vậy hả? Em chị đang giết tôi, cả nhà chị đang giết tôi mà chị kêu tôi chịu đựng một mình. Sao mấy người ác với tôi như vậy?

Tôi bắt đầu mất tự chủ và la hét, những tiếng hét yếu ớt và khàn đặc vì khóc và vì mệt. Tôi phát điên lên, đừng ai nói với tôi một lý do gì, đừng ai nói gì nữa. Thấy tôi hoảng loạn, chị Vân lao vô ôm tôi, chị ôm đầu tôi, vuốt tóc tôi, chị năn nỉ tôi đừng la lên, có gì hết bệnh rồi giải quyết, đừng la nữa nếu không sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.

- Chị xin lỗi em. Thay mặt cả nhà chị, cả dòng họ nhà chị, xin lỗi em. Em đừng có la lên. Em ơi, em đang yếu quá, em làm chị sợ lắm, đừng như vậy Dung ơi!

- Chị đi về đi! Nói cả nhà chị đừng có ai vô đây nữa, nhất là em trai của chị. Chị nói nếu tôi thấy anh ta tôi sẽ tự tử liền. Tôi mà chết thì em chị sẽ phải trả giá.

- Chị về, chị về. Em đừng như vậy Dung ơi, chị về liền nè.

Chị chồng cũng nước mắt ngấn dài, hoảng sợ cầm giỏ xách đi nhanh ra khỏi phòng, tôi ôm đầu, nhức đầu quá...

- Bác sĩ, bác sĩ đâu? Cứu tôi với, tôi nhức đầu quá, sắp chết rồi.

Tôi tự la lên kêu bác sĩ, rồi đập đầu vô tường nhiều cái, lại quay ra nhào xuống đất, tất cả đã vượt khỏi tầm kiểm soát rồi. Tôi nhìn quanh không có ai, tôi la hét. Cô Hà và bác sĩ chạy vô ôm tôi lên giường, họ lại nhét vô miệng tôi một viên thuốc giống hôm qua, họ lại chích cho tôi. Tôi vẫn cảm thấy điên lắm, tôi năn nỉ bác sĩ hãy cứu tôi.

- Cứu em, em không muốn chết, em chưa muốn chết. Em chỉ có mẹ em, mẹ em chỉ có em. Bác sĩ cứu em đi, em đau quá, em nhức đầu quá!

- Rồi rồi, bác sĩ cứu em, bác sĩ đang cứu em, em không sao cả, em không sao đâu!

Tôi túm tay bác sĩ nài nỉ, tôi không hiểu hành động của mình. Cô Hà thì khóc và năn nỉ tôi bình tĩnh. Nhìn ra cửa và cửa sổ, tôi thấy rất đông bệnh nhân và nhiều người lạ đứng xôn xao bàn tán, họ nhìn tôi với đôi mắt tò mò. Bác sĩ giữ đầu tôi, còn y tá thì nắm hai tay của tôi, tôi cảm thấy dịu đi, dễ chịu, nhẹ nhõm và tôi ngủ!

Lúc mở mắt ra, tôi cảm thấy hai tay mình đau hơn. Nhìn xuống thì thấy hình như người ta có truyền thêm gì đó ngoài nước biển, đầu cũng nặng nhưng tôi kịp nhớ lại những hành động lúc này, hình như đã lâu rồi thì phải, cảm thấy đói và muốn đi vệ sinh. Ngay lúc đó, tôi thấy mẹ hăm hăm đi vô, nhưng vừa thấy tôi mẹ đã thay đổi sắc mặt, mẹ dịu dàng.

- Mới dậy hả con? Đỡ chưa con?

- Bây giờ rồi mẹ?

- 4 giờ chiều.

- Ủa, con ngủ lâu vậy hả?

- Ủ. Đói không mẹ lấy cháo cho ăn?
- Cho con đi toilet đi! Cô Hà đâu rồi mẹ?
- Cô Hà về rồi con .

Mẹ dẫn tôi đi vệ sinh, xong ra đút cháo cho tôi ăn. Mẹ không nói, không hỏi hay nghi ngờ gì cả. Tôi cũng sợ mẹ lo nên không nói gì, cố gắng giả bộ mình khỏe hơn, suy nghĩ lại rồi, giận thì giận nhà chồng chứ đúng là không nên kể cho mẹ biết mọi chuyện, mẹ lo, thương mẹ. Mẹ lấy cháo đút cho tôi ăn, rất trù mển và thoải mái.

- Có gì hết bệnh, về nhà muốn làm gì thì làm. Con đừng có quậy quá trong nhà thương.
- Dạ, tại con nhức đầu quá, con sợ chết nên con...
- Ủ, con phải khỏe mới mau về nhà được.
- Dạ.

Ăn xong mẹ dắt tôi đi lau mình và thay đồ. Ai đời ở trong bệnh viện mà một ngày, tôi thay hai, ba bộ đồ. Nhưng sao nhìn trên bàn không thấy đồ ba má chồng đem vô lúc sáng.

- Ủa mẹ , đồ ăn ba má chồng con đem vô đâu hết rồi?
- Mẹ cho chó ăn hết rồi.
- Dạ?
- Ủ, cho chó ăn. Giờ con thêm gì không? Bác sĩ nói nếu mai thử máu mà con không sao thì về nhà được rồi, về nhà dưỡng tiếp. Người ta nói con nằm trong này tù túng quá nên khó chịu căng thẳng.
- Ủa, người ta nói vậy hả mẹ?
- Ủ, bác sĩ nói vậy. Người ta nói là giờ con chủ yếu bệnh về tinh thần, còn sốt của con thì bớt rồi. Mấy hột máu đỏ đỏ đã xuống tới chân con rồi, nhiều lắm là 2 ngày nữa hết à. Con muốn về không?
- Muốn chứ!
- Về nhà mình nha?
- Dạ?
- Muốn về nhà mình hay về nhà chồng?
- Nhà mình có được không mẹ?
- Ủ, để chừng nào con xuất viện, mẹ chở con qua nhà chồng con, xin ba má Vinh cho về nhà mình dưỡng bệnh một thời gian cho khỏe.

Sao tự nhiên mẹ nói như vậy? Tôi thấy lo lo nhưng mà không dám hỏi, sợ nói tùm lum lại giấu đầu lòi đuôi.

- Dạ.
- Tôi ngập ngừng, miệng dạ dạ mà lòng hoang mang quá.
- Cô nằm bên giường kia sao con không thấy đâu vậy mẹ?
 - Ủ, cô ấy khỏe rồi nên con cô ấy xin cho xuất viện hồi đầu giờ chiều rồi.
 - À, hèn gì con không thấy!
 - Ủ, con ráng nằm đây tới mai đi, khỏe thì về.
 - Dạ.
 - Mà muốn khỏe phải ăn, phải ngủ đàng hoàng. Mẹ có xin bác sĩ thêm thuốc cho con dễ ngủ đó.
 - Dạ.

- Tối nay mẹ ngủ đây với con nha.
- Dạ.
- Chồng con chừng nào về?
- Dạ chắc mai, công việc lu bu quá mẹ, anh ấy có gọi cho con rồi.
- Ủ, nó có gọi nói nó lu bu thì khỏi vô, có mẹ ở đây rồi.
- Dạ, cảm ơn mẹ.

Càng nói càng thấy lạ, tôi thấy nghi nghi nhưng không dám hỏi, mà cũng không biết nghi điều gì. Không lẽ mẹ biết chuyện chị Vân vô thãm nên tôi phát điên? Sao mẹ lại đem đồ ba má cho chó ăn? Nhưng chắc không đâu, mẹ mà biết thì mẹ không có để yên và bình tĩnh như vậy đâu! Thôi, chỉ suy nghĩ một chút mà đã nhức đầu rồi, bây giờ nghe lời mẹ để mau được về nhà, còn chuyện chồng con dĩ nhiên gì đó cứ dẹp qua một bên.

82. Chương 40

Tôi hài lòng sau khi mẹ chịu đi chơi, tự nhiên khựng lại ... Nha Trang là Khánh Hòa, tự cười 1 cái tôi định nhắn tin hỏi thăm Thái, nhưng mà giờ khuya rồi, với lại Nha Trang lớn như vậy tôi gọi hỏi để làm gì, có gặp cũng ko biết xử lý ra làm sao, mà anh đang ở SG mà ... nên thôi.

Vậy là sau khi sắp xếp xong công việc mẹ con tôi lên đường đi du hí. Chuyến đi rất vui, rất hạnh phúc, 2 mẹ con đi chùa đi chơi, tắm biển tắm bùn rồi chụp bao nhiêu là hình đẹp. Khách sạn lấy 1 giường 2 mẹ con ngủ chung, tôi nhớ là lần cuối cùng ngủ với mẹ là lúc học lớp 4, ngoại sửa nhà xây thêm cái phòng nên từ đó tôi ngủ riêng, rồi cũng từ khi ngủ riêng tôi cũng ko bao giờ mò xuống giường mẹ ngủ nữa, cho nên mấy ngày hôm nay tôi mới lại được cái mùi của mẹ, tôi thấy mình trở về hồi nhỏ. Sau này chắc chắn chỉ ngủ chung với mẹ nữa quá! Sao chưa bao giờ tôi nghĩ tới điều tuyệt vời này vậy ta. Thấy mẹ tôi đi chơi mà quên hết mệt mỏi lo toang tôi vui ko tả được. Sau này phải duy trì đi du lịch với mẹ nhiều hơn mới được. Ngày nào ông Vinh cũng gọi điện nhắn tin nhưng tôi hạn chế buồn chuyện vì muốn dành trọn thời gian cho mẹ.

- Mẹ đang liên lạc lại với 1 chú, chú đó là bạn cậu 3, ngày xưa có quen biết nhưng chú đó đi vượt biên, giờ chú về có gặp mẹ
- Ủa, chú đó ko có gia đình hả mẹ?
- Có chứ, chú có 2 con trai rồi, nhưng mà vợ mất 4 năm rồi.
- Mẹ thấy sao?
- Thấy gì đâu, giờ chú đó lại đi về bến rồi. Chú nói chắc cũng 60 chú sẽ về luôn ...
- Ý con hỏi là ý mẹ sao? Chẳng phải nên có bạn già sao?
- Uhm, cũng phải, chú đó đang định về đây mở nhà hàng chay đó.
- Mẹ, con nói cái này, nói thiệt ... mẹ lớn rồi, mai mốt con lấy chồng nhìn mẹ 1 mình con thương, con cũng ko biết chồng con có chịu ở nhà mình ko nhưng con nghĩ tới điều xấu nhất là ko. Con từng mong nếu có 1 người tốt hạp với mẹ, con yên tâm lắm.
- Nhưng chú với mẹ cũng mới nói chuyện qua lại thôi, rồi còn 2 người con của chú nữa mà.
- Chú với mẹ lớn rồi, giờ con cái phải lo phải nghe lời chứ.
- Uhm, mẹ ko biết sao nữa. Tại mẹ nghĩ nên nói với con vậy thôi.
- Con mong là mẹ tìm được niềm vui cuộc sống, bù đắp cho mẹ. Con gái bất hiếu chỉ biết lo cho bản thân thôi.

- Thôi, đừng có nói kiểu đó hoài, lớn rồi thì phải theo chồng, mẹ chỉ sợ ko đứa nào lấy con chứ có đứa đòi cưới thì may mắn rồi. Mẹ còn trẻ mà, nhà gần nhà đi 2 nữa, ko đến nỗi cô đơn đâu.

Hai mẹ con tâm sự thư thái hết cỡ trong hồ tắm bùn, tôi thấy thương mẹ vô cùng. Mẹ còn dặn tôi khi gặp gia đình Vinh phải lễ phép, từ tốn và ăn nói cẩn thận nữa.

- Tánh con mẹ hiểu nhưng người ngoài người ta ko hiểu, người ta nói con nói leo, ko biết lịch sự thay vì con thẳng thắn, nói thật. Con thương nó thì nghĩ cho nó.

- Dạ.

4 ngày vui chơi tuyệt vời kết thúc, mẹ con tôi về SG tiếp tục cuộc sống thường nhật. Đợt này về tôi sẽ tìm việc làm, ăn chơi đã rồi phải tự nuôi cái miệng đã.

Vừa về chiều hôm đó, say xe ko tả nổi thì ông Vinh đã mò qua, xin mẹ tôi cho tôi đi chơi.

- Em mệt lắm đó, mới về có mấy tiếng mà.

- Đi đi, gặp chị 2 và bé út.

- Sao anh lại hẹn ngay bữa nay vậy?

- Anh tưởng là em về sớm, với lại anh nhớ em quá.

- Anh sao ko hỏi em gì hết, cứ cái gì cũng làm trước rồi đưa em vô thế ko à!

- Thôi mà, đi đi mà!

Tôi mệt nhưng cũng có chút hứng khởi đi gặp chị và em của Vinh. Thôi thì cố gắng mò dậy đi vậy.

Tôi bước vô, lại jeans với sơ mi thôi, thấy có 1 chị ngoài 30 và 1 bé trai khoảng 4 tuổi cùng 1 cô gái tầm 20 họ vẫy vẫy tay cười rất tươi. Vinh nắm tay tôi đi tới.

- Em chào chị!

- Chào em!

Chị và em gái Vinh hồ hởi chào tôi, tôi gật đầu chào lại, ôi thằng bé con của chị hai anh Vinh dễ thương quá!

- Đây là chị Vân, chị 2 anh còn đây là bé Vy, út Vy, còn đây là Tintin cục cưng của chị 2! (Ai nấy đều cười thân thiện, tôi cũng cười đáp lại.)

- Còn đây là bé Dung, cục cưng của em!

2 chị em kia cười khúc khích, bốn người lớn chúng tôi ngồi xuống và làm quen với nhau.

- Em chưa đi làm hả? Nghe Vinh nói em mới học xong?

- Dạ, em chưa đi làm đang định xin việc làm chị.

- Uhm, thôi học xong phải đi làm mới vui, mới biết giá trị của đồng tiền mà quý nó, rồi xài cho đúng.

- Dạ!

Chị 2 anh Vinh điềm đậm, xinh đẹp và ra vẻ người phụ nữ của gia đình. Nghe anh Vinh nói chị rất được lòng nhà chồng và chồng cũng thương lắm.

Em gái của Vinh cứ nhìn tôi cười tủm tỉm, tôi ko biết cô bé nhìn cũng cá tính lắm đang suy nghĩ điều gì nữa!

- Nhìn chị Dung khác hẳn chỉ Diễm ha, chỉ giống mỗi chữ D!

Tôi hơi ngại chỉ biết cười trừ.

- Xấu hơn nhiều phải ko em?

- Ko, chị trắng quá chừng, nói chung là em thấy chị dễ thương, anh ba em chọn thì ko phải là bình thường đâu!

Cô em út của ông Vinh đúng là miệng lưỡi mà, lần đầu gặp mà lạnh quá trời.

Bốn người ăn uống, hỏi thăm nhau 1 chút rồi về thôi, vì con của chị Vân còn nhỏ phải về sớm để cho bé ngủ. Chúng tôi chào nhau rồi về, riêng bé út còn kéo tôi lại nói là “chị phải cẩn thận nha, anh ba em đào hoa lắm đó rồi cười tít mắt. “

- Tintin cháu chị anh giống ai trong nhà? Sao em nhìn ko giống chị hai anh?

- Uhm, nó giống ba, chị anh có thêm đứa con gái lớn 7 tuổi nữa.

- Chỉ hạnh phúc lắm hả anh?

- Uhm, mẹ anh rất tự hào về chị Vân.

- Còn Vy em gái anh, lạnh quá!

- Khỏi bàn, nó đánh đá, hung dữ nhưng được cái chính nghĩa và độc lập lắm!

- Còn anh thì sao?

- Anh thì mê gái lắm, anh mê em!

- Sao hôm nay anh vui vậy?

- Tại vì anh đã nói với ba má anh, ba má anh cũng chịu liền đó! Kêu anh sớm dắt em về! Anh muốn em gặp gỡ 2 cái ăng ten trước cho thuận lợi.

- Ủa sao em ko nghe anh nói gì dạ?

- Tại mấy ngày nay em đâu có chịu nhắn tin dài hay nói chuyện lâu với anh mà anh nói! Đi chơi với mẹ là quên anh ngay!

- Uhm, em chỉ có 1 mẹ thôi! Còn Vinh thì đây!

- Uhm em giỏi! Giờ anh muốn ôm em, tìm chỗ ôm nha

- Thôi, em mệt lắm!

- Ôm thôi mà anh hứa!

- Ủ thì ôm ...

Lại vào khách sạn, nhưng đúng là Vinh chỉ ôm tôi thôi.

- Mẹ em lo cho em lắm.

- Anh cũng lo cho em!

- Sao vậy?

- Anh vui thì vui vậy chứ má anh có nhiều cái khó lắm, má anh còn thích Diễm, nghe út nói là lâu lâu ko có anh ở nhà Diễm có qua nhà anh thăm má anh hoài.

- Ủa, kỳ dạ có luôn hả?

- Uhm, cho nên út nó mới là ăng ten đó!

- Thì sao mà lo cho em?

- Thì lo vậy thôi, cho nên anh muốn em thân với chị 2, chị 2 nói gì má nghe cũng chịu.

- Tại sao lại phải như vậy?

- Vì anh muốn cưới em, nên anh phải lo mấy cái đó!

- Anh lo là má anh ko chịu em, ko cho cưới hả?

- Ko, anh lo má anh làm khó làm dễ anh, chứ anh muốn cưới thì có trời cản.
 - Tự nhiên anh làm em sợ quá! Ba má anh chưa có nói chuyện với mẹ em nữa mà anh hù em rồi.
 - Ko phải anh hù em, anh muốn em biết trước tình hình để em ko bị sốc thôi. Lỡ em bị sốc em đòi bỏ anh thì sao? Sao chịu nổi lần nữa?
 - Vậy anh có bệnh em ko?
 - Có chứ, nên giờ anh mới nói em biết trước, bảo vệ em là trách nhiệm của anh mà!
- Tự nhiên Vinh nói vậy làm tôi cũng sợ sợ

83. Quyển 2 - Chương 41

Chiều đó tới tối tôi không bị sốt nữa, mệt thì vẫn hơi mệt. Mấy cái ban đồ nổi càng ngày càng nhiều và ngứa nữa, bác sĩ truyền hai chai tới lúc hết thì người ta rút ra luôn, không truyền nữa, dặn mẹ là chừng nào sốt hãy kêu truyền nước còn không thì thôi. Mới có hai ngày mà nhìn hai bàn tay tôi chỉ chút dấu kim tiêm.

Tối đó Tiên lại vô chơi chút rồi về, nó mua đồ ăn và truyện vô cho tôi đọc. Điện thoại reo, bé Vy gọi điện:

- Chị nghe Vy.
- Chị khoẻ chưa chị? Em nghe chị hai kể...
- Ừ, không sao, chị khoẻ rồi.
- Em lo quá, mai em mới về, em về em sẽ qua thăm chị liền.
- Ừ, em đi một mình thôi nha.
- Dạ. Chị giữ gìn sức khoẻ nha.
- Ừ, cảm ơn em, bye em.

Tối đó trước khi đi ngủ, bác sĩ có chích cho tôi thêm hai mũi nữa và tôi ngủ ngon tới sáng, không sốt thêm cơn nào. Sáng dậy thấy khoẻ lắm, cảm giác mệt mỏi uể oải chỉ còn một chút xiu, như là bị cảm thông thường ở nhà, chỉ riêng đầu vẫn hơi nhức. Sáng, mẹ đỡ tôi dậy vệ sinh, hôm nay sạch kinh nên cũng thấy người thoải mái hơn. Rồi mẹ dắt đi thử máu, tay không còn chỗ để tiêm nên phải chích máu ở đầu ngón tay. Xong xuôi mẹ mới về. Hôm nay, cô Hà không vô mà là dì hai vô chơi buổi sáng.

Nằm mới có hai ngày ở bệnh viện mà tôi tưởng như hai tháng, bao nhiêu chuyện xảy ra, nội tâm phải mạnh mẽ lắm mới trụ được. Hôm nay không vương vís mấy chai nước biển nên tôi đã tự bụng đồ ăn, tự đi toilet được rồi.

Nghĩ lại thấy hôm qua mình cũng phản ứng hơi quá với chị Vân thiệt, chị có làm gì mình đâu. Có khi chị về nói lại thiệt thì kiểu gì mà sống được với nhà chồng? Hèn gì mà sáng giờ không thấy ai vô thăm nom gì hết. Kiểu này thì mệt rồi, đáng lẽ chỉ có Vinh sai mà giờ mình đã chửi cả nhà chồng rồi. Nhưng tôi cũng không thể tha thứ cho Vinh, thôi thì tới đâu thì tới đi. Tôi mệt mỗi khi phải sống nội tâm, phải sống trong mọi sự khó chịu, bức bối. Tôi ghét cảm giác không nói chuyện với nhau, không gặp nhau, chưa kể tôi dường như bị ám ảnh lúc Vinh nổi điên lên nữa, cứ nghĩ tới là lại rùng mình. Ước gì được nói ra một lần cho nhẹ lòng chắc sẽ hết bệnh liền.

- Bé Dung, con nghĩ gì mà ngồi đực mặt ra đó? Mẹ con nói con không được suy nghĩ nhiều đó nha. Bác sĩ chích thuốc cho con ngủ ngon và khoẻ nhưng thuốc đó không có tốt, con không được suy nghĩ hoài nha. – Dì hai lên tiếng làm tôi sực tỉnh.
- Ủa, thuốc gì vậy dì hai ?
- Thuốc dành cho mấy người bị tâm thần đó, đừng có suy nghĩ nữa.

- Sao dì hai biết?

- Mẹ con nói, dặn dì hai đừng có nói cho con nghe mà tao thấy mày cứ không nói chuyện mà ngồi thần thơ hoài. Bộ con muốn bị thần kinh hay sao?

- Con không biết, dì hai nhìn con giống thần kinh không?

- Thôi đi bà, ăn uống ngủ nghỉ đằng hoài rồi về nhà, ở đó mà nói nhảm.

Thì ra là chích mấy thuốc đó, hèn gì tự nhiên tối hôm qua ngủ ngon, hôm nay dậy thấy tỉnh táo quá. Tôi thiệt biết cách làm khổ mẹ mình, vì ai mà phải đầy đoạ bản thân như vậy. Tôi cầm điện thoại lên, vẫn không một cuộc gọi hay tin nhắn từ Vinh, chắc kiểu này tôi với Vinh hết duyên thật rồi. Tôi nằm xuống, một ý nghĩ bắt đầu le lói trong tâm trí. Tôi đã cố gắng trong mọi hoàn cảnh. Tôi nghĩ có thể tôi đã hạ mình quá thấp để tiếp tục chấp nhận và chịu đựng nhưng mọi thứ, nhưng trong một cuộc hôn nhân nếu chỉ có một bên cố gắng thì mọi thứ sẽ ra sao? Có phải nên ly hôn không? Tôi lắc đầu ngao ngán.

Lại nhức đầu rồi, chắc dì hai nói thiệt, đúng là cứ nghĩ là đầu lại căng lên. Tôi lại cầm điện thoại lên, tin nhắn hôm qua vẫn còn, khi đọc lại thì giống như tự cầm dao nhọn đâm vào tim mình vậy. Tôi vò đầu, xoa thái dương, rồi nằm xuống, nước mắt lại chảy ra... Những lúc thế này, chồng tôi, anh ấy đang làm gì? Có nghĩ tới tôi không? Ôi, xót xa cho cái phận đàn bà.

- Hai vợ chồng con đang gây lộn hay sao mà không thấy nó?

- Ảnh đi công chuyện ở miền Tây rồi dì.

- Đi công chuyện, có nghe nói nhưng mà không thấy gọi điện gì, kỳ quá?

- Thôi dì hai đừng hỏi nữa. Dì hai đi ra gặp bác sĩ nói là con nhức đầu, xin thuốc dùm con đi.

- Rồi, bà ngồi yên đó, đừng có nổi điên lên nha bà hai! Chờ chút dì hai vô liền.

Một lát bác sĩ đi vô luôn chứ không có đưa thuốc cho dì hai. Bác sĩ này lạ, không phải bác sĩ hai ngày nay. Bác sĩ tối, kéo ghế ngồi đối diện giường tôi. Là bác sĩ nữ, tầm ngoài 40 tuổi, bà ta lật lật cái hồ sơ bệnh móc ở đầu giường ra đọc, rồi quay sang hỏi tôi.

- Em hay nhức đầu hả?

- Dạ.

- Lâu chưa?

- Dạ không, mới mấy nay thôi.

- Nhức đầu dẫn tới bồn loạn như em là không phải triệu chứng của sốt xuất huyết nha.

- Dạ?

- Em đang bị một cú sốc, nếu cần chia sẻ cứ nói với tôi. Tôi là bác sĩ tâm lý.

- Ý bác sĩ nói là em...bị thần kinh hả?

Bà bác sĩ quay ra nhìn dì hai:

- Làm phiền người nhà bệnh nhân ra ngoài, để cho tôi nói chuyện riêng với bệnh nhân một chút.

- Dạ.

Dì hai đi ra ngoài và đóng cửa lại. Bà bác sĩ nhìn không hồi hã, bà bắt đầu nắm bàn tay của tôi lên, rồi bàn tay bên kia – bàn tay vẫn còn mấy vết hằn mờ mờ. Tôi cảm thấy hơi hộp hẫm, tim đập nhanh, bà bác sĩ đó có ánh mắt như là nhìn thấu. Mỗi khi bà nhìn vào mắt tôi, tôi lại thấy tim đập mạnh, nhưng ánh mắt đó rất hiền, như an ủi tôi vậy.

- Tôi là bác sĩ, chuyện em và tôi nói hôm nay không ai biết. Em bị chồng em bạo hành phải không?

- Dạ không.

- Vết hằn trên tay em là gì?

- Chồng em chỉ mới nắm tay lôi em thôi, chưa đánh em.

- Chồng em lôi em đi đâu?

- Lôi em ra ngoài.

- Ra ngoài đâu, lúc đó hoàn cảnh như thế nào?

- Em ở trong phòng đang ngủ, chồng em về...

Tôi bắt đầu ghen, bác bác sĩ nắm tay tôi trấn an.

- Em cứ nói nhưng thả lỏng sẽ không thấy nhức đầu, đừng suy nghĩ một mình rồi dấu diếm, rồi tìm cách nói dối, không sao đâu.

- Chồng em lôi em bắt em đi xin lỗi bạn anh.

- Em làm gì bạn chồng em?

- Em không làm gì hết.

- Vậy tại sao mà chồng em lại bắt em đi xin lỗi?

- Là em đi chơi với chồng và bạn chồng, em đau bụng kinh xin về trước, chồng em kêu em thích thì về, rồi em đi về. Rồi tối chồng em về gây với em.

- Bạn chồng em là con trai hay con gái?

- Dạ có trai, có gái.

- Em uống miếng nước đi, nhớ là thả lỏng, kể bình tĩnh và chậm thôi, không sao hết nha.

Đúng như bà bác sĩ nói, bà không cho tôi hấp tấp, kể từ từ. Tôi không cảm thấy nhức đầu nhiều nữa, nhưng lúc đó tôi đã khóc lúc nào rồi không hay.

- Em không chịu đi, má chồng qua la em.

- Em ở chung với nhà chồng hả?

- Dạ.

- Thôi bỏ chuyện đó, vậy sáng hôm qua sao em lại bị bức xúc?

- Chồng em với em giận nhau mấy ngày rồi, anh không liên lạc từ khi em vô bệnh viện...

- Tôi chỉ hỏi lý do em bức xúc sáng qua thôi?

- Vì có một con nhỏ nhắn tin đang ở với chồng em.

- À, thì ra là vậy. Em ghen.

Không hiểu như thế nào mà trước mặt một người lạ tôi lại cảm thấy an tâm như vậy. Cô ấy không hỏi tất cả, hỏi từ chuyện này chưa hết lại qua chuyện khác, kiểu như cô đang coi một cuốn phim, khi nào không thích thì bấm qua, còn quên thì tua lại. Còn tôi thì cứ trút ra hết.

- Em nghĩ những hành động của em có ích gì không?

- Em không biết.

- Em đau không? Hay ai đau?

- Em đau, mẹ em đau.

- Không, mẹ em không đau, đó chỉ là cảm giác còn thân xác thì chỉ có em đau. Em từng nghĩ tới chuyện chết chưa?

- Em có nghĩ, nhưng bác sĩ ơi em sợ chết lắm.

Rồi tôi bắt đầu khóc nhiều hơn, bắt đầu khóc lớn hơn. Nhưng sao vẫn không thấy nhức đầu như hai ngày vừa qua.

- Em có thương chồng em không?
- Sao bác sĩ hỏi vậy? Nếu không thì sao em phải ghen, phải đau lòng.
- Ủ, bây giờ thì sao?
- Bây giờ em muốn ly dị.
- Vì sao?
- Vì em sợ, em sợ không vượt qua được, em cũng sợ bị chồng em vô tâm với em. Em sợ ảnh đánh em.
- Thật sự chồng em chưa đánh em hả?
- Chưa.
- Vậy sao em lại sợ?
- Vì lúc ảnh định giơ tay lên thì em bỏ chạy rồi.
- Vậy là có hành động rồi mà tại em bỏ chạy chứ gì?
- Dạ.

- Vậy em nghĩ coi, nếu em đứng lại chồng em có đánh em không?

Tôi bắt đầu khóc nhiều hơn, giọng tôi lạc đi, nước mắt giàn giụa nhớ lại đêm đó, nhưng tôi vẫn không kể lể, chỉ có bác sĩ hỏi tới đâu thì tôi trả lời tới đó.

- Nếu em đứng lại, chắc chồng em sẽ đánh em, vì ảnh đập hết đồ trong phòng rồi.
- À, đập đồ. Vậy có ai can không?
- Vì em bỏ chạy rồi nên không ai kịp can.
- À. – Cô bác sĩ gật gù.
- Bác sĩ, bộ em bị tâm thần rồi hả bác sĩ ? Sao mà em nhức đầu hoài, em nhức lắm, em không chịu nổi.
- Không, em chỉ bị căng thẳng. Nếu không can thiệp kịp thời thì có thể bị trầm uất, trầm cảm. Cộng thêm em đang bị bệnh, cơ thể yếu đuối, đề kháng kém. Em không bị tâm thần.
- Dạ, vậy bác sĩ chữa cho em làm sao cho hết đi bác sĩ. Hôm qua em đập đầu, ngủ dậy em đau đầu lắm.
- À, cái này em tự chữa cho mình. Trường hợp của em chưa đến mức phải trị liệu gì hết, chỉ do em yếu đuối, bản thân thích hay có thói quen tự hành xác. Giờ em muốn gì?
- Em muốn về nhà.
- Nhà em hay nhà chồng em?
- Nhà em.
- Rồi sau đó?
- Em không biết...

Tôi lấy tay xoa xoa hai bên thái dương, bác sĩ nhẹ nhàng nói tiếp.

- Khi em gặp chồng em, em hãy nói hết những gì em cảm thấy, những nỗi đau tinh thần, những cơn đau thể xác em đã trải qua, còn nhà chồng em không quan trọng lắm đâu.
- Rồi sau nữa bác sĩ?
- Em nói hết với chồng em rồi em sẽ biết làm gì tiếp theo, còn em không biết cứ tới đây tìm tôi. Tôi là bác sĩ Tuyết, sẵn sàng chia sẻ với em khi em cần. Tôi sẽ lưu hồ sơ bệnh của em.

- Vậy thôi hả bác sĩ?

- Em thấy đỡ hơn chưa?

Bà bác sĩ nói tôi mới nhớ, đúng là tôi thấy đỡ hơn, lòng tôi nhẹ hơn, đầu tôi cũng nhẹ hơn. Mặc dù vẫn khóc nhưng tôi không thấy vật vã hay thê thảm nữa, đúng là kỳ diệu.

- Nhưng em chưa kể hết mà bác sĩ?

- Tôi chỉ cần nghe bao nhiêu đó thôi. Giờ em có muốn ngủ không?

- Dạ không.

- Có muốn uống thuốc hay chích thuốc nữa không?

- Dạ không.

- Ủ, vậy được rồi, cảm ơn em. Chào em.

- Dạ xong rồi hả bác sĩ?

- Ủ, xong rồi, chúc em mau khỏe, khi cần nhớ tìm tôi, mà tôi thì không mong gặp lại em.

Bác sĩ cười hiền, nói chuyện từ tốn và thấu hiểu.

- Em muốn kể chuyện cho mẹ em nghe, để em nhẹ lòng, nhưng em sợ mẹ em lo.

- Nãy giờ em chưa thấy nhẹ lòng sao?

- Dạ, có

Thấy tôi ấp úng, bác sĩ đứng dậy, vuốt vuốt tóc tôi như mẹ vuốt tóc con. Cô miết khăn giấy trên tủ để tôi lau nước mắt.

- Giờ tôi đi ra, em cứ thả lỏng trong suy nghĩ là được, kể cả khi em khóc, em giận hay em ghen. Thay vì kìm nén thì em cứ thả lỏng, đừng quan tâm xung quanh. Em cứ nhẹ nhàng thì mọi chuyện sẽ kết thúc nhẹ nhàng. Em hãy cố gắng tập thành thói quen đi.

- Thôi bác sĩ cho em số điện thoại đi, khi nào em không gặp được thì em sẽ gọi cho bác sĩ.

Cô bác sĩ lấy giấy ăn, ghi số điện thoại cho tôi, nhẹ nhàng vỗ vai tôi. Sau đó, cô rút hai tay vô hai túi áo blouse và từ tốn đi ra như lúc cô mới bước vô vậy.

- Cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ vừa đi vừa gật đầu.

Dì hai thấy bác sĩ ra liền chạy vô, thấy tôi nước mắt đầm đìa, dì vội vàng hỏi:

- Bộ bác sĩ mới chích hả con?

- Dạ, bác sĩ mới chích.

- Đau lắm hả?

- Đau lắm.

- Mà không biết mấy giờ mẹ mày vô? Hồi nãy dì hai với con nói tới đâu rồi?

- Con quên rồi. Giờ con nằm chút.

- Ủ, ngủ đi cho mau hết bệnh.

Tôi nằm xuống, quay mặt vô tường, suy nghĩ lại từng lời bác sĩ Tuyết nói, tự nhiên lòng tôi thấy nhẹ tênh, rõ ràng đã trút được một cục nợ mà không hay biết. Giờ tôi mong mình sẽ đủ bình tĩnh, vượt qua mọi khó khăn, tôi vẫn giận Vinh nhưng tôi hứa sẽ đổi mặt mọi chuyện một cách nhẹ nhàng và thả lỏng.

Vậy mà, mọi việc lại một lần nữa lại vượt xa tầm tay của tôi.

Tôi nằm rồi đó, bác sĩ lại vô khám khám, đo huyết áp này nọ rồi dặn ráng ở hết đêm nay, mai sẽ cho về sớm.

Tôi tỉnh hẳn, lòng còn buồn lắm nhưng thôi cũng ráng tỉnh táo để mà chuẩn bị đối mặt với mọi chuyện, còn phải vượt qua nữa. Bây giờ tôi không trông mong nhìn thấy ai hay nghe ai giải thích, tôi muốn được yên một mình và suy nghĩ về tất cả.

Trưa mẹ vô, đem đồ ăn và đem theo đồ để sáng mai còn xuất viện. Tôi cũng còn hơi nhức đầu một chút, nhưng đã ăn được đồ ăn khác ngoài cháo rồi.

- Mẹ gặp bác sĩ rồi, ráng khoẻ vậy luôn đi thì mai về sớm. Mẹ sẽ đưa con về nhà chồng con rồi xin phép về nhà mình.

- Có cần không mẹ? Mình cứ về nhà mình, gọi điện xin một tiếng chắc là được mà.

- Không, phải qua cho đảng hoàng con ơi.

- Dạ.

Tôi không biết sao lại thấy ngại về nhà chồng, ngại gặp nhà chồng. Tôi không muốn gặp Vinh nhưng mẹ đã nói thì phải nghe theo mẹ, chắc mẹ lễ nghĩa muốn qua tận nhà chồng. Tôi thở dài, không biết phải đối mặt thế nào nữa đây, phải chi rủ bỏ tất cả rồi quay đi như chưa từng quen biết được thì hay biết mấy. Lòng thì dặn dò mình không được nghĩ tới nhưng mà lâu lâu cứ cầm điện thoại lên hy vọng. Chưa chuẩn bị tâm lý để tha thứ nhưng cứ chờ, nghĩ tới lại giận run người nhưng cứ mong...

Chiều đó Tiên lại vô chơi, đem theo truyện và báo cho tôi đọc. Tiên ngồi một lát rồi về vì nó đang lu bu công chuyện. Hôm nay tôi có thể tự làm được nhiều việc. Tôi đi lang thang ngoài khuôn viên cho đỡ tù túng. Đang đi bộ thì tôi thấy bé Vy chạy tới. Hôm nay con bé mới đi tour về .

- Chị ba, chị khoẻ chưa?

- Hôm nay thì chị đỡ rồi em, đi tour vui không?

- Công việc của em mà chị, nhưng em đi mà lo cho chị lắm. Em có mua dâu và bông cho chị nè. Nhưng mà chị kể em nghe được không?

- Chuyện gì?

- Chuyện mấy ngày qua nè.

- Thôi, chị không có tâm trạng kể kể gì đâu.

- Chị ốm và xanh quá, tội nghiệp chị quá!

- Ủ, nhưng hôm nay chị vậy là đỡ lắm rồi đó.

- Chị, em nghe chị hai nói...

- Thôi bỏ đi em, có gì đâu mà. Chuyện đó nói sau, giờ nói cũng không giải quyết được gì đâu em.

- Không nói em nghe được thiệt sao chị? Lỡ em giúp được gì cho chị thì sao?

- Không đâu em.

- Không thì em san sẻ với chị cũng được mà chị.

- Cảm ơn em, nhưng chuyện này thì thôi để chị tự giải quyết.

- Ngoài này gió quá, sắp mưa rồi, thôi để em dẫn chị vô phòng. Hôm nay ai ở nuôi chị?

- Mẹ chị.

- À, thần tượng của em.

Nói rồi con bé cười vô tư, nắm tay tôi đi vô phòng, còn tay kia cầm cái bịch có hộp dâu tây và bó hoa hồng. Trong nhà chồng mà không có bé Vy chắc tôi chết sớm vì u uất mất. Cái đêm đó, nếu không có em ở nhà thì không biết sẽ ra sao nữa. Nghĩ tới thôi mà tôi vẫn thấy sợ lắm.

Vô phòng gặp mẹ, con nhỏ thưa, mẹ tôi cũng ừ nhưng không biết sao mặt lạnh quá tỏ vẻ không quan tâm. Tôi có kể chuyện Vy cho mẹ nghe, mẹ cũng có cảm tình với em lắm mà, không biết sao bữa nay mẹ lại như vậy. Bé Vy thì thích mẹ cho nên bị mất hứng. Em lấy dầu mời mẹ, ăn chung với tôi, ngồi một chút rồi cũng lủi thủi đi về. Con bé mới về là chạy qua đây luôn.

- Chờng nào chị xuất viện?

- Nếu chị khoẻ chắc sáng mai về sớm đó, ba ngày rồi còn gì nữa.

- Dạ, vậy sáng mai em ở nhà chờ. À, để em nói cô Muối nấu gì ngon ngon cho chị tắm bổ, chị ốm quá. Hay là em lên đón chị về nha?

- Ừ, chị cảm ơn em, nhưng mai mẹ chị sẽ đưa chị về.

Nói rồi em thưa mẹ tôi về, nhìn người nó cũng thấy nó mệt mỏi vì đi xa về nên thấy thương.

- Sao bữa nay con thấy mẹ không tự nhiên với Vy vậy?

- Đâu có, chắc mẹ hơi mệt thôi.

- À...

Tối đó tôi cũng khoẻ, nằm đọc truyện rồi ngủ sớm. Nay phòng không có ai nên mẹ tôi nằm luôn lên cái giường kế bên. Hai mẹ con ngủ ngon tới sáng luôn.

Sáng ra bác sĩ vô khám sớm, sờ trán và coi mấy cái ban đỏ dưới chân, khám phổi, khám họng, nói chung khám hết, rồi đưa toa thuốc. Sau đó hai mẹ con tôi thu xếp đồ đạc, mẹ ra thanh toán tiền rồi về. Mẹ kêu taxi, lúc đó cũng gần 8 giờ rồi.

- Ủa con tưởng mẹ đi xe máy?

- Không, đi taxi. Con mới hết bệnh không đi ngoài gió nhiều, với lại phải chở mấy cái bình nước, giường nằm về, sao mẹ chở được.

- Dạ, giờ về nhà chồng con hả mẹ?

- Ừ.

Được một chút, mẹ tôi lại nói:

- Con đó, mẹ dặn nè, dù sao cũng phải cứng rắn mạnh mẽ như mẹ, không được khóc nha.

- Là sao mẹ?

- Thì mẹ dặn vậy, mầy cứ nghe đi.

- Nhưng tự nhiên sao mẹ lại dặn con như vậy?

- Lát mẹ qua nói chuyện với ba má chồng con.

- Nói gì mẹ?

Tôi giật mình, sao mẹ lại nói chuyện với ba má chồng tôi?

- Thì nói chuyện con về nhà mình ở đó.

- Vậy thì sao mẹ lại dặn con không khóc?

- Lỡ ba má chồng con không cho thì sao?

- Trời, cho mà, mẹ làm con hết hồn.

- Con hết hồn cái gì?

- Thì con tưởng là mẹ nói gì.

- Vậy con tưởng mẹ nói gì?

- Thì ai biết mẹ à, đánh đổ con hoài. Con bị nhức đầu mà.

- Ủ, mày có bị gì thì mẹ vẫn bên cạnh, bao bọc và che chở cho mày vậy nè.

- Con biết mà, cái gì chứ cái này con biết.

Nói rồi mẹ vuốt tóc tôi, cái đầu tóc rối mù cứng đơ vì mấy ngày rồi chưa gội, chắc cũng lên men rồi. Tôi ngả lưng vô ghế xe, như mọi khi vẫn mở cửa kiếng he hé, lòng lại nặng trĩu, chỉ hy vọng là được về nhà mình ở càng nhanh càng tốt. Sao bây giờ nghĩ, mình giống như đang trốn chạy vậy? May mà có mẹ, không thì không biết sao nữa? Cái cuộc đời này, sao lúc nào tôi cũng phải dựa dẫm. Nếu bỏ một mình giữa đời chắc tôi không thể nào sống được. Ước gì mình bớt nhu nhược, bớt yếu đuối - yếu đuối cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Nhiều khi tôi tự trách bản thân mình, những khi gặp khó khăn chẳng đủ bản lĩnh làm được tích sự gì. Một là cứ cho qua chuyện, lúc lại gặp được sự giúp đỡ. Phải chi một mình tự đứng dậy sau những khó khăn thì chắc bây giờ cũng không phải vật vờ và sợ sệt đủ thứ. Nhưng cái số tôi, khi gặp khó thì không bao giờ bị bỏ rơi... Nếu chỉ có một mình đối mặt thì chỉ có khóc, khóc và khóc. Chán quá trời luôn! Nhưng thôi bỏ đi, hiện tại tôi đâu thì tôi, chuyện cũng đã rồi, diên thì cũng diên lên rồi.

Xe dừng lại ở một quán phở. Mẹ muốn hai mẹ con ăn sáng trước khi tới nhà chồng tôi.

- Ăn miếng đi rồi con còn uống thuốc. Mẹ cũng phải ăn để có sức nói chuyện với ba má chồng mày cho tự tin.

- Mẹ làm con sợ quá mẹ. Nhìn mẹ không bình thường chút nào.

- Ủ, mẹ không có bình thường.

- Thôi mình về nhà mình đi mẹ, chuyện nhà chồng con để con xin.

- Không sao, để mẹ. Mình qua sắp tới nhà chồng con rồi mà.

Tôi càng gần tới nhà càng cảm thấy bất an, có gì đó ở mẹ mà tôi không biết, tôi cũng không thể nghĩ ra được. Nhưng trong bụng thấy lo lắng, mẹ tôi thì cứ tỏ ra bình thường. Mẹ là trùm về khoản kiểm soát cảm xúc nhưng tôi biết là có gì đó không bình thường rồi. Chính vì vậy nên tôi mới thấy lo. Thật sự là thấy phập phồng.

Taxi dừng lại ngay nhà chồng.

- Chờ chị khoảng nửa tiếng, lát chở về Gò Vấp rồi trả tiền luôn nha, chị vô đây một lát rồi ra.

Mẹ tôi quay ra dặn người lái taxi chờ nửa tiếng. Ông taxi thấy vậy cũng chờ luôn, coi như được hai cuộc.

84. Chương 41

Tối về tôi nằm suy nghĩ mãi, nhà tôi chẳng có chuyện mẹ chồng nàng dâu nào, bà ngoại có mỗi cậu 3 là con trai nhưng sớm đã ở riêng, thấy ngoại cũng thương mợ lắm. Vậy mọi chuyện sẽ kinh khủng như lời đồn, sẽ như phim ảnh?

Rồi ko lẽ mẹ anh Vinh sẽ ghét tôi, bà sẽ tìm cách chia rẽ chúng tôi hay thậm chí cảm đoán bằng mọi thủ đoạn? Ôi, chưa vui được bao nhiêu thì đầu óc lại rối bời nữa rồi, bây giờ phải làm sao đây? Vinh thì nói là luôn bảo vệ tôi nhưng ko lẽ tôi bắt anh vì bảo vệ tôi mà chống lại mẹ mình, như vậy đâu có được.... Gọi cho con Tiên gấp.

- Ủa mày chưa gặp mà mắc gì sợ?

- Uhm, ko biết nữa!

- Lỡ bà già đó bả thích mày thì sao?

- Tại tao nghe ông Vinh nói mẹ ổng rất quý Diễm, có khi nào quý bà kia quá quay ra ghét tao ko mày?

- Mày rãnh, nếu mà bà thích bà Diễm thì mày phải làm cho bà hiểu mày mới là dâu của bà, mày mới là vợ ông Vinh còn cái con nhỏ kia bỏ con trai bà mà đi lấy thằng khác rồi!
 - Nhưng làm sao?
 - Mày hãy cho bà thấy với mày ông Vinh luôn hạnh phúc, nếu là mẹ thì phải hiểu ai đem tới hạnh phúc cho con mình chứ!
 - Nhưng nói như mày thì ai cũng thương con trai, mà con trai thì cưới con dâu, ai cũng làm đc thì làm gì có chuyện má chồng nàng dâu?
 - Mày nghe tao, cứ gặp bà, lấy lòng bà 1 chút xíu rồi được hết! Ko được kể tao nghe tao chỉ tiếp! Mắc cái gì giờ này ngồi đó mà lo sợ? Mày cũng biết sợ nữa hả?
 - Nhưng tao ko muốn ông Vinh khó xử
 - Mày có thương ổng, có muốn sống với ổng, để con cho ổng ko?
 - Có chứ!
 - Thì mày phải đấu tranh từ giờ, đấu tranh vì tình yêu vì ông Vinh của mày, mày ko làm sai thì mày sợ gì?
 - Nhưng ko thể ép 1 người thích mình.
 - Mày ko ép ai cả, mày sẽ là vợ của ông Vinh chứ ko phải vợ của má ổng!
 - Mày đang xúi tao đối phó với má chồng tương lai tao đó hả?
 - Ko, tao đang chỉ mày cách ứng xử, khi bị ghét tính sau, mà mày chưa gặp mà!
 - Uhm, sao tự nhiên tao lo quá. Nhưng cảm ơn mày, cảm ơn mày đã luôn bên cạnh nghe chia sẻ của tao. Huhu
 - Bà đó mà ác với mày để tao về xử bà luôn!
 - Thôi, tao chỉ mong ko bị ghét chứ tao ko có ý dám làm gì người lớn đâu!
 - Uhm, vậy thì tự tin lên con!
- Mọi thứ cứ nghe theo nó 1 phần, 1 phần để tùy duyên đi, mẹ anh Vinh phải thương Vinh như lời ảnh nói, thương ảnh thì chắc ko tới nỗi nhìn thấy ảnh đau khổ đâu. Vinh gọi
- Em đang làm gì đó?
 - Em đang suy nghĩ làm cách nào để ko bị mẹ anh ghét!
 - Anh mới nói vậy thôi chứ có đúng vậy đâu, biết em nghĩ lung tung anh ko nói em nghe.
 - Nhưng em nói nè, mẹ chỉ có 1 còn Dung có có đây, kiểu gì cũng ko đc chọn giữa em và mẹ nha. Nếu anh phải chọn em sẽ ra đi!
 - Em điên hả? Dung nào có đây, tên Dung có đây thiệt nhưng có ai giống em? Ai tốt giống em, ai khờ khạo giống em? Ai dễ thương giống em? Chưa gì mà em nói vậy anh thấy bực rồi!
 - Em nói thiệt, khi em đọc mấy chuyện mẹ và vợ cùng rơi xuống nước mà cả 2 cùng ko biết bơi người chồng nên chọn ai, anh biết ko là đàn ông phải chọn mẹ! Hiểu chưa?
 - Em tào lao quá, anh bực quá, mọi chuyện có gì đâu tự nhiên em làm rùm beng lên?
 - Em chỉ lo trước thôi mà, sao anh lớn tiếng!
 - Anh ghét nhất cái kiểu kêu anh phải làm gì rồi mà, anh là đàn ông tự anh biết cách làm vừa lòng mẹ mà vẫn bảo vệ được người con gái của anh!
 - Em xin lỗi, em ko muốn anh kẹt ở giữa khó xử.
 - Bây giờ có nói chuyện khác ko?

- Em yêu anh, nhớ anh!
- Nhớ em lắm, muốn chạy qua nhà em nữa ...
- Nhưng mà em mệt rồi đó, mệt thiệt, em ngủ nha!
- Uhm, ngủ sớm đi, bé ngủ ngon!
- Chúc anh ngủ ngon!

Tôi nằm xuống, lấy điện thoại nhắn tin cho Thái, mới gần 11h chắc Thái chưa ngủ.

- Hi anh, anh ngủ chưa?
- Chưa em, em khoẻ ko?
- Em khoẻ, còn anh?
- Uhm, anh vẫn vậy mà, em và bạn trai
- Dạ vẫn ổn anh, cảm ơn anh! Em thật sự muốn gặp anh 1 lần, mà thôi cũng ko hẳn.
- Anh hiểu mà, chỉ mong em hạnh phúc thôi.
- Anh cũng nên có bạn gái đi, 4 năm rồi đó!
- Anh biết mà, anh cũng đang tìm đây, anh già rồi!
- Lần này anh phải nắm bắt nha, anh chắc chắn phải được hạnh phúc nha.
- Cảm ơn Dung.
- Chúc anh ngủ ngon.

Lần này nhẹ nhàng hơn cách đây năm mấy, qua tin nhắn thôi cũng cảm nhận được sự thông cảm và cả sự thấu hiểu. Nhưng tôi lại thấy như có lỗi với Vinh, tôi phải nói cho Vinh nghe khi tôi nhắn tin cho anh Thái, đó là sự tôn trọng tối thiểu.

- Alo, anh nghe!
- Em nói cái này anh ko giận nha.
- Sao em?
- Em mới nhắn tin cho anh Thái.
- Để làm gì? Tại sao cứ nhắn tin cho bồ cũ lại nói anh nghe? Muốn anh điên lên hả? Sao nói ngủ mà ko ngủ?
- Em nói là em hạnh phúc, em nói rồi mà. Thái ko phải để anh ghen đâu, anh làm ơn đi, là em sai với anh nên em muốn anh cũng được hạnh phúc khi em hạnh phúc!
- Em nghĩ em nói vậy thì được à? Có thằng nào mà ko ghen khi bồ đi nt cho thằng bồ cũ ko?
- Thì anh phải khác, Vinh của em phải khác. Anh chưa hề cấm em mà? Em cũng ko giấu anh, điện thoại em vẫn còn lưu tin, anh muốn em cho anh coi!
- Vậy anh có liên lạc với Diễm đc ko?
- Ko được!
- Vì sao?
- Vì chị ta bỏ anh, chị ta làm anh tổn thương!
- Em cũng bỏ nó, em làm nó tổn thương!
- Bây giờ em muốn anh cũng tổn thương ko?

- Xin anh 1 điều thôi, đừng cấm em chuyện này, em chỉ muốn biết khi nào anh Thái có bạn gái, em chỉ muốn biết khi nào anh cưới vợ ... Lần trước em nhắn anh khi anh tỏ tình em, lần này em nhắn anh khi anh đòi dẫn em ra mắt nhà anh. Em ko phải có ý chà đạp lên nỗi đau của anh khi nhắn mà em chỉ muốn anh biết là em đã có anh, anh hãy tìm hạnh phúc của mình đi, em đã là người sai mà em có anh rồi thì anh cũng phải có hạnh phúc. Như anh anh bị tổn thương nhưng anh cũng đã có em ...

- Vì thằng đó mà em nói nhiều quá!

- Hãy cho cuộc sống này 1 sự công bằng, hãy cho Thái 1 sự công bằng. Lý do em em nt cho anh Thái em nói rồi. Còn lý do em nói với anh biết là vì em thương anh, em tôn trọng anh, em đã hứa em sẽ ko nói xạo anh nữa câu. Xin lỗi anh, nhưng hãy hiểu cho em, em cũng từng đau khổ thì anh Thái cũng đau khổ, anh cũng vậy. Nếu đã chấp nhận quá khứ của em thì anh làm ơn cho em những lần liên lạc với Thái, em rất biết ơn anh!

- Vì nó mà em nói nhiều như vậy, nếu anh ko đồng ý thì sao?

- Nếu anh ko đồng ý thì thôi, em ko nhắn nữa. Rồi em sẽ phải luôn ray rứt ko biết người em đã làm khổ giờ như thế nào ...

- Em nói như vậy mà nghe được, anh ko phải thần thánh mà có thể chịu đựng tất cả đau em à!

- Em xin lỗi anh, sau này em sẽ ko liên lạc với anh Thái nữa! Chúc anh ngủ ngon.

Tôi đang làm gì nữa ko biết, chuyện kia nghĩ chưa thông đã có chuyện khác, tự nhiên chọc diên Vinh làm gì, nhưng chuyện tôi nhắn tin vậy có gì sai? Chẳng nào tôi giấu Vinh ko cho Vinh biết mới là sai Rồi đầu quá, đi ngủ thôi!

Chắc do mệt nên ngủ ngủ 9h mới dậy, bụng đói cồn cào, mẹ thì đã ra cửa hàng. Mắt mũi chưa mở hẳn thì Vinh đã gọi điện.

- Em dậy chưa?

- Em mới dậy nè.

- Uhm, anh đang qua, mẹ em có nhà ko?

- Ko mẹ em ra cửa hàng rồi, anh qua làm gì?

- Anh qua chở em đi ăn sáng ...

- Xa thấy mờ, qua chở em đi ăn sáng làm gì anh?

- Để mắc công thằng Thái nó chở em đi!

- Em ko liên lạc với anh Thái nữa, anh đừng nói vậy, mà Thái cũng ko biết nhà em đâu, chỉ anh biết thôi!

- 15p nữa anh tới.

- Thì anh đứng chờ đi, em đi tắm cái.

Tôi đi tắm, mở tủ ra thấy má cái sịp đủ màu của Vinh tôi mắc cười ... Lát gặp ko biết làm sao để anh ko giận đây, có chuyện nhỏ vậy đã ko giải quyết được thì làm sao mà nói tới chuyện mẹ chồng nàng dâu Haiz.

9h30, tắm xong ra mở cửa, này giờ nghe Nemo sữa sữa là biết rồi, anh đứng ngoài chờ 15p rồi. Tôi mở cửa cho Vinh vô nhà ngồi, tôi phải cho Nemo đi toilet, phải lấy đồ cho con ăn và sữa nữa, Nemo khôn lắm, thấy anh Vinh tới là mừng tíu tít.

- Vợ muốn ăn gì?

- Anh ko giận em à?

- Ko!

- Em ăn cơm tắm sườn chả.

Vinh chở tôi đi ăn cơm tấm, uống sữa đậu nành

- Ko giận em thiệt à?

- Ko giận.

- Vì sao ko giận?

- Vì anh suy nghĩ lại thấy em cũng có lý. Em cứ liên lạc với anh Thái của em

- Chỉ là anh Thái thôi, ko phải Thái của em Anh mới là Vinh của em, em xin lỗi.

- Anh suy nghĩ rồi, anh đã tin em, em cũng tin anh ... Nếu em nhần mà nói xạo anh mới đáng lo, em nói anh nghe thì có gì mà lo. Anh chỉ sợ mất em thôi.

- Nè, anh đọc tin nhần đi, em hứa là ko làm gì sai với anh rồi mà!

Tôi mở tin nhần, đưa Vinh đọc, Vinh chỉ nhìn sơ qua thôi chứ ko đọc kỹ.

- Hứa với anh là ko được làm gì sau lưng anh đi!

- Em hứa rồi mà!

- Hứa nữa đi.

- Em hứa ko làm gì sau lưng anh, nhất là với anh Thái.

- Uhm, anh ko ngăn cản chuyện đó nữa.

- Em ko biết tại sao em cứ làm khó anh, nhưng em xin lỗi và cảm ơn anh. Vinh của em là người tốt nhất trái đất!

Vinh véo má tôi, nhìn tôi với ánh mắt đầy niềm tin, tôi thấy thương Vinh lắm. Mới tối qua còn lớn tiếng như vậy mà sáng nay còn chạy qua chở tôi đi ăn sáng. Chẳng hiểu vì sao mà Vinh dễ dàng đồng ý việc tôi nhần tin với Thái nữa. Đó là lý do càng ngày tôi càng yêu anh của tôi hơn, biết vun vén, biết nhần nhịn và ko hơn thua với anh. Số tôi là 1 người tới sau để an ủi những người đàn ông khốn khổ, bù lại họ tốt với tôi, quá tốt và yêu thương tôi, đó là 1 sự thành công trong tình yêu của tôi rồi.

- Về chuyện gặp ba má anh đừng lo nữa, để anh lo cho, nha!

- Dạ.

- Với lại anh đang hỏi xin mấy chỗ cho em đi làm, chờ anh mấy bữa nữa anh coi chỗ nào được nhất rồi báo cho.

- Sao ko để em tự đi tìm?

- Khó khăn lắm, để anh tìm cho.

85. Quyển 2 - Chương 42

Tôi bấm chuông, bé Vy nhanh chân ra mở cửa, Vinh lững thững đi theo sau. Tôi không biết anh về từ lúc nào, về mặt cũng bình thường. Hai anh em thừa mẹ tôi, định ra lấy đồ vô phụ. Vinh cũng không thêm đi gần tôi, tôi thầm cười trong lòng, đúng là cái loại đàn ông... Chắc anh chán tôi thiệt rồi, hai vợ chồng mới không gặp nhau mấy ngày mà cứ như người xa lạ, chua xót quá! Chỉ có Vy nó nắm tay dắt tôi vào.

- Hai đứa con vô nhà đi, khỏi lấy đồ gì hết, để đó lát tính.

Tôi vô nhà, hôm nay còn có bà nội chồng qua, không biết nội qua chơi hay là có chuyện gì? Mẹ tôi vô nhà, thấy có nội, mẹ cũng chào nội và ba má chồng, còn có cả chị Vân nữa, nói chung là có đủ mặt. Tôi cũng

thừa bà nội, ba má và chị Vân, rồi cả nhà ngồi xuống bàn trong phòng khách. Không khí bình thường nhưng chỉ riêng tôi là cảm thấy có phần ngột ngạt. Mẹ bắt đầu mở lời:

- Dạ con thưa bác, chào anh chị.

Chị Vân cũng thưa mẹ tôi. Ba má Vinh và bà nội cũng chào mẹ. Mẹ lại nói:

- Dạ, hôm nay tôi đưa bé Dung về nhà cũng có chuyện muốn thưa. Sẵn có bác ở đây, tôi nói luôn cũng tiện.

Ba chồng tôi cười:

- Dạ, làm phiền chị rồi. Dung nó bệnh, nhà tôi có chút việc, thằng Vinh thì đi về Cần Thơ mấy ngày, khuya hôm qua mới lên tới đó. Còn bé Vy thì đi tour xa, không có người qua ở với cháu nhiều. Nhà tôi biết là chị ở với Dung, làm phiền chị, cảm ơn chị.

Mẹ tôi cười nhạt nhẽo:

- Đâu có gì đâu anh. Con tôi thì tôi phải nuôi, phải dưỡng nó chứ anh. Đâu có gọi là làm phiền, nếu là anh chị nuôi bệnh nó mới là làm phiền. Chuyện anh chị hay Vân, Vy không có vô bệnh viện nuôi thì không phải vấn đề, tôi chỉ thấy thắc mắc sao thằng con rể cũng không nhích nổi một chút thời gian vô ở với vợ nó?

Vinh thưa:

- Dạ, con về Cần Thơ lần này kẹt quá nên không có sắp xếp lên được mẹ ạ!

Mẹ tôi gật gù:

- À, con cũng còn lưu loát, tự tin như lần đầu tiên con tới nhà ra mắt mẹ. Con biết vợ con bị bệnh chứ?

Vinh lắc đầu:

- Dạ, con không biết.

Mẹ tôi ngạc nhiên:

- Nhà con không báo cho con là vợ con bị bệnh hả?

Hỏi câu này, mẹ xoay nhìn nhà chồng tôi một vòng, vẻ mặt như có chút thắc mắc.

Vinh lại lắc đầu:

- Dạ, chắc ở dưới không có sóng nhiều nên con không thấy.

Má Vinh chen lời:

- Chị sui ơi, nó đi lo công chuyện chứ không phải đi chơi, ở trên này cũng có người lo nên tôi cũng không có gọi.

Mẹ tôi lại gật gật:

- À, tại chị không gọi. Con nghe không Vinh, tại nhà con không có gọi.

Vinh cúi đầu:

- Dạ!

Không khí trong phòng khách bắt đầu thấy gượng gạo và căng thẳng. Lúc này bà nội đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

- Nay con Dung nó khỏe mừng rồi. Giờ ở nhà có chồng, bây giờ tắm bổ lại, nhìn con ốm quá! Xin lỗi mẹ cháu Dung, nhà này cũng bận quá!

Mẹ tôi lắc đầu cười:

- Dạ, bận hay không bận con còn chưa nói xong đó, con không biết bà nội có biết có chuyện gì trước ngày Dung nó nhập viện không?

Trời ơi, tìm tôi như nhảy ra ngoài, mẹ đang nói cái gì vậy trời, mặt mày tôi tối xầm lại. Vinh, chị Vân và má chồng đồng loạt nhìn tôi lom lom, như thể họ nghĩ tôi kể cho mẹ mình nghe vậy.

- Mẹ, có gì đâu, tự nhiên mẹ nói gì vậy? Con về nhà rồi, mẹ có xin cho con về nhà mình mấy ngày thì mẹ xin đi, mẹ nói gì tùm lum vậy?

Mẹ nhìn tôi, nghiêm mặt:

- Con ngồi im đó cho mẹ!

Mẹ nạt một cái làm tôi hoảng hồn, ngồi im, run run, sắp khóc vì biết có chuyện gì rồi đây nè, dường như mẹ đã biết cái gì rồi...

- Thôi, tôi cũng không nói dài dòng, cũng không đủ kiên nhẫn, tôi sợ tôi lại không đủ bình tĩnh nữa. – Mẹ tôi thở dài.

Má Vinh kinh ngạc:

- Chị làm gì mà không đủ bình tĩnh chị sui. Chị nói chuyện sao thấy kỳ quá!

Mẹ tôi đáp ngay:

- Dạ, nói về cái chuyện kỳ, tôi mãi mãi không bằng chị. Nhưng cũng nhờ chị mà tôi mới biết được con tôi phải chịu đựng điều gì trong cái nhà này.

Má Vinh trợn mắt:

- Nó làm dâu nhà này, không phải động một cái móng tay vào việc gì, đi làm về chỉ việc ăn với ngủ, không cần phải lo về tài chánh, nhà này làm gì con chị mà chịu đựng? Tôi làm gì mà chị nói nhờ tôi chị biết con chị chịu đựng, chắc mẹ con chị ở gần nhau rồi nó méc chị là bà má chồng này hành hạ nó chứ gì?

Má Vinh nói chuyện với mẹ nhưng cứ nhìn tôi. Bà nội chồng lại lên tiếng.

- Mẹ cháu Dung có hiểu lắm gì không?

Ba Vinh cũng vội đỡ lời.

- Chị sui, có gì hiểu lắm thì cứ bình tĩnh, từ từ nhà mình nói, không có gì gấp gáp đâu chị, mình là gia đình mà.

Mẹ tôi nhìn khắp nhà một lượt, lại từ tốn nói:

- Trước tiên tôi cũng cảm ơn anh chị và các cháu đã quan tâm vô thăm con gái tôi. Còn chuyện má Vinh thì để tôi nói cho mà nghe. Chị là người lớn, là má chồng của con tôi mà chị đi kể với người dưng, đúng cái kiểu như chị nói hồi nãy.

Má Vinh như muốn nhảy chồm lên:

- Tôi làm gì, tôi nói gì mà chị cứ móc méo tôi?

Mẹ tôi vẫn rất bình thản:

- Chị ngồi yên đi chị, để tôi nói cho chị nghe, không cần phải ngắt lời tôi.

Bà nội cũng bắt đầu bực bội:

- Con ngồi im cho má Dung nói hết coi, làm gì vậy hả?

Thấy má chồng tôi chịu ngồi im, mẹ tôi lại nói:

- Chị vô viện, kể với người nằm chung phòng con Dung rằng: “dâu gì mà sướng, ở nhà chồng không làm động một móng tay, ăn uống thì sung sướng không phải lo về tiền bạc, sướng như tiên, vậy mà không biết bốn phận, không biết để đãi gì hết. Chồng nói động tới một tiếng thì cái tay đôi lại mười tiếng, chồng chưa đánh cái nào thì đã lăn đùng ra ốm đau. Cái thân nhìn như que củi, mắc chán”. Có phải chị nói như vậy không chị sui?

Má chồng tôi tối tăm mặt mũi, bà cúi gầm mặt có vẻ xấu hổ, đúng là cái miệng hại cái thân. Bà nội chồng, ba chồng, chị em chồng và chồng ai nấy đều xanh mặt sau khi mẹ tôi phanh phui sự thật đó. Ngay cả tôi, tôi cũng chết đứng. Tôi biết tánh má, tôi biết ngữ điệu đó đúng là cách bà hay nói chuyện, chỉ không ngờ bà lại đi bêu rếu tôi với cả người dưng. Nhìn mặt ba chồng tôi đỏ lên, tôi biết ông đang nóng, tôi nhìn hết cảm xúc lúc đó của người này tới người kia, đây là chuyện không ai biết, không ai nghĩ tới.

- Sao chị sui? Chị có nói vậy không chị sui? Hay là người ta ăn ở không dựng chuyện nói xấu chị? Chị biết sao không? Con Dung tiếng một tiếng, hai lời là “ba má chồng con thương con thấy mờ”, “ba má chồng con lo cho con lắm”. Con tôi chưa bao giờ nói một tiếng xấu cho nhà chị với tôi, kể cả chuyện nó gây nhau với thằng Vinh tôi cũng chỉ biết qua người ngoài. Nó viện đủ cớ để nói đỡ cho con chị. Chị biết sao không? Thằng con chị nó y chang như chị, thậm chí nó còn nhẫn tâm hơn cả chị, vợ nó nằm viện ba ngày, nó không gọi nổi một cuộc. Có thể chị không báo cho nó biết, nhưng vợ chồng xa nhau mấy ngày mà nó không gọi một cuộc, thì coi ra nó đúng là thứ đàn ông vô trách nhiệm! Mà tôi chưa nói xong nữa, anh chị ở đây chỉ biết con tôi ốm yếu đau bệnh, chứ cũng không có ai thức đêm thức hôm với nó. Nhìn nó đi, tôi tưởng đã mất nó tối hôm kia rồi. Nó gần như đã chết lâm sàng rồi. Đừng hỏi tại sao tự nhiên mà tôi mất tình tình với gia đình chị, gia đình chị mở miệng ra nói con tôi sướng, con tôi sắp chết trong nhà thương mà có ai bên nhà chồng biết không?

Ba chồng tôi đỏ mặt, lắp bắp không nói thành lời:

- Chị sui...

Mẹ tôi ngắt lời:

- Anh để tôi nói hết. Con tôi nó hiền quá, nó không giống như tôi được. Tôi thương nó bao nhiêu, ngày tôi gả nó cho con anh chị, tôi chỉ đề nghị nhà anh chị yêu thương nó, thằng Vinh đừng bạo lực với nó. Mà anh chị nhìn coi, tay của nó tới bữa nay vẫn còn vết hằn, thằng con khốn nạn của anh chị làm gì con gái tôi, hả?

Mẹ tôi cầm tay tôi lên, vén tay áo khoác tôi lên trưng ra cho mọi người nhìn thấy, qua bốn, năm ngày rồi mà vết đó vẫn còn mờ mờ. Màn độc thoại của mẹ vẫn chưa hết, giọng mẹ từ nhỏ đến lớn, bây giờ chuyển qua run run. Ai nấy trong nhà chồng đều im lặng, chắc vì họ xấu hổ, còn tôi thì sợ. Tôi bắt đầu thấy đau nhói, mẹ tôi nói tới đâu, từng vết thương của tôi lại như bị vạch ra mà sát muối lên tới đó, đứa con gái nhu nhược lại chỉ biết giật giật tay mẹ mình như can ngăn mà mặt thì cứ cúi xuống, nước mắt như mưa.

Lúc này về mặt bà nội cũng không bình tĩnh được rồi:

- Thôi, mẹ Dung bớt giận, có gì từ từ nói, chuyện đâu còn có đó mà.

Mẹ tôi cười khẩy:

- Dạ, con xin lỗi bác, bác cũng có con, nhưng bác may mắn có được nhiều con. Còn con, con chỉ có một đứa, mà nó là con gái, nó không may mắn có được tình thương đầy đủ, con có bao nhiêu thì con cho nó hết. Chẳng lẽ cháu của nhà bác là vàng còn con của con là rác sao? Tại sao lại đối xử với nó như vậy? Chị sui, tôi nói cho chị biết, nhà tôi không giàu như nhà chị, nhưng nếu con tôi nó thương một thằng khổ rách áo ôm tôi cũng gả, nếu nhà ba má chồng nó nghèo rồi con tôi phải hầu hạ, thì tôi sẽ bỏ tiền ra muốn người ở để phục vụ cho nhà chồng nó, chứ chị đừng có tưởng như nhà chị là sướng, nhà chị sướng thì con tôi nó đâu có phát điên lên, quẩn quại trong bệnh viện, đập đầu vô tường tưởng chết tới nơi? Ai là mẹ rồi cũng biết cảm giác thương con mình, nhìn con mình tôi đau lòng lắm, nhưng bác sĩ nói con tôi đang bị sốc nên tôi không dám làm nó buồn. Tôi còn chưa biết chuyện nó gây với thằng Vinh là chuyện gì, nó cứ chối đây đấy, nhưng sau khi con tôi đập đầu vào tường, tự rút ống nước biển đến vỗ cả ven tay, phải chích thuốc an thần thì tôi mới biết. Tôi lượm cái điện thoại của nó mở lên, chồng nó ngủ với đứa khác khi nó đang không biết sống chết thế nào. Nhìn mặt thằng con anh chị bây giờ, tôi chỉ muốn đập nát mặt nó. Ngày nó qua nhà tôi, nó hứa gì với con tôi, nhà tôi không có ép nó phải cưới con tôi mà. Giờ tôi nói thẳng, ở đây anh chị không quan tâm con tôi đủ, không yêu thương đủ nên tôi xin đem con tôi về, vì anh chị trầu cau qua hỏi con tôi đang hoàng nên hôm nay tôi mới phải qua tận đây để xin con mình về đang hoàng, thế thôi!

Vinh cúi mặt lên tiếng:

- Mẹ, con xin lỗi.

Mẹ tôi nghe tiếng anh thì diên tiết, quát lên:

- Mày đừng có xin lỗi tao, mà mày cũng đừng xin lỗi con tao. Nay tao xin đem con tao về, tao không thể để nó ở đây được nữa, vì có ngày tao sợ tao phải qua đây hốt xác nó về.

Mẹ tôi quệt nước mắt, quay qua xin lỗi bà nội chồng vì đã làm phiền bà, sau đó nói dứt khoát:

- Tôi không cần anh chị cho phép hay không, giờ tôi sẽ dẫn con tôi về. Đây là chuyện của nó với nhà chồng, còn chuyện nó với chồng nó tính sau. Giờ con tôi cần nghỉ dưỡng, cho dù có lý do gì thì tôi cũng không phản đối.

Ba Vinh xấu hổ lắm, nhưng vẫn phải lên tiếng:

- Chị sui, giờ tôi biết chị đang tức giận, nhà tôi rất xin lỗi. Nhưng thiệt tình là nhà không biết Dung nó bị nặng, hết sức xin lỗi chị và Dung. Bây giờ tôi cũng không phản đối chuyện Dung về nhà mẹ đẻ, nhưng chuyện vợ chồng nó, mong chị tôn trọng ý kiến hai đứa. Nếu hai đứa nó còn yêu thương nhau, mong chị đừng phản đối.

Tôi chỉ nghe này giờ, nước mắt cứ chảy ra một cách vô thức. Đường như mọi người đang nói về chuyện của ai chứ không phải chuyện của tôi. Mọi chuyện đã đi xa quá rồi. Vinh thì đứng chết trân, cả nhà ai cũng bàng hoàng trước sự nóng giận của mẹ, còn má chồng thì gần như tàng hình. Chắc bà cảm thấy nhục nhã lắm?

- Dung, con lên lầu lấy đồ đi con. Rồi mẹ con mình về, taxi đang đợi.

- Dạ.

Tôi nặng nề vác cái xác nhu nhược đứng dậy, bước những bước chân lảo đảo ra khỏi cuộc cãi vã mà mình là nhân vật chính, từ này giờ tôi không nói tiếng nào. Tôi bước lên lầu để lấy đồ về nhà với mẹ. Điều tôi mong muốn là về nhà với mẹ, vậy mà bây giờ sao lại đau lòng quá, tôi cảm thấy có lỗi với mẹ, chỉ như vậy thôi. Còn với Vinh và nơi này, tôi cũng không muốn quay trở lại nữa. Bé Vy chạy theo dẫn tôi lên, con bé dọn đồ phụ tôi, mắt cũng đỏ hoe.

- Chị đi chừng nào về?

- Chị không biết nữa.

Nó lấy tay chùi nước mắt cho tôi, ánh mắt đầy đồng cảm. Tôi vừa mở tủ lấy đồ, ba má chồng cũng đã làm kiếng mới, mua ti vi mới... tôi vừa xếp đồ vừa ngoái nhìn căn phòng này. Có khi đây là lần cuối cùng tôi ở đây.

Vinh bước lên, đứng ngay cửa phòng. Bé Vy thấy anh lên thì bước ra để anh và tôi nói chuyện. Tôi biết thôi chứ cũng không buồn hỏi gì, người cần được hỏi han là tôi chứ không phải tôi là người phải hỏi. Vinh ngượng ngập đến ngập ngừng, anh đứng đó một chút đi vô ghế ngồi.

- Em...

- Anh đừng nói gì hết...

- Anh xin lỗi.

- Ừ.

Tôi móc điện thoại ra, có một điều tôi cần xác nhận, tôi mở tin nhắn của bà Chi và đưa cho Vinh...

- Thiệt không anh Vinh?

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, anh chỉ gật đầu. Tim tôi tan nát, cười chua chát, nước mắt nước mũi mặn hết cả mặt.

- Nếu đó là một con đĩ thì em còn thấy dễ chịu hơn.

Nói xong tôi đứng dậy, bước ra ngoài. Vinh đứng bật dậy, định chộp lấy tay tôi. Tôi chỉ cười như kẻ vô hồn:

- Lần trước vẫn chưa lành, anh đừng làm em đau nữa.

Rồi tôi cầm giỏ đồ xuống nhà, thưa bà nội, thưa ba má chồng, thưa chị Vân, chào bé Vy, tôi đi.

Vinh ở trên lầu luôn không thấy xuống, ba má chồng thì ngồi đó như tượng. Chỉ có bà nội là lên tiếng:

- Xin lỗi mẹ Dung với Dung, để bác sẽ nói chuyện lại với nhà nó, bây giờ mong hai mẹ con bớt giận.

- Dạ, con chào bác.

Tôi cúi mặt chào rồi đi ra. Chưa ra tới cửa mẹ lại quay ngược vô trong, mẹ trả lại 5 triệu mà má chồng tôi đưa hôm bữa, tiền đó tôi vẫn giữ, vậy mà mẹ lại lấy tiền của mẹ trả.

- Khi bị bệnh, người ta chỉ cần người thân bên cạnh, chăm sóc, tiền không mua được mấy cái đó. Tiền này tôi gửi lại anh chị.

Mẹ làm tình hình căng lại càng căng, kiểu như tát vô mặt ba má chồng một cái vậy. Tôi mệt mỏi không tả, đau lòng nên không phản ứng. Hai mẹ con lên taxi ngồi về nhà. Tôi thì giống như cái xác không hồn trong trạng thái được cài đặt mặc định: khóc.

- Con xin lỗi!

- Nếu như cái cô nằm chung phòng không nói lại với mẹ thì sao hả con?

- ...

- Cái nhà đó, họ không có thương con, tại sao con phải vừa chịu đựng vừa nói tốt cho họ. Ngay cả thằng chồng của con cũng vậy. Sao con ngu quá vậy Dung? Nếu mẹ không biết thì sao hả con? Tao nghe mà nóng hết cả mặt!

- Con biết rồi, là tại con ngu mà.

- Mẹ không muốn quản luôn chuyện của con, nhưng mẹ nghĩ con nên thôi nó đi. Chồng như vậy, mà không có sướng hơn, lúc theo đuổi thì sao cũng được, lúc cưới xong là lộ rõ bộ mặt của nó ra, này mà nhìn thấy cái mặt của nó không? Về sống với mẹ!

- Con cũng nghĩ vậy. Giờ con không nghĩ được gì nhiều, con chỉ nghĩ sẽ thôi. Tới 30 tuổi, con sẽ xin một đứa con nuôi để sau này nó còn thờ cúng cho con.

- Vậy tốt!

- Nhưng mẹ đừng nói đi nói lại chuyện này với con nữa, con năn nỉ mẹ đó, con mệt mỏi lắm rồi.

- Ủ, mẹ hứa.

- Cảm ơn mẹ.

- Nín đi, lát về nhà rồi nghỉ ngơi cho khỏe, xong xin nghỉ làm ở đó luôn đi.

- Lại phải ở nhờ nhà mẹ.

- Táng mà một bạt tai bây giờ, ở nhờ hả? Đồ ngu, mẹ đang bực đừng có chọc mẹ. Đừng để vừa bị bệnh mà còn bị đòn.

- Giờ mẹ có đánh thêm chắc con cũng không thấy đau.

Nói xong tôi ngả đầu ra sau ghế, thở dài một cái.

86. Chương 42

- Sao anh ko để em tự lập 1 chút đi, kiểu này ko có anh thì em làm được cái gì? Em lớn rồi mà.

- Vậy anh ở bên em hoài luôn, anh lo việc nước em lo việc nhà!

- Thì anh tìm cứ tìm, em cũng nộp hồ sơ vài chỗ, hồi trước em có phụ quán café rồi, em ko ngại khó đâu. Em ko tiểu thư đâu.
 - Ai cho em đi làm quán café?
 - Ko, ý em nói vậy đó chứ giờ em sẽ tìm việc khác!
 - Chờng nào em rảnh qua nhà anh?
 - Em đang rảnh mà, nhưng hơi lo
 - Đã nói là đừng có lo, chị Vân với bé Vy chung phe, ba anh thì dễ, má anh cũng đâu tới nỗi nào.
 - Vậy thứ 7 hay chủ nhật đi để ko ảnh hưởng đến công việc của ai hết.
 - Uh, vậy thứ 7 nha. Má anh thích màu tím, em có quần áo màu tím nào để lấy ảnh tượng chưa?
 - Phải như vậy luôn sao anh?
 - Anh giỡn thôi, chứ bé mặc gì cũng được.
 - Anh kêu em đừng có lo mà cứ hay hù em. Anh nói em biết đi, có phải là em có điểm má anh ko thích ko?
 - Thôi, ko sao mà nghe lời anh đi!
- Tôi và Vinh ăn sáng xong chạy mua 1 bịch trái cây bự, ghé cửa hàng đưa cho mẹ và mấy chị ở đó.
- Anh nè, mấy nay em hay bị ngứa ở dưới, chắc em bị viêm nữa rồi.
 - Uhm, tội em.
 - Chắc em phải khám 1 lần nữa quá, em bị hoài vậy khó chịu lắm, khi mình ngủ với nhau em cũng ko thấy hứng thú nhiều.
 - Uhm, em đi khám đi anh chở em đi.
 - Hay thứ 7 qua nhà anh xong rồi đi khám luôn nha.
 - Uhm, anh chở em đi.
 - Thật ra em đi khám bác sĩ ngoài hoài, người ta chỉ cho em thuốc đặt thôi. Mà đặt vậy hoài ko có hết hẳn, em muốn đi bệnh viện. Anh đi với em thì tội anh, mà đi 1 mình thì em cũng tủi lắm.
 - Anh là chồng em thì anh phải lo cho em.
 - Đợt này anh ít đi làm vậy?
 - Uhm thì có ba anh ở cửa hàng mà.
 - Nếu em bị gì anh có sợ ko?
 - Bị gì?
 - Thì em bị phụ khoa đó.
 - Sao sợ em? Ghê lắm hả?
 - Thì bị nặng ko thể quan hệ đc, đó mấy lần em nói phải đi bao đó, như vậy đó!
 - Ko sao mà, anh ko sợ đâu.
 - Anh chán em ko?
 - Ko mà, thương em tội em lắm. Anh sẽ bên cạnh em.
 - Em cũng muốn trị dứt trước khi cưới.
 - Em muốn cưới rồi à?
 - Thì cũng phải trị chứ.

- Em muốn làm vợ anh ko?
 - Có chứ, em muốn mặc áo cưới, muốn đẻ em bé nữa!
 - Uhm, anh sẽ luôn đi cùng em, anh sẽ luôn bên em, em yên tâm nha.
- Hôm đó tôi về nhà, rồi chiều nấu cơm chờ mẹ về ăn, những bữa cơm 2 mẹ con dạo này duy trì liên tục.
- Hay con ra cửa hàng làm đi, khỏi đi xin việc!
 - Dạ thôi mẹ, cho con va chạm cho biết với người ta.
 - Chuẩn bị hồ sơ chưa?
 - Qua tuần con khám sức khoẻ rồi viết mấy cái đơn để tìm chỗ đi nộp.
 - Uhm, đi làm đi độc lập tài chính cũng là 1 cái hay.
 - Dạo này con bị viêm hoài, chắc con đi Từ Dũ khám quá mẹ.
 - Nhiều ko?
 - Con nghe ngứa, huyết trắng nhiều, thấy màu lạ con sợ.
 - Uhm, mai mẹ chở đi.
 - Con tự đi được mà, anh Thái nói chở con đi!
 - Tội nghiệp cái thằng, thấy nó thương con mẹ cũng bớt lo. Mà con bộ có phước có phần hơn mẹ! Thôi thì cũng đã đại 1 lần, phải biết tôn trọng nó nha chưa.
 - Dạ con biết mà mẹ, mẹ còn thấy như vậy mẹ ko biết con thương ảnh cỡ nào đâu.
 - Uhm, thấy con hạnh phúc vui vẻ mẹ cũng mừng, chắc bà ngoại cũng phù hộ.
- Tối tôi cũng lại YM chat với con Tiên, có bữa thì gọi bữa thì chat. Chuyện gì xảy ra tôi cũng kể nó nghe.
- Uhm, tao thấy mày nên khám sâu vô có gì chữa luôn, quyết định đúng, tao ủng hộ.
 - Tao chỉ sợ bị cái gì nặng thôi, có khi nào bị u nang u xơ ko mày ơi?
 - Cái đó nặng lắm, mày chỉ bị viêm thôi mà.
 - Uhm, tao lo.
 - Thôi, có thằng bồ tốt nó lo cho thì bớt lo đi. Lo mà thương yêu nó, lo mà chuẩn bị cho khoẻ mạnh làm cô dâu.
 - Tao nói thiệt chứ nhiều khi ko biết tao thương anh Vinh hay là tao thấy biết ơn ổng nữa!
 - Chắc là cả 2. Công nhận là tốt thiệt, phải chi bên này đàn ông nó ko quan tâm quá khứ, còn Việt Nam vậy là quá ok rồi. Mày là số hưởng đó con!
 - Uhm, tao chỉ muốn bù đắp cho ổng, đem tới hạnh phúc cho ổng, làm cho ổng vui thôi chứ giờ tao mà làm ổng buồn gì nữa tội nghiệp lắm mày ơi!
 - Uhm, vậy đi. Tao đi học, dạo này thực tập rồi, có khi nữa về tao mở phòng mạch riêng.
 - Uhm có gì ta về ta tắm ao ta vẫn hơn, bye mày nha.
 - Ok, bye ngủ ngon!

Vinh của tôi ngày nào cũng phải nhắn tin, nhắn 1 hơi còn gọi nói tào lao 1 hồi mới ngủ được. Tôi thương lắm.

Thứ 7, hôm nay tôi dậy sớm để chờ Vinh chở đi ăn sáng. Tôi cũng lựa chọn đồ dữ lắm, ban đầu tôi có 1 cái đầm ren màu tím định mặc nhưng cuối cùng vẫn chọn jeans và áo sơ mi. Thoa 1 chút son môi, tóc buộc cao. Hít 1 hơi thật sâu rồi xuống nhà, mà sao nay ko thấy mẹ ra cửa hàng, giờ này bình thường là mẹ đi rồi.

- Ủa bữa nay mẹ nghỉ hả? mẹ ăn sáng ko con chạy mua?
- Ko, mẹ ra trễ chút, chờ thằng Vinh qua.
- Dạ?
- Uhm, chờ nó qua nói chuyện 1 chút.
- Chuyện gì mẹ?
- Thì mẹ dặn dò nó 1 chút cho yên tâm.
- Ko có gì đâu mẹ ơi, chắc cũng như lần ảnh qua nhà mình thôi mà.
- Lát nhớ mua trái cây, gói cho đẹp đàng hoàng nha.
- Dạ.

Vinh qua, mẹ kêu 2 đứa tới nói chuyện, vẻ mặt lo âu của mẹ làm tôi thật sự xúc động.

- Tánh con Dung sao con cũng biết, nó ko có biết cách nói cho hay cho văn hoa, có gì con phải chịu khó giải thích để ba mẹ con thông cảm.
- Dạ, con biết.
- Với lại, hoàn cảnh nhà bác vậy con cũng biết, bác chỉ có nó, tình cảm thiếu thốn, thời trẻ của nó lại sai lầm, con biết chuyện và thông cảm bác cảm ơn. Bác có mình nó thôi, khi bên nhà còn bác ko biết bảo vệ con bác bằng cách nào nữa, nhờ con.
- Dạ, ba má con cũng dễ lắm, bác yên tâm.
- Đây là lần đầu tiên của nó ra mắt gia đình bạn trai, con là con trai con dặn dĩ tự tin, còn nó nó cũng còn khờ lắm, mong là ba mẹ con ko hỏi mấy câu làm nó ngơ ra lại khộp ko biết trả lời.
- Dạ, có con và chị gái em gái con nữa, sẽ nói đỡ mà, bác đừng lo nhiều. Con hứa là sẽ luôn bảo vệ bé mà.
- Thì bác chỉ muốn dặn dò 2 đứa, nhất là con Dung, phải ăn nói cẩn thận để mắc công người lớn hiểu lầm hay khó chịu.
- Dạ mẹ, con biết rồi mẹ.

Mẹ xách giỏ đi ra, tôi nhìn theo dáng mẹ, mẹ luôn mặc vest khi ra cửa hàng, nhìn muốn khóc luôn, lần đầu tiên con gái ra mắt nhà bạn trai mà mẹ căng thẳng như vậy đó, sau này con gái đi lấy chồng luôn ko biết mẹ như thế nào nữa. Vinh thấy chắc hiểu nên nắm tay và xoa vai an ủi tôi.

- Em nữa, yên tâm đi, đừng suy nghĩ nhiều, tự tin lên, có anh mà, còn chị Vân bé Vy nữa.
- Dạ, mà anh nhớ ghé mua trái cây, mẹ em dặn, mua trái cây phải gói cho đẹp nữa đó.
- Uhm anh biết rồi, giờ em muốn ăn gì?
- Gì cũng được.
- Em hơi lo nên bao tử hơi quặn nè, ăn ít thôi.
- Uhm, anh chở đi ăn bánh canh nha.
- Uhm.

- Anh quên nói là hôm nay nhìn em dễ thương lắm, dễ thương lắm luôn.
- Em ước gì em dặn và tự tin bằng nửa anh thôi.

- Thì bởi vậy em mới cặp với anh nè, em thiếu cái nào thì anh bù cho cái đó, luật cân bằng âm dương đó!

Tôi cười, bên cạnh Vinh những lúc này tôi thấy yên tâm và nhẹ nhàng phần nào. Tôi suy nghĩ căng thẳng đến nỗi ko ngủ được đêm qua luôn, vậy mà giờ thấy anh tôi lại thấy đỡ hơn nhiều.

10h kém, chúng tôi tới nhà anh, nhà lớn hơn nhà tôi, đẹp hơn nhà tôi. Chúng tôi xuống xe, chị Vân và bé Vy ra hồ hởi nắm tay tôi dẫn vô nhà.

87. Quyển 2 - Chương 43

Xe về tới nhà, tôi có cảm giác như đứa trẻ đi chơi xa về được nhà, vừa mừng vừa lưu luyến chuyển đi sao kết thúc quá sớm. Tôi ưỡ ỏi xách giỏ đồ lên phòng, xong bước ra phòng thờ, đốt nhang cho ông bà... Tôi hỏi trong tâm trí “con về ở đây luôn nghe ngoại?”, nhìn lên bàn thờ, mặt ngoại hiền quá. Tôi lại quỳ phịch xuống, rồi khóc.

Cứ như vậy, tôi chẳng nghĩ được gì nhiều ngoài mấy cái ý nghĩ quái quỷ. Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Tôi có lỗi gì không? Tại sao lại bị đối xử như vậy? Tại sao Vinh không cần tôi, sao anh ấy không xin lỗi?... Nghĩ rồi lại khóc, khóc rồi lại nghĩ. Chắc mẹ cũng hiểu cho tâm trạng nên cũng không thấy kêu réo gì, ngoài chuyện tới giờ thì kêu ăn và bắt uống thuốc. Đến ngày thứ hai, tôi gọi lên chỗ làm báo đã xuất viện và xin nghỉ thêm hai ngày nữa sẽ đi làm, tôi soạn sẵn luôn cái đơn nghỉ việc. Rồi lại khóc, lại nghĩ, giọng tôi khàn đặc... Đến trưa thì Vinh gọi, hai ngày rồi mới gọi. Tôi lại quệt nước mắt, chán nhưng vẫn phải bắt máy, tôi không việc gì phải trốn tránh cả.

- Alo?
- Em bớt bệnh chưa?
- Cám ơn anh, em khỏe rồi, bác sĩ mới cho xuất viện.
- Anh muốn qua thăm em mà không biết làm sao.
- Thôi, đừng qua, em không muốn gặp anh. Để chừng nào cảm thấy thoải mái và khỏe hẳn thì mình nói chuyện.
- Ủ.
- Trong thời gian này anh cũng đừng nhắn hay gọi em.
- Tại sao vậy?
- Vì em muốn được yên tĩnh. Mấy hôm nay anh đối với em ra sao thì bây giờ cũng y như vậy đi.
- Anh biết anh sai rồi.
- Em ngủ đây. Chào anh. Nếu anh còn nhắn tin hay gọi em em sẽ đổi số điện thoại. Chừng nào em cần nói chuyện em sẽ tự gọi anh.
- Em có cần phải tuyệt tình vậy không em?
- Em không biết như vậy là tuyệt tình hay gì, nhưng mà bây giờ em không thích nói chuyện với anh, cũng đừng gọi em trên YM nữa.
- Sao em không chửi anh đi?
- Em không muốn mất công phải chửi, phải giải thích hay nghe giải thích. Tại anh đã không tin em, không quan tâm tới em. Giờ em cần thời gian suy nghĩ cho bản thân em. Thôi em tắt máy đây.

Nói tới đó tôi lại tắt máy. Giờ ngẫm lại, có khi Tiên nói đúng, cười rồi mới lộ hết mấy cái xấu ra. Vinh quá vô tâm và gia trưởng, còn tôi thì quá ngu, quá nhu nhược. Nước mắt lại chảy, lại tức tối, sao Vinh không xin lỗi tôi? Có phải tôi nên nghe theo mẹ, ly dị đi cho rồi, giải thoát cho tôi, giải thoát cho Vinh, lúc đó anh muốn đi với bao nhiêu con, làm gì cũng được. Nhưng rõ ràng không phải nghe theo mẹ, đó cũng là suy nghĩ của tôi mà, không phải tôi muốn buông bỏ sao? Bây giờ tôi khóc hoài cũng không được tích sự gì, tôi buồn bã miết cũng không được tích sự gì, có khi ông trời lại muốn tôi phải giống như mẹ, không mắc nợ đàn ông thì sao? Có phải do ngày trước người tốt thì tôi phụ, bây giờ gặp người phụ lại mình, đó chính là nhân quả.

Đáng đời cho tôi! Tha thứ thì tôi không hề nghĩ tới. Tha thứ kiểu gì được chứ? Thôi, cuộc dạo chơi hôn nhân tới đây kết thúc, chia tay sớm bớt đau khổ... Bây giờ không chia tay tôi cũng không biết làm gì, không lẽ cứ bạc nhược rồi khóc lóc đau khổ ngày này qua ngày khác, chuyện chưa giải quyết được cứ ì ra đó. Tôi quá thất vọng về bản thân mình, trải qua bao nhiêu biến cố vậy mà cứ mãi là đứa yếu hèn, nhút nhát.

Bây giờ là 1 giờ 5 phút, tôi lại lôi cô bạn nhật ký của mình ra, viết viết viết... kể lể hết tất cả những gì tôi đã và đang trải qua, tôi đặt một đồng câu hỏi cho cô ấy về những chuyện sẽ xảy ra. Rồi tới đoạn cuối của trang nhật ký, tôi viết: “Tôi thật sự rất giận dữ và đang muốn ly dị”. Tôi đóng nhật ký lại, chạy vô toilet, nhìn thẳng mình trong gương. Tôi nhìn thấy vẻ mặt hốc hác, ốm yếu và tiều tụy của mình, mắt tôi nay không thâm mà sưng húp và đỏ quạch. Tôi nghĩ, phụ nữ là để được yêu thương, không được thì bỏ đi, đừng hành hạ bản thân nữa. Tôi mệt mỏi và chán cuộc đời này quá, liệu lúc tôi nói ly dị, lỡ Vinh năn nỉ rồi tôi lại mềm lòng thì sao? Trời ơi, làm sao mới có thể quyết đoán và mạnh mẽ được bây giờ?

Tôi cố gắng cố gắng không được gục ngã, không được yếu lòng. Sao ngày xưa tôi nói bỏ con là bỏ, nói bỏ Thái là bỏ, sao tôi làm được? Tôi yêu anh nhiều đến nỗi tưởng đã chết đi luôn mà còn dứt được, sao bây giờ lại không làm được vậy? Tôi không có quyền làm tổn thương bản thân tôi nữa, Vinh cũng không có quyền đó. Không quan tâm tới tôi thì tôi bỏ luôn. Tôi mò lên mạng, tìm đọc bao nhiêu là topic về tâm sự những nỗi khổ làm dâu, về việc uất ức ra sao khi bị chồng phản bội, đỉnh điểm là bị chồng đánh mà phải chịu đựng, nhẫn nhịn. Trường hợp của tôi xem ra còn nhẹ, nhưng không thể cứ so sánh với những trường hợp như vậy, tôi là tôi, hôm nay tôi còn được mẹ may mắn bảo vệ, nếu mọi chuyện cứ trôi qua khi tôi im lặng thì có ngày tôi cũng sẽ như các chị em kia... Tôi không muốn hối hận vì quá bi lụy, quá yếu lòng, tôi cũng chẳng mang suy nghĩ ăn chả ăn nem gì hết. Đơn giản tôi không muốn gặp, không muốn nhìn thấy, không muốn nằm chung giường với Vinh, không muốn nghe những lời nói đầu đầu của má chồng, không muốn bị mấy con diên làm phiền nữa.

Ý chí dằng dặc, tôi bấm điện thoại gọi cho Vinh.

- Anh nghe!
- Em có chuyện muốn nói.
- Anh qua nhà nha, em suy nghĩ xong rồi hả?
- Không cần qua nhà, nói giờ luôn!
- Ủ, vậy em nói đi!
- Em muốn ly dị.
- Cái gì? Bớt giỡn đi em! Anh không đồng ý đâu, chuyện em với anh chưa tới mức đó.
- Vậy anh nghĩ phải thế nào thì mới tới mức đó hả anh? Đợi ngày nào đó người tình của anh tìm tới, nói đã mang thai con của anh thì em mới phải ly dị để cho con cô ta danh phận sao? Anh không đồng ý thì em sẽ ly dị một mình. Vậy nha!

Tôi tắt máy, cầm điện thoại mà cảm thấy hơi run run, thở mạnh, có phải mình đã hấp tấp quá không? Chuyện này đáng lẽ cần có thời gian suy nghĩ mới phải chứ? Chuyện đã lỡ nói ra rồi, tôi không phải nói để làm màu, để không nhẽo hay giận dữ. Đơn giản đó là biện pháp tôi cảm thấy cần lúc này. Nghe giọng của Vinh, dường như anh nghĩ tôi đang giỡn, nói chuyện ráo hoảnh, không thấy có vẻ hối hận hay biết lỗi. Với những gì đã trải qua, tôi buồn khi đi tới quyết định này lắm chứ, nhưng tôi chưa biết phải đối mặt như thế nào nếu không chấm dứt. Tôi cũng biết là đã làm kinh động đến cha mẹ, ông bà, dùng một cái đòi ly dị, nghĩ tới phản ứng của má Vinh là đã thấy ớn rồi. Nhưng kệ, tới đâu hay tới đó!

Tôi nằm xuống giường, không mệt lắm nhưng tôi lười không muốn làm gì, chỉ muốn ở một mình nên cứ ăn xong thì ru rú trong phòng. Nằm một hồi tôi cũng lim dim, đang ngủ ngon thì nghe gõ cửa phòng, rồi cô Hà gọi:

- Dung ơi, thằng Vinh nó qua tìm con kìa, có mở cửa cho nó không?

Tôi lơ ngơ giật mình, mới lim dim được tầm 20 phút mà.

- Mẹ con chưa về phải không cô?

- Ủ, mới 4 giờ, chưa về? Rồi giờ cô mở cửa hay nói con không có nhà?

- Thôi cô cứ cho ảnh vô đi!

Tôi cô gắng giả bộ trầm tĩnh và không xúc động, vẫn nằm đó. Một lát sau, Vinh chạy xộc vô phòng như một cơn bão, anh ngồi ngay góc giường thở hổn hển:

- Em nói ly dị hả? Ai cho em nói như vậy?

- Bây giờ em không chờ anh cho hay không cho phép nữa, em thấy mệt mỏi với anh rồi.

- Lỗi của anh thì anh nhận. Anh sai khi vô tâm với em, nhưng điều đó không phải lý do để ly hôn.

- Vậy điều gì mới là lý do?

- Không còn thương nhau nữa.

- Ủ, vậy em không thương anh nữa. Em sẽ giải thoát cho anh, muốn đi với ai, muốn làm gì thì làm.

- Em đừng có nói chuyện với anh như vậy.

- Giờ anh không có quyền bắt em phải nói với anh như thế nào đâu. Sau tất cả, chính anh đã tập cho mấy con bồ cũ của anh nói chuyện với em cũng theo kiểu đó.

- Chi không phải bồ cũ của anh. Và Chi lớn tuổi hơn em.

- Ủ, thì sao? Thái cũng lớn tuổi hơn anh, vậy anh đã gọi người ta như thế nào? Em thích kêu là nó đó thì sao? Mà nó là bồ anh hay người tình cũ gì em không cần biết. Nói chung, giờ ly dị đi, đừng gây nhau nữa.

- Anh không đồng ý.

- Kệ anh!

Anh nắm tay tôi, rồi ôm mặt tôi.

- Anh không muốn ly dị, anh không muốn mất em.

- Ha, anh không muốn, anh không muốn... Đàn ông các anh ai cũng vậy hay chỉ có anh là như vậy? Tàn nhẫn vừa vừa thôi, anh bỏ em trong cơn thập tử nhất sinh mà đi đàn đúm với con khác, anh không tỏ vẻ biết lỗi, vẫn khinh khỉnh khó chịu ngày em xuất viện. Giọt nước đã tràn ly rồi, em không có trách nhiệm phải hốt lại những thứ mà anh đã đập đổ. Giờ em không tin anh, em sợ anh sẽ đánh em, em sợ cả bạn bè của anh, em không muốn sống với anh thêm một ngày nào nữa. Giải thoát cho nhau đi khi anh còn coi trọng bạn anh hơn em, bạn gái cũ, người tình cũ của anh hơn em.

- Em không còn thương anh thiệt sao?

- Đừng hỏi em mấy câu tào lao, anh về mà tự hỏi lại lương tâm của mình. Cô dâu về nhà chồng mới chưa được một năm như em, anh nhìn em hôm nay có phải là đang hạnh phúc hay không? Anh hứa gì với em, với mẹ em?

- Giờ em lại trách anh không phải thằng chồng tốt hả?

- Ủ, anh là thằng chồng tồi, em phải chịu đựng anh. Em đã nghĩ rằng gặp em anh sẽ xin lỗi, sẽ giải thích có lý, có lẽ chứ không phải nói chuyện kiểu khô khan phân tích đúng sai với em. Vậy anh nói đi, em sai chỗ nào mà phải chịu mọi đau khổ? Anh thậm chí không quan tâm tới cơn đau của em? Còn má anh, má anh cũng coi em là cái gai, là người dưng, cái xui xẻo của nhà anh.

- ...

- Anh không nói được, là vì anh sĩ diện với em, anh vẫn chưa xin lỗi em, ngày trước khi cưới, anh đâu có như vậy. Anh nói, nếu bỏ anh em sẽ hối hận, bây giờ em mới hiểu và thấy hối hận. Nếu duy trì cuộc sống gia đình không có đủ sự quan tâm chia sẻ thì đó mới cần hối hận. Em không đủ mạnh mẽ để chịu đựng thêm anh nữa. Giải thoát cho em đi.

- Em mệt mỏi tới vậy thiệt sao Dung?

- Ừ, khi anh gần chết mà không có người yêu thương nhất bên cạnh, anh sẽ hiểu nó một mỗi và tuyệt vọng tới cỡ nào.

- Hay em nằng nặc đòi ly dị để em thoải mái trong chuyện trai gái.

Tôi tức điên lên, gồng sức tát cho anh một bạt tai, bạt tai thứ hai của tôi.

- Em không phải loại người gây với chồng là đi tìm thằng khác, em không lăng loàn, không phải hàng đi điếm. Ngày xưa em lỗ dại, tới với anh khi không còn trong trắng, nhưng em không phải thứ đàn bà hư. Em tưởng anh chấp nhận, vị tha khi yêu em, nhưng mà anh chưa hề tin em. Đơn giản bây giờ chuyện em với anh không cứu được nữa, anh đã quá thay đổi rồi!

Tôi bắt đầu khóc, tôi không ngờ chồng mình đi ăn nằm với con khác giờ còn dám quay ra nghi ngờ tôi. Thật khốn nạn!

- Cho anh thời gian.

- Thời gian gì?

- Suy nghĩ.

- Không cần, anh đã không còn thương, không quan tâm, lại không tin tưởng. Anh cần thời gian làm gì nữa?

- Anh thương em mà.

- Dối trá. Anh bớt khốn nạn một chút đi. Anh coi lại thái độ của mình đi. Để em nói cho anh biết, từ lúc em nằm viện mà không có anh em đã nghĩ tới chuyện ly dị rồi. Lúc này gọi điện cho anh em vẫn còn một chút băn khoăn, nhưng khi gặp em thấy anh trơ trẽn quá, em thấy chưa bao giờ em hành động đúng như vậy.

- Chửi đi nếu em cảm thấy thoải mái, rồi rút lại chuyện ly dị. Anh không bao giờ đồng ý, có chết anh cũng không đồng ý. Em là vợ của anh. Em là của anh!

Tôi điên lên, gào khóc âm ỉ, lòng ấm ức không thể tả, đã tự nhủ bản thân là không được khóc mà cứ như vậy. Giờ anh không đồng ý ly dị, còn muốn trói buộc tôi suốt đời, thật đáng sợ và khốn nạn.

- Anh về đi!

- Em có làm gì đi nữa anh cũng không ly dị, anh sẽ đem em về bên anh!

- Về đi! Về đi!

Tôi bắt đầu quát tháo, tôi muốn phát điên lên, vậy mà anh còn dám ôm tôi. Tôi đẩy ra nhưng không chống lại được sức ghì của anh... tôi buồn nôn với cái vòng tay đã ôm con khác này.

- Đừng đụng vô người tôi, anh buông ra! Đừng dùng những hành động rẻ tiền này làm tôi mềm yếu nữa.

Vinh ôm rồi còn hôn tôi, anh định giả trò cũ nhưng tôi vùng được ra ngoài, chạy đến cửa, tôi mở cửa.

- Anh về đi. Khi tôi ký xong đơn ly hôn sẽ gửi cho anh!

- Ai cho em dám xưng tôi với anh?

- Về, giờ tôi không quan tâm anh là ai, không chồng vợ gì hết, đừng có giả giọng gia trưởng ngay nhà tôi. ĐI VỀ!

Vinh nóng máu, mặt đỏ bừng bất lực, nhưng anh không dám làm gì tôi. Anh ra ngoài rồi, tôi đóng cửa cái rầm, xong ngồi bệt xuống thõ. Tôi tự thấy mình sao lại dửng dưng quá, không thể tin mình có thể xử sự như vậy chỉ sau có mấy ngày. Quệt nước mắt, tôi hứa với lòng, “anh sẽ hối hận vì cứ mãi làm tôi đau như vậy”. Nhưng thực ra tôi không biết phải làm gì cả, vì tôi thương quá nên mới đau thôi, chứ tâm địa tôi không độc ác, lương tâm tôi cũng thuộc dạng sống đơn giản không hơn thua. Tôi là một kẻ yếu đuối suốt ngày hứa với lòng cái này cái kia, mỗi việc không được khóc cũng không làm được. Tôi lan man suy nghĩ, Vinh nói như vậy thì đúng là không dễ gì mà dứt ra được, kiểu này còn lâu mới ly dị. Nhưng nghĩ lại cũng thấy đáng sợ thiệt, lỡ anh đồng ý thật thì chắc tôi nhồi máu cơ tim mà đột tử luôn quá!

Thôi thì tranh thủ thời gian xa nhau này, suy nghĩ về tất cả, phải tìm quên những nỗi đau bằng những hành động có ích cho bản thân. Nghĩ thì hay, nói cũng hay, nhưng quan trọng có làm được không, trong khi vừa gây nhau xong ngồi run đây thì còn làm được cái gì ra hồn nữa chứ.

Tôi cố trấn an tinh thần, rồi nghĩ trước mắt cứ như vậy mà phát huy là được. Biết là Vinh không bỏ cuộc đâu, tôi biết tính anh lắm. Tôi nằm ngủ một giấc, chiều rủ Tiên qua nhà chơi, ở nhà một mình riết, tôi sắp lú tới nơi rồi, mới có hai ngày mà tưởng như hai tháng. Chiều, cơm nước xong, lát sau con bạn điên đó chạy qua, mua bánh trái tùm lum.

- Giờ tao mới nói chuyện với mày.
- Ủ.
- Tao sắp ly dị rồi.
- Cái gì?
- Ủ, tao nói thiệt.
- Chuyện gì?
- Âm ỉ từ bữa tao nằm viện rồi.
- Tao nghi rồi mà! Chuyện lớn lắm hay sao mà phải ly dị?
- Ủ, tao không chịu được nữa.
- Má biết không?
- Biết, mẹ cũng khuyên tao nên thôi ông Vinh.
- Trời đất ơi, giờ mày tính sao?
- Tao nói với ông Vinh là tao muốn ly dị rồi ...
- Hả? Ông nói sao?
- Ông một mực không chịu, tao không hiểu nổi cái thái độ của ông là vì cái gì? Tao chán quá.
- Mà chuyện gì tới nỗi?
- Thì bữa tao bị xém chết, mày với mẹ canh tao đó, ông không tới luôn. Rồi sau đó con bồ cũ ông nó nhắn tin nó nói nó đang ở với ông, tao điên lên vật vã. Cô nằm chung phòng với tao biết, kể cho mẹ tao nghe, rồi chưa kể má chồng tao cũng đi nói xấu tao nữa. Mẹ biết hết. Nên khi tao xuất viện, mẹ đưa tao về nhà ông Vinh chữa tưng bưng, rồi đưa tao về nhà luôn nè!
- Má đúng là số một. Còn ai như mày, nhìn thấy chán. Mà bồ cũ là con Diễm hả?
- Không phải con Diễm, mà thôi, tao cũng không muốn nhắc tới nữa... Một óc!
- Giờ mày tính sao?
- Chưa biết, mẹ kêu tao xin nghỉ làm.
- Chỗ đang làm tốt mà, uống vậy?
- Tao cũng thấy uống, nhưng chắc xin nghỉ. Giờ tao chỉ thấy thương mẹ, sợ mẹ buồn. Tao già đầu còn để mẹ lo.
- Nhưng mà chuyện chính là mày với chồng mày, người lớn cũng biết tè le rồi, giờ làm sao? Nếu mà hết duyên nợ, không còn quan tâm thì thôi sớm đi! Khỏi lằng nhằng, tao nói thiệt! Không phải mẹ nào cũng lo cho con gái được như mẹ mày đâu!
- Thì đó, nhưng ông Vinh cương quyết không chịu.
- Mày ly hôn đơn phương đi, được mà!
- Để tao nghĩ lại.

- Hay là còn thương nên chưa dứt khoát hả?
 - Không, tao sợ rồi.
 - Nhưng nếu tao là mày, tao cứ ở nhà mình, ăn diện lên, không ly hôn cũng không tái hợp, cho thằng chồng nó chừa!
 - Ý mày là sao?
 - Thì cố gắng ăn cho mập, mày phải tròn thêm 5- 6 kí mới được. Rồi ăn diện lên, tự thưởng cho bản thân đi!
 - Ủ, mày nói có lý, sao tao không nghĩ ra nhỉ? Nhưng mà ăn diện sao mới được mày?
 - Mày chỉ lo không có tiền thôi, thời buổi công nghệ thông tin, ngày ngày trên mạng cập nhật xu thế thời trang thế giới, click chuột vô thôi!
 - Được không?
 - Lúc đó mày đẹp hơn, hấp dẫn hơn thì nó sẽ quay ra hối hận! Nếu nó ngoại tình, cấm sừng mày mà mày ly dị thôi có phải đơn giản quá không?
 - Như vậy là trả thù hả mày?
 - Không, chỉ là hưởng thụ thôi mà. Mày đã giải thoát mà chồng mày không chịu mà, chứ đâu phải tại mày.
 - Vậy có phải tao thay đổi không?
 - Ủ, về hình thức thì có, nhưng mày cứ sống đúng bản chất thì sợ gì.
 - Ủ, vậy mày nghĩ tao nên làm gì trước?
 - Cắt tóc, nhuộm tóc, rồi đổi gu ăn mặc. Mày cứ jeans với sơ mi mãi không thấy chán hả? Chứ tao là hơi bị chán rồi đó, là con gái có quá nhiều lựa chọn mà mày trung thành quá cũng không có gì đặc sắc.
 - Bộ tao chán lắm hả? Sao bấy lâu nay mày không nói?
 - Thì đó là phong cách của mày, rồi mày nói ông Thái, ông Vinh thương mày vì mày là mày chứ không phải về hình thức...
- Tôi cảm thấy con bạn mình nói quá có lý, tại tôi cứ nhắc và nhàm chán cho nên mới bị chồng chán đi tìm con khác. Nghĩ lại, nhìn tôi thua cả bà Diễm lẫn bà Chi kia. Có khi cũng do mình một phần, không có gì đặc sắc mà quá tự tin! Thời buổi gì rồi còn nghĩ tốt gỗ hơn tốt nước sơn chứ?
- Giờ phải làm sao?
 - Thì đó, mày làm đẹp và tận hưởng thành quả, vẫn đi làm, vẫn sống, là chính mày nhưng mày đẹp hơn. Đừng nghĩ là làm như vậy để trả thù hay làm trai thêm hay làm chồng mày ghen. Mày không phải tuýp người đó, tốt nhất đơn giản là hưởng thụ thôi!
 - Ủ, để tao khoẻ rồi mày rảnh dỗi tao đi làm mấy cái đó nghe.
 - Ủ.
- Rồi hai đứa ngồi ăn trái cây, con bạn toàn nói chuyện thời sự thế giới, né hỏi về chuyện Vinh để tránh làm tôi buồn. Vừa đi làm, vừa làm những việc như con Tiên vừa nói thì có khi không còn thời gian mà nghĩ tùm lùm nữa.
- Có cái gì bonus thêm ngoài làm đẹp không mày?
 - Ủ thì đi coi phim, rảnh rảnh đi spa, đi du lịch.
 - Tiền đâu mà đi dữ vậy mày?
 - Thì khi nào mày muốn làm cái này thì nhin cái khác chứ?
 - Ủ. Vậy đi.

- Vậy đi, tao về. Nhớ ăn uống cẩn thận, giữ gìn sức khỏe dùm tao. Chơi hai đứa mà một đứa như trâu, một đứa như còng bún thiêu.

- Dạ, em biết rồi chị hai!

Tiên về, còn mỗi tôi với nòng nân... xuống nhà với mẹ một chút coi có khai sáng được gì không? Bà mẹ dễ thương của tôi đang nằm võng, đọc đọc cái gì đó, hình như không phải báo. Tôi bước xuống ngồi trên cái ghế mẹ hay ngồi.

- Giờ làm sao cho mập mẹ?

- Chị Hà, chị Hà ơi, con Dung nó đói!

- Mẹ giỡn hoài. Con muốn mập, nay còn có 38kg, chắc ốm nhất trong lịch sử tồn tại rồi.

- Bữa nay thằng Vinh nó qua nói cái gì mà tự nhiên đòi mập? Nó chê ốm hả?

- Cô Hà cái gì cũng nói cho mẹ nghe hết hả?

- Ủ, người ta là quần gia mà còn không giấu tui cái gì. Chứ không phải như chị, chị là con mà toàn bênh người ngoài, giấu đủ thứ chuyện.

- Con xin lỗi rồi mà.

- Ủ, mai giờ chiều mẹ về chở đi thầy thuốc xin thuốc bắc, uống thuốc bắc đi cho tốt, chứ uống thuốc tây hoài hư não. Não mày dạo này cũng hết nhăn rồi, thấy không có được khôn.

- Mẹ, chửi con hoài.

- Thèm ăn cái gì không? Mẹ nói cô Hà nấu cho mà ăn, ăn bù mấy bữa trong bệnh viện đi. Nhưng xuống đây để hỏi chuyện làm sao để mập thôi hà?

- Con muốn mập với muốn khỏe nữa.

- Ủ giỏi, bớt nghĩ tới mấy chuyện tào lao đi là từ từ sẽ khỏe ra thôi.

- Còn mẹ, chắc mẹ giải quyết chuyện con bữa giờ cũng mệt lắm rồi. Con hứa con sẽ cố gắng không làm cho mẹ buồn lo nữa đâu.

- Ủ, cảm ơn, nói gì thì nói mẹ không bao giờ bắt ép chuyện yêu đương, chửi thì chửi, tức thì chửi nhưng hể mà con thương thì mẹ không bao giờ cản. Nhưng cái thằng đó, gặp mẹ mẹ dộng nó mấy cái rồi bắt nó quỳ xin lỗi mày mới bỏ qua được.

- Con không nghĩ tới nữa, mà tự nhiên mẹ lại nói như vậy?

- Vì mẹ từng trải qua, mẹ biết là không phải muốn bỏ thì bỏ được. Ngày xưa ba mày đi theo con khác, cộng với nhà nội mày cũng tàn nhẫn lắm nên mẹ mới dứt, không thì mẹ cứ đu theo, hung dữ, bản lĩnh nhưng cũng lụy lắm. Nên mẹ mới nói con vậy, nếu nó nhất thời ngu dốt hay gì đó, mà nó còn thương con, con thương nó thì hãy cố gắng thay đổi nó. Chuyện vợ chồng phải có đủ duyên nợ, nên muốn dứt thì phải hết duyên hết nợ mới dứt.

- Thôi, con không nghĩ tới nữa, con cảm thấy không đáng.

- Cái đó tuy con thôi. Nhưng kiểu gì mẹ cũng phải đánh nó rồi mới tính tiếp, mẹ hứa.

- Giờ mẹ có giết ảnh cũng được, con ghét rồi.

- Cái miệng thì vậy thôi, mẹ biết hết. Giờ cứ ở đây đi đã, muốn khỏe, muốn mập thì phải ăn uống ngủ nghỉ đàng hoàng...

Mẹ nằm nói chuyện với tôi mà không thèm nhìn, một chân bỏ xuống đất đưa đưa, nhìn có vẻ thả lỏng lắm. Không hiểu sao tôi lại thấy thương mẹ ghê gớm.

88. Chương 43

Từ trong nhà, ba và má anh cũng bước ra, họ cũng hân hoan tươi cười chào đón. Ba anh nhìn thấy diêm đẹt và tốt tướng, còn má anh thì xinh đẹp và coi bộ trẻ hơn ba nhiều. Ông mặc quần tây áo sơ mi bỏ ngoài, còn bà 1 bộ đồ gấm màu tím, đúng là anh Vinh nói má anh thích màu tím. Tôi hơi căng thẳng nhưng nhìn thấy thái độ niềm nở vậy cũng nhẹ bớt phần nào.

Tôi cúi đầu khoanh tay thưa ông bà, bà còn đưa tay nắm dắt tôi vào trong nhà, bé Vy thấy vậy cười khúc khích. Vinh bê giỏ cái cây bụi theo sau.

(Xin phép cho mình bỏ qua quan cảnh về căn nhà nhé)

Vừa ngồi xuống, cô giúp việc đã bưng nước cam ra mỗi người 1 ly.

- (Ba Vinh) Con mới học xong phải ko, bác có nghe thằng Vinh nói, nếu con ko ngại có thể về cửa hàng nhà mình làm.

- Dạ, con cũng có nộp đơn mấy chỗ rồi. Ở nhà mẹ con cũng kêu con ra cửa hàng làm nhưng con muốn có va chạm một chút.

- (Ba Vinh gật gù) Ủ, con suy nghĩ được vậy cũng tốt đó.

- (Má Vinh) Con bao nhiêu kg mà nhìn con ốm quá, kiểu này phải kêu thằng Vinh nó cho con ăn đồ bổ nhiều vô mới được, nhìn con hơi xanh xao.

Tôi bị hớ ngay lời đầu của má Vinh, tôi cười miễn cưỡng.

- Dạ con ăn cũng nhiều lắm, mà ko biết sao con hồng mập lên nổi nữa bác.

- (Vy) Trời, chỉ là chỉ trắng chứ xanh đâu mà xanh má, mới gặp là chê người ta ốm rồi, má kỳ quá!

- (Chị Vân) Thôi uống nước đi, lâu rồi nhà mới có khách quý, ba má coi coi sao chứ thấy thằng Vinh nó gấp lắm rồi đó nha.

Cả nhà cười rôm rã, ông Vinh cũng góp vui :

- Người ta nói con gái mà ốm ốm chứ lấy chồng là mập liền đó, bé Dung hỏi má thử coi phải ko, ngày xưa má cũng ốm nhách à!

- (Má Vinh) Má nói thiệt chứ phải tẩm bổ này nọ cho có da có thịt chút, hồng hào nhìn mới khỏe. Mà mẹ của con cũng kinh doanh ở nhà hả?

- Dạ, mẹ con đại lý cửa hàng nệm.

- Uhm, còn ba con?

- Dạ?... Ba con với mẹ con thôi nhau lâu rồi.

- (ba Vinh) À, vậy con ở với mẹ hả, mẹ con cũng giỏi quá, một tay nuôi con đó hả?

- Dạ (cười gượng)

- (Má Vinh) Ủa, vậy ba con có hay qua lại thăm con ko?

- (Áp úng) Dạ ko, ba con với mẹ con thôi là cắt liên lạc luôn.

- (Má Vinh) Ba con ở đâu? vậy con biết mặt ba con ko?

Tôi thấy khó chịu, việc gì phải hỏi ngay cái vấn đề tôi ghét nhất kiểu này, mà còn hỏi sâu vào nữa. Nếu tôi nói xạo cũng được, nhưng thôi quyết định cứ nói thôi! Vinh ngồi kế bên nắm tay tôi, bé Vy thì nhìn có vẻ ra ám hiệu gì đó mà tôi ko hiểu.

- Dạ con nghe mẹ nói là ba cũng ở SG thôi, nhưng cũng có gia đình khác rồi bác. Bên nội cũng ko có qua lại gì hết. Con chỉ ở với mẹ và bà ngoại thôi, ngoại con mất rồi giờ nhà chỉ có 2 mẹ con, các cậu dì của con cũng ở gần gần bên Gò Vấp hết đó bác.

Chẳng cần phải trả lời nhỏ giọt để má ảnh phải hỏi nữa, tôi khai cả lều ra cho bà nghe để bà thỏa mãn cơn tò mò của mình.

- (Má Vinh) Hay há, ở tại SG mà cũng ko đi tìm con, mà con cũng ko đi tìm ba.

Tôi thiếu điều muốn bùng nổ, bực ko tả được, ko biết có phải là bà quá thiếu tế nhị hoặc tôi quá nhạy cảm.

- (Ba Vinh) Thôi, nói chuyện khác, hết chuyện hay sao mà bà hỏi chuyện đó hoài vậy? Con người ta mới qua nhà chơi lần đầu mà.

- (Má Vinh) Thì tôi cũng coi như con cháu trong nhà, thấy phức tạp quá tôi mới hỏi, ko biết thằng Vinh nó có biết quan tâm đến mấy chuyện này ko?

- Con biết hết đó má, nhưng mà chuyện đó có quan trọng gì đâu. Quan trọng là con thương thôi mà, sao má hay làm người ta căng thẳng quá ha.

- (Má Vinh) Con Diễm có bao giờ căng thẳng với má đâu!

Tự nhiên ko khí ngột ngạt khủng khiếp luôn, cả ba anh Vinh, chị Vân và bé Vy đều hẩn giọng, ai cũng tỏ ra ngượng ngùng, riêng Vinh nắm chặt tay tôi hơn. Mặt tôi bắt đầu nóng lên.

- (bé Vy) Má này, má nói chuyện gì kỳ ko hà, chị Dung là bạn gái mới của anh ba, má nhắc mấy chuyện ko vui gì hết à!

- (Chị Vân) Thôi cả nhà uống cam đi, cam này bạn con hái ở quê đem lên cho đó, ngọt và ngon lắm!

Riêng bản thân tôi là tôi thấy ko vui rồi, ko biết má ảnh cái tính hay nói mấy chuyện ko liên quan hay là bà đang cố tình thăm dò tôi nữa, tôi ngồi im luôn, cả nhà bây giờ ai cũng gượng gạo, Vinh bực ra mặt.

- Thôi anh ba với má ngồi nói chuyện đi, con dắt chị Dung đi vòng nhà chơi ...- Chị đi với em, em cho chị coi cây ba trồng trên sân thượng, đẹp lắm.

Bé Vy chưa chấy rất thông minh, chị Vân ngồi lại với Vinh và ba má. Tôi đứng lên xin phép đi tham quan nhà với Vy, Vy nắm tay tôi kéo đi nhanh. Tôi là tôi muốn đi về luôn chứ ko phải là chỉ đi khỏi chỗ này đâu.

- Tôi nghiệp chị, má em thiếu tế nhị quá, nhưng má ko có nghĩ gì đâu chị. Nãy em chớp mắt nói ý nói chị nói chuyện khác mà chị ko hiểu gì hết.

- Uhm, ko có gì em.

- Tay chị lạnh quá

- Tại chị cũng hơi lạnh thiệt mà.

- Má em rất thích hỏi về gia cảnh này nọ, kho phải riêng chị đâu bất cứ ai nói chuyện lần đầu má chỉ tập trung hỏi về gia đình của người ta. Ba em cũng góp ý hoài mà má cũng vậy. Chắc tại má cũng biết anh ba thương chị nên mới hỏi sâu chút, chị đừng nghĩ gì nha.

- Uhm, chị biết rồi, có nghĩ gì đâu.

Thấy đứa em út dễ thương vậy, chưa thân nhưng cũng đã biết chia sẻ thôi mình cũng bớt bực 1 chút, nhưng lòng đầy hoang mang và trong đầu đầy rẫy những câu hỏi tạm thời chưa trả lời được.

Bé Vy dẫn tôi lên lầu 1 giới thiệu phòng của ba má.

- Nè, phòng ba má, ba má già rồi đi lên lầu 2 mệt nên ở đây, còn mai mốt chị ở chung với anh ba, phòng kế bên luôn, nhà có ảnh thanh niên trai tráng nên được ưu tiên ở gần phòng ba má ...

Màn giới thiệu rất vắn điệu, thuyết phục của cô hướng dẫn viên tương lai làm tôi thấy nản thêm ở kế bên cơ đấy!

- Còn em?

- Phòng em trên lầu 2, trước em ở chung phòng với chị 2, giờ chỉ lấy chồng rồi em ở 1 mình, mai mốt chị với anh ba có giận thì lên ở với em, phòng em đẹp nhất nhà!

Tôi cười như mếu với cô em vui tính, luôn biết cách pha trò ăn nói lém lỉnh chọc cười mọi người.

- Cám ơn em!

- Thôi chị, em sẽ liên minh với chị, em sẽ còn bên cạnh chị dài dài! heheh

- Em với anh ba của em, lúc nào cũng hù dọa chị, chị muốn rồi nào với anh em của em luôn.

- Má thấy vậy, dễ cũng dễ mà khó cũng khó. Nhà có tới 2 giúp việc, 1 cô làm việc nhà, 1 cô chỉ phụ trách chế biến thức ăn thôi đó chị.

Tôi cũng định vọt miệng hỏi vài điều về má anh Vinh, mà thôi ... hỏi nhiều làm gì, chẳng phải má ảnh hỏi nhiều làm tôi thấy khó chịu đó sao, giờ tôi lại hỏi nhiều thì chỉ chứng tỏ mình hoang mang và tò mò quá thôi.

Cô bé tiếp tục dẫn tôi lên lầu 2, lầu 3 và sân thượng. Có cả 1 vườn kiểng thu nhỏ của ba anh Vinh, bác ấy trồng đủ thứ từ hoa lan đến các loại rau và cây thuốc, vài cây ăn trái và còn có mấy con chim nữa. Đứng đó thấy dễ chịu hơn ở nhà dưới. Vinh nhún tin.

- Xuống nhà ăn trưa đi em ơi, đi tới đâu rồi!

- Mới chưa đc 15p mà!

- Xuống dùm anh ba đi chị ba!

- Anh ba em nhún triệu hồn 2 đứa mình nè.

- Uhm xuống đi chị!

Trong lúc đi xuống Vy còn nói sơ sơ về tính cách của ba, ba thích ăn cá còn má thích các món cao lương mỹ vị Tôi nghĩ cô bé nói để tôi tiện lấy lòng ông bà chăng? Khổ thân, đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra diễn cảnh nếu ko đc lòng ba má anh Vinh sẽ như thế nào, mà làm sao để được lòng bây giờ, tôi ko có giỏi mấy vụ lấy lòng nịnh nọt đâu ...

89. Quyển 2 - Chương 44

Tâm sự với mẹ xong, tôi nhẹ lòng lần hai. Tôi biết ơn vì mẹ luôn nói thẳng vào tim đen của tôi nhưng vẫn hết sức gần gũi và dễ chịu, cảm thấy quá hồng phúc khi được làm con của mẹ. Cho nên từ bây giờ tôi phải mạnh mẽ, vì tôi là con của mẹ, tôi không có cha thì tôi phải giống mẹ: quyết đoán, bản lĩnh và không lụy đàn ông - kể cả người tôi yêu nhất.

Tôi lại lòi nhật ký ra, khi tôi đang lật, lật thì những trang nhật ký của những ngày sắp đám hỏi cho đến những ngày sắp cưới, cả cuộc gặp của Vinh với Diễm, tôi nổi máu lên xé toạc hết mấy trang, tôi vò nát và quăng vô thùng rác. Tim tôi thất lại, sức nhớ ra đây không phải lần đầu tiên Vinh làm tôi đau, đã là lần thứ ba rồi, từ tình thần đến thể xác, mỗi lần như vậy nỗi đau lại càng lớn hơn... Tôi nghĩ tới đây mà thốc giọng thấy nóng bừng, khô ran, tôi giận run người. Có làm sao mà tôi cứ phải chịu đựng như vậy chứ? Vì cái gì, rốt cục là vì ai mà Vinh lại đối với tôi như vậy? Những người ngoài tôi và anh, những lời cay độc, tôi giả mù giả điếc bỏ qua hết, tôi luôn tin anh, tôn trọng anh trong mọi hoàn cảnh. Nên giờ tôi cảm thấy nản và buồn hết sức, suy cho cùng cũng chỉ là do Vinh, là do anh ấy không tin tôi, anh ấy làm tổn thương tôi, đã vậy còn không biết lỗi của mình.

Cảm xúc tôi lẫn lộn, mắt lại cay và nóng nhưng rồi tôi lắc lắc đầu mấy cái tự trấn tĩnh mình. Tôi là ai? Tôi là Dung, là con của mẹ và tôi vừa hứa phải mạnh mẽ, không được khóc, vì Vinh không đáng để tôi rơi nước mắt. Hãy để cơn giận được lấp đầy với những hành động làm cho bản thân tốt hơn, rồi tới đâu thì tới. Vinh muốn lấp liếm những lỗi lầm và rồi lợi dụng sự yếu đuối mềm lòng của tôi, anh nghĩ những cái ôm những cái hôn của anh sẽ làm cho tôi sà vào lòng anh một lần nữa sao? Quên đi! Mẹ nói đúng, với cái lỗi của anh, đáng lẽ anh phải quỳ dưới chân tôi thì cơ may tôi mới suy nghĩ lại.

Tôi viết, những dòng nhật ký đầy quyết tâm, vì tôi giận dữ, vì tôi buồn mà không hiểu hết lý do chuyện buồn đó, nhưng vốn tôi cũng không muốn tìm hiểu. Tôi muốn buông bỏ để tôi lại sống cho tôi, cho những ngày tháng tươi đẹp, có chồng cũng như không. Thật may mắn vì có mẹ, có nhà, vấn đề kinh tế không quá eo hẹp, có bạn có bè... Tôi còn may mắn hơn cả khối người phụ nữ. Giờ nhật ký của tôi, tôi sẽ toàn viết những chuyện vui, sẽ không còn chuyện buồn nữa. Tôi sẽ cho Vinh một tuần, nếu anh xin lỗi thì tôi sẽ suy nghĩ coi sao, còn không thì tôi sẽ viết đơn xin ly hôn. Nghỉ thêm ngày mai, ngày mốt trở lại công việc, tôi sẽ xin nghỉ ở đó và tìm chỗ khác, nếu lỡ có thất nghiệp thì lại ăn bám mẹ vậy.

Đóng nhật ký, nước mắt tôi đã chảy lã chã tự khi nào không biết. Cố gắng không buồn nhưng cứ nghĩ tới những chuyện vừa qua thì không thể nào mà không khóc cho được, tập mạnh mẽ không có nghĩa là đánh mất sự yếu đuối vốn có. Tôi hít hà, tặc lưỡi chán ngán. Chỉ mong sao mình bớt nhu nhược và yếu lòng. Rửa mặt, lại nhìn vô kiếng, xương quai xanh thõm sâu đến nỗi mà có khi đổ nước vô nuôi mỗi bên một con cá vàng còn được. Kiểu này phải lên kế hoạch tăng cân ngay thôi. Vinh lại gọi, tôi tắt máy, như vậy cả bảy, tám cuộc không được thì anh mới nhắn tin.

“Em ăn uống ngủ nghỉ cho khỏe, rồi suy nghĩ lại. Hôn nhân là chuyện chung, không phải chuyện riêng em mà em có quyền muốn ly dị thì được.”

“Rồi sao?”

“Thì anh nói vậy đó. Anh biết em còn giận, còn giận là còn thương. Em có lên mặt, lớn tiếng và đánh anh, anh bỏ qua hết.”

“Còn không thì sao?”

“Em coi lại cách nói chuyện với anh đi. Em giận thì anh nhu chứ đừng để anh giận luôn, tới lúc đó thì mệt.”

“Anh có giỏi thì giận lại đi, càng tốt, càng dễ chia tay. Giờ tôi có cần anh đâu, anh đừng có vừa ăn cướp vừa la làng. Mai tôi sẽ xin nghỉ làm, tôi không thích dính líu tới anh nữa. Anh thật trơ trẽn, chưa bao giờ tôi tưởng tượng ra là có ngày anh lại như vậy.”

“Em thôi đi, đi ngủ đi.”

“Anh biến khỏi cuộc đời của tôi đi.”

“Đừng khóc nữa, nín và đi ngủ đi!”

Trời ơi, tôi tức thiếu điều muốn nổ ngực, anh nói tôi đang khóc, đúng là đồ khốn nạn. Thôi thì không suy nghĩ gì nữa, ly dị gấp. Không còn tình nghĩa gì, trả tự do sớm để tôi còn làm lại cuộc đời. Ước chế, tôi bèn bấm số gọi:

- Anh nghe nè?

- Mai tôi sẽ gửi đơn cho anh, anh đúng là không còn gì để nói. Anh chưa nói một lời xin lỗi tôi, anh vẫn cứ trơ trơ ra như vậy trong khi tôi phải chịu bao nỗi đau tinh thần anh gây ra cho tôi. Nếu anh không thương tôi thì anh còn cưới tôi, làm khổ đời tôi làm gì? Sao anh không sống vậy mà đi thả giống với bất cứ con nào anh muốn đi! Thôi coi như tôi xin anh, hãy tha cho tôi đi!

- Không, không ly dị ly diếc gì hết, em có nghe rõ không?

- Tôi cứ làm.

- Em không khóc sao?

- Anh không đáng để tôi phải khóc.

- Em ly dị vì lý do gì?

- Vì anh ngoại tình, vì anh vô tâm, vì cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc.

- Em cứ suy nghĩ đi, đừng nông nổi để rồi hối hận.

- Bây giờ tôi không chạy khỏi anh được thì tôi mới phải hối hận Vinh à. Tôi hối hận vì đã đến với anh, bà Diễm may mắn, con Chi cũng may mắn, còn tôi... tôi phải chịu đựng tất cả, tôi thật đáng thương! Anh hãy để cho tôi được sống như trước khi anh phá nát cuộc đời tôi đi!

- Em đừng có mơ!

Tôi bất lực không thể tả được, tắt máy, tháo sim. Ngồi đó, tức tưởi và uất ức tột cùng, giờ này nhận ra mình lấy phải một người lòng lang dạ sói, vậy mà cứ tưởng anh ta sẽ bao dung, cứ tưởng anh ta vị tha mà chấp nhận một người nhưng lắm lỗ như mình, tôi đã lầm. Là tôi quá dễ dãi để quấn vào anh như con thiêu thân, là tôi ngu khi nghe theo những lời ong bướm, là tại tôi, tại tôi. Tôi tự đâm vô ngực của mình thành thịch, cổ họng tức đến thở không nổi. Nếu là do tôi đẩy tôi xuống hố thì tôi sẽ tự leo lên!

Mở máy tính, tôi gõ đơn ly dị với lý do hôn nhân không hạnh phúc, in ra rồi ký. Tôi gõ luôn cái đơn nghỉ việc, in ra rồi ký. Mặc dù đang điên tiết nhưng tôi cũng cảm thấy khoẻ rồi, ngày mai tôi sẽ đem hai cái đơn này đi gặp người cần gặp để được giải quyết, nếu mà còn dính tới chữ Vinh chắc tôi sẽ nổ tung vì điên quá! Tôi vò đầu, bứt tóc, nằm vùi xuống giường, cả đêm nằm tức hừ hừ mà không ngủ được. Những quyết tâm, những lời san sẻ của Tiên, của mẹ cứ nhõn nhợ quay mòng mòng trên đầu, tôi cố gắng trấn tĩnh mà nắm bắt nhưng xem ra cục tức lớn hơn nên tôi cứ mở mắt thao láo, có muốn khóc cũng không khóc được! Tới gần 4 giờ sáng, tôi mới chợp mắt được một chút.

10 giờ sáng hôm sau tôi mới dậy, đầu nhức như búa bổ, tôi mò xuống nhà ăn sáng rồi uống thuốc. Ngồi tầm nửa tiếng, thấy đỡ nhức đầu nên tôi đi thay đồ rồi đi gặp Vinh. Quần jeans giờ mặc cái nào cũng rộng nên tôi phải mặc đầm, nhìn người ngòm như con cá khô, thê thảm mà chỉ muốn giết Vinh cho đỡ tức.

- Ủa, con đi đâu vậy?

- Con đi có chuyện chút cô.

- Khoẻ chưa mà đi?

- Dạ nay đỡ nhiều rồi, con thấy tỉnh táo. Con đi một lát về ăn cơm với cô, cô đừng lo.

- Hay con gọi nói với mẹ con một tiếng đi!

- Thôi, con đi nhanh thôi à cô! Gọi mẹ, mẹ lại lo.

- Ủ, vậy đi nhanh về nha, không cô bị la đó.

- Dạ, con biết rồi.

Tôi lấy xe, chạy thẳng tới cơ quan trong tâm trạng hậm hực. Vừa thấy tôi tới, mọi người ai nấy tay bắt mặt mừng, ai cũng ngạc nhiên vì tôi xin nghỉ đến ngày mai mà hôm nay lại tới. Tôi chào hỏi qua loa rồi lên hẳn phòng quản lý. Tôi gõ cửa, anh rể Vinh mời tôi vào.

- Sao, khoẻ chưa em?

- Anh, anh cho em nộp đơn xin nghỉ việc.

- Sao vậy em?

- Dạ, em bận việc gia đình.

- Thôi, em chưa khoẻ hẳn thì cứ nghỉ ngơi thêm. Chuyện em với Vinh, anh cũng có nghe chị Vân kể rồi, cứ bình tĩnh đi, mọi chuyện đâu còn có đó mà.

- Anh cứ duyệt đi, em không đi làm ở đây nữa đâu.

- Nếu là vì chuyện cá nhân mà em xin nghỉ thì em quá vô trách nhiệm đó nha. Anh khuyên em, thời buổi khó khăn này tìm việc làm không dễ đâu. Công việc thì tốt, em cũng quen rồi, giờ nghỉ thấy tiếc không? Bao nhiêu bạn sinh viên ra trường không xin được một việc làm ra hồn đó em!

- Anh cứ duyệt đi!

- Cái này phải qua giám đốc, giờ anh để đây, một tuần nữa em vẫn không thay đổi anh sẽ trình lên trên. Lúc đó nếu giám đốc duyệt thì bên nhân sự sẽ liên lạc với em.

- Sao cũng được, dù sao em cũng không đi làm ở đây nữa đâu.

Sau khi nộp đơn nghỉ việc, tôi né mọi người đi về luôn. Tôi chạy tới một quán café trên quận 10, gọi điện kêu Vinh ra.

- Anh nghe nè em.

- Anh tới quán café X trên đường Tô Hiến Thành đi, tôi có việc muốn gặp anh!

- Ok em.

Người chồng mà tôi cảm thấy tin yêu, hạnh phúc trao cả cuộc đời này, tôi tưởng có thể chết già với nhau lại có một ngày có thể nói chuyện khô queo, lạt như nước lã như thế. Tôi lại cảm thấy tức tối chưa từng thấy. Tôi biết mình sẽ không khóc đâu, tôi chỉ cố gắng kìm nén không cho anh thêm cái bạt tai nào nữa mà thôi.

Gần 20 phút sau anh tới, vẫn cái nét mặt như gỗ đá không hề biết lỗi đó, tới chỗ tôi và ngồi sà xuống.

- Chuyện gì em?

- Đây, anh nhận và ký đi, tôi còn đem lên quận.

Tôi lấy tờ đơn ra đẩy về phía anh. Anh cười:

- Thôi, em về mà nghỉ ngơi dùm anh. Nhìn em xanh xao anh xót lắm. Sao em cứ hành động như con nít vậy?

- Anh có ký không? Không tôi sẽ một mình đi nộp.

- Anh không ký đâu.

Nói xong anh ta cầm tờ đơn lên xé cái roẹt. Máu tôi sôi sùng sục, đứng lên, gồng mình, trợn mắt lớn tiếng.

- Bây giờ anh muốn cái gì?

- Em ngồi xuống để anh nói chuyện.

- Tôi không thích nghe anh nói!

- Không thích cũng phải nghe vì em vẫn là vợ anh!

Tôi bỏ quay ngoắt bỏ đi, không thèm quan tâm. Anh chạy theo, nắm nhẹ tay tôi:

- Em vô ngồi đi, mình bàn chuyện ly dị.

Tôi nghe thấy như vậy, thì bước vô ngồi lại vào bàn.

- Anh biết em đang giận, đang ghét anh, ghét Chi. Anh cho Chi thôi việc luôn rồi.

- Ha, thì làm sao? Chi chỉ là một cái tên, không có con này thì sẽ còn có con khác!

- Em có cái kiểu ăn nói khó nghe đó từ khi nào vậy hả?

- Là anh dạy tôi cả thôi, anh tôi luyện tôi đó! Giờ anh nói chuyện anh cho ai nghỉ việc thì liên quan gì đến chuyện ly hôn? Anh khoe thành quả à? Anh là chủ, anh chơi con người ta chán rồi anh bỏ, như anh đối với tôi vậy, chẳng qua với tôi là bị chút ràng buộc gia đình hai bên, phải không?

- Em khác, em là vợ anh. Em đừng tự so sánh mình với mấy người đó!

- Ủ, mấy người đó, vậy mà anh vì mấy người đó mà bỏ tôi không quan tâm sống chết, càng nói thấy càng sai rồi Vinh à!

- Là tại anh không biết, sao em không gọi anh!

- Anh đừng có nói mấy cái tào lao nữa. Tôi không kiên nhẫn để tiếp tục sống với anh, kể cả nói chuyện với anh tôi cũng không có cảm giác nữa rồi.

- Em ghét Diễm lắm hả?

- Ủ, giờ tôi ghét hết, ai cũng ghét!

Anh chưa kịp trả lời thì điện thoại đổ chuông.

- Em nghe anh hai? Dạ, dạ em biết rồi. Rồi, để em giải quyết. Dạ, bye anh!

Chắc là anh rẽ gọi, xong anh lại quay qua tôi, tiếp tục câu chuyện. Tôi vẫn đang tức tối.

- Coi bộ em hạ quyết tâm quá rồi, xin nghỉ làm luôn. Đừng nghỉ làm, anh không đề cập tới đâu, anh cũng không làm phiền chỗ em làm đâu, coi như là không phải anh xin việc dùm em đi.

- Ủ, tôi không có lý do gì để dính tới anh, mà giờ dính tới anh không thấy thoải mái. Không có anh tôi cũng không chết đâu.

- Giờ anh nói nè, nếu em đã định ly dị thì trước phải thử thách, ly thân đi. Dù gì em cũng dọn về nhà em ở rồi, mình tạm xa nhau một thời gian, hai, ba tháng chẳng hạn. Sau đó nếu không hàn gắn được thì hãy ly dị. Được không?

- Sao tôi phải nghe lời anh?

- Vì anh vẫn là chồng em. Anh thương em và không muốn mất em, anh không muốn để em vô tay thẳng khác. Trong thời gian ly thân này, nếu gia đình có đám tiệc em vẫn phải đi với anh, mỗi tháng anh vẫn chuyển khoản tiền cho em.

- Tôi không cần tiền của anh, tôi cũng không phải thứ người mà bạ ai cũng lao vô ngửi với người ta!

- Nếu em đồng ý thì mình làm theo ý anh còn không thì em đừng mơ chuyện ly dị. Cho dù em có đơn phương thì anh cũng sẽ làm phiền em suốt đời, em đừng nghĩ tới chuyện bỏ anh được!

- Đáng lẽ tôi nên biết anh như thế này từ trước, tôi thất vọng lắm Vinh à!

- Em cứ suy nghĩ đi!

- Sáu tháng, từ ngày hôm nay, sáu tháng sau tôi sẽ đưa đơn cho anh, hy vọng anh giữ lời hứa, đừng làm cho tôi nghĩ mình cưới một người không phải đàn ông!

- Cảm ơn em.

- Đừng nhắn tin hay gọi điện cho tôi khi không cần thiết. Trong thời gian này anh có toàn quyền tự do, muốn đi chơi hay ăn nằm với ai tôi không cấm. Vì tôi không còn nghĩ tôi là vợ anh nữa rồi.

- Em đừng có dụ anh, em nói anh làm vậy để em cũng có quyền làm vậy à?

- Thôi tôi về đây!

- Ăn trưa chưa?

- Nhìn cái mặt anh là ăn không vô rồi!

Nói xong, tôi lườm rồi quay đi, không ngờ bây giờ với chồng mình, tôi lại có thể ăn nói như kẻ thù như vậy. Thôi thì cũng là do anh ta làm cho tôi như vậy, tự rắng mà chịu. Nói chuyện xong tôi còn tức hơn. Bây giờ đừng hòng tôi khóc vì anh nữa, giờ tôi sẽ sống cho tôi, chỉ cần sáu tháng thôi mà, tôi sẽ chính thức thoát khỏi anh!

90. Chương 44

Tôi xuống nhà, ko biết tự nãy giờ 4 người ngồi với nhau nói gì nữa. Nhưng mà kệ đi, nghe mùi đồ ăn thơm nức mũi là thấy kích thích rồi.

- Bác nghe nói con bị dị ứng hải sản nên hôm nay kêu cô Muối nấu đồ dễ để con ăn.

- Dạ, con cảm ơn! Nhưng mà mọi người thích thì cứ ăn thôi bác, con cũng dễ tại con dị ứng thôi.

Cảm giác dịu xuống cả chục lần khi má Vinh nói vậy, ít ra bác ấy cũng có chút quan tâm mình, nhìn ông Vinh thấy ông chớp mắt đều đặn. Rồi cả nhà ngồi vào bàn ăn, nghe đầu cô nấu ăn người Hoa, ngày xưa làm trong nhà hàng nổi tiếng luôn, sau cô bị phỏng dẫn tới mờ mắt và nhà hàng có cho cô 1 số tiền hưu non chữa mắt rồi cô nghỉ, xong má anh Vinh có quen biết mới thuê cô về chủ yếu là nấu ăn thôi, món nào cũng biết chế biến hết, má anh Vinh ưng lắm. Hèn gì đồ ăn món nào món nấy ngon quá chừng.

- (Ba Vinh) Bé Dung ăn thấy vừa miệng ko con?

- Dạ ngon quá bác!

- Uhm, ăn nhiều đi con.

- Dạ.

Ăn trưa xong cả nhà lại ăn thêm chè hạt sen cho mát nữa, cứ như thực đơn ăn trong nhà hàng, đồ ăn thì tới 3 4 món nhưng đúng là đầu bếp có khác, cổ nấu món nào cũng ít ít vừa ăn ko có làm cho bị ngán.

- (ba Vinh)Thằng Vinh nó cũng có nói chuyện 2 đứa, mà nó cũng hàng 3 tới nơi rồi, gia đình cũng ko cấm cản, nhà cũng nghe chuyện nó qua nhà con thưa chuyện. Thôi để mẹ nó đi coi ngày có gì qua nhà con hỏi chuyện luôn.

- ... Dạ....

- Nhưng trước khi đám hỏi thì sẽ có 1 cuộc gặp để giao lưu, mẹ con thường rảnh ngày nào con?

- Dạ mẹ con thì ngày nào cũng được hết, tại trong cửa hàng cũng ko có nhiều việc lắm.

- Uhm vậy con về hỏi mẹ con để 2 bác sắp xếp nha con.

- Dạ

Tôi nhìn qua Vinh, ánh mắt của gã sung sướng đá đá chân tôi. Kể ra nhà Vinh cũng sướng, người làm lo hết ko động tay chân gì hết. Nhưng nghĩ lại ko biết má anh Vinh khó tới cỡ nào nữa.

Khi tôi chuẩn bị ra về rồi, chị Vân có cầm 1 bọc đồ lớn đưa tôi. Tôi đang còn ko biết gì thì má anh Vinh nói là quà ra mắt, gửi cho mẹ tôi. Yếu sào và đông trùng hạ thảo, hoành tráng ghê.

Tôi ngại nhưng cũng nhận chứ đâu dám làm phật lòng người lớn. Tôi thưa 2 bác và 2 chị em ra về. Leo lên xe ngồi lòng mới nhẹ nhõm, mặt dù cuộc gặp ko tới nỗi thảm họa nhưng mà lòng tôi cứ đau đáu. Nhà Vinh nhìn cũng ko phải thuộc hàng đại gia gì mà sao đời sống cao để sợ.

- Giờ đi bệnh viện luôn hả em?

- Uhm, anh chở em qua Từ Dũ dùm.

- Giờ này người ta có nghỉ trưa ko?

- Thôi vô sớm bốc số chờ anh ời, em khó chịu lắm.

Vinh chở tôi tới Từ Dũ, lấy số và vào khám. Tôi có nói với bác sĩ trường hợp nạo thai mấy năm trước và tình trạng tái đi tái lại viêm âm đạo. Bác sĩ kêu tôi cởi 2 quần và lên giường nằm.

- Em có gia đình rồi chưa.

- Dạ chưa

- Em có quan hệ tình dục ko?

- Dạ có bác

- Em ko sử dụng bao cao su phải ko?

- Dạ...

- Ô, cái này gay rồi, hiện em bị ra khí hư và ngứa lắm phải ko?

- Dạ

- Em có xài dung dịch phụ khoa hay băng hằng này ko?
 - Dạ có xài cả 2.
 - Chắc, ko được rồi, em viêm lộ tuyến nặng quá, phải gấp đi làm vài cái xét nghiệm, chắc phải chữa bằng phương pháp đốt quá em ơi!
 - Dạ đốt gì bác?
 - Thôi em xuống đi, rồi ra phòng ngoài chờ chị chút.
 -
- Rồi bác sĩ giải thích để dứt bệnh viêm lộ tuyến, ngăn ngừa nguy cơ ung thư cổ tử cung. Hiện tại có 2 phương pháp dứt điểm là đốt lạnh và đốt điện. Nhìn thấy tôi sợ sệt hoang mang, bác sĩ giải thích dễ nhất để tôi hiểu, đốt lạnh mắc tiền hơn vì phương pháp giống như khử trùng và diệt viêm bằng nước đá vậy, ko để lại sẹo lồi như đốt điện Sau khi nghe bác sĩ nói, người ta càng giải thích tôi càng sợ chết được.
- Ủa, vậy có bị ung thư ko bác?
 - Bây giờ em làm pab, sinh thiết, thử máu, siêu âm có kết quả cầm tới đây gặp chị. Nếu được chị sẽ cho em 1 cuộc hẹn.
 - Dạ, nhưng em sợ quá.
 - Đó là phương pháp tốt nhất bây giờ, phát hiện hơi trễ nhưng mà vẫn chưa tới nỗi nào, với kinh nghiệm chị nghĩ em ko bị đâu. Nhưng phải làm đúng các bước như chị nói.
 - Em sợ quá.
 - Em cố gắng lạc quan chút, rồi có kết quả cầm đến gặp chị. Bây giờ chị sẽ viết giấy giới thiệu cho em.
- Tôi lặng lẽ nặng nề lắm, cầm sổ khám bệnh và cái giấy giới thiệu. Vì hôm nay trễ rồi, mai tôi sẽ quay lại để kiểm tra. Buồn và lo muốn bệnh luôn, ko nghĩ ngợi được gì nữa cả, tôi quên luôn buổi gặp mặt hôm nay.
- Có sao ko em?
 - Có, ngày mai em phải đi nữa, phải khám và xét nghiệm nhiều thứ!
 - Anh chở em đi.
 - Thôi, mai em đi sớm lắm ko sao đâu.
 - Anh chở đi, sớm là mấy giờ?
 - Thôi, bây giờ em chỉ muốn về thôi.

91. Quyển 2 - Chương 45

Tôi hùng hổ ra khỏi quán café, về nhà trong tâm trạng không tốt một chút nào. Vừa vô nhà tôi đã thấy cô em chồng và bà chị chồng ngồi chờ, nhưng không thấy có xe đậu ngoài sân.

Thoáng qua, tôi nghĩ mình nên giấu cảm xúc vì hai chị em không có lỗi gì cả, tôi không nên giận cá chém thớt. Nhưng tôi nghĩ lại, tôi nên để cho chị Vân với bé Vy thấy sự bức dọc của mình, để họ về họ nói cho anh/em trai của họ biết là thái độ của tôi là rõ ràng. Tôi cười với họ:

- Em chào chị, chào bé Vy.
- Bé Vy thấy tôi về thì mừng rỡ, hỏi:
- Chị ăn trưa chưa? Em với chị Vân định qua rủ chị đi ăn.

Chị Vân cũng góp lời:

- Ủ, đi ăn rồi đi café hay kem gì không em? Em ở nhà bữa giờ chắc cũng buồn?

Tôi đoán là hai chị em muốn nói chuyện riêng, định mời lên phòng nhưng thôi, cố gắng bày ra thái độ lịch sự tối thiểu nhất. Không biết Vinh đang bày trò gì đây?

- Chị Dung cất xe đi chị, đi taxi, lát em với chị Vân đưa chị về, trời nắng lắm, chị mới hết bệnh mà. Nha, nha chị?

Nhìn thấy vẻ mặt khấn khoản đến dễ thương của bé Vy, tôi không cầm lòng được, tôi đẩy xe vô nhà, hơi miễn cưỡng nhưng vẫn quyết định đi cùng họ. Tôi nói cô Hà cứ ngủ trưa, lát tôi về có chìa khoá tự mở cửa. Rồi ba chị em kêu taxi đi.

Tới một quán chị Vân đã đặt chỗ sẵn. Vừa đến bàn thì bé Vy đã kéo ghế rồi ngồi kế bên tôi, ôm ôm tôi nữa, con bé làm tôi thấy dễ chịu và bớt giận, chị Vân thì ngồi đối diện. Món ăn từ từ đem ra.

- Dung ăn nhiều đi em, ở đây nấu ăn được lắm.

- Dạ được rồi chị, em ăn cũng đâu có nhiều đâu, chị kêu chi nhiều.

- Chị ăn đi, ăn đi cho mập, mập cho đẹp.

Bé Vy liên tục lựa lựa miếng nào ngon gấp cho tôi ăn. Tôi cảm thấy ngại lắm, tự nhiên thấy mềm nhũn ra với hai chị em nhà này.

- Vinh hay anh hai nói cho chị nghe rồi phải không?

- Thôi em cứ ăn đi, chuyện của em với thằng Vinh tính sau, nhưng chị nghĩ em nên nghĩ lại chuyện đi làm. Môi trường làm việc tốt, lương cao, còn có anh hai phía trên nữa nên không phải lo chuyện bị ăn hiếp. Công việc cũng phù hợp với ngành em học. Chị thấy tiếc, thôi em đừng bỏ việc, coi như nghĩ cho anh chị, đừng bỏ việc, uống lắm. Chuyện thằng Vinh nó sai, bữa bà nội với ba má chửi nó nhiều rồi, em giận nó thì giận nhưng vì giận nó mà nghỉ làm thì có phải mình dở không em?

- Để em suy nghĩ lại.

- Chị ba, ba la quá, rồi anh ba cũng điên máu đuổi việc bà Chi rồi. Bà Chi kia cũng không tốt lành gì đâu chị, bị chồng bỏ, có đứa con ba tuổi rồi đó chị. Nhìn cái thứ đi làm mà ăn mặc đồ bó sát rạt là biết rồi!

Giờ người nhà Vinh quay ra chửi Chi, tự nhiên tôi thấy cũng bất công cho người ta. Ghét thì ghét nhưng tôi ghét chồng tôi hơn, loại đàn bà nào cũng va vào được, sao có thể rẻ tiền như vậy.

- Không có Chi, thì mai mốt có Đào, có Hoa khác thôi, đàn ông mà, cái tính trăng hoa thì cứ thích thả dê thôi. Nhà mình đừng có chửi người ta nữa, Vinh không hư thì người ta cũng không dễ mà lăng với ảnh được. Đáng lẽ người như Vinh thì không nên lấy vợ chị à.

- Đàn ông mà em ơi, trăng hoa một chút, quan trọng là nó thương và quay về với vợ con!

- Thôi chị, em biết chị thương em nhưng chị đừng khuyên em với tư tưởng kiểu đàn ông ra ngoài lăng nhăng nhưng cuối cùng cũng quay về với vợ. Em không chịu vụ đó đâu chị, em không phải mẫu người vĩ đại như vậy. Dù sao thì giờ em cũng ít nhiều biết chồng em đối với em sao rồi chị.

- Nói chung chỉ có thằng Vinh nó sai, qua chuyện này ba má cũng biết rồi. Ba má đang định bữa nào qua xin lỗi mẹ em.

- Chuyện đó em chưa nghĩ tới, chỉ có Vinh thôi chứ ba má có làm gì sai nhiều đâu. Bữa mẹ em cũng nói nặng vậy rồi. Nhưng em nghĩ giờ em sống cho em, nếu em cứ sống vì Vinh, phải chịu đựng ảnh thì ảnh coi thường và cứ không quan tâm em, chắc em chết sớm vì điên quá!

- Nhưng giờ em tính sao?

- Ly dị chị.

- Cái gì? Trời ơi, chuyện vợ chồng đâu phải ngày một, ngày hai mà nói hai chữ đó nghe nhẹ nhàng và dễ dàng quá vậy em?

- Chắc vì chị là chị anh Vinh nên chị không hiểu được những cảm giác tồi tệ mà em phải chịu. Hiện em vẫn đang chịu đựng hằng giờ hằng ngày mà chị. Cũng là phụ nữ, chị không thương cảm cho em sao?

- Chị không có ý đó! Chị cũng có la nó rồi.

- Chứ ý chị nói là gì?

- Quá vội vàng không em?

- Dạ, em với anh Vinh cũng nói chuyện rồi, nhất trí ly thân sáu tháng rồi sau đó sẽ ly dị luôn.

- Trời ơi, em nói chuyện với nó rồi à?

- Dạ.

- Nó không năn nỉ hay xin lỗi em à?

- Em nghĩ cũng ngộ, không những không năn nỉ hay xin lỗi mà anh còn khinh khỉnh với em, nói thiệt nhìn trơ trẽn lắm chị.

- Em cho nó thời gian bình tâm suy nghĩ đi Dung.

- Sáu tháng đó chị, mà em nghĩ anh cần thời gian để ăn năn, còn suy nghĩ bình tâm là em cần, anh không cần đâu chị!

- Chắc chắc, mấy đứa coi nhẹ hôn nhân quá...

- Em chưa hề coi nhẹ hôn nhân, chưa hề. Có thể em không sâu sắc bằng chị, nhưng em thương và hết lòng vì anh. Nhưng giờ anh Vinh thay đổi quá nhiều, bất ngờ nữa làm em trở tay không kịp và bị sốc.

Cứ như vậy, hai chị em nói chuyện, lâu lâu Vy cũng có nói xen vô nhưng toàn những phát ngôn trẻ con, không đóng góp. Tôi hiểu ý chị Vân nhưng tôi nghĩ nên đành thếp để có gì chị ấy còn truyền tải lại với em trai mình là tôi đây đã quyết tâm.

Tôi cũng không ngờ, mới có mấy ngày mà tôi trở nên ăn nói lạnh lùng và chịu chắt chém thẳng mặt như vậy. Chắc vì nỗi đau và cú sốc quá đột ngột nên làm tôi bị biến đổi tâm lý từ một người này thành người khác mất rồi. Nhưng cũng hay, tôi thích tôi của mình hiện tại, ăn nói mạch lạc không quá chua ngoa nhưng sẵn sàng xù lông để bảo vệ bản thân. Vì rõ ràng ngay từ lúc đầu, TÔI KHÔNG SAI!

Ăn xong tôi từ chối đi uống nước, vì tôi nghĩ chắc chị Vân với Vy cũng có ý làm tôi dụi, âm mưu làm tôi xiêu lòng thôi. Nói chung họ cũng vì anh trai, em trai của họ và chắc họ cũng yêu quý tôi nên mới như vậy. Tôi chạy lang thang thành phố, nghĩ lung tung thế nào mà tấp vô một salon tóc lớn. Các nhân viên mời gọi và tư vấn nhiệt tình.

- Chị muốn làm gì?

- Mình cũng không biết, mình cần một người chỉ mình nên làm gì cho đẹp.

- Chị có yêu cầu ai không?

- Không, vì mình chưa tới đây lần nào mà. Hay bạn giới thiệu cho mình người giỏi nhất ở đây đi, mình cảm ơn.

- Trời ơi, có ai mà nói thẳng như chị đâu. Mà hên nha, hôm nay cây kéo vàng của tiệm em đang trống khách, để em kêu anh ra tư vấn cho chị. Chị vô ghế ngồi chờ chút dùm em, anh đang ăn trưa, chắc cũng sắp xong rồi.

Cô gái trẻ, chắc ít tuổi hơn nhưng lịch sự tôi gọi là bạn, cách gọi của Thái, Thái dạy tôi khi thấy người ta có vẻ nhỏ hơn mình nhưng ngại và không chắc thì cứ kêu là bạn. Đa số con gái không thích bị kêu là chị vì đối phương nghĩ mình già, còn kêu bằng em thì thiếu tôn trọng.

Cô bạn niềm nở để tôi ngồi trên một cái ghế dựa của salon, choàng cho tôi miếng cao su ngang vai trong tư thế chuẩn bị cắt tóc, lấy cho tôi một ly nước và một cuốn tạp chí. Tiệm cũng có bốn, năm người đang làm đẹp, ngồi khoảng hơn 5 phút thôi thì một anh chàng bóng bẩy, tóc tai sành điệu ra chào.

- Chào người đẹp, người đẹp muốn làm gì?
 - Em đang buồn, anh nhìn tóc em thử rồi tư vấn cho em đi, em không biết làm gì nữa.
 - Buồn về chuyện gì?
 - Ủa, đi sâu vô chuyện buồn luôn hả anh?
 - Không phải đi sâu, ý mình chỉ muốn hỏi người đẹp đang muốn làm đẹp hay đơn giản là làm khác mình, hay là cả hai?
 - Em muốn thay đổi kiểu tóc, cũng muốn đẹp hơn nữa chứ.
 - “Cây kéo vàng” vuốt vuốt tóc tôi rồi cầm lên từng mảng, tặc lưỡi khen tóc đẹp, mượt. Tôi đang nhìn thẳng vô kiếng, anh chàng cũng nhìn vào kiếng:
 - Mặt người đẹp nhỏ nhắn và dễ thương, nếu uốn cũng đẹp nhưng mà uốn thì phải chịu khó cuốn ống thường xuyên, và dưỡng dầu nha. Nếu người đẹp không ngại thì uốn.
 - Anh nói vậy là có ý khác phải không?
 - Ủ, thực ra mình thích cắt ngắn hơn, một tóc bob đang hot đó, nhưng tóc người đẹp dài vậy cắt có uổng không?
 - Tóc bob ra làm sao anh?
- Anh thợ tóc cho tôi xem một mẫu tóc tém cũng hơi cao, cô mẫu tóc mặt cũng gọn gọn nhỏ nhỏ giống tôi, nhìn cũng ấn tượng lắm. Anh ta còn nói kiểu tóc đó rất dễ kết hợp trang phục, có cá tính nhưng cũng rất dịu dàng nếu mặc đúng đồ, không bị lỗi mốt và nói chung là hợp với tôi. Đây là lần thứ hai tôi cảm thấy chán tóc của mình và muốn thay đổi nên tôi đồng ý luôn. Hôn nhân tôi còn bỏ đi thì tiếc gì mớ tóc...
- Anh cứ cắt kiểu này, anh chắc mặt em hợp phải không?
 - Ủ, cam đoan luôn! Người đẹp cắt kiểu này nha, mình free luôn!
 - Sao lại free?
 - Nếu được mình xin tóc của người đẹp, tóc khỏe, dài và mượt, mình xin làm mẫu cho tóc nổi.
 - Anh lấy tóc em nổi cho người ta hả?
 - Không, chỉ là túm lại, buộc rồi treo làm mẫu thôi.
 - Thôi tùy anh, nếu anh không lấy thì cũng bỏ đi mà.
 - Cám ơn người đẹp nhiều, khuyến mãi luôn cho người đẹp ba lần làm đẹp tại đây nữa! Hôm nay nếu người đẹp nhuộm mình free luôn!
 - Ok, cảm ơn anh, anh cứ coi làm sao cho em đẹp và lạ hơn thì làm.
 - Người đẹp thích tóc màu nổi không?
 - Thôi, em không thích nổi đầu, lòe loẹt lắm.
 - Rồi, ok ok, đây bảng màu, người đẹp chọn số nha.

Cuối cùng tôi cũng cắt phẳng mái tóc thề của mình, nhuộm màu nâu tím. Xong xuôi nhìn mình cũng xinh xắn và thời thượng hẳn ra, anh làm tóc còn lấy điện thoại chụp tôi một kiểu hình để làm mẫu nữa! Lại được free, coi như hôm nay gặp điều lành vậy. Dù chỉ là một chuyện nhỏ cũng thấy phần chần hơn một chút xíu. Tiên nói phải, phải ra ngoài, phải hưởng thụ chứ ru rú ở nhà riết ngu người, bây giờ tôi phải bắt đầu, một Dung mới xinh đẹp, mạnh mẽ và yêu đời! Lúc này nhìn mình trong kiếng, tôi cũng thấy thích thích diện mạo mới này. Xong tôi về nhà. Vừa chạy tới đầu hẻm đã gặp Vinh. Anh đứng đó, nhìn tôi, không đi theo, không nói gì, tôi chạy vượt ngang anh còn liếc một cái đầy tức tối. Đó là bên ngoài, nhưng từ bên trong tự nhiên tôi thấy tim mình đập loạn xạ ngẫu. Giận thì giận, ghét thì vẫn ghét nhưng tôi vẫn bị rung động. Không biết đến đây làm cái gì nữa?

Tôi vô nhà rồi mà vẫn thấy run, không biết Vinh thấy tôi cắt tóc có lạ lắm quá không? Nhìn mặt của anh, thật lòng mà nói thì tôi cũng còn thấy thương lắm. Thôi thì cứ bồn cữ tự soạn “tối đầu hay tối đó”. Tôi về tới nhà là cũng 4 giờ chiều, tôi đi rửa mặt cho tỉnh táo, ngắm nghía mình trong kiếng thấy dễ thương ghê.

Tôi đi lên phòng nằm một chút, biết là xái giờ ngủ trưa nhưng tôi thấy hơi mệt, thôi thì nằm tầm nửa tiếng thôi cũng được, chiều mẹ về rồi ăn cơm luôn, tại vì trưa nay đâu có ngủ nghe gì đâu. Tôi nằm trên giường, cứ cái thói quen nằm sải lai ra đó, mông lung suy nghĩ. Sao ai cũng khuyên mình đừng bỏ việc, sao thấy ai cũng có lý do, mình thấy thuyết phục quá, chuyện cá nhân mà để ảnh hưởng tới công việc tốt thì cũng hơi quá, cái này để nghiền ngẫm lại một chút.

Bỗng điện thoại có tin nhắn.

“Em cắt tóc dễ thương quá! Anh nhớ em.”

Vinh nhắn, không thèm trả lời, tôi quăng điện thoại ra xa, nước mắt lăn dài trên má, chảy xuống gối. Một đồng những cảm giác dày vò tôi, giận dữ xen lẫn nhớ thương, hôm nay bắt đầu thấy nhớ, nhưng lại cảm thấy bất mãn, thất vọng xen lẫn những cảm giác yêu lúc trước. Phải sống làm sao mới vượt qua mọi chuyện đây? Tôi rất buồn. Sao Vinh không chịu xin lỗi tôi vậy? Tôi phải ly dị thật sao? Chỉ có một tin nhắn mà đã phân tâm đến vậy rồi, tôi thật yếu đuối.

Giật mình thức dậy, lật đật coi đồng hồ đã 7 giờ tối, chạy xuống nhà thấy mẹ đang ngồi coi ti vi.

- Ủa mẹ ăn cơm chưa?

- Chờ con ăn luôn.

- Mẹ về hồi nào?

- 5 giờ. Nay nhà có con búp bê tóc nâu hả? Nhìn cũng ngộ lắm.

Tôi vuốt vuốt tóc cười mắc cỡ, rồi dọn cơm ra ăn.

- Mai mốt mẹ cứ ăn cơm trước đi, chờ con chi, lỡ con ngủ tới 9, 10 giờ thì sao?

- Ủ, tại tui thích ăn cơm với chị nên tui chờ!

Mẹ cười rồi hai mẹ con đi ăn cơm, với cô Hà nữa.

- Chị chồng với em chồng tiêm nhiễm cái gì mà đi cắt tóc?

- Mẹ này, chị Vân với Vy có gì đâu. Hai người đó được mà, còn cắt tóc là con muốn nên cắt thôi.

- Nghĩ cũng ngộ, con bé ngoài cửa hàng cũng vậy, hở ra cãi nhau chia tay là đi quậy cái đầu. Nhưng cái đầu của con thì coi cũng được, hợp. Cơm xong thì mẹ chở đi qua nhà bà thấy thuốc quen, hốt thử mấy liều thuốc uống cho khoẻ coi. Nay nhìn mày như con cá khô, thấy ghê!

- Mẹ chê con hoài, chồng chán rồi giờ tới mẹ luôn!

- Ở nhà, nếu buồn muốn đi chơi đi du lịch gì đó nói mẹ, mẹ cho tiền đi.

- Thôi, con có tiền con tự đi.

- Có được bao nhiêu?

- Thì miễn sao con đủ lo cho con được rồi. Mà mẹ nè...

- Sao?

- Chắc con suy nghĩ lại chuyện nghỉ làm, thấy uống!

- Mẹ lo cho chỗ làm khác ngon hơn!

- Thôi mà, ý con không phải vậy... Tại con cũng quen việc, quen chị, quen em...

- Tuỳ con!

- Mẹ buồn hả?

- Mẹ đâu có dễ buồn, chỉ khi nào con ngu mẹ mới buồn.

Tôi mím môi, lừa cho xong chén cơm, không nói gì thêm, ăn nói không khéo lại sợ nói lung tung làm mẹ buồn lòng. Rồi mẹ chở tôi đi hốt thuốc về sắc uống. Bà thầy thuốc ngoài việc bắt mạch chẩn đoán còn có nói thêm về thần thái. Bà kêu tôi đang gặp chuyện không vui, nên đi học yoga cho tâm tịnh và lại khỏe. Nghe mà sồn hết da gà, bộ nhìn tôi thảm hại lắm hay sao mà người dưng cũng biết được tôi đang có chuyện buồn vậy? Hốt mười thang thuốc, ngày uống hai lần, cách ngày uống một ngày, bảo đảm uống hết sẽ có tác dụng. Cảm thấy muốn uống thì hốt thêm, còn không thì thôi cũng được.

Vậy là vợ chồng xa nhau cũng gọi là dài ngày, ấy vậy mà vẫn còn sống, tôi tưởng phải tệ hơn, vật vờ hơn. Không biết tôi mạnh mẽ lên được chút nào hay không mà giờ có muốn quần quai, cầu xé hay than khóc tôi cũng không làm được, có thì cũng chỉ là những giọt nước mắt hờn tủi và chịu đựng. Thôi thì ngủ, tìm quên bằng giấc ngủ cho khỏe, nếu không có gì thay đổi thì ngày mai tôi đi làm, còn nếu không thì...

Nằm xuống, nội tâm tôi lại dần vật, nhắm mắt lại thì liên tiếp những hình ảnh của Vinh hiện ra, tôi nhớ như in về mặt diên tiết của Vinh đêm đó, ánh mắt đáng sợ như muốn nuốt chửng lấy tôi – gầy gò và bệnh tật. Tôi thấy hiện ra thái độ thờ ơ của Vinh khi tôi xuất viện, về mặt bắt lực của Vinh với cái gật đầu khi tôi đưa tin nhắn của người đàn bà kia... Tôi nấc lên, lấy gối đè đầu mình rồi lại khóc, tôi tức lắm, tôi tủi lắm chứ. Tại sao sau bao nhiêu chuyện, lời xin lỗi anh vẫn không nói ra? Tôi nhớ phòng của vợ chồng mình, tôi nhớ từng góc ngách, tôi nhớ những buổi sáng hai đứa giởn um sùm trong toilet, tôi nhớ mỗi lần Vinh đi nhậu về, thấy tôi ngồi là ẵm tôi lên nâng tạ, hay những chu môi hôn gió tạm biệt trước khi đi làm... Làm sao mà tôi quên được... Tờ giấy kết hôn hay tờ giấy ly hôn cũng chỉ là thủ tục, quan trọng là tình cảm của con người. Tôi có làm lỗi gì mà bị như vậy? Tôi không tin là do tôi bỏ về trước trong bữa tiệc của bạn Vinh, chắc chắn không phải đơn giản như vậy đâu. Chồng tôi có còn yêu tôi không? Tôi vùi đầu vô gối, trần trọc mãi không làm sao chớp mắt được, khóc chán chê tôi lại ra phòng thờ, than thở trong tâm với ngoại. Cứ mỗi lần nặng lòng tôi đều ra đó, đốt nhang và khấn vái ngoại cùng trời Phật ông bà, không biết có tâm lý không nhưng sau mỗi lần như vậy tôi đều có thể ngủ, không hẳn là ngon nhưng không phải thức thâu đêm suốt sáng.

92. Chương 45

- Anh à, mình ngưng gần nhau 1 thời gian nha!

- Ủa, sao vậy em?

- Em bị bệnh mà, em phải chữa khỏi cái đã ... Bác sĩ dặn nếu quan hệ thì xài bao nhưng mà em lo lắm em ko có hứng thú gì đâu.

- Tội nghiệp em, em bị nặng lắm hả, nói anh nghe coi!

- Nói chung bệnh phụ nữ thôi, nói anh nghe anh đâu có làm gì được cho em, anh biết là em bệnh và đang khó chịu được rồi.

- Sao em nói vậy? Anh cũng có trách nhiệm với em chứ, thôi thì đi khám bệnh thì nói anh chở đi. Anh phải chia sẻ chứ!

Tôi ngại lắm, lo và mặc cảm cực kỳ luôn. Vinh thì có trách nhiệm gì trong chuyện này chứ, cái này là do tôi mà ra đâu phải Vinh gì đâu, thực sự ko muốn làm phiền Vinh, nếu chỉ là bệnh cảm sốt là bao tử như từ đó giờ thì tôi sẽ như mèo con để cho Vinh lo lắng, đằng này anh ấy mới muốn cưới tôi thôi mà đã thấy tôi bị bệnh như vậy, có thể do anh ấy ko tưởng tượng ra những bệnh này là như thế nào thôi, chứ biết ghé ra sao chắc cũng chán tôi thôi. Tôi nói với lòng, sáng mai tôi đi một mình làm xét nghiệm hết, lỡ mà tôi bị ung thư thì tôi bỏ đi luôn cho rồi. Bao nhiêu nỗi sợ tập hợp hết, ung thư đó Tôi tưởng tượng đến hình ảnh mình sẽ chỉ còn da bọc xương, xanh xao, tóc thì rụng hết vì mẹ của bạn tôi có người bị ung thư vú mà qua đời nên tôi nhớ lại lần cuối đi thăm bác tôi ám ảnh

Rồi tôi nghĩ tới cuộc sống của tôi, hơn 25 năm qua có gì và mất gì ... về những điều tôi đã làm, tôi làm khổ ai và làm cho ai hạnh phúc, rồi tôi như trần trối lơ như tôi chết đi liệu những người ở lại có nhớ đến tôi ko? Tôi ko sợ chết vì ai rồi cũng sẽ chết nhưng tôi sợ đã man cái suy nghĩ bị quan của 1 người bệnh, đến hao gầy đến chết lần chết mòn. Tôi cảm ơn mẹ đã đem đến cho tôi cuộc sống, cảm ơn ngoại, tôi cảm ơn Thái và cảm ơn Vinh, đối với tất cả, tôi đều nợ họ. Tôi nợ ngoại nợ mẹ 1 chữ hiếu, Thái và Vinh tôi nợ 1 chữ tình, tôi nợ giọt máu của mình 1 sự sống. Còn với tôi, tôi nợ chính bản thân 1 tuổi trẻ lành mạnh, 1 mái ấm, 1 cuộc đời dài với biết bao nhiêu điều mà tôi chưa kịp làm. Những suy nghĩ đầy u ám. Phải chi tôi điều trị bấy lâu mà biết mình có nguy cơ thì đã ko phải như thế này, dùng 1 cái bác sĩ nói như vậy, nét mặt e ngại của bác sĩ làm cho tôi muốn tắt thở tại chỗ.

Vinh chở tôi về nhà, ngang đường anh còn ghé mua mì vịt tiềm cho mẹ, anh còn ghé vô nhà thưa chuyện với mẹ, còn tôi ngồi đó như cái xác ko hồn. Tôi ko thiết tha kể cho mẹ về bệnh tình của mình nữa, kiểu như thế giới chỉ có 1 mình tôi tồn tại. Cuộc trò chuyện với mẹ và Vinh tôi cũng nghe có nghe đó nhưng ko biết được gì. Phải chi tôi biết sớm hơn, tôi quan tâm nhiều hơn về sức khỏe của mình, là 1 người có ăn học mà tôi ngu dại quá, ko tìm hiểu gì cả, tôi chỉ biết tự quyết định những việc bản thân cho là đúng, giờ mò lên mạng mới biết có virus HPV, ôi kinh khủng quá! Chuyện má chồng nàng dâu, chuyện mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ phút chốc vụt tan như sương khói.

- Dung, Dung!

- Dạ?

- Con coi nãy giờ thằng Vinh nó tính vậy có được ko?

- Tính gì mẹ?

- Đi rửa mặt đi, mặt đỏ ửng quá, nãy giờ đang nói chuyện chọn 1 ngày cho ba mẹ Vinh qua đây nè?

- Thôi, mai tính đi mẹ ...

- Sao vậy? Con nãy bữa nay như mất hồn?

Vinh định mở miệng thì bị tôi ngắt 1 cái sợ quá im luôn.

- Thôi con đi rửa mặt cái, mẹ với anh Vinh nói chuyện tiếp đi, con sao cũng được, mà mẹ ăn mì vịt tiềm ko, con hâm cho?

- Mặt mày con xanh lè vậy?

- Dạ, chiều nay con đi khám phụ khoa về hơi mệt thôi mẹ!

- Ủa, tưởng bên nhà Vinh chơi cả ngày? Chiều con đi khám hả? Có sao ko?

- Dạ ko, mai con khám tiếp mẹ, giờ con mệt quá nè, chỉ muốn nằm thôi!

- Uh, thôi đi tắm luôn đi rồi ra ăn, Vinh ở lại ăn luôn nghe!

- Dạ!

93. Quyển 2 - Chương 46

5 rưỡi sáng tôi dậy, nghe tiếng nhạc The Beatles nhẹ nhàng dưới nhà, tôi biết mẹ đã thức. Mang bộ mặt xù xì xuống nhà, tôi hỏi mẹ:

- Bữa nay con có nên đi làm không mẹ?

Mẹ ngoắc tôi lại gần, ôm tôi và hôn lên cái đầu búp bê nâu tím:

- Thôi ăn sáng rồi thay đồ đi làm đi con! Sau này mẹ không ép gì nữa, đáng lẽ mẹ không nên nói tới chuyện con phải nghỉ làm!

- Con cảm ơn mẹ.

Vậy là không phải dẫn đo nữa, mẹ là người đề nghị tôi nghỉ việc, giờ mẹ cho tôi ý kiến là nên đi làm lại. Tôi thầm cảm ơn mẹ, chuyện có chút xiu mà tôi cũng xính dính mấy ngày nay. Ăn sáng xong, tôi sửa soạn thay đồ đi làm.

Đến cơ quan sớm nhất, tôi giặt cái khăn lau bụi bàn làm việc, chậu xương rồng trên bàn vẫn còn đẹp chán. Nhìn tới cây xương rồng tôi lại ngẫm, ước gì mình được như nó, sống bất chấp thời tiết khắc nghiệt, tự tạo gai để nuôi sống bản thân cũng như phòng vệ, kể cũng hay! Tôi bắt đầu sắp xếp lại hồ sơ, chứng từ, pha một ly trà túi lọc cho ấm lòng. Sắp hết mùa mưa nhưng trời vẫn còn ảm đạm lắm, hơi lạnh vào buổi sáng nữa. Đúng là “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Mở máy tính nghe nhạc, bài “Bad day” của Daneil Powter!

Anh rể chồng vô cũng khá sớm, chắc anh đưa con đi học, đi ngang phòng tôi còn ló đầu vào nhướn mắt dắc ý, tôi cười cúi đầu chào xã giao. Lát thì các đồng nghiệp cũng bắt đầu vô, các chị ôm tôi hôn chùn chụt, họ nói họ nhớ tôi, nhớ mùi lipton nóng sáng sớm... Khoa là người mừng nhất vì em ấy không phải lo một đồng chứng từ xuất nhập tồn của tôi nữa, cũng không phải giải trình các hoá đơn. Nói chung, tôi thấy được giá trị của mình tăng thêm chút đỉnh thì phải. Phòng làm việc rôm rả làm tôi thấy phấn khởi, mấy ngày còn yếu nằm nhà thiệt là tuyệt vọng. Tôi đã lựa chọn đúng khi quay lại, anh chị em ở đây chẳng biết tôi đã phải đấu tranh thể nào đâu?

- Trưa nay đi ăn mừng Dung trở lại khoẻ mạnh và xinh xắn, cả phòng mình đi ăn nghe!

- Em khao em khao, em mới nhận có tin vui!

Chị cùng phong đề xuất, Khoa hưởng ứng nhiệt tình, thế là cả phòng nhất trí, còn tôi thì cười toe.

Khoảng 9 giờ, tự nhiên bảo vệ gọi tôi nói có người tặng hoa. Tôi hơi bất ngờ, nhưng tôi nghĩ do phòng tôi tặng là cái chắc. Tôi cứ ra ký nhận đi đã, ai dè trên bó hoa màu vàng có tấm thiệp “Chúc em làm tốt và luôn vui tươi!”.

Nhìn nét chữ, tôi biết ngay là của ai, không suy nghĩ nhiều, tôi quẳng vô thùng rác luôn. Tôi là xương rồng, không phải hoa hồng! Không hiểu tại sao tâm trạng bực dọc tức thì, tôi lấy điện thoại ra gọi:

- Alo, anh...

- Anh thôi làm mấy chuyện tào lao đi, đừng như vậy nữa!

Chẳng cần anh nói hết câu chào, tôi đã tắt máy. Tôi bây giờ cứ như tồn tại hai bộ mặt, ban ngày thì gai góc còn ban đêm mới là tôi – Dung, yếu đuối và mau nước mắt.

Tôi lại bước vô phòng.

- Ủa, bông hoa gì đâu? Sao không thấy em?

- Người ta giao lộn cho ai không phải cho em, em trả rồi.

Cả phòng ủ rũ như khóc thuê. Còn tôi thì hậm hực, cái thứ gì xin lỗi thì không xin lỗi mà làm mấy chuyện tâm xàm gì đâu không! Bực mình! Lại có tin nhắn:

“Anh nhớ em lắm!”

Anh ta định chơi trò gì với tôi không biết? Quay tôi như đế vậy chưa đủ hay sao? Tôi bực mình, bước ra ngoài hành lang gọi lại thêm một cuộc nữa, lần này bên kia bắt máy mà không alo.

- Nếu anh cứ như vậy hoài tôi sẽ nghỉ làm, anh làm như vậy thì cả nước Việt Nam này người ta biết anh yêu thương và lãng mạn với tôi, còn lỗi lầm anh gây ra cho tôi chỉ mình tôi biết. Anh biết như vậy người ta nói sao không? Vô sỉ đó! Nếu anh còn gửi bông hoa gì tới nữa tôi sẽ nghỉ liền cho anh vừa lòng!

Xả giận xong tôi tắt máy trong khi đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng! Xong tôi còn nhắn thêm cái tin.

“Đừng dầy vò hay làm phiền tôi nữa, sáu tháng không lâu lắm đâu!”

Bước vô phòng, tôi phải giả bộ cười cho vui. Tôi ngại khi người ta nhìn vô cảm xúc hay nét mặt tôi mà dò xét rồi hời hợt từ từ, mệt mỏi lắm. Tối trưa, cả phòng rủ nhau đi ăn, chị lớn nhất ghé phòng sếp xin đi ăn và vô trễ một chút, đương nhiên sếp đồng ý, không những vậy còn cho thêm một cái bao lì xì 1 triệu nữa, ngại chết đi được, không biết người khác bị bệnh quay lại làm việc sếp có đối xử giống như vậy không nữa?

Cả phòng nhảy tưng tưng, kéo nhau lên taxi.

Hôm nay ăn uống trừ một triệu sếp cho thì còn bao nhiêu Khoa chi hết, nói vừa có tin vui nên chị em cũng không tranh phần, xong rồi về cơ quan, hơi trễ, cũng gần 2 giờ.

Máy tính của anh chị em trong phòng luôn đăng nhập YM để tiện hỏi về số liệu và gửi file, Khoa nhắn tôi:

“Chiều nay chị rảnh không?”

“Có gì không em?”

“Em có cái này nhờ chị, thật sự em cần chị giúp.”

Tôi nghĩ dù sao người ta cũng giúp làm việc của mình cả tuần qua, rồi bữa xe hư Khoa cũng tận tình giúp đỡ, cứ hỏi cái coi giúp được thì giúp..

“Nhưng mà gấp không em?”

“Dạ cũng hơi gấp, hết phòng mình có chị giúp được em thôi.”

“Ok.”

“Cảm ơn chị.”

Nếu còn sống với Vinh thì tôi đã không dám, mặc dù tôi chẳng làm gì sai lại còn phải ngại, giờ nghĩ lại mình ngu thiệt. Chiều đó, hai chị em hẹn nhau ngoài cửa cơ quan, Khoa ra sau gần 30 phút vì phải sắp xếp lại chứng từ.

- Chị, giờ mình đi luôn nha.

- Ủa đi đâu em?

- Đi shopping.

- Sao lại đi shopping?

- Chị hứa giúp em rồi mà.

- Nhưng mà mua đồ em cho hả?

- Mua đồ cho em thì cần gì nhờ chị đi! Mua cho chị!

- Sao mua cho chị?

- Thì chị cứ đi đi, rồi em nói tiếp, nếu xong việc mà chị không bận em mời chị ăn tối luôn, chị muốn ăn gì cũng được.

- Ủa chờ chị gọi cho mẹ chị dặn khỏi chờ cơm cái.

Rồi hai chị em chạy vô Parkson hăn hoi, chú Khoa này nhà có điều kiện lắm.

- Khoa, chị không nhận đồ của em đâu nha, cần chị giúp, nếu giúp được thì chị giúp. Dù gì chị cũng có gia đình rồi, chị lại nhiều tuổi hơn em nên ngại lắm.

- Trời ơi, chị nghĩ đâu đâu không à, chuyện là em đang theo đuổi một cô gái. Bạn đó cũng nhỏ người và ốm, em nghĩ chắc cùng size với chị, nên em nhờ chị thử đồ dùm, chị không ngại thì em tặng chị một cái coi như trả ơn. Ngày mốt là sinh nhật của em ấy nên em...

Tôi nghe xong lý do thấy nhẹ lòng quá, thì ra chỉ là như vậy thôi, quá hợp tình hợp lý, về phần cá nhân tôi - tôi tự tin quá rồi.

Cả tiếng đồng hồ mới lựa được cái đầm màu đỏ mận cho cô bạn tốt số kia, tôi thử một hết cả người nó mới ưng, đúng là cái đồ diệu.

- Chị thử cho chị một cái đi! Em tặng.

- Thôi, bữa nào rảnh mời chị đi ăn hay café được rồi, khỏi tặng, chị ít ăn diện, em biết mà.

- Vậy hay giờ đi ăn đi chị, trong này cũng có nhiều nhà hàng ngon lắm đó.

- Ok em, nhưng đừng chọn nhà hàng hải sản là được.

Cuối cùng hai chị em vô một nhà hàng Nhật ăn thịt bò. Hơn 8 giờ tối, hai chị em mới ăn xong, Khoa cảm ơn tôi rồi rút.

- Nếu em câu được con cá mấy chục ký này, em phải biết ơn chị lắm.

- Có gì đâu trời!

- Nay là đầm thôi, mai mốt còn nhần, còn dây chuyền em cũng nhờ chị làm mẫu đó nha.

- Ok thôi, nhìn tuổi trẻ yêu nhau chị thấy ngưỡng mộ quá.

- Bộ chị không từng yêu sao mà ngưỡng mộ?

- Thì có.

- Vậy chị ngưỡng mộ gì?

- Vì giờ chị có gia đình rồi, chị nhớ khoảng thời gian được theo đuổi.

- Mai mốt chắc ấy của em cũng nói vậy sau khi cưới quá.

- Chị chỉ mong, tất cả đàn ông trên thế giới cứ yêu người phụ nữ của mình dù trước hay sau cưới đều như vậy.

- Sao tâm trạng vậy chị?

- Có gì đâu mà. Thôi về, chị cũng đuối rồi.

- Dạ, em cảm ơn chị, hay để em đưa chị về nha?

- Thôi được rồi, chị tự chạy về được.

- Em cảm ơn chị rất nhiều, lần sau chị nhớ giúp em nữa nha.

- Ủ.

- Nhưng ngày mốt phải thành công cái đã.

- Ủ, vậy chúc em may mắn nha!

Tôi chạy về nhà tầm khoảng 9 giờ, tranh thủ tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường. Khoảng thời gian ban đêm đúng là ác mộng, tôi hay nghĩ ngợi lung tung. Để tránh mệt mỗi hôm nay, tôi quyết định ôm gối xuống ngủ chung với mẹ.

- Sao hôm nay đi làm vui không?

- Dạ có.

- Mẹ không muốn nhắc nha Dung, nhưng mẹ nghĩ cũng hay, thằng chồng mà nó nghĩ sao mà lại không lết mặt qua đây xin lỗi luôn. Dù hai đứa có thôi nhưng nó sai nó phải xin lỗi con chứ? Cái thằng, đừng nên nhìn cái bề ga lăng tử tế của nó, thực ra cũng chỉ là hạng đàn ông tồi tệ.

- Dạ.

- Mẹ tưởng ít nhiều nó cũng vác cái mặt mốc nó qua đây năn nỉ hay xin lỗi mà, mẹ nghĩ nó còn thương mày lắm, chỉ là lúc đó ma quỷ gì nhập nó...

- Thôi, kệ đi mẹ, số con giống mẹ, không nợ đàn ông, không phải làm dâu. Ít bữa già một chút, con sẽ xin một đứa con nuôi cho vui thôi.

- Ủ, thôi uống thuốc rồi đi ngủ sớm đi, cho mau mập.

- Dạ.

Mẹ nói nghe buồn quá! Bữa giờ mẹ không nhắc tới mà hôm nay lại nói, chắc là bực lắm mới nói ra, thấy tôi sự mặt thì mẹ không nói nữa. Riêng về phần tôi, ngày nào cũng như ngày nào, cứ nghĩ hoài cũng không thể hiểu nổi cách cư xử của Vinh. Nếu đã không còn thương mà cũng không chịu giải thoát, sao không để cho tôi đau một lần nữa rồi thôi, cứ thích kéo dài nỗi đau cho tôi làm chi không biết? Không lẽ anh thực sự ác tới cỡ đó? Cuối tuần này nhà thuốc và phòng khám của Tiên khai trương, phải nói mẹ để mẹ chung vui với nó. Nhìn con bạn có cơ hội kinh doanh làm chủ thấy cũng mừng cho nó, giờ cho nó ưng một thằng chồng tốt nữa là viên mãn. Còn mình thì thôi, tình không, tiền cũng không...

Tôi uống thuốc, sấy tóc rồi đi ngủ sớm, thức làm gì để lại mệt óc.

Đang ngủ say thì điện thoại reo inh ỏi làm tôi giật mình, mẹ cũng giật mình. Tôi cầm cái điện thoại chạy ra nhà sau nghe, nhìn đồng hồ cũng gần 12 giờ đêm, không biết là ai có chuyện gấp gì nữa đây.

Mắt nhắm mắt mở không để ý số tôi cứ bấm nghe cái đã.

- Alo, Dung ơi, Chi xin lỗi Dung, Chi sai rồi. Đáng lẽ Chi không nên nói với Dung như vậy. Giờ Chi mất việc làm, mất lòng tin của gia đình bác Thái, Chi hối hận lắm.

- Chị đi ngủ đi, hình như chị xin rồi. Tôi với chị không dính líu gì nhau, không nên làm phiền tôi, chị có làm thì tự chịu đi.

- Chi xin lỗi, tại vì Chi thích Vinh nên mới nói vậy. Chi với Vinh chỉ nhậu chung nhưng không hề ngủ với nhau.

- Chị nín đi, đừng khóc nữa, không nghe được gì hết. Hả, mà chị nói gì? Mấy người không ngủ với nhau hả?

Người phụ nữ kia khóc lóc nghẹn ngào, nói nghe tiếng được tiếng mất, giọng thì khàn, nấc liên hồi, tru tréo kể lể thiếu điều muốn bể loa điện thoại. Tôi giật nảy mình, tỉnh ngủ hẳn, tôi có nghe lộn không? Nhưng chị ta vừa nói chị ta và Vinh không hề ngủ với nhau. Người say chắc không biết nói xạo đâu, tôi chăm chú, tập trung nghe tiếp cho rõ từng chữ, mặc dù rất khó nghe.

- Thấy Vinh về giải quyết công việc nhưng buồn và ủ rũ... nên mới rủ đi nhậu. Chi cũng nghĩ lại được gần gũi Vinh nhưng mà... Vinh ngủ khách sạn, không chịu ngủ chung nhà trọ với Chi. Rồi sáng Chi thức sớm, tới khách sạn biết Vinh chưa dậy. Chi biết điện thoại Vinh hết pin từ tối, mà Vinh xin như vậy chắc không có sạc đâu, nên Chi mới phá Dung...

- Sao chị rảnh quá vậy? – Tôi quát, như bản năng thôi!

- Chi xin lỗi. Chi không biết lúc đó Dung đang nằm bệnh viện gì hết. Vì thấy Vinh không nhắc tới Dung nên Chi đoán hai người đang gây nhau, nên Dung mới quậy. Chi xin lỗi Dung, Dung tha lỗi cho Chi đi.

- Thôi chị đi ngủ đi, để tôi còn đi ngủ, mai tôi phải đi làm nữa. Việc gì chị làm thì chị tự chịu, tôi cũng không tác động gì để chị bị đuối việc. Mà giờ tôi có nói chắc mai chị cũng không nhớ. Chị tắt máy và ngủ đi, khuya rồi.

Đầu dây bên kia không nói gì, chỉ nghe tiếng khóc than rồi tắt máy. Ôi, chuyện gì vậy? Vậy là hai người đó không ngủ với nhau, vậy sao tôi đưa cái tin nhắn đó Vinh lại gật đầu? Tôi vỗ trán mình cái chát, đúng rồi, rõ ràng tin nhắn đó nói là hai người đi với nhau chứ đâu có nói ngủ với nhau đâu? Có phải vì như vậy mà tôi phản ứng quá lên nên Vinh mới giận ngược lại không? Lỗi thú tội của Chi làm tôi thấy được an ủi, ít ra tôi biết anh ta không ngủ với Chi mà chỉ đi nhậu chung, rồi anh không về với tôi là vì còn giận và không biết chuyện. Trời ơi, tôi có đang làm quá lên không? Tôi thực sự nên nghĩ lại chuyện đôi lỵ dị hay không nữa?

Tôi ngồi dưới bếp, nốc tới mấy ly nước, suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn chưa có đáp án thoả đáng. Cho dù là như vậy thì cái thái độ kia là gì? Cho dù là không ngủ với người khác nhưng bỏ mặc không liên lạc lúc vợ

bệnh sắp chết cũng phải xin lỗi chứ? Đằng này, không hề tỏ ra biết lỗi, không xin lỗi, không lễ gia trưởng đến nỗi mất đi cảm giác nhận sai? Vậy rốt cuộc anh còn thương hay đã chán tôi? Nếu còn thương thì đáng lẽ phải xin lỗi và nài nỉ trước lời đề nghị ly dị chứ? Nếu chán rồi thì sao không ly dị cho khoẻ mà lại kéo dài thời gian làm gì?

Trời ơi, nhức đầu và mâu thuẫn quá, tôi không biết mình hiểu người đàn ông mang danh chồng mình được bao nhiêu, đầu óc bối rối vô cùng. Nhưng bây giờ đã biết được sự thật “quý giá” đó rồi thì có phải nên suy nghĩ lại, cân nhắc kỹ càng hơn không? Rồi ngày mai sẽ làm sao, cư xử ra sao cho vừa, hay là bật đèn xanh cho anh? Nhưng cũng không được, tôi không có sai, sai là mấy người đó, người thì nói xạo, người thì không giải quyết rõ ràng dẫn đến chuyện ngày hôm nay, tôi chỉ là nạn nhân. Tôi phải giữ vững lập trường, dù thế nào tôi cũng phải nghe thấy một câu xin lỗi tử tế - trực tiếp.

- Dung, sao con không ngủ ngồi đây làm gì thấy ghê vậy?

Tôi giật bản mình quay lại, cô Hà bật đèn đi vệ sinh.

- Dạ con uống nước thôi!

- Sao không bật đèn, làm cô sợ hết hồn, con xử sự thấy ghê quá! Đi ngủ đi.

- Dạ.

Tôi đứng lên đi vô phòng mẹ, nằm xuống, suy nghĩ chuyện vừa xảy ra, tự nhiên lại nở một nụ cười hài lòng. Trong cuộc sống, đôi khi niềm vui của người này là đau khổ của người khác, lúc bà Chi nhần và gọi cho tôi với thái độ hả hê thì tôi đau như chết đi, còn bây giờ nghe tiếng chị ta khóc cũng thấy tội nhưng tôi lại thấy vui vui. Chuyện chị ta bị đuổi việc thì cũng cho chừa đi, cái tội lẳng lơ, nếu cứ để chị ta ở lại thì kiểu gì cũng có họa. Thôi kệ, tôi không có nhiệm vụ phải nghĩ cho kẻ khác, giờ chuyện của tôi, tôi chưa nghĩ xong nữa là. Không biết có nên kể cho ai nghe hay để mình oan cho Vinh không, hay chỉ một mình mình biết là đủ rồi, đến khi nào ổng xin lỗi thì mới nói ra?

Tôi nhắm mắt lại và nghĩ tới những điều tích cực hơn, đêm không còn dài nữa, có một ánh sáng vừa le lói chiếu xuống cuộc đời, cuộc hôn nhân này. Thôi thì cứ chờ coi, có khi ông Vinh mắc cỡ chưa dám nói chuyện thì sao. Ngủ cái đã, mai còn đi làm.

Sáng ra tâm trạng tôi vui vẻ hơn, thoải mái và nhẹ nhàng hơn bình thường, ăn sáng với mẹ rồi đi làm.

- Ngủ với mẹ mà như uống thuốc tiên, sáng dậy nhìn tươi lắm, hay chuyển xuống ngủ luôn đi?

- Dạ, à mẹ, cuối tuần này con với mẹ qua mừng khai trương nhà thuốc của Tiên đó nha.

- Ủ, bữa mẹ có nghe nói rồi.

- Dạ, con đi làm nha mẹ.

Tôi tươi cười, đi làm, nếu hôm nay lại có hoa, tôi sẽ suy nghĩ lại...

Nhưng rồi nguyên một ngày không thấy điện hoa, tôi hơi hụt hẫng. Nói chung cũng tại mình cả, hôm qua mình xài xế dữ quá mà. Thôi, chắc đâu lại vào đấy thôi, một ngày trôi qua không có gì đặc biệt.

Rồi hai, ba ngày, một tuần trôi qua, tôi vẫn giữ nguyên trạng thái, cố gắng làm việc không để mình bị phân tâm, cố gắng tập trung cho quên buồn, quên nghĩ nhưng vẫn chờ đợi một điều không rõ ràng.

Một lần vô tình tôi bắt đầu lên mạng truy cập những website về thời trang rồi bị hút vô đó, tôi lãnh lương và xin mẹ không gửi tiền cho mẹ tháng này để tôi đi mua sắm áo quần. Vậy là từ một người không có gu không có ăn diện mà mới có chưa đầy một tuần lễ, tôi phát điên lên với những cái chân váy bút chì, váy chữ A, những cái áo sơ mi phối rất đẹp chứ không còn là những mẫu áo một màu hay sọc kẻ truyền thống, ngay cả quần jeans lưng cao và crop top cũng chinh phục được tôi. Khi thử một cái áo hay một cái váy vừa ý, nhìn vô kiếng tôi thích phát sốt lên, mình tuyệt vời như vậy mà bấy lâu nay tôi cứ lơ đãng, lo giữ bản sắc, lo giữ những cái cũ kỹ, đúng là “không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp”.

Cộng thêm Tiên cứ xui mua thêm đôi giày này, mua thêm cái giỏ xách kia. Mẹ tôi thấy tôi sống vui vẻ hưởng thụ thì hài lòng lắm, không những không lấy tiền mỗi tháng mà mẹ còn quay ra cho thêm tiền tôi mua đồ, mẹ còn gửi bạn mua nước hoa và đồng hồ hay đồ sales bên nước ngoài về cho tôi nữa. Nói chính

xác bây giờ, tôi có thể đã có thể ăn mặc đẹp ngang bà Chi, bà Diễm, thậm chí còn hơn, mặt khác tôi cũng là một con nghiện shopping từ khi nào không biết. Tôi không còn lo nghĩ nhiều nữa, kiểu như được khai sáng vậy. Tôi biết mặc mấy cái áo thun ôm khoe đường cong, biết mặc áo lót mút độn cho ngực đầy, tối nằm ngủ tôi nghĩ đến sáng mai mặc gì đi làm. Nhiều lúc bất giác nghĩ, sao giờ mình khác quá. Giờ đây mỗi khi ra ngoài thiệt nhìn tôi cũng sành điệu lắm, chỉ còn dở một cái là chưa biết trang điểm thôi.

Hai mươi ngày kể từ ngày tôi gọi điện và nhắn tin chữ Vinh, ngoài mặt hình thức có phần tích cực lên, nhưng cả cõi lòng và trái tim tôi vẫn như trống rỗng. Chỉ có cách một, hai ngày chị Vân và bà Vy lại ghé rủ tôi đi ăn trưa nói chuyện tâm sự, hết! Tôi tiếp tục chờ đợi trong vô vọng, nhiều lúc một mình, ban đêm tôi mọc mọc và bình dị, nhớ một vòng tay, nhớ một làn hơi thở quen thuộc, vậy mà giờ sao khó nhằn quá.

Ngày thứ hai mươi ba sau khi tôi chữ Vinh, tôi mới nhận được cuộc gọi từ số của anh.

- Alo?

- Ngày mốt mừng thọ bà nội, em có rảnh không?

- Có

- Ủ, khoảng 6 giờ anh ghé đón em.

- Ủ.

- Anh có được vô nhà không hay là đứng ngoài đầu hẻm chờ?

Giọng lạnh lùng, ăn nói gượng gạo và ngắn cùn, Vinh hỏi tới câu này làm lòng tôi siết lại. Vợ chồng mà, sao bây giờ vợ chồng tôi lại phải như vậy?

- Tuỳ anh, anh muốn tới nhà cũng được, không thì đứng ngoài đầu hẻm, em sẽ tự đi ra.

- Ủ, vậy có gì tới anh gọi em đi bộ ra nha!

- Ủ.

Ai cũng khen là tôi đẹp hơn, tôi sành điệu hơn để được gì? Ngoài việc tự huỷ hoại hoặc bản thân lao vào những mẫu quần áo đắp lên người như vậy, nhưng suy cho cùng tôi vẫn chưa đủ sức mạnh kéo chồng tôi về. Anh vẫn như vậy, không biết lỗi, không xin lỗi và thậm chí còn rời xa tôi hơn. Rốt cuộc là tôi sai ở chỗ nào?

94. Chương 46

Rồi tôi đi tắm, xả hết 1 ngày chán ngán, rửa mặt cho tỉnh táo mặc dù tinh thần nản lắm. Tuy nhiên cũng phải cố gắng 1 chút để mẹ khỏi lo. Bưng đồ ăn ra, 3 người ngồi đó ăn.

- Ủa, mai con định đi khám tiếp à?

- Dạ

- Nhưng mai là chủ nhật mà?

Tôi thậm chí còn ko nhớ ngày mai là chủ nhật, bác sĩ dặn kiểm tra sớm thì tôi nghĩ mai là sớm rồi ai dè mẹ nói mai chủ nhật Từ Dũ ko có khám, hôm nay cũng ko khám buổi chiều chẳng qua là bác sĩ quen nên mới làm cho. Vậy là cảm giác đeo tảng đá sau lưng phải kéo dài thêm 1 ngày. Mẹ cũng chỉ biết như vậy thôi chứ ko rõ là tôi bị nặng, vì mấy lần bác sĩ khám tư ở nhà cũng nói là giảm rồi, sau lần tái đi tái lại thì tôi cứ tự mua thuốc tự đặt, rồi quan hệ loạn xạ ko biết giữ gìn gì hết.

- Dạ, vậy thì chắc thứ 2 con đi khám sớm mẹ, mai ở nhà nghỉ ngơi, con đuối quá!

- Uhm, mai ở nhà nghỉ đi, mấy chỗ xin việc làm chưa liên hệ à?

- Dạ chưa thấy.

- Thôi từ từ cũng được.
- Sao vậy mẹ?
- Mẹ cũng đang định gửi vô ngân hàng.
- Thôi từ từ cũng được, dù sao con cũng chưa sẵn sàng?
- Sao hôm bữa nói sung lắm mà?
- Nhưng bữa nay xiu rồi mẹ.
- Uhm, ăn đi rồi mẹ lên đốt nhang.
- Để con đốt cho. Mà sao anh ngồi im vậy?
- (Vinh) Anh nói gì giờ?
- Giờ anh ăn xong về hay ở đây chơi?
- Em muốn sao?
- Sao tự nhiên hỏi em?
- Thôi 2 đứa ăn xong ở coi nhà, mẹ qua cậu 3 chút
- Dạ, dạ!

Mẹ đi qua cậu 3, tôi rửa chén rồi đốt nhang cầu mong ngoại và trời phạt phù hộ cho bệnh tình đỡ hơn. Rồi 2 đứa lên phòng, tôi mở nhạc nhỏ nhỏ nghe, định bụng lát Vinh về thì lên mạng tìm hiểu về viêm lộ tuyến và các nguy cơ.

- Em bị sao nói anh nghe đi, thấy em kỳ kỳ?
- Em nói anh có sợ ko?
- Ko!
- Thiệt ko?
- Uhm
- Em đang có nguy cơ bị ung thư cổ tử cung đó, em muốn điên luôn rồi nè!
- Biết ngay là em lo sợ mà, mà ung thư gì em?
- Ung thư tử cung đó!
- Sao dữ vậy?
- Chắc tại di chứng hồi em bỏ em bé, chắc Giờ nó cứ viêm hoài mà em ko biết, thì ra là bị viêm cổ tử cung. Mà ko có lấy qua anh đâu, ko phải bệnh truyền nhiễm.
- Anh đâu có nói gì đâu.
- Em nghĩ tội nghiệp anh, tự nhiên tấp vô em làm gì, giờ em bệnh hoạn như vậy, em nản lắm.
- Hay là lên mạng tìm hiểu đi em, coi nó ra làm sao chứ em bi quan vậy là anh thấy ko được đâu.
- Anh à, bây giờ anh với em chấm dứt cũng chưa muộn đâu!
- Anh cấm, anh ghét em nói mấy chuyện đó, từ đây về sau ko được nói như vậy vì lý do gì đi nữa!
- Ko được nói chấm dứt hả?
- Uhm, bất cứ lý do gì trừ khi em ko còn thương anh nữa.

Tự nhiên tôi thấy ghen, đang ngồi trên giường Vinh lại ngồi kế bên anh đỡ tôi ngồi vào lòng anh, anh nắm tay tôi, kê sát vào tai tôi thủ thỉ.

- Anh thương thì anh thương hết, bệnh hoạn gì cũng thương. Mà bệnh thì đi chữa, anh lo được.
- Em chỉ sợ ko chữa được đó, em ko muốn làm khổ anh nữa!
- Sao em biết là anh khổ? Được chia sẻ với em, được gặp em, nhắn tin gọi điện nghe giọng em hằng ngày, anh ko có khổ. Anh sẽ bên cạnh em, sẽ đi khám chữa bệnh với em, nếu em tự động xa cách anh thì anh mới buồn, mới khổ!
- Nhưng mà em ko còn tự tin, bệnh này khi nói ra người ta sẽ nghĩ là do em ở dơ, em bậy bạ này nọ ... Mà em cũng bậy bạ thiệt.
- Người ta kệ người ta, anh thương em mà, anh còn muốn cưới em nữa. vậy mà em tưởng là khi anh biết em bệnh anh sẽ sợ và chán hả? Em nghĩ anh chỉ như vậy thôi sao?
- Ko phải, ý em là em ko muốn ảnh hưởng tới anh thôi, em thấy có lỗi.
- Thì em phải thương anh, bù đắp cho anh thêm chứ! Thứ 2 anh qua chỗ đi, thứ 3 thứ 4 thứ 5 ... bất kể ngày nào, em cần anh anh sẽ tới bên em, anh sẽ chở em đi khám và chữa bệnh!
- Đừng nói nữa.

Tôi lắc đầu, nũng nịu, phụng phịu, bên cạnh anh, sự chia sẻ của anh, những lời anh nói làm cho tôi cảm thấy ấm áp, an tâm và đỡ hơn rất rất nhiều. Đồng thời cũng thấy tội nghiệp Vinh quá, Vinh của tôi đến với tôi phải chịu nhiều thiệt thòi rồi, giờ thêm điều này nữa. Nước mắt bất giác muốn tuôn ra nhưng cố kìm nén. 2 đứa mở google xem về bệnh viêm lộ tuyến và các biện pháp chữa trị. Vẫn kiểu ngồi đó, anh ngồi dưới và tôi ngồi trên đùi anh, lâu lâu Vinh còn vén tóc còn hôn lên đầu của tôi. Thử hỏi có người con trai nào mà quen 1 người ốm yếu, bệnh hoạn suốt ngày mà còn có 1 quá khứ như vậy, giờ tiếp tục chịu thêm cảnh bạn gái bị viêm nhiễm phụ khoa nữa, biết hết rồi mà vẫn quyết cưới. Bây giờ còn ngồi đây search google xem về bệnh viêm phụ khoa nữa, tôi ko cần hoa ko cần socola, tôi ko cần bất cứ thứ phù phiếm lãng mạn nào nữa. Người này truyền cho tôi sức mạnh, làm cho tôi thấy tin tưởng, làm cho tôi thấy mình còn nhiều giá trị làm cho tôi thấy mình được yêu thương, che chở theo 1 cách ko giống ai. Trái tim tôi tan chảy, nhũn ra ... có điên tôi mới ko trân trọng anh, tôi sẽ giữ anh, giữ tình yêu này bằng mọi giá, dĩ nhiên ngoại trừ khi anh ko còn yêu thương tôi nữa!

2 đứa mở rất nhiều tab, về bệnh lý về hiện tượng, về nguy cơ và đọc rất nhiều những thắc mắc của những người mắc bệnh, về cách đối phó với bệnh

- Ủa, cái em đang bị đau nhất thiết phải dẫn tới ung thư mà em lo?
- Nhưng nó là nguyên nhân mà.
- Bác sĩ có kết luận đau? Em tưởng dễ bị ung thư lắm hả? Vậy chắc người ta chết hết rồi bé!
- Thì người ta chưa chắc thôi anh!
- Thôi đi em, em lo quá rồi, anh nghĩ bác sĩ chỉ nói nguy cơ tệ nhất có thể xảy ra, đó là nghiệp vụ của người ta. Hàng em còn ngon lành lắm, ung thư gì?
- Ko giỡn nữa, anh ko thấy các biện pháp chữa trị có nói sẽ gây khó có con hả?
- Thì sao?
- Thì lỡ em ko có con luôn rồi sao?
- Tới đó tính!
- Ko, phải có trách nhiệm và nghiêm túc, anh là con trai duy nhất trong nhà, nếu em là vợ anh mà em biết được mình ko có con em ko cưới!
- Trong đó người ta có nói là em sẽ ko có con được đâu? Em tự nhiên thành bà cụ non lúc nào vậy? Người ta sủa mà lạc quan còn sống được mười mấy năm kia em!
- Nhưng đây là chuyện có con mà, liên quan gì?

- Anh nói em biết, trước mắt là thứ 2 sẽ đi khám hay xét nghiệm gì đó, xong em đem tới bà bác sĩ của em xong thì tính tiếp, em lo như vậy thì bệnh tình có khá hơn ko?
-
- Em thấy mình sai mình khờ chưa?
- Sao?
- Em thà là ôm 1 cục lo lắng trong bụng chứ còn ko nói với anh, chờ anh hỏi, có phải nói ra đỡ hơn ko?
- Uhm
- Biết anh học cái này từ ai ko?
- Em ko biết!
- Từ em đó
- Từ em hồi nào?
- Hồi anh thất tình, anh xin, em kêu anh nói ra đi, coi như 2 người ko quen biết cứ trút hết cho nhẹ lòng. Giờ lâu lâu anh nghĩ tới cái mặt em lúc đó, giọng nói va2 điệu bộ em lúc đó rất thật thà, rất dễ thương, ngây ngô nữa. Anh thấy may mắn vì ông trời cho anh được gặp em, anh ko muốn mất em cho nên anh mới đẩy nhanh tiến độ, bệnh của em hả? Vô tư đi, anh ko bận tâm hay ghê gớm gì đâu, anh lo cho em còn ko hết nữa mà!
- Từ khi nào anh biết cách nói 1 tràng suông vậy hả?
- Từ khi anh thức cả đêm để tập nói chuyện với nhà em khi em dẫn anh về ra mắt!
- Cảm ơn anh!
- Anh cũng cảm ơn em, đừng để anh buồn khi em làm cho anh nghĩ là em ko cần anh. Ko biết em cần bờ vai hay điểm tựa gì hết, tay của anh đủ ôm em mà, và anh ko thích nhìn con gái khóc, em đừng có rưng rưng nước mắt lưng tròng như vậy trước mặt anh như vậy ...
- Tôi sắp ko cầm được, lần đầu tiên Vinh nói nhiều với tôi 1 cách trôi chảy và nhẹ nhàng như thế này, tôi hạnh phúc ghê gớm. Chúng tôi nói chuyện với nhau giọng thì lúc lớn, lúc nhỏ, lúc cao lúc thấp nhưng là 1 cuộc đối thoại mở Anh phân tích các câu hỏi và giải đáp của bác sĩ, anh động viên tinh thần tôi, anh khích lệ tôi, dù ko biết con người này 1 ngày nào đó có thay đổi sao ko, nhưng tôi phải hạnh phúc lúc này cái đã.
- Anh biết chiều này em nghĩ sao ko?
- Ko
- Em nghĩ nếu em xét nghiệm bị ung thư em sẽ trốn đi luôn!
- Cho nên mới nằng nặc đòi đi 1 mình chứ gì?
- Uhm
- Sao còn con nít vậy? Gần 26 tuổi rồi đó! Sắp làm vợ nữa.
- À, bây giờ em ko nghĩ tới chuyện gì nhiều hơn là chữa bệnh, hay là chuyện cưới hỏi tính sau nha anh?
- Ba má anh vẫn qua nhà em nói chuyện, rồi làm đám hỏi trước, anh tính rồi!
- Tại sao gấp?
- Vì khi đám hỏi cũng như vợ chồng rồi, anh có thể danh chính ngôn thuận lo cho em nhiều hơn, đường hoàng và được ghen ra mặt luôn!
- Tào lao. À, gần 9h rồi anh ko về à?
- Ko, có sao à?

- Em phải gọi Tiên đó, nó dặn em hôm nay về gọi nó!
- Cái gì em cũng kể Tiên nghe hả?
- Ko hẳn, nhưng đa số là em kể hết!
- Về anh luôn à?
- Uhm
- Chuyện sex?
- Có luôn, còn anh? Anh ko có nói chuyện với bạn anh về em à?
- Có chứ, mà thôi, để em riêng tư, anh về cũng được.
- Anh về tắm được rồi, người anh lên men luôn rồi!

Vinh xoay người lại, ôm hôn môi tôi, anh về để tôi nói chuyện với con Tiên. Bây giờ tôi thấy hồ hởi hơn nhiều, ko còn tiêu cực nữa, nhưng mà anh Vinh nói đúng chứ bộ, tôi an tâm và tự tin, tôi tự tin là mình sẽ ko bị ung thư nữa.

- Ủa em, cái nhà bằng vỏ sò nhìn đẹp quá chứ, bạn tặng em à?
- Dạ?
- Cái này nè làm nhìn khéo tay ghê, mà em bỏ vô bọc nhìn trân trọng quá!

Tự nhiên tôi bị ấp úng, tôi cảm thấy ngại khi Vinh cầm món quà đó lên, tôi đã bỏ qua, ko kể anh nghe về về điều này.

- À, cái đó anh Thái tặng em
- À,..

Vinh à 1 cái nghe hơi nặng nề, anh nhẹ nhàng để món quà xuống, nhìn nó và nhìn tôi cười 1 cái. Lòng tôi tự nhiên quặn lên

- Em ko có ý giấu anh, nhưng đó là kỷ niệm của em, riêng em.
- Uhm, anh có nói gì đâu, ... Đẹp mà, em cứ giữ như vậy đi.
- Nếu anh ko thích em sẽ cắt vô tủ.
- Ko sao, em cứ để đó, qua 1 chuyện như vậy thương anh thêm 1 miếng nữa là được!

Tôi cười, nụ cười ko được thoải mái nhìn rất thương và xót nữa, Vinh cũng cười vẫy tôi lại ôm hôn trán tôi 1 cái rồi mới xuống nhà. Tôi tiễn anh ra cửa, vẫy tay bye anh, dặn anh chạy xe cẩn thận và về tới nhà nhắn tin tôi, nếu Thái là Mr1st thì Vinh là MrBig của tôi, tôi cảm thấy nợ nần Vinh điều gì đó mà ko nói thành lời, cũng ko rõ khi nào sẽ trả hết món nợ này.

95. Quyển 2 - Chương 47

Tối đó, tôi nằm không ngủ được. Kể ra cũng hơn một tháng từ ngày tôi rời nhà chồng. Đã từng đó thời gian tôi không gặp ba má chồng. Không biết ngày mốt phải đối mặt như thế nào, hay là tôi phải diễn, tôi phải giả bộ phớt lờ đi, cố gắng vui vẻ cho xong buổi tiệc rồi lại biến mất? Một mỗi, tôi uống hai viên paracetamol cho dễ ngủ. Giờ có đắp lên người tôi cả tấn hàng hiệu đi nữa cũng không ăn thua gì. Tôi cảm thấy mọi thứ trong tôi phút chốc dường như vô nghĩa, từ diện mạo mới, những nguồn vui mua sắm bất đắc dĩ, từ cuộc sống không chồng mấy chục ngày qua, rồi tình yêu của tôi - của chúng tôi, không lẽ vô nghĩa hết sao?

Nước mắt lại rớt rơi mà tôi không thể nào ngăn chúng lại được. Cơ thể 75% là nước thì không biết nước mắt ở đâu mà cứ buồn là tuôn ra như nước lũ. Nghĩ tới giọng nói lạnh lùng chết người của Vinh lúc chiều, tìm tôi đau như không thể thở được. Tôi khẽ kéo chăn lên trùm qua khỏi đầu, nắm cả một đồng chăn nhét vô miệng, ngiên, cắn để mẹ không nghe thấy tiếng khóc của tôi. Đêm tĩnh lắm, và giấc ngủ nặng nề, mòng mị.

Sáng ra uể oải, nghĩ cũng mắc cười, không phải tôi cũng mong Vinh gọi, mong được gặp sao? Tôi nhớ Vinh nhiều là vậy, giờ khi đã được gọi và sắp gặp tôi lại thấy vô cùng bối rối khó xử. Lúc đi làm, Khoa hỏi tôi:

- Chị Dung, chiều nay chị rảnh không?
- Có gì không em?
- Chiều chị đi với em khoảng một tiếng được không? Có thể nhanh hơn.
- Lại mua áo quần hả em?
- Không, mua dây chuyền hoặc cái vòng, sắp kỷ niệm một tháng quen nhau.
- Gì? Mới đây gần một tháng rồi sao?
- Dạ một tuần nữa là một tháng rồi. Nhưng mà tại tính em lo xa, cái gì cũng phải lo trước. Chị không rảnh hả?
- Không, chị rảnh mà. Đi mua ở đâu vậy em?
- Chỗ nào gần nhà chị thôi, PNJ. Nhìn chị mệt quá, hay ngày mai chị?
- Không được, mai chị bận rồi.
- Thôi vậy chị chịu khó giùm em. Em chỉ mượn cổ hay tay của chị thôi, sẽ cố gắng nhanh nhanh.
- Thôi cứ lựa đằng hoàng, mất công lựa nhanh lựa gấp lại không vừa ý. Chị đâu có bận bịu gì đâu.

Rồi tôi lại gọi cho mẹ nói về trễ chút, giúp thằng em đồng nghiệp nhà có điều kiện đi mua nữ trang cho bạn gái nó - lại có cả cái vụ kỷ niệm một tháng yêu, ghen tỵ chết đi được. Cái thằng mà lúc đầu tôi tưởng gay, không ngờ Khoa lại là một đứa chu đáo và ga lăng như vậy. Có ai đời đang lỵ thân, buồn tình gần chết mà suốt ngày phải làm mẫu đi thử hết quần áo giờ tới nữ trang giùm người ta như vậy không? Khổ tâm lắm.

Nhưng đúng là thử vàng thử bạc nó sướng hơn thử áo quần, nhanh nữa. Mới có 20 phút mà đã lựa được mấy mẫu. Cuối cùng Khoa đã chọn một bộ dây chuyền vàng và bông tai, mỏng manh nhỏ xíu nhưng dễ thương lắm. Tôi nhìn cũng thích trong bụng, phải chi được Vinh dẫn đi mua cho một bộ thì thích biết bao nhiêu.

- Chị ơi chị mua gì không, em tặng chị?
- Thôi em, mấy cái này chỉ tặng cho người yêu thôi chứ!
- Tại chị câu nệ thôi.
- Thôi, quý giá lắm, đi ăn tối được rồi.
- Thôi cũng được, mai mốt em tặng quà cho chị em sẽ tự mua không hỏi nữa, cái gì chị cũng không chịu hết.
- Đi ăn đi, chị đói quá.
- Đây là khu của chị mà, chị muốn quán nào cũng được.
- Ủ, ăn mỳ vịt tiềm đi.
- Dạ được chị.

Tôi về nhà, chén thuốc bắc nay sao đắng quá... May cũng nhờ thuốc đó mà tôi hồng hào, có da có thịt thêm được một chút. Nhưng chắc uống hết năm thang mẹ mua rồi thôi, vừa đắng vừa chua vừa nồng mùi, ngày hai chén đây, ngán lắm.

- Sao nay con buồn vậy?

- Có cái gì mà mẹ không biết không mẹ?
- Buồn chuyện gì?
- Mai là mừng thọ bà nội Vinh...
- Thì sao con?
- Vinh qua chở con đi.
- Thấy ngại tiếp xúc hả?
- Dạ
- Thì khỏi đi.
- Nhưng con chỉ đang giận Vinh thôi mà mẹ. Bà nội thì có làm gì đâu?
- Ủ cũng phải, sao không tự đi, đến dự lát rồi tự về?
- Con cũng nói thiệt, con với anh Vinh đang cam kết ly thân, nhưng có nói là đám tiệc gia đình phải đi chung.
- Cái gì? Ly thân hả?
- Dạ, chứ mẹ tưởng sao?
- Không có gì. - Mẹ thở dài.
- Tội con cho nhau sáu tháng, không hàn gắn được thì chia tay luôn mẹ ơi. Con chán và mệt mỏi quá mẹ. Giờ con không biết làm sao nữa...
- Làm đàn bà thì chịu thôi. Giờ chuyện của con, mẹ không có muốn làm ảnh hưởng. Mẹ không xúi con làm gì nữa. Con cảm thấy làm sao mà con không buồn không khóc nữa thì làm. Sao mẹ cũng ủng hộ.
- Con không biết làm gì giờ.
- Nhưng nếu thằng kia nó còn làm con đau, một lần nữa thôi thì cả nhà nó không yên đâu!
- Nhưng sao lại nhà anh, sao mẹ không đánh hay chửi một mình anh thôi?
- Vì nhà nó không biết dạy nó.
- Thôi con đi ngủ, bữa nay con oải quá.
- Ủ, ngủ đi, ngủ với mẹ hay sao?
- Thôi, bữa nay con ngủ một mình.
- Ủ, ngủ sớm nha.

Tôi lên phòng, mở tủ ra thấy cái tủ chật ních vì quần áo mới treo đầy trong đó. Tôi mở cái tủ bên kia, thấy ngôi nhà bằng vỏ sò... Mắt tôi cay xè. Rồi tôi vô thức lấy cuốn hình đám cưới bên nhà gái ra, ngồi lật từng tấm ra coi, coi tới đâu nước mắt chảy tới đó. Giờ tôi không biết xin ai cho tôi một lời khuyên. Tôi cảm thấy bế tắc quá! Bây giờ tôi phải sống cái cảnh này thêm năm tháng nữa sao? Rồi tới đó tôi có chịu được không nếu điều tôi không muốn xảy ra, tôi không biết mình có vượt qua được không nữa.

Nhìn ánh mắt hạnh phúc của cô dâu và chú rể, tôi không thể tin được là chưa đầy một năm mà mỗi đứa đã một nơi, không thèm nhìn mặt nhau, không nhắn tin, không gọi nhau. Không lẽ Vinh không còn nhớ tôi? Hay là Vinh cũng như tôi, anh đang chờ tôi lên tiếng? Nhưng tại sao tôi phải lên tiếng? Thôi mệt, tôi hất luôn cuốn album xuống đất, nằm lăn ra cuộn vào chăn khóc tu tu...

Sáng dậy, đầu óc hơi quay quay, tôi lượm lại cuốn album đem đi cất. Vào toilet rửa mặt, may quá, chắc không khóc lâu nên mắt chỉ hơi bụp chứ mặt không bị sưng. Tôi lấy chân vẩy bút chì màu nâu đất mặc với áo sơ mi cột nơ trước màu trắng sữa. Tôi xoay một vòng rồi tự gật gù, thôi thì cứ huyền hoặc đi, mình đẹp lên và mình vui vì điều đó.

Mặc dù khá là mệt mỏi nhưng tôi cũng mong ngày này qua thật nhanh để tôi được gặp Vinh, cảm giác kiểu như ngày xưa đi học mau tới kỳ thi để kết thúc học kỳ. Nhưng cảm giác này lạ hơn một chút, một cảm giác da diết lắm, nhưng cũng không mấy dễ chịu đâu.

Chiều nay tôi về sớm, lúc tôi về mẹ còn chưa về, tôi tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, rồi mở toang hai cánh cửa tủ, cả đồng đồ đẹp... Tôi lấy hết cái này tới cái khác, thử vô rồi thay ra. Thực sự tôi vừa muốn cho Vinh thấy tôi đẹp hơn, để anh ấy hối tiếc, nhưng mặt khác tôi lại sợ. Tôi sợ anh nghĩ khi tôi xa anh thì tôi còn đẹp hơn, vui hơn. Cuối cùng tôi lại mặc cái quần jeans cũ và cái áo sơ mi cũ, khoác thêm cái áo vest, nhìn quê ơ là quê, chán ơ là chán mà tôi lại chọn như thế, không thay ra.

Tôi đánh chút son cho tươi, xuống nhà thấy mẹ vừa về, ánh mắt mẹ khó chịu khi thấy tôi.

- Con sợ nó hay sợ nhà nó mà không dám mặc đẹp?

- Con ngại.

- Ngại cái gì? Cách ly với nó, với nhà nó ra con phải tàn hơn, xấu hơn mới được hả? Sao lại không dám cho người ta thấy mình vẫn sống tốt và thậm chí còn trẻ hơn? Mà đang nghĩ cái gì vậy?

Tôi cúi đầu không dám trả lời mẹ, đi nhanh ra ngoài cửa lấy lệ đôi giày búp bê xỏ vô.

- Còn không xịt dầu thơm nữa?

Mẹ tiếp tục phát hiện ra điểm yếu khác, tôi xấu hổ.

- Được rồi mà mẹ.

- Nó qua chưa mà đi?

Tôi chưa kịp trả lời thì chuông cửa reo. Tôi bước ra mở cửa, là Vinh. Anh chạy vào tới nhà chứ không phải đầu hẻm.

- Thưa mẹ. – Anh chào mẹ.

- Ủ.

Rồi mẹ không thèm nhìn Vinh, bỏ đi vào nhà sau. Tôi nhanh nhanh quơ cái nón bảo hiểm leo lên xe Vinh, thậm chí hai đứa còn chưa chào nhau.

- Sao bữa nay em không mặc đẹp như bình thường? Anh biết hết rồi, em không cần phải như vậy.

- Anh biết cái gì?

- Anh biết là dạo này em ăn mặc đẹp lắm, không cần phải xấu khi đi với anh.

- Giờ anh muốn gây à?

- Dạo này em khó tính quá, anh nói như vậy gây cái gì? Thôi thì im lặng. Nhưng mong em có thể bình thường khi tới tiệc, đừng để mọi người thấy mất tự nhiên, anh thì không sao hết.

Ngồi sau xe, cách một khoảng, khoanh tay, tim tôi đập loạn xạ ngẫu. Tự nhiên tôi run quá, không biết làm sao mà Vinh biết dạo này tôi hay mặc đẹp. Cái kiểu nói của anh như đang hờn dỗi, trách móc đây mà. Không lẽ anh đã theo dõi tôi? Tôi im lặng nhưng trong đầu như rập xiếc vì suy nghĩ này cứ đá suy nghĩ kia. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, kiểu như tôi sợ Vinh, vô lý đến vậy là cùng. Nhưng không thể không nghĩ được. À, à, chắc là chị Vân và bé Vy kể đây rồi, rồi anh rề rề nữa, chắc luôn. Thôi, làm gì có chuyện theo dõi gì chứ, tôi chỉ được cái tự đề cao bản thân.

Khi này tôi còn chưa kịp nhìn, không biết Vinh mặc ồm thế nào, nhưng mà hình như có mấy sợi tóc bạc, vai hình như cũng gầy hơn...

- Dạo này anh thấy em đẹp ra.

Chạy được một đoạn, Vinh lại lên tiếng, nói những điều tôi không hề muốn nghe. Tôi chỉ muốn anh nhân cơ hội này xin lỗi hay giải thích với tôi, chứ tôi thấy kiểu nói này của anh nghe rất chối tai.

- Anh nghĩ em đau khổ buồn bã, nhưng mà không phải. Em vui vẻ hơn anh tưởng. Có khi nào sáu tháng qua rồi em với anh... rồi em có người khác không em?

- Anh nói cái gì vậy?

- Anh biết hết rồi.

- Anh biết cái gì?

- Anh biết là em không phải là Dung của anh nữa. Diễm đã nói đúng.

- Anh dừng xe lại đi!

Từ trạng thái giận hờn như những cặp tình nhân, tôi như bị đông cứng, tim tôi siết lại. Khi tôi mong chờ một điều thì Vinh toàn làm những điều ngược lại. Anh ta sinh ra chỉ để làm tôi đau thôi hay sao vậy? Đáng lẽ tôi không nên ngây thơ mà tin tưởng, mà hy vọng vào cuộc hôn nhân này nữa. Thậm chí, chỉ trong cuộc tình này, có lẽ từ đầu tôi đã là kẻ thất bại. Trên hết những gì đã trải qua, tôi cảm thấy từ trong sâu thẳm, khoan hãy nói đến tình yêu hay những lời hứa, lòng tự trọng của tôi, tôi chưa tìm ra tôi làm điều gì sai. Anh hất hủi và bỏ bê tôi, rồi nói những điều làm tôi đau và mong tôi đau khổ, tàn úa, có như vậy anh ta mới vừa lòng sao? Năm lần bảy lượt, Diễm, Diễm và bây giờ lại Diễm.

- Anh dừng xe lại đi!

Giọng tôi run lên, nhưng vẫn không khóc. Vì lòng tự ái tối thiểu, tôi sẽ không khóc trước mặt anh ta nữa. Anh mong tôi khóc, mong tôi vật vờ mà, không thể.

Vinh thắng xe lại, giữa đường, anh không nói một lời. Tôi vịn phía bên sau đuôi xe, run rẩy bước xuống. Ước gì tôi có thể kêu Vinh quay lại và cho Vinh mấy bạt tai. Tại sao tôi luôn yếu đuối như vậy? Trong vài giây cố gắng kiểm soát, kiên tiết khi nghe đến cái tên kia, tôi lại nói ra những điều không đúng sự thật.

- Em thấy hối hận vì đã lấy anh.

- Anh biết rồi, em bắt măn mọi thứ về anh, mẹ anh, bạn anh... và cả người yêu cũ của anh. Em được nuông chiều và được bảo vệ quen rồi. Nếu mẹ em không cưng chiều em, thử hỏi mẹ em không luôn bên em chăm chăm, thử coi bỏ nhà chồng đi rồi em có sống được không?

Người tôi thì cứ run lên, anh ta vẫn chưa quay lại, chúng tôi chưa nhìn vào mặt nhau để nói chuyện. Tôi có thể hèn yếu khi anh dẫn dắt tôi, còn khi anh - kể cả có là ai đi nữa, không ai có quyền nói động đến mẹ tôi. Phản ứng của tôi như tức nước vỡ bờ, tôi cười nhếch cười, liệng xuống đường, rồi cả cái điện thoại, thứ anh mua cho tôi khi làm hư cái điện thoại cũ của tôi, tôi cũng lấy ra và quăng mạnh xuống đường. Dòng xe qua lại hiều kỳ, người ta nhìn vào tôi... chiếc nhẫn đã lẩn đâu đó, còn cái điện thoại thì bể tan nát. Vinh vẫn ngồi yên trên xe, không phản ứng, không quay lại, không làm gì cả...

Không nói thêm tiếng nào, tôi bỏ đi trong ê chề và thất vọng. Giờ chẳng còn quan tâm tới mừng thọ mừng thiếc gì của ai nữa, tôi mệt rồi. Quả báo cho tôi quá sớm, khi tôi phụ tình một người tốt, khi tôi chấm dứt một sự sống và tôi buông thả bản thân mình. Cái thứ người như tôi gặp phải một thằng chồng như vậy cũng là đáng lắm.

Tôi tức đến mức từng sợi tóc như muốn tróc ra khỏi da đầu. Tôi muốn la hét giữa trời đất. Tôi cảm thấy cái cảm giác đó, cái cảm giác tôi đang cảm nhận, cảm giác buông bỏ thật sự, cảm giác kết thúc. Những người chạy xe ôm lâu lâu sấp vô hỏi tôi về đâu, có những người buông lời cợt nhả nữa. Tôi đang làm gì vậy? Tôi thể là ngay từ giây phút anh ta nhắc tới Diễm, tôi đã chết, chuyện của chúng tôi cũng đã chết, không còn một chút xíu hy vọng nào cả. Tôi biết chắc là như vậy. Tôi thất thần suy nghĩ và tức tối, cứ thế bước đi thôi. Được một đoạn nữa thì giật mình, tôi đi gần tới chùa Phổ Quang rồi. Thôi thì cũng đang cần tịnh tâm, tôi đi vô chùa. Tôi đúng là mẫu người yếu hèn điển hình. Lúc vui lúc hạnh phúc thì không sao mà hể buồn đau thì lại than thân trách phận, là lại tìm nơi cửa Phật. Khi tôi kể, khi tôi cầu thì Phật có nghe thấy không? Tôi mệt vì đi bộ một quãng khá xa.

Tôi mua mười nhánh sen, vào lạy Phật và quỳ rất lâu trong điện Quan Âm. Tôi chỉ đốt nhang và quỳ thôi, đầu óc không hề van vái điều gì. Ở trong chùa khoảng tầm 20 phút, tôi đi ra, kêu xe ôm tới tiệm thuốc

của Tiên. Thấy tôi tới, bà chủ tiệm thuốc tây hơi bất ngờ nhưng cũng hồ hởi, nó biết tôi không tới để mua thuốc.

- Ủa, sao đây?
- Tao muốn mua thuốc.
- Bị sao vậy?
- Bị điên rồi.
- Chuyện gì?
- Mà đi với tao một chút được không?
- Đi, à mà đi đâu?
- Uống một, hai chai đi.
- Ủ, mà qua bằng cái gì vậy?
- Tao đi xe ôm.
- Ủ, lát tao chở về.
- Ủa.

Con bạn của tôi thừa biết tôi buồn, chỉ là nó chưa biết buồn tới cỡ nào thôi. Nó cởi cái áo trắng của bác sĩ ra, dẫn dòm mấy người còn lại rồi xách xe chở tôi đi.

- Giờ bạn Dung muốn đi đâu?
- Quán karaoke đi.
- Đi hát à?
- Không, à thôi đi khách sạn đi.
- Hả?
- Mua vài lon bia với cái gì đó, vào khách sạn nào đại đi!
- Bộ buồn tới mức đó hả?
- Ủ. Nhưng tao hứa, đây là lần cuối.

96. Chương 47

Tôi gọi bằng thẻ evoize cho coi Tiên, kể cho nó nghe với giọng uể oải, thực ra mà nói người tôi làm nũng nhiều nhất là nó chứ ko ai khác.

- Má ông Vinh có vẻ như là quan tâm đến ngoại hình dữ?
- Ko, theo tao thì do thấy tao ốm quá nên bác ngại.
- Thôi, mà theo như mày kể thì cũng ko tới nỗi nào đâu, chúc may mắn!
- Nhưng tao dị ứng với cái vụ nhắc tới bà Diễm quá mậy!
- Thôi kệ, cái gì của mày là của mày, lo làm gì? Con đó mà lém phéng, mày đập nó cho tao.
- Thôi bà, ngày xưa đi học ngu ngu oánh lộn chứ giờ nghĩ sao tao dám đánh ai?
- Tao ko biết đẹp cỡ nào mà nghe kể cũng thấy ko ưa!

- Đó là vì mày là bạn tao đó, chứ má ông Vinh thương bã như vậy thì chắc bã phải dễ thương lắm!

- Kệ đi, quan tâm làm gì.

Sau khi kể về buổi gặp mặt, thì tôi cũng nói về bệnh tình.

- Ủa, nặng vậy hả mày? Tao học ngoại khoa nên cũng ko rành mấy cái vụ phụ khoa nhiều, với lại tao cũng đã kinh nghiệm gì đâu. Từ Dữ mình giỏi mà, cứ theo mà trị, y khoa giờ tiến bộ lắm. Để có gì tao hỏi thêm thầy cho mày.

- Thôi được rồi, tao cũng có tìm hiểu sơ sơ rồi.

- Nhưng tao thấy mày ngu vừa vừa thôi, cái gì cũng kể kể cho bồ nghe, có nhất thiết phải như vậy ko?

- Biết rồi, ko biết sao mà bị dụ ngọt 1 chút là nói hết luôn.

- Mày cũng thuộc dạng mù quáng đó con, tao ko đánh giá ông Vinh của mày là người thế nào nha, nhưng lỡ sau này tụi mày húc hặc rồi ổng đem mấy chuyện mà đáng- lẽ -mày- ko -nên- kể cho ổng ra để dẫn vật mày, đay nghiến mày thì lúc đó mày mới biết!

- ổng hứa rồi mà, với lại suốt thời gian qua có bao giờ ổng khơi gợi chuyện cũ đâu, nãy ổng cầm cái nhà của Thái tặng tao nhìn đau lòng và có lỗi kính khứng luôn.

- Đó là tụi mày chưa cưới thôi, cưới nhau những mặt xấu sẽ lộ ra!

- Tụi tao còn mặt xấu nào chưa lộ ra nữa sao?

- Mày chỉ cãi hay thôi, thôi ko nói chuyện này giờ mày tập trung lo trị bệnh đi cái đã, tao nghĩ cũng ko tới nỗi nào đâu.

- Thì biết sao giờ, ông Vinh an ủi tao thấy đỡ lắm, tao nghĩ chắc mày và ổng biết được rồi, tao ko kể cho mẹ đâu.

- Uhm, tùy mày mà nói chung tao cũng ko nghĩ có thằng nào lại lên google search về bệnh phụ khoa Cũng bó tay!

- Đó, vậy tao mới mụ mị.

- Mày mê trai quá rồi, quen thằng nào mê thằng đó, tôn thờ thằng đó, thần tượng thằng đó!

- Ủa, mà mấy người đó cũng thương tao mà.

- Mẹ, chửi mày chứ tao ganh tỵ banh xác đây con!

- Dạ, cảm ơn mẹ mìn!

- Má tao đi đâu rồi à, bữa mày kể vụ má với chú nào đó sao rồi?

- Thấy mẹ cũng ít nói tới nên tao cũng ko hỏi, thôi người lớn cần có những khoảng riêng đi! Tao đâu có nhiều chuyện như mày mà cái gì cũng hỏi, hỏi!

- Uhm, giỏi, nữa tao về thì biết tao! Mà dạo này ko đi chơi với hội ế à

- Có chứ, thỉnh thoảng, giờ còn có 3 đứa ế thôi!

- Uhm, nữa về tao phải đi chơi với cái đám đó, nghe mày kể vui quá!

- Uhm, thôi tao ngủ, bữa nay tao mệt.

- Uhm, ngủ đi.

- Bye bye!

Tôi xuống nhà ngồi coi tv 1 chút, ôm Nemo vuốt ve, thương lắm. nãy giờ Vinh có nhắn tin báo về rồi, tôi cũng nhắn lại vài tin nhắn thương yêu. Gần 11h mẹ về, mở cửa cho mẹ rồi tôi cũng lên lầu nằm.

Gọi điện chúc Vinh ngủ ngon rồi tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Chủ nhật đẹp trời, mùa mưa SG cũng sắp hết. Sáng dậy tới 9h, xuống nhà mẹ đang ngồi đọc báo. Sáng mẹ mua đồ ăn sáng cho rồi, mẹ cũng đi chợ cho rồi.

- Mệt lắm hay sao mà ngủ dữ vậy?

- Dạ

- Ăn đi, lát đi chùa với mẹ ko?

- Dạ đi!

Nói chung cũng đang muốn đi chùa mà, cầu cho mọi sự an lành và bình yên. 2 mẹ con đi chùa, may trời ko mưa, xong về nhà 2 mẹ con đi siêu thị, rồi nấu cơm chung nữa. Cảm thấy thư thái hết cỡ.

- Hôm nay con thấy mẹ vui dạ?

- Uhm, mua may bán đắt mà, dạo này cũng thấy vui thiệt.

Thật ra thấy mẹ vui cũng ko dám đề cập tới vụ bị bệnh luôn.

- Con ở nhà 1 mình mấy bữa nha? Có gì ra cửa hàng coi chừng cho mẹ.

- Dạ?

- Mẹ đi du lịch.

- Với chú đó hả mẹ?

- Uhm, chú đó và vài người bạn già nữa.

- Đâu dạ mẹ?

- Hồng Kông.

- Trời ơi, sướng nha, mẹ đi mấy bữa? Hèn gì mẹ mua đồ dự trữ cho con! Chắc chắc

- 5 ngày, qua Macau nữa.

- Chờng nào mẹ đi?

- Thứ 3

- Chà, bữa nào mẹ giới thiệu chú cho con biết với?

- Uhm, để coi bữa nào tiện đã.

- Con là con của mẹ, con tôn trọng mẹ, giờ con tin và thương mẹ, con mong mẹ cũng có được người san sẻ tinh thần lúc này mà.

- Uhm. Cho nên hôm qua mẹ mới hẹn thằng Vinh chủ nhật tuần này nè, tới thứ 7 là mẹ về rồi, coi bên đó có gì được được mua biếu lại nhà Vinh luôn.

- Dạ.

Nhìn ánh mắt của mẹ, nét mặt của mẹ, ko hẳn là yêu, cũng ko phải là cái kiểu sồn sồn như quen ông Cường, nhìn mẹ điềm đạm và hiền hậu, tôi thấy vui trong lòng. Chắc chú đó cũng là người tràn đầy tình cảm và điềm đạm, ít ra là tôi hy vọng như vậy. Cứ thế, 2 mẹ con nấu cơm, ăn cơm. Mẹ có rủ tôi đi mua sắm mà tôi ko đi, nằm nhà chơi thôi. Vinh nt

- Bé đang làm gì?

- Bé đang nằm.

- Anh muốn nằm chung.

- Anh ăn chay hay ăn mặn?

- Ăn gì cũng được nhưng ko dám ăn em

- Uhm, anh chủ nhật ko đi chơi với bạn à?
 - Ko, vì vợ anh đang bệnh ko có hứng.
 - Sao sáng giờ anh ko nhắn?
 - Vì sáng anh bận.
 - Uhm, giờ thì sao?
 - Giờ rảnh rồi.
 - Qua chơi với em, thứ 3 thứ 4 thứ 4 thứ 6 thứ 7 ngày nào rảnh thì qua chơi với em, ngủ với em luôn cũng được.
 - Sao?
 - Mẹ em du lịch nước ngoài
 - Chà, phải chi mà mấy ngày đó được ăn mặn
 - Anh rảnh thì qua chơi với em, ko thì thôi.
 - Uhm, anh cũng đang quận 3 thôi, lát anh qua tới.
 - Cảm ơn anh
 - Đừng cảm ơn bằng tin nhắn.
 - Lát em sẽ cảm ơn bằng miệng.
 - Thôi
 - Vậy chứ sao?
 - Thương anh nhiều hơn là được.
- Gần 20 phút, Vinh qua tới, cầm theo cả đám trái cây còn cả cành lá
- Trái cây ở quê đó bé.
 - Sao anh có?
 - À, cửa hàng đang chuẩn bị ký hợp đồng cung cấp vật tư cho 1 đại lý lớn dưới Cần Thơ, hôm nay người ta lên gặp anh bàn công chuyện, biểu anh trái cây miệt vườn.
 - Sao anh đem qua hết đây?
 - Tại anh chưa về nhà mà.
 - Uhm, em quên, em tưởng anh đem qua cho em.
 - Hahah, anh đem qua cho em anh mới nt cho em đó.
 - Một mình em ăn ko hết đâu, cam bưởi quá chừng, anh đem về cho ba má đi!
 - Sao cũng được, mẹ em đâu rồi?
 - Mẹ đi shopping rồi anh!
 - Em!
 - Sao anh?
 - Anh buồn ngủ quá, có được ngủ 1 chút ko?
 - Ý anh là sao?
 - Cho anh ngủ với em, ôm em ngủ đó?
 - Anh ăn cơm chưa?

- Chưa, anh ăn lật vặt thôi.

- Ăn cơm ko em dọn ra ăn?

- Em ăn chưa?

- Rồi ... ăn ko em lấy cho?

- Lấy tô cho anh, ít cơm thôi.

- Ngồi đó đi em hâm rồi đem ra cho

Tôi bưng cơm ra cho Vinh, lần đầu tiên làm cơm cho trai ăn ở nhà mình, nghĩ cũng thấy mắc cười.

- Em nấu hay mẹ em nấu?

- Ngon hay dở?

- Anh hỏi thôi.

- Em nấu đó.

- Uhm, được rồi, lấy chồng được rồi.

- Nhưng ăn xong ngủ nha, anh buồn ngủ.

- Dạ!

Cái ông, tự nhiên lại đòi ngủ, hết làm cơm cho trai ăn bây giờ còn dắt trai lên phòng ngủ nữa chứ. Cảm giác như vợ chồng thiệt chứ ko chơi nha.

Vừa lên phòng, Vinh đã nằm phịch xuống giường, nằm đó hình như mệt mỏi dữ lắm!

- Lại đây nằm với anh!

Tôi nằm bên cạnh, Vinh ôm tôi làm tôi giật mình.

- Anh, sao anh nóng quá vậy, anh bị sốt rồi nè?

- Chắc vậy, anh thấy mệt và muốn ngủ quá.

- Nãy giờ em tưởng anh giỡn. Để em lấy thuốc cho.

- Khỏi đi, nằm chút hết, em nằm đây với anh

- Ko được, phải uống thuốc, rồi nằm bao nhiêu thì nằm.

Tôi pha cho Vinh 1 viên sủi hạ sốt, rồi đưa anh uống. Xong tôi cũng nằm đó với anh, nằm trên cánh tay của anh, cảm giác thật khác lạ, vẫn miên man như mọi khi nhưng ở nhà cảm giác khác lắm. Tôi quay qua hôn anh 1 cái.

- Khi anh bệnh, em cũng bên cạnh anh, thương anh!

- Uhm, anh ngủ đây!

- Ngủ đi, mai mà mệt thì em đi Từ Dũ 1 mình, anh đừng cố.

- Ko, mai anh chở em đi.

97. Quyển 2 - Chương 48

Hai đứa ghé một khách sạn ở Phú Nhuận. Thay vì như lần trước, vừa mở cửa phòng đã vật vã khóc than thì hôm nay khác, tôi vào toilet rửa mặt, xong ra ngồi xếp bằng trên giường, vô hồn.

- Sao tao nhìn mày giống như bị ma nhập vậy Dung? Có sao không? Có gì kể tao nghe?
 - Nếu mẹ tao không thương và không bảo vệ tao, vậy tao có phải một người tốt và sống không lo nghĩ như bây giờ không mày?
 - Liên quan gì không? Mắc mớ gì mà mày hỏi vậy?
 - Nếu mày không phải là bạn thân tao, mày có nghĩ bây giờ tao bị dẫn vật tinh thần thì có phải là tại tao bị quả báo vì lúc trước bỏ anh Thái không Tiên?
 - Rốt cuộc hôm nay mày có chuyện gì? Có nói thẳng được không? Không thì về, bực nha!
- Tôi bắt đầu kể, không riêng chuyện hôm nay. Tôi khai bia và kể, tôi - cái loại đàn bà, nhu nhược tới nỗi chỉ biết làm phiền người khác, và bia bọt...
- Gì? Con Diễm? Con đó nó dính líu tới chuyện vợ chồng mày sâu vậy sao?
 - Tao không biết.
 - Rồi giờ ông Vinh như vậy với mày, có cần tao gọi chữ ổng không?
 - Không cần, bỏ đi. Tao bỏ.
 - Mày bỏ để mấy người đó mặc sức mà qua lại với nhau hả?
 - Ủ, căn bản ngay từ đầu, tao... tao nhớ rồi, ngay lúc sau đám hỏi, bà Diễm có gặp tao, cái mặt vênh vênh tự đắc. Thôi, bỏ thẳng rồi. Tao thua, thua trắng.
 - Mày điên. Mày để yên vậy mà được à?
 - Ủ, giờ tao muốn yên thân, cho nhanh tới ngày được giải phóng, không thì tao chết quá... - Tôi tặc lưỡi, thở dài, vô thần.
 - Mày sao cũng được, không được nói gỡ nha con kia!
 - Tao nói thiệt, tao thấy như là cơ thể tao đang chết một nửa rồi Tiên ơi. Buồn quá!
- Nước mắt chảy, tôi bắt đầu nức nhen.
- Tao hối hận quá Tiên. Nếu được quay lại, tao không chọn như vậy đâu.
 - Nếu quay lại, nếu nếu thì nói làm gì, giờ mày phải sống cho mày. Nhưng sao mày lại để yên cho tụi nó? Bà già chồng mày, con dĩ kia, bây giờ tới thằng chồng mày, cho dù mày đã làm gì thì như vậy cũng quá đáng mà! Tại sao mày nghĩ là mày bị quả báo, sao mày ngu quá vậy? Sao mày không đấu tranh?
 - Đấu tranh cái gì nữa Tiên? Giờ tao muốn sống với mẹ tao, chỉ như vậy thôi.
- Tôi nốc bia liên tục, lâu lâu lại tự lắc đầu khi nghĩ tới vài chuyện vừa xảy ra.
- Tao quảng nhần cười tao mất tiêu rồi, cái điện thoại nữa, bể nát bấy rồi.
 - Tao không biết. Tao thấy ông Vinh thương mày lắm mà, sao mà lại trở mặt như vậy được, mẹ, nghĩ không có ra.
 - Ủ, thương.
 - Có khúc mắc gì không Dung?
 - Thậm chí anh ấy còn không thèm nhìn mặt của tao. Thậm chí một cuộc nói chuyện đằng hoàng còn không có nữa. Tao không biết khúc mắc gì hết. Giờ tao không biết gì hết.
- Tôi lại uống, xong nằm ngửa ra giường, ngao ngán, chán chường, nước mắt chảy liên tục. Nhưng tôi không gào thét, không quằn quại cũng không khóc thành tiếng, tôi chỉ khóc vậy thôi. Kiểu như không còn hứng thú để khóc, kiểu như khóc mặc định vậy.
- Rồi mày tính sao?
 - Tao thấy nhớ anh Thái....

- Gì?

- Ủ, nhớ anh Thái. Ước gì được gặp anh, ước gì được anh ôm. Bao lâu rồi, tao cần một người thương tao, nhẹ nhàng, ấm áp. Tao tưởng tao được viên mãn rồi, ai mà ngờ... lâu dài cái!

- Gì thì gì, không thể nào nói nhớ người cũ như vậy được, như vậy là sai. Hay mày xin rồi?

- Không, tao nói thiệt. Nếu quay lại được, tao sẽ đồng ý cưới và để con cho anh Thái. Tao bất chấp. À không, nếu quay lại được, tao chỉ mong ngoại tao sẽ trở lại...

- Sao tao thấy mày nói chuyện kỳ quá, không bình thường. Chẳng thà mày khóc lóc kể lể như mọi lần tao cũng thấy lo, nhưng mà bây giờ tao thấy sợ quá Dung.

Con bạn nằm kế bên, ôm tôi.

- Còn có mẹ mày, còn có tao nữa, tao luôn bên mày. Nếu mày không yêu quý bản thân mày, thì hãy nghĩ tới tao và má.

Tôi bắt đầu khóc có tiếng, vai run lên mạnh hơn, gật đầu đồng ý.

- Ủ, khóc đi, với tao không cần phải kìm nén. Khóc xong thì mày vẫn là Dung điên của tao. Dung của tao yếu đuối cỡ nào tao biết rõ. Chẳng nào không biết thương hoa tiếc ngọc coi như thằng đó ngu.

Tôi nằm quay lưng, con bạn nằm ôm tôi từ phía sau. Tự nhiên tôi nhớ tới câu nói của Thái.

“Nhìn thấy em khóc, bản năng bảo vệ che chở của một thằng đàn ông trong anh trỗi dậy. Bất cứ khi nào em buồn, hãy khóc với anh, miễn em không khóc vì anh là được.”

Tôi oà lên một tiếng nữa, rồi cứ rầm rứt nằm đó, không nói thêm, con bạn cũng im lặng. Hai đứa nằm đó, đứa thì vỗ vỗ vai, đứa đang nấc tức tưởi, lâu lâu lại ngồi dậy quẹt nước mắt và uống bia. Năm lon mà tôi uống hết ba lon, con bạn thì hai lon dang dở.

- 9 giờ rồi, tao về coi đóng cửa tiệm. Mày muốn đi tiếp thì tao chở mày về chốt sổ xong đóng cửa, rồi đi tiếp.

- Cảm ơn mày. – Tôi gật gù.

- Nè mày lấy điện thoại nói với má là đi chơi với tao đi, để má khỏi trông.

Con Tiên đưa điện thoại tôi bấm số cho mẹ, cố hắng giọng để mẹ khỏi phát hiện.

- Mẹ hả?

- Ủa, điện thoại con hết pin à?

- Dạ bị giật rồi, rớt xuống đường xe cán nát rồi. Sẵn con Tiên nó chở con đi chơi xả xui.

- Sao bị giật điện thoại mà giọng tỉnh queo vậy, đừng có nói dóc mẹ. Mà sao lại con Tiên, không phải con đi với thằng Vinh sao?

- Dạ thôi con về kể mẹ sau. Con gọi để mẹ khỏi lo.

- Không lo, sao giọng nghe khịt quá vậy, lại chửi lộn với nó rồi hả?

- Con về nói sau mà, vậy nha mẹ.

Bị mẹ lật tẩy rồi, tôi lau nước mắt, tắt máy, vô toilet rửa mặt. Nhìn vào gương, tôi thấy một con đàn bà trẻ nhu nhược đáng ghét, chỉ muốn vỗ cho vài cái tát để nó tỉnh người ra bởi nó chỉ giỏi về neho neho với mẹ và làm phiền bạn bè.

Chúng tôi chạy về nhà thuốc, Tiên chốt sổ cho nhân viên về sớm. Mới 9h40 đã đóng cửa.

- Giờ mày muốn đi đâu, tao chiều?

- Đi đâu giờ? Chỉ là tao sợ đêm dài tao không ngủ được lại khóc lóc thôi.

- Ok, lâu rồi không bar, đi bar không? Hôm bữa tao còn nửa chai rượu trong Gossip, lúc đi với anh C (bạn trai cũ Việt kiều của con Tiên), chắc cũng cả nửa năm rồi. Đi không?

- Ủ đi.

- Đi nhảy nhót thì vui lên đi, ừ rồi tao đuổi về. Bữa nay tao mời.

Tôi gương cười gật đầu

- Giờ thân xác tao giao cho mày, mày muốn đặt đâu tao ngồi đó.

Con Tiên lo xa lắm, hai đứa con gái không đi xe máy, đi taxi lát về cho an toàn. Hai đứa đi ra Trần Hưng Đạo.

Hơn 10 giờ, bar bắt đầu đông khách. Thời trước tôi toàn đi No.1 này nọ chứ đã có bao giờ vào mấy cái này đâu. Tự nhiên người say say, tôi lại thấy hứng thú. Từng tốp các bạn trẻ ăn mặc sành điệu, trai gái dập dìu nhảy nhót. Chắc đa số cũng cần thuốc hết rồi, vào đến cửa đã nhảy như người có gắn động cơ vậy. Cũng vài năm không đi bar, con Tiên thì cũng chỉ sau khi đi du học, bị rửa mắt rửa mặt mới chịu chơi chứ lúc trước có biết đâu. Thôi thì vui một bữa cái đã rồi tính. Nhạc cứ bập bùng, khoảng 11 giờ là cao trào của những chuyến bay đêm. Nhạc mạnh nhất và hay nhất, đó cũng là thời điểm lý tưởng của những con bay - lúc thuốc lên.

Hai đứa lấy nửa chia rượu, được hai bạn thanh niên trẻ phục vụ tận tình từ khăn lạnh đến trái cây, mời cả thuốc nữa nhưng hai đứa không hút thuốc. Cũng nhún nhảy theo nhạc, lâu lâu hưởng ứng vài tiếng hú cho bằng chị bằng em. Vì trong đó nó ồn nên con Tiên toàn bấm trên điện thoại khi muốn nói chuyện với tôi.

- Tao thấy có hai anh đang để ý tao với mày thì phải.

Tôi cười rồ dại đúng kiểu một con say, xoá text và bấm lại.

- Mày thì được chứ như tao có chó nó thèm.

- Sao mày lại nghĩ như vậy?

- Ủ thì chồng chán, chồng chê thì là thứ bỏ đi!

Nó tát cho tôi bạt tai tỉnh người, ghé vô tai tôi hét:

- Mày nghĩ về mày như vậy nữa thì về, dẹp hết. Vì một thằng chồng như vậy mà mày tự hạ thấp bản thân. Đi về.

Tôi nhận thấy mình đi xa quá, nên xin lỗi nó. Nó lại vuốt vuốt mặt chỗ nó đánh tôi, vỗ đầu tôi mấy cái, tiếp tục sử dụng cái điện thoại.

- Mày muốn thằng nào yêu thương mày thì mày phải yêu bản thân mày trước. Tao không xúi dại nhưng chồng mày không tốt. Mày cứ hưởng thụ, xả stress đi, miễn không làm gì sai là được.

Hai đứa đang lúi cuí bấm điện thoại thì hai đối tượng kia đã tới gần. Ngược mặt lên, tôi giật mình. Thề với lòng, tôi thấy mắc cỡ vô cùng, không son phấn, ăn mặc lác tồng, chưa kể là gái đã có chồng, tôi cảm thấy ngại khi đong đưa kiểu này. Lỡ có ai mà thấy chắc tôi chết quá.

Hai anh cũng ngoài 30, nhìn cũng phong độ và khá nhã nhặn, kêu bồi hai ly cocktail mời tôi và Tiên. Họ cố gắng giao tiếp bằng lời nói, hét lên một cách khó khăn.

- Mạn phép cho tụi anh mời hai em, đi có hai người thôi đừng uống rượu mạnh, uống cocktail đi cho đỡ say.

Tôi và con Tiên không từ chối, nhận hai ly pha mà cảm thấy e dè vô cùng. Mục đích ban đầu của chúng tôi là xả stress chứ không phải là mấy cái kiểu làm quen thể này, với tôi thì qua thời đó lâu rồi.

Tôi giả bộ ôm miệng ra hiệu mắc ối, gật đầu xin phép rồi chạy vào toilet. Con Tiên cũng lật đật theo sau.

- Về thôi Tiên.

- Mày chán nhanh vậy?

- Ủ, không chán nhưng tao không nghĩ sẽ như vậy. Tao không muốn làm quen kiểu này, tao đã có chồng rồi.

- Đã ai làm quen đâu? Người ta mới mời hai ly thôi mà.

- Nếu ông Vinh mà thấy...

- Mày im đi, có khi thằng chồng mà mày luôn tôn trọng, luôn chung thủy với nó thời gian qua nó banh chành rồi. Bao giờ mày mới tỉnh ra vậy Dung?

- Tao biết, nhưng tao thấy không thoải mái, hay về đi Tiên.

- Ok, ra đó chào người ta một tiếng rồi tính tiền về.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì con bạn đồng ý ra khỏi nơi này. Tôi nhớ lại lúc tôi hư hỏng, rùng mình, chẳng phải bar là nơi trai gái họ dễ dàng lao vào nhau quá sao? Nếu không muốn mình hư hỏng thêm một lần nữa thì tôi nên dừng lại. Tôi tự biết mình là một đứa yếu đuối tới cỡ nào. Với những phút yếu lòng, tôi sẵn sàng trở thành một con người khác. Mà tôi lại không muốn cảm giác day dứt, hối hận cắn rứt theo chuỗi ngày sau đó. Tôi lớn rồi, không phải mười mấy hai mươi tuổi đầu nữa mà có thể có những hành động thiếu suy nghĩ.

Con Tiên và tôi đóng màn kịch say và đi về, dù gì phép lịch sự tối thiểu chúng tôi vẫn ra tính tiền, chào hai người mới quen.

- Thôi, hai em mệt thì về nghỉ, hôm nay anh mời.

- Dạ thôi, kỳ lắm, tụi em với anh chưa có quen tự nhiên mời.

- Mời rồi sẽ quen mà, tụi em có thể cho anh biết tên không?

- Em là Tiên, đây là bạn em – Dung.

- À, anh là Khiêm còn đây là James - em họ của anh.

- Dạ, vậy cảm ơn anh, chào hai anh!

- Ok, chào hai em.

Chỉ có con Tiên nói, tôi giả vờ say chỉ biết cười và gật đầu chào. Rồi hai đứa len lỏi thoát được đám đông đang nhảy nhót tưng bừng. Ra được tới bên ngoài phải nói là toát mồ hôi. Tiếng xe chạy còn dễ chịu gấp mấy lần âm thanh chất chứa trong đó. Tim tôi đã nhịp nhàng trở lại, không vỗ ầm ầm theo nhạc nữa. Con Tiên và tôi chuẩn bị đón taxi về.

- Tiên ơi!

Ôi trời ơi, hai cái đuôi kia đã bám theo, chắc là xin số điện thoại đây mà. May quá, hôm nay tôi không có điện thoại.

- Dạ có gì không anh?

- Nếu hai em thấy tiện thì anh đưa hai em về được không?

- Dạ thôi, tụi em đi taxi cho an toàn, không làm phiền hai anh.

- Không, tụi anh có xe mà.

- Dạ thôi...

Con Tiên ngáp ngừng, tôi thấy cần phải ứng cứu nhanh để mau đi khỏi thôi.

- Anh ơi, em có gia đình rồi, ngại quá...

Người đàn ông tên Khiêm cười sang sảng... Người kia cũng che miệng cười theo. Rồi, tôi biết tôi sẽ sàng rồi. Con Tiên kéo kéo tay tôi, tôi lại ra phía sau lưng nó.

- Ngại quá, bạn em nó say quá. Nhưng chuyện nó có gia đình rồi là thật. Hôm nay hai đứa tự nhiên nhớ hồi xưa nên đi qua đây chơi. Ai dè mới vào một chút mà mệt quá nên về ngủ mai đi làm.

- Hai anh làm hai em hiểu lầm gì không? Hai anh đâu có ý gì đâu, với lại thấy hai em không đeo nhẫn cưới nên anh không biết. Mà hai anh chỉ muốn tiễn hai em thôi.

- Dạ thôi được rồi anh, cảm ơn anh rất nhiều. Hẹn gặp hai anh sau, giờ em phải về.

- À, hay vậy đi, Tiên cho anh số điện thoại đi, có gì nếu hai em rảnh, anh mời đi uống nước được không?

- À, ok thôi, hôm nào đi café em mời, coi như trả lại châu hôm nay.

Rồi con bạn độc thân vui tính, chịu chơi của tôi nó trao đổi số phone với người kia. Có như vậy hai đứa mới được yên ổn đi về. Lên tới xe, tôi vẫn chưa hết mắc cỡ. Trời đất thánh thần ơi, hai tay cứ vuốt vuốt mặt mình rồi cười ngả ngớn.

- Tao lạy mày, lần sau bớt vô duyên đi giùm cái.

- Tao biết rồi!

- Ê mà anh Khiêm đó coi cũng được mà mày.

- Ủ, còn cái ông James gì đó, im re không nói tiếng nào.

- Ha ha, chắc bị đứng hình với mày, định cưa mày mà biết mày có chồng nên im luôn, ha ha.

- Thôi đi, mà hình như tao say thiệt đó mày, nhức đầu quá.

- Ủ, say đi về uống nước nhiều rồi ngủ cho ngon. 12 giờ khuya rồi, mai đi làm nổi không?

- Chắc nổi.

- Ăn gì không?

- Thôi, ăn nữa là tao ói thiệt đó.

- Vậy tao đưa mày về trước rồi tao về sau, ok không?

- Ủ, nhưng tao trả tiền xe.

- Rồi ok luôn, vậy cho mày khỏi lải nhải. Mà bớt buồn chưa?

- Ủ, - Tôi cười. Nãy giờ đúng là quên đời nhưng tự nhiên nhắc tới, lại thấy lòng nặng trĩu.

98. Chương 48

Tôi nằm cạnh mà cứ nhìn, rồi rờ trán anh, Vinh của tôi chắc chỉ ngủ vì mệt thôi vì khi khi tôi rờ trán anh vẫn nắm tay tôi. Nằm 1 hồi tôi thấy anh mát hơn và có xuất mồ hôi, cũng ngủ sâu rồi. Tôi ngồi dậy lấy khăn nhúng nước ấm để lau cho. Cảm giác thích đến lạ, đó giờ mình chưa có lo lắng hay chăm sóc ai như vậy cả, chắc chỉ cảm sốt nhẹ thôi chứ Vinh mình phong trần lắm mà. Cứ ngồi nhìn anh, tự nhiên nghĩ tới lời bài 1 bài hát ngoại quốc dịch lại có đoạn

“Em tin rằng đó là sự thực,

Rằng em đang ngắm nhìn anh khi anh đang ngủ say.

Và anh là của em.

Hay là một giấc mơ, hãy nói cho em anh cũng có cùng nhịp đập với em

Vì bây giờ tim em đang bùng cháy lên một ngọn lửa bất diệt.

Hãy gọi tên em. Để em có thể cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng. “

Lãng mạn quá phải ko, trời bắt đầu mưa nữa. 1 buổi chiều yên bình và thật đẹp, khoảnh khắc tôi ko bao giờ quên trong cuộc đời này, tôi biết thêm ko phải cứ ôm cứ hôn mới là hạnh phúc, nhìn người ấy ngủ cũng là 1 điều rất tuyệt vời nữa. Chợt tôi lại nghĩ về Thái, lần thứ n, chưa bao giờ tôi quan tâm hay lo cho anh, chưa bao giờ anh được tôi nấu cơm cho, chưa bao giờ tôi nhìn anh ngủ, thậm chí nhà tôi anh còn ko biết ở đâu mà ... Tất cả những điều đó chỉ toàn là Thái dành cho tôi, có phải tôi đã quá vô tâm trong chuyện tình đầu, tôi ko có kỹ năng yêu, tôi chỉ biết nhận mà ko biết cho Nhưng duyên số có cả rồi, con Tiên nó nói

nó cũng ko thích cưới mỗi tình đầu, mỗi tình đầu sẽ là 1 nấc thang hay 1 cánh cửa để khám phá cuộc sống thôi, nếu như yêu 1 người ngay lần đầu tiên mà cưới luôn thì đó là cả 1 hối tiếc Tôi ko tin nó, tôi vẫn mang cảm giác có lỗi ấy nhưng bù lại thời gian cần rút đã dần được lấp đầy bởi người con trai đang nằm đây, trong phòng của tôi, trên giường của tôi. Tôi sâu chuỗi mọi chuyện thì quá bất công và đáng thương cho anh Thái nhưng tôi đã làm đúng, tôi ko phiền anh, ko níu kéo anh, tôi luôn tâm đắc về hành động của mình sau khi chấm dứt. Và hơn cả, thành tựu của tôi là thẳng thắn đường hoàng nhắn tin hay gọi điện cho anh với tư cách người yêu cũ. Ngày xưa tôi còn ngu quá, may mà gặp anh Thái, gặp 1 người xấu xa là tôi tiêu đời luôn rồi. Như đã nói, Vinh là hiện tại và Thái là kỷ niệm, tôi ko ngoại tình, tôi ko bắt cả 2 tay vì tôi làm gì đủ trình độ, tôi yêu Vinh muốn làm vợ của Vinh, nhưng chưa bao giờ tôi quên Thái, sau này cũng vậy.

- Nghĩ gì vậy bé?

Giọng nói mệt mỏi kia làm tôi giật mình khi đang ngồi suy nghĩ.

- Em nghĩ về anh, về em

- Nghĩ gì?

- Tất cả, duyên số hết phải ko? Anh đỡ chưa?

- Uhm anh đỡ, hơi nhức đầu 1 chút.

- Ngủ gần 3 tiếng rồi đó!

- Lâu dữ vậy hả? Bây giờ em có làm gì anh ko?

- Em hiệp dâm anh!

- Hahaha, úi, anh cười anh nhức đầu quá.

- Em chưa bao giờ cho ai ngủ trong phòng em, trên giường em.

- Thì sao?

- Em chưa bao giờ lấy cơm cho ai ăn, chưa bao giờ làm thuốc cho ai uống, chưa bao giờ thấm khăn ẩm lau đầu cho ai.

Vinh cố gắng ngồi dậy ôm tôi, hôn tôi, tôi gục đầu vào ngực Vinh.

- Chỉ anh thôi nghe, anh cấm làm những việc như vậy cho thằng nào nữa!

- Còn nữa, chưa bao giờ em ngồi nhìn ai ngủ lâu như vậy.

- Rồi rồi, đừng nói nữa, anh sắp khóc rồi.

- Em nói thiệt, anh đừng phá cảm xúc của em. Đang lãng mạn nha, trời mưa kìa!

- Rồi, vậy em muốn sao nữa.

- Em quyết định rồi, em sẽ khám chữa bệnh, sẽ ăn uống bồi bổ tăng cân, sẽ khỏe mạnh để làm đám cưới với anh!

- Cảm ơn em.

- Đừng cảm ơn em bằng lời.

- Uhm, anh hứa gì anh nhớ hết mà.

- Em cũng vậy. Nhưng nếu sáng mai anh còn mệt thì..

- Suyt, im lặng, đang lãng mạn đừng phá cảm xúc của anh!

Tôi cười khúc khích, định nói mai nếu còn mệt thì đừng qua chỗ tôi vậy mà ông tài lạnh lắm, nhảy vô miệng tôi luôn! Chúng tôi cứ vậy ngồi ôm nhau 1 hồi, hôn nữa. Hic, tay chân ông Vinh bắt đầu sờ soạn nắn bóp lung tung ...

- Anh à, mình ngưng 1 thời gian mà.
- Anh xin lỗi, anh quên, ...
- Uhm, em biết, nhưng anh cố gắng nha, vớ lại lỗ mẹ em về sau.
- Uhm, chữa xong bệnh là em phải bù cho anh.
- Uhm em biết rồi.

Tôi lấy cho Vinh viên thuốc nhức đầu, tôi gọt trái cây cho anh ăn nữa. Chiều 2 tạnh mưa 2 đứa chạy đi ăn cháo lòng, trời lạnh lạnh ăn cháo lòng ngon lắm.

Vinh dặn dò tôi đủ thứ, anh dặn tôi ko được mặc cảm, ko được nghĩ chuyện gì 1 mình, ko được giấu anh khi có chuyện buồn. Ngày mai anh sẽ qua chở tôi đi, vì tôi đi 1 mình anh ko an tâm. Anh nói bất cứ việc gì trong khả năng của anh, anh sẽ làm hết, anh ko để tôi khổ hay buồn. Còn tôi, chỉ cần giữ gìn sức khỏe để khỏe mạnh yêu anh thôi.

Ngày chủ nhật hôm nay thật có ích, tôi có nhiều cảm xúc khác nhau nhưng nếu hôm qua đi khám mà hôm nay đi xét nghiệm thì tôi đã ko có 1 ngày mưa đẹp như tranh, để được nghe được cảm thấy những động lực vô hình mạnh mẽ dễ sợ. Ngày hạnh phúc, nhẹ nhàng. Ngày mai tôi sẽ tự tin, cho dù tôi chỉ là 1% để hy vọng ko bị ung thư, chỉ cần Vinh bên cạnh tôi sẽ vượt qua hết!

Tối Vinh chở tôi về, chào mẹ rồi gã cũng đi về, chắc cũng còn mệt, nhìn mà thấy thương.

99. Quyển 2 - Chương 49

Hai đứa ngồi trên xe, nói mấy chuyện tào lao rồi cười ngặt nghẽo. Riêng với tôi chắc là rượu cười. Cảm thấy hơi mệt, tôi tựa đầu vô ghế nhắm mắt. Xe chạy về gần tới nhà, Tiên khều khều tay:

- Ê Dung, hình như ông Vinh đang đứng đầu hẻm kia.

Tôi giật thót mình, nhìn ra cửa sổ thì đúng là anh rồi. Tim tôi lại đập loạn xạ, giờ này đứng đó làm gì, hay là anh theo từ nãy giờ, biết tôi đi bar rồi nói chuyện với người lạ? Bộ dạng tôi say sưa như bây giờ nhìn bệ rạc quá.

- Ủ, kệ đi.
- Có cần tao xuống sặc ổng một hồi không?
- Thôi được rồi, tao giải quyết được.

Xe dừng lại ngay chỗ Vinh đứng, con Tiên đỡ tôi ra rồi bước lên xe. Nó dặn dò tôi nhớ uống nước nhiều, rồi chào ông Vinh một tiếng cho có lệ. Xe chạy đi, đồng hồ lúc này là 12h35 rồi, tôi hít thở sâu, dặn lòng bình tĩnh không được yếu mềm, trời khuya, trước hẻm chỉ có hai đứa.

- Anh gọi cho em không được, anh gọi mẹ. Mẹ nói em đi chưa về nên anh chờ.
- Chờ em làm gì?
- Em vừa đi đâu về?
- Đi nhậu, đi bar. Anh tới đây để làm gì? Nếu coi em về hay chưa thì em về rồi, anh có thể về.

Tôi can đảm lạ kỳ, chắc là do say. Thây kệ, nhờ bia rượu tôi sẽ nói hết những điều cần nói luôn, dứt điểm khỏi phải lẩn tránh.

- Mai em còn đi làm mà đi gì giờ này mới về?
- Anh Vinh, nếu anh qua đây để xin lỗi thì được, còn không thì anh về đi. Đừng có nói cái giọng gia trưởng đó ra làm gì, chán lắm.

- Dù gì thì anh cũng là chồng em.

- Ủ, nhưng sắp hết rồi.

- Chưa gì mà em...

- Anh im đi, để em nói cho anh biết, khi em chưa kể với ai về cái cách mà anh đối xử với em thời gian qua thì anh nên suy nghĩ lại, chứ anh còn đứng đó mà một tiếng “anh là chồng em”, hai tiếng “anh là chồng em”. Chồng, chồng gì như anh. suốt ngày đi với bạn bè, đội bạn bè trên đầu. Anh có hiểu cho cảm giác của con vợ này không? Khi vợ anh gần chết thì anh bù khú với con khác. Bây giờ anh vẫn chưa nhận ra lỗi của anh. Vậy mà anh còn nghe theo lời con dĩ Diễm kia về đay nghiến em. Anh coi, anh xứng đáng không?

- Em chửi ai? – Vinh trợn mắt lên, quát tôi.

- Em chửi con dĩ Diễm đó! Nói tới nó là anh muốn ăn tươi nuốt sống em chứ gì? Anh muốn đánh em à? Xin lỗi anh nha, con này đi nhậu, đi bar nhưng không bao giờ làm bậy như cái con đó. Con này biết thân phận đã có chồng nên chưa hề tiếp cận ai hay để người khác tiếp cận mình. Mà thôi, anh còn thương, còn trọng thì anh kêu nó ly dị chồng, rồi em với anh ly dị mà mấy người về với nhau đi, đừng có mèo mả gà đồng hoài như vậy, chỉ làm khổ cho vợ chồng của mấy người thôi, bất nhân lắm. Ngày nào còn là vợ anh, em vẫn chưa làm gì sai trái sau lưng anh. Còn anh, anh coi lại anh đi, anh đã làm điều gì cho em và đã làm em đau ra sao? Vinh à, chấm dứt thiệt rồi, em không còn hơi sức đâu mà chịu đựng anh hay đấu tranh tranh giành với mấy người khác gì hết. Em buông. Anh làm gì thì cứ làm, anh muốn đi với ai thì cứ đi, muốn ngủ với ai thì cứ ngủ. Giờ hãy để yên cho em ở với mẹ, tới đúng sáu tháng thì mình đường ai nấy đi.

- Anh xin lỗi!

- Xin lỗi em à? Trễ rồi, nhưng em cũng cảm ơn vì cuối cùng anh đã chịu nói xin lỗi em. Em không quan tâm anh có thật sự biết lỗi của anh chưa, nhưng em cũng cảm thấy được an ủi. Anh về với bạn anh đi, về với mẹ anh và cả mấy cô người tình, người yêu cũ của anh đi. Em không cần anh nữa, không muốn dính líu tới anh nữa. Anh đừng tìm em, còn hơn bốn tháng thôi. Ít ra mình đã không chết khi xa nhau. Em thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

- Mai em tỉnh táo mình sẽ nói lại chuyện này. Giờ em vô nhà ngủ đi.

- Cũng như anh thôi, em không tỉnh chứ chưa xin. Em nhớ những gì em nói, nếu em cứ nhút nhát trước anh, em chỉ làm em khổ thôi. Kết thúc đi, em cũng đau nhưng còn đỡ hơn là cứ kéo dài âm ỉ hoài. Anh về đi.

Tôi quay đi không quay lại, nước mắt bắt đầu chảy nhưng tôi cố gắng không nhúc nhích vai để Vinh nhận ra tôi khóc. Vinh đứng yên đó. Một cơn gió đêm thổi ngược vào tôi, sao mà thấy lạnh quá vậy không biết. Tôi mở cửa bước vô nhà, vẫn chưa nghe tiếng xe chạy. Lại một đêm dài thật dài.

Tôi đã cố gắng mở khoá cửa thật nhẹ để vào nhà, vậy mà mẹ vẫn thức, hay là mẹ chưa ngủ. Mẹ ngồi đó nhìn sợ lắm, tôi cúi mặt...

- Mới đi đâu về?

- Con đi với Tiên mà, uống vài chai thôi.

- Sao mà người hôi mùi thuốc, mùi tùm lum mùi vậy? Không phải buồn là lao đầu vào mấy cái chỗ tào lao đâu nghe chưa?

- Tào lêu gì đâu mẹ...

- Mà có cần đi nói chuyện với dòng họ nó liền không? Mẹ với mày đi liền, con tao để ra không phải cho nó cứ dấn vật vậy hoài được... Ở được thì ở, không thì bỏ dứt, làm cái gì mà mới vui được mấy bữa nay lại như vậy? Đủ rồi nghe.

Mẹ quát ầm ĩ, tôi chỉ biết gục đầu nghe. Biết là mẹ thương con xót con nên mới như vậy, nên tôi không dám nói gì.

- Cái nhà này sao cứ để con gái là khổ, ngoại thì chồng chết sớm, mẹ thì chồng bỏ, còn mày thì bị chồng ăn hiếp. Rồi tính chịu đựng vậy hoài tới chừng nào hả con? Tức quá mà, mày khổ như vậy mẹ đau lắm mày biết không Dung?

Giọng mẹ lạc đi, run rẩy. Tôi khóc rất nhiều rồi. Cô Hà thức giấc ngồi trơ như gỗ đá, còn tôi thì bị á khẩu, im lặng nghe mẹ chửi. Một hồi tôi thấy mẹ thở hổn hển tôi phải chạy đi tới ôm mẹ, vuốt ngực cho mẹ đỡ tức. Cô Hà lấy nước cho mẹ uống, tôi khóc rất nhiều, mẹ cũng khóc

- Mẹ ráng cho con qua sáu tháng được không? Còn bốn tháng nữa thôi mẹ. Con không muốn hối hận thêm một lần nữa.

- Mày thương nó nhiều như vậy sao mày không đi nói với nó? Sao mày không bắt nó đi qua đây xin lỗi mày? Sao mày cứ im im như vậy giải quyết được gì hả con?

- Mẹ, con có suy nghĩ riêng của con, mẹ nghỉ ngơi đi. Con xin lỗi vì cứ làm mẹ lo cho con, mấy chục tuổi đầu lúc nào cũng rúc vô mẹ. Mẹ con xin lỗi mẹ, con hứa là không sẽ không ủ rũ buồn bã nữa. Con sẽ mạnh mẽ giống mẹ, quyết đoán giống mẹ, không để ai ăn hiếp con nữa. Nhưng con chỉ xin mẹ, cho con qua sáu tháng thôi. Con năn nỉ mẹ.

Mẹ không nói gì, gương đứng dậy, lắc đầu bỏ đi vào phòng tắt đèn.

- Cô Hà ơi, làm phiền cô coi chừng mẹ con đêm nay, mẹ con mệt hay gì cô kêu con. Giờ con mà vào nằm chung mẹ con không ngủ được.

- Ủ, cô biết rồi.

- Dạ.

Tôi cũng lầm lũi đi lên phòng, dấm ngực mình thỉnh thoảng, than trời trách đất cũng được cái gì? Bao nhiêu chuyện đều là do tôi tự chọn lấy thì giờ tôi phải chấp nhận hết.

Tôi nhúc nhích và sốt ruột, vừa vô toilet tôi đã nôn thốc tháo, ói xong người rã rời, thay bộ đồ ngủ, tôi nằm co ro một mình.

“Đây là nhà mình, là phòng của mình, và mẹ mình luôn yêu thương bảo vệ mình, không phải mình đã chọn đi lấy chồng đó sao? Là do mày hết, Dung ơi là Dung, bây giờ, tan nát hết, đời tan nát, tình tan nát... làm cho mẹ buồn, mẹ giận hết lần này tới lần khác.”

Tự trách mình xong tôi lại thấy mẹ nói đúng, sao tôi không bắt anh ta xin lỗi tôi, sao tôi không nói là tôi thương anh ta nhiều và muốn anh ta xin lỗi, rồi tôi sẽ lại hạnh phúc? Miệng của tôi đâu rồi? Tất cả chỉ vì tự trọng, tự ái. Thôi thì tôi không nói toẹt ra được điều tôi muốn thì tôi bỏ! Quyết định lần thứ n là sẽ bỏ, nhưng lần này khác rồi. Nếu anh ta thương yêu tôi, anh ta sẽ tự xin lỗi. À không phải, nếu anh ta thương yêu tôi thì đáng lẽ ngay từ đầu đã không làm chuyện có lỗi với tôi. Có phải là cứ cưới nhau xong rồi ai cũng đều phải trải qua những điều tồi tệ này hay không? Như vậy ai dám tin vào hạnh phúc nữa?

Tôi khóc, khóc rất nhiều, tôi tức tối và bết tắc cho mình lắm. Tôi lại lôi cô bạn nhật ký ra, đó là những dòng nhật ký dài nhất của tôi cho tới bây giờ. Những tưởng, viết nhiều để được kết thúc, bị kết thúc. Không, tôi mong mọi chuyện kết thúc!

5h30 sáng, đồng hồ reo um sùm, tôi giật mình choàng dậy, đầu nhức, bụng còn cào đau lắm. Tôi đứng dậy, loạng choạng như vẫn còn say, lảo đảo mò vào toilet. Tôi không cho phép mình gục ngã bất cứ một lần nào nữa vì chuyện tình cảm. Tôi cố gắng rửa mặt, tắm và dẹp gọn gàng phòng ngủ của mình, rồi thay đồ. 6h10 tôi xuống nhà. Mẹ đã dậy.

- Ăn sáng đi rồi đi làm.

- Ủa hôm nay sao cô Hà nấu đồ ăn sớm vậy?

- Tại cả đêm nhà này không ai ngủ cả.

Tôi lại cúi mặt, thở dài bối rối.

- Mẹ nói chơi thôi, ăn đi rồi đi làm. Đồ này nấu chiều qua mà, tại mày không có nhà nên cắt vô sáng nay ăn. Ăn đi rồi uống thuốc, tối mẹ nghe ói rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mẹ có chửi, có la mấy tiếng cũng vì mẹ nghĩ cho mày thôi. Đừng có áp lực gì hết, cứ sống sao mà mày thấy thoải mái là được.

Tôi ngược lên, nhìn mẹ. Mẹ cười làm tôi nở hoa hết trong lòng, nụ cười của mẹ làm tôi biết mẹ không còn giận nữa. Tôi cũng cười cười mỉm, thôi thì cuộc sống này chỉ có mẹ là đủ. Tôi dắt xe đi làm.

- Trưa ghé cửa hàng đi mua đồ với mẹ.

- Trưa hả mẹ?

- Ủ, đi ăn rồi đi mua đồ.

- Dạ.

Đi làm, ai cũng hỏi tôi bệnh hay sao mà nhìn hốc hác quá. Tôi phải nói dối là hôm qua tôi bị đau bao tử nên ói mửa và khóc cả đêm, vậy mà mọi người cũng tin. Nhưng thật ra tôi nói thì người ta gật gù vậy chứ chắc gì người ta tin... Thôi kệ, đầu vẫn hơi nhức nhưng cố gắng làm việc cái đã.

Trưa, tôi từ chối đi ăn với phòng để chạy qua cửa hàng. Qua đó, mẹ cũng đang chuẩn bị, hai mẹ con đi ăn bún măng vịt. Ăn xong mẹ nói đi mua đồ với mẹ. Thì ra là mẹ mua điện thoại mới cho tôi. Mẹ kêu đi qua Thế giới di động, rồi mẹ nói mẹ cho tiền mua. Tôi nói không nhận thì mẹ bảo mỗi người chịu một nửa, cứ lựa cái nào mình thích. Tôi biết là mẹ đang làm cho tôi cảm thấy được yêu thương và hạnh phúc, trong bụng tôi thương và biết ơn lắm.

- Thôi điện thoại mua rồi, giờ đi làm sim đi. Mẹ về nằm một chút. Đêm mẹ ngủ ít, giờ mẹ mệt.

- Mẹ mệt thì mẹ ngủ, tự nhiên đi chi cho nắng nôi, con tự lo được mà.

- Nói nhiều quá, đi làm cái sim đi. Mẹ về.

Nói rồi mẹ hất mặt bỏ đi. Niềm an ủi lớn nhất của tôi là mẹ, niềm tự hào lớn nhất của tôi là được làm con của mẹ. Lúc nào mẹ cũng nghĩ cho tôi chu toàn cả. Mẹ thật vĩ đại. Biết vậy lấy chồng làm gì, cứ ở với mẹ là hạnh phúc mãi mãi luôn. Sim điện thoại đã lắp, có điện thoại mới rồi, đời lại đẹp, chuyện tối qua cứ cho qua đi, nghĩ nhiều lại mệt óc.

Chiều vào làm mới để ý, không biết bữa nay mắc cái gì mà thấy Khoa cứ gượng gạo với mình. Chắc có gì đó, tự nhiên tôi cũng tò mò, gọi nó trên YM.

BUZZ!!!

“Dạ chị?”

“Ủa, sao mấy bữa nay thấy em kỳ kỳ?”

“Dạ đâu có gì.”

“Không phải, chị thấy em không tự nhiên. Có gì cứ nói, chị em không mà.”

Vừa chat tới đây điện thoại reo, Tiên gọi, tôi ra ngoài nghe:

- Alo?

- Mua điện thoại rồi à, hay mượn của ai?

- Mẹ mới mua cho đó.

- Sướng không ai bằng mày. Già đầu má cứng như trứng.

- Ủ, gọi có chi không?

- Ê, ông Khiêm đó rủ đi café kìa.

- Ủ!

- Mày đi không?

- Thôi, mày đi đi. Ông của mày mà, tự nhiên tao đi làm chi?
- Đi đi.
- Thôi, lần đầu mày đi đi, được lần sau tao đi chung.
- À quên, chuyện tối qua sao rồi?
- Xong rồi.
- Cái gì xong?
- Chia tay rồi.
- Thiệt hả?
- Ừ!
- Vậy có cần sáu tháng gì nữa không?
- Cần, nhưng cái đó giờ cho có lệ thôi, xong rồi, không gian dúi gì nữa. Tao cũng mệt quá rồi.
- Thôi, tao hỏi thăm thôi chứ chuyện của mày thì cứ bình tâm mà giải quyết, đừng có hấp tấp.
- Ừ, tao biết nhưng xong thiệt rồi.
- Uhm, chừng nào rửa điện thoại kêu tao.
- Muốn ăn gì?
- Cari dê Ấn Độ Musa.
- Ok, khi nào rảnh nói tao, tao mời.
- Ok, vậy là quyết định không đi café phải không?
- Ừ.
- Ok, bye.
- Bye.

Tôi quay vào phòng, chat cho xong chuyện với Khoa.

“Chị đang hạnh phúc chứ?”

“Sao em hỏi vậy?”

“Em có làm gì cho chị hiểu lắm không chị Dung?”

“Là sao em?”

“Khó nói quá chị.”

“Chuyện gì?”

“Chồng chị có liên hệ với em... mấy ngày nay rồi.”

“Cái gì? Liên hệ bằng cách nào?”

“Ảnh nhắn tin qua facebook cho em. Lúc đầu em không tin nhưng ảnh cho em coi hình cưới em tin rồi.”

“Ảnh nhắn cái gì?”

“Ý ảnh nói là em đừng phá hoại gia đình chị nữa. Ảnh còn nói tại em mà anh chị lục đục.”

“Trời đất!”

Tôi quay qua thì thấy Khoa vẫn đang gõ cạch cạch không nhìn lên.

“Ảnh nói ảnh biết hết chuyện hẹn hò của chị em mình rồi. Chị ơi, em với chị có hẹn hò gì đâu chị?”

“ ... ”

“Ảnh còn kêu em còn tự trọng thì xin thôi việc đi, không thì ảnh sẽ áp lực cho em nghỉ việc.”

“Chị thật sự xin lỗi em, chuyện gia đình chị để chị giải quyết. Chị biết em không có ý gì cả, để chị nói chuyện lại với chồng chị. Em cứ làm an tâm làm việc đi, đừng có suy nghĩ nhiều.”

Khoa chia sẻ ảnh, tôi accept .

“Đó, hình em với bạn gái. Thiết tình bạn gái em có dáng người giống chị, trắng trắng nữa nên em mới...”

“Ừ thôi chị biết rồi, xin lỗi em. Đã làm phiền và hiểu lầm cho em thì có nghỉ làm là chị chứ không phải là em.”

“Dạ, thôi chị cứ từ từ lo chuyện gia đình. Em hơi rối. Em nghĩ em không nên tiếp xúc với chị nữa. Em không nghĩ hành động của mình làm gia đình chị xáo xáo, em xin lỗi chị.”

“Chắc, xin lỗi em nha.”

Tôi chấm dứt cuộc chat, đầu óc lại phát hỏa lên chứ không phải giỡn. Tức thiệt chứ. Giờ phải tìm cách liên lạc nói chuyện với anh ta mới được. Đáng ra tôi không phải giải thích, nhưng vì chuyện ảnh hưởng tới người thứ ba rồi. Tôi không thể vì ích kỷ mà làm cho một người phải bỏ việc. Nhưng nếu tôi mà liên hệ, kiểu gì Vinh cũng nói tôi có tật giết mình cho mà coi. Thiết tình, giờ không biết sao nữa?

100. Chương 49

Tôi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, chẳng buồn mở máy tính, tôi chỉ muốn ngủ sớm để ngày mai tới thật sớm để còn kết thúc mọi lo lắng thôi. Lật nhật ký ra, tường thuật lại 1 ngày dài như mọi ngày, nằm cho êm lưng, cầm điện thoại tôi nhắn tin chúc Vinh ngủ ngon và mau hết bệnh, mà ko thấy trả lời, chắc do Vinh mệt và ngủ rồi, thôi thì tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

4h sáng đã dậy, tôi dọn dẹp mọi thứ gọn gàng, nhẹ nhàng, tôi tắm rồi lau bàn thờ, lục trong tủ lạnh nấu nước hầm xương làm đồ ăn sáng cho mẹ, loay hoay cũng hơn 5h. Tôi mới lên mạng nhắn cho con Tiên vài tin nhắn offline kiểu như báo cáo tổng hợp cho nó là tôi sẽ làm gì làm gì, rồi kết quả sẽ báo nó sau, xong tôi đốt nhang. Sáng sớm mà nhà cửa tinh tươm, thơm phức, tôi làm như thể ngày mai tôi chết tới nơi vậy. Mặc dù đã tự nhủ phải tự tin, để chống chọi với bệnh tật vậy mà ngủ 1 giấc dậy tôi lại hành động như kẻ trần trời.

Mẹ dậy lúc 6h hơn, mẹ giặt mình khi thấy tôi đã đẹp đẽ trong cái váy màu vàng nhạt...

- Con làm gì mà thức sớm vậy?
- Con nấu đồ ăn sáng cho mẹ.
- Tự nhiên vậy bà, sáng ai nhập con hả?
- Ko, con thích tự tay làm đồ ăn cho mẹ, mai mốt ko làm đc thì sao?
- Nói nhảm, mà con làm gì?
- Con hầm xương, lát ăn với mì hay hủ tiếu cũng được, giá hẹ hành ngò con rửa sạch và cắt sẵn hết rồi.
- Bộ con đi đâu sao mà mặc đầm?
- Con đi Từ Dũ khám bệnh.
- Khám thì khám chứ sao thức sớm quá làm chi? Hay con mất ngủ?
- Thì tại con thích nấu ăn cho mẹ mà.

Nói dứt câu, tôi chạy lại ôm chầm lấy mẹ, mẹ ko hiểu chuyện cũng ôm tôi.

- Mẹ chỉ có 1 mình con, làm gì cũng được chỉ cần con hạnh phúc hơn mẹ là được.

- Mẹ đi rửa mặt đi rồi ra con nấu đồ cho mẹ ăn, ăn xong con mới đi mà.

Mẹ quay đi vệ sinh, nước mắt tôi bất giác tuôn trào, nhưng tôi ko dám khóc. Nỗi khiếp sợ lại vùng dậy, chiếm lĩnh tôi. Điện thoại reo, Vinh gọi

- Em nghe

- Em dậy chưa?

- Dậy rồi anh, anh dậy rồi hả?

- Anh biết ngay là em sẽ dậy sớm mà, anh đang qua nhà em.

- Sao anh qua sớm làm gì?

- Nếu mà anh ko qua thì ko phải em sẽ tự đi sao, vì hôm qua được gái đẹp ôm nên anh hết bệnh rồi, giờ anh qua chở em đi khám bệnh.

- Anh đi tới đâu rồi?

- Anh mới ra khỏi nhà, khoảng 20p anh qua, muốn ăn gì anh chở đi ăn.

- Uhm, anh qua đi.

Tôi chẳng phải có 1 người mẹ và 1 anh chàng tuyệt vời nhất trên đời rồi hay sao? Sao lại cứ phải nghĩ và lo sợ theo hướng tiêu cực, tôi sẽ chữa khỏi bệnh, sẽ được mặc áo cưới và sinh 3 4 đứa con. Sau cuộc gọi của Vinh, mặc dù bị bệnh mà hấn ta vẫn ráng thức sớm vì sợ tôi sẽ tự đi khám. Còn mẹ nữa, mẹ luôn mong tôi sống hạnh phúc mà. 2 người này làm tôi cảm thấy phần chấn và bớt lo hơn. Tôi thỉnh cầu trời phật và ngoại phù hộ, che chở cho tôi tai qua nạn khỏi.

Mẹ vệ sinh xong xui, tôi làm cho mẹ 1 tô hủ tiếu, pha cho mẹ 1 ly trà nóng nữa. Nhìn mẹ ăn ngon lành mà thấy nhẹ lòng, Vinh qua tới, Nemo sửa âm ỉ. Mở cửa cho Vinh vô nhà, sẵn tôi làm đồ ăn sáng cho Vinh luôn, mẹ nhìn thấy Vinh lo cho tôi mẹ yên tâm lắm.

- Thưa bác

- Uhm, thì ra là thằng Vinh qua sớm nên con mới thức sớm nấu ăn sáng.

Vinh nhìn tôi như hiểu vấn đề, còn tôi cũng ko buồn trả lời, mẹ có biết thì mẹ lo lắng thêm mà thôi. 2 đứa thừa mẹ, mẹ ra cửa hàng nhà còn 2 đứa và Nemo.

- Em hay lo xa quá, anh nói sao? Em ko nghe lời anh hả?

- Em có làm gì đâu mà ko nghe lời anh?

- Em thức mấy giờ?

- 4h

- Thức làm gì sớm vậy?

- Lúc nào có chuyện gì thì em cũng như vậy, ko riêng gì bữa nay đâu.

Vinh để tô hủ tiếu xuống bàn, qua ôm tôi, vòng tay đó sao mà ấm quá, nếu tôi bình an tôi nguyện trọn đời này bên anh, chỉ cần được anh ôm như vậy thôi là đủ. Rồi Vinh chở tôi tới Từ Dũ, cầm hồ sơ và giấy giới thiệu của bác sĩ tôi nhanh chóng được hướng dẫn thử đến máy ống máu trong đó có cả thử máu hiv nữa, lấy sinh thiết, siêu âm.... Vì được bác sĩ quen gửi gắm nên tất cả có kết quả trước giờ nghỉ trưa, cầm kết quả trên tay cũng chưa thấy cái gì kết luận là ung thư, chỉ thấy kết luận viêm lộ tuyến cổ tử cung. Tôi nhanh chân đến chỗ bác sĩ quen mặc dù đã đến giờ nghỉ nhưng bác sĩ vẫn tận tình, bác đọc kết quả và thở phào nhẹ nhõm.

- May quá, ko có phát hiện tế bào ung thư, bây giờ đang còn trong giai đoạn thuận lợi, chị nghĩ em nên đốt luôn cho dứt hẳn.

- Em sợ lắm bác.
- Liệu pháp đơn giản lắm em, đơn giản hơn em nạo hút nhiều, nhanh mà rủi ro rất thấp nữa.
- Khi nào thì được hả bác?
- Ngày mai luôn nếu em sẵn sàng.
- Dạ.
- Em, nếu đốt thì ko gây đau đớn gì đâu, em cứ thả lỏng, và em kiêng gần gũi 2-3 tháng cho chị tới khi em cảm thấy lành hẳn là được.
- Dạ, bao lâu cũng được.
- Chị phải dặn dò em, ngày mai em làm thì bác sĩ họ cũng dặn em kỹ hơn, thuốc men hỗ trợ nữa. Chiều nay chị phải đi tham dự hội nghị ở Phan Thiết rồi, chị sẽ viết giấy giới thiệu cho em, em cứ yên tâm.
- Dạ, em cảm ơn bác sĩ.

Cầm hồ sơ bệnh, giấy giới thiệu mà mừng muốn rơi nước mắt. Theo như lời bác sĩ thì nhờ tìm đến sớm nên tôi vẫn cứu được, liệu pháp đốt lạnh lại nhanh gọn và ko gây đau đớn gì. Còn chuyện kiêng khem chỉ là chuyện nhỏ, tôi tin Vinh của tôi mà. Vậy là thêm 1 ngày chờ đợi, tôi rất khác người, như ngày đi học cũng vậy, ko học hành ra hồn nhưng cứ tới kỳ thi là tôi lại mong cho nó chóng đến để chóng qua, chứ tôi ko có sợ sệt gì cả. Bây giờ cũng vậy, hôm qua tôi mong hôm nay, hôm nay có kết quả tôi lại mong ngày mai đến thật nhanh.

Tôi bước ra thấy Vinh đang ngồi lóng ngóng, tôi cười 1 cái, Vinh cũng cười theo, nụ cười mừng nụ cười chia sẻ của chúng tôi như hòa vào nhau.

- Em đói quá, sáng em ko ăn sáng!
 - Ủa, anh tưởng em nấu em phải ăn chứ?
 - Em sợ thử máu ko ăn đc nhưng ai dè là thử máu này ko sao, ko bắt nhịn ăn.
 - Giờ em ăn gì, anh chở đi, ra chỗ ăn kể anh nghe.
- Vinh chở tôi đi ăn cháo vịt, sau khi tôi kể Vinh nghe về kết quả xét nghiệm cũng như chuẩn đoán của bác sĩ, Vinh nhẹ nhàng lắm, tôi thấy niềm vui trên khóe mắt anh.
- Nhưng mà ngưng 2 tháng thì hơi lâu đó em!
 - Anh ko thương em à? Em bị bệnh chứ đâu phải là em tự nhiên mà ko muốn gần anh?
 - Anh biết, nhưng anh thích gần em lắm!
 - Anh có thương em ko?
 - Có chứ!
 - Uhm, 2 tháng qua cái vèo à!
 - À em, anh gửi bao thư bồi dưỡng bác sĩ đi, bác sĩ đó tận tình vậy mà, mình phải thể hiện chút lòng thành chứ?
 - Chỉ có nhận ko anh? Mà em nghe chỉ nói chiều chỉ đi Phan Thiết rồi.
 - Đâu em gọi chỉ thử coi.

Tôi bấm máy gọi, bác sĩ nói ở bệnh viện tới 3h mới đi lặn, vậy là ăn trưa xong Vinh ghé mua 1 cái phong bì và để vô đó 1 triệu, kêu tôi viết vài chữ ” cảm ơn bác sĩ đã tận tình tư vấn cũng như chuẩn đoán cho em ”. Anh Vinh lại chở tôi ghé qua Từ Dũ, anh đứng ngoài chờ tôi vô trong, tôi nghe lời Vinh vô trong và cảm ơn bác sĩ mặc dù đang khám nhưng bác sĩ cũng dành chút thời gian tiếp tôi, bác sĩ quyết ko nhận phong bì nhưng tôi nài nỉ và tỏ vẻ biết ơn nên bác mới chịu, bác còn chúc tôi may mắn nữa.

Tôi vui lắm, 1 con người ư rữ, sợ sệt thì bỗng tự tin yêu đời hẳn ra. Trên đường về Vinh nắm tay tôi miết thôi, anh chở tôi về nhà nằm, 2 đứa lại lên phòng tôi nằm ôm nhau, hôn nhau. Vinh lại sờ soạng khắp nơi, lần này tôi để yên coi sao, hẳn cứ cho tay vô ngực rồi lại vô quần tôi, ko dám động đến cô bé nhưng hẳn cứ xoa xoa mông, rồi còn kích thích bằng cách thở vào gáy và cắn dáy tai tôi nữa. Tôi phát điên lên được.

- Sao anh làm tùm lum quá vậy?

- Anh thích?

- Anh ko thương em à?

- Anh có làm gì đâu?

- Anh có làm gì đâu à? Vậy sao anh cứng lên?

- Thì chỉ như vậy thôi, anh có làm gì nữa đâu. Tại anh thương em nên anh mới ham muốn khi nằm gần em chứ bộ.

Tôi ko cãi lại được, mặc dù hẳn thích hẳn kích thích tôi nhưng hẳn có đòi quan hệ đâu. Nhưng tôi cũng thấy khó chịu và tôi nghiệp Vinh lắm.

- Mai là mẹ em đi rồi, anh có qua chơi với em được ko?

- Anh qua ngủ với em mấy ngày luôn.

- Thôi, anh hư lắm, anh ko tự kìm chế được gì hết, lại đòi ngủ với em.

- Em cứ để anh ôm em, hôn hít em như vậy đi, anh lo được, miễn sao anh ko quan hệ là được chứ gì.

Tôi nghe vậy cũng chấp thuận, mặc dù chả biết Vinh làm gì mà nói là lo được nữa. Cứ vậy mà ôm nhau nằm ngủ, bụng tôi lại hơi đau vì bỏ 1 buổi sáng rồi, tôi ngồi dậy uống 1 gói thuốc bao tử...

- Em bị hoài vậy, phải chữa dứt chứ?

- Em ko biết, bao nhiêu là thuốc rồi, cứ em ăn uống trịch 1 chút xịu là hành em liền.

- Nhìn em anh thấy xót.

- Uhm, cảm ơn anh, nhưng em quen rồi.

Vinh nhú mày lại rồi nắm ay tôi kéo xuống giường nằm chung, lại hôn môi, lại sờ soạng..... được 1 hồi thấy hẳn buồn ra và đi toilet.

Như vậy 2 đứa nằm ngủ trưa luôn, tới gần 4h chiều mới dậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-khong-de-duoc-anh-co-bo-em-khong>